

The book cover features a dark, circular background with a traditional Vietnamese conical hat (nón lá) hanging from the top. The title is written in elegant white cursive script. Below the title, the author and editor names are listed in a clean, sans-serif font. The bottom portion of the cover shows a woman in a traditional orange and teal outfit, holding a white flower. The overall aesthetic is traditional and artistic.

# Tôi không muốn làm hoàng hậu

Khả  
Khả  
(editor)

Thâm  
Bích  
Sắc  
(tác giả)

## Mục lục

- Chương 1: Nàng không tin Yến Đình lại lừa nàng chuyện lớn đến vậy!  
Chương 2: Ngũ hoàng tử Bùi thừa tư trở về!  
Chương 3: Oan gia ngõ hẹp!  
Chương 4: Đây chính là thành trướng an!  
Chương 5: Dám quấy nhiễu xa giá của điện hạ!  
Chương 6: Ngài thương yêu nàng, bao bọc nàng ấy trong nhung lụa, không phải tốt hay sao?  
Chương 7: Hoá ra ác nhân còn không biết xấu hổ đi cáo trạng trước!  
Chương 8: Phu quân người đâu? sao hắn không đến cứu người?  
Chương 9: Người vừa nói vân cô nương kia tên là gì?  
Chương 10: "sao bây giờ chàng mới đến tìm ta?"  
Chương 11: Hoá ra chỉ có nàng là tự cho mình đúng!  
Chương 12: Hắn cúi người hôn lên môi nàng!  
Chương 13: Ai càng lún sâu vào tình ái thì người ấy không thể làm được gì!  
Chương 14: Giống như nàng đang gấp gáp đòi danh phận!  
Chương 15: Ngoan!  
Chương 16: Nghiêm khắc với nàng là muốn nàng được tốt hơn!  
Chương 17: Năm đó ta và nàng kết tóc làm phu thê, dù thế nào cũng không thay đổi!  
Chương 18: Phó dư!  
Chương 19: Có người không muốn để nàng yên ổn!  
Chương 20: Có phải uy hiếp hay không, quận chúa có thể thử!  
Chương 21: Các nàng không canh chừng nàng cẩn thận, đương nhiên sẽ bị phạt!  
Chương 22: Bùi thừa tư, rốt cuộc chàng xem ta là gì?  
Chương 23: Giam cầm và phong hậu!  
Chương 24: Ta sẽ không xem chàng quan trọng hơn bản thân mình nữa!  
Chương 25: Ba lời hứa!  
Chương 26: Mỹ nhân!  
Chương 27: Tài nữ uyên bác!  
Chương 28: Yến lang!  
Chương 29: Điều trị thân thể để dễ dàng mang thai!  
Chương 30: Vậy thì chàng hãy thu lại hậu vị này đi!  
Chương 31: Giống như c\*\*ng bức nàng!  
Chương 32: Ta biết trước giờ chàng vẫn thiên vị ngu gia!  
Chương 33: A kiêu, nàng thật biết cách chọc cho ta tức giận!  
Chương 34: Dễ hãnh vui vẻ, để đạt được mục đích!  
Chương 35: Phó dư cũng đã đến tuổi nghị thân!  
Chương 36: Mang theo ý tứ "lấy sắc hầu người"!  
Chương 37: Có người muốn giết ta!  
Chương 38: Tấu sớ yêu cầu lấp đầy hậu cung!  
Chương 39: Đừng ở trong cung nữa!  
Chương 40: Nàng ta có thai!

- Chương 41: Thuốc hoa hồng để ph\* thai!  
Chương 42: Chọn cách quyết liệt nhất để cắt đứt với hắn!  
Chương 43: Ta ghét phải nhìn thấy người!  
Chương 44: Người sẽ đi lên vết xe đổ của tiên đế!  
Chương 45: Giữa ta và hắn, đã chú định là không có kết quả!  
Chương 46: Giống như dính phải thứ gì đó dơ bẩn!  
Chương 47: Trần gia có một vị hoàng hậu đã qua đời!  
Chương 48: Thánh thượng không tuân theo quy củ nữa sao?  
Chương 49: Mê hương  
Chương 50: “thánh thượng không cần đại cục nữa sao?”  
Chương 51: Giống như thể thân của hắn!  
Chương 52: Hiện tại ta không thích, cũng không có kiên nhẫn nghe!  
Chương 53: Muốn triệu đặc thân bại danh liệt, vạn người thóa mạ!  
Chương 54: Giết người thì đền mạng!  
Chương 55: Tra tấn ta và cũng bị ta tra tấn!  
Chương 56: Là do hắn gieo gió gặt bão!  
Chương 57: Người như bụi thừa tư không nên đến gần, phải tránh càng xa càng tốt!  
Chương 58: Lúc này rời cung, nàng không có ý định quay về!  
Chương 59: Nàng còn nửa câu sau chưa nói... “lừa người thôi!”  
Chương 60: Thiên hạ rộng lớn, há lại không có chỗ cho ta dung thân!  
Chương 61: Trần hoàng hậu trong kinh đã chết rồi!  
Chương 62: Giống như là nhân quả báo ứng!  
Chương 63: Gọi cho muội muội của ta, để chọn người vừa ý!  
Chương 64: Còn chưa thử sao biết mình không thích?  
Chương 65: Phó tiểu tướng quân!  
Chương 66: Người trong lòng!  
Chương 67: Hy vọng người cũng như vậy!  
Chương 68: Hắn lún sâu vào đám bùn không thể thoát thân!  
Chương 69: Nam nhân các người có phải thường nhớ mãi không quên những thứ không có được?  
Chương 70: “a kiêu, không mời ta vào trong ngồi chút sao?”  
Chương 71: Nàng cho hắn hy vọng rồi vào thời khắc mạng hắn ngàn cân treo sợi tóc, nàng lại vứt bỏ hắn!  
Chương 72: Nếu ta động vào họ, sợ là nàng còn hận ta hơn!  
Chương 73: Hắn nghĩ mọi chuyện có lẽ đã kết thúc rồi!  
Chương 74: Những yêu hận của năm tháng qua, đã biến hắn thành một trò cười!  
Chương 75: Không chung đường, không thể đồng minh!  
Chương 76: Người đã không thể làm một phu quân tốt, vậy thì hãy lo cho mình để trở thành một bậc minh quân đi!  
Chương 77: Cuối cùng vẫn không thể quay lại thời gian khốn khó cùng người!  
(hoàn chính văn)  
Chương 78: Ngoại truyện 1  
Chương 79: Ngoại truyện 2  
Chương 80: Ngoại truyện 3

## **Chương 1: Nàng không tin Yến Đình lại lừa nàng chuyện lớn đến vậy!**

Tải ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Mưa vào mùa hè thường kéo đến rất nhanh, rõ ràng vừa rồi trời quang mây tạnh, vậy mà chớp mắt, mây đen giăng kín, mưa rơi nặng hạt.

Trên mạn thuyền, nước mưa như những hạt châu nhảy múa, làm ướt tà váy màu thiên thanh. Vân Kiều nhìn về bến tàu gần đó, đến khi Nguyên Anh giục, nàng mới nhắc váy vào thuyền tránh mưa.

“Ta thấy mưa này nhanh đến nhanh đi, đến chiều sẽ tạnh thôi!” Nguyên Anh bình thản rót trà rồi đẩy đến trước mặt nàng, giọng điệu trêu chọc: “Ta biết người muốn được gặp phu quân sớm, nhưng cũng không nên gấp gáp như vậy!”

Vân Kiều dờ khóc dờ cười, nàng về chỗ ngồi, rồi lại nhìn ra ngoài qua nửa cánh cửa sổ.

Dù trời mưa to, song, dòng người vẫn tấp nập qua lại trên bến tàu. Hàng hoá của lái buôn ở đó vẫn còn dang dở, mọi người vội vàng lấy vải che lại.

Những tòa lâu san sát nhau và con đường rộng lớn ở đằng xa mờ ảo. Càng ra xa, tầm nhìn càng không được rõ.

“Ta còn chưa hỏi..” Nguyên Anh nhẹ vỗ lên bàn, hỏi nàng: “Người tìm Yến lang của người bằng cách nào?”

Nhắc đến chuyện này, mặt Vân Kiều lộ ra vài phần bất lực, nàng nâng chén trà lên rồi nói: “Vào kinh rồi tìm hiểu sau. Hắn đã thi đậu rồi thì trên nha môn sẽ lưu lại tên hắn, bỏ chút công tìm kiếm thì cũng sẽ ra!”

Nói xong, nàng nghiêng rằng: “Đến lúc đó ta sẽ tính sổ với hấn!”

Phụ mẫu của Vân Kiều mất sớm, những năm gần đây nàng làm ăn nhỏ, lại còn có một phu quân như Yến Đình, mỗi ngày trôi qua khiến nàng vô cùng hài lòng.

Nàng không có khát vọng gì to lớn, cũng không buộc phu quân phải vươn cao, cứ an nhàn sống ở trấn Quế Hoa này đã là tốt lắm rồi.

Hồi đầu năm, trước khi Yến Đình lên kinh đi thi, hai người đã nói rõ với nhau.

Nếu hấn đậu cao trung, dù ở kinh thành hay đến nơi khác nhậm chức cũng được, nàng đều đi theo hấn. Nếu chẳng may thi rớt cũng không sao, hấn về nhà muốn làm cái gì nàng cũng chiều ý.

Nhưng thực tế, sau khi Yến Đình được đề tên lên bảng vàng, hấn sai người gửi một phong thư về nhà. Trên thư hấn nói hấn đã thi đậu, nhưng không nói hạng thứ mấy, cũng không đề cập đến dự định sau này, hấn chỉ dặn Vân Kiều an tâm ở nhà đợi một thời gian, đợi đến khi xong chuyện hấn sẽ quay về đón nàng.

Cái này không giống phong thái của Yến Đình, trước giờ hấn làm việc đều chu đáo, ổn thoả, hiếm khi nào nói kiểu mập mờ thế này.

Vân Kiều đọc đi đọc lại tin tức trong tay, rõ ràng giọng điệu cùng nét chữ vô cùng quen thuộc nhưng từng câu từng chữ đều kỳ quái, thậm chí còn khiến nàng suy đoán lung tung.

Nàng tin vào nhân phẩm của Yến Đình cũng như đôi mắt của mình, cho nên nàng không nghi ngờ hấn sẽ giống như những nam nhân trong sách, sau khi đậu cao trung sẽ bạc tình bạc nghĩa phụ bỏ tào kang.

Nhưng làm phu thê với nhau hai năm, trực giác nói cho nàng biết trong chuyện này, Yến Đình tám phần là đang giấu nàng chuyện gì

đó.

Vừa lúc Nguyên Anh từ Dương Châu về Trường An, nhân tiện chở theo hàng hoá hương liệu của nàng. Ban đầu, Vân Kiều hơi do dự, sau còn thêm một nguyên nhân khác, cho nên nàng quyết định theo Nguyên Anh đến Trường An.

Buổi trưa, cơn mưa dần ngớt, nhưng vẫn không có ý định tạnh hẳn.

“Việc ở đây không phải lo!” Nguyên Anh phỉ phỉ ồng tay áo, thương lượng với Vân Kiều: “Để người của Ngô bá lên thuyền trông coi, đợi mưa tạnh sẽ có người dỡ hàng, trước mắt chúng ta đưa muội muội của người xuống thuyền, dạo chơi xung quanh một chút!”

“Được!” Vân Kiều đồng ý, nàng đi vào bên trong gọi Thiên Thiên.

Thiên Thiên mang họ Từ, nàng ấy là nữ nhi độc nhất của di (dì) Vân Kiều.

Từ gia không phải là con người, không biết bọn họ làm cách nào để giao thiệp được với tri phủ, bọn họ muốn gả Thiên Thiên cho tri phủ đại nhân, cái người đáng bằng tuổi cha nàng ấy.

Mẫu thân nàng ấy đã mất sớm, người đầu tiên cho việc này là kế mẫu. Từ Thiên Thiên không còn nơi nào để cầu cứu, cuối cùng nhân lúc mấy bà tử uống rượu đánh bạc, vào đêm tối, nàng chạy trốn đến trấn của Vân Kiều cầu cứu.

Nàng là một nữ tử yếu đuối chưa từng bước chân ra khỏi khuê phòng, chạy một mạch đến đây, bộ dạng chật vật vô cùng, bàn chân bị mài mòn loang lổ vết máu, càng làm bộ dạng nàng đáng thương đến cực điểm.

Sau khi Vân Kiều biết được chân tướng, nàng đã vô cùng tức giận.

Nàng rất rõ tác phong làm việc của Từ gia,

dù có chướng mắt di phụ (dượng) nhưng suy cho cùng Thiên Thiên cũng mang họ Từ, nàng là biểu tỳ khác họ muốn nhúng tay vào e là không thể. Chờ đến khi Từ gia tìm đến cửa đòi người, chưa chắc nàng có thể bảo vệ được nàng ấy.

Đúng lúc Nguyên Anh đến, sau khi cân nhắc vài lần, nàng quyết định chống đối lại Từ gia, đưa Thiên Thiên rời khỏi Bình thành.

Thân thể Thiên Thiên suy nhược, sau khi lên thuyền đã bị say sóng nặng, phần lớn thời gian đều ở trong phòng nghỉ ngơi, buồn bã yếu xìu. Đến khi theo Vân Kiều xuống thuyền, bàn chân giẫm lên được mặt đất cứng rắn, nàng mới khá lên được một chút.

Từ Thiên Thiên nấp dưới ô của Vân Kiều nhìn bến tàu náo nhiệt rồi đến con phố rộng lớn bằng phẳng: “Vân tỷ, đây là Trường An sao?”

Dưới màn mưa bụi bao phủ, hiện ra nơi phồn hoa lộng lẫy.

Vân Kiều quan sát xung quanh, dù nàng đã sớm nghe người ta nhắc đến sự hưng thịnh và phong thái của kinh thành nhưng khi được nhìn tận mắt mới cảm nhận được cái gì gọi là “Hoàng thành”.

Nguyên Anh sinh ra ở Trường An, đối với mọi thứ nơi đây nàng đã quen. Nàng chậm rãi đi phía trước dẫn đường, rồi kể cho các nàng nghe về cảnh sắc ở kinh thành.

Sau cơn mưa, có thể nhìn rõ được những đám mây bay trên đỉnh núi cao chập chùng. Trên đó có Tượng Quốc Tự vang danh thiên hạ, hai tòa lầu cao ở bên trên gọi là Minh Nguyệt Đài. Hàng năm, vào dịp tết Nguyên Tiêu, Đế Hậu sẽ bước lên Minh Nguyệt Đài để vui cùng con dân.

Đằng trước kia là cửa hiệu bán đồ trang sức tên Cẩm Tú Các, của hời môn của nữ quyền cao môn đều mua ở đây, bao gồm tất thảy

trang sức, son phấn, bột nước...

“Cái này ta đã từng nghe qua!” Vân Kiều thích thú đánh giá cửa hiệu Cẩm Tú Các “Cũng coi như có chút giao thiệp!”

Nguyên Anh biết được trong đó có gì, nàng cười cười ngẫm hiểu ý, sau đó đưa Vân Kiều đến một con phố khác: “Nơi này là khách điểm Như Ý, còn gọi là “Trạm Nguyên Cập Độ Lâu”!”

“Bởi vì khách ở nơi này từng đậu 3 vị Trạm Nguyên, 10 vị Bảng Nhãn, Thám Hoa, cho nên sĩ tử vào kinh đi thi sẽ cố gắng dùng nhiều bạc chút để được ở đây, để mượn chút may mắn!” Nguyên Anh giương cằm lên nói với Vân Kiều: “Chúng ta dùng cơm trưa ở đây, thừa dịp hỏi thăm về phu quân ngươi luôn!” Vân Kiều đến mái hiên, gấp ô giấy dầu lại, nói cảm ơn.

Nàng rất rõ, Yến Đình sẽ không tin những chuyện này. Từ trước giờ hẳn là người thích yên tĩnh không thích náo nhiệt, không những hẳn không đến Trạm Nguyên Cập Độ Lâu này, mà còn tránh xa nữa là.

Nhưng trên thư Yến Đình không nhắc đến bản thân hẳn ở nơi nào của Kinh Thành, trường An lớn như vậy cũng không biết bắt đầu tìm từ đâu, chỉ đành đến đâu hay đến đấy.

Sau khi vào quán, Nguyên Anh gọi những món ăn quen thuộc, còn Vân Kiều thì cho Tiểu nhị một ít tiền rồi hỏi han một chút.

Tiểu nhị của khách điểm Như Ý này rất thật thà, khi nghe hỏi đến người đậu khoa cử ở đầu xuân năm nay, hẳn liền cười phấn khởi: “Kim khoa Bảng Nhãn là người trọ ở chỗ chúng tôi, ngày đó tin vui truyền đến cực kỳ náo nhiệt...”

Vân Kiều nhẫn nại nghe hẳn khoe một hồi, chốc chốc lại phụ họa vài câu, sau đó mới nói về mục đích của mình đến đây.



“Ngài cứ hỏi,” tiểu nhị niềm nở nói: “Chỉ cần người đã từng ở trọ chỗ chúng ta, người nào có tên trên bảng vàng, ta đều biết cả!”

Vân Kiều nói tên của Yến Đình, tuy nàng biết không có mấy khả năng, nhưng nhìn ánh mắt của tiểu nhị trong lòng nàng có chút hy vọng.

Trời sinh tướng mạo nàng mỹ miều, có thể gọi là mỹ nhân.

Da trắng, tóc đen, môi đỏ nhưng đẹp nhất vẫn là đôi mắt kia, phía đuôi mắt hơi vểnh lên toát ra dáng vẻ hào hoa, ánh mắt long lanh khiến cho người khác gặp rồi khó quên.

Tiểu nhị bắt gặp ánh mắt trông chờ của nàng có chút giật mình, ngập ngừng nói: “Vị Yến công tử này không ở chỗ khách điểm chúng ta!”

Mí mắt Vân Kiều khẽ run, nàng sớm đã đoán được, nên lúc này cũng không thất vọng lắm, chỉ vô thức thở dài.

Tiểu nhị gãi gãi đầu, rồi nói: “Cũng có thể là vì trí nhớ của ta không tốt, ngài cứ dùng cơm đi, ta sẽ đi hỏi giúp ngài!”

“Vậy làm phiền người rồi!” Vân Kiều cảm tạ rồi quay đầu nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Từ Thiên Thiên, nàng cười: “Cứ từ từ tìm thôi, một người lớn như vậy có thể mất tăm tích được sao? Nếu không được thì tốn thêm ít bạc lên quan phủ, cũng sẽ hỏi ra!”

“Muội không cần phải buồn rầu vì chuyện này, cứ ăn uống vui chơi thật tốt, tạm thời xem như chúng ra đến kinh thành giải sầu!”

Từ Thiên Thiên nhích lại gần người nàng nói nhỏ: “Muội nghe theo tử!”

Vân Kiều gấp thức ăn cho nàng, rồi quay sang nói chuyện công việc làm ăn với Nguyên Anh.

Tiếng mưa tí tách rơi trên mái hiên cuối cùng cũng dừng lại, chân trời đã tạnh. Ba người ăn xong bữa trưa, gọi tiểu nhị đến tính tiền. Tiểu nhị nhanh nhẹn tính tiền xong, sau đó nhìn về phía Vân Kiều, muốn nói rồi lại thôi.

“Thế nào rồi?” Lòng mảy Vân Kiều hơi chau lại, cười nói: “Mặc kệ chuyện là gì, người cứ nói đi!”

Tiểu nhị ngượng ngùng nói: “Người bên ta mới ra ngoài hỏi, cũng lật ra danh sách trúng cử mà chương quỳ chép lại.. nhưng không có tên của Yến Đình từ kia...”

Nói cách khác thì Yến Đình không chỉ không trọ ở khách điểm này, thậm chí cũng không có tên trên bảng vàng, hẳn thi không đậu.

Vân Kiều sửng sò.

Phản ứng trong đầu nàng lúc này là...không tin.

Nàng không tin Yến Đình lại lấy chuyện lớn như vậy ra gạt mình.

Trong thư hẳn gửi về nhà rõ ràng là nói thi đậu, sao có thể giả được? Do dù vạn nhất, hẳn không may thi rớt, hẳn cũng không cần thiết phải nói dối nàng.

Nguyên Anh bên cạnh nhíu mày: “Tiểu ca, người có nhìn lầm không?”

Tiểu nhị sớm đã chuẩn bị, hẳn đưa một ống sổ sách tới: “Chi bằng, các vị tự xem đi?”

Vân Kiều cắn môi, tiếp nhận sổ sách, chăm chú nhìn từng dòng, từng trang một.

Danh sách tên này sao chép chính tề, ngay hàng thẳng lối, còn dùng mực đỏ khoanh những tên đã từng ở tại khách điểm này.

Vân Kiều lật từ đầu đến cuối vẫn không tìm ra được cái họ tên vô cùng quen thuộc với nàng, sắc mặt nàng tái nhợt, ngón tay mảnh khảnh nắm lại thật chặt.

Việc này giống như để làm nàng tỉnh táo hơn.

Sự thật đã bày ra trước mắt, nàng nghĩ mãi vẫn không thông, tại sao Yến Đình lại đối gạt nàng? Sau một hồi mờ mịt, nàng bỗng lo lắng... Vậy bây giờ Yến Đình đang ở đâu? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Không ai ngờ được mọi chuyện lại thành ra thế này, Nguyên Anh và Từ Thiên Thiên đối mặt nhìn nhau, không biết phải phá vỡ sự yên tĩnh này thế nào.

Bỗng trên đường truyền đến tiếng vó ngựa, dường như là có cả một đám ngựa chạy qua.

“Là Ngũ Hoàng tử vừa mới nhận tổ quy tông!” Một thư sinh ở cửa nhận ra, giọng hấn mang theo chút kính thường cùng một chút hâm mộ: “Chậc, đúng thật là rất uy phong!”

## Chương 2: Ngũ hoàng tử bù thừa tư trở về!

Tài ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Trước khi đến kinh thành, Vân Kiều đã suy nghĩ đến rất nhiều tình huống, nhưng vẫn không thể đoán được tình hình trước mắt.

Nàng rũ mắt nhìn đống sách dày đặc tên họ, im lặng một lúc lâu không nói nên lời.

“Trong này nhất định có ẩn tình gì đó!” Cuối cùng Nguyên Anh lên tiếng phá tan sự im lặng, nàng kìm nén bất mãn đối với Yến Đình, nhẹ vỗ vai Vân Kiều: “Người đừng hoảng, chúng ta từ từ điều tra sau!”

Vân Kiều lấy lại tinh thần, dẹp đi mối ngổn ngang trong lòng, đứng dậy nói: “Được!”

Tuy ngoài miệng nàng nói vậy nhưng trong lòng các nàng đều rõ, việc này e là không dễ làm. Mạnh mối duy nhất đã không đúng, vậy Yến Đình kia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi? Hoặc là, hiện tại hẳn có ở kinh thành không?

Suy nghĩ này vừa dâng lên, Vân Kiều liền cảm thấy hoảng sợ.

Nếu việc này là giả thì muốn tìm hẳn thật sự như mò kim đáy biển.

Móng tay Vân Kiều bấm vào lòng bàn tay, nàng muốn ép bản thân mình bình tĩnh lại, trước tiên phải tìm ra điều khả thi trong việc này.

“Hẳn gian khổ học tập mấy năm rồi lên kinh đi thi không phải là giả. Mà đã đến kinh thành thì phải tìm chỗ ở!” Vân Kiều quay đầu nhìn khách điểm Như Ý tấp nập người ra vào “Cùng lắm thì đi hỏi từng khách điểm trong kinh thành này, ta không tin không tìm ra chút tin tức nào!”

Nguyên Anh lên tiếng: “Mỗi kỳ thi đến, các khách điếm ở kinh thành đều chăt kín người, sĩ tử giao tiếp với nhau để tham khảo học vấn phần lớn sẽ giới thiệu tên họ, quê quán, cố gắng thêm chút nữa nhất định cũng sẽ tìm thấy!”

“Muội cũng giúp Vân tử tìm kiếm!” Từ Thiên Thiên đứng bên cạnh Vân Kiều, nắm chăt ống tay áo nàng.

Vân Kiều nắm lấy tay Thiên Thiên, khóe môi cong lên, hiện ra nụ cười.

Nàng biết, ngày thường Thiên Thiên không ra khỏi cửa, bây giờ đến một nơi xa lạ lại gặp chuyện lớn thế này trong lòng hẳn là rất hoảng loạn.

Cho nên, mặc kệ trong lòng nàng bất an đến thế nào đi nữa, cũng không thể tỏ ra bối rối.

“Việc này không thể gấp gáp, không phải ngày một ngày hai là có thể giải quyết được, trước tiên đi dỡ hàng, kiểm kê kho đã!” Vân Kiều trao đổi với Nguyên Anh: “Đợi đến khi sắp xếp ổn thỏa, ta liệt kê các khách điếm ở kinh thành rồi đi hỏi từng cái một!”

Trong thư, Yến Đình cũng không nói rõ, lần này đến đây, Vân Kiều chỉ đem theo ít tiền bạc, quần áo và một chút hương liệu. Phần lớn hàng hóa ở trên thuyền đều là của Nguyên Anh mua từ phía Nam, Vân Kiều không muốn vì chuyện của mình mà làm chậm trễ công việc của nàng ấy.

Đối với chuyện này, Nguyên Anh không để tâm: “Không sao, bọn người Ngô bá đều đã quen làm những việc này, ngay cả khi ta không giám sát thì bọn họ cũng có thể giải quyết mọi chuyện ổn thỏa...”

Còn chưa dứt lời thì đã nhìn thấy gia đình vội vã chạy đến.

Lời Nguyên Anh nói ra liền nghẹn lại, nàng dờ khóc dờ cười nói: “Làm sao vậy?”

Gia đình lau mồ hôi trên trán, lo lắng nói: “Bấm tiểu thư, hàng của nhà ta đã bị tịch thu rồi!”

Sắc mặt Nguyễn Anh thay đổi, nàng bước nhanh về bên tàu, nói với gia đình: “Nói rõ ra xem nào!”

“Hồi giờ Ngọ, sau khi tạnh mưa, Ngô bá nghe theo phân phó của ngài cho người dỡ hàng xuống, nhưng mới vừa dỡ được một nửa, thì có người xuống tự xưng là Thủy Vận Ti đang đi tuần tra định kỳ. Việc này lúc trước cũng có xảy ra, cho nên bọn người Ngô Bá mở rương cho bọn họ kiểm tra, ai ngờ bọn họ nói hàng hóa của nhà ta có vấn đề, cho nên tịch thu cả thuyền và hàng của chúng ta...”

Vân Kiều đuổi theo, kịp lúc nghe gia đình của Nguyễn gia bấm báo, trong lòng nàng đại khái cũng suy đoán được.

Dù nàng chưa từng đến kinh thành, nhưng trong việc làm ăn, con buôn và quan phủ luôn có một số chuyện liên quan với nhau. Chung quy thì khắp thiên hạ này ở đâu cũng giống nhau.

Thuyền của Nguyễn gia phần lớn là tơ lụa, lại không hề mang theo vật phẩm cấm nào, vậy thì có vấn đề ở đâu?

Mượn có tịch thu hàng hóa, tám phần là muốn “kiếm ăn”.

Đương nhiên Nguyễn Anh cũng hiểu rõ đạo lý này, nàng cười lạnh, rồi quay đầu nói với Vân Kiều giọng trào phúng: “Xem ra, Thủy Vận Ti này đã đổi người quản, lễ vật đầu năm đã tặng rồi, hiện giờ người mới kế nhiệm, muốn lấy cơ để vùi tiền nhà ta thôi!”

Lúc Vân Kiều vừa mới ra đời làm ăn, nàng không hiểu đạo lý này cho nên cũng từng gặp không ít rắc rối.

Sau này hiểu được, mặc kệ bản thân có miễn cưỡng thế nào thì mỗi năm đều bấm bụng mang lễ tặng quan địa phương vào dịp tết hay mừng thọ để xoa đuổi phiền toái.

Đạo lý đối nhân xử thế ở các nơi hầu hết đều như nhau, chẳng qua ở thị trấn nhỏ các quan địa phương “ăn” ít một chút, còn Thủy Vận Ti ở kinh thành “ăn” nhiều hơn.

Nhưng cũng nằm ngoài dự liệu, vị tân quan này “ăn” nhiều đến vậy.

Nguyên Anh lấy vài tờ ngân phiếu bỏ vào phong thư cho người mang đi. Ngô bá làm theo lời dặn đến cửa Thủy Vận Ti thăm hỏi, một lúc sau lão trở về, khuôn mặt đầy vẻ u sầu, trong tay vẫn còn cầm phong thư kia.

Vân Kiều híp mắt nhìn, nàng không khỏi thở dài.

Mới vừa rồi nhìn thấy Nguyên Anh lấy ngân phiếu ra, nàng đã đau hết ruột gan, còn thềm than không hổ là kinh thành, vậy mà không ngờ số tiền lớn như vậy vẫn không lọt được vào mắt quan.

Nguyên Anh thoáng giật mình, sau đó tức giận cười nói: “Vị mới nhận chức Thủy Vận Sử này là người nào? “Ăn” tham quá đấy!”

“Là người của Tống gia!” Chuyển đi này của Ngô bá cũng không phải vô ích, lão nghe được chút tin tức: “Đầu tháng trước hẳn được điều đến Thủy Vận Ti, nghe người ta nói hẳn đã lập lại quy củ..”

Quy củ mới này, đương nhiên không phải chiến tích gì, mà là quy tắc ngầm ai cũng biết.

Nguyên Anh là người thẳng tính, trước giờ vẫn hấp tấp lo trước lo sau. Nàng tiếp nhận chuyện làm ăn của gia đình, bằng lòng chạy khắp trời nam biển bắc cũng không muốn giao thiệp với người trong kinh thành.

Bây giờ về kinh lại gặp chuyện này, nàng bắt đầu lo lắng, mất kiên nhẫn.

“Trước tiên bình tĩnh đã!” Vân Kiều nhìn sắc trời, lấy quạt giấy quạt cho Nguyên Anh, rồi nói: “Hàng hoá trên thuyền của người có cái nào cần dùng gấp không?”

Giọng nói Vân Kiều nhẹ nhàng thư thả như gió thổi mây bay, gãi đúng chỗ ngứa của Nguyên Anh, khiến cho cơn bực dọc tan đi, nàng đáp: “Không sao, cũng chỉ cần mười tấm Phù Quang Sa để chế tác xiêm y, cuối tháng phải giao cho người ta!”

Vân Kiều nhắm tính ngày tháng, rồi khẽ thở dài.

“Hôm nay đã trễ rồi, giờ cho người đến Thuỷ Vận Ti sợ là không gặp được Tổng đại nhân!” Vân Kiều phân tích: “Lần này tặng lễ phải tính toán kỹ mới được, nếu người đưa ít, hẳn sẽ cho là người cố ý khinh khi hẳn, còn nếu đưa nhiều, thì e sau này sẽ không dễ...”

Suy cho cùng thì một khi mở ra tiền lệ, sau này sẽ y theo số đó mà đưa đến.

Nguyên Anh biết lời Vân Kiều nói không sai, nàng nhú mày, cố kìm nén bản thân.

“VẬY VỀ NHÀ TRƯỚC ĐI, ĐỢI HÔM SAU SAI NGƯỜI ĐẾN THĂM HỎI THUỶ VẬN TI CHO RÕ RÀNG RỒI TÍNH TIẾP!” Nguyên Anh phân phó: “Để lại hai người nhanh nhẹn trông coi thuyền, có tin gì thì báo về nhà cho ta...”

Dặn dò xong, nàng kéo ống tay áo của Vân Kiều: “Người gạt bỏ ưu phiền sang một bên, về nhà với ta, mẹ ta vẫn luôn muốn được gặp người đó!”

Bốn năm trước, Vân Kiều và Nguyên Anh có duyên quen biết nhau.

Đó là lần đầu tiên Nguyên Anh rời xa nhà, nàng tràn đầy tự tin đến Bình thành lập nghiệp, kết quả, suýt chút nữa bị người ta rập bẫy. Nếu không có Vân Kiều nhắc nhở, e là bị bồi thường không ít bạc.



Sở thích hai người rất giống nhau, ăn ý trong mọi tình huống, kể từ lần đó, hai người kết hợp làm ăn chung với nhau.

Vốn họ còn hẹn nhau đi xa một chuyến, nhưng ai biết được Vân Kiều gặp được Yến Đình, nàng toàn tâm toàn ý đối đãi với hắn, chưa được một năm hai người đã thành thân, sau đó không hề nhắc đến chuyện làm ăn xa nữa.

Vì vậy, Nguyên Anh có chút oán niệm với Yến Đình, nàng cười cười nói Vân Kiều “Kiến sắc vong hữu!”

Kiến sắc vong hữu: thấy sắc quên bạn.

Qua Nguyên Anh, Kiều Vân cũng đã biết được tình hình của Nguyên gia.

Hai phu thê Nguyên gia lớn tuổi mới có con, cho nên nàng ấy là nữ nhi duy nhất trong nhà, hết thảy mọi thứ đều cưng chiều nàng, muốn gì làm nấy.

Mỗi năm, vào dịp tết, Vân Kiều đều tặng lễ cho Nguyên gia, dù quà của nàng không được xem là quý giá gì nhưng tất cả đều là tâm ý của nàng.

Đến khi đến cửa Nguyên gia, Nguyên phu nhân đã đợi ở đó từ rất lâu.

Bà ấy đã lớn tuổi, tóc mai lốm đốm hoa râm, mặt mũi hao hao giống Nguyên Anh, lộ ra khí phách kiên định, toàn thân trầm ổn.

“Sao bây giờ mới về?” Nguyên phu nhân giận dữ vờ mắng Nguyên Anh, sau đó đưa ánh mắt nhìn sang Vân Kiều, giọng dịu dàng hơn: “Vị này là Vân cô nương sao? Anh Anh nói không sai, quả đúng là mỹ nhân khiến mọi người yêu thích!”

Vân Kiều lên tiếng chào hỏi, sau đó giới thiệu Thiên Thiên: “Tỷ muội chúng ta lần đầu đến kinh thành, sợ là phải quấy rầy quý phủ

một thời gian!”

“Không sao, không sao, ta chỉ đang lo trong nhà quạnh quẽ quá. Cô nương ở lại đây vừa hay bầu bạn với Anh Anh, miễn cho nó suy nghĩ khuê nữ trong kinh thành nhàm chán, lại muốn chạy đi xa nhà nữa!” Nguyên phu nhân trêu chọc.

Vân Kiều mỉm cười đáp lại.

Trong phủ sớm đã chuẩn bị bữa tối để đón gió tấy trần. Trong lúc dùng cơm, Nguyên Anh cũng đề cập đến nguyên do về trễ hôm nay.

“Vị Thủy Vận Sử mới nhậm chức này thật sự là người có lòng tham không đáy!” Nhắc đến việc này Nguyên Anh lại tức giận, nàng oán hận nói: “Hiện giờ hàng hoá đều nằm ở chỗ hãn, không biết hãn muốn bao nhiêu tiền để “chuộc” ra đây!”

Nói xong, nàng vẫn không cam lòng, trong đầu nảy sinh ý nghĩ khác: “Chúng ta không có cách nào khác sao?”

Đối với chuyện này, Nguyên phu nhân vô cùng bình tĩnh, bà phân tích cho nàng: “Tổng gia cậy người nhà là Bình hầu, từ sau khi Ngũ hoàng tử nhận tổ quy tông, triều đình rung chuyển, xáo trộn cục diện, hiện giờ nước đang đục, đừng nên dây vào, hao tổn tiền của để tránh tai ương cũng tốt!”

Nghe Nguyên phu nhân nhắc đến vị Ngũ hoàng tử này, Vân Kiều thất thần nhớ đến tiếng vó ngựa vội vã khi ở khách điểm lúc chiều.

Nàng không quan tâm đến triều cục tranh đấu, nhưng mấy ngày nay lại nghe không ít chuyện liên quan đến nó. Đặc biệt là ngày hôm qua, từ đầu đường đến cuối ngõ, từ trà lâu đến quán rượu đều bàn tán về vị Ngũ Hoàng tử, Bùi Thừa Tư này.

Nhắc đến vị Hoàng tử này thì không thể không nhắc đến sủng phi Vi quý phi.

Theo như lời đồn thì tính khí Vi quý phi rất kiêu căng, khi còn tại thế, ngay cả Hoàng hậu cũng phải kiêng nể ba phần.

Quý phi từng có một tiểu Hoàng tử, song lại yếu mệnh, chết ngay khi còn trong tã lót. Vì vậy Thánh thượng vô cùng giận dữ, nhấn tâm phế truất hai phi tần phân vị cao, cung nhân bỏ mạng vô số kể.

Kể từ đó về sau, hài tử sinh ra trong cung không thể giữ được, lần lượt mất tích. Mấy năm nay, dưới gối Thánh thượng chỉ có hai vị công chúa trưởng thành.

Năm trước, Quý phi hoẵng thệ, Thánh thượng ưu tư quá độ nên cũng sinh bệnh, thân thể suy yếu. Khấp triều đình đều thúc giục mau chóng lựa chọn con cháu ưu tú trong tộc đưa vào Đông Cung.

Nhưng không ai đoán được, đầu xuân, bỗng nhiên xuất hiện một vị Ngũ Hoàng tử đã lưu lạc ở dân gian.

Một hòn đá dầy sóng cả mặt hồ.

### Chương 3: Oan gia ngõ hẹp!

Tài ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Suốt chặng đường mệt nhọc, lại thêm chuyện của Yến Đình, cả tinh thần và thể xác của Vân Kiều đều mệt mỏi rã rời. Song, nàng vẫn cố gắng chống đỡ, cho đến khi dùng xong cơm chiều, sắp xếp ổn thoả cho Thiên Thiên, lúc này mới lộ ra vẻ mệt mỏi.

Bóng đêm dày đặc, bên trong phòng chỉ có một chiếc đèn dầu.

Vân Kiều ủ rũ ghé vào cạnh bàn, ngồi ngây ngốc một hồi.

Nàng nhớ lại bức thư của Yến Đình cho người mang đến, cố gắng tìm tòi chút dấu vết. Nàng đã đọc đi đọc lại mấy lần không sót chữ nào, đến mức còn thuộc luôn nhưng vẫn không tìm thấy nguyên do nào.

Bất giác nàng đã ngủ thiếp đi.

Mà trong giấc mơ, nàng cảm thấy rất kỳ lạ.

Lúc thì, nàng giẫm bên băng tuyết mỏng đến bến đò đưa tiễn Yến Đình vào kinh đi thi, lúc thì, xuất hiện những hình ảnh mấy năm qua hai người ở chung, thậm chí nàng còn mơ thấy Yến Đình xảy ra chuyện.

Trong mộng, Yến Đình không nói gì đi xuyên qua cánh rừng rậm, giống như đang trốn tránh truy binh.

Trên vai hấn còn trúng một mũi tên, máu tươi liên tục chảy ra từ kẽ ngón tay, ánh trăng chiếu lên người, đôi môi không còn huyết sắc, tuy nhiên dường như đôi mắt hấn lại lạnh lẽo, lộ ra ánh nhìn sắc bén tàn nhẫn.

Vân Kiều chưa bao giờ nhìn thấy biểu cảm này trên gương mặt hẳn, lòng nàng như lửa đốt muốn lao vào cứu hẳn nhưng lại bất lực.

Bỗng nhiên nàng giật mình bừng tỉnh, trời cũng bắt đầu sáng.

Tim Vân Kiều đập dồn dập, nàng vỗ ngực nhuận khí một lúc lâu mới có thể bình tĩnh lại.

Nàng rót cho mình một chén trà đã nguội lạnh từ đêm qua, ổn định tinh thần rồi đứng dậy lạng lẽ chải đầu mặc quần áo.

Sáng sớm vừa chạm mặt, Nguyên Anh nhìn thấy quầng thâm dưới mí mắt kia, nàng đã biết đêm qua Vân Kiều ngủ không ngon giấc. Việc này nàng cũng không thể khuyên được gì, muốn cời chuông thì cần tìm người buộc chuông, chỉ khi nhìn thấy Yến Đình kia thì Vân Kiều mới có thể yên lòng.

“Đây là danh sách ta cho người liệt kê ra, hầu hết khách điếm ở kinh thành đều kê ra cả!” Nguyên Anh đi với nàng ra cửa, trấn an: “Để Tố Hoà đi cùng với các người, trong hai ngày này ta phải nhanh chóng lấy được hàng từ Thuỷ Vận Ti ra, sau đó cùng người đi tìm phu quân!”

Vân Kiều nhận lấy danh sách, thản nhiên cười: “Người cứ làm việc của mình đi, đừng lo cho ta!”

Sau khi chia tay Nguyên Anh, Vân Kiều nhìn kỹ lại danh sách có gần mười khách điếm lớn nhỏ, rồi hỏi Tố Hoà, nàng quyết định cùng Thiên Thiên đến khách điếm Duyệt Lai gần đây.

Khách điếm Duyệt Lai này là một trong những tửu lâu nổi danh kinh thành, cũng may trời còn sớm, còn lâu mới đến giờ cơm trưa cho nên không có nhiều người. Sảnh chính của khách điếm là nơi tụ tập ăn chơi, thấy có khách đến cửa lập tức có người chạy đến tiếp đãi.

Vân Kiều ngồi kế bên cửa sổ uống trà.

Nàng lấy một khối bạc từ tay áo ra, ung dung vuốt ve, đưa cho tiểu nhị: “Ta muốn hỏi người về một người!”

Ánh mắt tiểu nhị dừng trên khối bạc trong tay nàng, thoáng chốc hiểu ý, ân cần nói: “Ngài cứ hỏi đi, nếu ta biết ta nhất định sẽ nói hết, không giấu diếm nửa lời!”

“Đầu năm nay, khách điếm này hẳn là có rất nhiều thư sinh đến?”

“Đương nhiên rồi!” Tiểu nhị cười nói: “Năm nay là thi Hội, các sĩ tử các nơi đều tập trung ở kinh thành!”

Vân Kiều gật đầu, hỏi tiếp: “VẬY, khách điếm này có người nào họ Yến từng ở trọ hay không? Hoặc là, có từng nghe đến người này hay không?”

“Chuyện này...” Tiểu nhị bị hỏi cho lúng túng.

Hắn ngẫm nghĩ một hồi lâu vẫn không có manh mối gì, nhưng lại không muốn từ bỏ khối bạc kia, hắn nói: “Còn chi tiết nào khác không?”

“Tướng mạo hẳn rất đẹp!” Vân Kiều vừa nói xong liền cúi đầu ho nhẹ.

Cũng không phải là do nàng tự biên tự diễn, bộ dạng của Yến Đình thật sự rất xuất chúng, khiến cho người khác chỉ nhìn một lần là đã nhớ thương. Bằng không, lúc trước Nguyên Anh cũng không chọn nàng là “Kiến sắc vong hữu”.

Tiểu nhị suy nghĩ một lát, lại hỏi thêm: “Ngài có bức họa nào của Yến công tử không? Có thể cho ta nhìn qua, nói không chừng có thể nhớ ra!”

Vân Kiều lắc đầu.

Nàng không giỏi cầm bút. Lúc trước khi Yến Đình rời khỏi nhà, nàng lấy có chia ly lâu bảo hẳn để lại một bức hoạ để khi nhớ hẳn nàng có cái để ngắm. Mới đầu Yến Đình bị ý tưởng này của nàng làm cho bối rối, không muốn động bút, nhưng thấy nàng nũng nịu, cuối cùng cũng đồng ý.

Chỉ là khi nàng đến kinh thành xa xôi, không ngờ phải tìm người như mò kim đáy bể thế này cho nên không mang theo bức hoạ kia.

Tiểu nhị lộ ra vẻ mặt khó xử, Từ Thiên Thiên nãy giờ im lặng, bỗng rót trà nhỏ giọng nói: “Vân tỷ, nếu được thì muội có thể vẽ thử!”

Nói xong liền vội bổ sung: “Nhưng lâu rồi muội chưa chạm vào bút, sẽ không giống lắm, chỉ có thể tương tự bảy tám phần!”

Vân Kiều đột nhiên nhớ Thiên Thiên đã từng học thêu từ nhỏ, nàng nhẹ thở dài: “Tại ta quá hồ đồ, vậy mà không nhớ ra!”

“Làm phiền cho ta mượn giấy bút!” Vân Kiều đặt thỏi bạc trên bàn: “Mang cho ta vài đĩa điểm tâm đặc sắc!”

Tiểu nhị thấy nàng nói như vậy liền vui vẻ ra mặt, vội đồng ý làm theo.

Giấy vẽ bày sẵn trên bàn, Vân Kiều thoải mái trấn an Thiên Thiên đang căng thẳng: “Không cần lo lắng, chỉ cần vẽ ra dáng người là được, nếu vẽ không giống thì từ từ chỉnh sửa lại!”

Thiên Thiên khẽ xoa các đốt ngón tay, gật đầu, lúc này mới động bút chấm mực.

Vân Kiều chống cằm nhìn, sau đó lại nghe thấy tiếng động từ cửa ra vào. Nàng quay đầu nhìn qua, cách màn trúc, chỉ thấy một dáng vẻ ục ịch vui vẻ chạy ra.

“Không biết cơn gió nào đưa Phùng quản sự đến đây thế này!” Chưởng quầy tựa như nghe được tin tức gì đó, vội vàng chạy ra từ

hậu viện, nịnh hót với nam nhân kia: “Ngài có phân phó gì, cứ báo ta một tiếng, việc gì phải đích thân đến đây!”

Tên Phùng quản sự bụng phệ chấp tay sau lưng, quan sát toàn bộ khách điểm một phen, sau đó chậm rãi mở miệng: “Dạo gần đây làm ăn tốt không?”

Vốn Vân Kiều đã thu ánh mắt lại, sau đó nàng lại nghe ra giọng nói vô cùng quen thuộc, bèn nhìn lại ngay lập tức.

Giọng điệu trong lời nói vô cùng đặc biệt, Vân Kiều nheo mắt lại, nhìn xuyên qua màn trúc âm thầm đánh giá tên quản sự kia, nàng khá chắc chắn với suy đoán của mình.

Hắn ta từng làm quản sự của Cẩm Tú các nhánh Bình Thành, tên là Phùng Thái.

Bởi vì lúc trước có tranh chấp trong chuyện làm ăn, Vân Kiều có biết Phùng Thái, sau này không còn gặp nữa. Thật sự không ngờ, có một ngày hai người lại gặp nhau ở kinh thành.

Vân Kiều ngồi nghiêng người, đưa lưng về phía quầy, nàng quyết định không chạm mặt với Phùng Thái.

Cho dù muốn rời đi cũng phải đợi hắn đi trước.

Nhưng Phùng quản sự không có ý định rời đi, hắn hỏi chường quầy rất nhiều vấn đề, hắn muốn đích thân xem sổ sách.

Từ Thiên Thiên tập trung tinh thần để vẽ, nét cuối cùng cẩn thận kéo lên, sau đó thở ra: “Vân tỷ xem thử, có thể dùng được không?”

“Đương nhiên là được rồi!” Vân Kiều khen, nàng nhẹ thổi nét mực chưa khô trên giấy.

Từ Thiên Thiên xoa xoa cánh tay, nhìn thấy Vân Kiều không động đậy gì, nàng nghi hoặc hỏi: “Không cần gọi tiểu nhị kia đến để nhìn



thử sao?”

“Chờ tên quản sự kia đi rồi nói tiếp!” Vân Kiều dè thấp giọng nói, nàng tiến đến bên tai Thiên Thiên giải thích: “Năm đó ta có tranh chấp với hắn chuyện làm ăn ở Bình Thành, tốt nhất là tránh đi, miễn cho hắn nhận ra!”

Nói xong nàng đẩy đĩa điểm tâm qua: “Nếm thử bánh hoa sen nhà hắn đi!”

Ba người buồn chán ăn điểm tâm, đợi đến khi mọi người ăn hết mọi thứ trước mắt, Phùng quản sự mới thị sát xong, hắn bỏ sổ sách xuống rời đi.

Vân Kiều chờ hắn đi ra cửa, liền vén màn trúc lên gọi tiểu nhị đến.

Tiểu nhị xoa cằm, nhìn chằm chằm nam tử anh tuấn trên giấy vẽ một lát, rồi luyến tiếc nói: “Vị Yến công tử này ta chưa từng gặp!”

Vân Kiều mím môi: “Được!”

Lúc sáng, nàng đã biết việc này không thể thuận lợi như vậy được, nàng chỉ thất vọng một lát, sau đó liền điều chỉnh lại tâm trạng, chuẩn bị đến khách điểm tiếp theo.

Vân Kiều thu lại bức họa, vừa ra ngoài vừa bàn bạc với Tố Hòa xem nên đến nơi nào tiếp theo. Không biết vì sao Phùng Thái không chịu đi, nàng đành phải ở cửa khách điểm.

Vân Kiều kinh ngạc, lập tức rũ mắt, nghiêng người né tránh, bước nhanh ra ngoài.

“Khoan đã!” Phùng quản sự đột nhiên mở miệng, hắn sai người ngăn cản Vân Kiều, hắn vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ đánh giá nàng: “Ngươi là...là nha đầu chết tiệt ở Bình Thành?”

Hắn nghiêng răng phun ra mấy chữ “nha đầu chết tiệt”, khác xa với giọng điệu kiêu căng thường ngày.

Vân Kiều thầm thở dài trong lòng “Đúng là oan gia ngõ hẹp”, song trên mặt lại làm bộ ngạc nhiên: “Thật là trùng hợp, lại gặp Phùng quản sự ở đây!”

“Thật là trùng hợp!” Phùng Thái cười lạnh, trong lời nói mang theo oán hận.

Cho dù mọi người không biết năm xưa đã xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn qua có thể biết được hai người không hợp nhau.

“Người đến kinh thành để làm ăn sao?” Giọng Phùng Thái chậm rãi mang nhiều ẩn ý: “Nếu đã có duyên như vậy, chi bằng ngồi xuống ôn lại chút chuyện cũ...”

Vân Kiều không cần nghĩ cũng biết, lòng dạ lão không có gì tốt đẹp, không để nói hắn hết lời, nàng liền từ chối: “Thật không may, ta còn có việc phải làm, không tiện ở lâu. Ngày khác sẽ tâm sự!”

Không đợi hắn mở miệng nàng liền kéo Thiên Thiên rời đi.

Từ Thiên Thiên theo sát phía sau, nàng cảm thấy hình như có người nhìn chằm chằm sau lưng mình. Theo bản năng nàng quay đầu lại, ngay lập tức bắt gặp ánh mắt không mấy tốt đẹp của Phùng quản sự. Nàng liền quay đầu đi, kéo ống tay áo Vân Kiều, nhỏ giọng nhắc; “Vân tỷ, muội thấy hình như tên Phùng quản sự kia còn căm hận tỷ đấy!”

“Lão già đó bản lĩnh không biết được bao nhiêu nhưng lòng dạ đích thực là của tiểu nhân!” Vân Kiều nhớ lại chuyện năm đó, hừ lạnh: “Khi đó hắn muốn triệt đường làm ăn của ta, kết quả trộm gà không được còn mất nắm thóc, bôi lợi chật vật trong tay ta, nói không chừng bao năm nay đều hận ta thấu xương!”

Nếu không cũng không đến mức vừa chạm mặt đã lập tức nhận ra nàng.

“Tố Hoà, ngươi có biết hắn là người của ai không?” Vân Kiều tò mò hỏi: “Để có thể làm đại quản sự vênh mặt hất hàm sai khiến người khác, e là phải được người kia rất chú trọng?”

“Là người của Tiền gia!” Tố Hoà dừng một chút, giải thích cặn kẽ với nàng: “Tiền gia là phú thương nổi danh ở kinh thành, cửa hiệu phong phú đa dạng, nổi tiếng nhất là Cẩm Tú Các, Duyệt Lai hôm nay chúng ta đến cũng là tửu lầu của nhà hắn. Để có được ngày hôm nay, Phùng quản sự đã đưa tiểu muội của hắn cho Tiền nhị gia làm thiếp thất....”

Những gút mắt bên trong cũng không cần phải nói rõ.

Từ trước đến nay, Vân Kiều vẫn luôn chướng mắt loại người như vậy, nàng lười phải so đo, chỉ cười nhạt một tiếng rồi ném chuyện này sang một bên.

## Chương 4: Đây chính là thành trường an!

Tài ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Bởi vì mất thời gian ở Duyệt Lai tửu lâu, nên Vân Kiều tranh thủ, cuối cùng cũng hỏi được hai khách điểm khác. Kết quả cũng không ngoài dự liệu, bọn họ đều nói chưa từng nhìn thấy Yến Đình.

Lúc ra về, trời đã ngả về phía tây, ánh nắng đỏ trải rộng ở chân trời.

Khói bếp lượn lờ bốc lên, đi trên đường mơ hồ có thể ngửi được mùi cơm chín mê người khiến cho mọi người muốn trở về nhà ngay lập tức.

Chỉ là nhà của nàng quá xa, phu quân thì không có tung tích.

“Vận khí của ta trước giờ không tốt lắm, nếu trong một ngày có thể tìm được người thì thật lạ!” Vân Kiều tự giễu, siết chặt bức họa trong tay: “Dù sao cũng còn hơn phân nửa khách điểm chưa hỏi, mai lại tiếp tục!”

Nàng quay sang nói với Tố Hoà: “Thật vất vả cho người rồi!” Sau đó nàng đỡ lấy Thiên Thiên, ủ dột nói: “Là ta không tính toán kỹ, bình thường muội không ra khỏi cửa, ngày hôm nay hẳn là muội rất khó chịu!”

Mấy năm nay, Vân Kiều chạy ngược chạy xuôi làm ăn, những chuyện như thế này cũng đã quen.

Thiên Thiên rất ít khi ra ngoài, thường ngày chỉ thêu thùa ở trong nhà, hôm nay có chút không quen, dù không mở miệng phàn nàn điều gì nhưng bước chân vô thức nặng nề thêm.

“Muội không sao!” Từ Thiên Thiên thẳng lưng, cố gắng làm bộ không việc gì, giọng chắc chắn: “Thật đó!”

Người của Nguyên gia rất tốt, nhưng suy cho cùng là do nàng chưa quen với cuộc sống nơi đây, cho dù bản thân có mệt mỏi, nàng cũng ở bên cạnh Vân Kiều.

Vân Kiều nhìn ra được suy nghĩ của Thiên Thiên, nàng cười: “Hôm nay cảm ơn muội, nếu không ta không thể hoá ra được chân dung của hấn!”

Nàng dừng lại ở gian hàng bên đường mua nước đường cho Thiên Thiên và Tố Hoà, nàng thả chậm bước chân, chậm rãi đi về.

Cả một ngày mang theo hy vọng tràn đầy đi tìm người, lúc này mới thả lòng nhìn ngắm phong cảnh Trường An.

Vân Kiều chưa từng đến Trường An, lúc trước thành thân với Yến Đình, nàng cũng chưa từng nghĩ sẽ đến Trường An. Nàng sinh ra ở trấn Quế Hoa Bình Thành, sau khi phụ mẫu mất, nàng tự mày mò tìm cách làm ăn.

Nàng thích thị trấn nhỏ kia, còn Yến Đình thì không.

Thánh địa của người đọc sách trong thiên hạ là Trường An, hầu hết ai cũng ngóng trông một ngày nào đó được đề tên lên bảng vàng, được phong hầu bá tướng.

Người tài giỏi như Yến Đình sẽ không muốn và không nên ở cái thị trấn nhỏ kia, cho nên sáng hôm đó Vân Kiều đã sắp xếp chuyện làm ăn của mình, chuẩn bị tinh thần theo hấn đến nơi khác.

Nàng đã từng hỏi Yến Đình rằng Trường An trông như thế nào?

Yến Đình chỉ nói hấn rời đi đã lâu nên không nhớ rõ, đợi hấn đi cao trung xong sẽ đưa nàng dạo Trường An.

Yến Đình không thích nhắc lại chuyện xưa, nàng cũng không hỏi nhiều, cho đến hiện tại khi đi khắp nơi rồi vẫn không tìm thấy hấn, nàng mới ý thức được, hình như nàng không hiểu rõ Yến Đình.

Nước đường ngọt ngào bỗng không còn ngon miệng nữa.

Vừa mới vào Nguyên gia, Vân Kiều nhìn thấy Nguyên Anh đang tức giận.

“Sao vậy, Tổng đại nhân kia vẫn không chịu trả hàng sao?” Vân Kiều nhíu mày hỏi: “Hay người đã gây sự gì với Tổng gia?”

Nguyên Anh không phải là người hẹp hòi, tiền bạc không chọc giận được nàng, tám phần là vì tư thù.

“Để người đoán trúng rồi, hôm nay ta bỏn ba cả một ngày, cuối cùng cũng hiểu rõ!” Nguyên Anh dùng tay áo quạt, nhắc đến chuyện này, nàng liền cười khinh: “Người đoán được không? Năm trước ở Cẩm Tú Các, ta đoạt mất cây trầm san hô mà Tổng tiểu thư vừa mất!”

“Cho nên là?” Câu hỏi của Vân Kiều trở nên cứng nhắc, quả thực không biết phải nói thế nào cho phải.

Những năm này nàng ra đời làm ăn, nàng đã phục vụ những người khó tính rất nhiều, nhưng chưa thấy ai chỉ vì một cây trầm san hô mà ghi thù lâu như vậy.

“Cây trầm san hô kia vốn là do ta vừa ý trước, nhưng Tổng tiểu thư kia được cưng chiều đã quen, ta không dâng hai tay lên thì nói ta xem thường Tổng gia!”

Căn bản Nguyên Anh không ngờ đến Tổng tiểu thư kia chỉ vì chút chuyện thế này, trở về nhà thêm mắm dặm muối, càng bất ngờ hơn là Tổng đại gia trùng hợp được điều đến Thủy Vận Ti làm việc, đường đường chính chính quản lý chuyện của nàng.

Nguyên Anh đã quên chuyện này từ lâu, bỗng nhiên nghe nhắc đến “trầm san hô”, nàng ngây ngốc một hồi mới nhớ ra được quả thật là có chuyện này.

Sau khi kể rõ mọi chuyện với Vân Kiều, Nguyên Anh cũng không nghĩ ra được cách nào khác, chỉ có thể mắng một câu: “Xui xẻo!”

Từ trước đến nay dân không đấu được với quan, đêm qua Nguyên phu nhân cũng nhắc đến, hiện tại triều đình rất loạn, tốt nhất đừng nên dính vào, điều này có nghĩa không muốn nhờ vả đến các mối quan hệ khác. Lỡ như người nhờ vả xảy ra chuyện thì sẽ liên lụy nhiều hơn, nói không chừng còn bị xem là “đồng đảng”.

“Ý của Tống gia là muốn người mang trâm san hô đến cửa nhận tội sao?” Vân Kiều nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy nó không hợp với lẽ, nàng không thể lý giải nổi tại sao lại có người lòng dạ hẹp hòi đến vậy?

“Qua lần này người cũng biết, vì sao ta nguyện chạy đến trời Nam biển Bắc cũng không muốn giao thiệp với người ở kinh thành!” Nguyên Anh hừ lạnh một tiếng, giọng nói ngập tràn ghét bỏ: “Bởi vì ở Hoàng thành, loại người như thế này nhiều vô số kể!”

Vân Kiều cũng cảm nhận được, nàng đồng cảm nói: “Nếu như đổi lại là ta, ta cũng không muốn sống cuộc sống như thế này!”

“Người còn chưa gặp đám khuê tú thế gia tụ lại một chỗ, rất khó để hòa thuận, mỗi câu mỗi chữ đều phải lựa lời mà nói!” Không biết Nguyên Anh đang nhớ lại chuyện gì, giọng đều đều: “Cái này phải thật cẩn thận, nói không đúng ý thì sẽ đắc tội với họ!”

“Nói chuyện phải mài dũa câu từ, nghe qua như chẳng có gì, nhưng không biết chừng họ họ lấy người ra làm bia đỡ để đấu lẫn nhau!”

“Mối quan hệ giữa các thế gia rất phức tạp, bên ngoài thì ôn hoà nhã nhặn, ai biết được bên trong sẽ tốt với ai, hận thù với ai!”

Nguyên Anh vốn rất bất mãn với chuyện này, mượn lý do này nói ra hết bức xúc trong lòng, sau đó kè tai nói nhỏ với Vân Kiều: “Lúc trước, cha ta còn muốn để ta trèo lên dòng dõi cao, làm phu quân

của quan gia. Ta cần rằng chịu đựng một thời gian, cuối cùng vẫn không làm được, thế là nghe theo mẹ ta chỉ nên chiêu tế tới cửa!”

Chiêu tế: Tuyển rể.

Vân Kiều bị nàng chọc cười, cười xong nàng chân thành nói: “Chủ ý này cũng không tồi. Những ngày tháng đó không hợp với loại phàm phu tục tử như chúng ta!”

Phản nản xong, tâm tình của Nguyên Anh cũng tốt lên đôi chút, nàng sai thị nữ lấy trâm san hô kia ra, chuẩn bị để ngày mai đến Tống gia nhận lỗi, tốt xấu gì thì trước mắt phải lấy lại hàng hoá nhà mình ra đã.

Sau khi phân phó, nàng lại nhìn về phía Vân Kiều, muốn nói rồi lại thôi.

“Hôm nay đi ba khách điểm, không tìm thấy người!” Vân Kiều biết nàng đang nghĩ gì, nàng cười bất đắc dĩ: “Người không cần lo lắng, ta không sao. Dù thế nào đi nữa ta cũng có thể chống đỡ đến ngày tìm được Yến Đình!”

“Đến lúc đó nhất định phải phạt hẳn thật nặng!” Nguyên Anh bất bình thay.

Vân Kiều nắm chặt bức hoạ kia, cười cười: “Được, lần này tuyệt đối không tha cho hẳn dễ dàng được!”

Tuy nói như vậy, nhưng Vân Kiều cũng chưa nghĩ ra đến lúc đó nàng sẽ phạt Yến Đình thế nào?

Yến Đình là người nhã nhặn, tính tình ôn hoà, luôn làm việc chu đáo ổn thoả. Từ lúc quen biết hẳn, hai người chưa từng cãi nhau chuyện gì, nào biết sẽ có chuyện thế này?

Nghĩ nghĩ một hồi, chỉ đành tìm thấy người rồi nói sau.



Ngày đầu, Vân Kiều không đón xe, nàng nghĩ sẽ đến những khách điểm quanh đây trước, nàng nhớ có một con đường để đi. Nhưng ngày hôm sau, nàng muốn đến khách điểm cách xa Nguyên gia một chút, tất nhiên là Thiên Thiên theo không nổi, chỉ đành mượn xe ngựa.

Nguyên Anh vẫn ra cửa cùng nàng, mặt mũi nàng miễn cưỡng đi về xe ngựa để đến Tống gia.

“Cố nhịn một chút!” Vân Kiều vẫy tay với nàng: “Lúc về ta làm vài món cho ngươi ăn!”

Tài nghệ nấu nướng của Vân Kiều không tồi, các món ăn nấu rất ngon miệng, chỉ với đồ ăn thường ngày cũng làm ngon hơn người bên ngoài. Nguyên Anh lập tức vui vẻ đẩy màn xe ra nói: “Ta muốn ăn gà hấp lá sen và canh ô mai!”

“Được được được!” Vân Kiều đồng ý, lúc này mới lên một xe ngựa khác, giống như hôm qua tiếp tục tìm kiếm Yến Đình.

Lần này, Vân Kiều hỏi chi tiết hơn chút, nhưng sau hơn nửa ngày kết quả vẫn vậy, không có manh mối gì.

Hơn phân nửa khách điểm được kê ra đã đánh dấu đỏ, dù nàng có xua đuổi ý nghĩ không hay trong đầu thì nàng cũng không thể cưỡi được. Vân Kiều nhìn sắc trời, thở dài rồi bảo phu xe quay đầu về phủ.

Sau khi lên xe, Vân Kiều dựa vào tấm nệm nhắm mắt dưỡng thần, cho đến khi Thiên Thiên đánh thức nàng dậy.

“Tới rồi sao?” Giọng nàng hơi khàn, nàng thấp giọng ho một tiếng.

Thiên Thiên lắc đầu, Tố Hoà nhắc màn xe lên một chút, rồi khẽ nói: “Tống gia xảy ra chuyện!”

Vân Kiều run lên, nàng nhìn ra ngoài thấy một đội quân mặc áo giáp đứng trước cửa biệt phủ, còn có một đội quân cầm binh khí đứng vây quanh, bên trong lần lượt chuyển ra thứ gì đó. Ánh chiều phản chiếu lên khôi giáo tạo ra một tầng huyết sắc, vốn dĩ con đường này thường ngày đông người qua lại, hiện giờ ai cũng né tránh không dám đi qua, chỉ dám đi đường vòng.

“Là Tống gia mà Anh Anh nói đến sao?” Vân Kiều ngơ ngác hỏi.

Tố Hoà gật đầu: “Đúng vậy!”

Vân Kiều không thể tin vào mắt mình.

Nghe qua lời nói của Vân Anh thì Tống gia trong mắt nàng là ác bá không thèm nói đạo lý, nhưng nhìn tình cảnh bây giờ, rõ ràng là dê trong miệng hổ.

Bỗng nhiên nàng nhớ đến lời của Nguyên phu nhân nói đến tối hôm đó.

Từ khi Ngũ hoàng tử nhận tổ quy tông, triều đình rung chuyển, liên luy sâu xa, sóng nước đục ngầu...

Tố Hoà vừa ra lệnh cho phu xe đi đường vòng, loáng thoáng thấy được một bóng hình đi ra Tống gia, hấn kinh ngạc nói: “Là tiểu thư!”

Vân Kiều bị tiếng gọi này làm cho giật mình, nàng quay sang, quả nhiên nhìn thấy Nguyên Anh. Nàng hoảng hốt lập tức xuống xe đi đến.

Khi Nguyên Anh nhìn thấy Vân Kiều, sắc mặt cứng ngắt cuối cùng cũng thả lỏng, nàng nhấc váy chạy chậm chậm đến.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Những người này có gây khó dễ cho ngươi không?” Vân Kiều vịn tay Nguyên Anh, quan sát tỉ mỉ, nhìn thấy Nguyên Anh không bị thương tích gì thì mới yên tâm.

Nguyễn Anh thở ra, nửa dựa lên người nàng, giải thích: “Lúc sáng ta đến gặp Tống cô nương, bị nàng ta cho phơi nắng nửa ngày, đến buổi trưa mới cho gặp mặt. Còn chưa nói được mấy câu thì nha hoàn của nàng ta hối hả chạy vào báo, nói rằng cấm quân phụng mệnh xét nhà...”

Đương nhiên người nhà Tống gia không thể chạy thoát, ngay cả Nguyễn Anh cũng bị giam một lúc lâu, cho đến khi xác định rõ thân phận mới được thả ra.

Vốn khi nhắc đến Tống cô nương, Nguyễn Anh đã giận đến nghiến răng, nhưng hôm nay nghĩ lại thấy sợ: “Nàng ta bị doạ đến mức ngất đi, không có cách nào mời thái ý, bà tử vừa ấn huyết nhân trung vừa lấy cao xoa cổ, khó khăn lắm mới tỉnh dậy!”

Vân Kiều kéo nàng đi ra ngoài, Nguyễn Anh lại nói: “Khoan hãy về nhà, người cùng ta đến nơi khác một chút!”

“Được!” Vân Kiều nhìn việc này đều thấy đáng sợ, đừng nói là Nguyễn Anh được trải nghiệm thực tế. Nàng vuốt lưng Nguyễn Anh, nói nhỏ: “Ta với người đến nơi khác dạo!”

Đi đến một con phố khác, một lúc lâu, Nguyễn Anh đột nhiên nói: “Ta ném cây trâm san hô cho nàng ra, nhưng nàng ta không bắt được, vỡ rồi!”

Rõ ràng một khắc trước còn cao cao tại thượng, không thèm liếc mắt nhìn người, chớp mắt liền biến thành nhi nữ của tội thần, doạ đến mất nửa cái mạng.

Nguyễn Anh cũng không biết nên cảm thấy hả giận hay thương xót đây.

Vân Kiều bất giác siết chặt bức tranh trong tay áo, lẩm bẩm: “Hoá ra, đây chính là Trường An!”

Mấy người nhìn nhau không nói gì.

Bỗng nhiên có âm thanh quen thuộc truyền đến: “Phu nhân, hôm qua ngài muốn tìm vị Yến công tử phải không, ta có cho người ra ngoài hỏi chút tin tức...”

Vân Kiều nhìn theo tiếng gọi, là tiểu nhị của Duyệt Lai từ lâu ngày hôm qua.

## Chương 5: Dám quấy nhiễu xa giá của điện hạ!

Tài ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Vừa nghe được tin tức của Yến Đình, những cảm xúc ngổn ngang trong lòng Vân Kiều đều tan biến đi mất.

Nàng siết chặt ống tay áo theo bản năng, ánh mắt nàng sáng lên vì quá trông đợi: “Hắn đang ở đâu?”

“Hắn...” mắt tiểu nhị cúi xuống né tránh ánh mắt của nàng, miệng nói lắp, hần nhắm mắt, tựa như đang hạ quyết tâm, sau đó mở mắt ra nói: “Hôm qua ngài vừa đi, ta có đi hỏi xung quanh giúp ngài, trùng hợp lúc đó có một thư sinh thường hay đến quán uống trà, hắn nói đầu xuân hắn từng kết bằng hữu với Yến công tử đến từ Bình Thành. Không biết có phải người ngài muốn tìm không?”

Hôm qua, Vân Kiều chưa từng nói với hần nàng ở đâu tới, cho nên nghe được hai chữ “Bình Thành” nàng lập tức vui vẻ: “Đúng rồi!”

“Theo như tin tức của người,” Nguyên Anh ở bên cạnh cũng vui không kém, giục tiểu nhị kia mau nói: “Thì Yến Đình đang ở đâu?”

“Ta không chắc hắn nói Yến công tử ở Bình Thành kia có phải là người phu nhân muốn tìm hay không, cho nên ta không hỏi nhiều. Nếu phu nhân muốn biết thì có thể đến hỏi hắn!” Tiểu nhị gãi đầu: “Vốn ta còn đang không biết phải báo tin này cho phu nhân thế nào, vừa hay lại gặp ngài ở đây!”

Tiếp đó, Vân Kiều hỏi: “Người thư sinh người nói là họ gì? Hắn sống ở đâu?”

Tiểu nhị né tránh ánh mắt của Vân Kiều: “Hắn là khách quen của tửu lâu chúng ta, họ Điền, còn ở đâu thì ta chưa từng hỏi đến. Nhưng nếu phu nhân muốn tìm hắn, thì có thể bớt chút thời gian đến tửu lâu chúng ta ngồi đợi, cũng không khó gặp lắm!”

“VẬY...”

“Phu nhân còn gì muốn hỏi sao?”

“Không có. Đã phiền người phải lưu tâm rồi, nếu tìm được người, đến lúc đó ta nhất định sẽ hậu tạ người!” Vân Kiều cười nói.

Biểu tình trên mặt tiểu nhị đông cứng lại, hấn ái ngại cười: “Ta đã nhận bạc của phu nhân, đây là việc nên làm!”

Nói xong, hấn quay đầu đi ngay lập tức.

Vân Kiều im lặng nhìn hấn rời đi, không hiểu sao mí mắt lại giật.

“Đã tìm thấy tin tức của Yến Đình, sao còn không vui?” Nguyên Anh đưa tay quơ quơ trước mặt nàng, thắc mắc hỏi.

“Ta cảm thấy thái độ của tên tiểu nhị này khác với hôm qua!” Vân Kiều xoa mặt mình rồi thở hắt ra: “Mai đi gặp xem sao!”

Vì tin tức của Yến Đình, sáng hôm sau Vân Kiều tinh dậy từ rất sớm. Nàng vẫn sắp xếp mọi thứ như thói quen, lúc ăn cơm, nàng nói với Thiên Thiên về dự định của mình.

“Muội sẽ đi cùng với Tố Hòa hỏi thăm ba khách điểm còn lại!” Từ Thiên Thiên gật đầu theo bản năng, tiếp đó, nàng miễn cưỡng hỏi: “Nhưng chẳng phải tối hôm qua tỷ đã có được tin tức của tỷ phu rồi sao? Hay là Vân tỷ cảm thấy tin tức kia không đáng tin?”

Vân Kiều không phản bác, nàng nói: “Tìm thêm một manh mối nữa cũng không tệ!”

Trước giờ Từ Thiên Thiên luôn tin tưởng Vân Kiều tuyệt đối, nàng không hỏi chiều, vui vẻ đồng ý.

Ăn cơm xong, Từ Thiên Thiên mang theo bức họa hôm trước, lên xe với Tố Hòa, còn Vân Kiều đi về phía Duyệt Lai tửu lầu đợi thư sinh họ Điền kia.

Duyệt Lai tửu lâu cũng không xa lắm, ngày đầu Vân Kiều đến đây nàng đã nhớ đường, lúc nàng đến tửu lâu không có khách, cho nên người nàng đợi cũng chưa tới. Vân Kiều không hề sốt ruột, nàng ngồi bên cạnh cửa sổ dùng trà và điểm tâm, nhìn ngắm cảnh vật bên ngoài.

Trên con phố dài, dòng người bán hàng rong lui tới tấp nập, thỉnh thoảng có thể thấy bảo mã hương xe của các quý nhân, khí thế phú quý bao quanh xe ngựa.

Trước khi Điền thư sinh đến, Vân Kiều nhận được một tin tức đủ để chấn động thiên hạ.

Hôm nay trong buổi thiết triều, Thánh thượng đã lâu không chấp chính nay bỗng nhiên lộ mặt, sai người tuyên chiếu thư, lập Ngũ Hoàng tử Bùi Thừa Tư làm Thái tử.

Vị trí Đông Cung Thái Tử đã bỏ trống nhiều năm, hiện giờ cuối cùng cũng đã được ấn định.

Tin tức này như nước đổ vào chảo dầu, lập tức truyền ra ngoài.

Những người trong những trà lâu, tửu lâu thường ngày nghe kể chuyện, thưởng thức âm nhạc, nói về những giai thoại, hay lén lút bàn luận triều đình thì hôm nay đồng loạt đều thảo luận về vị tân Thái tử kia.

Vân Kiều chán chường chờ Điền thư sinh, bên tai cũng tiếp thu không ít về chuyện của tân Thái tử.

Nói đến thật buồn cười, hóa ra nói đi nói lại thì cuối cùng bọn họ lại bàn tán đến người sẽ chọn làm Thái tử phi.

Còn nói, lần này Thái tử nhận tổ quy tông, Trần gia có công cực lớn, tám phần là đã chọn ra vị trí Thái tử phi rồi, cũng nhắc đến nữ nhi duy nhất của Bình hầu xuất thân cao quý, tài mạo song toàn, đến giờ vẫn chưa định thân là vì chờ lập trữ quân.

Vân Kiều vừa ăn điếm tâm vừa chăm chú lắng nghe, nàng không ngờ những thư sinh thoát nhìn vô cùng đứng đắn lại tham gia bàn tán về vấn đề này sôi nổi đến vậy.

Mãi cho đến giờ Ngọ, tiểu nhị cuốn màn trúc đến, nói với nàng: “Phu nhân, người ngài đợi đã đến rồi!”

Vân Kiều phỉ vụn bánh trên đầu ngón tay mảnh khảnh của mình, đứng dậy đi theo tiểu nhị gặp thư sinh họ.

Bộ dạng Điền thư sinh gọn gàng chỉnh tề, trên người mặc bộ áo gấm màu trắng non, tay áo rộng, nửa tóc xoã, nửa tóc búi lên, miệng cong lên cười nhàn nhạt, có thể coi là một công tử anh tuấn.

Nàng nhìn chăm chăm người trước mặt.

Nàng nhìn thấy sự ngạc nhiên và ngỡ ngàng trong mắt hắn, cũng nhìn ra dáng vẻ tùy tiện không thể che giấu.

Vân Kiều cụp mắt né tránh cái nhìn phi lễ, đánh giá nàng từ trên xuống dưới của hắn.

Lúc này, thư sinh kia mới hoàn hồn, vội chắp tay, giới thiệu tên họ của mình, rồi nói: “Tiểu nhị đã nói sơ qua với ta, người muốn tìm Yến huynh?”

“Đúng vậy!” Vân Kiều mời hắn ngồi: “Nghe nói khi vào kinh, công tử đã từng gặp hắn, cho nên ta mạo muội hỏi, ngài có biết hắn ở đâu không?”

Điền Trọng Ngọc không đáp lại nàng, mà lia mắt lên bàn, phân phó tiểu nhị: “Đổi một ấm trà Minh Tinh đến đây, thêm vài đĩa mứt nữa!”

Tiểu nhị cúi đầu đáp rồi vội vàng rời đi.



Vân Kiều không có sự yêu thích đặc biệt nào với lá trà, lúc nhỏ trong nhà khổn khó, chỉ uống nước lã hoặc ngâm trà mình tự rang. Con người nàng không có duyên với những thứ tao nhã thế này, cho dù sau này làm ăn, trên người dư giả chút bạc, nàng cũng không để tâm đến việc này.

Nếu phải nói nàng có dính dáng đến thứ tao nhã này thì cũng là vì Yến Đình.

Nàng không phân biệt được mùi vị khác biệt nhỏ của lá trà, nhưng rất rõ giá của chúng.

Điền Trọng Ngọc tùy tiện gọi trà Minh Tĩnh, e là phải tiêu tốn khoảng hai lượng bạc.

Vân Kiều không muốn uống nhưng tiền của người ta họ muốn tiêu thế nào là quyền của họ, không liên quan đến nàng, nàng chỉ muốn hỏi chút tin tức của Yến Đình mà thôi.

Điền Trọng Ngọc thấy Vân Kiều thờ ơ, nghĩ là nàng không biết gì về trà Minh Tĩnh, nên háng giọng, nghiêm túc giải thích: “Trà Minh Tĩnh này được hái từ Giang Nam, có màu xanh lục, vị dịu nhẹ, ngon nhất là dùng nước tuyết của đầu đông pha...”

Bộ dạng “uyên bác” của hắn thật sự có thể bịp được người khác.

Nhưng Vân Kiều là người không có học vấn, cho nên việc này giống như vịt nghe sấm, mà nàng cũng không có ý định tiếp thu. Ngay cả khi Yến Đình giảng giải, nàng cũng chỉ nhìn mặt hắn, miễn cưỡng có thể nghe vào tai.

Bởi vậy, nàng không có chút khâm phục nào, ngược lại còn mất kiên nhẫn.

Dù sao việc này là nàng đang đi nhờ người, cho nên nàng chỉ có thể nhin để hắn lên mặt dạy đời, khách sáo cười nghe.

Đến khi tiểu nhị đưa trà Minh Tinh đến, Điền Trọng Ngọc chậm rãi lấy rót hai chén trà mới, rồi đẩy chén trà đến trước mặt Vân Kiều, lúc này mới nhắc đến Yến Đình: “Ta và Yến huynh gặp nhau ở hội thường văn, một bụng thi phú của hấn khiến xung quanh phải trầm trồ kinh ngạc!”

Vân Kiều tỉnh táo hấn, tiếp tục hỏi lại vấn đề cũ: “Vậy người có biết hiện giờ hấn đang ở đâu không?”

“Người nếm thử trà Minh Tinh này đi!” Điền Trọng Ngọc ngỏ lời mời, hấn làm bộ như không có việc gì nói: “Sau hội thường văn, ta và Yến huynh từng lui tới vài lần, còn mời hấn về nhà làm khách. Nhưng sau khi yết bảng, hấn suy sụp vì thi rớt, không còn đồng ý lời mời của chúng ta nữa!”

Vân Kiều cảm thấy trà trong miệng chua xót vô cùng, nàng khó tin thốt ra: “Sao lại có thể?”

“Bởi vậy ta mới nói, Yến huynh am hiểu văn chương, lần này là chuyện ngoài ý muốn, khoa cử lần sau thi lại là được mà!” Điền Trọng Ngọc lắc đầu, đau xót nói: “Nhưng hấn lại không chịu...”

Sau một thoáng hoảng sợ, Vân Kiều lại bắt đầu sinh nghi.

Lời nói của Điền Trọng Ngọc nghe qua vô cùng hợp lý, vì thi rớt nên né tránh không muốn gặp người, phần lớn mọi người đều sẽ làm vậy.

Nhưng Yến Đình không phải là người như vậy.

Từ trước đến nay, tính tình của hấn rất thẳng thắn, cho dù thất bại hấn cũng sẽ thẳng lưng đón nhận, không trốn tránh sợ hãi.

Bất luận người trước mặt này nói có nghiêm túc thế nào nàng cũng không tin Yến Đình sẽ hành xử như vậy.

Vân Kiều buông chén trà, dứt khoát hỏi: “Nói như vậy thì công tử cũng không rõ hiện tại Yến Đình đang ở đâu phải không?”

Điền Trọng Ngọc nghẹn họng, lúc này hắn mới phát hiện, Vân Kiều xinh đẹp trước mặt không có chút gì là bi thương.

Hắn ngẫm nghĩ rồi mở miệng: “Ta có thể phái hạ nhân đi hỏi những người đã từng giao thiệp với Yến huynh, biết đâu hỏi được tung tích của hắn!”

“Vậy làm phiền ngài!” Vân Kiều sờ mũi, thờ dãi: “Hà tất gì hắn phải vậy? Cho dù hắn có thi rớt thì ta cũng không trách hắn, hắn trốn tránh như vậy, lỡ như bệnh tình không kịp chữa trị thì phải làm sao đây!”

Nàng cúi đầu, ánh mắt rủ xuống, nét mặt lộ ra vẻ u sầu.

Vì đi đường tàu xe mệt nhọc, lại lo lắng cho nên thân thể gầy đi rất nhiều, giờ đây nhìn nàng càng thêm yếu đuối.

Điền Trọng Ngọc mềm lòng, ánh mắt dừng trên chiếc cổ dài trắng mịn, không để ý nói: “Đúng vậy!”

“Lúc trước hắn hay ho, mỗi khi giao mùa thì tái phát, phải uống thuốc mới đỡ được!”

Vân Kiều giương mắt nhìn hắn, thấp giọng nói: “Ngài giao thiệp qua lại với hắn, nói như vậy ngài cũng biết...”

Điền Trọng Ngọc bị đôi mắt đào hoa của nàng nhìn chăm chăm, đầu óc trở nên chậm chạp, phụ họa theo bản năng: “Đúng vậy!”

Ngay sau đó, bộ dạng yếu đuối khiến người ta xót thương trên mặt Vân Kiều tan biến.

Nàng ngồi ngay ngắn, cười như không cười đánh giá người trước mặt, biểu tình dần lạnh đi.

Điền Trọng Ngọc ngơ ngác nhìn Vân Kiều thay đổi thái độ mà không rõ nguyên nhân

Vân Kiều lười phải nhiều lời với hắn, nàng vừa định đứng dậy thì bị Điền Trọng Ngọc đưa tay cản lại: “Người làm vậy là ý gì?”

“Người nói xem?” Không hiểu sao nàng cảm thấy chóng mặt, nàng tự véo mình một cái mới tỉnh táo lại. Vân Kiều hất tay Điền Trọng Ngọc ra, cười lạnh: “Sao thế, muốn đợi đến khi giáp mặt hắn mới chịu ngã bài hả?”

Điền Trọng Ngọc ngẩn người, hắn lục lại đoạn nói chuyện vừa rồi, cuối cùng mới có phản ứng: “Người lừa ta?”

“Là lão già họ Phùng kia sai người đến phải không?” Phí hết nửa ngày ở nơi này, Vân Kiều cẩn thận suy nghĩ mối quan hệ ở đằng sau, nàng cũng không cần khách khí nữa.

Hôm trước oan gia ngõ hẹp, nàng gặp Phùng Thái ở đây, cho dù nàng ngờ lơ hắn nhưng Phùng Thái vẫn còn ghi hận mối thù làm ăn năm đó. Phùng Thái là quản sự ở đây, muốn hỏi chuyện của nàng từ tiểu nhị cũng không khó, sau đó lập ra cái bẫy như thế này.

Chẳng trách thái độ của tiểu nhị khác lạ, hoá ra, hắn bị Phùng Thái sai đến đây để gài bẫy nàng.

“Lão Phùng kia vẫn không thay đổi gì, tự cho mình là đúng, lão ta luôn cho rằng bản thân mình rất thông minh...” Đột nhiên cảm giác choáng váng kia lại ập đến, Vân Kiều không khỏi nhú mày.

Sau khi bị nàng phanh phui, Điền Trọng Ngọc lại không hoảng, ngược lại còn thông thả ngồi lại chỗ cũ, ung dung đánh giá nàng, thậm chí còn phụ hoạ: “Người nói không sai, là Phùng quản sự nhớ thù cũ!”

Thân thể của Vân Kiều trước giờ rất tốt, không dễ bị hoa mắt chóng mặt, hơn nữa, với thái độ của Điền Trọng Ngọc thì dù nàng có

ngốc đến mấy vẫn hiểu được.

“Ngươi!” Vân Kiều nhìn chén trà nhỏ trên bàn, cố giữ bình tĩnh: “Ngươi đã bỏ gì vào trà?”

“Thứ có thể giúp ngươi ngủ một giấc thật ngon!” Điền Trọng Ngọc nhẹ nở nụ cười: “Ta cũng cảm thấy ý tưởng của Phùng quản sự không đáng tin, cho nên phòng bị bỏ thêm một chút!”

Sắc mặt Vân Kiều thay đổi, nàng không thể ngờ, trước thanh thiên bạch nhật mà có người dùng thủ đoạn đê tiện thế này. Song, nàng cũng biết hiện tại không phải là lúc chất vấn hấn, nàng cắn mạnh lên đầu lưỡi, đứng dậy đi ra ngoài.

Chén trà nhỏ kia, cùng lắm nàng chỉ nhấp môi, cho nên vẫn còn chút lý trí.

Nhưng Điền Trọng Ngọc dễ dàng kéo tay nàng ngồi lại, hấn thấp giọng nói: “Ta khuyên ngươi đừng giãy giụa vô ích, nếu làm âm lên, ta thì không sao, còn thanh danh của ngươi thì xem như bỏ. Chuyện này mà truyền ra, chỉ e là phu quân đang lẩn trốn của ngươi sẽ càng trốn xa hơn...”

Hấn còn chưa uy hiếp xong thì nghe một tiếng vang giòn giã, chén trà trước mặt Vân Kiều bị ném trên mặt đất.

Ngay sau đó, bình trà Minh Tinh quý giá cũng nát theo.

Tiếng động này hơi lớn, thu hút ánh nhìn của khách khứa trong tửu lầu, tuy cách màn trúc nhìn không rõ, nhưng Điền Trọng Ngọc đã lấp bấp kinh hãi, hấn không ngờ Vân Kiều dám làm vậy.

Trước giờ hấn phong lưu, mấy năm nay không dụ dỗ thì hấn uy hiếp, luôn nắm chắc phần thắng trong tay, đây là lần đầu tiên gặp một người cứng rắn như vậy.

Thấy Vân Kiều muốn đi ra ngoài, Điền Trọng Ngọc định ngăn lại, ngay lúc này hắn cảm thấy cổ tay mình đau nhói, máu tươi chảy ra... Vân Kiều nhân lúc hắn hoảng hốt đã giấu mảnh sứ đi.

Có một người không rõ nguyên nhân là gì vội chạy đến, hắn gặp ngay Vân Kiều ở màn trúc, trên mặt đất là một đồng lộn xộn trà hoa lẫn máu tươi, hắn sợ đến mức không nói được lời nào.

Hiện giờ Vân Kiều không tin bất cứ ai, nàng sợ người trước mặt này cũng là người cùng phe với Phùng Thái và Điền Trọng Ngọc, nàng siết chặt tay, không nói gì bước thẳng ra cửa.

Mảnh sứ sắc bén cứa qua lòng bàn tay của nàng, tuy có đau nhưng nó giúp nàng tỉnh táo hơn.

Đường phố Trường An rộng lớn đông người qua lại. Nàng bước nhanh hơn, gấp gáp muốn trở về Nguyên phủ, đợi đến khi tỉnh táo nàng sẽ tính sổ với hai tên kia.

Vừa nâng mắt lên, nàng phát hiện phía trước có một chiếc xe ngựa đang lao đến.

Những người khác lần lượt né tránh, tinh thần nàng không minh mẫn cho nên né không kịp, cả cơ thể nàng ngã trên đất.

Cả người đau đớn, khi nàng mở mắt ra, bánh xe đã đến gần trong gang tấc.

Nếu xui xẻo, nói không chừng máu nàng sẽ bắn xa ba thước.

Nhất thời hồn vía lên mây, nàng nghe phu xe vừa sợ hãi vừa tức giận nói: “To gan, dám quấy nhiễu xa giá của Điện hạ!”

## **Chương 6: Ngài thương yêu nàng, bao bọc nàng ấy trong nhung lụa, không phải tốt hay sao?**

Tài ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Bụi đất bay mù mịt vào mắt mũi, Vân Kiều ngộp đến mức không thở nổi.

Lúc té ngã, cánh tay nàng bị cọ xuống đất làm rách da, chảy máu, lòng bàn tay cũng bị mảnh sứ cắt đứt, mùi tanh của máu trộn lẫn với bụi đất, khiến người khác buồn nôn.

Mà cũng nhờ cơn đau như tra tấn này mới làm cho nàng tỉnh táo hơn chút, không bị mê được quật ngã.

Tiếng mắng mỏ giận dữ của xa phu truyền vào tai, Vân Kiều run lên, nàng ý thức được mình đã va chạm với quý nhân.

Đầu óc nàng mơ hồ, không biết người trong xe rốt cuộc là ai, nhưng vẫn ráng chống đỡ, bò dậy quỳ bên cạnh.

Quan gia quyền quý ở kinh thành nhiều vô số kể, nàng không thể đắc tội với bất cứ ai.

Phu xe vừa sợ vừa giận, hất định quất một roi lên người nàng, lại nghe thấy giọng nhà nhạ trong xe phát ra: “Được rồi!”

Vân Kiều sửng sốt, nàng đang nghi ngờ chính mình bị ảo giác, nếu không tại sao giọng nói kia lại quen thuộc đến vậy? So với giọng của Yến Đình trong trí nhớ của nàng thì giọng này trầm thấp hơn, và cũng lạnh lùng hơn.

Nàng vô thức ngẩng đầu lên nhìn chiếc xe ngựa xa hoa lộng lẫy trước mắt.

Chiếc màn cửa bị đẩy ra, một nam nhân ôn tồn lễ độ xuất hiện. Hấn khác xa Yến Đình, Vân Kiều lộ ra vẻ mặt thất vọng. Ngay lập tức, nàng cảm thấy thân trí mình có vấn đề, bằng không, sao chỉ bằng một giọng nói mà nàng lại nghi ngờ người trong xe là Yến Đình cho được?

Phu xe vừa mới mắng mỏ nàng quay sang xưng hô với người nọ là “Điện hạ!”

Người này không có chút nào liên quan đến Yến Đình.

Cả người nàng giờ đây vô cùng chật vật, chiếc váy màu thiên thanh bị nhuộm những vết máu loang lổ và bụi đất, trên mặt còn vương lại vài vệt máu, bên trong đôi mắt đào hoa lấp lánh ánh nước, tựa như chớp mắt một cái thì nước mắt sẽ rơi tức thì.

Trần Cảnh không biết trong lòng nàng chuyển biến thế nào, chỉ cho rằng nàng đã bị hù, hấn lắc đầu cười, phân phó hạ nhân: “Đưa nàng đến y quán kiểm tra, lúc này đừng gây thêm chuyện ồn ào nữa!”

Nói xong, hấn buông rèm, quay đầu nhìn Bùi Thừa Tư đang nhắm mắt dưỡng thần.

Sáng nay, trên buổi thiết triều, Hoàng đế chính thức sắc lập Thái tử, mọi chuyện đã định, lúc này Bùi Thừa Tư nên hào hứng, hài lòng mới phải, nhưng hấn không tỏ ra đặc ý. Mấy tháng gần đây, hấn càng giấu kín cảm xúc của mình.

Lúc trước là Trần Cảnh tìm hấn đưa về, có điều ngay cả Trần Cảnh cũng không đoán được tâm tư của hấn thế nào.

“Đại điển sắc lập sẽ diễn ra vào cuối tháng, đến lúc đó Điện hạ có thể làm chủ Đông Cung!” Trần Cảnh dừng một chút, cuối cùng đề cập đến vấn đề mà hai người né tránh: “Trên dưới triều đình đều đang nhìn chăm chăm vào vị trí Thái tử phi, việc này trong đại, Điện hạ có quyết định nào chưa?”



Bùi Thừa Tư nghe xong giương mắt về phía hấn: “VẬY, Thái Phó thấy thế nào?”

“Giữa thần và Điện Hạ không có gì phải vòng vo,” Trần Cảnh không né tránh, thản nhiên nói: “Gần đây xung quanh đang bàn tán, có không ít người nói Trần gia ta nâng đỡ Điện Hạ là muốn nữ nhi nhà mình chiếm giữ hậu vị!”

“Nữ nhi của Trần gia tuổi phù hợp chỉ có một người, nhưng từ lúc sinh ra thân thể nàng đã yếu ớt, chỉ có thể gả cho một người nhàn tản, điều dưỡng thật tốt, cho nên không thể nhận nổi trọng trách này!”

Nói cách khác thì Trần gia không có ý định này.

“Ta chưa từng tin lời đàm tiếu, Thái Phó không cần bận tâm!” Bùi Thừa Tư chống trán, ánh mắt rơi vào hư không, cũng không biết hấn đang nghĩ gì, một lúc sau bỗng mở miệng nói: “Thái Phó đã điều tra lai lịch của ta, chắc cũng đã biết, lúc ở dân gian ta từng kết thân!”

Đương nhiên Trần Cảnh biết, hấn cũng không tỏ vẻ kinh ngạc phủ nhận.

Trước khi hấn tìm đến Bùi Thừa Tư, hấn đã điều tra những chuyện này, hấn biết những năm gần đây Bùi Thừa Tư lẩn lộn ở dân gian, sau đó, thành thân với một tiểu cô nương xuất thân bình thường ở Bình Thành.

Đối với chuyện này, Trần Cảnh không có hứng thú, cũng không để tâm nhiều. Dù sao ai cũng biết, một nữ tử xuất thân tâm thường được làm Thị Thiếp ở Đông Cung cũng xem là miễn cưỡng. Nếu Thái tử nhớ đến tình xưa thì có thể phong thành Trắc phi, cũng xem như làm tròn đạo nghĩa.

“Ta sẽ sai người đến Bình Thành đón nàng,” Bùi Thừa Tư nói: “Nàng là thê tử kết tóc cùng bá thiên địa với ta!”

Cho dù Trần Cảnh hiểu biết rộng rãi cỡ nào, khi nghe được ý tứ trong lời nói của hắn, y cũng suýt phải thất thố.

“Chuyện này,” Vốn Trần Cảnh đang muốn né tránh không đưa ra ý kiến, hắn không muốn tham gia quá nhiều về chuyện lựa chọn Thái Tử Phi, song, lại không ngờ Bùi Thừa Tư lại có chủ ý như vậy, cuối cùng hắn không thể nhịn được khuyên nhủ: “Dựa theo xuất thân của người kia, chỉ e là khắp triều đình đều sẽ cực lực phản đối!”

“Huống chi...”

Huống chi, các thế gia đại tộc trước đó phần lớn là lấy quan hệ thông gia ra để trao đổi lợi ích, ngòi chung thuyền với nhau. Chọn một Thái Tử phi xuất thân cao quý có thể thu nạp thêm thế lực, giảm bớt không ít phiền toái không đáng có.

Nếu như khăng khăng lập nữ tử thường dân làm Thái Tử phi, tương lai sẽ làm mẫu nghi thiên hạ, sợ là triều thần sẽ lật tung trời đất lên.

Không phải Bùi Thừa Tư không hiểu đạo lý này, nhưng hắn vẫn cố chấp nói: “Nếu không có nàng, ta sẽ không thể có ngày hôm nay!”

“Nàng ta và Điện hạ quen nhau từ khi ngài chưa có gì, nhiều năm chung sống với nhau đương nhiên có tình cảm, ngài nên phân rõ, đã ngồi lên vị trí Thái Tử rồi thì không nên cảm tính nữa!” Trần Cảnh không cứng nhắc đối đầu với hắn, ngược lại chỉ khuyên nhủ: “Huống hồ chức trách của Thái Tử Phi không phải người thường có thể gánh được, đối với nàng ta, làm Thái Tử Phi chưa hẳn là chuyện tốt nếu không muốn nói là “tra tấn” nàng!”

“Ngài thương yêu nàng ấy, bao bọc nàng ấy trong nhung lụa, không phải tốt hơn sao?”

Lời nói của Trần Cảnh khiến Bùi Thừa Tư trầm mặc, cho đến khi xe ngựa dừng trước cửa phủ, hắn nói: “Tạm gác chuyện này lại, đợi nàng vào đến Kinh thành rồi nói!”

Trần Cảnh nhìn thấy thái độ hãn hoả hoãn, trầm giọng đáp:  
“Vâng!”

Lúc Vân Kiều tỉnh dậy đã là chiều tà, nàng nhìn ra cửa sổ thấy sắc trời dần tối đi. Vân Kiều cảm thấy đầu mình như búa bổ, nàng cắn môi, quan sát nơi xa lạ này.

Một phụ nhân đẩy màn cửa đi vào, trong tay mang theo chậu nước, thấy nàng tỉnh dậy liền cười: “Cô nương tỉnh rồi!”

“Ta đang ở đâu vậy?” Vân Kiều đỡ trán, nàng thấy trên tay mình đã được băng bó gọn gàng, bấy giờ nàng mới nhớ đến chuyện ở Duyệt Lai lâu, bỗng chốc cơn giận kéo đến.

“Thị vệ kia đưa cô nương đến, nói rằng cô nương va chạm với xe ngựa của quý nhân, may mà quý nhân không tính toán, còn cho người đưa cô nương đến y quán!” Phụ nhân kia ngồi bên cạnh nàng, cầm cổ tay nàng bắt mạch, rồi gật đầu nói: “Tốt hơn rồi!”

Nghe phụ nhân kể, Vân Kiều nhớ đến chuyện ban chiều, lúc đó nàng mơ mơ màng màng, ký ức rất vụn vặt.

“Dược tính của mê dược trong người cô nương rất mạnh, có thể làm cho người ta mê man cả một ngày, cũng may phân lượng không nhiều!” Phụ nhân chỉ vào lòng bàn tay Vân Kiều, cảm thán: “Cũng may cô nương có thể ngoan cường tàn nhẫn ra tay bản thân!”

Lúc xử lý vết thương, nàng còn phải gấp ra những mảnh sứ vụn nhỏ bé, khiến người khác phải giật mình.

Tay nàng hơi co lại, cơn đau nhức từ trong xương truyền đến, Vân Kiều hít một hơi. Nàng cảm ơn phụ nhân ngồi bên cạnh, sau đó rời khỏi y quán.

Dù vết thương đã được xử lý tốt, nhưng vết máu vẫn còn vương lại trên váy, lúc nàng ngã xuống váy cũng bị rách, bộ dạng lúc này vô

cùng chật vật. Hình như mắt cá nàng cũng bị thương, đi không thuận, suốt quãng đường trở về Nguyên gia nàng bị chỉ trở không ít.

Nguyên Anh nhìn thấy bộ dạng thảm hại của nàng liền hoảng hốt: “Sao lại thành ra như vậy? Là ai làm?”

Môi miệng Vân Kiều khô đắng, nàng nhìn nước trà trên bàn, trong lòng lại dâng lên sợ hãi. Sau khi bình tĩnh lại, nàng uống một nửa rồi kể từ đầu đến cuối cho Nguyên Anh nghe, nàng thở dài: “Cũng do ta sơ suất, không ngờ bọn hắc lại có thể làm ra chuyện như vậy!”

“Chuyện này sao có thể trách người được? Người đang sốt ruột, trông ngóng tin tức của Yến Đình!” Nguyên Anh nghe xong vừa lo lắng vừa tức giận: “Vớ thủ đoạn hạ lưu này, không ai có thể đề phòng được!”

“Còn về việc va chạm với xe ngựa của quý nhân thì xem như ta xui xẻo đi!” Vân Kiều mơ hồ nhớ lại gương mặt nàng đã nhìn thấy kia, cái người có giọng nói giống Yến Đình, khiến nàng ngây ngốc.

“Cũng may,” Nguyên Anh nhìn gò má trầy xước của nàng, thở dài: “Vị này còn để cho người đưa người đến y quán, nếu là người kiêu căng ngang ngược, không chừng sẽ phạt người cũng nên!”

Lúc trước, Vi gia của quý phi thế lực bành trướng, hành sự mọi chuyện đều kiêu căng ngạo mạn, từng đứng ở phố đánh phạt thường dân làm náo loạn một phen, người kia bị đánh cho mất nửa cái mạng.

“Thật sao?” Vân Kiều cười khổ: “Vậy là ta phúc lớn mạng lớn rồi!”

Đang nói dở, Từ Thiên Thiên và Tố Hoà đã quay về, mang theo tin tức vô cùng tồi tệ...

Hai người cầm chân dung của Yến Đình đi hỏi tất cả các khách điểm nhưng vẫn không có tin tức gì.

Vân Kiều cúi đầu trầm mặc, Nguyên Anh nhin không được, hỏi: “Tại sao lại như vậy? Hẳn thật sự có đến Trường An không?”

Hiện tại nàng rất giận Yến Đình, nhất là khi nhìn thấu bộ dạng Vân Kiều thương tích đầy mình, nàng hận không thể chỉ thẳng vào mặt Yến Đình mắng cho hắn một trận. Chỉ là không có chút tin tức nào, căn bản còn không thấy được người cho nên oán khí đó không có chỗ để phát tiết.

Vân Kiều cũng đang suy nghĩ đến vấn đề này.

Trên thư, chuyện hắn thi đậu là giả, vậy những chuyện khác thì sao? Có thật không? Nàng dựa vào gì để tin?

Nếu nàng không tin, vậy bây giờ phải làm sao?

Biển người mêh mông, nàng nên đến đâu để tìm phu quân đang bật vô âm tín?

Nghĩ đi nghĩ lại, đầu Vân Kiều lại đau lên, nàng không rõ được lúc này là do di chứng của mê dược kia hay đơn giản chỉ vì Yến Đình.

“Đừng nghĩ nữa, xe đến núi ắt sẽ có đường, người nghỉ ngơi trước đã, dưỡng thương xong rồi tính tiếp!” Nguyên Anh vượt lưng nàng, vắt óc lên tìm có an ủi: “Còn nữa, không phải trên thư Yến Đình cũng nói là đợi hắn sắp xếp mọi việc thoả đáng thì sẽ về đón người sao? Người đừng hao tâm tổn sức nữa, cùng lắm thì đợi hắn đến tìm người là được!”

Trước khi đến đây, Vân Kiều đã gửi lại lời nhắn cho nhà bên cạnh, Yến Đình sẽ dễ dàng biết được nàng đến kinh thành cùng với Nguyên Anh.

Đây cũng là vì đề phòng bất trắc.

Hiện tại, Vân Kiều không dám tin bất kỳ điều gì, nhưng chuyện đã như vậy, nàng cũng không còn cách nào khác.

Nàng không muốn Nguyên Anh lo lắng cho mình, cố mỉm cười, gật đầu nói: “Được, để hấn đi tìm ta, ta không muốn lo lắng nữa, nhưng nỗi lo này cho hấn, cho dù tốn công phí sức cũng đáng đời hấn!”

Nàng cảm thấy rất mệt, cho dù vì mê dược kia nàng đã ngủ nửa ngày, nhưng giờ vẫn cảm thấy buồn ngủ.

“Anh Anh, điều tra giúp ta lai lịch của tên Điền Trọng Ngọc kia!” Vân Kiều nhìn chung trà nhàn nhạt trên bàn, nàng nhớ đến cốc trà Minh Tinh kia, chỉ cảm thấy buồn nôn. Nàng cố gắng tỉnh táo, nói với Nguyên Anh: “Phùng Thái là tên lòng dạ hẹp hòi, Điền Trọng Ngọc làm ra chuyện như vậy thì cũng không phải hạng tốt lành gì. Cho dù ta muốn cho qua mọi chuyện cũng chưa chắc bọn họ từ bỏ ý định!”

“Trước mắt cứ điều tra sự việc, biết người biết ta mới có thể đề phòng được!”

Vì để trốn thoát nàng đã giấu mảnh sứ vỡ cửa một nhát lên cánh tay của Điền Trọng Ngọc, máu tươi chảy ra nhiều đến thế kia, e là thương thế không nhẹ. Chó gáp còn biết nhảy tường, huống hồ gì đối với loại tiểu nhân như Điền Trọng Ngọc.

Nguyên Anh gật đầu: “Yên tâm đi, cho dù người không nhắc ta cũng sẽ cho người điều tra!”

## **Chương 7: Hoá ra ác nhân còn không biết xấu hổ đi cáo trạng trước!**

Tài ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả

Vân Kiều ngủ một giấc thật sâu, đến khi tỉnh dậy thì đã là trưa hôm sau.

Nguyên Anh thỉnh đại phu đến chẩn trị và thay thuốc cho nàng. Lần đầu khi băng bó vết thương, Vân Kiều đang chìm trong hôn mê, hiện tại, tận mắt nhìn thấy vết thương trên tay mình, nàng cũng bị doạ sợ.

Khi đó thần trí nàng mơ hồ, nàng chỉ muốn làm mình tỉnh táo hơn, chứ không ý thức được bản thân mình lại ra tay mạnh đến vậy.

Nguyên Anh càng nhìn mặt mũi càng trắng bệch, nàng đau lòng nói: “Chẳng trách váy người dính nhiều máu như vậy!”

Nói xong, nàng phân phó Tố Hoà xuống bếp làm một vài món bổ máu.

Đại phu thay thuốc cho Vân Kiều, sau đó nhìn bàn tay và vết xước trên mặt nàng, dặn dò kỹ càng những thực phẩm nên tránh, rồi chỉ vào tay nàng: “Đợi vết thương khép miệng rồi tìm loại thuốc khô phục tốt một chút, bằng không sẽ để lại sẹo đấy!”

Vân Kiều không để tâm đến chuyện này lắm, dù sao cũng chỉ bị thương ở lòng bàn tay, không bị phá tướng.

“Mẹ ta nói còn thuốc trị thương, nghe nói đó là thuốc trong cung đưa ra, chuyên trị sẹo!” Nguyên Anh đứng dậy tiễn đại phu, sau đó thuận đường đến chính viện lấy thuốc.

Trong phòng chỉ còn lại Thiên Thiên.

Tuy nãy giờ Thiên Thiên chưa từng nói gì, nhưng khoé mắt ửng hồng, mí mắt cũng sưng lên, chắc chắn là đã khóc nhiều.

“Ta không sao!” Vân Kiều đưa bàn tay lạnh lặn vén tóc mai cho nàng, nhẹ nhàng nói: “Tuy vết thương có hơi đáng sợ một chút, nhưng thật sự không có gì đáng ngại, vài ngày nữa sẽ khỏi thôi!”

Thiên Thiên lắc đầu, áy náy nói: “Nếu không phải vì giúp muội, chúng ta cũng không phải trốn đến kinh thành xa xôi này, tỳ cũng sẽ không gặp chuyện...”

“Sao lại nói như vậy?” Vân Kiều lắc đầu cười “Có trách thì nên trách người gây ra chuyện. Ta không phải là người ngang ngược không nói lý, giận chó đánh mèo, muội không cần phải tự trách mình!”

“Huống hồ, suy cho cùng thì là do năm đó ta kết thù với lão Phùng Thái kia!”

Vân Kiều tự hỏi bản thân mình là người lương thiện, nhưng Phùng Thái gây ra chuyện đến nông nỗi này, nàng cũng không thể lương thiện mãi được. Tuy nhiên, thù này không thể trả liền được, đành tạm để đó, đợi đến khi tra ra được mối liên hệ rõ ràng rồi tính tiếp.

Về phần Điền Trọng Ngọc, chưa đầy hai ngày, Nguyên Anh đã điều rõ ràng lai lịch của hắn.

“Là thê đệ (em vợ) của Kinh Triệu Doãn!” Nguyên Anh chấm chấm thuốc trị sẹo vào má Vân Kiều, nói: “Vốn hắn vẫn luôn ở học viện, năm trước vừa về kinh thành, không biết làm sao quen được với Phùng Thái. Hắn ta là người càn rỡ, háo sắc, ra vào Tần Lâu Sở Quán như cơm bữa, nghe người ta nói hắn từng dùng thủ đoạn bẩn thỉu để chiếm đoạt dân nữ...”



Thủ đoạn bẩn thỉu này Vân Kiều đã chứng kiến.

“Khó trách người ta hay nói “ngưu tầm ngưu, mã tầm mã”, loại người dựa vào “cạp váy” để đi lên thường sẽ chơi chung với nhau!” Vân Kiều rủ mắt nhìn vải băng trên tay, ngón tay khế động, miệng vết thương kéo ra, cơn đau đột nhiên ập đến.

Cho dù nàng xem thường loại người như vậy, nhưng nàng phải thừa nhận một chuyện, sự việc ngày càng phức tạp.

Nếu mà nói, Kinh Triệu Doãn không biết tính nết của thê đệ này thì Vân Kiều không tin. Từ trước đến nay, dân không thể đấu được với quan, hướng chi, mối quan hệ của nàng đều ở Bình Thành, hiện tại nhất cử nhất động của nàng đều liên lụy đến Nguyên gia.

Cho nên nàng không thể tùy tiện hành sự được

“Mẹ ta nói, sau khi Thái Tử vào Đông Cung thì Triều đình sẽ còn phải “thay máu” một lần nữa!” Tuy trong lòng Nguyên Anh cũng căm hận bất bình, nhưng không thể làm gì được, chỉ miễn cưỡng tìm lý do an ủi nàng: “Nói không chừng đến lúc đó bọn chúng sẽ bị mất chức cũng nên!”

Thế gian nàng, có rất nhiều chuyện không thể nói lý, nó phụ thuộc xem ai quyền cao hơn, giàu có hơn. Oan ức kéo dài triền miên, cố nuốt cục tức là chuyện bình thường.

Từ nhỏ, Vân Kiều đã hiểu rõ đạo lý này, sau khi đến kinh thành nàng càng hiểu rõ hơn, nhưng không thể né tránh khiến nàng sinh ra chút tuyệt vọng.

“Hiện tại ta càng cảm nhận rõ hơn vì sao người thích chạy nhảy bên ngoài,” Vân Kiều thở dài với Nguyên Anh: “Ta cũng không thích Trường An!”

Than thở xong, nàng lại hỏi đến chuyện hàng hoá.

Nguyên Anh càng sàu thêm: “Xem như ta xui xẻo đi...”

Sau khi Tống gia bị xét nhà, chức quan ở Thuỷ Vận Ti cũng bị cách, nhưng lại không bổ sung người khác vào, cho nên mọi chuyện đều bị gác lại, hàng hoá của Nguyên gia cũng bị mắc kẹt ở đó.

Hai người đều vướng mắc muộn phiền riêng, oán hận xong vài câu, Nguyên Anh phấn chấn tinh thần, nói: “Hôm nay thời tiết đẹp, đi, ta đưa ngươi đến Viên nghe kịch!”

Viên mà Nguyên Anh nói đến là Sướng Âm Viên, là rạp kịch nổi tiếng ở kinh thành.

Nghe nói chủ nhân của Viên này từng là người của Giáo Phường Ti trong cung. Những năm qua, với kinh nghiệm phong phú, bà đã viết ra nhiều bài kịch và bài múa vô cùng hay. Tiếng lành đồn xa, thậm chí có một số nơi cũng bắt chước diễn theo.

Ở Bình Thành, Vân Kiều từng xem gánh hát bắt chước Sướng Âm Viên, trên đường đến Kinh thành, nàng còn trò chuyện với Nguyên Anh, rằng muốn được xem bản gốc biểu diễn. Ngặt nỗi, từ khi bước vào Trường An, mọi chuyện rắc rối liên tục ập đến, cho nên nàng không còn tâm trí để nhớ đến chuyện này nữa.

Mãi đến khi Nguyên Anh vừa dụ dỗ vừa lôi kéo, cuối cùng nàng mới được thưởng thức.

Nhưng thật không may, vở diễn sau giờ Ngọ của Sướng Âm Viên là bài kịch mới hoàn toàn.

Vở kịch kể về một thư sinh sau khi đậu Trạng Nguyên thì lọt vào mắt của Công chúa, nam nhân kia tham lam quyền thế, phú quý vứt bỏ thể tử của mình ở quê nhà, bước lên vị trí phò mã tiền đồ vô lượng.

Vị phu nhân kia mang theo nữ nhi vượt qua bao chông gai hiểm nguy, trốn tránh đuổi giết, vào kinh thành cáo trạng...

Thật ra đây chỉ là tạo dựng kịch tính quen thuộc của các vở diễn, nhưng vừa hay Yến Đình lại bắt vô âm tín khiến nàng phải nghĩ lung tung.

Vở diễn này làm Nguyên Anh sợ hãi, nàng sợ Vân Kiều nghĩ lung tung, ánh mắt lén lút nhìn Vân Kiều, quan sát sắc mặt nàng.

Cũng may Vân Kiều không có phản ứng gì.

Nàng chỉ chống cằm xem kịch, một lúc sau quay sang cảm thán: “Quỳnh nương này thật cố chấp!”

Nguyên Anh mơ hồ gật đầu.

“Nếu là ta, có lẽ sẽ không cứng đầu bám riết như vậy, sẽ không đến mức vượt vạm dậm khó khăn hiểm trở để đến kinh thành cáo trạng...” Vân Kiều lơ đãng nói: “Cứ xem như hấn đã chết là xong!”

Nguyên Anh nghe xong, giữa chân mày nàng dựng đứng lên, mắt nàng nhìn qua Vân Kiều, thấy đúng là Vân Kiều chỉ thuận miệng bình phẩm vở diễn, không có ám chỉ gì, lúc này nàng mới cảm thấy yên lòng.

Nàng và Yến Đình không có giao tình gì nhưng cũng có duyên gặp nhau vài lần.

Nàng nghĩ hấn không phải là người bội tín bội nghĩa.

Trong lúc nghỉ giữa vở kịch, Vân Kiều đứng dậy giãn gân cốt.

Vân Kiều ngồi ở gần cầu thang, nàng hơi ngửa đầu, đúng lúc nhìn thấy tiểu cô nương mặc bộ váy hồng phấn, trên đầu búi hai búi tóc tròn tròn, đang rón rén xuống lầu.

Tiểu cô nương có đôi mắt to tròn, răng trắng môi hồng vô cùng đáng yêu. Hình như nàng đang trốn người nào đó, nàng vừa cúi người rời đi, vừa quay đầu lại quan sát.

Nhìn thấy tiểu cô nương rón rén xuống lầu, Vân Kiều không nhịn được cười rộ lên, nhưng ngay lập tức, trước mắt xảy ra chuyện không hay.

Trong lúc tiểu cô nương quay đầu lại nhìn người, nàng đụng phải gã sai vặt bê trà nước của rạp kịch. Vóc người nàng nhỏ, gã sai vặt kia lại không để ý, lao đảo một bước, nước trà văng ra.

Cũng may, ánh mắt Vân Kiều luôn theo dõi nàng, theo bản năng, Vân Kiều đưa tay kéo tiểu cô nương kia ôm chặt vào lòng, còn nghiêng người chặn nước trà nóng giúp tiểu cô nương kia.

Tuy không phải là nước đang sôi, nhưng Vân Kiều vẫn cảm thấy lưng mình đau rất vô cùng. Một vài giọt nước bắn lên cổ tiểu cô nương, ngay lập tức làn da như tuyết của nàng nổi lên vài chấm đỏ.

Vân Kiều cắn răng kìm lại tiếng la, nhưng tiểu cô nương kia thì đã khóc, không biết là vì sợ hãi hay đau đớn.

Ánh mắt mọi người cùng lúc nhìn qua. Vân Kiều cắn môi, nhẹ nhàng vỗ lưng tiểu cô nương trong lòng ngực, thấp giọng an ủi: “Đừng sợ, có bóng chỗ nào không?”

“A Kiều!” Nguyên Anh ở bên cạnh nháy dựng lên, nàng nhìn thấy lưng Vân Kiều ướt đẫm, tay chân luống cuống: “Người có sao không?”

Vân Kiều buông tiểu cô nương ra, nhíu mày nói: “Không vấn đề gì!”

Gã sai vặt sợ đến mức mặt mũi trắng bệch, liên tục cúi đầu nhận lỗi.

Động tĩnh ở dưới lầu cũng thu hút người đến, một phụ nhân gấp gáp chạy xuống lầu, bà ta ôm cô nương kia lên xem xét cẩn thận, giọng run run: “Cô nương có bị thương ở đâu không? Tốt rồi, sao ngài lại tự mình xuống lầu...”

Ngay sau đó còn có thêm hai thị nữ xinh đẹp đuổi tới.

Bọn họ lập tức ôm tiểu cô nương đi thỉnh đại phu.

Vừa nhìn, Vân Kiều đã biết tiểu cô nương kia là thiên kiêu tiểu thư của cao môn nào đó.

“Gần hết ấm trà đều hắt lên người người, vậy mà các nàng loạn cả lên!” Nguyên Anh đỡ lấy Vân Kiều, muốn xem lưng của nàng, nhưng dù sao ở đây là rạp hát nên không tiện, đành kiềm chế.

“Tiểu cô nương nhà người ta mỏng manh, từ nhỏ chưa từng chịu khổ, đã bị dọa ngây ngốc rồi. Ta không sao, cũng không phải nước sôi...” Vân Kiều nói nửa chừng, phải dừng lại thở mạnh, trên trán đã lấm tấm mồ hôi.

Nguyên Anh không rảnh so đo với gã sai vặt, nàng đỡ Vân Kiều ra ngoài, thấp giọng nói: “Ta thường để thuốc trên xe ngựa, lên xe ta xem vết thương rồi giúp người bôi thuốc!”

Vân Kiều gật đầu, cười khổ: “Người nói xem, có phải ta xung khắc với kinh thành không? Chứ từ khi đến đây ta chưa có được một ngày yên bình!”

Vết thương trên tay còn chưa hồi phục, muốn ra ngoài để giải khuây, kết quả lại gặp chuyện này.

Đúng là nhà dột còn gặp mưa đêm.

“Hồi phủ, hồi phủ!” Nguyên Anh nói nhanh: “Người trở về nghỉ ngơi cho tốt, không ra ngoài nữa!”

Vân Kiều cười thành tiếng: “Tả tơi như vậy rồi, còn cái gì thảm hại hơn nữa sao?”

Người xưa thường nói “Sợ cái gì thì cái ấy tới”, Vân Kiều không tin, cho nên trước giờ nói chuyện cũng không kiêng kỵ gì. Song, vừa

mới ra khỏi Sướng Âm Viên, nàng liền gặp vài vị quan sai.

Nguyên Anh nghĩ đến thân thể Vân Kiều, chỉ muốn tránh đi, nhưng lại bị người dẫn đầu đưa tay chặn lại.

“Quan gia có ý gì?” Nguyên Anh nhíu mày, bộ dạng khó hiểu.

“Vân, Kiều, đúng không?” Ánh mắt quan sai dừng trên người Vân Kiều “Có người cáo trạng người hành hung người khác, còn ăn cắp tài vật, người phải đi theo chúng ta một chuyến!”

Vân Kiều sững sờ, sau đó lập tức hiểu ra được nguyên do.

Vết thương trên lưng còn đau, đối diện với mấy vị quan sai cao to này, nàng chưa từng sợ hãi, chỉ cảm thấy buồn cười.

Hoá ra tình trạng hiện tại của nàng còn có thể thảm hại hơn.

Hoá ra, ác nhân thật sự không biết xấu hổ đi cáo trạng trước.

## Chương 8: Phu quân người đâu? sao hấn không đến cứu người?

Tài ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả

Đối mặt với biến cố bất ngờ này, Nguyên Anh ngơ ngác, sau đó cũng hiểu ra chuyện này là do Điền Trọng Ngọc đứng đằng sau giờ trò.

“Rõ ràng là ngậm máu phun người!” Nhất thời, Nguyên Anh không kiềm được tức giận, Tố Hoà đứng sau kéo áo, nàng mới miễn cưỡng dùng ngữ điệu chậm rãi, nàng nói với viên quan kia: “Cho dù là Kinh Triệu Phủ cũng không thể bắt người mà không có chứng cứ?”

Viên quan tỏ giọng khinh thường: “Sao người biết chúng ta không có chứng cứ?”

“Vậy xin ngài đưa ra...” Nguyên Anh còn muốn tranh cãi nữa, song lại bị Vân Kiều kéo lại. Đối diện với đôi mắt vô cùng bình tĩnh của Vân Kiều, thoáng chốc nàng tỉnh táo lại.

Đúng thật, tranh cãi chuyện này có nghĩa lý gì đâu?

Thương tật trên người tên Điền Trọng Ngọc là thật, cho dù bịa đặt thêm “ăn cắp tài vật”, thì các nàng cũng không thể phản bác nổi. Làm sao có thể chứng minh được chuyện mình không làm?

Suy cho cùng, chuyện này là do Kinh Triệu Doãn phân xử, hấn đã muốn bao che cho thể diện của hấn thì giờ có nói gì cũng vô dụng.

Vân Kiều phải đi theo bọn họ là chuyện không thể tránh khỏi.

Nguyên Anh nắm chặt tay Vân Kiều, nghẹn ngào nói: “Nếu đã như vậy thì ta đi cùng người qua đó!”

“Sao nào, người muốn vào nhà lao chung với nàng ta?” Quan sai cười nhạt.

Vân Kiều yên lặng nhìn hắn: “Cho dù là muốn định tội thì hắn cũng nên thẩm vấn trước công đường? Hay ý ngài là luật lệ ở kinh thành khác ở những nơi khác, không cần định tội đã bắt giam?”

Quan sai từ từ đáp: “Người đã thương Điền công tử, đương nhiên phải đợi ngài ấy khỏi bệnh rồi mới đến công đường chất vấn cùng người. Bây giờ bắt tạm giam là vì... sợ người sợ tội chạy trốn!”

Những lời ngang ngược thế này vô tình lại hợp lý vào lúc này.

Cùng lắm cánh tay của Điền Trọng Ngọc chỉ bị mảnh sứ cắt một nhát, làm gì nghiêm trọng đến mức không thể lên công đường. Mà hôm nay Vân Kiều còn có tâm trạng đi xem kịch, làm gì có ý định “chạy trốn”?

Nhưng sự thật thế nào không quan trọng, tất cả đều phụ thuộc vào cái miệng của hắn.

Nguyên Anh lấy lại bình tĩnh, liền sai Tố Hoà chạy nhanh lên xe ngựa lấy thuốc trị thương, rồi lấy ngân phiếu từ tay áo ra, lén lút đưa cho quan sai cầm đầu: “Vừa rồi là ta thất thố, mong quan gia thứ lỗi. Hôm nay trên người Vân tỷ ta có vết thương, thỉnh xin ngài châm chước cho...”

Quan sai liếc mắt nhìn bề mặt ngân phiếu, trên mặt liền tràn đầy ý cười, nhưng ngoài miệng vẫn hỏi thúc: “Nhanh đi, đừng chậm trễ!”

Đợi Tố Hoà lấy thuốc trị thương đến, Nguyên Anh đưa tất cả cho Vân Kiều, nàng thì thầm: “Ở trong nhà lao chắc chắn sẽ không thoải mái, người cố gắng chút, ta sẽ nghĩ cách nhanh cứu người ra!”

Vân Kiều mím môi, nhất thời nàng không nghĩ ra được nên trấn an Nguyên Anh thế nào. Trong tình cảnh này, dù có nói gì cũng đều



miễn cưỡng, cuối cùng chỉ thấp giọng nói: “Phiền người lo lắng nhiều!”

“Nói xong rồi thì đi mau!” Quan sai mắt kiên nhẫn thúc giục.

Vân Kiều buông tay Nguyên Anh, nàng sửa lại tóc mai, xoa người đuổi theo quan sai đến Kinh Triệu Phủ.

Tên cầm đầu là Cao Lai Khánh, là tâm phúc của Kinh Triệu Doãn, cũng có chút giao tình với Điền Trọng Ngọc. Cho nên những chuyện không được quang minh chính đại của y đều do hắn xử lý.

Hắn đánh giá Vân Kiều, nàng là một nữ tử yếu ớt nhưng vững vào chuyện này lại không rơi một giọt nước mắt nào, thậm chí trên mặt cũng không hề hoảng loạn, trong lòng liền cảm thấy lạ.

Khi đến nha phủ, hắn thuận miệng hỏi: “Người biết bên trong thiên lao là gì không?”

Vân Kiều nghĩ một lúc rồi đáp: “Biết!”

Cách đây không lâu, nàng đã từng đến nhà lao thăm một vị trưởng bối, cũng chứng kiến được tình hình trong này. Sau khi trở về, nhiều đêm liền nàng đều gặp ác mộng.

Hiện giờ nhớ lại, thậm chí còn có thể nhớ được mùi máu tanh khiến người khác buồn nôn.

Ban đầu Cao Lai Khánh cho rằng nàng không hiểu tình thế của mình, cho nên nàng mới bình tĩnh như vậy. Lúc sau nghe nàng đáp, hắn càng thêm kinh ngạc: “Người không sợ sao?”

“Nếu ta sợ thì có được thả không?” Vân Kiều hỏi ngược lại.

Cao Lai Khánh sững sốt, lắc đầu nở nụ cười: “Đương nhiên là không!”

Cười xong hần lại hỏi: “Ta thấy ngươi là người thông minh, sao nhất thiết phải đắc tội với Điền công tử làm gì?”

Vân Kiều liếc nhìn hần, nàng lười phải trả lời.

Nếu không phải do Điền Trọng Ngọc trêu chọc nàng trước, hạ mê dược với nàng, thì việc gì nàng phải động thủ? Từ đầu đến cuối không phải do nàng đầu tiên, nếu nàng không “đắc tội” với Điền Trọng Ngọc, chẳng lẽ phải nén giận để hần tùy ý làm bậy sao.

Cho dù có quay lại lúc đó, nàng vẫn chọn tới nhà lao ngòi, nhất định phải dùng mảnh sứ kia chém hần.

Tướng mạo nàng xinh đẹp, cho nên nét mặt lạnh lùng của nàng cũng không làm người ta chán ghét nhưng lại toả ra khí lạnh khác.

Nhìn thấy ánh mắt này, Cao Lai Khánh đã hiểu được vì sao dù bị nàng đả thương Điền Trọng Ngọc vẫn không muốn buông tha nàng.

Tiến đến đại môn, mùi tanh hôi của máu tươi ập thẳng vào mặt Vân Kiều, nàng đè ngực lại, áp chế cơn buồn nôn xuống.

Cao Lai Khánh dừng một chút, rồi đưa nàng đi quanh co lòng cong, cuối cùng dừng lại gian nhà giam trong cùng.

Vân Kiều rũ mắt nhìn xuống mặt đất, nhưng loáng thoáng vẫn thấy được tình cảnh khiến cho người ta suy sụp, đặc biệt là hình thối, trên mặt đất hình như đã đóng kết máu của rất nhiều người, làm nàng chóng mặt hoa mắt.

“Ờ đó đi,” Cao Lai Khánh khoá cửa lại, nói đầy ẩn ý: “Nếu ngươi biết điều thì đã không phải chịu khổ sở thế này rồi!”

Vân Kiều không nói gì, chỉ yên lặng đánh giá nhà lao này.

Trong nhà lao có vô số cửa sổ, có lẽ đã lâu năm rồi chưa được tu sửa lại, nóc nhà có ánh nắng xuyên qua một chút, miễn cưỡng có thể

nhìn được mọi thứ xung quanh.

Trên mặt đất có một đồng cỏ tranh, ẩm ướt, toả ra một mùi khó tả. Không có giường, chỉ có một cái chăn rách ném ở trong góc tường, có lẽ là chỗ nghỉ ngơi.

Đối mặt với không gian thế này, Vân Kiều không biết đặt chân ở đâu, chỉ đứng yên không nhúc nhích.

“Ngồi xuống nghỉ ngơi chút đi,” một tiếng nói truyền đến: “Trừ khi ngươi có thể chịu đựng được mười ngày nửa tháng, còn không thì tập thích nghỉ đi!”

Vân Kiều nhìn theo tiếng nói, là phạm nhân ở cách vách, nghe giọng nói hình như là nữ nhân. Người nọ rúc trong góc, vẫn không động đậy gì, cho nên lúc vào đây nàng không để ý.

“Được!” Nàng đáp lại, sau đó kéo chiếc chăn rách nát lột ngồi dựa vào song gỗ, nàng muốn trò chuyện với nữ nhân kia vài câu, nhưng không biết nên mở miệng thế nào cho thích hợp.

Cuối cùng người nọ mở miệng trước: “Ngươi đắc tội với ai để bị đưa đến đây?”

Vân Kiều ôm đầu gối: “Sao ngươi biết ta không phạm tội?”

“Ngươi có từng thấy những tên phạm tội chưa? Bọn chúng không giống ngươi...” nữ nhân kia còn chưa dứt lời, đột nhiên ôm ngực ho khan.

Vân Kiều đến gần hơn, nàng ngửi thấy mùi máu nhàn nhạt, vội hỏi: “Có phải ngươi đang bị thương không? Ta có mang theo ít dược...”

“Ngươi giữ lại dùng đi,” nữ nhân kia thờ hỏn hển: “Không cần phải dùng cho ta!”

Nói xong nàng ta trở mình, không còn tiếng động gì nữa, không biết là đã ngủ hay ngất xỉu.

Vân Kiều lấy thuốc Nguyên Anh đưa, có thuốc trị vết thương trên tay nàng, cũng có thuốc điều trị bỏng, còn có Sâm Đan để bồi bổ sức khoẻ, nâng cao tinh thần.

Lúc bị bắn nước ở rạp kịch, nàng chỉ xử lý sơ qua váy áo, vì có áo khoác ngoài cho nên chưa được bôi thuốc. Hiện tại trên lưng có hơi đau, không biết có bị rộp da hay không?

Vân Kiều cởi áo ngoài, cách lớp trung y, nàng chạm đến vết thương, cơn đau ập đến khiến nàng nghiêng răng chịu đựng, sau đó nàng không đụng vào nữa.

Nàng nuốt một viên Sâm Đan vào, vị đắng lan khắp môi lưỡi, nàng ôm đầu gối thần thờ ở một góc.

Không biết trôi qua bao lâu, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân.

Vân Kiều không động đậy, mãi cho đến khi người nọ dừng đến trước cửa gian nhà lao của nàng, lúc này nàng mới ngẩng đầu nhìn.

Là Điền Trọng Ngọc.

Cánh tay hấn quấn băng vải kín mít, hấn đứng từ trên cao nhìn xuống, vẻ mặt đặc ý.

Vân Kiều cảm thấy cơn buồn nôn dâng lên mạnh mẽ, tiếp đó nàng dờn mắt đi, như thể chỉ cần nhìn hấn thêm một chút thì sẽ càng ô ố mắt nàng.

Sắc mặt Điền Trọng Ngọc thay đổi.

Lúc trước, hấn cũng từng dùng biện pháp thế này, cô nương kia sau khi bị giam, sợ hãi tột độ, nhân cơ hội đó, hấn vừa đấm vừa xoa,

khi đó liền đạt được người đẹp mà không phải tốn công phí sức gì.

Còn phản ứng này của Vân Kiều... Có lẽ giống như lời Cao Lai Khánh nói, hẳn đã đến quá sớm.

Xương cứng như vậy, thật không dễ gặm, phải hàm thật như mới được.

“Phùng quản sự đã kể cho ta nghe về chuyện người cướp chuyện làm ăn của hần!” Điền Trọng Ngọc đến gần một chút, ngón tay đong đưa chìa khoá cửa ngục cho Vân Kiều thấy, chậm rãi nói: “Ta thừa nhận người có chút thông minh, nhưng nơi này là kinh thành!”

“Chút thông minh này không cứu được người đâu, thậm chí còn hại người nữa!”

Dưới áp lực của quyền thế, nếu không có vận may, thật sự rất khó xoay người.

Vân Kiều hiểu rõ đạo lý này, nhưng nhìn bộ dạng dương dương tự đắc của Điền Trọng Ngọc, nửa câu nhượng bộ nàng cũng không nói ra được.

“Người cũng đừng hy vọng Nguyên Gia có thể cứu người ra ngoài, cùng lắm bọn họ chỉ là thương nhân, chỉ cần ta không buông tha, thì họ có thể làm gì được?” Điền Trọng Ngọc thấp giọng dụ dỗ: “Hà tất gì người phải một mực đối nghịch với ta? Chịu nhượng bộ, làm cho ta vui vẻ, ta sẽ không để người khó xử, lại còn giúp người...”

Vân Kiều kìm nén sự ghê tởm, cứng rắn nói: “Ta đã thành thân rồi!”

Cho dù là chưa có hôn phối, nàng cũng cảm thấy chướng mắt loại tiểu nhân bỉ ổi này.

“Vậy phu quân người ở đâu? Sao hần không đến cứu người đi?” Điền Trọng Ngọc cười nhạt, sau đó nói tiếp: “Việc này, chỉ cần ta

không nói, ai sẽ biết?”

Vân Kiều cắt ngang lời không biết xấu hổ của hắn: “Nếu ta không đồng ý thì người sẽ xử lý ta thế nào? Nhất ta cả đời ở đại lao này sao?”

“Tình cảnh nơi này thế nào người cũng thấy rồi đấy, người cho rằng mình sẽ bình yên vô sự ở trong này bao lâu?” Điền Trọng Ngọc nửa ngồi xồm xuống, hắn nhìn thẳng vào nàng, hạ giọng uy hiếp: “Thân thể người yếu ớt vậy, ăn vài chục bản, e là không còn mạng để về!”

“Kinh Triệu Doãn mặc kệ để người làm bậy sao?” Vân Kiều lạnh lùng nói: “Người không sợ mọi chuyện sẽ bại lộ?”

“Công việc của tử phụ rất bận rộn, không rảnh để quản chuyện nhỏ nhoi này đâu. Nói cho người biết, người như người ở kinh thành này giống như sâu bọ thôi!” Điền Trọng Ngọc cười cười, giọng hắn lộ ra chút âm đậm: “Cho dù nhấc chân giẫm chết, cũng không tạo chút gợn sóng gì!”

“Cho nên ta khuyên người, tốt nhất nên thức thời đi!”

“Đồng ý theo ta, ta sẽ thả người ra ngoài, bao bọc trong nhung lụa. Bằng không, cứ ở lại đây mà chờ chết đi!”

Điền Trọng Ngọc nói xong rồi đợi một lát, hắn thấy Vân Kiều vẫn im lặng không nói gì, hắn cười lạnh rồi phát tay áo bỏ đi.

Cho đến khi tiếng bước chân đi thật xa, Vân Kiều mới nhẹ thở ra, lưng và vai nàng căng thẳng cũng rũ xuống, lộ ra vẻ hoang mang hiếm thấy.

Có lẽ trời tối rồi, ánh nắng từ nóc nhà đã biến mất.

Nhà giam chìm vào bóng đêm dày đặc

## Chương 9: Người vừa nói vân cô nương kia tên là gì?

Tải ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Trời vào hạ, thời tiết ngày càng nóng bức.

Nguyên Anh ngày càng sốt ruột, nàng đợi ở phòng khách rất lâu, tựa như mọi kiên nhẫn của nàng đều bị tan biến sạch, nếu không vì Vân Kiều e là nàng đã phát tay áo bỏ đi.

Sau sự việc xảy ra ở Sương Âm Viên, nàng đã cố gắng nhờ người quen biết để cứu Vân Kiều ra nhưng đều tốn công vô ích. Cuối cùng, nàng nghe lời mẫu thân, mang tiền bạc và lễ vật long trọng đến bái phỏng phu nhân của Kinh Triệu Doãn, cũng chính là trưởng tỷ của Điền Trọng Ngọc.

Mãi đến qua giờ Ngọ, Điền thị mới xuất hiện.

Từ sáng sớm, nàng ta đã biết mục đích Nguyên Anh đến là gì, song lại cố tình hỏi: “Nguyên cô nương đến phủ ta có chuyện gì vậy?”

Nguyên Anh hít sâu một hơi, cố giữ hòa khí nói: “Là vì vị tỷ muội kia của ta, tên là Vân Kiều. Hẳn là phu nhân cũng biết, mấy ngày trước nàng ấy và Điền công tử có chút tranh chấp, vô ý đã thương người...”

Chuyện này rõ ràng là do Điền Trọng Ngọc khởi xướng, giờ lại đẩy mọi trách nhiệm lên người Vân Kiều, thật sự khiến Nguyên Anh vô cùng bất bình.

Nguyên Anh nói xong, sau đó ra lệnh cho Tố Hòa trình danh mục quà tặng lên, cười gượng: “Thân thể nàng ấy không tốt, sợ là không chịu nổi những khổ sở trong lao tù, mong phu nhân bao dung, giơ cao đánh khẽ!”

“Người nói nàng ta vô ý đã thương người?” Điền thị tiếp nhận danh mục lễ vật, song không thèm nhìn, lại tranh luận với Nguyên Anh: “Vết thương trên tay Trọng Ngọc nhìn vô cùng đáng sợ, nghe nói trước khi được băng bó thì hẳn đã chảy rất nhiều máu...Không giống là vô tình làm bị thương!”

Nguyên Anh nghiêm túc hỏi: “Điền công tử có kể cho ngài nghe đầu đuôi sự việc thế nào không?”

“Chỉ nói sơ qua,” Nhắc đến chuyện này, Điền thị chẳng có chút nào chột dạ, ý tứ trong lời nói đều trách móc Vân Kiều: “Tính tình hẳn trước giờ thẳng thắn, đôi khi hành sự có chút lỗ mãng, nhưng nói thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể xuống tay tàn nhẫn như vậy được. Bàn tay kia của hẳn là để viết chữ, đến động đến gân cốt, chẳng phải là ảnh hưởng cả đời sao?”

Suýt nữa Nguyên Anh phụt cười.

Chuyện Điền Trọng Ngọc làm ra, còn đòi đọc sách viết chữ? Chẳng lẽ nhà họ Điền còn hy vọng hẳn thi khoa cử đạt công danh?

Nguyên Anh thật sự muốn đòi co cho rõ chuyện này, nhưng trước mắt Vân Kiều vẫn bị giam trong đại lao. Với cái tính thiên vị của Điền thị thì cho dù phanh phui mọi chuyện ra thì cũng chỉ khiến nàng ta thẹn quá hoá giận, phá hỏng mọi chuyện.

Cho nên Nguyên Anh đành nhẫn nại, luôn miệng tạ lỗi.

Điền thị lật xem danh mục lễ vật, chậm rãi nói: “Người về trước đi, ta sẽ khuyên Trọng Ngọc bớt giận, nương nhẹ tay, vài hôm nữa sẽ thả người!”

“Vây đa tạ phu nhân!” Trên mặt Nguyên Anh vẫn còn treo nụ cười, nhưng trong lòng đã mắng chửi cả nhà này không ra gì.

Lúc lên xe ngựa trở về phủ, Nguyên Anh liền uống một chén trà lạnh.



“Nếu ta mà có một đệ đệ như vậy, thì ta sớm đã đánh chết cho rảnh nợ. Lại còn đọc sách với viết chữ? Ta chấp hẵn thi 800 lần cũng đừng mong yết bằng!” Nguyên Anh mắng chửi một hồi, rồi lại giận chó đánh mèo sang Yến Đình: “Rốt cuộc hẵn chết giẫm ở đâu? Nếu không phải vì hẵn thì A Kiền cũng đâu phải chịu khổ thế này?”

Tố Hoà quạt cho Nguyên Anh, để cho nàng phát tiết xong thì nói: “Cô nương bớt giận. Chuyện này coi như xong rồi, ngài đã chạy đôn chạy đáo nhiều ngày cũng đã mệt rồi, về nhà nghỉ ngơi lấy sức rồi tính tiếp!”

Quả thật Nguyên Anh vô cùng mệt mỏi, nhưng vừa về đến nhà thì có khách đến thăm.

Người đi đầu là một ma ma đã có tuổi, chỉ đơn giản nhìn thấy ngọc trâm tinh xảo trên đầu liền biết đó là xuất thân từ nhà quyền quý, không cần xem cử chỉ thái độ.

Nàng đưa mắt nhìn những hộp quà đang dờ xuống từ trên xe ngựa, nàng ngờ vực hỏi: “Chuyện gì vậy?”

“Lão nô là người hầu của Trần gia, họ Cốc!” Cốc ma ma hành lễ với Nguyên Anh, rồi sau đó nói thẳng mục đích bà đến đây: “Mấy ngày trước, cô nương nhà ta suýt tí nữa xảy ra chuyện ở Sương Âm Viên, may mà được quý phủ ra tay cứu giúp. Ngày đó bà tử đi theo hầu hạ tiểu thư hoảng sợ, liền thỉnh đại phu xem bệnh cho nên chưa nói được gì. Hôm nay lão nô đi điều tra một chút mới biết quý phủ, muốn đến nói lời cảm tạ...”

Ngày đó Nguyên Anh còn ghét các nàng không biết tốt xấu, song, trước mắt nàng không còn quan tâm đến chuyện này nữa, mọi sự chú ý của nàng đều dừng ở hai chữ “Trần Gia”.

Nàng đánh giá vị Cốc ma ma trước mặt, thận trọng hỏi lại: “Là phủ Quốc Công sao?”

Hiện giờ Trung cung Hoàng Hậu đường triều là đích nữ của Trần gia, mà người giúp Thái tử nhận tổ quy tông lại là tiểu công tử của Trần gia, Trần Cảnh.

Nguyên Anh chưa từng hỏi qua chuyện này, nhưng nàng từng nghe mẫu nàng lén nghị luận, từ khi Vi thị của Vi quý phi từng một tay che trời đã suy tàn, những năm gần đây, thiên hạ đều của Trần gia.

“Đúng vậy!” Cốc ma ma gật đầu nói.

Trong lòng Nguyên Anh thầm tính toán, nàng quyết định nhanh chóng rời mở miệng: “Ngày đó, người dùng lưng chần trà nóng cứu tiểu thư ngài là một người khác, không phải ta. Nếu quý phủ muốn tạ ơn, không cần những lễ vật này, chỉ cần ra tay giúp nàng là được!”

Cốc ma ma nghi hoặc: “Ý cô nương là?”

“Nàng là Vân Kiều, vì bị người ta hãm hại cho nên đang bị giam giữ trong đại lao của Kinh Triệu Phủ..”

Tuy rằng Điền thị đã đồng ý qua vài ngày sẽ thả Vân Kiều, nhưng ai biết được nàng ta có đổi ý hay không.

Hơn nữa, Nguyên Anh không thể nuốt nổi cái thái độ này.

Dựa vào cái gì mà hãm hại người thì lại dương dương tự đắc, ung dung ngoài vòng pháp luật, còn Vân Kiều thì phải cắn răng chịu đựng, nhận bát nước bẩn này?

Quả thật, các nàng là thường dân áo vải không làm được gì quan, vậy còn phủ Quốc Công thì sao?

Nguyên Anh nói rõ chân tướng, Cốc ma ma cũng không ngờ được, chỉ mới có mấy ngày đã xảy ra chuyện thế này.

Chuyện ngoài ý muốn ở Sương Âm Viên ngày ấy làm Linh Nghi hoảng sợ, trên cổ cũng để lại vết đỏ. Trần gia đã cho mời thái y đến

phủ để chẩn trị, dùng thuốc trị thương và thuốc an thần, mất hơn nửa ngày mới ổn.

Lúc Linh Nghi tỉnh dậy, nàng có nhắc đến một phu nhân giúp nàng chặn nước trà, Cốc ma ma lập tức cho người đi tra xét, lúc này mới tìm đến Nguyên gia.

Cốc ma ma không dám nghĩ, nếu toàn bộ nước trà hắt lên người Linh Nghi thì sẽ thế nào? Cho nên dù chưa từng gặp Vân Kiều, chỉ dựa vào chuyện này, trong lòng bà đã cảm kích vô cùng.

Hướng hồ, kia chỉ là một Kinh Triệu Doãn nhỏ nòi, đối với phủ Quốc Công mà nói, hấn chẳng là gì.

Chỉ là việc này không phải chuyện bà có thể tự quyết được, bà im lặng một lát rồi cười nói: “Lẽ vậy này cô nương cứ nhận lấy, còn chuyện của Vân cô nương, ta sẽ báo lại sự thật cho chủ nhân, thỉnh ngài ấy quyết!”

Thấy Nguyên Anh lo lắng bất an, Cốc ma ma nói rõ ý tứ hơn: “Vân cô nương đã cứu hòn ngọc quý của phủ Quốc Công chúng ra, nếu đại nhân biết việc này, nhất định sẽ không khoanh tay đứng nhìn!”

Sau khi trấn an Nguyên Anh xong, Cốc ma ma hỏi phủ bẩm báo sự việc.

Trong triều có rất nhiều việc xảy ra, nhưng nhớ tới đến tiểu nha đầu ở nhà bị kinh sợ, Trần Cảnh cố dành ra nửa ngày, xin nghỉ để ở nhà chăm sóc Linh Nhi.

Mẫu thân Linh Nhi mất sớm, đại phòng đến giờ vẫn không có chủ mẫu, công việc vất vả do Cốc ma ma quản lý. Việc đưa lễ vật tạ hơn hôm nay Trần Cảnh biết, nhưng vẫn chưa hỏi đến, vì hấn thấy không cần thiết.

Người ki cứu Linh Nhi, Trần gia đưa lễ vật đến tạ ơn, xem như đã thanh toán xong.

Linh Nhi lại rất để ý đến chuyện này, thấy Cốc ma ma trở về, nàng liền ném cửu liên hoàn trong tay, vội vàng hỏi: “Ma ma có nhìn vị phu nhân đã cứu ta không? Đáng vẻ nàng rất xinh đẹp phải không?”

“Bẩm tiểu thư, lão nô chưa nhìn thấy!” Cốc ma ma lựa chọn từ ngữ, rồi báo cáo việc này với Trần Cảnh, lại nói tiếp: “Nếu việc này là thật thì Vân cô nương kia thật sự xui xẻo, vô duyên vô cớ phải chịu khổ...”

Bà vốn muốn nói giúp Vân Kiều vào câu, nhưng nào ngờ chủ tử bà hình không nghe lọt tai câu nào, còn hỏi ngược lại: “Người vừa nói, Vân cô nương kia tên gì?”

Cốc ma ma ngẩn người, đáp: “Vân Kiều!”

Đây vốn dĩ chỉ là chuyện nhỏ, Trần Cảnh chỉ nghe chứ không để tâm, nhưng khi nghe đến cái tên này, hấn lập tức chú ý đến.

Trí nhớ trước giờ của hấn rất tốt, hấn nhớ lúc hấn cho người điều tra Thái Tử, thì vị phu nhân ở Bình Thành kia của y, hình như cũng tên là... Vân Kiều.

Là trùng hợp sao?

Theo lý mà nói, nữ nhân kia nên ở Bình Thành mới đúng.

Sau khi chiếu thư lập trữ quân đã ban, Thái Tử liền cho người đến Bình Thành để đón người, tính thời gian, hiện tại chỉ mới qua mấy ngày.

Nếu nữ nhân kia đã rời nhà đi, thì dám chắc Thái tử còn chưa biết tin.

Trần Cảnh còn đang cân nhắc, gia đình trong phủ đã chạy đến bẩm báo, nói Thái Tử muốn thỉnh hấn qua phủ bàn chuyện.

“Chuyện người vừa nói, bảo Thanh Thạch đến Kinh Triệu Phủ một chuyến!” Trần Cảnh phân phó cho Cốc ma ma, sau đó đứng dậy rời đi.

Chưa đầy hai ngày nữa là đến đại điện lập trữ quân, tuy Đông Cung đã sắp xếp xong, nhưng Bùi Thừa Tư vẫn chưa dọn qua, hẳn vẫn ở biệt viện gần Trần gia.

Từ cửa bên hông đi tắt qua, chẳng tốn công sức mấy.

Sau khi lập trữ quân, có vô số người muốn đến cửa thăm hỏi, đa phần Bùi Thừa Tư đều từ chối. Khi Trần Cảnh đến cửa, hẳn đang ở thư phòng vẽ tranh.

“Hôm nay có vẻ Điện Hạ rất nhàn hạ!” Trần Cảnh hành lễ: “Không biết Điện hạ triệu thần tới là có việc gì?”

Trước mắt hẳn muốn tìm hiểu rõ lai lịch của Vân Kiều mà Kinh Triệu Doãn kia bắt nốt là gì, sau đó sẽ quyết định có nên báo cho Thái tử hay không.

Nhưng ánh mắt hẳn lướt qua bức hoạ trên bàn, thoáng chốc hẳn ngây người.

Bức hoạ kia vẽ mỹ nhân đang ôm hoa quế trong lòng, mi mắt cong lên đầy ý cười.

Bùi Thừa Tư vẽ rất đẹp, bức hoạ hẳn vẽ vô cùng sinh động, giống như thật. Cũng chính vì vậy, Trần Cảnh đột nhiên nhớ đến nữ nhân ngày trước va chạm vào xe ngựa.

Sâu chuỗi mọi chuyện, Trần Cảnh gần như có thể khẳng định người trong đại lao của Kinh Triệu Phủ chính là vị mà Bùi Thừa Tư sai người đi đón. Không biết nàng đến kinh thành lúc nào, vậy mà vào ngày Bùi Thừa Tư được lập làm trữ quân, hai người đã bỏ lỡ nhau, sau đó bị người khác tính kế mới tạo nên tình cảnh như bây giờ.

Bùi Thừa Tư thông thả kéo nét vẽ cuối cùng rồi buông bút, hần nghi hoặc hỏi: “Thái Phó làm sao vậy? Cô tìm người đến là muốn hỏi về Bộ Binh...”

“Điện hạ,” Trần Cảnh cắt ngang: “Thần có chuyện muốn nói!”

Bùi Thừa Tư nhíu mày, ý bảo hần tiếp tục nói.

“Tiểu nữ mấy ngày trước xảy ra chuyện ở rạp kịch, Điện hạ cũng biết hôm nay thần cho người đến Nguyên gia tạ lễ, vừa hay lại biết vị phu nhân cứu Linh Nghi kia họ Vân tên Kiều...”

Sắc mặt Bùi Thừa Tư liền thay đổi.

Hần biết Vân Kiều có quan hệ rất tốt với Nguyên Anh, cho nên không cần hỏi nhiều, trùng họ trùng tên như vậy không phải là trùng hợp ngẫu nhiên, mà chính xác đó là Vân Kiều của hần.

Việc này đã làm hần khiếp sợ, nhưng đó vẫn chưa phải tệ nhất.

“Theo như lời Nguyên cô nương nói, phu nhân bị người ta hãm hại, hiện đang ở trong nhà lao của Kinh Triệu Doãn!” Trần Cảnh liếc nhìn vẻ mặt của hần, sau đó thấp giọng nói: “Thần đã sai người...”

Y còn chưa nói xong, Bùi Thừa Tư đã lập tức đứng dậy, sải bước lớn đi ra ngoài.

Ổng tay áo quệt vào cán bút, làm chiếc bút lông xoay tròn vài vòng, nét mực văng tung toé lên mỹ nhân ôm hoa quế, vô cùng bắt mắt.

Khả: Đến giờ mình vẫn chưa rõ được tuổi tác của Trần Cảnh và Linh Nghi, cho nên không rõ hai người này có mối quan hệ gì, đoạn sau có edit mình sửa sau nhé!

## Chương 10: "sao bây giờ chàng mới đến tìm ta?"

Tài ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả.

Thời tiết nóng như đổ lửa, bên trong nhà giam giống như một cái lồng hấp.

Cai ngục mất kiên nhẫn xách theo thùng gỗ cháo đi phân phát, một chén nước bày ra trước mắt hầu như không thể nhìn thấy hạt gạo nào, đến nỗi chiếc màn thầu bên cạnh không biết đã để mấy ngày, vừa khô vừa cứng, thậm chí còn bay mùi chua.

Âm thanh chiếc thìa gõ vào song sắt vang lên, Vân Kiều miễn cưỡng mở mắt nhưng không nhận thức ăn.

Nàng ôm đầu gối tựa vào tường, chỉ cảm thấy trước mắt mờ màng, khoé môi khô khốc, muốn nói cũng khó khăn.

"Tỉnh dậy đi," nữ tù bên cạnh gọi nàng, bàn tay nàng ta thò qua song cửa gỗ sờ lên trán Vân Kiều, khẽ thở dài: "Người sốt cao không chịu hạ, nếu cứ tiếp tục như vậy người sẽ chết mất thôi!"

Đến ngày thứ hai khi vào đây, Vân Kiều cảm thấy cơ thể mình không khoẻ, sau đó bắt đầu sốt.

Ban đầu nàng còn lạc quan, cho rằng thân thể mình từ nhỏ đã khoẻ mạnh, những bệnh vặt vãnh thế này không cần phải uống thuốc, chỉ cần ngủ một giấc là sẽ khỏi. Nhưng môi trường ở nhà lao này vô cùng khắc nghiệt, nàng ăn không ngon, ngủ không yên, hơn nữa vết thương cũng chưa được xử lý, thân thể ngày càng sa sút.

Cho đến bây giờ, thần trí của nàng bắt đầu nhập nhèm không rõ.

Vân Kiều bị nàng đánh thức, cố gắng bung thức ăn đến, nhấp miệng. Rõ ràng chỉ là nước nhưng lúc nuốt vào cũng khó khăn vô cùng, giống như có gì đó chặn ở cổ.

“Vân nha đầu, người nghe ta khuyên một câu, người nhượng bộ Điền Trọng Ngọc đi. Tuổi người còn trẻ như vậy, không thể bỏ mạng ở chỗ này được..”

Vân Kiều cố gắng nuốt xuống ngụm cuối, dựa vào song gỗ, thều thào: “Lật Cô, chẳng phải ta đã từng nói với người rồi sao? Ta đã có phu quân!”

Ở trong ngục vô vị, mấy ngày nay, hai người tâm sự với nhau không ít, cũng đều biết nguyên nhân bị bắt giam của nhau.

Lật Cô thở dài: “Người không hận hấn chút nào sao?”

Nếu không phải phong thư kia không nói rõ ràng thì nàng sẽ không vào kinh, cũng sẽ không dính vào những tai họa này.

“Ta hận hấn thì có được gì đâu?” Vân Kiều lắc đầu: “Nếu hấn không gặp bất trắc, hấn sẽ không gạt ta!”

Trong lòng nàng đã sớm có suy đoán, nhưng không dám nghĩ đến. Cho đến ngày hôm nay, khi tính mạng nàng đang treo lơ lửng, nàng mới dám nói ra.

Lật Cô che miệng ho khan, thấy Vân Kiều đến giờ vẫn chưa có được tin tức của phu quân, không khỏi lắc đầu: “Đồ ngốc!”

Vân Kiều nghe vậy cũng không giận, nàng nhẹ giọng nói: “Ta quen biết hấn vào một ngày đông...”

Lúc nàng mới gặp Yến Đình là vào một ngày cực rét. Khi ấy nàng đến bến tàu để nhận hàng hoá, vừa hay Yến Đình xuống thuyền. Tuyết đang rơi, trước mắt đều là một màu trắng xoá, nổi bật lên chàng thư sinh áo xanh.



Khí chất hần thanh tao, tuy thần sắc trên mặt trông có vẻ ốm yếu nhưng phong thái vẫn ung dung.

Bốn mắt nhìn nhau, con người trước nay chỉ quan tâm đến tiền như Vân Kiều chợt cảm nhận được gió xuân trong tim.

Lúc đó, nam tử ái mộ nàng rất nhiều, nhưng Vân Kiều không đáp lại ai cả, chỉ khi thấy Yến Đình, nàng chủ động tiến lại, thận trọng hỏi: “Người có cần giúp gì không?”

Yến Đình hơi ngạc nhiên nhìn nàng, ánh mắt long lanh, phản chiếu ánh nắng sớm mai.

Từ thời khắc đó, vận mệnh hai người đã cuốn lấy nhau, quấn chặt khó tách rời.

Ở chung hơn nửa năm, Vân Kiều hoàn toàn đắm chìm trong nó.

Khi nàng và Yến Đình thành thân, tất cả láng giềng đều kinh ngạc. Bởi vì dung mạo nàng xinh đẹp, ở trấn nhỏ này xem như là người ưu tú duy nhất, bấy giờ có rất nhiều người muốn cưới nàng, thậm chí trong đó có rất nhiều nhà quyền quý.

Nhưng cuối cùng nàng từ chối tất cả, chỉ gả cho thư sinh nghèo Yến Đình này.

Khi đó Yến Đình vô cùng nghèo, thậm chí không có sính lễ gì ra hồn, hai người đều không có cha mẹ, cho nên hôn sự rất đơn giản. Sau khi thành thân, Yến Đình cũng dọn đến nhà nàng.

Vậy là chiêu tế (ở rể).

Vân Kiều cũng không buồn phiền gì, hơn nữa còn vui vẻ làm cho Yến Đình một cái thư phòng, để hần chuyên tâm chuẩn bị thi khoa cử, còn nàng buôn bán kiếm tiền.

Khi Nguyên Anh mang lễ mừng thành thân đến, từng trêu chọc nàng: “Có phải người nhìn trúng tướng mạo của hấn không?”

Vân Kiều chỉ cười không đáp lại.

Nàng luôn cảm thấy giữa người với người chỉ cần hợp mắt nhau là được, không cần phải tỉ mỉ tìm tòi những điểm khác, khi nhìn hấn tâm tình nàng tốt lên, vậy là đủ rồi.

Nhưng ai nào ngờ, những ngày vui vẻ lại trôi qua ngắn ngủi như vậy.

Tựa như ngày Yến Đình rời Bình Thành đến Kinh thành, mọi thứ đã tan thành mây khói.

Vân Kiều rũ mắt, bộ dạng lăm bằm oán hận giống Lật Cô: “Ai cũng đều nói Trường An rất tốt, nhưng ta lại cực kỳ chán ghét nơi này...”

Lật Cô nương theo ánh sáng chiếu xuống từ trên mái, nhìn thấy bộ dạng hiện tại của Vân Kiều liền cảm giác không ổn, nàng vội loạng choạng đứng dậy chạy đến cửa đại lao gọi lớn, cuối cùng cũng thấy cai ngục đến.

“Nàng ấy đã sốt vài ngày rồi, bệnh rất nặng, không có đại phu chữa trị...”

Lật Cô còn chưa nói xong đã bị cai ngục quát lớn: “Ồn cái gì!”

“Tìm đại phu? Người cho rằng mình là đại tiểu thư cao quý sao?” Ngục tốt ghé sát mắt để nhìn, hấn trông thấy Vân Kiều nghiêng người dựa vào tường không nhúc nhích, trong lòng cũng có chút đắn đo.

Sáng nay hấn được cấp trên phân phó phải trông chừng nàng ta cho tốt, không được để nàng ta thoải mái, cũng không được để nàng ta xảy ra chuyện gì.

Tình trạng trước mắt, hình như không ổn thật.

Hắn đang do dự không biết có nên đi bẩm báo không thì cửa đại lao truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

Cai ngục còn cho là phạm nhân mới đang được áp giải đến, hắn hùng hổ đi ra ngoài.

Vừa mới đi qua ngã rẽ đã nhìn thấy một công tử mặc một thân áo gấm, đầu búi thúc quan, dáng vẻ anh tuấn, song, sắc mặt lại sầm xuống vô cùng doạ người. Đặc biệt là ánh mắt kia, tựa như muốn giết người.

Tuy cai ngục không biết vị này là ai nhưng vừa nhìn thấy hắn đã biết mình không thể đắc tội, vội vàng né tránh mở cửa. Đợi đến khi thấy Cao Lai Khánh nơm nớp lo sợ đi theo sau, hắn mới lấp bắp kinh hãi nói: “Lão đại, chuyện này...”

Từ trước đến nay Cao Lai Khánh luôn có uy ở Kinh Triệu Phủ, vậy mà hôm nay mặt mày trắng bệch, mồ hôi lạnh tuôn ra như tắm, chân bước không vững, không để ý đến lời của cai ngục.

Lật Cô đang đau đầu không biết phải cứu Vân Kiều thế nào, đột nhiên thấy một đám người đi về phía bên này, nàng lập tức nâng cao cảnh giác, còn tưởng là Điền Trọng Ngọc đến.

Cũng may người đi đầu là công tử mặc cẩm y, không phải tên công tử ăn chơi trác táng mấy ngày trước uy hiếp Vân Kiều.

Nhưng trông hắn vô cùng quái dị.

Cách ăn bận của hắn không hợp với chốn lao tù này, hắn vội vã bước đến, đứng ngậy ngốc ở trước cửa phòng giam, nhìn Vân Kiều đang hôn mê bất tỉnh nằm trên nền đất, tựa như đứng không vững, thân hình loạng choạng.

Nam nhân đi theo sau hần trông có vẻ lớn tuổi hơn, y thờ dài, mở xiềng xích cửa ra.

Trong lòng Lật Cô lờ mờ đoán được, nàng không nói gì, chỉ nhìn thấy công tử cầm y bước nhanh vào phòng giam, không sợ dơ bẩn, vội nửa quỳ trên mặt đất, ôm Vân Kiều đang hôn mê bất tỉnh vào lòng.

“A Kiều? A Kiều...” Hần vén tóc mai tán loạn trên mặt nàng, khàn giọng gọi.

Theo bản năng, Vân Kiều nắm chặt ống tay áo hần, hàng mi run rẩy. Tuy thần trí nàng không còn minh mẫn nhưng nàng nhận ra hần đã đến.

Vân Kiều kéo khoé môi, lộ ra nụ cười, thoáng chốc nước mắt rơi xuống.

“Chàng...đã đi đâu vậy?” Hơi thở nàng mỏng manh, hần phải cúi thấp người mới có thể nghe rõ được: “Sao bây giờ chàng mới tìm ta?”

Tựa như oán trách, lại giống như làm nũng.

Giống như móng vuốt của con mèo nhỏ cào vào trái tim hần.

Nói xong câu này, Vân Kiều nhắm mắt lại, lông mi cong vút như cánh bướm khép lại, hơi thở càng mỏng manh hơn, như thể ngay sau đó sẽ ngừng thở. Bùi Thừa Tư không còn bộ dạng ung dung điềm tĩnh thường ngày, cánh tay đang ôm nàng run lên: “Là do ta sơ suất, A Kiều, do ta...”

Thái Tử cao cao tại thượng đang cúi người quỳ gối, cầm y tinh tươm nay đã dính đầy bụi đất.

Trần Cảnh khoanh tay đứng nhìn, cảnh tượng trước mắt nằm ngoài dự liệu của hần.

Hắn chưa bao giờ nhìn thấy Bùi Thừa Tư thất thố như vậy, ngay cả khi vừa mới vào kinh, người này cũng cực kì đề phòng, không hề sợ hãi. Quyền thế trong tay ngày càng mạnh, hắn càng trở nên kín kẽ hơn.

Nhìn qua tướng chùng rất dễ xử lý, nhưng thật ra mềm không được, cứng cũng không xong.

Lật Cô ở bên cạnh nở nụ cười, trên mặt đều là vẻ trào phúng.

Không cần hỏi nhiều, nàng khá chắc thân phận của người này, hắn chính là phu quân mà Vân Kiều luôn canh cánh trong lòng, vất vả tìm kiếm. Hắn không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn cả, hơn nữa còn sống rất tốt.

“Trên lưng nàng có vết thương...” Lật Cô mở miệng, sau đó ho khan liên tục, lời nói cũng dở dang.

Bùi Thừa Tư cẩn thận tránh nơi đó, rồi ôm nàng lên, phân phó tùy tùng: “Đi thỉnh thái y mau!”

Kinh Triệu Doãn nghe tin Thái Tử giá lâm vội vàng chạy tới, nhìn thấy Bùi Thừa Tư ôm một nữ nhân từ trong tù ra, hắn biết chuyện này không xong rồi.

Hắn hoảng hốt đến mức vấp chân té ngã, sau đó vội lồm cồm bò dậy, thuận thế quỳ trên mặt đất hành lễ.

Ở trong triều, Thái Tử có tiếng là người hiền lành, Kinh Triệu Doãn vừa chắp mồm hôi, vừa nghĩ cách giải quyết chuyện này. Hắn còn chưa kịp mở miệng, chỉ mới ngẩng đầu lên, trên vai đã bị ăn một cước, ngã lăn xuống đất.

“Cút!” Âm giọng Bùi Thừa Tư ngập tràn sát khí, hắn không chút chậm trễ, ôm Vân Kiều rời đi.

Còn Trần Cảnh thì ở lại.

Thái Tử tức giận đến tận đây, Kinh Triệu Doãn đã biết chức quan này không thể giữ được, hấn vội quỳ xin Trần Cảnh giúp đỡ: “Thái Phó, cứu ta!”

Kinh Triệu Doãn này từng là môn sinh (học trò) của lão Quốc Công, miễn cưỡng cũng có thể xem là có quan hệ họ hàng với Trần Cảnh.

Kỳ thật hấn có chút học thức, chỉ là lỗ tai mềm quá, mọi chuyện trong nhà đều do phu nhân và thê đệ quyết, hành xử vô cùng hồ đồ.

“Ta cứu ngươi không nổi,” Trần Cảnh thờ ơ đáp: “Ngươi tự cầu phúc đi!”

“Thái phó,” Kinh Triệu Doãn tiến lên hai bước bằng đầu gối, van xin: “Xin ngài nói rõ!”

Cai ngục xung quanh sớm đã tránh đi.

Trần Cảnh hạ mắt nhìn hấn, ngẫm nghĩ rồi thấp giọng nói: “Trước đó vài ngày, thê đệ của ngươi gây chuyện, đưa một nữ tử vào ngục, muốn ép nàng phải khuất phục!”

Kinh Triệu Doãn nhớ đến việc này, giọng run rẩy: “Nàng ta là...”

“Khi Điện Hạ lưu lạc ở dân gian, từng kết tóc phu thê với một người,” Trần Cảnh không kiêng kị gì, nhắc đến một chuyện: “Vốn Điện Hạ luôn nhớ đến tình xưa, cộng thêm việc này khiến ngài ấy càng thêm áy náy, đừng nói là vị trí trắc phi, nói không chừng vị trí Thái Tử Phi kia ngài ấy cũng muốn cho nàng!”

Nói xong hấn liền nhú mày.

Vốn dĩ hấn đã tạm thời khuyên ngăn được Bùi Thừa Tư, nhưng xem tình hình hôm nay, chẳng khác nào kiếm củi ba năm thiêu trong một giờ.

Kinh Triệu Doãn không nói ra được lời nào, sắc mặt tái mét.

Tuy hấn sợ thê tử, nhược điểm mềm tai, nhưng không phải kẻ ngu dốt, hấn biết Thái Tử sẽ không bỏ qua cho mình, mà Trần Cảnh nói hết những điều kiêng kỵ, ý tứ vô cùng rõ ràng.

Lần này hấn không thể sống nổi.

Nếu là người thức thời, hấn nên chết một mình.

## Chương 11: Hoá ra chỉ có nàng là tự cho mình đúng!

Tài ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả

Buổi sáng thượng triều, bá quan văn võ đua nhau dâng tấu, từ chuyện thiên tai ở nước Thục cho đến chiến sự ở biên cảnh. Nói tới nói lui, cũng không đưa ra được biện pháp nào phù hợp, hơn phân nửa thời gian đều cãi cọ, bác bỏ ý kiến của nhau.

Đêm qua Bùi Thừa Tư không ngủ, thánh thượng lại nằm trên giường không dậy nổi, việc triều chính đè lên vai hắn, hắn không thể từ chối cũng không yên tâm giao cho người khác, cho nên hắn đành miễn cưỡng lấy lại tinh thần để nghe những lời nhảm nhí này.

Trên triều, quần thần tranh luận kịch liệt, Bùi Thừa Tư thấp thỏm không yên, hắn thất thần nhớ đến Vân Kiều.

Từ chạng vạng tối hôm qua, hắn cứu nàng từ đại lao Kinh Triệu Phủ ra, sau đó túc trực bên cạnh nàng.

Khi Thái y phụng mệnh đến chẩn trị cho Vân Kiều, hắn luôn đứng bên cạnh, nhìn thấy trên tay Vân Kiều chi chít ngân châm, cũng nhìn thấy vết thương trên lưng nàng.

Trong đại lao vừa dơ dáy vừa oi bức, vết thương vốn chưa khỏi hắn giờ đây càng nặng thêm, nhìn thấy mà giật mình.

Đáy mắt Bùi Thừa Tư đỏ ngầu, cảm hận tích tụ, hắn hận không thể nghiền cả nhà Kinh Triệu Doãn ra thành tro.

Điều gây phiền toái nhất cho thái y là cơn sốt kéo dài mấy ngày liên tục, châm cũng châm rồi, thuốc cũng đã uống rồi, song vẫn không có chút dấu hiệu chuyển biến tốt nào.



Dưới tình huống này, ai cũng đều sợ nàng bị sốt đến sáng.

Bùi Thừa Tư chưa bao giờ nhìn thấy bộ dạng của Vân Kiều yếu ớt đến vậy, toàn thân nóng rực, thần trí mơ màng, da thịt bồng đỏ. Thỉnh thoảng rên rỉ nỉ non, giống như bị nhốt trong cơn ác mộng.

Chỉ khi tiến đến gần môi nàng mới miễn cưỡng nghe ra được, nàng gọi tên hắn.

Yến Đình.

Đây là tên hắn lấy theo họ mẫu thân đã mất của mình, từ sau khi vào kinh, đã lâu rồi hắn chưa nghe ai nhắc đến.

Vân Kiều mơ màng gọi hắn, nghe vô cùng lưu luyến, lại tựa như đau khổ tột cùng.

Đủ để hắn mất ăn mất ngủ.

Hắn ở bên giường chăm sóc nàng một đêm, cho đến khi lên triều, Vân Kiều cũng chưa tỉnh dậy.

Buổi thiết triều dài đằng đẵng cuối cùng cũng xong, Bùi Thừa Tư muốn trở về xem tình hình nàng thế nào, hắn chưa kịp đứng lên đã bị vấn đề quân sự khẩn cấp ở Tây Bắc ngăn lại.

Hắn im lặng một lát, sau đó phân phó nội thị về phủ hỏi thăm tình hình, còn mình ở lại cung để bàn bạc.

Bây giờ không giống trước, hắn không còn là thư sinh nhàn hạ nữa.

Vị trí Thái tử không dễ ngồi, huống hồ hắn không phải là trữ quân được bồi dưỡng từ nhỏ, mà là nửa đường nhảy vào.

Thánh thượng nằm trên giường không dậy nổi, cho nên vô số chính vụ đều đặt lên người hắn. Trong đó hơn phân nửa là hắn

không biết, cũng không phải cứ đọc thêm nhiều sách là sẽ giải quyết được, hẳn phải nỗ lực hơn mấy người khác mới có thể theo kịp.

Ngoài điều đó ra, hẳn còn phải cân bằng thế lực khắp nơi, sắp xếp chu toàn.

Mẫu thân hẳn xuất thân thấp hèn, sớm đã qua đời, toàn bộ bá quan văn võ trong triều không có ai là quan hệ thân thích với hẳn, cho nên hẳn không thể dựa vào. Cho dù, Trần gia dìu hẳn leo lên vị trí Thái Tử, cũng là vì lợi ích đôi bên, không vững.

Hẳn giống như một cành cây vừa được cấy ghép, chỉ có cách quán rễ càng sâu thì mới có thể hấp thu hết chất dinh dưỡng để sinh tồn.

Bên trong biệt viện vô cùng yên ắng, chỉ có âm thanh của tiếng ve.

Đêm qua, Thái tử thức trắng một đêm để canh chừng, đường nhiên Thái y và thị nữ cũng không dám lơ là, phần lớn không được chợp mắt, đến chiều đều buồn ngủ. Thái y ở gian ngoài ngủ gật, thị nữ Minh Hương được cử ở trong phòng canh chừng cũng chống trán gật gù.

Lúc Vân Kiều tỉnh dậy, khung cảnh trước mắt hoàn toàn xa lạ, nàng không biết mình đang ở đâu, sừng sốt một hồi nàng mới bắt giác nhớ được tình hình trước khi nàng hôn mê.

Hình như nàng gặp được Yến Đình.

Là Yến Đình đưa nàng đến đây sao?

Nghĩ đến việc này, thoáng chốc Vân Kiều nằm không yên, song, nàng chưa kịp ngồi dậy, thì cảm giác đau đớn ập đến, đầu xoay mòng mòng ngã xuống lại giường.

Động tĩnh này khiến cho Minh Hương bên cạnh bừng tỉnh, nàng ta dụi mắt, vội đứng lên nói: “Phu nhân tỉnh rồi!”

Vân Kiều giật mình, nàng không biết lúc trước xảy ra chuyện gì, nàng chần chừ nói: “Đây là đâu? Yến Đình đâu?”

“Bẩm phu nhân, đây là phủ đệ tạm thời của Thái Tử điện hạ ở ngoài cung!” Minh Hương từ từ đỡ Vân Kiều ngồi dậy, nói chi tiết: “Hôm qua Điện Hạ đưa ngài về phủ!”

Minh Hương khá chắc chắn, đây là tên họ của Thái Tử lúc còn ở dân gian, nàng không dám hỏi nhiều, chỉ trả lời một cách mập mờ.

Vân Kiều sửng sò, nàng bị danh xưng “Thái Tử Điện Hạ” làm cho choáng váng đầu óc.

Những ngày qua ở Kinh Thành, nàng từng nghe nhiều người nhắc đến vị Thái Tử từng lưu lạc dân gian này, thậm chí, nàng còn từng ở trà lâu nghe người ta nghị luận về Thái Tử Phi sẽ được tuyển chọn.

Cho đến lúc này, nàng chưa bao giờ nghĩ người đó sẽ là Yến Đình.

Sao có thể chứ?

Rõ ràng Yến Đình chỉ là một thư sinh nghèo khó thôi, hãn cách hoàng gia cả một bầu trời, những năm qua hãn cũng chưa từng nhắc đến chuyện này.

Thái y vừa hay tin Vân Kiều đã tỉnh, liền biết đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm, tinh thần hãn phấn chấn đến bất mạch.

Vân Kiều nhìn chăm chăm quan phục trên người hãn, nàng không nói gì. Trong đầu đều là mớ hỗn độn, phải đến lúc thị nữ nhắc nhở nàng mới đưa tay đặt trên gối.

Nhìn thấy vết thương trên tay, nàng bỗng nhớ đến hôm nàng chạy ra từ khách điểm Duyệt Lai, nàng có đụng vào xe ngựa của một quý nhân.

Khi đó nàng loáng thoáng nghe được giọng nói của Yến Đình, chỉ là lúc đó nàng mơ màng không rõ, người ra mặt cũng không phải Yến Đình, cho nên nàng cho rằng bản thân vì hoảng sợ nên đoán sai.

Nhưng hôm nay nghĩ đến, có lẽ Yến Đình thật sự ở trong xe ngựa kia, chỉ là cả nàng và hắn đều không biết.

Cứ như vậy lướt qua nhau.

“Phu nhân đã qua cơn nguy hiểm, chỉ cần uống thuốc, nghỉ ngơi đúng giờ, vài hôm nữa sẽ khoẻ!” Cuối cùng Thái y cũng có thể cho Thái Tử Điện Hạ một lời giải thích, hắn thở phào nhẹ nhõm rồi viết đơn thuốc.

Thị nữ lui tới, thay y phục, rửa mặt cho Vân Kiều đều tránh những vết thương của nàng. Sau khi làm xong, cháo và thuốc cũng đã đưa đến.

Toàn bộ quá trình, nàng không cần động tay, chỉ ngoan ngoãn ngồi một chỗ, mặc cho người khác hầu hạ.

Vị thuốc đắng chát vào họng, Vân Kiều mới nhú mày, thị nữ tự xưng là Minh Hương đưa đĩa mút hoa quả và hạt thông đường tới, chăm sóc tỉ mỉ.

Vân Kiều chưa từng trải qua tình huống thế này, tay chân luống cuống, cho đến khi hạt thông đường tan ra trong miệng, nàng mới hỏi: “Hiện giờ hắn đang ở đâu?”

“Điện Hạ đang ở trong cung,” Minh Hương giải thích: “Công việc trên triều bận bịu, rạng sáng Điện Hạ sẽ vào cung, sau khi thiết triều thì còn phải nghị sự, cho đến chiều tối mới hồi phủ!”

“Chiều tối...” Vân Kiều nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, ánh nắng mặt trời nóng bức, giờ này cách chiều tối còn rất xa.

Nàng lại hỏi thêm hai câu về Yến Đình, nhưng Minh Hương trả lời thận trọng từng câu từng chữ, cuối cùng tìm cách lảng đi, như thể nàng sợ mình bất cẩn nói sai điều gì.

Vân Kiều nhận thấy đối phương nơm nớp lo sợ, nàng ngưng hỏi, không làm khó nàng ta nữa.

Tỳ nữ trong phủ đứng trước mặt nàng đều cẩn thận đề phòng, từ khi nàng bước vào phủ, dường như bước chân và hô hấp của các nàng dường như đều nhẹ nhàng.

Nhưng trong ánh mắt lại mang theo ý tứ dò đoán khó tả.

Vân Kiều cảm thấy toàn thân không được tự nhiên, nàng tìm cơ đuổi hết thị nữ trong phòng ra ngoài, một mình ngáy ngốc nhìn ra cửa sổ, chỉ mong thời gian có thể trôi qua nhanh một chút.

Nàng chờ đến khi ánh chiều tà le lói, vẫn không thấy Yến Đình trở về.

Nhìn thấy sắc trời dần tối đi, tâm trạng Vân Kiều không khỏi bồn chồn, nàng đứng dậy khoác áo, muốn ra ngoài xem thế nào.

Minh Hương cô nương kia không biết bận bịu chuyện gì mà gian phòng bên ngoài trống trơn, Vân Kiều khẽ thở ra. Nàng không phải xuất thân từ dòng dõi tiểu thư đài các, không quen có người bầu kê hạ, nàng sợ cái cảnh mỗi lần đi ra ngoài thì sẽ có người đến can ngăn.

Vì vừa mới bệnh nặng, cho nên bước chân yếu ớt, nàng chỉ có thể vịn vào tường, đi chậm chạp.

Vừa mới đến cửa, còn chưa đẩy màn che cửa ra, nàng đã nghe loáng thoáng tiếng nói chuyện phiếm của thị nữ đứng dưới hiên.

Bàn tay vừa chạm lên cửa của Vân Kiều bất động, lặng lẽ thu lại.

“Rốt cuộc vị kia có lai lịch gì? Mà lại khiến Thái Tử Điện Hạ thức trắng một đêm trông nom!”

“Đêm qua, lúc hôn mê, ta nghe nàng ta mơ màng gọi một cái tên, hình như là cái tên Điện Hạ đã dùng lúc còn lưu lạc ở dân gian... Có lẽ là người quen cũ?”

“Vậy thì người hầu hạ cho tốt đi! Điện Hạ coi trọng như vậy, nói không chừng tương lai nàng ta bước vào Đông Cung sẽ là trắc phi cũng không chừng..”

“Trắc phi? Dung mạo nàng ta đẹp thì có đẹp, nhưng lời nói và cử chỉ không trang nhã, nhìn là biết không phải xuất thân từ cao môn rồi, làm gì lên được vị trí trắc phi? Ta cược với người, tám phần sẽ là Thị Thiếp!”

“Cược thì cược, người muốn cược cái gì...”

Các nàng phấn khởi nghị luận, mấy từ “Trắc phi”, “Thị Thiếp” rơi vào tai Vân Kiều, trong phòng oi bức, nhưng nàng lại cảm thấy lạnh run.

Đúng.

Bây giờ, Yến Đình đã là Thái Tử, tương lai không có gì thay đổi thì hẳn sẽ leo lên Đế vị, tam cung lục viện, thê thiếp thành đàn.

Đầu óc nàng mông lung cả buổi chiều, nàng chưa từng nghĩ đến chuyện này, rõ ràng ở trà lâu trước đó, nàng từng nghe đám thư sinh nghị luận về việc tuyển chọn Thái Tử Phi.

Vân Kiều không có tâm tư tính toán đến thân phận Thái Tử Phi, Trắc Phi hay Thị Thiếp gì, vừa nghĩ đến việc giữa nàng và Yến Đình có thể có nữ nhân khác xen vào, nàng đã cảm thấy rất khó chịu.

“Ta vừa mới đi một lúc, các người không ở trong phòng canh chừng lại chạy đến nơi này lười biếng?” Minh Hương tiến đến cửa

sân đã thấy các nàng đứng dưới hiên hóng mát, nàng thấp giọng trách cứ: “Nếu không chú ý đến quý nhân, các người cứ chờ đó chịu phạt đi!”

“Nàng ta ở trong phòng nghỉ ngơi mà, nửa ngày rồi không có động tĩnh gì, chắc là đang ngủ say!” Một thị nữ quen thân với Minh Hương cười nói: “Bồn tắm trong phòng đã tan hết rồi, rất nóng, tỳ tỳ đừng vào vội!”

Minh Hương dí trán nàng ra: “Bớt đứng ở đây khoe mẽ đi, tỉnh táo mà hậu hạ cho tốt, nếu có gì sơ suất không ai chịu trách nhiệm nổi đâu!”

Nói xong, nàng dẫn người đi vào phòng chính.

Rõ ràng là các nàng nghị luận sau lưng, không hiểu sao, Vân Kiều lại cảm thấy chột dạ, nàng quay người trở về gian trong.

Minh Hương rón rén vòng qua bức bình phong, đi vào bên trong xem xét, thấy Vân Kiều đã tỉnh, nàng lập tức mỉm cười: “Không còn sớm nữa, phu nhân có muốn dùng chút cơm không?”

“Ta không đói!” Vân Kiều lắc đầu, nàng trầm ngâm nhìn Minh Hương một lúc rồi hỏi: “Yến Đình có từng nhắc đến ta không?”

Nàng cố chấp không chịu gọi “Thái Tử Điện Hạ”, vẫn cứ gọi là “Yến Đình”, mỗi lần Minh Hương nghe nàng gọi cả họ và tên của Thái Tử, trái tim nàng run lên, vội nói: “Nô tỳ chỉ hầu hạ bên cạnh Điện Hạ một thời gian ngắn, rất nhiều chuyện nô tỳ không biết!”

Mỗi lần Minh Hương trả lời đều vòng vo, Vân Kiều hiểu nên nói: “Tức là không nhắc!”

Cũng đúng.

Nếu Yến Đình không che giấu sự tồn tại của nàng thì chuyện đã sớm đồn khắp kinh thành rồi, những thị nữ kia cũng không cần cá

cực, phỏng đoán lai lịch của nàng?”

Phu thê mấy năm, vốn Vân Kiều cho rằng bản thân mình rất hiểu Yến Đình, cho đến khi vào kinh, nàng mới dần phát hiện, hoá ra chỉ có nàng là tỵ cho mình đúng thôi.

Rốt cuộc Yến Đình đang nghĩ gì? Nàng không có chút manh mối nào.



## Chương 12: Hấn cúi người hôn lên môi nàng!

Tài ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả

Vì vấn đề lương thực của quân nhu, nên Bộ Hộ và Bộ Binh cãi qua cãi lại, cộng thêm chuyện thiên tai của nước Thục, có tin rằng quan viên ở đó bóc lột, cắt xén lương thực cứu trợ, cho nên phải nhanh chóng cử người đáng tin cậy đến để khống chế đại cục...

Nhiều việc đổ dồn vào một lúc, lại nghị luận hơn nửa ngày mới đi đến thống nhất.

Khi hoàng hôn buông xuống phía tây, trên bàn vẫn còn chất đống những tấu chương chưa được xử lý.

Nội thị châm trà mới, rồi thấp giọng hỏi: “Điện Hạ tối nay muốn ở lại trong cung sao?”

Bùi Thừa Tư chưa dọn vào Đông Cung, nhưng trước kia, lúc bận rộn, hấn sẽ ở lại qua đêm trong cung để xử lý chính sự, hơn nữa có thể tiết kiệm được thời gian đi lại.

Hôm nay, quả thật còn có rất nhiều việc chưa xử lý xong, nhưng hấn nhớ Vân Kiều ở nhà, sau khi phê duyệt xong tấu chương trên tay, hấn đứng lên nói: “Hồi phủ!”

Trần Cảnh về cùng đường với hấn, thuận tiện kể về chuyện Kinh Triệu Doãn tự sát.

“Tự sát?” Bùi Thừa Tư kinh ngạc, sau đó lại hỏi: “Thê đệ hấn thì sao?”

“Hấn mời thê đệ đến dùng cơm, độc hạ trong thức ăn, tỳ đệ Điền thị hiện giờ không còn ở nhân thế nữa. Chỉ còn hai nhi nữ nhỏ tuổi,

để lão nô bộc đưa ra khỏi kinh trong đêm, giao cho người bên ngoài chăm sóc!” Trần Cảnh kể chi tiết sự tình, không có ý định giấu giếm.

Xưa nay Kinh Triệu Doãn không có chính kiến, song, việc này lại xử lý rất gọn gàng dứt khoát.

Bùi Thừa Tư im lặng một hồi lâu, sau đó thấp giọng nói: “Bỏ đi!”

Ý chỉ trẻ nhỏ vô tội không nên liên lụy, Trần Cảnh hiểu rõ rắc rối lần này xem như đã giải quyết xong.

“Trong nhà thần có một gốc Tuyết Liên, thích hợp làm thuốc, thần đã sai người mang đến phủ!” Trần Cảnh nhắc đến bệnh tình của Vân Kiều: “Ngày đó may mắn được Vân phu nhân xả thân cứu giúp cho nên Linh Nghi mới có thể thoát nạn, đợi vài hôm nữa thần sẽ bảo nàng đến cửa bái tạ!”

Bùi Thừa Tư biết chuyện ở Sướng Âm Viên là khi Trần Cảnh xin nghỉ, lúc đó hắn còn thuận miệng trấn an: “May mà có người ngăn lại”. Cho đến đêm qua, khi tận mắt nhìn thấy vết thương trên lưng Vân Kiều, hắn nhớ đến lời đó, trong lòng lại dâng lên cảm giác khó tả.

Lúc trước, khi chưa xác nhận được thân phận, hắn không muốn liên lụy đến Vân Kiều, cũng không muốn nàng gặp chút nguy hiểm nào. Cho nên trên thư không nói rõ, hắn chọn cách tạm thời giấu nàng.

Khi đó hắn nghĩ, đợi mọi chuyện giải quyết ổn thỏa, hắn sẽ đưa nàng vào kinh để giải thích rõ ràng.

Không ngờ trời xui đất khiến, lại đưa Vân Kiều rơi vào tình cảnh khổ cực này.

Tựa như chuyện xa xa nào cũng có ý trời, khiến tính toán của hắn bị sai lệch.

Lúc Bùi Thừa Tư trở về phủ, sắc trời đã tối đen, trên đường đi hẳn luôn vội vàng muốn trở về, những giờ này lại chần chừ đứng ngoài cửa.

Khi Vân Kiều hôn mê bất tỉnh, hẳn ở bên cạnh canh chừng không rời nửa bước, nhưng khi biết nàng tỉnh rồi, lại không dám tùy tiện bước vào.

Tựa như “Cận hương tình khiếp”.

Cận hương tình khiếp: ý chỉ người xa quê khi trở về quê nhà trong lòng bồi hồi xao xuyến.

Cũng là vì hẳn còn chưa nghĩ ra phải nên mở lời thế nào.

Trùng hợp, thị nữ bưng thuốc đến, cuối cùng Bùi Thừa Tư cũng tìm được lý do, hẳn lấy thuốc tự mình mang vào.

Vòng qua bức bình phong từng hạc, thì có thể gặp được Vân Kiều.

Hình như Vân Kiều vừa tỉnh ngủ không lâu, nàng hững hờ tựa người lên gối, mái tóc đen dài buông lỏng lẻo, ôm lấy chiếc cầm thon gọn của nàng.

So với lúc chia ly hồi đầu năm, nàng đã gầy đi rất nhiều, trông có chút yếu ớt. Cũng không biết nàng đang nghĩ gì, đến khi Minh Hương nhắc nhở nàng mới phát hiện hẳn đến, ngẩng đầu nhìn lên.

Ánh nến chiếu vào mắt nàng, sáng rực.

Trong khoảnh khắc đó, Bùi Thừa Tư chợt cảm thấy giống như trở về Bình Thành, trong lòng hơi xúc động.

Nhưng cuối cùng vẫn có sự khác biệt.

Nếu là thường ngày, Vân Kiều sẽ đón hẳn, nhưng lúc này nàng không nhúc nhích. Đối mặt với hẳn một lúc, nàng đã dời mắt đi.

“Tất cả lui ra đi!” Bùi Thừa Tư phất tay đuổi thị nữ hầu hạ trong phòng ra, hấn ngồi xuống cạnh giường, thổi thuốc ở trong miệng rồi đưa đến bên môi Vân Kiều, thấp giọng nói: “Nàng uống thuốc trước đi...Rồi ta sẽ giải thích mọi chuyện với nàng!”

Vân Kiều nhạt giọng đáp, sau đó nhận lấy miệng trên tay hấn, không để hấn dứt.

Lúc trước, nàng không thế này, lúc đó nàng cực kỳ dính hấn, dù có chuyện gì nàng cũng quấn quýt một chỗ với hấn.

Tay Bùi Thừa Tư cứng đờ giữa không trung, một lát sau mới thu lại, đầu ngón tay nhẹ xoa xoa.

Hấn cân nhắc tìm từ, qua một lúc, hấn kể về thân thế của mình, rồi đến ý định khi vào kinh và những chuyện đã xảy ra...

Vân Kiều uống thuốc rất chậm, vị đắng tràn ra giữa môi lưỡi, cổ họng giống như có gì đó chặn lại, lúc nuốt xuống rất đau, thậm chí còn muốn nôn ra.

Khả năng thuyết giảng của Bùi Thừa Tư rất tốt, hấn kể mọi chuyện rất êm tai, cả chuyện lừa nàng trong thư cũng kể trôi chảy.

Nàng không cần mở miệng chất vấn điều gì, từng chuyện từng chuyện hấn đều lần lượt nói rõ.

“Là ta suy nghĩ không chu toàn mới hại nàng rơi vào nguy hiểm,” Bùi Thừa Tư nắm chặt tay nàng, hấn cảm nhận rõ nàng đang giãy dụa theo bản năng nhưng hấn không buông nàng ra: “A Kiều, nàng giận cũng được, phạt ta cũng được, nàng làm thế nào ta cũng chịu...”

Vân Kiều siết chặt chiếc miệng trong ray, nhìn Bùi Thừa Tư đang nắm tay nàng.

Bàn tay của Bùi Thừa Tư rất đẹp, nhìn là biết bàn tay của người đọc sách, ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng, tinh xảo như ngọc thạch điêu khắc. Vân Kiều không có hứng thú với văn chương viết chữ, nhưng đôi khi rảnh rỗi cũng sẽ quán lấy hấn để hấn nắm tay nàng dạy viết chữ.

Tựa như bây giờ, mang theo chút thân mật quen thuộc.

Vân Kiều cảm thấy bất lực, nàng chưa kịp mở miệng chất vấn những nghi hoặc trong lòng thì đã bị Bùi Thừa Tư giải thích và xin lỗi, khiến mọi lời nói trong miệng nàng đều bị chặn lại, nhất thời không còn gì để nói.

Trầm mặt một hồi, nàng khẽ nói: “Lúc ở trong ngục, Lật Cô ở sát vách đã giúp đỡ ta...Chàng có thể cứu nàng ấy ra không?”

Bùi Thừa Tư sững sốt.

Hấn không ngờ, người Vân Kiều đề cập đến đầu tiên lại là một người xa lạ, nhưng hấn vẫn đồng ý, đứng dậy phân phó hạ nhân vào ngục cứu người.

Đợi đến lúc hấn quay lại, đối mặt với ánh mắt mong mỏi của hấn, Vân Kiều lại đề cập đến một người khác nữa.

“Những ngày này, Anh Anh chắc hấn đã hao tâm tổn sức, chàng thông báo với nàng ấy một câu, để nàng ấy yên tâm!” Vân Kiều vuốt nhẹ yết hầu, âm thanh khàn khàn.

Bùi Thừa Tư hít sâu một hơi, sau đó lại ra cửa phân phó.

Lúc sau trở lại, Vân Kiều đã nằm quay mặt vào trong, dường như muốn nghỉ ngơi.

“A Kiều, nàng chỉ quan tâm đến các nàng ấy,” Bùi Thừa Tư mơn trớn tóc mai nàng, thấp giọng nói: “Nàng không có gì muốn nói với ta sao?”

Từ khi hai người thành thân đến nay, chưa từng to tiếng với nhau lần nào.

Cho dù có bất đồng ý kiến thì cũng tranh luận một hai câu, rồi không quá nửa ngày là đã làm hoà.

Bùi Thừa Tư không có kinh nghiệm dỗ dành người khác, Vân Kiều cũng cảm thấy mơ hồ. Đối với Bùi Thừa Tư, nàng có tức giận cũng không biết phải phát tác thế nào.

Hắn đã kể ra những khổ tâm bất đắc dĩ của mình, nếu nàng vẫn cứ giận dữ không tha, thì có vẻ nàng mới là người cố tình gây sự. Lúc này có nói cái gì cũng cảm thấy không đúng.

Cuối cùng Vân Kiều chỉ thờ dài: “Ta đã nhớ chàng hơn mấy tháng trời...”

Từ ngày hắn rời đi, không ngày nào nàng không nhớ hắn.

“Chàng còn muốn thế nào nữa?”

Lời này mang theo vô vàn uất ức, Bùi Thừa Tư né tránh vết thương trên lưng, cẩn thận ôm nàng vào lòng, dỗ dành: “Đã nhớ ta như vậy, sao nàng không nhìn ta?”

Hơi thở ấm áp quét lên tai, sợi tóc dài của hắn rũ xuống, như gần như xa.

Vân Kiều không thể trưng bộ mặt lạnh lùng ra nữa, nàng nhẹ đẩy Bùi Thừa Tư ra, rồi sáng giọng: “Ngừa!”

Lúc này, Bùi Thừa Tư mới thoáng buông ra, sau đó ôm lấy eo, xoay người nàng lại.

Vốn dĩ, Vân Kiều đưa lưng lại để không nhìn hắn, vì thế nên giờ nàng không có cách nào giả vờ ngủ. Vừa mở mắt đã thấy khuôn mặt tuấn tú của Bùi Thừa Tư.

Từ khi gặp lại, lúc này mới chính thức nhìn mặt nhau.

Vì gánh nặng quá lớn, cho nên, so với lúc ăn rời nhà, hấn đã gầy đi không ít, vì vậy khí chất cũng khác lạ.

Vân Kiều không nói rõ được sự khác lạ kia là gì. Nếu mà nói thì lúc trước Yến Đình là một thư sinh ôn tồn lễ độ, còn vị đứng ở trước mặt nàng bây giờ là Đông Cung Thái Tử cao cao tại thượng.

Đứng trước mặt nàng, Bùi Thừa Tư không hề tỏ ra tự cao tự đại, thậm chí còn hạ thấp mình, dù hấn chỉ ngồi ở đó không nói gì, nàng vẫn cảm nhận được sự thay đổi trong con người hấn.

Nàng cứ nhìn hấn chăm chăm, yết hầu Bùi Thừa Tư khẽ động, quơ tay trước mắt nàng, mỉm cười hỏi: “Nàng đang nghĩ gì?”

Vân Kiều hồi phục tinh thần, lắc đầu.

Bùi Thừa Tư nhích lại gần hơn, vén tóc mai nàng ra sau, thuận tay sờ lên vành tai đỏ bừng: “Trên người còn khó chịu không?”

“Đỡ hơn rồi!”

Nhiệt độ trên cơ thể Vân Kiều vẫn chưa hoàn toàn hạ, nhưng cũng đã tốt hơn nhiều so với đêm qua. Chỉ là đuôi mắt ửng hồng, vành mắt ngấn nước, vô cùng đáng thương.

Bùi Thừa Tư vuốt ve mặt nàng, hấn còn chưa chạm vào môi đã bị Vân Kiều né tránh. Hấn sững sờ, giọng nói mang theo chút bất đắc dĩ: “Còn giận sao?”

Vân Kiều xoa xoa chóp mũi, trầm giọng nói: “Chàng đổi huân hương rồi!”

Ngữ khí nàng khẳng định.

Bởi vì khi thành thân, hương của Bùi Thừa Tư dùng là một tay nàng điều chế ra. Nàng đã quen với mùi hương mát lạnh trên người

hắn, bây giờ ngửi thấy mùi hương khác nàng cực kỳ khó chịu.

Bùi Thừa Tư không ngờ lại vì nguyên nhân này, hắn cười nhẹ rồi giải thích: “Cả ngày ta bận rộn đến mức đầu óc mụ mị, cho nên không quan tâm mấy cái này, là do hạ nhân trong phủ đổi. Nếu nàng không thích mùi này thì đổi lại là được!”

Vân Kiều không do dự gạt đầu.

“Mùi hương kia là do chính tay nàng điều chế, ở kinh thành tìm không có, nên đành dùng loại khác!” Bùi Thừa Tư nâng cằm nàng lên, trêu chọc: “Sao nàng lại ngang ngược vậy?”

Lời này chỉ là đùa, hắn không đợi Vân Kiều trả lời, liền cúi người hôn lên môi nàng.

Xa cách đã lâu, lúc này có cử chỉ thân mật, thân thể hai người đồng thời run lên.

Vân Kiều ngờ ngác nhìn, Bùi Thừa Tư liếm môi dưới nàng nóng lên, sau đó tách hàm nàng ra, tiến vào bên trong.

Làm phu thê hơn hai năm, thân thể hai người nhanh nhạy hơn đầu óc. Vân Kiều nhắm mắt lại, vút hết mọi phiền toái rồi rả rã ra sau, ngửa đầu đáp lại.

Nhưng nhớ mấy tháng trời cuối cùng cũng có kết quả.

Bùi Thừa Tư còn nhớ trên người nàng có vết thương nên không dám làm loạn, sau khi hôn triền miên một hồi rồi tách ra, ổn định lại hơi thở.

Vân Kiều thở không nổi, nàng liếc mắt nhìn hắn, khó hiểu hỏi: “Chàng không thấy đắng sao?”

Nàng vừa mới uống thuốc, giữa răng môi còn lờn vờn vị đắng chưa tan, dường như Bùi Thừa Tư không cảm nhận thấy gì.



“Không,” Bùi Thừa Tư cười như không cười: “Rất ngọt!”

## **Chương 13: Ai càng lún sâu vào tình ái thì người ấy không thể làm được gì!**

Tải ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả

Vân Kiều bị hấn hôn đến mê muội, giữa bầu không khí thân mật thế này, nàng không nên nhắc lại những câu hỏi kia.

Vì bệnh nặng mới dậy, sức lực không đủ, vừa hay có Bùi Thừa Tư chăm sóc bên cạnh, cuối cùng nàng có thể yên tâm, không lâu sau đó, nàng ngủ thiếp đi.

Đến khi nàng tỉnh dậy đã là trời sáng.

Chẳng biết từ lúc nào, Bùi Thừa Tư đã lặng lẽ rời đi, Minh Hương nói, Điện Hạ đã vào cung từ sớm, nếu không có gì thay đổi thì buổi chiều tối sẽ trở về phủ.

Vân Kiều ngồi trước bàn trang điểm để mặc thị nữ loay hoay, lúc nghe được lời này, nàng sững sờ.

Lúc trước hai người không như thế này.

Sau khi hai người thành thân, Yến Đình bắt đầu ôn bài chuẩn bị cho kỳ thi Hội, phần lớn thời gian nàng đều bận bịu với buôn bán và việc nhà, mỗi khi rảnh rỗi sẽ chạy đến thư phòng.

Dù không nói, không làm bất cứ điều gì, chỉ ngồi bên cạnh hấn lật xem thoại bản cũng cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Nhưng hôm nay, nàng muốn gặp Yến Đình vào ban ngày dường như là chuyện vô cùng khó khăn.

Vân Kiều càng ý thức được, hẳn không còn là “Yến Đình” nữa, mà là Thái Tử Điện Hạ tên là “Bùi Thừa Tư”.

“Phu nhân, hôm nay người muốn dùng cây trâm nào ạ?” Thị nữ phụ trách chải đầu cho nàng mở hộp của hời môn ra, mời nàng lựa chọn.

Vân Kiều quay đầu nhìn theo tiếng nói, suýt chút nữa nàng bị cái hộp quý báu chứa đựng đầy trang sức tinh xảo làm lóa mắt. Sững sờ một lát, nàng mới đưa tay chọn lấy một cây trâm Ngọc Lan.

Nàng chỉ vừa mới đến trong phủ một ngày, vậy mà váy vóc và trang sức đã chuẩn bị đầy đủ, làm việc cực kỳ nhanh nhẹn.

Thị nữ hầu hạ nàng vô cùng tỉ mỉ, ở trước mặt nàng đều cung kính nghe lời. Nếu không phải hôm qua chính tai Vân Kiều nghe thấy, sợ là cả đời này nàng cũng không thể ngờ các nàng sẽ nghị luận sau lưng mình.

Không biết vẻ mặt kinh ngạc của nàng ở trong mắt họ có phải được coi là “hẹp hòi” không.

Sau khi dùng xong bữa ăn, Vân Kiều buồn bực ngán ngẩm không biết làm gì, vừa hay lúc đó có thị nữ đi vào bẩm, nói Nguyên cô nương đến thăm. Vân Kiều lập tức bật dậy, như được ban ơn: “Mau cho nàng vào!”

Từ ngày xảy ra chuyện ở Sương Âm Viên, đây là lần đầu hai người gặp mặt.

Cũng chỉ mới vài ngày, nhưng khoảng thời gian đó xảy ra quá nhiều chuyện, nên không hiểu sao dường như lại có cảm giác đã trải qua mấy đời.

“Chỉ ở nhà lao mấy ngày, sao lại gầy đến vậy...” Nguyên Anh kéo tay Vân Kiều quét mắt nhìn từ trên xuống, phát hiện nàng gầy đến

mức xương cổ tay đều lộ rõ, sắc mặt tái nhợt, môi cũng không còn huyết sắc, như thể chỉ cần một cơn gió thì có thể thổi bay nàng đi.

“Bọn chúng tra tấn người đến mức này,” Nguyên Anh ngửi mùi thuốc ám lên người nàng, nghiêng răng: “Cả nhà hắc bị quả báo là đáng đời!”

Vân Kiều ngơ ngác hỏi: “Điền Trọng Ngọc đã xảy ra chuyện gì?”

“Không chỉ có hắc mà cả nhà Kinh Triệu Doãn đều bị chết, nghe nói là ăn nhầm đồ có độc nên vong mạng!” Lúc Nguyên Anh nghe được chuyện này, nàng kinh ngạc vô cùng, nàng cảm thấy trong chuyện này có chút kỳ lạ. Sau khi nàng nhận tin của Vân Kiều, biết Yến Đình là Thái Tử Điện Hạ, thì mối nghi ngờ trong lòng nàng cuối cùng cũng được giải đáp.

Tám phần không phải là “ăn nhầm”, mà việc kia thật sự có liên quan đến vị Thái Tử Điện Hạ này.

Nhìn thấy ánh mắt tràn đầy khiếp sợ của Vân Kiều, Nguyên Anh cũng ngạc nhiên: “Yến Đình không nhắc đến chuyện này với người à?”

Vân Kiều lắc đầu.

Từ khi nàng tỉnh lại, trong đầu nàng có vô vàn suy nghĩ, không còn bận tâm đến Điền Trọng Ngọc hãm hại nàng lúc trước nữa, còn Bùi Thừa Tư thì không nhắc đến hắc ta nữa lời.

“Cái con người này, đúng là giống trước kia, chuyện gì cũng giấu!” Nguyên Anh tức giận trách móc, nàng đang định lôi chuyện cũ ra nói, thì Tố Hoà ở sau lưng ho khan liên tục.

Trên đường đến đây, Tố Hoà đã nhắc nhở nàng rồi, hiện tại không giống khi xưa. Yến Đình là Thái Tử cao cao tại thượng, nói năng không thể tùy tiện như lúc trước được.

Lúc đó Nguyên Anh miễn cưỡng đồng ý, quay đầu một phát nàng liền ném ra sau ót.

Suy cho cùng, là vì nàng còn chưa thích ứng với thân phận của Yến Đình bây giờ, cho nên trong lòng không hề có chút kính sợ.

Vân Kiều ngậm ngừng nhắc lại chuyện kia: “Chuyện của Điền Trọng Ngọc, là do hắn làm thật sao?”

Nguyên Anh lờm nàng rồi thở dài.

Lúc trước Nguyên Anh từng trêu chọc Vân Kiều khôn khéo trên thương trường bao nhiêu thì ở cạnh Yến Đình ngu ngốc bấy nhiêu, bây giờ vẫn không khác gì.

Vân Kiều hỏi xong cũng nhận ra lời của mình hơi ngốc nghếch.

Nàng vừa bước chân ra khỏi nhà lao thì Điền Trọng Ngọc xảy ra chuyện, cho dù không phải do Bùi Thừa Tư ra tay thì chuyện này không khỏi liên quan đến hắn.

Vân Kiều nhấp một ngụm trà, một lúc sau mới nhắm nháp ra vị trà Minh Tinh, nàng liền nhớ đến Điền Trọng Ngọc, vội buông chén trà xuống.

Rõ ràng cách đây không lâu, nàng bị người này hãm hại không trở mình được, nhưng chỉ qua mấy ngày hắn đã không còn tại thế.

Theo Nguyên Anh nói thì là độc phát thân vong.

Nàng không đến nỗi thương cảm cho một tên không từ thủ đoạn để hại mình, nhưng có lẽ nàng đã quen là một thường dân thấp cổ bé họng, cho nên đối với chuyện này nàng không thể lạnh nhạt được.

“Lại nói đến chuyện kia,” Nguyên Anh nhích lại gần, rõ ràng đã cho hạ nhân ra ngoài, nhưng nàng vẫn vô thức hạ giọng: “Sao Yến

Đình lại trở thành Thái Tử vậy?”

Vân Kiều bình ổn tâm trạng, không giấu nàng đại khái kể lại chuyện hôm qua Bùi Thừa Tư giải thích.

Thật ra cũng không có gì không thể nói, Bùi Thừa Tư lựa chọn câu từ cẩn thận để giải thích, chưa từng nhắc đến chuyện bí mật động trời nào.

“Trên đời này lại có câu chuyện giống như thoại bản sao?”  
Nguyên Anh chống cằm trầm trồ, lại hỏi: “Sau đó thì sao?”

Vân Kiều không rõ: “Hả?”

Nguyên Anh đối mắt với nàng: “Ngươi sẽ không tha thứ cho hấn dễ dàng như vậy chứ?”

Bị Nguyên Anh nhìn chăm chăm, Vân Kiều đột nhiên bị chột dạ.

“Rốt cuộc Yến Đình bỏ bùa mê gì cho ngươi vậy?” Lời nói của Nguyên Anh mang theo vài phần bất lực: “Hắn giấu ngươi nhiều chuyện như vậy, chỉ giải thích qua loa, ngươi đã dễ dàng cho qua?”

Vân Kiều bị hỏi chỉ biết cúi đầu, ngẫm nghĩ một lúc nàng lại nói: “Hắn nói hấn có rất nhiều chuyện bất đắc dĩ!”

Nguyên Anh ghen hòng, chỉ biết thầm mắng Yến Đình vô sỉ.

Vân Kiều vốn nặng tình với hấn, hấn đã nói đến như vậy, nếu nàng vẫn còn oán trách hấn thì mọi chuyện trở nên rất nặng nề.

“Ngươi cũng biết, ta đối với hấn...” Vân Kiều thở dài, nhất thời nàng không biết phải bắt đầu nói từ đâu.

Nguyên Anh hiểu được ý tứ lấp lửng trong lời nói, những bất bình tức giận đều hoá thành ảo não: “Ta biết rồi!”

Giữa nam nữ, người nào nặng tình hơn, thì người đó không thể làm được gì.

Có lẽ, từ ngày đông năm đó, Vân Kiều không kiềm chế được tiến lên chủ động hỏi thăm thì đã định sẵn cục diện hôm nay.

“Sáng nay trời mưa, hiếm khi được mát mẻ, người muốn ra ngoài dạo chơi không?” Nguyên Anh cứng nhắc đổi chủ đề.

Vân Kiều vốn ngại nơi này gò bó, lập tức đồng ý, nhưng lại ngập ngừng.

Lúc trưa dùng cơm, nàng có đề cập đến chuyện ra ngoài, nhưng bị Minh Hương lấy lý do “thân thể ngài chưa hồi phục, Điện Hạ đã phân phó nô tỳ hầu hạ cho người thật tốt” để khuyên can.

Trước giờ Minh Hương luôn trả lời lấp lửng, đến giờ Vân Kiều cũng không hiểu rõ, có phải Bùi Thừa Tư muốn giữ nàng ở lại phủ không cho ra cửa hay không.

Nguyên Anh nhìn thấy độ này của nàng, nghi ngờ hỏi: “Sao vậy?”

“Không có gì,” Vân Kiều đứng dậy, thở ra như trút được gánh nặng, nói: “Chúng ta đi ra ngoài đi!”

Nàng lờ mờ phải suy đoán Bùi Thừa Tư nghĩ gì, thời gian sau này cứ phải cẩn thận từng li từng tí như vậy thì sao thở nổi?

Đúng như những gì Vân Kiều đoán, khi Minh Hương biết nàng có ý muốn ra ngoài, nàng ta cố khuyên can một lần nữa, nhưng thấy thái độ của Vân Kiều kiên quyết cho nên đành nhượng bộ, phân phó hạ nhân chuẩn bị xe ngựa.

“Ta vốn muốn đưa người đi dạo chơi nhiều nơi, vậy mà từ khi vào kinh thành những chuyện rắc rối xảy ra liên tiếp, đến hôm nay mới được rảnh rỗi!” Nguyên Anh phe phẩy chiếc quạt tròn, cười nói với Vân Kiều: “Đi, đến cửa hàng tơ lụa nhà ta tham quan đi!”

“Nói mới nhớ, hàng hoá kia của người đã lấy về chưa?” Vân Kiều ân cần hỏi.

Xem như ta xui xẻo đi. Không biết triều đình nghĩ thế nào, đến giờ này rồi mà vẫn không điều người đến quản Thuỷ Vận Ty, bọn người bên dưới không dám làm gì thiếu suy nghĩ, cũng không thể nhờ đến mối quan hệ để thông hàng!” Nhắc đến việc này Nguyên Anh liền đau đầu: “Cũng may Ngô bá vất vả tìm được nguồn cung khác, giá hơi cao chút nhưng tìm được vải cần dùng, nếu không đơn đặt hàng kia sẽ không thể giao đúng hẹn!”

Vân Kiều thấy Nguyên Anh buồn rầu như vậy, nàng nghĩ nghĩ rồi nói: “Người nói xem, ta nói chuyện này ra với hắn thì có tác dụng không?”

Nguyên Anh run lên, lúc này nàng mới ý thức được Vân Kiều đang nói đến ai.

Lúc trước, Vân Kiều thường hay gọi cái tên thân mật là “Yến lang”, sau này thay tên đổi họ cho nên nàng không biết xưng hô thế nào, cho nên dùng từ “hắn” mơ hồ không rõ để gọi.

Không lộ ra chút xa cách nào.

“Dĩ nhiên là có rồi!” Nguyên Anh trêu chọc: “Dựa vào địa vị của hắn bây giờ, chuyện lông gà vỏ tỏi này sợ là không đáng để vào mắt!”

“Vậy đợi đến tối hắn trở về phủ, ta sẽ nói với hắn!” Vân Kiều nói xong, nàng đẩy màn xe ra nhìn sắc trời.

Vì chuyện này Nguyên Anh đã lo lắng ngày đêm, cuối cùng hôm nay cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, nàng cười giỡn nói: “Vậy trước mắt thay ta tạ ơn Thái Tử Điện Hạ!”

Hai người hàn huyên suốt đường đi, tâm tình bị đè nặng nay cũng đã được dỡ ra. Khi đến xưởng tơ lụa của Nguyên gia, Vân Kiều cảm



thấy mới lạ, nàng ngăm nhìn xung quanh. Sau khi chọn một cuộn vải mình thích, nàng và Nguyên Anh đến hậu viện uống trà.

Ngồi chưa được bao lâu, nha hoàn liền vội chạy đến truyền lời nói một vị khách mới đến nhìn trúng lụa Hương Vân.

Lụa Hương Vân chỉ còn một xấp, là xấp Vân Kiều vừa chọn, chỉ là chưa kịp gói lại. Nha hoàn có giải thích rõ nhưng vị khách kia không chịu còn hỏi ngược lại ai đã chọn trước? Còn muốn Nguyên Anh qua đó nói chuyện.

Trong kinh doanh, chuyện này cũng không lạ lắm gì.

Vân Kiều nghe vậy cũng không giận, nàng ngăm nghĩ rồi nói: “Nếu nàng đã thích thì mang qua cho nàng ta đi!”

“Đợi đã,” Nguyên Anh ngăn lại, sau đó kéo nàng đứng lên: “Đi xem xem, đó là thiên kim tiểu thư của nhà nào!”

Vân Kiều bị Nguyên Anh kéo đi, vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ: “Trí nhớ người sao kém vậy? Đã quên chuyện cây trâm san hô rồi hả?”

Nguyên do chuyện hàng hoá của Nguyên gia bị bắt, là vì Nguyên Anh tranh giành trâm san hô với Tống tiểu thư.

Nhắc đến chuyện này, Nguyên Anh hơi chùn bước, nàng phản bác: “Cũng không thể vì chuyện đó mà mọi chuyện sau này đều nín nhịn được, sẽ rất uất ức!”

Nói xong, nàng nhìn Vân Kiều với ánh mắt không rõ: “Huống hồ, bây giờ người có chỗ dựa thì sợ cái gì?”

Vân Kiều dờ khóc dờ cười đi sau lưng nàng, đến phòng trước, chưa kịp vào cửa đột nhiên Nguyên Anh dừng lại.

Nhìn theo tầm mắt Nguyên Anh, Vân Kiều run lên.

Cách đó không xa là một vị cô nương thật sự khiến cho người khác kinh ngạc, cho dù chỉ đứng ở đó không tạo một tiếng động nào cũng đủ thu hút mọi ánh mắt, cả phòng tư lự đều biến thành phong nền cho nàng.

“Kỳ lạ,” Nguyên Anh buông rèm châu, lùi lại hai bước: “Sao nàng ta lại tự mình đến đây?”

Vân Kiều rất hiếm khi nhìn thấy loại thần sắc không nói nên lời của Nguyên Anh, nàng hiểu kỳ hỏi: “Đây là vị nào?”

“Triệu Nhạn Lăng,” Nguyên Anh hạ thấp giọng, giải thích với Vân Kiều: “Nàng là ái nữ độc nhất của Bình hầu, xuất thân cao quý, từ nhỏ đã được sủng ái, kim tôn ngọc quý, muốn gió được gió, muốn mây được mây, ngay cả công chúa cũng phải nể nàng ta ba phần!”

Nói xong, Nguyên Anh lại thì thầm: “Nếu nàng ta muốn vãi vóc, thì ở trong cung ban thường dùng còn không hết, lại tự mình đến nơi này. Không phải nàng ta đã đổi tính rồi chứ?”

Vân Kiều cứng đờ, dù nàng chưa từng gặp vị Triệu cô nương này, nhưng đã từng nghe nói đến.

Là ở trà lâu.

Lúc tin tức đã lập được trữ quân truyền ra, đám người kia nháo nhào nghị luận Thái Tử phi được tuyển chọn, bọn họ nói nữ nhi độc nhất nhà Bình hầu xuất thân cao quý, tài mạo song toàn, đến giờ này vẫn chưa đính hôn là vì chờ định ra trữ quân...

Bây giờ nghĩ lại, những chuyện khác không biết thế nào nhưng xuất thân cao quý, tài mạo xuất chúng thật sự không sai.

## **Chương 14: Giống như nàng đang gấp gáp đòi danh phận!**

Tài ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả

Đối mặt với mỹ nhân quốc sắc thiên hương thế này, Vân Kiều sinh ra cảm giác nhục chí, nếu không phải Nguyên Anh hiếu kỳ muốn đến nhìn, thì có lẽ nàng sẽ không đến cánh cửa này.

Nguyên Anh không tin vào mắt mình, nhìn nàng hỏi: “Người trốn tránh cái gì?”

Vân Kiều sững sốt một lúc.

Trước kia nàng không thế này.

Những năm qua nàng chịu đựng khổ cực rất nhiều, nhưng mặc kệ đương đầu với khó khăn nào, nàng không có ý định trốn tránh, càng không nảy sinh ra ý nghĩ lừa mình dối người.

Không nghe, không thấy, không hỏi thì có thể xem như nó không tồn tại.

Từ lúc nào nàng đã trở thành con người như vậy.

Bỗng nhiên, Vân Kiều ý thức được điều này, nàng giật mình hoảng hốt.

Nàng lấy lại bình tĩnh, ném những suy nghĩ kia ra sau ót, bình tĩnh đi về phía Triệu cô nương.

Triệu Nhạn Lăng nhìn Nguyên Anh tiến đến, ánh mắt nàng rơi trên người Vân Kiều.

Người làm ăn, ai cũng đều giỏi nhìn sắc mặt người khác để nói chuyện.

Trong ánh mắt của vị này mang theo ý tứ rất rõ ràng, thậm chí có thể nói là khinh thường ra mặt, tự cao tự đại, khiến Vân Kiều cảm thấy rất khó chịu.

Tuy nhiên, nàng cũng không tránh né, vẻ mặt bình thản nhìn thẳng Triệu Nhạn Lăng.

Ngay lập tức, Nguyên Anh nhận ra bầu không khí căng thẳng của các nàng, ánh mắt nàng đảo qua hai người họ, đè nén nghi hoặc, vờ như không có việc gì, hàn huyên với Triệu Nhạn Lăng: “Thật hiếm khi Quận Chúa đến cửa hàng tư lự nhà chúng ta, đúng là vị khách quý...”

Triệu Nhạn Lăng không quan tâm tới lời nàng nói, ra lệnh dứt khoát: “Ta muốn tấm Hương Vân này!”

Cho dù, Nguyên Anh đã sớm biết Triệu Nhạn Lăng là người không coi ai ra gì, nhưng nàng vẫn không kiềm được.

Nếu người ngoài nói những lời này, nàng sớm đã cự tuyệt, nhưng hết lần này đến lần khác đều là những vị khách ngang ngược có địa vị, nếu nàng làm phật lòng nàng ta, sợ là sau này rất khó làm ăn.

Thấy Nguyên Anh chần chừ, sắc mặt Triệu Nhạn Lăng sầm xuống, đang định mở miệng thì bị Vân Kiều cắt ngang.

“Có lẽ cô nương không biết, tấm vải này ta đã mua trước rồi!” Vân Kiều tiến lên hai bước, âm thầm đưng vào tay Nguyên Anh, tự mình gánh vác chuyện này.

Lời nói này vô cùng uyển chuyển, nhưng Triệu Nhạn Lăng không để ý đến bậc thang nàng đưa đến, hất cằm lên: “Ta biết, nhưng ta thích nó!”

Vân Kiều chưa từng thấy người nào đi cướp đồ mà khẩu khí ngang nhiên như vậy.

Tính tình trước giờ của nàng rất tốt, trong chuyện làm ăn luôn giữ hoà khí để sinh tài, lúc trước gặp tình huống thế này, nàng sẽ ôn tồn thương lượng, cũng không ngại tặng nó cho đối phương, xem như làm từ thiện.

Nhưng người hung hăng vênh váo như vậy, cho dù nàng có nhường thì người ta cũng không cảm kích chút nào.

“Tuy rằng trước giờ chuyện mua bán đều quan trọng “trước sau”, nhưng thấy cô nương yêu thích như vậy, không phải ta không thể nhường...” Vân Kiều từ tốn nói.

Lúc nàng nói những lời này, trên mặt đều mang theo ý cười nhàn nhạt, hai chữ “trước sau” hời hợt tựa như mĩa mai, lại không thể phản bác.

Sắc mặt Triệu Nhạn Lăng cứng đờ, nàng nhíu mày hỏi: “Người muốn thế nào?”

“Trùng hợp là lúc trước ta mua tấm vải này, cũng có người nhìn trúng, hai người bọn ta sau một hồi thương lượng nên quyết định ai ra giá cao thì sẽ có được nó!” Vân Kiều nói vô cùng thật: “Cuối cùng ta phải bỏ ra năm trăm lượng bạc mới có được tấm Hương Vân này!”

“Thật sự ta cũng không thích lắm. Nếu cô nương đã thích, vậy thì trả lại số tiền đó cho ta, tấm vải này cô nương muốn làm gì cũng được!”

Nàng lanh lẹ khéo léo, nói dối mà mặt không đỏ tim không đập, ánh mắt còn cực kỳ thành thật. Nếu không phải Nguyên Anh luôn ở bên cạnh, sợ là nàng đã tin rồi.

Triệu Nhạn Lãng nửa tin nửa ngờ, nàng liếc nhìn thị nữ bên cạnh, thị nữ kia hiểu ý, lập tức mở miệng: “Phu nhân đừng nói lung tung! Lụa Hương Vân này cao lắm cũng chỉ một trăm lượng bạc một tấm!”

“Phải không? Lúc đó ta nổi khí phách tranh chấp với người ta, bây giờ cảm thấy hơi hối hận!” Vân Kiều thở dài, sau đó cười nói: “Nhưng nói đi rồi cũng nói lại, nếu đã là thích thì bỏ nhiều tiền hơn một chút cũng không sao!”

“Hơn nữa, tấm vải này nhất định có chỗ nào đó độc đáo. Bằng không, làm sao một Quận Chúa uyên bác cũng chỉ thích một mình nó?”

Lời này dường như có ý đồ, nhưng lại không thể tìm ra lỗi sai ở đâu.

Sắc mặt Triệu Nhạn Lãng trở nên khó coi.

Nàng đã đâm lao thì phải theo lao.

Đương nhiên, Triệu gia không hề thiếu năm trăm lượng này, chỉ là cứ đưa ra như vậy, nhìn rất giống tên gốc bị người lừa tiền. Còn nếu không đưa, người đời sẽ nghĩ nàng hà tiện không dám chi tiền để có được món đồ yêu thích.

Nguyên Anh thấy rõ, những thua thiệt lúc đầu đều bị cuốn phăng đi, nàng cố kìm nén ý cười.

Vân Kiều cũng không thúc giục, dù nàng đang bận nhưng vẫn ung nhìn nàng ta.

Một lát sau, bỗng nhiên Triệu Nhạn Lãng cười thành tiếng, mở lời châm chọc: “Không phải ngươi muốn bạc sao? Ta cho ngươi!”

Vân Kiều nhú mày không đáp.

Nàng nghe ra được Triệu Nhạn Lãng cố ý khinh nhục mình, nhưng cũng không thấy lời này có gì quá đáng, dù sao trong chuyện này nàng không hề lỗi.

Triệu Nhạn Lãng cảm thấy bản thân như đang ra sức đánh trên gối bông, càng thêm khó chịu. Nàng im lặng một hồi, sau đó quay sang Nguyên Anh hỏi: “Nàng là nữ quyến nhà ai? Sao trước giờ ta chưa từng thấy?”

Nguyên Ann đang xem náo nhiệt, chợt nghe thấy lời này, nàng vô thức liếc nhìn về phía Vân Kiều, muốn nói rồi lại thôi.

Vấn đề này rất bình thường nhưng liên quan đến Vân Kiều nên không thể tùy tiện trả lời.

Bùi Thừa Tư chưa từng công khai với bên ngoài rằng hắn đã có thê tử. Tuy rằng ở trong phủ, Vân Kiều được ăn ngon mặt đẹp nhưng không có thân phận danh chính ngôn thuận nào, hạ nhân đều mơ hồ gọi hai tiếng “phu nhân”.

Có lẽ là vì thời gian gấp gáp chưa kịp thông báo, hoặc có lẽ hắn có dự định khác...

Nguyên Anh không biết Bùi Thừa Tư đang tính toán gì, nhưng nàng nhìn thấy tình cảnh lúng túng hiện tại, bản thân sinh ra chút bất mãn.

Rõ ràng bọn họ cưới hỏi đằng hoàng, đứng giữa trời đất bá thiên địa, mà giờ Vân Kiều lại giống như người không có thân phận gì.

Cuối cùng, thần sắc Triệu Nhạn Lãng giãn ra, trên mặt hiện lên ý cười, ám chỉ xa xa: “Vừa rồi, phu nhân nhanh mồm nhanh miệng lắm mà, sao giờ lại không trả lời?”

Vân Kiều khẽ chớp mắt.

Ban đầu nàng có hơi nghi ngờ, bây giờ nàng đã xác định tám phần là Triệu Nhạn Lăng đã biết thân phận mình, cho nên với câu hỏi này, nàng ta đang muốn làm nàng khó xử.

“Ta không phải xuất thân từ cao môn vọng tộc gì, cũng chẳng phải nữ quyến của nhà nào, chỉ là một tay buôn về kinh thành để làm ăn!” Vân Kiều trả lời hời hợt: “Về phần khác, không nhọc lòng Quận Chúa để tâm!”

“Thật sao? Vậy cứ chờ xem!” Triệu Nhạn Lăng phất tay áo, đứng dậy rời đi.

Nguyên Anh nhìn chủ tớ Triệu gia rời đi, nụ cười khách sáo từ từ thu lại, nàng tức giận nói: “Nàng ta hung hăng như vậy là vì rảnh rỗi đến gây sự thôi!”

Mắng xong, nàng lại cẩn thận nhìn về phía Vân Kiều.

“Người không cần giả ngây với ta,” Vân Kiều cười mang theo chút bất đắc dĩ: “Tự ta hiểu rõ!”

Đôi khi Nguyên Anh có chút hời hợt nhưng nàng không ngốc, cho dù lúc đầu nàng chưa kịp phản ứng, nhưng sau khi Vân Kiều đối chọi gay gắt với Triệu Nhạn Lăng, nàng cũng bắt đầu sáng suốt.

Nàng kéo Vân Kiều trở lại hậu viện, rồi thấp giọng nói: “Sợ là Triệu Nhạn Lăng kia nhìn chăm chăm vào cái vị trí Thái Tử phi, cho nên nàng ta mới xem ngươi là cái gai trong mắt...”

Vân Kiều vân vê tóc mai, không biết nên đánh giá sự việc này thế nào, thì thở dài: “Tin tức của nàng ta thật sự rất nhanh!”

Bùi Thừa Tư cứu nàng trở về cùng lắm chỉ mới vài ba ngày, người biết chuyện này rất ít, kết quả nàng vừa ra khỏi cửa đã bị người khác chờ sẵn chặn đầu.



“Ai bảo người chọn Thái Tử làm phu quân?” Nguyên Anh ngẫm nghĩ một chút, nàng rầu thay Vân Kiều: “Khắp kinh thành này, người nhìn chăm chăm vào vị trí Thái Tử phi cũng không chỉ có mỗi Triệu gia...”

“Triệu gia hay Vương gia gì đó, mặc kệ bọn họ!” Vân Kiều cũng không trốn tránh, sau khi đối đầu với Triệu Nhạn Lăng, nàng cũng đã hạ quyết tâm: “Bất kể là chuyện gì, ta sẽ chờ hấn tự mình nói ra!”

Nhiều năm tình cảm, Vân Kiều không tin Bùi Thừa Tư sẽ thay lòng.

Nếu lỡ như, hấn thật sự muốn cưới người khác...

Nàng chưa từng tưởng tượng đến tình huống này, không biết lúc đó nàng sẽ có phản ứng gì, nhưng chắc chắn sẽ không giống như Triệu Nhạn Lăng hôm nay.

Vân Kiều không biết Triệu cô nương kia có hài lòng trong cuộc chiến miệng lưỡi này không, riêng nàng chỉ thấy phiền chán, càng không muốn “chờ xem” gì của nàng ta.

Vì nghĩ đến tối Bùi Thừa Tư mới về, nên Vân Kiều ra ngoài lâu hơn, thậm chí ăn xong bữa cơm tối, nghe Minh Hương khuyên nhủ một hồi mới chịu về phủ.

Nàng cầm trong tay túi mơ và mận khô, thị nữ bên cạnh còn mang theo túi lớn túi nhỏ quả hạch xào, mứt và những đồ ăn vặt khác.

Kết quả, vừa vào sân, hạ nhân trong phủ thấp giọng nhắc nhở, nói Thái Tử Điện Hạ đã trở về.

Minh Hương hoảng hốt.

Vân Kiều nhìn thấy thần sắc kinh hãi của nàng, vội trấn an: “Có gì đâu? Chuyện này không liên quan đến các người, huống hồ là do ta một mực đòi ra ngoài, là ta muốn chơi đến giờ này mới về mà!”

Minh Hương cười khổ.

Vân Kiều không thể hiểu được nỗi sợ của các nàng đối với Bùi Thừa Tư, vì hắn là người cực kỳ dễ nói chuyện, quen biết hắn nhiều năm như vậy, nàng chưa từng nhìn thấy Bùi Thừa Tư tức giận.

Nàng ngậm một miếng mận khô, từ từ đi vào cửa.

Bùi Thừa Tư đang nâng bút vẽ gì đó, bên cạnh còn một đồng văn kiện. Hắn tập trung vẽ, mí mắt buông xuống, ánh nến làm nổi bật dung mạo tuấn tú của hắn.

Vân Kiều nhìn thấy khiến tâm tình dường như tốt hơn rất nhiều.

Nhưng nàng còn chưa kịp mở miệng, Bùi Thừa Tư đã nghe tiếng biết chân, hắn giương mắt nhìn. Chân mày hắn nhíu lại, trong mắt không hề có ý cười, tựa như có chút bất mãn.

Đối mặt với ánh nhìn của hắn, Vân Kiều chợt cảm thấy bản thân mình như bị dội một gáo nước lạnh, nàng đứng tại chỗ, không tiến đến gần hắn.

Bùi Thừa Tư lập tức phát hiện ra mình hơi thất thố, hắn đưa tay xoa ấn đường: “Trong triều có quá nhiều việc...”

Nói rồi hắn lại cười: “Thân thể còn chưa khoẻ, sao lại chạy ra ngoài rồi?”

“Ta muốn ra ngoài giải khuây một chút, dù sao vẫn còn hơn buồn chán ở trong phủ!” Vân Kiều nheo mắt nhìn sắc mặt Bùi Thừa Tư, nàng chậm rãi đến gần, đưa mận kho đến trước mặt hắn: “Nghe nói đây là cửa hàng hoa quả khô ngon nhất kinh thành, hương vị cũng không tệ, chàng muốn nếm thử không?”

Bùi Thừa Tư hiểu ra: “Là Nguyên Anh đưa nàng đi sao?”

“Đúng vậy,” Vân Kiều chờ hấn ném thử một miếng, sau đó thăm dò: “Ta có một chuyện muốn chàng giúp!”

“Nàng đang khách sáo với ta sao?” Không hiểu sao, Bùi Thừa Tư lại bị dáng vẻ thận trọng của nàng lấy lòng, hấn siết eo, kéo nàng vào lòng: “Là chuyện gì? Nói ta nghe xem nào!”

Vân Kiều kể lại đầu đuôi câu chuyện về hàng hoá của Nguyên Gia, sau đó lại bổ sung: “Rương hương liệu ta mang tới cũng bị giam theo sổ hàng hoá của Nguyên Anh!”

“Ta còn tưởng là chuyện lớn gì,” đầu ngón tay Bùi Thừa Tư quẩn quanh lọn tóc nàng, thản nhiên nói: “Nàng yên tâm, ngày mai sẽ có người đưa hàng hoá về cho nàng!”

Vân Kiều gật đầu, rồi nói tiếp: “Còn nữa, ta muốn Thiên Thiên chuyển đến ở với ta, có được không?”

Lúc sáng, Nguyên Anh không rõ tình hình ở đây thế nào, nên nàng chỉ đến một mình. Buổi chiều, Vân Kiều về Nguyên gia gặp Thiên Thiên cùng nhau ăn tối.

Tuy Nguyên gia tốt, nhưng suy cho cùng thì cũng không liên quan đến Thiên Thiên. Vân Kiều muốn hỏi qua ý của Bùi Thừa Tư rồi mới đưa người về.

Bùi Thừa Tư không hỏi nhiều, hấn xoa cằm nàng: “Đương nhiên là được!”

“Sau này, những chuyện thế này nàng tự quyết định là được,” Bùi Thừa Tư vuốt tay nàng, kiên nhẫn nói: “Ta biết nàng còn chưa thích nghi được, nhưng nàng đã là nữ chủ nhân trong phủ này...”

Vân Kiều vô thức hỏi ngược lại: “Thật sự là ta sao?”

Bùi Thừa Tư sừng sốt, ánh mắt nặng nề nhìn nàng.

Đôi mắt hấn cực sâu, cực tối, Vân Kiều không có dũng khí đối đầu, nàng nghiêng mặt tránh ánh mắt.

“Ai đã nói gì với nàng!” Bùi Thừa Tư hỏi.

Vân Kiều chôn mặt vào trong ngực hấn, mùi long tiên hương xa lạ khiến nàng không biết phải làm thế nào.

Thật sự quá mất mặt.

Nếu nàng kể chuyện Triệu Nhạn Lăng gây sự cho hấn nghe, thì giống như nàng đang cáo trạng, lại giống như gấp gáp đòi hỏi “danh phận”.

Nàng không muốn nói, nhưng Bùi Thừa Tư lại không muốn buông tha, hấn hỏi lại lần nữa, sau đó gọi Minh Hương vào để hỏi cho rõ.

Vân Kiều còn chưa kịp ngăn lại, thì đã bị Bùi Thừa Tư đè gáy, giam nàng trong ngực. Nàng vùng vẫy một hồi không có kết quả, nàng không thể âm ỉ trước mặt người ngoài, cho nên đành núp ở đó giả chết.

Minh Hương không dám giấu giếm điều gì, liền kể toàn bộ sự việc.

Ánh nến nhảy nhót, phản chiếu sắc mặt âm trầm của Bùi Thừa Tư, rõ ràng là tướng mạo tuấn tú, nhưng lúc này lại khiến người khác sợ hãi.

Minh Hương không dám thờ mạnh, sau khi được phân phó xong, nàng rón rén lui ra ngoài.

Căn phòng trở nên yên tĩnh, thậm chí Vân Kiều còn có thể nghe rõ tiếng nổ của nến hoa, và cả nhịp tim đang đập dữ dội của mình.

“Thời gian này, nàng tạm thời đừng ra khỏi phủ!” Giọng nói trầm thấp của Bùi Thừa Tư vang lên bên tai nàng: “Những chuyện còn lại

ta sẽ cho nàng câu trả lời hợp lý!”

## Chương 15: Ngoan!

Tài ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả.

Câu trả lời hợp lý?

Đối với câu này của Bùi Thừa Tư, nhất thời Vân Kiều không biết phải phản ứng thế nào, nên vui mừng sao?

Nhưng thực tế mà nói, nàng không cảm thấy vui sướng gì, thậm chí có chút thất vọng.

Dường như Bùi Thừa Tư đã quen với trọng trách đang đảm đương, hẳn không giải thích gì nhiều, tựa như lá thư lúc trước, nàng không cần phải làm bất cứ điều gì, cứ yên lặng chờ hẳn.

Vân Kiều cảm thấy hiện giờ giữa mình và Bùi Thừa Tư hình như đang ngăn cách bởi một tầng sương mờ ảo, nhìn không thấu... tâm tư đều dựa vào suy đoán, cảm xúc thì phải nhìn vào sắc mặt.

Không nên như vậy.

Lúc trước nàng chọn gả cho Bùi Thừa Tư là vì cảm thấy hẳn khôi ngô tuấn tú, ở bên cạnh hẳn khiến người khác trở nên vui vẻ. Lúc nàng ra ngoài làm ăn nàng phải đề phòng mọi thứ, về đến nhà thì không cần phải suy nghĩ gì.

Nhưng bây giờ, ở chung với Bùi Thừa Tư khiến nàng càng cảm thấy khó đoán hơn những tên cáo già ở chốn thương trường.

Vân Kiều ngẩng đầu lên nhìn hẳn.

Ánh mắt Bùi Thừa Tư dừng vào văn thư đang mở trên bàn, không biết hẳn đang nghĩ gì mà rất trầm tư, giữa lông mày mang theo vẻ

mệt mỏi không thể che giấu.

Bàn tay hắn đặt lên gáy nàng vuốt ve, ngón tay lưu luyến tựa như đang ôm con cày hương trong lòng.

Vân Kiều cảm thấy không được tự nhiên, rụt người lại, vốn dĩ nàng đang rất cố gắng để giữ vững tinh thần chuẩn bị mở miệng nói chuyện rõ ràng với hắn, nhưng nhìn thấy bộ dạng mệt mỏi này, lời đi đến miệng lại thay đổi: “Rất mệt sao?”

“Không sao,” Bùi Thừa Tư tựa vào lưng ghế, để nàng ngồi thẳng lưng trên đùi mình, chậm rãi nói: “Ta mới đến, còn nhiều thiếu sót. Vừa mới tiếp quản cho nên sẽ có chút khó khăn, chẳng phải năm đó nàng bắt đầu làm ăn cũng như vậy sao?”

Nhắc đến chuyện xưa, vẻ mặt Bùi Thừa Tư dịu dàng rất nhiều, cực giống dáng vẻ mà Vân Kiều yêu thích.

“Đúng vậy!” Vân Kiều mấp má môi, khẽ nói: “Nếu chàng cảm thấy mệt mỏi hay có việc gì khó giải quyết thì có thể nói với ta...”

Bùi Thừa Tư ôm lấy eo nàng, hững hờ đáp lại, nhưng cũng không nhiều lời.

Vân Kiều dễ dàng nhìn ra y tứ lấy lệ trong đó, nó quá rõ ràng, nàng chợt cảm giác có chút thất vọng.

Tự nàng cũng hiểu, bản thân mình tuy am hiểu chuyện làm ăn nhưng đối với triều cục nàng hoàn toàn mù tịt, căn bản không giúp được gì. Vì vậy Bùi Thừa Tư không muốn nói gì với nàng là chuyện cũng dễ hiểu.

Dù sao nói ra cũng vô ích.

Nàng vừa nghĩ vậy, thần sắc cũng xụ xuống, đôi mắt ướt át lộ ra vẻ đáng thương.

“Đừng suy nghĩ lung tung,” Bùi Thừa Tư đè eo nàng, khiến nửa người trên của nàng nằm lên người hắn, rồi ngậm lấy môi nàng, thì thầm: “Ngoan!”

Vân Kiều rũ mi, cảm giác bất lực kia càng trở dậy nhiều hơn, muốn nói rồi lại thôi.

“Ta chỉ nghĩ nàng bệnh nặng vừa mới khỏi, sợ là chịu không nổi...” Giọng nói của Bùi Thừa Tư nhuộm màu dục vọng: “Nhưng có thể đi chơi cả một ngày như vậy, hình như không đáng ngại!”

Chia ly từ đầu năm, đến bây giờ đã hơn nửa năm.

Bùi Thừa Tư đang trong độ tuổi nhiệt huyết, băng đi một thời gian lâu, chỉ cần thân mật một chút thì rất dễ động tình. Hắn cắn vành tai Vân Kiều, tùy ý vân vê.

Vân Kiều nằm trên vai hắn, cảm thấy xương cốt mềm nhũn, giống như cục bông mặc hắn nhào nặn.

Hơi thở của Bùi Thừa Tư mỗi lúc một nặng, lúc này, ở giang ngoài có thị nữ vội vã đến thông truyền, nói là Trần Thái Phó cầu kiến có việc gấp.

Đầu óc Vân Kiều đang mơ màng liền tỉnh táo, nàng vội đẩy vai Bùi Thừa Tư ra, muốn nhảy xuống đất.

Bùi Thừa Tư không buông ra ngay, cầm hắn gác lên vai nàng, thờ thật sâu thật chậm, qua một lát sau mới thả người.

Vân Kiều đưa tay che một mắt, từ gương mặt đến xương quai xanh trắng nõn đều nhuộm màu đỏ. Bùi Thừa Tư chỉnh lại y phục, khẽ cười: “Nàng nghỉ ngơi sớm đi, không cần chờ ta!”

“Ai thèm chờ chàng!” Vân Kiều giận dỗi nói.



Ban ngày nàng hao tổn sức lực nhiều, vừa mới tắm sơ qua, tháo trâm cài nàng đã cảm thấy buồn ngủ, nàng cố gắng chống đỡ một chút, nhưng Bùi Thừa Tư cũng không trở về, nàng đành đi ngủ.

Hôm sau tỉnh lại, gối bên cạnh trống trơn, hình như không có dấu vết của ai nằm qua.

Minh Hương nhìn thấy nghi hoặc trong mắt nàng, vội đáp: “Đêm qua Điện Hạ nghị sự với Thái Phó đến tận khuya, ngài ấy sợ sẽ quấy nhiễu phu nhân nghỉ ngơi, cho nên đã ngủ ở thư phòng!”

Vân Kiều gật đầu, nàng biết hiện tại Bùi Thừa Tư đã vào cung, chỉ chiều tối mới có thể gặp mặt.

Đêm qua Bùi Thừa Tư nói tạm thời nàng đừng ra ngoài thời gian này, Vân Kiều không hiểu dụng ý của hắn, nhưng vẫn ngoan ngoãn ở lại trong phủ.

Sáng sớm nàng cho người đến Nguyên Gia đón Thiên Thiên, chưa đến giờ cơm trưa, người cũng được đưa đến.

Từ Thiên Thiên cũng mơ hồ nghe Nguyên Anh kể, khi vừa thấy Vân Kiều, trái tim lơ lửng ở trên cao cuối cùng cũng được đặt xuống, vừa vui mừng vừa buồn tủi.

“Đừng khóc,” Vân Kiều ổn định tinh thần, cười nói: “Mọi chuyện đã qua rồi, bây giờ không phải ta đã không việc gì rồi sao?”

Từ Thiên Thiên dụi mắt, nín khóc, mỉm cười: “Đúng vậy!”

Nàng và Thiên Thiên đến kinh thành, ngoại trừ hai bao hành lý, còn có rương hương liệu bị tịch thu kia.

“Sáng sớm hôm nay, người của Thuỷ Vận Ti đến, không những trả lại sổ hàng hoá tịch thu lúc trước, bọn họ còn nhận lỗi với Nguyên cô nương!” Từ Thiên Thiên vừa sắp xếp hành lý vừa giải thích: “Biết

muội đến đây cho nên Nguyên cô nương bảo muội mang rương hương liệu đến cho tỳ!”

Nguyên Anh bị chuyện tịch thu hàng hoá xoay cho choáng váng mặt mày, vất vả chạy ngoài đường suốt mấy ngày cũng không bằng một câu nói của Bùi Thừa Tư. Chẳng trách thế nhân đều yêu quyền thế, quả nhiên dùng rất tốt.

Vân Kiều mở hòm hương liệu, lục tìm hương trầm trúc lúc trước Bùi Thừa Tư thường dùng, sau đó, nàng lại u sầu về những hương liệu còn lại.

Vốn nàng mang những hương liệu này đến, chỉ vì thói quen của người làm kinh doanh, nàng nghĩ đến kinh thành một chuyến thám thính xung quanh để mở rộng công việc làm ăn ở đây. Cho dù không mở được cửa hàng thì bán sang tay cũng có thể kiếm bạc được.

Vấn đề này quá đổi quen thuộc, nhưng hiện tại chỉ đành nói suông.

Không nói đến chuyện có ra cửa được hay không, cứ xem như là ra được thì Bùi Thừa Tư cũng không đồng ý. Nó không cần thiết và cũng không hợp hoàn cảnh.

Chiếc trâm Thuý Vũ lung linh trên đầu Vân Kiều có giá trị bằng nửa rương hương liệu, bây giờ, nàng không cần phải kiếm tiền nuôi gia đình nữa.

Từ Thiên Thiên thấy Vân Kiều buồn rầu nhìn chăm chăm cái rương hương liệu, nàng lại gần hỏi nhỏ: “Vân tỳ, có vấn đề gì sao?”

“Không có gì,” vân Kiều hoàn hồn vội lắc đầu: “Chỉ là ta không biết nên làm gì với nó thôi!”

Từ sau khi phụ thân bệnh chết, nàng lẻ loi một mình, việc gì nàng cũng làm, miễn là có thể kiếm tiền sống qua ngày. Nhiều năm trôi qua đã trở thành thói quen và nó cũng là niềm vui của nàng.

Những thói quen kéo dài nhiều năm đã bị tước bỏ, vì nay thân phận của Bùi Thù Tư đã khác.

Vân Kiều thở dài, gói ghém cẩn thận những cái hộp kia rồi đưa hương trầm trúc cho thị nữ, nói: “Đổi huân hương cho y phục hẳn bằng cái này, còn những thứ còn lại... tạm cất đi!”

Tuy viện này là biệt viện của Trần gia bỏ trống, nhưng không gian rất lớn, đầy đủ đình đài, núi giả, hoa lá trang trí cực kỳ tinh xảo, khiến người khác rất thư thái.

Tuy vậy, Vân Kiều vẫn thấy buồn bực, nếu không có Thiên Thiên ở bên cạnh làm bạn, sợ là nàng không biết phải làm gì.

“Có lẽ ta là người sinh ra chỉ biết làm việc,” Vân Kiều hóng mát ở đình Thủy Tạ, chiếc quạt tròn che một bên mặt, than thở với Thiên Thiên: “Rảnh rỗi một chút là cảm thấy khó chịu!”

Từ Thiên Thiên đang bóc quả hạch, cười nói: “Thời gian còn dài, từ từ tỷ sẽ quen thôi!”

Vân Kiều trở mình, nàng đang suy nghĩ tìm việc gì đó để làm, lại thấy Minh Hương từ cửa đi vào, đi sau nàng là một vị ma ma lớn tuổi, Vân Kiều lập tức ngồi dậy: “Vị này là?”

“Đây là ma ma giáo tập trong cung tới, họ Lương!” Minh Hương nghiêng người giới thiệu.

Vị Lương ma ma này tóc mai đã lốm đốm hoa râm, nhưng tinh thần vô cùng minh mẫn, toàn thân toát ra vẻ trầm ổn.

Tuy là lần đầu gặp mặt, nhưng bà không soi mói Vân Kiều như những người khác, mắt bà sụp xuống, kiểm chế bản thân quý trên mặt đất, hành lễ.

Vân Kiều còn chưa kịp suy nghĩ ý đồ của vị ma ma này đến đây là gì, cũng không hiểu rõ tầm quan trọng của buổi gặp mặt này, nàng vô

thức đứng lên, ngay lập tức Vân Kiều nhận thấy ánh mắt nhắc nhở của Minh Hương, nàng liền ngồi xuống.

Dù sao thì thời gian ngắn ngủi, nàng chưa thể quen với việc những người khác hành lễ với mình, nhất là một lão nương lớn tuổi thế này.

“Lão nô phụng mệnh Thái Tử Điện Hạ đến đây, dạy phu nhân quy củ trong cung!” Lương ma ma nói rõ mục đích đến đây: “Những ngày này lão nô tạm thời sẽ ở trong phủ, làm trọn chức trách của lão nô, nếu có chỗ nào mạo muội, mong phu nhân thứ lỗi!”

“Được!” Một lúc sau Vân Kiều mới có phản ứng, nàng lên tiếng đáp.

Nàng không cần phải buồn rầu vì không có chuyện để làm nữa, Bùi Thừa Tư đã có sắp xếp, nhìn thái độ nghiêm khắc này của ma ma, nàng không nghĩ việc này sẽ dễ dàng đâu.

“Mời ngài ngồi,” Vân Kiều hơi cúi đầu nói: “Có rất nhiều chuyện quá thật ta không rõ, cũng không biết nên làm thế nào, ngài cứ theo quy tắc mà làm, không cần cố kị điều gì!”

“Vậy thì trước tiên, lão nô nói cho ngài biết, những ngày này sẽ học...”

Lương ma ma ngồi ngay ngắn nghiêm chỉnh, lưng vai thẳng tắp, Vân Kiều cũng thu lại dáng vẻ lười biếng thường ngày của mình, ngồi thẳng dậy.

Trong chốc lát, xung quanh mang lại cảm giác như phu tử đang giảng bài trong học đường.

Nhưng Lương ma ma không động gậy, cũng không nói nặng lời, chỉ khi nàng nói sai, làm sai bà sẽ nhắc nhở một chút.

Thứ nàng đang học là những điều mà nữ nhi khuê tú đã học hiểu từ nhỏ, nhiều năm được dạy dỗ, mura dầm thấm đất, khắc sâu vào xương cốt các nàng.

Không chỉ có hành lễ thỉnh an, ngay cả ăn cơm uống trà đều theo quy củ.

Về những mối quan hệ phức tạp của các thế gia ở kinh thành nàng cũng đều ghi chép lại, để lỡ may có gặp nhau cũng không phải thất lễ.

Vân Kiều chưa từng tiếp xúc với những điều này, cũng không biết Bùi Thừa Tư đã phân phó thế nào, nghe trong ý tứ của Lương ma ma là bà sẽ sơ lược hết những quy củ phức tạp chỉ dạy những cái đơn giản.

Nàng không có tính tùy hứng làm bậy, dù không quen nhưng từ đầu tới cuối nàng không nói nửa lời, mọi chuyện đều răm rắp theo ý Lương ma ma.

Giống như lúc trước Bùi Thừa Tư có nói, thời điểm khó khăn nhất là khi bắt đầu.

Lúc học quy củ, Vân Kiều vẫn có thể nhẫn nhịn chịu đựng, nhưng đến khi Lương ma ma nhắc về hậu cung và thế gia, nàng bắt đầu mông lung, giống như mớ bòng bong, không biết phải làm sao.

Sắc trời dần tối đi, đầu óc Vân Kiều bắt đầu mất tập trung, ánh mắt thường liếc nhìn ra ngoài.

Nàng tự thấy mình rất kín đáo nhưng không bao lâu đã bị Lương ma ma phát hiện.

Lương ma ma đóng sách lại, bình tĩnh nói: “Nếu phu nhân cảm thấy mệt vậy hôm nay dừng ở đây thôi!”

Vân Kiều cười ngượng ngùng.

Nàng nhấm tính canh giờ, vốn nghĩ rằng Bùi Thừa Tư sắp về, nào ngờ khi vừa về chính viện thì nghe người của hấn truyền tin.

“Điện Hạ nói trong triều sự vụ bận rộn, đêm nay sẽ ở lại trong cung!” Thị nữ nói.

“VẬY...” Vân Kiều tỏ vẻ thất vọng, nàng có vài chuyện muốn hỏi Bùi Thừa Tư, giờ đành gác lại, mai rồi nói sau.

Vài ngày liên tiếp, Bùi Thừa Tư vẫn không hồi phủ.

Vân Kiều không biết rốt cuộc trong triều đã xảy ra chuyện gì, suốt mấy ngày liên tiếp nàng bị nhốt trong phủ không thể ra ngoài, trong lòng phập phồng không yên.

Lúc gặp lại Lương ma ma, nàng nhịn không được hỏi vài câu.

“Lão nô không rõ chuyện chính sự, còn về hành tung của Thái Tử Điện Hạ thì càng vượt ngoài phạm vi tìm hiểu của lão nô!” Trong lời nói của Lương ma ma mang theo trách cứ, dường như đang trách nàng đã biết rõ rồi còn cố phạm phải.

Vân Kiều ngoài miệng thì nói: “Ma ma nói phải!”

Nhưng nàng không làm được “hỉ nộ không lộ ra ngoài”, nàng cúi đầu một hồi lâu cũng không biết nói gì.

Cảm xúc của nàng bây giờ chính xác là tủi thân. Cho dù Bùi Thừa Tư là Thái Tử, nhưng hấn cũng là phu quân của nàng, vì sao không được hỏi đến?

Tính tình Vân Kiều rất dễ biết, chỉ qua mấy ngày, Lương ma ma đã nhìn thấy được.

Cho dù có phải dùng ánh mắt khắc nghiệt để đánh giá nàng, ngoại trừ xuất thân thấp kém thì những cái khác không có gì phải chê trách, bà cũng có chút yêu thích cô nương này.

“Thứ cho lão nô mạo muội,” Thái độ Lương ma ma mềm mỏng hiếm thấy, lần đầu tiên bà nói đến chuyện ngoài quy củ: “Phu nhân nên biết rõ, trước tiên Điện Hạ là Thái Tử, sau đó mới là phu quân!”

Hai tay Vân Kiều siết chặt, vì dùng sức quá nhiều nên đầu ngón tay rướm máu.

Không phải nàng không hiểu đạo lý này, chỉ là nàng không thể tiếp nhận nó.

Nếu như lúc đầu hai người quen biết, Bùi Thừa Tư đã là Thái Tử cao cao tại thượng thì nàng sẽ không khó chấp nhận như thế này. Nhưng khi trải qua những tháng ngày yên ả bình dị, giờ đây bắt nàng phải nhìn nhận lại vị trí của nhau, quả thật như tra tấn.

Từ nay về sau, có lẽ sẽ như thế này, nàng sẽ bị nhốt trong một thế giới, mà nơi đó nàng không thể tùy ý gặp Bùi Thừa Tư, chỉ có thể đợi hắn làm việc xong, đợi hắn nhớ ra thì mới có thể ở chung vài canh giờ.

Không hiểu sao, đột nhiên Vân Kiều nhớ đến vài lời Lương ma ma giảng trong lúc học quy củ, bà từng nhắc qua chuyện phi tằm thị tằm.

Lúc này nàng mới hiểu rõ, cái gì gọi là “sủng hạnh”.

Một người đứng trên cao nhìn xuống, chỉ thuận tiện gặp qua một lần rồi sủng hạnh giống như bố thí.

Cái chạm mặt này khiến nàng cảm thấy buồn nôn, vốn tâm trạng đang bình ổn, giờ đây sụp đổ hoàn toàn.

Lương ma ma nhìn thấy hết mọi phản ứng của Vân Kiều, bà khẽ thở dài.

Bà ở trong cung mấy chục năm, những chuyện thế này bà gặp rất nhiều. Thiếu nữ trong độ xuân xanh, phần lớn đều hy vọng tìm được

một lang quân như ý, một đời một đôi, nhưng thế thái thường như không mong muốn, có mấy ai được như ý nguyện.

Nhất là đối với nữ nhân trong cung mà nói, tốt nhất là vứt bỏ những hy vọng kia đi, như vậy sẽ bớt đau khổ hơn.

“Ta muốn đi ra ngoài một chút,” Lần đầu tiên Vân Kiều chủ động đề nghị nghỉ ngơi, nàng bổ sung thêm: “Không phải ra ngoài phủ... chỉ đi dạo trong vườn!”

Hạt mưa tí tách rơi ở gian ngoài, Lương ma ma đứng lên nói: “Lão nô cầm ô cho ngài!”

Vân Kiều thấp giọng đồng ý.

Nàng đã dần thích nghi được việc lúc nào cũng có người theo sát bên cạnh, theo như lời ma ma nói thì “có một số việc chủ tử tự mình làm thì đó là sự tắc trách của hạ nhân”.

Khu vườn này tuy rất đẹp nhưng nhìn nhiều lần cũng thấy bình thường.

Vân Kiều đi không có mục đích, nàng dừng trước hiên Thính Vũ, nhìn theo hành lang dài, muốn đến đình bên kia nghỉ một lát.

Chưa đến khúc cua, nàng đã nghe được âm thanh truyền đến, cách đó xa xa, giọng nói kia giống như là của nha hoàn vẩy nước quét sân trong phủ.

“Thái Tử Điện Hạ đã lâu rồi không hồi phủ!”

“Sau đại điển lập trữ quân, Điện Hạ đã chuyển đến Đông Cung rồi, đương nhiên sẽ không ra ngoài cung nữa!”

“Vậy cái vị trong phủ của chúng ta thì xem là gì?”

“...”



Vân Kiều muốn đến đây là để giải sầu, nào ngờ lại thành bức bối.

Không biết là có phải ở trong phủ này quá buồn chán hay không, mà chút chuyện cón con của nàng cũng được bọn họ đem ra bàn tán say sưa.

Nàng đã bắt gặp được hai lần, sợ là trên dưới của phủ này nghị luận không ít.

Cũng không có gì phải khó hiểu, đôi khi Vân Kiều cũng tự hỏi chính mình, nàng là ai?

Bọn nha hoàn bàn tán cũng không kiêng kị, từ ngữ như “ngoại thất” cũng đã nói ra, Vân Kiều xoay người muốn rời đi nhưng bị Lương ma ma cản lại.

“Vì sao phu nhân muốn đi?” Lương ma ma nhắc nhở nghiêm khắc: “Đây chính là lúc nên giết gà dọa khỉ, lập ra quy củ!”

## Chương 16: Nghiêm khắc với nàng là muốn nàng được tốt hơn!

Tải ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả

Bị Lương ma ma nhìn chăm chăm, Vân Kiều càng thêm quẫn bách.

Những ngày này, Vân Kiều đã hình thành thói quen nghe theo những gì ma ma nói, dưới tình huống này, có thể nói là tiến thoái lưỡng nan.

Rõ ràng Lương ma ma nhìn thấy nàng chùn bước, nhưng bà lại không buông tha, giọng nói đanh thép: “Phu nhân, ngài trốn tránh nhất thời, chẳng lẽ ngài có thể trốn tránh cả đời sao?”

Trong cung xem trọng nhất là quy củ, Lương ma ma nghiêm túc lặp đi lặp lại những lời này với Vân Kiều.

Giống như bây giờ ngôn từ phi báng tràn lan khắp nơi, bọn nha hoàn nhàn rỗi lấy chuyện của nàng ra làm đề tài bàn tán, là vì không xem quy củ ra gì.

Nếu truy cứu trách nhiệm thì Minh Hương là quản sự cũng không thể thoát.

Vậy mà nàng ta chẳng quan tâm, mặc kệ mọi chuyện.

“Thái Tử Điện Hạ sai lão nô đến phủ, chắc hẳn ngài cũng biết rõ nguyên do,” Lương ma ma biết Vân Kiều quan tâm đến điều gì nhất, bà khéo léo đưa Bùi Thừa Tư ra, thấp giọng nói: “Sau này vào cung, những chuyện cần phải quyết tuyệt rất nhiều...”

Ngay cả người trong phủ còn dạy bảo không được thì sau này vào cung, phải làm thế nào?

Vân Kiều nghe ra ý tứ không hài lòng của Lương ma ma, nàng cắn môi: “Tạ ma ma chỉ điểm!”

Nói xong, nàng bước lên bậc thang.

Hai nha hoàn vừa rời hăng hái bàn luận, vừa nhìn thấy nàng đôi mắt liền trợn ngược lên, bên trong ánh mắt ngập tràn vẻ kính sợ, nhưng bọn họ còn đang ôm hy vọng là nàng sẽ không nghe gì, nên chưa nhận lỗi.

Vân Kiều mở lời chậm rãi, đánh gãy tia hy vọng cuối cùng của các nàng: “Vừa rồi ta đã nghe các người nói chuyện!”

Hai người đồng loạt quỳ xuống, nói năng lộn xộn: “Chúng ta...vừa rồi chúng ta chỉ nói nhảm, phu nhân ngài đại nhân đại lượng bỏ qua cho chúng ta đi...”

Các nàng hoảng sợ cực độ, không còn là hai người hăng hái nghị luận vừa rồi nữa.

Vân Kiều ngồi trên băng ghế đá, tay chống cằm nhìn chằm chằm vào hai người.

Nàng chưa từng làm “chủ tử”, càng chưa từng phạt ai, nàng ngẫm nghĩ một hồi cũng không biết phải nên xử lý như thế nào mới thoả đáng, đành hỏi Lương ma ma: “Đây là lần đầu tiên ta làm việc này, ma ma nói xem, phải phạt thế nào?”

“Dựa vào cung quy, nô tài nghị luận sau lưng chủ tử sẽ bị đánh chết không tha!” Giọng nói nghiêm túc của Lương ma ma lộ ra uy nghiêm, dọa cho hai nha đầu vẩy nước quét sân sợ run cầm cập. Lúc này lại nói tiếp: “Cho dù là đang ở ngoài cung, cũng tuyệt đối không giữ lại hạng người này, lôi ra đánh mười hèo, sau đó bán ra ngoài!”

Nghe nói bị bán ra ngoài, một người trong số đó sụp đổ, suýt hôn mê bất tỉnh.

Phải biết là, phần lớn thời gian Bùi Thừa Tư không ở trong phủ, hạ nhân ở trong biệt viện này cực kỳ nhàn hạ. Nhưng nha hoàn phạm sai lầm bị bán đi, đa số sẽ không có kết cục tốt.

Nếu nói một bên là thiên đường, một bên là địa ngục cũng không ngoa.

“Phu nhân tha mạng, phu nhân tha mạng,” nha hoàn quỳ tiến lên, liên tục van xin, thậm chí còn tự tay tát lên hai má mình: “Là do cái miệng tiện của nô tỳ bị trúng tà cho nên mới nói ra những lời mê sảng kia....”

Vì để cho Vân Kiều mềm lòng, nàng ra không tiếc sức lực, trong chốc lát hai má đỏ ửng lên, đến mức cây trâm hoa cỏ đỏ rục rơi xuống đất, vô cùng chói mắt.

Vân Kiều thấy tình huống thế này chỉ biết nghẹn lời, nàng không biết nên làm thế nào mới tốt.

“Đã phạm sai lầm thì nên thành thật lãnh phạt, chứ không phải la lối khóc lóc om sòm trước mặt chủ tử!” Lương ma ma lạnh lùng nói: “Nếu còn bám chặt không buông, vậy thì tội nặng thêm một bậc!”

Nha hoàn kia bị dọa cho ngừng lại, thất thần ngồi quỳ trên mặt đất, nước mắt giàn giụa như hạt châu rơi. Dù không dám la lối nữa, nhưng ánh mắt vẫn nhìn Vân Kiều, cầu xin nàng có thể đổi ý.

Vân Kiều dờ mắt, quay đầu nhìn Lương ma ma, một lúc sau nàng thấp giọng nói: “Xử lý theo lời Lương ma ma đi!”

Nói xong, nàng cũng đứng dậy rời đi, không ở thêm một thời khắc nào nữa.

Ở trước mặt nha hoàn, Vân Kiều không muốn tranh cãi với Lương ma ma, nhưng sau khi trở lại phòng, nàng nhịn không được lên tiếng hỏi: “Có phải phạt như vậy là quá nặng không?”

“Nếu không thẳng tay phạt nặng, sao có thể giết gà dọa khỉ, khiến bọn họ khắc cốt ghi tâm?” Lương ma ma thản nhiên nói: “Nếu muốn trách thì cũng trách vận khí các nàng không tốt!”

Đương nhiên bà thường xuyên chứng kiến những chuyện thế này, tập mãi cũng thành quen, cũng không hề có chút trắc ẩn nào. Nha hoàn kia khóc lóc van xin thê thảm cũng không động lại chút nào trong lòng bà.

Vân Kiều không thể phản bác được, đành gật đầu như thường lệ, xem như đã hiểu.

Vốn Vân Kiều cho rằng, có rất nhiều chuyện cũng không thể phân định đúng sai, cứ làm theo ý của Lương ma ma.

Nhưng không ngờ, chuyện này vẫn chưa dừng ở đó.

Không biết rốt cuộc nha hoàn kia nghĩ cái gì, sau khi nhìn thấy người mua hạ nhân, nàng ta nhân lúc lơ là, đập đầu vào tường, máu chảy đầm đìa. Minh Hương ở bên cạnh cuống quýt, nàng không thể để có người chết trong phủ cho nên vội mời đại phu đến chẩn trị, vất vả lắm mới cứu được.

Lúc tin này truyền đến, Vân Kiều và Thiên Thiên đang ăn cơm.

Trên mặt Minh Hương tràn đầy lo lắng và sợ hãi, nàng kể đầu đuôi sự việc, vô cùng chân thật. Nghe tình trạng bi thảm của nha hoàn kia, Vân Kiều nắm chặt thìa trong tay, qua một lúc lâu cũng không thể nói thành lời.

“Loại chuyện này cũng đáng để đến báo cho phu nhân lo lắng sao?” Lương ma ma vẫn dùng phong thái điềm tĩnh như cũ, bà trách Minh Hương không đủ bình tĩnh, sau đó lại nói: “Nếu vẫn còn sống thì cứ trói lại đưa cho người mua hạ nhân mang đi. Khi rời khỏi phủ, chuyện nàng ta sống hay chết không liên quan đến phủ!”

Minh Hương và nha hoàn kia có chút giao tình, nàng biết Vân Kiều mềm lòng, cho nên nhân cơ hội này đi cầu xin. Nhìn thấy thái độ của phu nhân đã buông lỏng, đang chuẩn bị tiến thêm bước nữa thì bị Lương ma ma tuyệt tình phá bỏ.

Căn bản, Lương ma ma không để mình bị đẩy lòng vòng, Minh Hương chỉ đành nuốt xuống những lời định nói rồi im lặng đi ra ngoài.

Vân Kiều không nói gì chỉ nghe hai người nói chuyện, trong lòng mơ hồ phát hiện ra gì đó nhưng lại lười suy nghĩ.

Minh Hương dạy cho nàng thế nào là ân tình, Lương ma ma dạy nàng quy củ, nàng tựa như bèo trôi lững lờ, kéo tới kéo lui. Đã bắt lực lại sinh ra chút bực bội.

Có lẽ, Lương ma ma nhìn thấy được nàng phiến muộn, vừa gấp thức ăn cho nàng, vừa giải thích: “Nếu vì vậy mà thu hồi mệnh lệnh đã ban, thay đổi ý định xoay xoay, không khéo những người khác cũng học theo, đến lúc đó sẽ vô cùng phiền phức!”

Vân Kiều chưa từng vào cung cho nên nàng không biết rốt cuộc bên trong đó là dáng vẻ thế nào, nhưng những ngày này nhìn phong thái làm việc của Lương ma ma giống như một trường đấu thú.

Nàng day day huyết đạo trên trán, đầu nàng giờ đây có chút đau.

Giọng nói Lương ma ma vẫn đều đều: “Lúc trước Điện Hạ đã từng nói, tâm địa ngài vốn hiền lành, xưa giờ hay thương xót kẻ yếu, cho nên chuyện này...”

Vân Kiều cảm thấy không được tự nhiên khi nghe Bùi Thừa Tư đánh giá mình qua miệng người ngoài, nàng liền cắt ngang lời của Lương ma ma: “Ta muốn gặp hắn!”

Chuyện này đương nhiên không hợp quy củ.

Nhưng ý Vân Kiều đã quyết, nàng giương mắt nhìn Lương ma ma, nhấn mạnh lần nữa: “Ta muốn gặp hần!”

Lương ma ma sững sờ, bà đối mắt với nàng một hồi, sau đó trầm giọng đáp: “Ngài có thể cho người truyền tin vào cung, nhưng Điện Hạ có rảnh hay không, lão nô không dám chắc!”

Lúc này đã là chạng vạng tối, Vân Kiều sai người lập tức truyền tin, còn mình ngậy người ngồi ở trong sân.

Từ ánh chiều tà le lói cho đến màn đêm dày đặc, Thiên Thiên có khuyên vài lần cũng không khuyên được Vân Kiều trở về phòng, nàng đành lấy áo khoác phủ thêm cho nàng, tránh cho gió lạnh nhiễm vào thân thể.

Đợi thêm nửa canh giờ mới thấy được bóng hình cao gầy ở phía xa xa.

Vân Kiều vô thức đứng dậy, nàng muốn nghênh đón hần, nhưng một lúc do dự, nàng vẫn đứng yên tại chỗ.

Hạ nhân cầm đèn lồng đi trước dẫn đường, lúc Bùi Thừa Tư tiến vào trong viện, hần mới phát hiện Vân Kiều đứng dưới tán cây, hần nhíu mày, trách cứ: “Ban đêm gió lớn, các người hầu hạ thế nào, sao lại để phu nhân đứng ở đây?”

Minh Hương không dám bao biện đành phải nhận lỗi về mình.

“Không cần phải trách phạt các nàng!” Vân Kiều đã quen với những lời nói của Lương ma ma, cho nên chuyện này nàng rất nhạy cảm, cộng thêm những bức bối mấy ngày qua khiến cho ngữ khí không được tốt.

“Là ta khẳng khẳng muốn ở đây đợi chàng, có trách thì hãy trách ta!”

Cảm xúc của Vân Kiều hiện rõ trên mặt, Bùi Thừa Tư không giận, thay vào đó hắn lấy áo choàng khoác cho nàng, ngữ điệu nhún nhường: “Là ta không tốt, về trễ để nàng phải nhung nhó!”

Bùi Thừa Tư chưa từng cãi nhau với Vân Kiều, và điều đó cũng không cần thiết, chỉ cần vài câu hắn đã có thể làm nàng hết giận.

“Những ngày này, sự việc trong triều rất loạn, vừa giải quyết xong việc này lại đến công việc khác ập đến. Ta thực sự không thể phân thân, cho nên không thể trở về với nàng!” Bùi Thừa Tư nắm bàn tay lạnh ngắt của nàng, bắt đắc dĩ nói: “Nếu nàng muốn tức giận thì trút lên người ta, cần gì phải giày vò bản thân mình như vậy?”

Vốn dĩ Vân Kiều chỉ như con mèo xù lông, bị hắn vuốt một hồi đã bình tĩnh lại, miễn cưỡng theo hắn vào phòng.

Trước giờ nàng không thể giận Bùi Thừa Tư lâu được, hắn dễ dàng vài câu đã hoá giải được mọi chuyện.

“Ta đã đề cập với Lương ma ma, để cho bà ấy mài dũa tính tình của nàng!” Bùi Thừa Tư khẽ vuốt cằm, hắn không trốn tránh ánh mắt bất mãn của nàng, bình tĩnh giải thích: “Trong những ngày này, trong lòng nàng chắc cũng hiểu, những điều ma ma dạy nàng đều là đạo lý thực tế!”

Vân Kiều biết trước giờ mình không nói lại Bùi Thừa Tư, cho nên dứt khoát im lặng, cúi đầu cắn lên cổ tay hắn.

Bùi Thừa Tư lắc đầu cười, hắn lật tay nắm tay cầm Vân Kiều, hỏi: “Nàng biết vì sao ta gọi Lương ma ma đến không?”

“Vì sao?” Vân Kiều mơ hồ không rõ.

“Bà ấy... từng là người hầu hạ bên cạnh mẫu thân của ta!” Nói câu này xong, giọng của hắn trở nên nghèn nghẹn: “Năm đó ta được đưa ra ngoài cung, sống sót đến giờ này cũng một phần nhờ vào bà ấy!”



Vân Kiều giật mình, sau đó lại cảm thấy tự giận bản thân.

Nếu nàng biết chuyện này sớm hơn, nàng đã cố gắng thân thiết hơn với Lương ma ma rồi, sẽ không xem bà ấy là một phu tử nghiêm khắc.

“Trong cung hiểm ác, cho dù mẫu thân có trăm phương ngàn kế muốn bảo vệ cho ta cũng không thể bảo vệ cho bản thân người!” Bùi Thừa Tư rũ mắt, che giấu cảm xúc bên trong: “Bất kể là ta hay Lương ma ma, dù có nghiêm khắc với nàng thì cũng đều hy vọng nàng sẽ tốt hơn!”

Vân Kiều tựa lên vai Bùi Thừa Tư, dường như nàng cảm thấy mình giống như một đệ tử ngang bướng, không thể hiểu hết những khổ tâm của phu tử.

Song, trong lòng nàng đâu đó vẫn cảm thấy khó chịu, nàng nhíu mày nghĩ một rồi, cuối cùng cũng hiểu ra.

“Ta từng nghe nói Thánh thượng độc sủng Vi quý phi, cực kỳ dung túng bà ấy, cho nên sinh ra không ít tai họa...” Vân Kiều ngửa đầu nhìn Bùi Thừa Tư, nhẹ giọng hỏi: “Chàng cũng sẽ như vậy sao?”

## **Chương 17: Năm đó ta và nàng kết tóc làm phu thê, dù thế nào cũng không thay đổi!**

Tài ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả

Lời này nghe qua giống như là thuận miệng trêu chọc, nhưng Vân Kiều lại nhìn hấn không chớp mắt, tựa như muốn hấn đưa ra lời hứa hẹn.

Bùi Thừa Tư thu lại vẻ mặt hững hờ, hấn vuốt tóc nàng, hỏi ngược lại: “Trong lòng nàng, chẳng lẽ ta là người ngu ngốc đến thế sao?”

Từ “ngu ngốc” này đương nhiên là nói đến Dương Kim Thánh Thượng.

Tuy là phụ thân, nhưng Bùi Thừa Tư không có chút tình cảm gì với người cha nửa đường nhận lại này, thậm chí còn không hề kính sợ.

Vân Kiều phủ nhận: “Không phải!”

Nàng chưa từng thấy Dương Kim Thánh Thượng, nhưng đứng ở lập trường của Bùi Thừa Tư, đương nhiên nàng cũng sẽ không có hảo cảm với ông ấy.

“Nàng cứ yên tâm, bất luận thế nào, ta cũng gì sẽ không trở thành đáng vẻ của ông ấy!” Bùi Thừa Tư vuốt ve mái tóc dài của Vân Kiều, uyển chuyển nói: “Mấy ngày nữa nàng tiến cung theo ta đi gặp Trần hoàng hậu!”

Đề tài này chuyển quá nhanh, Vân Kiều không kịp phòng bị, đôi mắt mở to đầy kinh ngạc.

Bùi Thừa Tư bị dáng vẻ này của nàng chọc cười: “Sợ đến vậy sao?”

“Đương nhiên rồi!” Vân Kiều vuốt ngực, nàng cảm thấy vô cùng hồi hộp, chần chờ một lúc, nàng hỏi: “Tại sao?”

Thấy nàng sốt ruột, Bùi Thừa Tư chậm rãi nói: “Những ngày này cực kỳ bận một phần cũng vì chuyện này. Vốn, ta định đàm phán mọi chuyện xong hết rồi mới nói cho nàng biết...”

Vân Kiều nắm vào tay hắn, giục nói: “Chàng đừng nói quanh co nữa!”

“Ta muốn để nàng là nữ quyền dưới danh Trần gia!”

Lời này của hắn cực kỳ gọn gàng dứt khoát, còn Vân Kiều thì như lạc vào cõi mộng: “Cái gì?”

“Trần gia đã có từ lúc lập triều đến nay, kéo dài đã mấy trăm năm, tiếng tăm lẫy lừng. Nàng lấy danh nghĩa nữ quyền của Trần gia cũng xem như giải quyết được chuyện xuất thân thấp hèn,” Ngón tay Bùi Thừa Tư quấn quanh lọn tóc của nàng, cười nói: “Đến lúc đó, nàng có thể ngồi lên vị trí Thái Tử Phi!”

Đây là lần đầu tiên Bùi Thừa Tư đề cập rõ ràng với nàng chuyện thân phận.

“Trần gia có nguồn gốc từ Hoài Nam, trong tộc có một nho sĩ đức cao vọng trọng, tuy không phải quan to gì nhưng danh tiếng lại rất tốt!” Bùi Thừa Tư thấy nàng kinh ngạc, hắn kiên nhẫn giải thích: “Ta đã thương nghị với Thái Phó, đến ngày mở từ đường thì đưa nàng ghi tên vào con cháu nhà hắn!”

“Về phần tiến cung, nàng chỉ cần đi ngang qua cho Trần Hoàng Hậu nhìn một chút. Nàng không cần phải lo lắng, đến lúc đó Lương ma ma sẽ dạy nàng quy củ, nàng sẽ có thể làm được...”

Bùi Thừa Tư nói rõ những sắp xếp của mình một cách mạch lạc, có thể nói là hẳn đã nghĩ rất chu toàn.

Vân Kiều ngơ ngác một hồi mới tỉnh táo lại: “Người ngoài không phải kẻ ngốc, các nàng sớm đã biết lai lịch của ta rồi!”

Nếu không, lúc trước Triệu Nhạn Lăng sẽ không gây chuyện với nàng.

“Nàng mới ngốc đó,” Bùi Thừa Tư thờ dãi: “Sự thật thế nào không quan trọng, chỉ cần ta chấp nhận, Trần gia chấp nhận, không đến phiên người khác xen vào!”

Nhìn hẳn hời hợt, nhưng ngữ điệu lại vô cùng chắc chắn.

“Ta còn tưởng rằng...” Vân Kiều vừa mới mở miệng liền bị nghẹn lại nói không nên lời, nàng đưa tay lên dụi mắt.

“Nàng tưởng rằng gì?” Bùi Thừa Tư kéo tay nàng lại gần, trầm ngâm hỏi: “Nàng cho là ta sẽ cưới người khác sao?”

Vân Kiều không nói thành lời, nhưng những ngày qua bị nhốt trong phủ, không phải nàng không nghĩ đến chuyện này.

Trước khi Lương ma ma thúc giục, nàng chưa từng có ý định sẽ trách phạt những hạ nhân nghị luận chủ tử, cũng là vì nàng hiểu rõ, thật ra những lời kia nói không sai...

Quả thật nàng xuất thân thấp hèn, không xứng với thân phận Thái Tử Phi, cũng không có cách nào trợ lực cho Bùi Thừa Tư, thậm chí còn liên lụy đến hẳn.

Luận về dung mạo, nàng không xấu nhưng cũng không phải đẹp tuyệt trần. Luận về học vấn, nàng chỉ ở trình độ nhận ra mặt chữ, không thể tinh thông cầm, kỳ, thi, họa như những khuê tú trong kinh.

Càng nghĩ Vân Kiều càng cảm thấy Bùi Thừa Tư nên cưới người khác thì sẽ có lợi hơn.

Nhưng Bùi Thừa Tư không như vậy.

Hắn không đi đường tắt, mà nghĩ trăm phương ngàn kế để trải đường cho nàng đi.

“Hiện tại đôi cánh ta chưa vững chắc, năng lực còn hạn chế, cho nên không dám tùy tiện hứa hẹn, ngược lại, khiến nàng phải suy nghĩ nhiều!” Bùi Thừa Tư nắm lấy tay nàng, nói chân thành: “Năm đó ta và nàng kết tóc làm phu thê, cho dù xảy ra chuyện gì, điều đó vẫn không thay đổi!”

Bùi Thừa Tư rất hiếm khi nghiêm túc nói những lời này, Vân Kiều cảm động, những lo lắng bất an liền tan thành mây khói, nàng ôm chầm lấy hắn: “Là ta không tốt, đã không giúp đỡ được gì lại còn hại chàng hao tâm tổn sức!”

“Trước đây, là ta không nói rõ với nàng!” Bùi Thừa Tư ôm nàng vào lòng, thấp giọng nói: “Từ nay về sau, nàng không cần phải nghĩ gì cả, cứ đi theo Lương ma ma học quy củ, quản lý, sau này vào cung, giúp ta chấp chưởng hậu cung, được không?”

Bùi Thừa Tư đã đổi y phục có dùng hương Trầm Trúc của Vân Kiều điều chế.

Nàng ngửi thấy mùi hương không thể quen thuộc hơn, nghe giọng nói cực kỳ mê người của Bùi Thừa Tư, nàng khẽ gật đầu: “Được!”

Nói xong, nàng lại bổ sung thêm: “Ta sẽ nghiêm túc học!”

Bùi Thừa Tư hôn lên mái tóc nàng, cười nói: “Vậy mới ngoan!”

Sau khi nói rõ mọi chuyện, Vân Kiều không còn lo được lo mất như trước nữa, nàng tập trung tinh thần theo Lương ma ma học lễ

nghi trong cung.

Theo như lời Bùi Thừa Tư nói, vào cung gặp Trần Hoàng Hậu chỉ cần đi ngang qua một chút, nhưng nàng vẫn vô cùng cẩn trọng, sợ phạm phải sai lầm để lại ấn tượng xấu.

Bản thân nàng thì không sao, nhưng nàng không muốn Bùi Thừa Tư bị người khác nói ra nói vào.

Vốn, Vân Kiều không có kiên nhẫn ngồi nghe những mối quan hệ linh tinh của các đại gia tộc, nàng không thể hiểu nổi, nhưng vì chuyện này, nàng cố gắng ghi nhớ các mối quan hệ của Trần Gia.

Cho đến khi bái kiến Trần Hoàng Hậu, Bùi Thừa Tư ở lại trong phủ một đêm, ngày hôm sau cùng nhau vào cung, cũng xem như để cho Vân Kiều bớt căng thẳng.

Vừa đến cửa, Vân Kiều đã nhớ lại sở thích của Trần Hoàng Hậu một lần nữa, lòng thấp thỏm bước qua cánh cửa, sau đó nghe Lương ma ma nhỏ giọng nhắc nhở: “Chậm một chút!”

Vân Kiều run lên, lúc này nàng mới ý thức được Bùi Thừa Tư đang đi phía trước, nàng vội dừng bước.

Lúc Lương ma ma dạy quy củ đã từng đề cập đến chuyện này, nàng tự cho là đã nhớ kỹ, cho đến lúc này mới phát hiện mình không nhớ gì...nói đúng hơn là nàng chưa quen.

Bùi Thừa Tư nhìn về phía nàng: “Không sao!”

“Bỏ đi!” Vân Kiều thả chậm bước chân, lùi về sau Bùi Thừa Tư một bước, khẽ nói: “Đi cách nhau đi, để tránh bị truyền ra bên ngoài!”

Bùi Thừa Tư bất đắc dĩ, sau đó vuốt cằm: “Cũng được!”

Sau khi đón xe vào cung, Bùi Thừa Tư đến chính điện, Vân Kiều được sắp xếp đưa đến thiên điện đợi, nơi hẳn trước giờ xử lý chính

vụ và nghỉ ngơi.

Đây là lần đầu tiên Vân Kiều đến hoàng cung. Cho dù là cửa cung sơn son thếp vàng, hay xà nhà ngói lưu ly, hay cánh cửa chạm trổ long phượng cưỡi mây toát ra vẻ uy nghiêm khiến người khác phải thở nhẹ, tất cả đều vô cùng xa lạ đối với nàng.

Bên trong Thiên điện cũng không bài trí nhiều, bên trên chiếc bàn dài bằng đá cẩm thạch chất đầy tấu chương, các nghiên mực hình vuông, bút lông nhiều như cây rừng mang nhiều hình dáng khác nhau.

Trên bàn có tám bản đồ đang cuốn dở, giấy đặt trong ống toàn bộ làm từ da trâu.

Nhìn sơ qua cũng có thể tưởng tượng được mỗi ngày trôi qua Bùi Thừa Tư đã bận rộn thế nào rồi.

Vân Kiều không tiến lại gần xem, chỉ đứng từ đằng xa nhìn, sau đó đi vào bên trong. Trong Thiên điện đốt mùi Long Tiên Hương lúc trước Bùi Thừa Tư dùng, nàng không quen với mùi này, nhưng không nói gì, chỉ yên lặng ngồi xuống uống trà đợi chờ.

Bùi Thừa Tư cũng không chậm trễ, một lát sau đã đến tìm nàng, sau đó đến Thanh Hoà cung tìm Hoàng Hậu.

Hoàng thành lớn hơn nhiều so với tưởng tượng của Vân Kiều, vô cùng nguy nga hùng vĩ. Nàng cúi mặt đi theo Bùi Thừa Tư, nàng ngắm nhìn thân hình quen thuộc xem như có chút an ủi trong nơi xa lạ này.

Mặc kệ trong lòng Vân Kiều căng thẳng thế nào, nàng đều không tỏ ra sợ hãi. Nàng đã hứa với Bùi Thừa Tư thì nàng sẽ cố sức thực hiện được.

Khi bước vào Thanh Hoà cung, Vân Kiều vực dậy tinh thần, hành lễ vấn an như những gì Lương ma ma đã chỉ dạy trước đó. Nàng cúi

đầu hạ thấp mi mắt, khoé mắt chỉ có thể nhìn thấy loáng thoáng tà váy của Trần Hoàng hậu và...

Một tiểu cô nương mặc váy đỏ.

“Di, đây là mỹ nhân tử tử lúc trước đã cứu con!” Trần Hoàng hậu chưa kịp mở miệng thì bên trong điện đã có tiếng trẻ con lạnh lốt vang lên.

Vân Kiều chợt nhận ra, tiểu cô nương kia là Trần Linh Nghi.

Lần trước gặp mặt, nàng đã nghe Nguyên Anh kể, mình tùy hứng bậy bạ ở trong trà lâu lại cứu được thiên kim của phủ Quốc Công. Sau này, nàng cũng biết từ chỗ Lương ma ma rằng Linh Nghi là ái nữ độc nhất của Trần Thái Phó, mẫu thân mất sớm, toàn gia trên dưới đều xem nàng là viên ngọc quý, sủng ái tận trời.

Ngay cả Trần Hoàng Hậu cũng đã từng đưa Linh Nghi vào cung để bên cạnh nuôi dưỡng, vô cùng yêu thương nàng.

Bị Linh Nghi chen ngang, nụ cười trên mặt Trần Hoàng Hậu có chút bất đắc dĩ, bà nói với Vân Kiều: “Không cần câu nệ, ngồi đi!”

Trần gia đã thương nghị với Bùi Thừa Tư chuyện này, cho nên cho dù trong lòng Trần Hoàng Hậu có thể nào cũng không làm khó nàng. Lại thêm có Linh Nghi ở đây, việc gặp mặt trôi chảy hơn nhiều so với tưởng tượng của Vân Kiều.

Linh Nghi còn nhỏ tuổi, không chịu ngồi yên, sau khi nghe các nàng chào hỏi xong liền kéo tay áo Hoàng Hậu, nũng nịu: “Di, con muốn đến ngự hoa viên cho cá ăn!”

Nói xong, nàng nhìn về phía Vân Kiều: “Vân tử tử, có muốn đi cùng không?”

Vân Kiều khó xử, nàng bị thu hút bởi lời đề nghị này nhưng không dám đồng ý, nàng yên lặng nhìn về phía Trần Hoàng Hậu.



“Lần đầu A Kiều vào cung cũng nên đi nhìn cảnh trí ở ngự hoa viên thế nào đi,” Trần Hoàng Hậu đưa tay lên, mỉm cười: “Nhân tiện bẻ vài cành hoa về cắm bình cho bản cung!”

Vân Kiều thăm thở phào, nàng đồng ý đứng dậy.

Nàng cùng Linh Nghi đến ngự hoa viên, còn Bùi Thừa Tư thì trở về xử lý chính vụ, lúc sau sẽ phái người đến đón nàng.

Sau khi mấy người rời đi, không khí trong điện trở nên lạnh lẽo.

Trần Hoàng Hậu vuốt chuỗi phật châu trên cổ tay, chậm rãi nói: “Người nhìn thấy nha đầu kia thế nào?”

“Lễ nghi quy củ không có gì đáng ngại, dù có chút câu nệ nhưng lần đầu bái kiến người, sợ là đang rất căng thẳng!” Tân ma ma đứng bên cạnh đáp: “Tính tình trong chốc lát không thể nhìn thấu được, nhưng có thể xả thân cứu tiểu thư, nô tỳ nghĩ tâm địa nàng ta không xấu!”

“Quy củ không phải là vấn đề!” Trần Hoàng hậu mỉm cười: “Vận khí không tồi!”

Tân ma ma hiểu ý, cảm thán: “Sợ là Đan Khê Quận Chúa sẽ nuốt không trôi cục tức này!”

Đan Khê Quận Chúa chính là Triệu Nhạn Lăng, luận về gia thế hay tướng mạo, thì tất cả khuê tú trong kinh thành cũng không ai bì kịp.

Rất nhiều người biết nàng ta thích Thái Tử, kết quả lại không bằng một thường dân không có gì trong tay như Vân Kiều... Dựa vào tính khí của nàng ta, nuốt trôi cục tức này mới là lạ.

“Có thể trách ai được đây? Do nàng không giữ được bình tĩnh thôi!” Trần Hoàng Hậu sớm biết được nội tình từ phía Trần Cảnh, bà từ tốn nói: “Con người Thái Tử tính tình diêm dạm nho nhã, nhưng

bên trong lại vô cùng cứng rắn. Triệu gia lén lút điều tra hành tung của Thái Tử còn chưa nói, Đan Khê còn tranh chấp làm lộ chuyện ra ngoài... Việc này sao hãn có thể nhẫn nhịn được?”

Triệu Nhạn Lăng dùng thân phận của mình để áp bức Vân Kiều, vô tình lại đắc tội với Bùi Thừa Tư. Cho dù lúc trước hãn từng do dự, nhưng sau việc này, hãn đã gạt bỏ hết những do dự ban đầu.

“Về sau, Thái Tử Điện Hạ tổn biết bao công sức, đôn đốc việc này, cũng xem như nặng tình nặng nghĩa với Vân cô nương...” Lời của Tân ma ma chưa nói xong, Hoàng Hậu đã lắc đầu.

“Nói trắng ra thì hãn không tin người ngoài thôi!”

## Chương 18: Phó dư!

Tài ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả

Bùi Thừa Tư nhẩm tính thời gian, đợi sau khi Vân Kiều dùng cơm trưa với Trần Hoàng Hậu ở Thanh Hoà cung xong mới sai người đón nàng về.

Nội thị đi phía trước dẫn đường, Vân Kiều bình tĩnh đi theo sau. Đến khi vào thiên điện, nhìn thấy Bùi Thừa Tư đã trở về, nàng mới đưa tay vuốt ngực thở phào nhẹ nhõm.

Dù nàng không biểu lộ sợ hãi nhưng trong lòng vẫn rất căng thẳng.

Bùi Thừa Tư pha một ấm trà ngon rồi đẩy tách trà đến trước mặt nàng: “Trôi qua nửa ngày, thật vất vả cho nàng!”

“Cũng may là Hoàng Hậu nương nương không làm khó ta!” Vân Kiều nâng chén trà, mím môi cười: “Vả lại có Linh Nghi ở đó, phần lớn thời gian ta đều chơi với nàng ấy nên cũng dễ thở hơn nhiều!”

“Chuyện đã thương nghị xong, không lâu nữa nàng sẽ là tiểu bối của Trần gia, sao bà ấy có thể làm khó nàng được?” Bùi Thừa Tư thấy khi nàng nhắc đến Linh Nghi, đuôi mắt cong lên tràn đầy ý cười, liền thuận miệng hỏi: “Nàng rất thích Trần cô nương sao?”

Vân Kiều gật đầu: “Ngày thường Linh Nghi xinh xắn đáng yêu, lúc trước nhìn thấy ở rạp kịch ta đã thấy thích rồi. Hơn nữa tính cách nàng cũng tốt, tuy nàng là tiểu thư được cưng chiều trong phủ Quốc Công, nhưng tính tình không ngang ngược...”

Nàng thao thao bất tuyệt kể những điểm tốt của Linh Nghi, Bùi Thừa Tư nghe một hồi, vuốt cằm nói: “Ta thấy Trần cô nương cũng

thân thiết với nàng, nếu đã hợp như vậy thì biệt viện kia chỉ cách Trần Gia vài bước chân, khi trở về nàng có thể ghé nhiều hơn!”

“Linh Nghi cũng nói vậy, đợi đến khi xuất cung về nàng sẽ đến tìm ta!” Vân Kiều cười cong mi mắt, ngữ khí thân quen, chứ không còn câu nệ như trước.

Đương nhiên đối với việc này, Bùi Thừa Tư cũng vui lây.

Thế cục hiện nay, giữ quan hệ tốt với Trần gia cũng không hẳn là việc xấu.

Hắn biết rõ, nếu không phải lúc ấy trời xui đất khiến Vân Kiều đỡ tai kiếp cho Linh Nghi, sợ là trong chuyện này, Trần gia sẽ không dễ dàng nhượng bộ để giúp đỡ hắn.

Nói chuyện phiếm với nàng vài câu xong, Bùi Thừa Tư đứng lên nói: “Ta còn có chính vụ cần phải xử lý, không nói với nàng nữa. Nàng có thể ở đây nghỉ ngơi, lát nữa ta cho người đưa nàng xuất cung!”

Đêm qua, nghĩ đến hôm nay bá kiến Trần Hoàng Hậu, cho nên Vân Kiều không nghỉ ngơi được, giờ đây tinh thần được thả lỏng khiến toàn thân mệt rã rời, nàng che miệng ngáp một cái rồi gật đầu nói: “Được, Chàng cứ lo việc của chàng đi, không cần để tâm đến ta!”

Sắp xếp xong xuôi, Bùi Thừa Tư đi ra gian ngoài để phê duyệt tấu chương, Vân Kiều tựa người lên giường, nhắm mắt dưỡng thần. Cơ buồn ngủ kéo tới, không lâu sau đó nàng liền ngủ thiếp đi.

Xưa nay, Bùi Thừa Tư không có thói quen ngủ trưa, hắn uống nửa ấm trà đậm để tỉnh táo tinh thần, sau đó chuyên tâm xử lý chính vụ.

Trong điện vẫn có nội thị hầu hạ, nhưng không gian yên ắng không phát ra tiếng động, bốn phía yên tĩnh.

Không biết trải qua bao lâu, gian ngoài mơ hồ truyền đến âm thanh của cuộc đối thoại, Vân Kiều mơ mơ màng màng nghe thấy.

“Tin chiến thắng truyền đến từ Tây Cảnh. Tướng lão tướng quân bố trí tính toán đã lâu, trước đó vài ngày đã thu lưới, từ đài quan sát đi về hướng Tây mấy trăm dặm, xâm nhập vào bên trong Tây Vực, hạ mười hai tường thành...”

Một giọng nói lạnh lùng truyền đến, hấn nói gì đó nàng không hiểu lắm. Vân Kiều dụi mắt, sau đó kịp phản ứng, có người đang báo cáo quân vụ với Bùi Thừa Tư.

Nàng im lặng nghe ngóng, chỉ cảm thấy lực bất tòng tâm. Bất luận là Tướng lĩnh hay cửa thành trì ở Tây cảnh, đều là những cái tên xa lạ đối với nàng.

Còn mờ mịt hơn những thế gia mà Lương ma ma đã nói vài ngày trước.

Mấy tháng nay Bùi Thừa Tư đã ghi nhớ kỹ tuyến phòng thủ tấn công của quân ta, nhìn đi nhìn lại không biết bao nhiêu lần tấm bản đồ mới có thể bắt kịp được mạch suy nghĩ của Trần Cảnh và đưa ra ý kiến riêng của mình.

Thánh Thượng mê muội, những năm gần đây chỉ sùng nịnh thần, thâm hụt quốc khố, vàng thau lẫn lộn. Từ ngày Bùi Thừa Tư tiếp nhận chính vụ, không có ngày nào hấn không thu dọn cục diện rối rắm mà lão gây ra, đây là lần đầu tiên hấn nhận được tin tốt.

“Hành động lần này của Tướng lão tướng quân có thể bảo vệ được Tây Cảnh vài năm thái bình, quả đúng là rường cột của Quốc gia!” Bùi Thừa Tư không còn dáng vẻ tự kiêu chế như trước nữa, trên mặt hớn hở khó che giấu.

Nói xong, hấn hỏi lại tình hình cụ thể.

“Thân vệ mà lão tướng quân đề cập trong tấu chương có phải là người nhà của Phó Ngự Sử không?”

Trần Cảnh thận trọng đáp: “Thần chưa từng nghe nói nhà Phó Ngự Sử có một người như vậy?”

Chân mày Bùi Thừa Tư nhíu lại, khớp ngón tay siết chặt tấu chương, dăm chiêu nói: “Phó, Dư, cái tên này nghe rất quen...”

Lời còn chưa dứt, tròn phòng truyền đến tiếng vang, giống như chén trà rơi trên đất.

Gian phòng bên trong chỉ có một mình Vân Kiều, không cần nghĩ cũng biết, nhất định là do nàng trượt tay đánh rơi.

Bùi Thừa Tư lắc đầu cười thành tiếng, ra hiệu cho nội thị đi vào dọn dẹp.

Ánh mắt hắn dừng trên tấu chương một lần nữa, lúc này hắn run lên, đột nhiên hiểu được vì sao Vân Kiều thất thố, cũng như hiểu được vì sao hắn cảm thấy cái tên “Phó Dư” này rất quen.

Phó Dư ở cạnh nhà Vân Kiều, là con trai độc nhất của tiên sinh dạy học trên thị trấn, từ nhỏ hắn lớn lên cùng với Vân Kiều, sau này tòng quân đi Tây Cảnh. Phó gia sớm đã không còn ai, cho nên chỉ có Vân Kiều đang lo lắng ai sẽ giữ những kỷ vật của quá khứ.

Mấy năm trước còn nhận được vài thông tin, kể từ hai năm trở lại đây, bên đó không còn tin tức gì nữa. Vân Kiều đối xử với Phó Dư giống như đệ đệ của mình, nàng luôn thấp thỏm không yên, cũng đã từng vất vả nhờ người nghe ngóng tin tức, nhưng vẫn tốn công vô ích.

Lúc Bùi Thừa Tư đến Bình Thành, Phó Dư đã đi Tây Cảnh, nên chưa từng gặp mặt nhau, hắn chỉ nghe cái tên này khi Vân Kiều nhờ người ra ngoài nghe ngóng tin tức.

Hắn sợ Vân Kiều đau lòng nên chưa dám nói rõ, nhưng trong lòng có dự cảm người kia đã không còn tại nhân thế.

Nhưng trong tấu chương này có nói, Phó Dư vẫn còn sống, năm đó nhận mật lệnh, giả làm thương nhân đến Tây Vực làm mật thám. Trong hai năm này hắn truyền rất nhiều tin quan trọng về, đến khi thân phận bị bại lộ, hắn suýt nữa đã mất mạng, vượt chân tơ kẽ tóc để về quân doanh.

Lần này Tây Cảnh đại thắng không thể không liên quan đến việc hắn thám thính phòng tuyến của quân địch.

Tướng lão tướng quân cố ý nhắc đến công trạng của Phó Dư trong tấu chương, không cần nói cũng biết rằng ngài ấy đang tiến cử hắn.

Bùi Thừa Tư trầm ngâm một lát, sau đó quyết định chủ ý: “Đại công lần này nên luận công ban thưởng, chỉ là Tướng lão tướng quân còn ở Tây Cảnh vì vậy gọi vị Phó tiểu tướng quân này hồi kinh báo cáo tình hình đi!”

Trần gia và Tướng gia đều là thế gia trăm năm, bên cạnh tấu chương này, Tướng lão tướng quân còn bí mật truyền cho Trần Cảnh một tin khác. Bởi vì lão không hiểu tác phong làm việc của Thái Tử thế nào cho nên lão nhắc Trần Cảnh chu toàn thay lão, nhân tiên đề bạt Phó Dư.

Trần Cảnh chưa kịp nói bóng nói gió, thì Bùi Thừa Tư đã chủ động mở miệng, càng đỡ cho hắn phải tốn công vất óc, hắn vui vẻ đáp: “Vâng!”

Sau khi thống nhất sự tình, Trần Cảnh cáo lui. Bùi Thừa Tư đứng dậy đi vào gian trong vừa lúc đụng phải Vân Kiều đi ra.

“Ta vừa nghe nói, là Phó Dư!”

“Đợi đã,” Bùi Thừa Tư nhíu mày, ma xui quỷ khiến thế nào lại dội cho nàng gáo nước lạnh: “Nói không chừng chỉ là trùng tên!”

Tuy rất hiếm nhưng không phải không có khả năng.

Vân Kiều cứng đờ, từ lúc nàng nghe được hai chữ “Phó Dư” nàng đã kích động, lúc này lại không biết phải làm thế nào, chỉ biết nắm chặt tay áo Bùi Thừa Tư, mở to mắt nhìn hấn.

“Hai năm nay ta chưa từng nhận được bất cứ tin nào của hấn, dù có nhờ người đi nghe ngóng cũng không có kết quả gì, ta còn tưởng hấn đã...” Nàng dừng lại, cuối cùng vẫn không thể nói ra điềm xấu mà mình đã nghĩ, sau đó hỏi lại: “Trên tấu chương của vị lão tướng quân kia nói gì về hấn?”

Bùi Thừa Tư đối mặt với nàng một hồi rồi mới kể sơ lược chuyện của Phó Dư cho nàng nghe, nhìn thấy bộ dạng vui mừng của nàng, hấn lại cố ý nhấn mạnh: “Ta đã hạ lệnh điều hấn hồi kinh báo cáo tình hình, đến lúc đó có thể xác nhận hấn có phải cái người ở Bình Thành hay không!”

Lúc này Vân Kiều lại chắc chắn: “Trên đời này làm gì có chuyện trùng hợp đến vậy? Chắc chắn là hấn rồi!”

Rõ ràng là còn rất nhiều tấu chương cần được phê duyệt nhưng Bùi Thừa Tư không quay lại để xử lý, hấn hỏi nàng: “Phó Dư tòng quân vào Tây Cảnh lúc nào?”

Vân Kiều đưa ngón tay lên tính từng ngón: “Bảy năm trước!”

“Tướng lão tướng quân xem trọng Phó Dư. Hấn và nàng lại có tình cảm như tỷ đệ, ta cũng sẽ thuận nước đẩy thuyền, mượn có luận công ban thưởng để đề bạt hấn!”

Dựa vào một mình Trần gia không phải kể lâu dài, Bùi Thừa Tư nghĩ đến việc bồi dưỡng người cho mình, chỉ là tìm hoài vẫn chưa có người phù hợp.



Phó Dư này được xem là mục tiêu đặc giá.

Ra chủ ý xong, Bùi Thừa Tư nhắc nhở: “Vài hôm nữa là thọ thần của Quốc Công phu nhân. Nàng chuẩn bị cho tốt, đến lúc đó nàng sẽ dùng thân phận nữ quyến của Trần gia để lộ diện, con đường sau này của nàng sẽ quang minh chính đại mà đi!”

Vân Kiều nhẹ giọng đáp: “Được!”

## Chương 19: Có người không muốn để nàng yên ổn!

Tài ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả.

Vô tình biết được tin tức của Phó Dư, đối với Vân Kiều được xem là tin vui bất ngờ, thời gian ở trong kinh này cũng xem đó là một hy vọng.

Bùi Thừa Tư đã vào Đông Cung, mọi sinh hoạt đều ở trong cung, nếu không phải chuyện quan trọng hẳn rất khó ra ngoài, biệt viện của Trần gia giờ đây thuộc về Vân Kiều.

Sau khi về đến nhà, Vân Kiều lập tức nói chuyện của Phó Dư cho Thiên Thiên, sau đó lục lọi hành lý của mình tìm kiếm sổ sách lúc trước.

Từ Thiên Thiên vừa mừng vừa lo: “Phó Dư ca ca muốn về kinh sao? Chẳng phải là sắp tới chúng ta có thể được gặp huynh ấy rồi sao?”

Tính tình Phó Dư từ nhỏ đã năng động hoạt bát, tuy cha hắn là tiên sinh dạy học nhưng hắn không thích đọc sách, cả ngày trêu chọc khắp nơi, là “Tiểu ma vương” ở trấn trên.

Không biết từ khi nào, Thiên Thiên đi theo sau hắn gọi “Phó Dư ca ca”. Chỉ là sau khi mẫu thân nàng qua đời, phụ thân dọn nhà đi nơi khác, Phó Dư lại tòng quân ở biên cảnh, cho nên không còn gặp lại nhau.

Bây giờ biết tin hắn bình an vô sự, thậm chí còn có công trạng, đương nhiên nàng cảm thấy vui mừng.

“Đúng vậy,” Vân Kiều nhìn nàng, vui mừng nói: “Lúc trước hắn có để lại bạc cho ta, nói ta sau khi làm ăn có tiền hẳn sẽ trở về đòi lại.

Thoáng một cái đã nhiều năm trôi qua, thật tốt... Cuối cùng ta có thể trả lại cho hấn rồi!”

Hai năm trước biệt tăm tin tức của Phó Dư, Vân Kiều vẫn chưa từng buông bỏ, cố gắng nhờ người nghe ngóng tin tức, nhưng trong lòng không phải không nghĩ đến những tình huống xấu, sau này, mỗi khi ra ngoài, nàng đều tránh né trách viện của Phó gia.

Bây giờ nhận được tin tức của cố nhân, cuối cùng cũng giải quyết được lo âu trong lòng.

Nhưng trước khi Phó Dư trở về, nàng còn một chuyện quan trọng nữa phải làm, đó là chuyện Bùi Thừa Tư đã nhắc nhở, ngày thọ thần của Quốc Công phu nhân.

Vào đại thọ 60 của lão phu nhân, những người có quan hệ thân thích đương nhiên sẽ đến cửa chúc thọ. Dựa theo địa vị hiện giờ của Trần gia, số người nịnh nọt, lấy lòng đếm không xuể.

Đến lúc đó sẽ có hơn phân nửa nữ quyến của triều thần đến phủ, nhân cơ hội này Vân Kiều sẽ lộ mặt, đương nhiên không thể để xảy ra bất cứ sai sót nào.

Vân Kiều nghe theo lời Lương ma ma, đến Trần gia gặp lão phu nhân trước.

Quốc công phu nhân có gương mặt hiền từ, thái độ hoà ái dễ gần, thậm chí còn kéo tay ân cần hỏi vết thương trên lưng của nàng.

Ngoài ra còn chuẩn bị quà gặp mặt vô cùng phong phú, nhưng Vân Kiều rất rõ, cho dù là Trần Hoàng Hậu ở trong cung hay là Quốc Công phu nhân, thì thứ bọn họ nhìn trúng không phải là bản thân nàng mà là thân phận của Bùi Thừa Tư cho nàng.

Cũng giống như lúc trước nàng ngăn tai hoạ cho Linh Nghi, ban đầu Trần gia cũng chỉ phái một ma ma mang lễ vật đến báo đáp. Giờ

đây, với thân phận khác, nàng được Hoàng Hậu và lão Quốc Công mở miệng quan tâm.

Mặc kệ là vì nguyên do gì, từ trước đến nay nàng đều có qua có lại, sau khi về phủ, nàng suy nghĩ muốn tự tay chuẩn bị quà mừng thọ cho lão phu nhân.

Đến lúc đó, nàng sẽ mang theo cùng với lễ vật quý giá do Lương ma ma chuẩn bị, xem như tỏ rõ tâm ý.

Từ nhỏ, Vân Kiều không chuyên tâm đọc sách, thư pháp cũng viết không xong, cũng may tài nghệ thêu thùa cũng không tệ, nhằm tính thời gian, nàng quyết định may cho lão phu nhân một chiếc vấn đầu.

Chọn vải, vẽ hoa văn, phối chỉ, hạ kim...

Ngoại trừ những lúc nghe Lương ma ma giảng chút quy củ, thời gian còn lại của nàng đều dành cho làm vấn đầu, mấy ngày qua chưa từng ra bỏ dở.

Cho đến khi Nguyên Anh tìm đến cửa, Vân Kiều mới đặt khung thêu xuống, có được nửa ngày thư giãn.

“Ta đang nói không biết vì sao không thấy người đến tìm ta, hoá ra là đang bận làm cái này!” Nguyên Anh nhìn bức thêu tinh xảo kia, hiếu kỳ hỏi: “Sao người lại nghĩ đến chuyện thêu thùa này? Làm vấn đầu sao?”

Vân Kiều chậm rãi xoa cái cổ, nàng không giấu giếm, kể hết chuyện Bùi Thừa Tư an bài cho nàng.

Lúc đầu Nguyên Anh giật mình, sau đó lại nói: “Tính toán cũng không tệ, tốn rất nhiều tâm tư!” Nói xong, nàng che miệng cười: “Nói như vậy, sau này người sẽ là Thái Tử Phi. Vậy ở kinh thành này chẳng phải ta sẽ được “cáo mượn oai hùm” sao? Để ta xem xem, còn ai dám tịch thu hàng hoá của ta nữa!”

Chuyện đó vẫn ám ảnh Nguyễn Anh, Vân Kiều cười đùa một lát, rồi hỏi thăm chuyện làm ăn.

“Không sao. Tuy trễ hẹn, nhưng không tổn thất gì lớn, lô sợi hoa sa mua ở Hồ Châu bán rất chạy, bán vào những điểm nhỏ lẻ, kiếm lời được rất nhiều...”

Vân Kiều nghe một hồi, rồi phân phó nha hoàn mở tủ lấy hương liệu ra, nói với Nguyễn Anh: “Người xem qua thử có cách nào phù hợp không, đem bán những hương liệu này đi, không cần biết bán được bao nhiêu, còn đỡ hơn ném trong hố phòng để đóng bụi!”

Nàng quyết định sau này không làm ăn nữa.

Nguyễn Anh rất rõ việc này, nàng khẽ thở dài, xem như không có việc gì, trêu chọc Vân Kiều: “Được, nhưng đến lúc đó kiếm được tiền, ta cũng muốn chia phần!”

“Tuỳ ý người!” Vân Kiều mím môi cười.

Vì vấn đề chưa hoàn thành, vả lại Bùi Thừa Tư cũng dặn nên Vân Kiều không ra ngoài dạo chơi. Nàng nói chuyện với Nguyễn Anh một lát rồi tiễn nàng ấy về, sau đó lại tiếp tục cầm kim lên.

Cố gắng bám trụ, cuối cùng nàng cũng làm xong vấn đề trước ngày đại thọ.

Vào ngày đại thọ của Quốc Công phu nhân, Vân Kiều dậy sớm rửa mặt. Lương ma ma mang y phục và trang sức đến cho nàng từ sớm. Trang điểm xong, lập tức đến phủ Quốc Công.

Sau khi bái kiến lão phu nhân, Vân Kiều ngồi xuống bên cạnh, yên phận làm một linh vật.

Trước khi khai tiệc, những người vào sân chúc thọ lão phu nhân đều là thân thích của Trần gia, hoặc người có thân phận cao quý. Vân Kiều đã học đầy đủ theo những gì Lương ma ma dạy, khi nghe

nha hoàn thông báo, sau đó được giới thiệu sơ qua nàng cũng đại khái đoán được thân phận họ, nàng cười nhẹ hành lễ.

Cứ như vậy trôi qua nửa ngày, nàng gặp không ít nữ quyến của quan lại quyền quý.

Tin tức nhanh nhạy đã sớm truyền đi khắp thành, nhưng cho dù đằng sau lưng họ có nghị luận thế nào thì giờ này ở trước mặt, bọn họ luôn ôn hòa thân thiện, người chào, ta hỏi vô cùng khách sáo. Về phần những người không biết rõ, cho dù trước giờ chưa từng nghe Trần gia có một người như Vân Kiều, nhưng cũng không ngốc đến mức hỏi cho ra nhẽ, thậm chí có người còn mượn cớ khen nàng để lấy lòng Trần gia.

Từ đầu đến cuối, Vân Kiều chỉ cười, đến mức mặt nàng cứng đờ.

Nhân lúc uống trà, nàng khẽ xoa bóp gương mặt, chưa kịp buông chén trà đã nghe tiếng thông truyền của nha hoàn ngoài cửa, nói rằng Đan Khê Quận Chúa tới.

Vân Kiều đã nhớ kỹ phong hào của từng người, nghe xong danh hào này nàng biết đó là Triệu Nhạn Lãng, lập tức điều chỉnh lại gương mặt.

Hôm nay, Triệu Nhạn Lãng mặc một bộ váy đỏ, cài trâm ngọc trên châu, mang hoa tai mã não sáng bóng, càng lộ thêm vẻ đẹp mê người. Vừa bước vào cửa, ánh mắt dừng ngay trên người Vân Kiều, sau đó quay sang cười nói với lão phu nhân: “Lãng Nhạn đến trễ, mong lão phu nhân chớ trách!”

Nói xong, nàng ta lệnh cho thị nữ trình lên thọ lễ: “Tấm “Tùng Hạc Diên Niên” này ta đã tốn hơn nửa tháng để vẽ, chúc lão phu nhân phúc như Đông Hải, thọ tỳ Nam Sơn!”

“Rất đẹp!” Lão phu nhân nhìn tranh mỉm cười, sau đó tán dương nàng giữa đám đông: “Ta thấy trình độ vẽ của Nhạn Lãng tiến bộ rất nhiều!”

Đám người nhao nhao phụ họa, chông chất lời khen, nụ cười trên gương mặt Triệu Nhạn Lăng càng sâu thêm. Nhưng khi nhìn về phía Vân Kiều, sắc mặt lại lạnh đi mấy phần.

Vân Kiều mượn thọ thần của lão phu nhân để lộ diện, thái độ Trần gia đang che chở cho nàng quá rõ ràng, cho dù người kiêu ngạo như Triệu Nhạn Lăng cũng không dám làm mọi người mất hứng, chỉ có thể nhịn.

Nhìn thấy bộ dạng “rất khó chịu nhưng vẫn phải nhịn” của Triệu Nhạn Lăng, Vân Kiều cảm thấy vô cùng buồn cười, khách khí đáp lễ.

Triệu Nhạn Lăng trầm mặc, nàng chỉ cười chứ không hỏi thêm gì.

“Không còn sớm nữa, chúng ta đến phòng khách thôi!” Lão phu nhân lên tiếng, vịn tay Vân Kiều đứng lên.

Trong phòng khách, bàn tiệc được bày uốn lượn như dòng nước, lão phu nhân ngồi ở vị trí chủ nhân, hai bên cánh dựa theo cấp bậc mệnh phẩm thấp dần, tiếp đó là nhóm quý nữ thế gia. Nhóm khuê tú đã quen biết với nhau từ trước, sau khi ngồi xuống, bọn họ liền trò chuyện, từ tranh chữ cho đến y phục hoa văn, son phấn thịnh hành nhất bây giờ, vô cùng náo nhiệt.

Dù Vân Kiều đã biết tên họ của nhóm khuê tú này, nhưng không có giao tình gì, cũng không muốn xen ngang vào cuộc nói chuyện của các nàng, cho nên chỉ mỉm cười lắng nghe.

Nhưng hiển nhiên, sẽ có người không để nàng trôi qua dễ dàng như vậy.

“Khó có dịp mọi người cùng nhau tụ họp một lần, chỉ ăn uống không thôi thì không có gì thú vị, chi bằng chúng ta đối thơ phạt rượu đi!” Ánh mắt Triệu Nhạn Lăng đảo qua mọi người, đưa ra lời đề nghị.

“Đúng vậy,” Lập tức có người ủng hộ: “Vậy chúng ta đối cái gì?”

“Tơ lụa, địa lý, thiên văn, rượu...” Triệu Nhạn Lăng kể ra một chuỗi: “Chọn cái nào cũng được, nếu đối không được thì phạt một chén!”

Đám người tràn đầy khí thế đua nhau tranh luận, Vân Kiều im lặng siết chặt đũa trong tay, nàng vô thức muốn quay đầu tìm Lương ma ma, nhưng cuối cùng vẫn cố nhịn.

Nghe Triệu Nhạn Lăng đọc một chuỗi chủ đề, thậm chí có những chủ đề nàng chưa từng nghe nói đến, không hiểu nó thế nào, lát nữa chỉ e là sẽ mất mặt.

Những ngày này, Lương ma ma đã dốc hết năng lực để dạy cho nàng những điều cần dùng đến. Nhưng có một số việc, không thể đi đường tắt được.

Ví như cầm, kỳ, thi, họa, hay là đối thơ phạt rượu trước mắt.

Nàng không giỏi viết văn, chỉ thuộc lòng những bài thơ quen thuộc, quy luật bằng trắc thế nào cũng không biết, chớ đừng nói bắt nàng xuất khẩu thành thơ ngay tại chỗ.

Nếu nàng vẫn là người làm ăn xuất thân thường dân như trước thì nói sao cũng được. Nhưng bây giờ, nàng là tôn nữ của đại nho Trần gia, nếu ngay cả một câu thơ cũng không làm được thì sẽ làm trò cười cho thiên hạ mất.

Một đám khuê tú đang ngồi, không rõ chuyện gì, chỉ thuận nước đẩy thuyền muốn xem kịch, cuối cùng chọn chủ đề tơ lụa.

Lúc này Triệu Nhạn Lăng cười càng sâu hơn khi người khác gặp nạn: “Đã như vậy, thì trước tiên chọn cái dễ trước, lấy chữ “Nguyệt” làm...”

Nàng còn chưa nói xong, đã nghe tiếng la thất thanh, nhìn theo hướng âm thanh, lập tức thấy sắc mặt ủ rũ của Vân Kiều.



Chiếc cốc trên bàn năm lần quay, nguyên một chén rượu đổ lên váy nàng.

“Ta trượt tay,” Vân Kiều áy náy giải thích, vội đứng lên nói: “Thứ lỗi ta không thể tiếp được!”

Nói xong, nàng liền theo ma ma rời phòng khách, đến nơi khác thay y phục.

Nụ cười trên mặt Triệu Nhạn Lăng cứng đờ, nàng vô thức cắn chặt răng lại.

“Nguyệt tà vô bích hợp, hà hán kỉ thời sinh...”

Một khuê tú không hiểu tình hình hiện tại mở lời đối đáp, lập tức có người đáp theo, đến lượt Triệu Nhạn Lăng, nàng lại trì trệ không lên tiếng.

“Quận chúa?”

Triệu Nhạn Lăng lấy lại tinh thần, tự phạt một chén rượu, sau đó cũng đứng dậy ra khỏi cửa.

## Chương 20: Có phải uy hiếp hay không, quận chúa có thể thử!

Tài ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả

Các nữ quyến khi đi dự tiệc, phần lớn đều mang thêm một bộ váy áo, để phòng ngừa bất kỳ tình huống nào. Lương ma ma làm việc ổn thoả, đương nhiên sẽ không để xảy ra sai sót, vừa thấy Vân Kiều nghiêng mình đánh đổ chén rượu, ngay lập tức bà phân phó Minh Hương đi lấy bộ váy áo phòng bị.

Vốn dĩ Vân Kiều muốn tránh đối đáp, cho nên sau khi thay lại váy khác, nàng không vội quay lại, miễn cho Triệu Nhạn Lăng nghĩ trò chọc ngoáy nàng.

“Hôm nay cô nương hành xử rất tốt!” Lương ma ma thấy nàng uể oải, liền mỉm cười trấn an.

Từ khi xác định thân phận mới cho Vân Kiều, bà cũng sửa lời lại, chuyển xưng hô “phu nhân” thành “cô nương”, vô cùng cẩn trọng.

“Đây chỉ xem như là kế sách tạm thời thôi, dù sao cũng không thể ngồi ở đó để chờ muối mặt!” Vân Kiều thở dài: “Nhưng mà, có khi người khác cũng nhìn ra ta đang né tránh!”

Cũng không còn cách nào khác.

Dù sao nàng không giỏi viết văn, cho nên cách nào vô hại thì chọn cách đó, trước mắt đã giải quyết xong tình huống khó xử.

“Là lão nô sơ sót,” Lương ma ma nhận trách nhiệm về mình, sau đó lại nói: “Lão nô đã chuẩn bị cho ngài nữ tiên sinh để dạy viết chữ...”

Vân Kiều nghe xong, vẻ mặt như muốn suy sụp, nhưng lại không dám phản bác lời nào, chỉ mơ hồ nói: “Chuyện này cũng không phải mười ngày nửa tháng là có thể học được!”

“Vì vậy cho nên càng phải bắt đầu sớm!” Lương ma ma nhìn thấy nàng không muốn, nói vài lời sâu xa: “Vừa rồi ngài cũng nói đây chỉ là kế tạm thời, chúng ta không thể để chuyện này xảy ra nữa!”

Vân Kiều ngẫm nghĩ một lúc, nàng cảm thấy đầu mình như to hơn, cho nên đành miễn cưỡng gật đầu.

Tuy không muốn quay lại đó, nhưng nàng không thể ra ngoài lâu như vậy, chần chờ một lát, Vân Kiều đi ra khỏi phòng thay đồ, đến đình Thủy Tạ bên kia.

Giờ đang là chính Ngọ, ánh nắng cực kỳ chói mắt.

Vân Kiều men theo bóng râm, đưa quạt tròn lên trên trán che chắn, bước chân chậm rãi.

Nhưng chưa đi được mấy bước thì đã thấy Triệu Nhạn Lăng ở phía xa xa.

Nhìn bộ dạng của Triệu Nhạn Lăng, Vân Kiều biết đây không thể là ngẫu nhiên gặp, nàng ta đang tiến lại gần. Vân Kiều bất đắc dĩ thở dài, nàng oán hận nói với Lương ma ma: “Sao nàng ta còn chưa đi nữa?”

“Đan Khê Quận Chúa là nữ nhi duy nhất của Hầu Phủ, từ nhỏ đã được nuông chiều, một khi đã muốn gì thì sẽ đoạt bằng được, lần này cũng dễ hiểu thôi!” Lương ma ma nhíu mày thấp giọng nói: “Bởi vậy, có thể thấy được, nuông chiều quá cũng không phải tốt!”

Có rất nhiều người nhìn chăm chăm vào vị trí Thái Tử Phi, nhưng những người kia không kiên trì giống Triệu Nhạn Lăng. Cũng giống như buổi đối đáp phạt rượu hôm nay, chỉ vì khí phách nhất thời, nàng ta được lợi chỗ nào?

Biết thân phận của Vân Kiều, đương nhiên nàng ta biết làm gì để Vân Kiều khó xử.

Đến cuối cùng, chẳng phải cũng vì tranh giành tình cảm của nam nhân sao?

Đang nói chuyện, Triệu Nhạn Lăng đã đi đến trước mặt: “Vân cô nương chỉ đi đổi xiêm y, sao lại lâu đến vậy?”

Đối mặt với bộ dạng quái gở Triệu Nhạn Lăng, Vân Kiều cố gắng kiên nhẫn, nở nụ cười không thể bắt bẻ được: “Đã phiền Quận Chúa phải lưu tâm!”

Từ lúc gặp ở cửa hàng tơ lụa của Nguyên Gia, còn bị nâng giá lên 500 lượng bạc, Triệu Nhạn Lăng đã biết Vân Kiều này thích giả ngu ngơ, chỉ cần không nói rõ vấn đề, nàng ta sẽ loanh quanh như đánh Thái Cực quyền.

Xưa nay, Triệu Nhạn Lăng không thích loại người hay diễn trò, nàng cảm thấy cứ như tung nắm đấm lực lớn lên một gói bông.

Hôm nay Vân Kiều vẫn vậy, Triệu Nhạn Lăng cười thành tiếng, không kiêng kỵ nói: “Người cho rằng tìm một cái cơ vụng về là có thể né tránh, có thể yên ổn đóng giả, giấu diếm cái thân phận đánh cắp sao?”

Lời này nói ra thật sự rất khó nghe, đến mức có thể dẫn người đối diện xuống bùn lầy. Nếu là người có da mặt mỏng, chỉ có thể rơi nước mắt.

Nhưng Vân Kiều không thất thố, ánh mắt lạnh hơn một chút: “Quận chúa đang nói gì? Thứ cho ta không hiểu?”

“Người còn giả ngu với ta,” Triệu Nhạn Lăng tiến lên một bước, thấp giọng nói: “Người cho rằng những người khác không biết lai lịch thật sự của người sao?”

Vân Kiều không tránh, nàng đối mắt với nàng ta, sau đó bỗng nhiên cười thành tiếng. Triệu Nhạn Lăng kinh ngạc, Vân Kiều hỏi ngược lại: “Vậy Quận Chúa cho rằng, người khác không biết tâm tư của người sao?”

“Hôm nay là thọ thần của lão phu nhân, ta không muốn đôi co với người, khiến lão phu nhân không vui. Nhưng, sau này Quận Chúa vẫn cứ không chịu buông tha ta, cùng lắm chúng ta công khai trở mặt với nhau. Dù sao thì ta đã sớm quen với việc bị người ta bàn tán rồi, chỉ là không biết Quận Chúa xuất thân tôn quý có bận tâm đến việc mình trở thành chủ đề bàn tán của trà quán, tửu lâu không?”

Vân Kiều nói ra hết những gì nghĩ trong lòng, nàng để ý thấy nét hoảng hốt trên gương mặt Triệu Nhạn Lăng, thì biết nàng ta rất để tâm.

“Người dám uy hiếp ta?” Triệu Nhạn Lăng nghiêng răng chất vấn.

“Có phải uy hiếp hay không, Quận Chúa có thể thử!” Vân Kiều phui ống tay áo, lười dây dưa với Triệu Nhạn Lăng, trực tiếp lướt qua nàng ta, đi về phía phòng khách.

Đi đến một đoạn xa, khí thế vừa rồi của Vân Kiều bay biến sạch, nàng quay đầu nhìn Lương ma ma, dè dặt nói: “Có phải ta đã quá tay rồi không?”

“Không sao!” Lương ma ma không trách cứ nàng, ngược lại còn cười: “Ta thật sự không ngờ được, cô nương cũng có mặt này đấy!”

“Trước kia ta từng buôn bán, nếu ăn nói vụng về chẳng phải đem tiền của dân hết cho người ta sao?” Vân Kiều cười, giải thích: “Chẳng qua, sau này đến Kinh Thành, trời xa đất lạ, cho nên lời nói và hành động có chút kiêng kị, có muốn gì thì cũng đè nén trong lòng!”

Sau khi trở lại phòng khách, trò đối đáp phạt rượu kia đã hạ màn.

Ơ đình giữa hồ có hát xướng, cách dòng nước truyền đến, âm thanh có hơi mờ mịt

Dù sao Lão phu nhân tuổi cũng hơi lớn, ăn cơm xong đã trở về phòng nghỉ ngơi. Các quan khách cũng đứng dậy cáo từ, đợi đến khi mọi người đi hết, Vân Kiều mới trở về biệt viện.

Lần kiểm duyệt này xem như nàng đã qua ải. Từ nay về sau, trong mắt người dân kinh thành, nàng có thêm một chữ “Trần” trước tên mình.

Trần Vân Kiều.

Hơn nửa ngày mệt mỏi, khi về đến phủ, Vân Kiều tháo trang sức, thay xiêm y, dựa lên giường nghỉ tạm.

Đang nửa mê nửa tỉnh, Vân Kiều nghe được tiếng kêu “rung chuyển đất trời”.

Trong lòng Vân Kiều cảm thấy nghi hoặc, nàng mở mắt ra, chỉ thấy một con mèo nhỏ toàn thân trắng muốt, ánh mắt xanh thẳm như đá quý, thịt đệm hồng hồng lộ ra móng vuốt, cực kỳ đáng yêu.

“Đây là...” Vân Kiều dụi mắt, ánh mắt nàng lại rơi vào Bùi Thừa Tư đang ôm nó trên người, nhất thời nàng vừa mừng vừa lo: “Sao chàng lại đến đây? Con mèo này thật đáng yêu!”

Nàng cẩn thận bế con mèo nhỏ, ôm vào trong ngực, cười cong mi mắt.

“Ta vô tình nhìn thấy, nghĩ rằng nàng sẽ thích nên mang đến đây!”

Vân Kiều biết hẳn nhất định có việc bên Trần gia, tiện đường đến đây, nhưng nàng không truy hỏi, ánh mắt chăm chăm nhìn con mèo nhỏ, ngón trở vuốt ve những sợi lông dựng ngược của nó.

Con mèo này cũng không sợ người lạ, yên ổn nằm trong lòng Vân Kiều, một lúc sau, còn cọ đầu vào nàng.

“Nếu nàng thích thì nuôi nó để giải khuây!” Bùi Thừa Tư bắt chước dáng vẻ Vân Kiều vuốt mèo, hấn đưa tay vén tóc mai ra sau cổ.

Vân Kiều bị hấn sờ run lên, sau đó cười tránh đi.

“Chuyện ở Trần gia hôm nay, chắc Lương ma ma đã báo với chàng!” Vân Kiều ngã người ra sau, nhắc đến việc này, nàng lại thờ dài: “Ma ma nói, đã sắp xếp nữ tiên sinh dạy học cho ta...”

Bùi Thừa Tư vừa nhìn là biết nàng buồn rầu chuyện gì: “Không tòi!”

“Nhưng ta cảm thấy, ở phương diện này ta rất tệ,” Vân Kiều bắt đắc dĩ nói: “Lúc trước ở nhà, chàng tự mình dạy cho ta, ta còn học không xong huống chi là người ngoài dạy?”

Bùi Thừa Tư buồn cười, nói: “Đó là vì ta quá dung túng nàng!”

Lúc đó hấn cũng không đoán được khi vào kinh sẽ gặp Trần Cảnh, nói là dạy Vân Kiều, chi bằng nói là thú vui khuê mật của hai phu thê thì đúng hơn.

“Nếu ta học không được thì làm sao đây?” Vân Kiều truy hỏi, hấn không thể viết bốn chữ “không muốn đọc sách” lên trên mặt.

“Trước tiên học để giết thời gian!” Bùi Thừa Tư không để bụng: “Đợi sau này vào cung, ta sẽ bớt chút thời gian để dạy cho nàng!”

Vân Kiều nhìn hấn, cuối cùng vẫn thất bại, nàng bĩu môi: “Được rồi!”

Nàng lười biếng dựa vào giường, con mèo con nằm trên ngực, có lẽ nó cảm thấy quá tẻ nhạt, cho nên hai chân trước cào cào lên ngực.

Anh mắt Bùi Thừa Tư tối đi, hăn xách cổ con mèo trắng kia ném xuống khỏi người Vân Kiều.

“A...” Vân Kiều muốn ngăn cản lại bị Bùi Thừa Tư cúi người dùng môi chặn nàng lại.

Con mèo cảm thấy tủi thân nhìn hai thân hình dính vào nhau, nó nghiêng đầu kêu lên vô cớ.



## **Chương 21: Các nàng không canh chừng nàng cẩn thận, đương nhiên sẽ bị phạt!**

Tài ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả

Vốn dĩ, Vân Kiều dự định, đợi xong sinh thần của lão phu nhân, nàng sẽ đưa Thiên Thiên đi dạo, nhân tiện tìm Nguyễn Anh luôn. Nàng vốn là người buôn bán chạy ngược chạy xuôi, không thể ngồi yên một chỗ được. Mấy ngày nay buồn chán ở trong phủ, không bước ra ngoài phủ nửa bước, thật sự muốn phát bệnh luôn rồi.

Nhưng ai ngờ, đến hôm sau, Lương ma ma đưa nữ tiên sinh đã từng nhắc qua với nàng đến. Hơn nữa, đến tận hai người, một người phụ trách dạy nàng viết thư pháp, làm thơ, một người dạy chơi đàn và chơi cờ

Sau khi Vân Kiều biết lịch trình kế tiếp, nàng không thể nuốt nổi cơm trưa.

“Ma ma, cái này có phải quá nhiều hay không...” Vân Kiều hiếm khi phản bác lại Lương ma ma: “Ta sợ không làm nổi!”

Gần đây, thái độ của Lương ma ma đối với nàng đã dịu đi rất nhiều, nhưng những chuyện như thế này bà không dễ nhượng bộ, bà nghiêm mặt nói: “Nhưng việc này nhóm khuê tú thế gia đều được học từ nhỏ. Cô nương bắt đầu đã muộn hơn người khác, nếu không cố gắng siêng năng thì đến năm tháng nào mới bằng họ?”

Vân Kiều miết ống tay áo, bất lực nói: “Nhất định phải bằng sao?”

Từ nhỏ nàng đã không động vào những thứ này, giờ muốn nàng đuổi kịp mười mấy năm của các quý nữ kia, nói thì dễ lắm.

“Cô nương đừng cố chấp nữa,” Lương ma ma cho người mở hộp gấm ra, bên trong là cổ cầm: “Đây là đàn cổ Tiêu Vĩ của tiền triều, Điện Hạ cho người đưa đến cho ngài!”

Lúc này, Vân Kiều không nói nên lời, cũng không phản kháng.

Dựa theo sự sắp xếp của Lương ma ma, vào ban ngày Vân Kiều hầu như không có thời gian rảnh, chứ đừng nói ra khỏi cửa, cho nên chỉ có thể chuyển điểm tâm từ trong cung đến cho Nguyên Anh, nhân tiện giải thích tình hình hiện tại của mình.

Ngày hôm sau, Nguyên Anh đến phủ.

Vì có khách đến thăm, cuối cùng Vân Kiều cũng có được nửa ngày thư giãn, nàng ném chữ to chữ nhỏ sang một bên như trút được gánh nặng, sau đó đến phòng khách gặp Nguyên Anh.

“Cuộc sống này của ngươi thật sự...” Nguyên Anh vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười: “Không hiểu sao ngươi có thể vượt qua được. Nếu đổi lại là ta, giam trong phủ thôi cũng đủ khổ rồi, huống hồ còn phải học cả ngày!”

Trước mặt nàng, Vân Kiều không còn giữ nét đoan trang nữa, nàng thở dài: “Không nói chuyện này nữa, nói chuyện gì vui đi!”

“Hay là ta kể cho ngươi nghe mấy chuyện tai tiếng ở kinh thành?” Nguyên Anh trêu chọc một hồi, sau đó nghĩ ngợi, nàng hạ giọng nói: “Phường thị ở phố Chu Tước bên kia gần đây có nhiều Hồ thương của Tây Vực ghé đến, mang theo rất nhiều đồ mới lạ, nghe nói có Hồ cơ giỏi ca hát nhảy múa, cực kỳ náo nhiệt...”

“Ngươi muốn đi xem sao?” Vân Kiều hạ thấp giọng theo bản năng.

“Dù sao rảnh rồi cũng nhàm chán, tham gia chút náo nhiệt cũng không tồi!” Nguyên Anh chớp mắt với nàng: “Muốn đi cùng hay không?”

Lúc trước ở Bình Thành, Vân Kiều cũng thích những thứ mới lạ.

Dù sao thì nàng cũng không phải đại tiểu thư từ nhỏ đã bị nhốt trong khuê phòng, không lâu sau đó, nàng bắt đầu buôn bán, đã quen bươn chải, hành sự cũng không kiêng kị gì.

Nhưng nay đã khác xưa, Vân Kiều cắn môi: “Ma ma sẽ không đồng ý!”

“Ngươi...” Nguyên Anh nhướn mày, song, nàng lại không biết nói gì cho phải.

Vân Kiều trước mặt khiến nàng cảm thấy xa lạ, khí chất tiêu sái phóng khoáng trước đây đã bị mài dũa mất đi hơn phân nửa, hơn nữa, nàng càng không thích những khuê tú kia, lời nói hành động đều đặt “quy củ” lên hàng đầu.

Tuy nhiên, nàng cũng biết, việc này không thể trách Vân Kiều.

Thân phận của Bùi Thừa Tư đã nhốt Vân Kiều ở trong phủ, bên cạnh luôn có Lương ma ma và nữ tiên sinh túc trực, nàng thay đổi cũng là điều không tránh khỏi.

Rất hiếm khi hai người nhìn nhau mà không nói gì.

Tuy Nguyên Anh chưa mở lời nhưng Vân Kiều cũng đoán được ý của nàng. Vân Kiều thất thần, trong lòng dâng cảm giác nói không nên lời.

Nguyên Anh ảo não, nàng đang cân nhắc nên phá vỡ bầu không khí này như thế nào thì Vân Kiều đã lên tiếng trước.

“Hôm nay Lương ma ma nghỉ phép, sau giờ Ngọ sẽ rời đi,” Lúc đầu Vân Kiều có hơi chần chừ, nhưng lúc này nàng nói nhanh: “Buổi chiều luyện đàn xong, đến chạng vạng có thể ra ngoài!”

Nguyễn Anh nhẹ thờ ra: “Cứ rầu rĩ ở trong phủ hoài cũng không tốt, thỉnh thoảng nên ra ngoài để giải sầu!”

Vân Kiều tính toán: “Lúc này không tiện dùng xe ngựa trong phủ, người ở bên cạnh chờ, cho chúng ta đi nhờ xe!”

Hai người cứ quyết định như vậy, nhưng Thiên Thiên lại do dự, sau khi Nguyễn Anh rời đi, nàng mới nhắc nhở: “Vân tỷ, làm vậy liệu có được không? Nhớ đâu Lương ma ma biết, e là..”

Với thân phận của Vân Kiều, cho dù Lương ma ma có bất mãn thế nào cũng không thể làm gì được Vân Kiều, nhưng tất nhiên bà sẽ đi bẩm báo lại cho Bùi Thừa Tư.

“Ta đã nghe lời hấn, học những thứ ta không thích, lâu lâu trái lời một xíu chắc không sao đâu nhỉ?” Vân Kiều chưa từng thấy Bùi Thừa Tư tức giận, cũng không thấy việc này có gì đáng để hấn phải nổi giận: “Ta hiểu tính hấn, cùng lắm thì rặng đe ta vài câu, không thì phạt ta viết thêm vài trang giấy thôi!”

“Phạt thì cứ phạt, còn hơn không được ra ngoài u uất sinh bệnh!”

Đến giờ Ngọ, Lương ma ma rời phủ, Vân Kiều vẫn chăm chỉ học đàn, đợi đến chạng vạng, nàng mặc y phục nam nhân. Minh Hương khuyên vài lần vẫn không lay chuyển được, chỉ đành nhượng bộ.

Nguyễn Anh đã chờ ở bên cạnh từ sớm, đợi hai người lên xe, nàng nói: “Lâu lắm rồi mới thấy người cải trang thế này!”

Vân Kiều đã quen diện nam trang, dưới bóng tối trông giống như một tiểu công tử mi thanh mục tú, chỉ cần không đến gần nhìn kỹ thì thật sự không thể nhận ra.

Chợ đêm Trường An phần hoa vô cùng náo nhiệt, dù sao cũng là Kinh Thành, những thứ mới lạ ở khắp nơi, xem đến hoa cả mắt. Ước chừng đã hơn một tháng rồi Vân Kiều chưa ra khỏi cửa, hiện giờ

nhìn cái gì cũng đều thích, nếu không phải không thể mang về, sợ là nàng sẽ mua tất cả.

Nàng đang cầm túi thịt khô, thỉnh thoảng sẽ bóc quả mơ trong tay Thiên Thiên, mặt mày hớn hờ.

Lúc đầu Thiên Thiên còn e dè, nhưng khi thấy Vân Kiều gạt bỏ được ỉn ỉu của những ngày qua, miệng cười vui vẻ, nàng lại cảm thấy đáng giá.

“Bên trong này chính là Hồ cơ quán nổi danh gần đây,” Nguyên Anh đứng lại, biểu tình hào hứng: “Có muốn vào xem không?”

Tiếng ca múa nhạc bên trong quán truyền ra, tuy nghe không rõ nhưng cũng có thể nhận ra âm khúc bên trong không phải của Trung Nguyên, mơ hồ mang theo chút phong tình của Tây Vực.

Vân Kiều hơi dao động nhưng lại chần chờ.

Nàng do dự một hồi, ánh mắt quét đến đám người lui tới, tựa như khi nàng lẫn vào trong sẽ không có ai để ý, nàng nhẹ giọng nói: “Đã vất công đến đây, vậy thì xem một chút...chỉ xem một chút thôi!”

Nàng chưa kịp nhắc chân vào đã nghe tiếng thét chói tai từ bên trong, tiếp sau đó là chuỗi âm thanh hỗn loạn. Các khách nhân vội vã chạy ra ngoài, trong miệng còn lặp lại từ ngữ: “Giết người, giết người...”

Vẻ lờn biếng ban đầu của Vân Kiều biếng mắt, nàng nắm chặt tay Thiên Thiên tránh né. Tuy nàng hay tò mò nhưng sẽ không tham gia vào chuyện này, nàng muốn tránh càng xa càng tốt.

Nguyên Anh thay đổi sắc mặt, nhắm tính canh giờ, nói: “Không còn sớm nữa, ta đưa các người hồi phủ!”

Bị một trận huyên náo này ảnh hưởng, Vân Kiều cũng không còn tâm trạng để đi dạo nữa, nên đáp: “Được!”

Ba người rời khu chợ nhộn nhịp đến xe ngựa đậu ở đầu phố, cùng lúc đụng trúng thân hình lão đảo bước tới.

Vân Kiều đỡ người kia theo bản năng, ngay lập tức, nàng ngửi được mùi máu tươi, liền sững sốt. Nương theo ánh đèn lồng treo trên xe ngựa, Vân Kiều nhìn rõ bộ dạng của người này, sau đó liền khiếp sợ: “Lật Cô!”

Từ ngày nàng hôn mê ở đại lao được Bùi Thừa Tư mang đi, Vân Kiều chưa gặp lại Lật Cô.

Sau khi nàng tỉnh dậy, từng xin Bùi Thừa Tư cho người thả Lật Cô ra, theo hạ nhân bẩm báo thì sau khi có lệnh thả người, Lật Cô đã rời đi.

Vân Kiều không thể ngờ, mình sẽ gặp nàng ở nơi này, vẫn là bộ dạng chật vật như vậy.

Vì nàng đang giả dạng nên Lật Cô chần chừ một lúc mới nhận ra Vân Kiều, gương mặt lạnh nhạt hiện lên nét cười hiếm thấy, hơi thở mỏng manh: “Là người sao?”

“Chuyện này là sao?” Vân Kiều thấy nàng đưa tay che bụng, loáng thoáng có vết máu, nàng sốt ruột nói: “Ta đưa ngươi đến y quán!”

Lật Cô lắc đầu: “Không sao!”

Nói xong, nàng gỡ tay Vân Kiều ra, lão đảo bước đi.

Vân Kiều đang muốn đi theo khuyên nhủ thì thấy thân hình Lật Cô chao đảo, sau đó ngất đi. Nếu không phải Vân Kiều nhanh tay tiếp được, sợ là nàng đã ngã trên mặt đất.

Nguyên Anh và Thiên Thiên cũng tiến lên đỡ cùng: “Đây là?”

“Là người gặp ở trong đại lao...” Vân Kiều và các nàng đỡ Lật Cô lên xe, bảo phu xe chạy đến y quán.

Nguyễn Anh tò mò hỏi: “Nàng cũng bị người ta đổ oan sao?”

Vân Kiều thờ dãi, nhất thời không biết nói từ đâu.

Lật Cô bị bắt giam với tội danh “sát phu”.

Nàng từng có một nữ nhi ngoan ngoãn nghe lời, nhưng trượng phu quyết định bán nữ nhi cho thương phú để làm nha hoàn. Lật Cô không lay chuyển được hẳn, lại nghĩ trong nhà khốn khó, nữ nhi mình làm cho nhà của quý nhân ít nhất không phải lo cái ăn cái mặc cho nên đã nhượng bộ.

Đây chính là quyết định khiến nàng hối hận cả đời.

Bởi vì không bao lâu, nữ nhi trong độ xuân xanh của nàng đã chết, thậm chí xác cũng không được đưa về nhà.

Lật Cô nghĩ tất cả mọi cách để đi hỏi thăm, cuối cùng tìm thấy nữ nhi mình ở bãi tha ma, thân hình gầy yếu chi chít những dấu vết bị chà đạp, hãm hiếp, đỉnh điểm là vết thắt trên cổ vô cùng rõ ràng.

Nàng ôm xác chết lạnh ngắt, khóc tan nát cõi lòng.

Nhưng đến khi nàng kéo trượng phu muốn đi báo án thì lại phát hiện, trượng phu nàng đã lén nhận hai mươi lượng bạc để ăn chơi đàng điếm.

Tên nam nhân này đã sớm biết được sự tình có ẩn khúc, nhưng hẳn không hề muốn đòi lại công đạo, mà chấp nhận đổi mạng nữ nhi mình lấy bạc đi ngủ với nữ nhân khác.

Lật Cô giống như phát điên không muốn buông tha, nam nhân kia không kiên nhẫn, tựa như đã quen thương cẳng tay hạ cẳng chân. Nhưng lúc này nàng không nhân nhượng nữa, nắm lấy kéo trong giỏ, đâm vào huyết trên trán hẳn...

Ơ đại lao, Lật Cô từng kể với Vân Kiều chuyện khi xưa, nàng ta hỏi Vân Kiều: “Người không sợ ta sao? Trên tay ta đã dính máu của người khác!”

Vân Kiều lắc đầu.

Chuyện này không có gì đáng sợ, bởi vì nếu đổi lại là nàng, có lẽ nàng sẽ phát điên hơn Lật Cô.

Hiện giờ, tuy không kịp hỏi ngọn nguồn, nhưng Vân Kiều có thể đoán được vài phần. Dáng vẻ này của Lật Cô, tám phần là đã biết được người nào đã hại nữ nhi nàng, cho nên muốn báo thù.

Có lẽ, việc này với náo động ở Hồ cơ quán kia có liên quan đến nhau.

Tuy đã băng bó ở y quan, nhưng dường như Lật Cô bị mất máu quá nhiều cho nên vẫn còn trong cơn hôn mê. Vân Kiều do dự một hồi, sau đó đưa nàng về biệt viện chăm sóc.

Sáng sớm hôm sau, Vân Kiều vừa mới tỉnh dậy, còn chưa kịp đến chỗ Lật Cô xem thế nào đã thấy Lương ma ma đứng ở đó.

Vân Kiều chưa từng nhìn thấy bộ dạng nghiêm túc này của Lương ma ma, tuy rằng nàng đã chuẩn bị tốt nhưng lúc này vẫn hơi chột dạ.

Ánh mắt nàng khẽ lung lay, nàng chủ động mở miệng: “Dạo gần đây ở trong phủ lâu nên buồn chán, hôm qua ta có hứng thú muốn ra ngoài đi dạo... Nếu ma ma muốn phạt ta thì ta chịu!”

Lương ma ma chỉ nói: “Cô nương thật biết nói đùa!”

Trong lòng Vân Kiều biết, người đặt nặng quy củ như Lương ma ma đương nhiên sẽ không trách phạt nàng, dù sao cũng phải xem ý tứ của Bùi Thừa Tư.



Nhưng cả ngày Bùi Thừa Tư bận rộn với chính vụ, chuyện lông gà vỏ tỏi này hẳn sẽ không so đo.

Dù thế nào nàng cũng không thể ngờ rằng, buổi trưa, Bùi Thừa Tư lại tự mình đến đây.

Khi nghe tiếng hành lễ vấn an của nha hoàn bên ngoài, Vân Kiều còn tưởng mình nghe nhầm, miệng còn đang ngậm canh, vừa nhìn thấy Bùi Thừa Tư nàng liền ho sặc sụa.

Việc nhỏ nhặt này cũng cần hẳn phải đích thân đến sao?

Vân Kiều che nửa khuôn mặt dưới, đôi mắt to tròn nhìn Bùi Thừa Tư, vốn nàng đang nghĩ sẽ nhận lỗi trước, nhưng khi đối mặt với ánh mắt lúc này của hắn, nàng không nói ra được nửa lời.

Trước giờ, Bùi Thừa Tư rất hiếm khi để lộ biểu cảm nghiêm trọng như vậy, thậm chí còn thâm sâu khó lường. Vân Kiều buông thìa ra, mím môi chờ hắn la mắng.

Bùi Thừa Tư không để ý đến nàng, hắn chất vấn Minh Hương và hạ nhân hầu hạ nàng.

Bọn người Minh Hương không dám phản bác, run rẩy quỳ xuống.

Áp lực trong phòng khiến người khác không thờ nổi. Vân Kiều không thể chịu nổi tình huống này, nàng nói với Minh Hương: “Các người đi ra ngoài cả đi!”

Nhưng không ai dám đứng dậy, có Bùi Thừa Tư ở đây, mọi chuyện không đến phiên nàng làm chủ.

Vân Kiều bị tác phong làm việc của Bùi Thừa Tư chọc giận, nàng nhú mày: “Chàng có ý gì?”

“Các nàng không trông chừng nàng cẩn thận, đương nhiên sẽ bị phạt!” Bùi Thừa Tư băng quơ nói.

Trước giờ Vân Kiều chỉ ăn mềm không ăn cứng, chút chột dạ ban đầu của nàng bị đánh bay, nàng cãi lại: “Ta phạm đại tội sao? Cùng lắm chỉ là ra ngoài dạo chợ đêm thôi, chỉ như vậy cũng khiến Điện Hạ phải bày ra bộ dạng này sao?”

Bùi Thừa Tư mất kiên nhẫn phát tay đuổi hạ nhân ra ngoài, hấn lạnh lùng nói: “Nàng có biết nữ nhân mình mang về đã gây ra chuyện gì không?”

Vân Kiều sững sốt, rốt cuộc nàng cũng hiểu được vì sao hấn tỏ thái độ thế này, sắc mặt nàng hơi giãn ra: “Lật Cô...nàng ấy đã đã thương ai?”

“Triệu Đạc,” Bùi Thừa Tư sợ nàng không hiểu, hấn nhắc thêm: “Là nhi tử nhỏ nhất của Bình hầu!”

Vân Kiều đã nhớ hết thân phận của các đại quý nhân trong Kinh Thành, sau khi nghe tên, nàng càng nhú chặt mày hơn.

Lật Cô chưa từng nói với nàng gia chủ mà nữ nhi nàng hầu hạ là ai, hiện giờ xem ra đó là phủ Bình Hầu. Lật Cô trăm phương ngàn kế muốn xuống tay với Triệu Đạc, chắc là đã biết nguyên nhân cái chết của nữ nhi mình.

Nói như vậy, gia giáo của Bình Hầu thật đáng khinh.

“Hôm qua, Triệu Đạc bị ám sát, thương thế nghiêm trọng, suýt nữa không còn giữ được mạng!” Bùi Thừa Tư rủa mắt nhìn nàng: “Suốt đêm qua Bình Hầu cho người truy lùng tung tích của hung thủ, đã tìm đến đây. Nếu không phải bọn họ cố kỵ ta và Trần Gia, thì sẽ không chờ đến khi bãi triều mới đến tìm ta mà sẽ tìm nàng đòi người từ đêm qua rồi!”

Khi Vân Kiều cứu Lật Cô, kỳ thật nàng cũng đoán được sẽ gặp rắc rối, nhưng không nghĩ sẽ trêu chọc đến Bình Hầu. Nàng nắm chặt lòng bàn tay, ngẩng đầu hỏi Bùi Thừa Tư: “Chàng muốn ta phải thế nào?”

Bùi Thừa Tư không muốn quanh co với nàng, hẳn nói ngắn gọn:  
“Giao người ra!”

## Chương 22: Bùi Thừa Tư, rốt cuộc chàng xem ta là gì?

Tài ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả

Nhìn thái độ của Bùi Thừa Tư, Vân Kiều mơ hồ có dự cảm chẳng lành, nhưng khi nghe lời nói lạnh nhạt vừa rồi của hắn, trái tim nàng trùng xuống.

Nàng trầm mặc không nói gì, Bùi Thừa Tư cũng im lặng chờ đợi.

Cả căn phòng chìm trong yên tĩnh, tựa như mỗi hơi thở đều trở nên khó khăn. Vân Kiều mấp máy môi, nói nhỏ: “Dựa theo tác phong của Bình Hầu trước giờ, nếu ta giao Lật Cô ra, nàng còn có thể sống không?”

Đương nhiên là không.

Bùi Thừa Tư chẳng thèm phải nói dối nàng, hắn nói thẳng: “Trước nay Bình Hầu đều bênh vực người nhà, nàng ta không nên động thủ với Triệu Đạc!”

“Chuyện gì cũng có nguyên do,” Vân Kiều bắt giác lên giọng, bao biện cho Lật Cô: “Lật Cô muốn đòi lại công đạo cho nữ nhi mình...”

Nói về hoàn cảnh của Lật Cô, lòng nàng đầy căm phẫn nhưng sắc mặt của Bùi Thừa Tư vẫn không chút thay đổi, thậm chí còn lộ ra chút không kiên nhẫn.

Vân Kiều cứ vậy nhìn chăm chăm hắn, âm thanh ngày càng nhỏ dần.

Nếu không có oan khuất thì một thường dân áo vải việc gì phải mạo hiểm tính mạng xuống tay với đại quan? Bùi Thừa Tư thông minh như vậy, nhất định sẽ đoán ra được.

Chỉ là...hắn không quan tâm.

Sự thật này bóp chặt yết hầu của Vân Kiều khiến nàng không thờ nổi.

“Nàng đi theo Lương ma ma học lâu như vậy chắc cũng biết thế lực của Bình Hầu lớn thế nào, bút dây động rừng, không phải một sớm một chiều là có thể triệt hạ được!” Bùi Thừa Tư phân tích: “Kia chỉ là chuyện nhỏ, nhưng Triệu Đạc bị thương nặng như vậy, ngay cả ta cũng phải cho Hầu phủ một công đạo!”

Bùi Thừa Tư bình tĩnh phân tích mặt lợi mặt hại cho nàng nghe, nói đều có sách sách có chứng. Nhưng bộ dạng này của hắn cực kỳ xa lạ đối với Vân Kiều.

Đột nhiên Vân Kiều nhớ đến chuyện cũ năm đó ở Bình Thành.

Khi có quan lại cấu kết với thương nhân cướp đoạt đồng ruộng của dân, đến nỗi bá tánh lang thang khắp nơi, khổ sở không kể siết. Chính Bùi Thừa Tư giúp bọn họ viết thư cáo trạng vượt cấp kiện lên trên, cho dù bị uy hiếp cũng không lùi bước, trải qua bao nhiêu sóng gió, cuối cùng cũng lấy lại được công lý cho mọi người.

Hai người chính thức kết duyên cũng vì chuyện này thúc đẩy.

Vân Kiều giúp hắn tránh những lần trả thù, dốc lòng chăm sóc khi hắn bị rơi xuống nước sốt mê man mấy ngày, kéo hắn từ quỷ môn quan trở về.

Nàng thích tướng mạo và nhân phẩm của Bùi Thừa Tư, còn hắn biết ơn nàng đã dốc lòng chăm sóc, sau đó hai người cứ vậy kết thân với nhau.

Tại sao hôm nay lại trở thành như vậy?

Khi hắn không quyền không thế, hắn không tiếc thân mình đòi lại công đạo cho bá tánh bình dân. Hiện nay có địa vị cao, hắn lại cố kỵ

đủ điều.

“Chàng nói phải cho Bình hầu một công đạo, vậy ai sẽ đòi công đạo cho Lật Cô?” Giọng Vân Kiều lạnh xuống: “Chẳng lẽ để nữ nhĩ nàng phải chết oan sao? Hai mươi lượng bạc có thể mua được mạng người sao?”

Cho dù Lương ma ma lặ đi lặ lại với nàng, ở vị trí này không thể hành sự theo cảm tính, tất cả phải lấy đại cục làm trọng. Nhưng Vân Kiều không thể “lý trí” giống Bùi Thừa Tư được.

Nàng biết rõ nếu Lật Cô rơi vào tay Triệu gia thì nhất định sẽ bị tra tấn làm nhục đến chết, nàng không có cách nào giao người ra được.

Trong lòng ai cũng đều biết có “quy tắc ngầm” không thể nói ra, sẽ không có ai đứng trước mặt Bùi Thừa Tư nói như vậy. Nhưng Vân Kiều không đồng tình, trực tiếp xé rách tấm màn giấy, hỏi thẳng hấn.

Quen biết ngàn ấy năm, ban đầu ánh mắt Vân Kiều nhìn hấn là ái mộ, là khâm phục, giờ đây vẫn ánh mắt ấy, nhưng mang theo vô vàn thất vọng.

Bùi Thừa Tư cảm thấy máu trong người đang dâng lên, hấn gằn từng chữ: “Nàng vì loại người như vậy mà cãi nhau với ta sao?”

Tuy chưa từng làm rõ, nhưng Vân Kiều vẫn nghe ra ý hấn, hấn muốn nói Lật Cô xuất thân ti tiện, vì xuất thân ti tiện nên có oan khuất cũng chỉ nên câm nín...

Sao lại dám cả gan trả thù?

Vân Kiều đáp: “Ta và nàng ấy là cùng một loại người!”

“Nàng không phải!” Bùi Thừa Tư nắm chặt cổ tay nàng, trịnh trọng nói: “Hiện giờ nàng là nữ nhĩ của Trần Gia, sau này sẽ là Thái Tử Phi!”

Cho nên không thể bị tình cảm chi phối, không thể hành sự theo cảm tính.

Nàng nên đứng ở vị trí của hấn để suy xét, sao có thể bênh vực người ngoài?

Lực tay hấn tăng lên, Vân Kiều bị đau nên giãy giụa, nàng tức giận: “Trước đây chàng không như vậy!”

Lời này như chạm vào nỗi đau của Bùi Thừa Tư, ánh mắt hấn sắc lạnh không thể che giấu, siết chặt xương cổ tay nàng: “Lương ma ma dạy phép tắc lễ nghĩa cho nàng, nàng vút đi đâu rồi?”

Hai người giằng co, không ai chịu nhường.

Đám hạ nhân tránh xa ba thước, ai cũng không dám quấy rầy, nhưng con mèo nhỏ lại không kiêng kị, sau khi tỉnh ngủ, nó đi ra ngoài. Nó nhẹ nhàng nhảy lên đùi Vân Kiều, nhe răng nhếch miệng với Bùi Thừa Tư, thậm chí còn giơ móng vuốt sắc bén.

“Bánh Trôi!” Vân Kiều vội ngăn lại, đồng thời Bùi Thừa Tư cũng tránh đi, nhưng trên mu bàn tay hấn vẫn để lại vài vệt đỏ.

Vân Kiều cẩn thận ôm Bánh Trôi vào lòng, muốn nói rồi lại thôi.

Sau một hồi im lặng, đột nhiên Bùi Thừa Tư hỏi: “A Kiều, ta không muốn tranh cãi với nàng, ta chỉ hỏi nàng một câu, có phải nàng quyết tâm bảo vệ cho nữ nhân kia không?”

“Ta không thể nhìn Lật Cô đi vào chỗ chết!”

Bùi Thừa Tư không nhiều lời, hấn chỉ nói: “Được, hy vọng nàng sẽ không hối hận!”

Đột nhiên thái độ hấn thay đổi khiến Vân Kiều không thích ứng được, nàng đang định hỏi thì lại nghe Bùi Thừa Tư nói: “Từ giờ trở đi

nàng cứ yên ổn ở trong phủ, không có sự cho phép của ta thì không được ra khỏi cửa!”

Nói xong lại thêm vào một câu: “Đừng lui tới với Nguyên Anh nữa!”

Vốn tâm tình Vân Kiều đang còn bình tĩnh, giờ đây bùng phát, nàng chất vấn: “Dựa vào cái gì?”

“Nếu nàng không chịu ở yên trong phủ, cứ muốn chạy ra ngoài thì nhập cung làm gì?” Bùi Thừa Tư không nể nang gì, hấn nói: “Nàng đặt tay lên ngực tự hỏi đi, liệu có gánh nổi chức danh Thái Tử Phi không?”

Vân Kiều bị câu nói của hấn tạt cho gáo nước lạnh, nàng siết chặt Bánh Trôi trong ngực theo bản năng.

Bánh Trôi hình như không thoải mái, kêu lên một tiếng, vắn vẹo khó chịu. Lúc này, Vân Kiều như bước ra từ cõi mộng, nàng vuốt ve sau cổ Bánh Trôi, lẩm bẩm xin lỗi: “Là ta không tốt...”

Bánh Trôi cũng không giận nàng, nó thu vuốt lại tựa như cảm giác được nàng đang đau khổ, cọ đầu mình vào lòng bàn tay của nàng.

Bùi Thừa Tư nhìn thấy nàng như vậy, hấn đang muốn phát tay áo rời đi, lại nghe Vân Kiều mở miệng: “Chàng xem ta là gì?”

Hấn dừng chân, quay đầu lại chỉ thấy Vân Kiều rũ mi mắt, thân hình khẽ run lên.

“Ta nghe lời, thuận theo ý chàng đến Trần gia giao lưu, thì chàng mang Bánh Trôi đến xem như phần thưởng. Ta không nghe lời làm trái ý chàng thì chàng cấm túc, uy hiếp ta...”

“Bùi Thừa Tư, rốt cuộc chàng xem ta là gì?”



Nàng khó khăn mở miệng, lời nói đâm thủng màng giấy cuối cùng giữa hai người.

## Chương 23: Giam cầm và phong hậu!

Tài ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả

Quay ngược về chuyện xưa, năm đó hai người kết thân là do Vân Kiều lên tiếng trước.

Xưa nay, hôn nhân đại sự luôn theo “lệnh của cha mẹ, lời người mai mối”, nhưng Vân Kiều không còn cha mẹ, chỉ có thể tự mình tính toán. Nàng cự tuyệt hết những lời thổ lộ, đính ước của nhiều người, một mực coi trọng thư sinh nghèo khó Yến Đình.

Năm đó gặp nhau ở bến đò, một cái nhìn lướt qua, Yến Đình đã lọt vào mắt nàng.

Sau đó, hai người dần quen biết nhau, nàng thích tính tình vừa dịu dàng vừa cứng rắn của Yến Đình, nghĩ tới nghĩ lui một hồi, nàng quyết định chủ động.

Nếu đổi là một cô nương khác, cho dù ái mộ một nam tử nào đó, đa phần sẽ không dám nói ra. Thứ nhất là vì rụt rè, thứ hai là sẽ bị “mất giá”.

Nhưng khi ấy Vân Kiều không suy xét gì nhiều, miễn trong lòng nàng thấy thích, nàng sẽ thẳng thắn nói ra.

Cho nên khi Yến Đình hỏi nàng muốn nhận lễ gì trong ngày sinh thần, Vân Kiều nửa đùa nửa thật đáp: “Muốn có một phu quân!” ---  
Đọc FULL tại [Truyenfull.vn](http://Truyenfull.vn)---

Sau đó, nàng nhìn thấy nét mặt kinh ngạc hiếm thấy của Yến Đình, như thể là hẳn không thể ngờ lại có một cô nương nói ra chuyện này.

Kỳ thật lúc mở miệng, Vân Kiều cũng đã suy nghĩ.

Nếu Yến Đình có thái độ cứng nhắc hay do dự, thì sau này nàng sẽ thu tâm mình lại, không tiến thêm nữa.

Cũng may, hấn không có như vậy. Sau khi ngạc nhiên xong, gương mặt tuấn tú của hấn hiện lên ý cười, hấn nhẹ giọng hỏi nàng: “Nàng muốn một phu quân như thế nào?”

Vân Kiều chống cằm, mi mắt cong lên nói: “Người giống như người là được!”

Yến Đình nửa nghiêm túc nửa đùa: “Đã là sinh thần thì đương nhiên do tiểu thọ tinh định đoạt!”

Vì vậy thuận nước đẩy thuyền, hôn như của hai người cứ vậy được quyết định. Giờ đây nghĩ lại, kỳ thật có hơi qua loa, lúc ấy chỉ vì nhất thời hứng chí.

Khi hai người họ quen biết, Vân Kiều cũng biết tình cảm của nàng và Yến Đình không ngang nhau. Nếu so với nhau đương nhiên nàng nặng tình hơn Yến Đình.

Nhưng nàng cũng không quá để tâm.

Tính tình nàng phóng khoáng hướng ngoại, Yến Đình lại là người hướng nội ít nói, cho nên không thể đánh đồng. Hướng chi về mặt này không thể nói rõ được, chỉ cần Yến Đình có thích nàng, vậy là đủ.

Cho đến ngày hôm nay, Vân Kiều bỗng nhiên phát hiện, nó không phải như vậy.

Tình cảm của Yến Đình...Bùi Thừa Tư chỉ đủ dùng ở Bình Thành nhỏ bé với những ngày tháng yên bình, sau khi đến Kinh Thành, hấn còn phải theo đuổi những thứ khác.

Quen biết lâu như vậy, hai người chưa từng cãi vã với nhau như bây giờ.

Vân Kiều cảm thấy tinh thần và thể xác đều mệt mỏi, Bùi Thừa Tư bất giác dờn mắt đi, hấn không đối diện với nàng, sau một lúc im lặng, hấn vội vàng nói: “Hôm nay ta lỡ lời...”

“Lời nói trong lúc nóng giận, đối với ta và nàng chẳng có ích lợi gì, đợi bình tĩnh lại rồi nói tiếp!” Bùi Thừa Tư nói xong, xoay người bước nhanh.

Giống như tránh né nàng, cũng giống như chạy trốn chết.

Vân Kiều nhìn bóng dáng Bùi Thừa Tư biến mất sau bức màn trúc, sau đó còn nghe loáng thoáng hấn đang phẩn phó gì cho hạ nhân. Âm thanh dần đi xa, nghe không rõ ràng, nhưng nghĩ đến lời nói ban nãy của hấn, chắc là...

Không có sự cho phép không được ra khỏi cửa, và không được lui tới với Nguyên Anh.

Hình như, Bùi Thừa Tư cảm thấy nàng bị Nguyên Anh dụ dỗ, cho nên mới lừa Lương ma ma, trốn ra ngoài du ngoạn đêm.

Sau khi cắt đứt liên hệ với Nguyên Anh, ngoại trừ Thiên Thiên, nàng chỉ có thể tiếp xúc với người của hấn đã sắp xếp. ---Đọc FULL tại [Truyenfull.vn](http://Truyenfull.vn)---

Lúc trước Vân Kiều đi ra buôn bán, đã từng nghe người ta nhắc đến “Nhốt Ưng”.

Tuy rằng có chút vớ vẩn nhưng dường như nàng đang có cảm giác, nàng là chim Ưng mà Bùi Thừa Tư đang nhốt. Chỉ là thủ đoạn của hấn nhẹ nhàng hơn, thời gian kéo dài hơn.

Biệt viện to lớn như vậy nhưng nhìn đâu cũng toàn tơ vàng lung linh, kể từ hôm ấy, nàng không được bước ra ngoài nửa bước.

Sau khi Lật Cô biết việc này, nàng chỉ thờ dài: “Thân thể ta đã hao tổn, không thể chống đỡ được lâu, khi xuống tay với Triệu Đạc ta không nghĩ mình có thể sống sót. Người cãi nhau với phu quân mình vì ta...có đáng không?”

Ban đầu Vân Kiều gật, sau đó lại lắc: “Ta với hắn từ lâu đã dựng lên khung cảnh hoà hợp giả tạo, sự việc đến ngày hôm không chỉ vì chuyện của người!”

Lật Cô thấy nàng khăng khăng như vậy cho nên không nhiều lời nữa, nàng chỉ nói: “Từ nay về sau, mạng này của ta sẽ là của người!”

“Ta cần mạng người để làm gì? Lo mà dưỡng thương cho tốt đi!” Vân Kiều kéo khoẻ môi, sau khi trấn an Lật Cô xong, đến giờ Ngọ nàng đến chỗ nữ tiên sinh học đàn.

Thật ra, việc học Cầm, Kỳ, Thi, Hoạ này, Vân Kiều từng tranh chấp với Lương ma ma.

Nàng nhớ đến lời nói của Bùi Thừa Tư ngày ấy, nàng tự thấy học quy củ đã là miễn cưỡng lắm rồi, đến khi học những môn phong nhã thế này càng thêm rời rạc, thật sự không muốn tiếp tục nữa.

Thậm chí nàng đã nảy ra ý tưởng giận dỗi, nếu Bùi Thừa Tư hối hận, cảm thấy nàng không gánh nổi chức danh Thái Tử Phi, vậy thì...

Thôi bỏ đi.

Dường như, Lương ma ma đoán được nàng đang nghĩ gì, bà bình tĩnh nói: “Trước khi Điện Hạ rời đi, ngài ấy đã dặn dò lão nô chuyển lời với cô nương, những lời kia là ngài ấy lỡ lời, mong cô nương đừng so đo, cũng đừng nên để bụng!”

“Điện Hạ nói, ngài ấy và cô nương đã kết tóc làm phu thê, dù bất cứ giá nào cũng sẽ không thay đổi!”

Lương ma ma thật tâm nói với nàng rất nhiều điều.

Nói Bùi Thừa Tư rất coi trọng nàng, nếu không thì hắn đã chọn đại một khuê tú thế gia làm Thái Tử Phi rồi, hà tất gì phải tốn công nhờ vả Trần gia giúp đỡ?

Nói Bùi Thừa Tư vừa đến đã tiếp nhận cục diện rối rắm của Thánh Thượng để lại, mỗi bước đi đều rất gian nan, có một số việc định sẵn không thể chu đáo toàn diện được.

Nàng không đồng cảm với hắn cũng không sao, nhưng đừng trách móc quá nặng nề.

....

Sau khi nói chuyện xong, Vân Kiều bị á khẩu không nói nên lời, hơn nữa trong phủ cũng không có chuyện gì để làm, cho nên vẫn cứ học văn thơ như trước.

Ngày ấy, trước khi Bùi Thừa Tư rời đi, hắn từng nói đợi đến khi hai người bình tĩnh lại thì nói tiếp. Nhưng Vân Kiều chờ từ hè đến thu, vẫn không thấy hắn đến.

Mà những phần uất lúc đầu cũng tan biến theo cái nắng nóng, tâm tình nàng dần bình tĩnh lại.

Mọi người đều nói luyện chữ, tập đàn có thể tôi luyện được tâm tính, giờ đây Vân Kiều cũng có thể cảm nhận được.

Nàng không rõ thay đổi này là tốt hay xấu, cũng lười nghĩ ngợi, mỗi ngày cứ làm theo sự sắp xếp của Lương ma ma.

Lúc trước nàng buôn bán, mỗi ngày luôn phải tính toán nhập hàng, bán hàng để kiếm tiền. Hiện tại không cần tính toán gì, thậm chí đôi khi nàng còn hỏi người bên cạnh mới biết hôm nay là ngày mấy.

Hôm đó, nàng đến phòng luyện đàn như mọi khi.

Nàng nghe thấy Lương ma ma phân phó bọn người Minh Hương cho người đến nhà kho lấy vải bố trắng may xiêm y cho mọi người, nếu thiếu thì nhanh ra cửa hàng mua. Sau đó bà quay lại vào phòng.

Vân Kiều vẫn ung dung thong thả gảy đàn, nàng biết bà đến nhưng không dừng lại, chỉ thuận miệng hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Lương ma ma là người nhiều kinh nghiệm, ngay lúc này cũng không thể thong dong được, sau khi lấy lại bình tĩnh, bà đáp: “Bẩm cô nương, trong cung truyền tin ra...Thánh Thượng băng hà!”

Vân Kiều trở tay đề lên dây đàn, tiếng đàn đột nhiên im bặt.

Sáng sớm này nàng có nghe người khác nói qua, mấy năm nay Thánh Thượng bị tửu sắc bào mòn thân thể, từ khi Vi quý phi qua đời, ngài ấy bị thương quá độ, đến mức nằm liệt trên giường bệnh.

Nhưng tin tức này đến quá đột ngột. ---Đọc FULL tại [Truyenfull.vn](http://Truyenfull.vn)---

Một hồi khiếp sợ, nàng lại nhớ đến Bùi Thừa Tư.

Hiện giờ hắn đang làm gì? Tâm trạng hắn như thế nào? Sẽ đau lòng? Hay...hả dạ?

Bên trong tấm điện trần ngập vị thuốc trộn lẫn với hương an thần không thể tiêu tan, một lời khó nói hết. Tuy vậy vẫn không thể che lấp được hương vị hủ bại của người nằm trên giường.

Những năm gần đây thân thể hắn đều bị tửu sắc bào mòn. Dù hắn có là Đế Vương đi chăng nữa thì năm tháng và bệnh tật cũng tàn nhẫn với hắn. Hắn đã không còn chút uy nghiêm nào của đấng Cửu Ngũ Chí Tôn, cho nên chẳng ai kính sợ nữa.

Bùi Thừa Tư thờ ơ lạnh nhạt, không hiện chút bi thương nào, chỉ cảm thấy buồn cười.

Tiên Đế không đủ tư cách làm một Đế Vương, càng không đủ tư cách làm một phụ thân.

Những năm gần đây, chính vụ không có gì đổi mới, chỉ dựa vào những gì tổ tiên để lại, miệng ăn núi lở, bị nữ nhân mê hoặc, biết rõ bà ta sẽ xuống tay với hài tử của mình nhưng ông vẫn giả câm giả điếc.

Làm ra đủ chuyện ngu xuẩn trở thành trò cười trong mắt thiên hạ.

Cho đến hôm nay, nét mặt lạnh nhạt và khinh thường của Bùi Thừa Tư không thể che giấu được nữa, phàm là mắt người đều nhìn thấy được nhưng không ai dám nói thêm gì.

Cuối cùng thì trong thiên hạ này, không còn người nào tôn quý hơn hẳn nữa.

“Tất cả nghi táng đã chuẩn bị thoả đáng, dựa theo chế độ mà làm, không cần hỏi nhiều!” Bùi Thừa Tư nhìn thi thể của Tiên Đế, không hề rơi giọt nước mắt nào, chỉ nói một câu đơn giản sau đó quay người ra cửa: “Tuyên triệu thần vào nghị sự!”

Tiên Đế tấn thiên, Tân Đế thế chỗ.

Lại Bộ theo ý của Tân đế, phong hào cho Tiên đế là “Linh”.

Cử hành quốc tang, nội trong trăm ngày, cấm ca vũ mua vui, cấm hôn sự, cấm yến tiệc. Nhất thời, một Trường An náo nhiệt bỗng yên lặng.

Bên trong biệt viện, mọi việc vẫn bình thản như trước, ngoại trừ y phục và lối trang điểm không được nổi bật thì cũng không thay đổi gì.



Trong hoa viên cây hồng đã kết trái, quả hồng đỏ đỏ mọc ở trên cây, nữ tiên sinh để Vân Kiều ở lại, yêu cầu nàng vẽ một bức hoạ như vậy.

Hạ nhân ở trong đình hóng gió cạnh cây hồng đang chuẩn bị bút mực, hiểm khi Vân Kiều sinh ra tâm tư lười biếng, nàng không động bút mà lại dẫn Thiên Thiên đi hái hồng.

“Ở Bình Thành, hình như quả hồng ra trái sớm hơn nơi này,” Vân Kiều xé quả hồng thành một cái miếng nhỏ, rồi đưa miếng đến mót, sau đó nhú mày ghét bỏ: “Quả ở nhà ta ngon hơn!”

Thiên Thiên cũng nếm thử, nàng gật đầu đồng ý, sau đó nảy ra ý định: “Có thể phơi khô thành mứt!”

Hai người đang cân nhắc thì thấy nha hoàn Thanh Tuệ vội vàng chạy đến.

“Từ từ,” Vân Kiều mỉm cười nhắc nhở: “Nếu để ma ma nhìn thấy, bà ấy sẽ nói người không được trầm ổn đấy!”

Thanh Tuệ vỗ ngực thờ dốc, nàng kích động nói: “Ma ma bảo ngài mau trở về phòng thay quần áo!”

Vân Kiều nâng mi mắt, buông quả hồng đang nếm dở ra, rồi lấy khăn lau chất lỏng trên tay, điềm tĩnh hỏi: “Có chuyện gì?”

“Người ở chính viện bên kia nói có thánh chỉ đến, thỉnh cô nương nhanh chóng đi qua tiếp chỉ?”

Động tác trên tay Vân Kiều dừng lại.

Có thể khiến Trần Gia tìm nàng đến để nghe chỉ thật ra cũng không khó đoán, chỉ có một chuyện thôi.

Nhưng trong lòng nàng lại không thấy vui, thậm chí còn sinh ra suy nghĩ muốn lùi bước, song, lại bị Thanh Tuệ thúc giục nàng mới

nhắc chân đi.

“Vân tỳ,” Thiên Thiên đỡ cánh tay nàng, thấp giọng nói: “Tỳ làm sao vậy? Thân thể không thoải mái sao?”

Vân Kiều phục hồi tinh thần lại, nàng phát hiện tay nàng run lên. Nàng nắm lấy cánh tay của Thiên Thiên, lẩm bẩm: “Đây là gì chứ?”

Lúc trước, chuyện tranh cãi tạm gác lại, mấy tháng nay nàng chưa từng nhắc lại là muốn chờ Bùi Thừa Tư suy nghĩ cẩn thận, đợi khi rảnh rỗi, hai người bình tâm sẽ nói rõ với nhau, đến lúc đó mới quyết định xem nên tiếp tục hay dừng lại.

Nhưng hành động lần này của Bùi Thừa Tư như muốn gạt bỏ chuyện lúc trước qua một bên.

Không hề nhắc lại.

Lúc trở về phòng, động tác của thị nữ nhanh nhẹn giúp nàng thay quần áo, trang điểm, búi tóc, sau khi mang hoa tai xong, bọn họ đã vây kín nàng cùng đi đến chính viện của Trần Gia.

Đột nhiên, Vân Kiều dừng bước, nàng nói với Lương ma ma: “Ta muốn gặp hắn!”

“Đợi đến khi cô nương vào cung, ắt sẽ gặp được!” Lương ma ma rũ mi mắt nói: “Ý chỉ này Lễ Bộ và Nội Thị đang mang đến, Trần Gia chờ đã lâu, chúng ta không nên chậm trễ nữa, nhanh chóng đi qua thôi!”

“Ta không đi,” Vân Kiều lắc đầu: “Ta muốn nói cho rõ ràng!”

Một khi đã tiếp thánh chỉ thì sẽ không còn đường lui, nàng phải hỏi Bùi Thừa Tư, dự định sau này sẽ thế nào.

Sắc mặt Lương ma ma vẫn không đổi, vừa đỡ nàng vừa thì thầm: “Cô nương đừng nói đùa. Nếu ngài kháng chỉ, e là chuyện sẽ đồn

khấp kinh thành. Thể diện của Thánh Thượng bị tổn hại, Trần gia cũng bị liên lụy, đến lúc đó tất cả mọi người đều biến thành trò cười của thành Trường An!”

Sắc mặt Vân Kiều trắng bệch.

Cuối cùng nàng cũng ý thức được, không phải không tiếp chỉ là sẽ có đường lùi, mà từ khi Bùi Thừa Tư hạ chỉ, nàng đã không có quyền từ chối rồi.

Biệt viện cách chính viện không xa, Vân Kiều không biết nghĩ thế nào, cuối cùng nàng đã đến.

Trần Gia đã bày bàn thờ ra để tiếp chỉ, toàn gia tập trung, ngay cả lão phu nhân cũng xuất hiện. Khi Linh Nghi thấy nàng, tiểu cô nương nhỏ giọng hỏi: “Vân tỷ tỷ, tỷ bệnh chưa khỏi sao?”

Gương mặt trắng bệch của Vân Kiều cố gắng cười một cái.

Nàng phải thừa nhận, nếu cục diện này là Bùi Thừa Tư cố ý bày ra thì hẳn đã tính toán đúng rồi. Làm trò trước nhiều người thế này, nàng không có gan kháng chỉ, cũng không nên để những người vô tội vạ lây.

Vì vậy, nàng chỉ có thể quỳ xuống theo mọi người để tiếp chỉ.

Đây là chiếu thư phong hậu.

Nội tình bên trong xen lẫn chuyện cũ chuyện mới, các triều thần tranh luận một hồi lâu cuối cùng cũng quyết định, Bùi Thừa Tư tự tay viết chiếu chỉ lập hậu.

Trong chiếu chỉ viết tròng giang đại hải, vô vàn lời tán dương. Vân Kiều cúi đầu nghe, nàng cảm thấy người được miêu tả trong kia không chút liên quan đến mình.

Sau khi tuyên chỉ xong, quan Lễ Bộ cười cười đi đến chúc mừng Trần gia. Lão phu nhân hàn huyên với hắn vài câu, sau đó phân phó hạ nhân tặng phong bì đã chuẩn bị trước đó cho nhóm nội thị tuyên chỉ, cung kính tiễn đội nhân mã ra cửa.

Vân Kiều đứng bất động tại chỗ, tuy trên mặt mang theo ý cười nhưng lại cứng đờ.

Nữ quyền của Trần Gia thu hết bộ dạng này của nàng vào mắt, bọn họ nhìn không được thì thầm với nhau.

Lúc trước Thái Tử ghi tên nàng dưới danh nghĩa của Trần gia, ai cũng thầm đoán được. Nhưng không bao lâu lại xảy ra hiềm khích, nhất người ta ở trong biệt viện mấy tháng trời, chỉ tuyên bố với bên ngoài là nàng đang dưỡng bệnh, không nhắc đến việc phong Thái Tử Phi nữa.

Mọi người cho rằng nàng bị ghét bỏ, lại không ngờ được, lúc này lại đc tấn phong lên Hoàng Hậu.

Mà nàng là một nữ thương nhân xuất thân bình thường, có vận khí tốt được leo lên cao, bò lên đến hậu vị, thế nhưng bộ dạng ốm yếu kia lại không lộ chút vui sướng nào...

Toàn thân đều lộ ra vẻ quái dị.

Lương ma ma ho nhẹ một tiếng. Vân Kiều phục hồi tinh thần lại, đến chỗ lão phu nhân uống trà, sau đó lấy cơ thân thể không khoẻ để cáo lui.

Vân Kiều bị thánh chỉ làm cho tâm tình rối bời, lúc trở về về phòng, nàng rót một ly trà lạnh cũng không thể bình tĩnh lại được.

Nàng muốn đánh đàn để tĩnh tâm nhưng lực lớn không may làm bị thương đầu ngón tay.

Máu đỏ tươi như hạt châu nhỏ xuống đàn cổ Tiêu Vĩ của Bùi Thừa Tư đưa tới.

Cổ họng Vân Kiều không phát ra tiếng động nào vẫn khiến Thiên Thiên đang thêu bên cạnh phải nhìn lại. Nàng lo lắng bảo người lấy nước, đem thuốc đến băng bó cho Vân Kiều.

“Vân tỷ, nếu trong lòng tỷ cảm thấy khó chịu thì nói với muội...”  
Thiên Thiên cẩn thận giúp nàng xử lý miệng vết thương, nhẹ giọng nói: “Tuy muội không thể giúp được gì lớn lao, nhưng nói ra tỷ sẽ cảm thấy nhẹ lòng hơn...”

Vân Kiều áy náy lắc đầu, cũng không nói gì, chỉ chôn mặt trên vai Thiên Thiên.

Tuổi tác của hai người chênh lệch không nhiều, nhưng trước giờ, ở trước mặt nàng Vân Kiều luôn trưởng thành, hiếm khi bị yếu thế, càng không giống hiện tại.

Thiên Thiên cảm thấy lo lắng, Vân Kiều giống như hoa dại bị người ta phơi nắng, dần mất nước, sắp sửa khô héo đến nơi.

Mà Bùi Thừa Tư kia chính là mặt trời chói chang tra tấn nàng.

Nhìn thấy tâm tình Vân Kiều không tốt, Lương ma ma đợi nàng bình tâm một chút, buổi tối mới nhắc không lâu nữa sẽ cử hành đại điển phong hậu.

“Mấy ngày nữa, Thượng Cung Cục sẽ cho nữ quan đến phủ, thứ nhất là dạy quy củ lễ nghi, thứ hai là trợ giúp đại hôn của Đế Hậu!”  
Lương ma ma giải thích: “Những lễ nghi bình thường lúc trước cô nương đã học rồi, nhưng đại điển phong hậu vô cùng phức tạp, sẽ có quy củ khác, cụ thể thế nào thì đợi Thượng Cung Cục đến dạy...”

“Còn nữa, cô nương muốn mang ai trong viện này cùng tiến cung thì có thể cân nhắc từ bây giờ!”

Vân Kiều vốn chẳng muốn ăn, nghe bà nói xong, nàng liên thả đũa, nàng hỏi dứt khoát: “Có phải sau khi vào cung rồi ta mới được gặp hần?”

“Thánh Thượng là cửu ngũ chí tôn đương nhiên không dễ dàng rời cung!” Lương ma ma thở dài, tựa như không hiểu được vì sao nàng vẫn cứ cố chấp mãi: “Lúc trước lão nô đã từng nhắc nhở cô nương, giờ đây lão nô cả gan nhắc lại, Thánh Thượng trước hết là Hoàng Đế, sau đó mới là phu quân!”

“Tương lai người sẽ là Hoàng Hậu, là mẫu nghi thiên hạ chấp chưởng lục cung, tâm trí không chỉ quanh quẩn ở tình ái!”

Lời này nói ra vô cùng nặng.

Nếu là trước kia, có thể Vân Kiều đã nhượng bộ trở về suy nghĩ lại bản thân mình, nhưng lần này nàng lại cứng rắn, truy vấn: “Đây là ý tứ của hần sao?”

Lương ma ma phủ nhận: “Cô nương nghĩ nhiều rồi!”

Vân Kiều không tin. Phải biết là Lương ma ma từ trước đến nay luôn tuân thủ quy củ, nếu không được Bùi Thừa Tư cho phép sao lại đứng trước mặt nàng nói như vậy.

Vân Kiều cắn môi, đang muốn hỏi lại thì thấy Thiên Thiên đi vào, nàng lặng lẽ liếc mắt, sau đó cẩn thận nói: “Vân tỷ, có thể giúp ta vẽ hình thù không?”

Thiên Thiên không phải là người hay nói dối, Vân Kiều gạt bỏ nghi ngờ, làm bộ như không có việc gì, đứng lên nói: “Đi thôi!”

Nói xong, nàng quay về phía nha hoàn nói: “Không cần theo ta!”

Vân Kiều thông thả đi theo Thiên Thiên vào phòng mới thấy xung quanh đều yên ắng, nàng thấp giọng hỏi: “Có chuyện gì?”

Thiên Thiên che miệng nhỏ giọng nói: “Nguyên cô nương tới!”

Vân Kiều khiếp sợ.

Từ ngày cãi nhau với Bùi Thừa Tư, nàng chưa gặp lại Nguyên Anh.

Nàng bị nhốt trong phủ không thể ra ngoài, chỉ có thể nhờ Thiên Thiên báo tin bình an cho Nguyên Anh, sau đó không tới lui nữa.

Vân Kiều biết, dựa theo tác phòng làm việc của Nguyên Anh, thì nàng đã đến mấy lần rồi, nhưng gác cổng không báo cho nàng, chắc là đã được Bùi Thừa Tư phân phó.

Lúc này vào phủ có thể là không nghĩ ra cách gì để trà trộn vào cho nên mới không dám lộ diện, chỉ có thể nhờ Thiên Thiên đi tìm nàng.

Quả nhiên, vừa vào đến nội thất đã thấy Nguyên Anh mặc bộ quần áo vải thô, buộc khăn trên đầu.

“Làm khó người phải nghĩ cách đến đây!” Vân Kiều nhìn thấy bộ dạng này của nàng liền nở nụ cười.

“Cũng không còn cách nào khác. Ai bảo ta đến ba lần rồi vẫn không cho ta vào, cho nên không thể đường đường đi vào từ cửa chính, nghe nói người dưỡng bệnh không tiện gặp khách!” Nguyên Anh trợn mắt đánh giá Vân Kiều, sau đó chần chờ nói: “Không phải người bệnh thật đấy chứ?”

Theo lý mà nói, trong phủ nuôi dưỡng đầy đủ nhưng Vân Kiều vẫn rất gầy tựa như cơn gió thổi qua kẽ lung lay, trên mặt không có chút huyết sắc nào.

Vân Kiều vội lắc đầu phủ nhận.

Lúc này Nguyên Anh mới thở phào, nàng ăn bánh uống trà kể lý do đến đây.

Mấy tháng nay nàng nghỉ ngơi ở kinh thành, cảm thấy không thú vị cho nên muốn ra ngoại giao du, dự định trước tết sẽ về nhà lại.

“Hành lý đã chuẩn bị xong, hai ngày nữa sẽ rời kinh. Ta muốn đến gặp người một lần để yên tâm, cho nên mới nghĩ ra cách này!” Nguyên Anh sờ chiếc khăn đang quấn trên đầu, than thở: “Đáng tiếc, không bao lâu nữa người đã phải vào cung, đến lúc đó, ta muốn gặp người sẽ cực kỳ khó!”

Vân Kiều im lặng một hồi, nàng cười nói: “Người yên tâm, đợi người hồi kinh ta nhất định sẽ đến gặp người!”

“Người nhìn mà xem, ta không dám trêu chọc tôn đại Phật của người!” Nguyên Anh trêu chọc: “Hắn cho hạ nhân gác cổng cản ta, tám phần là trách ta đưa người đi dạo chợ đêm, hắn cảm thấy ta đang dạy hư người!”

Nguyên Anh không biết hai người mâu thuẫn là vì chuyện của Lật Cô, nàng thở dài: “Trước đây ta lại nhìn không ra, không ngờ hắn là người nhỏ mọn đến vậy!”

Vân Kiều sợ Nguyên Anh lo lắng nên không nhắc đến chuyện mình cãi nhau với Bùi Thừa Tư, ngược lại khơi lên chuyện khác.

Sắc trời dần tối, Nguyên Anh cũng không tiện ở lâu, trò chuyện vài câu xong nàng đã đi. Vân Kiều tự mình tiễn nàng, sau khi không còn nhìn thấy bóng dáng nàng mới quay về chính viện.

Vừa mới vào chính viện, trực giác của Vân Kiều nói cho nàng biết không khí này không bình thường.

Ngay sau đó, Minh Hương ra đón nàng, khẽ nhắc nhở: “Thánh thượng đến, đang ở thư phòng!”



Vân Kiều ngậy ngốc.

Trước đó không lâu, nàng còn gấp gáp muốn gặp Bùi Thừa Tư, nhưng hiện giờ biết hắn ở đây, trái tim nàng thoáng dựng lên, sau đó nghĩ đến Nguyên Anh vừa ở đây, chắc có lẽ rời phủ rồi, mới khẽ thờ ra.

Vân Kiều đưa tay xoa mặt, điều chỉnh lại tâm trạng. Nàng không muốn tranh cãi với Bùi Thừa Tư những chuyện vô nghĩa nữa, chỉ muốn nói rõ ràng một lần.

Cửa thư phòng khép hờ, ánh nến le lói hắt ra.

Vân Kiều đẩy cửa vào, thấy Bùi Thừa Tư đang đứng trước bàn, lật xem những bức hoạ, chữ viết hàng ngày nàng luyện.

Có lẽ Bùi Thừa Tư che giấu thân phận để xuất cung, trên người mặc bộ y phục màu đen, phát hoạ thân hình cao lớn của hắn. Hắn không mang quan, chỉ dùng dây đen cột tóc dài lên. Hình ảnh này lộ ra vài phần khí phách của thiếu niên.

Ánh nến nhảy nhót chiếu sáng khuôn mặt đẹp đẽ như điêu khắc, trong bóng đêm không hiểu sao lại có chút mê hoặc.

Nghe được động tĩnh, Bùi Thừa Tư nâng mắt nhìn, cười nhàn nhạt nói: “Nàng đến rồi!”

Vân Kiều lạnh nhạt đáp lại, nàng không thể hiểu sao hắn có thể làm như không có chuyện gì như vậy?

## **Chương 24: Ta sẽ không xem chàng quan trọng hơn bản thân mình nữa!**

Tài ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả

Trời sinh tính tình Vân Kiều hiền lành, dễ nói chuyện, nhưng cũng không phải là người nói gì nghe nấy.

Ngay cả Bùi Thừa Tư cũng không thể khiến nàng bỏ qua được chuyện tranh cãi lúc đó, rồi cấm túc nàng mấy tháng không màng tới. Nàng không thể chỉ vì thái độ dửng dưng của hắn mà lập tức đón nhận.

Quả thật thì, mấy tháng qua nàng đã tu thân dưỡng tính, không còn oán hận như lúc ban đầu, nhưng cho dù có trải qua bao nhiêu năm đi chăng nữa, nàng tuyệt đối cũng không thể trở thành con chim hoàng yến ngoan ngoãn hiểu chuyện.

Vẻ lạnh lùng trên mặt của nàng khiến Bùi Thừa Tư không quen.

Vân Kiều có đôi mắt cười, hơn nữa thường ra ngoài làm ăn, cho nên khi gặp người khác trước tiên nàng sẽ cười. Nếu bắt gặp biểu cảm này trên mặt nàng, có nghĩa là tâm trạng nàng đang rất tệ.

Từ khi sống chung với nhau, phần lớn là Vân Kiều khơi mào câu chuyện, hiện giờ nàng lạnh nhạt như vậy, Bùi Thừa Tư chỉ đành tạm tìm chủ đề để nói: “Ta có lật ra xem chữ và tranh của nàng, rất có tiến bộ...”

“Nếu ta không tiến bộ, có phải lúc này chàng sẽ chất vấn ta “những thứ học được mấy ngày qua đã vớt đi đâu rồi” phải không?” Vân Kiều lạnh lùng cắt ngang lời hắn.

Bùi Thừa Tư bị nàng chặn họng, hắn suy nghĩ một lát, lúc này mới nhớ đến chuyện tranh cãi lần trước, hắn bắt đắc dĩ thở dài: “Khi

đó ta lỡ lời!”

Vân Kiều nhìn phản ứng này của hắn, cười tự giễu.

Nàng còn đang tưởng rằng Bùi Thừa Tư muốn giả ngu ngơ để gạt bỏ việc lúc trước. Nhưng xem ra, đến hôm nay hắn không phải có ý này, mà thật sự đã ném ra sau ót.

Kỳ thật cũng dễ hiểu thôi.

Dù sao thì khi Bùi Thừa Tư là Thái Tử, cả ngày đều bận rộn với chính vụ, sau Tiên Đế lại băng hà, triều cục đè nặng lên vai hắn. Kinh tế bá tánh Đại Chu, điều hành quân sự, phần lớn đều trình lên hắn xem qua.

Chính vụ chồng chất như núi, nếu phê duyệt không xong thì không thể gặp triều thần. Lúc trước chỉ tranh cãi vài câu thì tính là gì đâu? Đương nhiên là sẽ rất mau quên.

Cũng chỉ có nàng, bị nhốt trong biệt viện, cả ngày rảnh rỗi mới nhớ mãi đến tranh chấp ngày đó.

Thấy nàng im lặng không nói gì, Bùi Thừa Tư đề nghị: “Hiếm khi ta được rảnh, có muốn ra ngoài đi dạo không?”

Vân Kiều rất muốn đâm hắn một câu, nàng muốn hỏi, sao lại chịu thả nàng ra ngoài rồi? Nhưng lời nói vừa đến miệng, nàng lại cảm thấy lời giận dỗi này thật vô nghĩa

Nàng chì chiết Bùi Thừa Tư thì bản thân cũng không có cảm giác vui vẻ gì.

Hơn nữa “ra ngoài” có sức mê hoặc rất lớn, Vân Kiều trầm ngâm một lát rồi gật đầu.

Ở bên trong biệt viện rộng lớn này khiến nàng cảm thấy phiền chán, nàng muốn ra ngoài giải khuây trước, sau đó tìm nơi nào đó để

ngả bài với Bùi Thừa Tư.

Vừa hay trung tuần, trăng tròn treo trên cao, trong veo như nước.

Vân Kiều vừa ra khỏi cửa liền cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, co rúm người lại.

Bùi Thừa Tư tiếp nhận áo choàng từ chỗ Minh Hương, khoác lên vai nàng ngón tay thon dài thắt nút kết trước người nàng.

Hắn làm việc này rất chuyên chú.

Nương theo ánh trăng, Vân Kiều quan sát Bùi Thừa Tư, trong lúc thất thần nàng có cảm giác giống như trở lại Bình Thành.

Không có chính vụ hay triều cực, càng không cần suy nghĩ đến thân phận hay địa vị, bọn họ chỉ là một đôi phu thê bình thường sống ở thị trấn nhỏ, mỗi ngày đều trôi qua êm đẹp.

Bùi Thừa Tư đối mặt với ánh mắt quen thuộc này, hắn cười: “Nếu nàng cứ nhìn ta như vậy, ta sẽ...”

Vân Kiều bưng tỉnh, ánh mắt thoáng chốc lạnh đi, xoay người bước nhanh ra ngoài, để hắn lại phía sau.

Nhưng Bùi Thừa Tư cao hơn nàng rất nhiều, thân cao chân dài, chớp mắt đã đuổi kịp, hắn hỏi nàng: “Có nơi nào muốn đi không?”

Vân Kiều ngẩng đầu, xoay người lại, nói: “Đến Đài Minh Nguyệt đi!”

Bùi Thừa Tư khó hiểu, chân mày nhíu lại.

Nếu so với phố Chu Tước hay Phường Thị náo nhiệt thì Đài Minh Nguyệt là nơi cực kì quanh quẽ, ngày thường cũng không mấy ai đến.

Hắn không ngờ người thích náo nhiệt như Vân Kiều lại muốn đến đó.

Vân Kiều thấy phản ứng này Bùi Thừa Tư, nàng biết hắn đã quên chuyện cũ, nhưng không nhọc lòng tức giận làm gì.

“Lúc trước ta từng hỏi chàng Kinh Thành có dáng vẻ thế nào? Chàng nói mình ở đó không bao lâu thì đã rời đi, quên rất nhiều, chỉ nhớ mang máng là nơi đó có Đài Minh Nguyệt!” Vân Kiều gấp áo choàng lại: “Chàng còn nói, đợi sau khi đậu cao trung sẽ đưa ta lên đài ngắm trăng!”

Nghe nàng nhắc lại, cuối cùng Bùi Thừa Tư cũng nhớ ra, nhất thời không biết nên nói là trí nhớ mình kém, hay trí nhớ của Vân Kiều quá tốt.

Vân Kiều không cần nhìn cũng biết hắn đang nghĩ gì, nàng nói dứt khoát: “Không liên quan đến trí nhớ, chỉ là để tâm hay không thôi!”

Khi ấy nghe nàng hỏi, hắn tưởng tượng về chuyện tương lai rồi nói. Nhưng lúc ấy Bùi Thừa Tư chỉ thuận miệng nhắc đến, đương nhiên sẽ không nhớ đến giờ này.

Nếu là trước kia, có lẽ Vân Kiều sẽ giả vờ giận dỗi, giận hắn không để tâm. Nhưng bây giờ, nàng không giận vì việc đó, không những không đổi sắc, thậm chí tâm nàng rất bình thản.

Không thể không nói, việc luyện chữ, luyện đàn thời gian qua có công dụng rất lớn.

Cũng có lẽ là vì nàng đã nhìn thấu được Bùi Thừa Tư, cho nên không còn đau lòng khi thất vọng nữa.

Nhưng Bùi Thừa Tư lại cảm thấy khó chịu. Lúc trước hắn kỳ vọng ở Vân Kiều cho nên mới sai Lương ma ma đến dạy cho nàng lễ nghi quy củ, mài dũa tính tình của nàng.

Hiện giờ đã có kết quả nhưng hẳn lại không vui mừng như tưởng tượng.

Thậm chí hẳn thà để Vân Kiều trừng mắt oán trách mình chứ không muốn nghe nàng nói bâng quơ nhẹ nhàng “chỉ là không để trong lòng thôi”.

Hai người mang hai tâm tư khác nhau đi đến Đài Minh Nguyệt.

Nơi này không xa bằng chợ đêm phố Chu Tước náo nhiệt, nơi này ít người, gánh hàng rong cũng thưa thớt. Vân Kiều sợ mình hiếu kỳ nhìn ngó xung quanh, chỉ mua túi mút rồi theo Bùi Thừa Tư lên Đài.

Hai người không để hạ nhân mang đèn dẫn đường, mà để bọn họ ở dưới đài, dựa theo ánh trăng bước lên bậc thang.

Bùi Thừa Tư sợ nàng dẫm hụt nên thuận thế nắm cánh tay nàng, sau đó không khỏi nhíu mày: “Sao lại gầy đến vậy?”

Tuy hẳn nhất Vân Kiều nhưng chưa bao giờ để thiếu phí sinh hoạt.

Đồ bổ đại nội đưa đến nhiều như nước chảy, trái cây mới lạ từ nơi khác tiến cống hẳn cũng phân phó nội thị đưa đến biệt viện một phần.

Vậy mà không những không bồi dưỡng cho Vân Kiều như dáng người ở Bình Thành, thậm chí còn gầy hơn, xương cổ tay mảnh khảnh lộ ra, nắm rất cộm tay.

Vân Kiều vu vơ: “Có lẽ khí hậu ở Kinh Thành không nuôi nổi!”

Bùi Thừa Tư bị nàng chọc cười, mặt mày giãn ra, dịu dàng nói: “Đợi đến khi vào cung, ta sai thái y đến bắt mạch điều trị thân thể cho nàng mỗi ngày!”

“Ta nào quý giá đến vậy?” Vân Kiều bước lên đài cao, sau đó hất tay Bùi Thừa Tư ra, cầm mút khô.

Ánh trăng chiếu sáng, từ trên Đài cao nhìn ra xa có thể thấy hết nửa Kinh Thành, cũng có thể thấy phố Chu Tước thấp đèn rực rỡ như ban ngày.

Vân Kiều dựa vào lan can bằng đá, đưa mắt nhìn lang thang không có mục tiêu.

Gió đêm thổi bay mái tóc nàng, trông hơi lộn xộn nhưng lại tạo thành phong cảnh hữu tình khác. Vạt áo tung bay mang theo vài phần “phong lưu gió tuyết”....nếu như trong tay nàng không cầm túi mút.

Ánh mắt Bùi Thừa Tư dừng trên sườn mặt nàng một lúc lâu, hẳn lên tiếng: “A Kiều!”

Vân Kiều quay đầu lại, nàng còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy trước mắt tối sầm lại, ánh trăng bị che đi phân nửa.

Da thịt bị gió đêm lạnh thổi giờ đây có hơi ấm phớt qua, tiếp đó môi nàng nóng lên.

Bùi Thừa Tư giữ cầm Vân Kiều, quán quýt triền miên, nhưng khi hẳn định cạy răng nàng thì lại bị răng nanh sắc nhọn của nàng cắn xuống.

Vân Kiều đưa tay đặt lên vai Bùi Thừa Tư, đẩy khoảng cách hai người ra xa.

Bùi Thừa Tư quay lưng với ánh trăng cho nên không nhìn thấy được biểu tình của hắn, nhưng Vân Kiều nghĩ hiện giờ trên mặt hắn sẽ là biểu cảm nghi hoặc khó hiểu.

“Chàng cho rằng đưa ta đi dạo là có thể gạt bỏ được chuyện lúc trước sao?” Vân Kiều cong môi, ngẩng đầu nói nghiêm túc: “Lần

trước khi bỏ đi, chàng từng nói khi hai người bình tĩnh lại sẽ nói tiếp. Mấy tháng qua ta cũng đủ bình tĩnh rồi, cũng chờ câu trả lời của chàng...”

“Nếu chàng không cho ta câu trả lời rõ ràng, thì ta sẽ mãi ở đây, không bước sang trang mới!”

Sắc mặt Bùi Thừa Tư dần lạnh xuống.

Hắn không thích bị người khác dồn ép, cho dù là Vân Kiều cũng không được.

Cứ như vậy hai người im lặng trong chốc lát, thấy thái độ Vân Kiều vẫn cứng rắn không chịu nhượng bộ, lúc này Bùi Thừa Tư mới nói: “Nàng nhất định phải tranh cãi với ta đến mức phải đổ vỡ sao?”

Vân Kiều vẫn không lùi bước bởi lời chất vấn của hắn, nàng hỏi ngược lại: “Nếu trong triều xảy ra chuyện, chẳng lẽ chàng cũng sẽ lấy lệ giống như ta, tạo ra viễn cảnh hoà bình giả tạo?”

Bùi Thừa Tư đỡ trán, tựa như nàng đang vô cớ gây sự.

“Nếu chàng không có gì để nói vậy thì để ta nói. Chàng xem ta là sủng vật giống như chó mèo, hợp ý chàng thì chàng ban thưởng, không hợp ý thì trách phạt, đánh một gậy rồi cho một quả táo ngọt, muốn dạy dỗ đến khi nào vừa lòng mới thôi...” Vân Kiều càng nói càng hăng. Bùi Thừa Tư tiến đến, nàng lùi dịch về sau cho đến khi lưng chạm lên lan can đá.

Bùi Thừa Tư tựa lên trán nàng, giọng nói khàn đặc: “Lời này tự chà đạp chính nàng lại xuyên tạc dụng ý của ta, đừng hồ ngôn loạn ngữ!”

Khoảng cách hai người rất gần, có thể nghe được tiếng thở của nhau.



Vân Kiều ngửi thấy mùi hương Trầm Trúc quen thuộc trên xiêm y của hắn, cảm xúc kích động giảm đi đôi chút. Sau đó nàng ngả người ra sau muốn tránh né hắn.

Bùi Thừa Tư không có ý định buông tha, hắn siết chặt eo nàng.

Túi mút đã rơi vãi đầy đất, Vân Kiều gỡ tay Bùi Thừa Tư ra nhưng sức lực chênh lệch quá lớn, nên vô ích.

“Chàng nhốt ta trong phủ là muốn ta tự kiểm điểm lại mình, cũng tốt, ta đã tỉnh ra...” Vân Kiều hít một hơi, hỏi hắn: “Chàng biết ta nghĩ ra điều gì không?”

Bùi Thừa Tư yên lặng nhìn nàng, ánh mắt thâm sâu.

“Ta nghĩ, từ nay về sau, ta sẽ không xem chàng quan trọng hơn bản thân mình nữa!” Giọng nói của Vân Kiều rất nhẹ, ngay sau đó liền bị gió cuốn đi.

Ánh trăng chiếu lên gương mặt xinh đẹp của nàng, đôi mắt đào hoa vốn lạnh lợi, nay lại bình lặng như giếng cổ không chút gợn sóng.

Không hiểu sao trong lòng Bùi Thừa Tư lại xuất hiện cảm giác hoảng loạn, nhưng giọng nói bất giác mang theo ngữ điệu uy hiếp: “Nàng thử lặp lại lần nữa?”

“Từ nay về sau...”

Bị hắn nhìn chăm chú như vậy, Vân Kiều vẫn muốn lặp lại lời nói kia.

Chỉ là vừa mới mở miệng, nàng đã bị Bùi Thừa Tư chặn môi lưỡi, nửa đoạn sau mơ hồ biến thành tiếng nức nở không rõ.

Lưng Vân Kiều dựa trên lan can đá cứng, khiến nàng bị đau, còn Bùi Thừa Tư lại dùng sức ôm chặt eo nàng, quả thực làm nàng

không thờ nổi.

Nàng giãy giụa không được liền tức giận, nàng thẳng tay nhe răng cắn hẳn một phát.

Ngay sau đó có mùi máu tươi tràn ra, nhưng Bùi Thừa Ta vẫn không buông, thậm chí còn đưa tay giữ cổ nàng, kéo nụ hôn vào sâu hơn.

Tựa như làm vậy có thể đẩy câu nói kia nuốt trở lại vào trong.

## Chương 25: Ba lời hứa!

Tải ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit Khả Khả

Vân Kiều chưa bao giờ cảm thấy sức lực giữa mình và Bùi Thừa Tư lại chênh lệch lớn như vậy, dù nàng có giãy giụa đến cỡ nào thì cũng không thoát ra khỏi tay hắn được.

Giữa môi lưỡi giao nhau ngoài vị chua của mút mơ còn có mùi rỉ sắt của máu, khiến người khác bối rối.

Cũng không biết trôi qua bao lâu, cuối cùng Bùi Thừa Tư cũng dừng lại. Vân Kiều nghiêng đầu há miệng thở dốc.

Thái độ Bùi Thừa Tư đã dịu đi rất nhiều, hắn đưa tay quệt vết máu ở khoé môi, bất đắc dĩ nói: “Đúng là miệng lưỡi sắc bén mà...Bảo ta ngày mai gặp người thế nào đây?”

“Đáng đời!” Vân Kiều tức giận nói.

Khoảnh khắc vừa rồi, Vân Kiều thật sự cảm thấy Bùi Thừa Tư như muốn ăn mình, cực kỳ tàn bạo, hoàn toàn khác xa với chàng thư sinh ôn nhu ít nói trong trí nhớ của nàng.

Hắn đến kinh thành đã thay đổi rồi sao? Hay trước giờ hắn vẫn như vậy, chỉ do nàng không phát giác được?

Vân Kiều không biết, chỉ có thể khẳng định, nàng không thích người như vậy.

Trong lòng nghĩ thế nào, nàng nói thế ấy.

“Ta rất ghét bị người khác ép buộc,” Vân Kiều nâng mắt nhìn thẳng Bùi Thừa Tư, trịnh trọng nói: “Nếu còn một lần như vậy nữa, ta

sẽ trở mặt với chàng!”

Hiện giờ, người dám nói chuyện với Bùi Thừa Tư như vậy, chỉ đếm trên đầu ngón tay. Với những người khác, mặc kệ là sau lưng có phê bình thế nào đi chăng nữa nhưng khi đứng trước mặt hẳn đều sẽ cung kính khép nép.

Cũng chỉ có Vân Kiều mới dám nghĩ gì nói đó.

Trước giờ nàng đều như vậy, yêu ghét gì cũng không giấu giếm.

Bùi Thừa Tư hiểu tính tình của Vân Kiều, hẳn không thèm so đo, gật đầu biểu thị mình đã nghe, sau đó nói: “Đêm khuya gió lạnh, ở lại lâu không tốt cho sức khoẻ của nàng, trở về thôi!”

Vân Kiều lưu luyến nhìn cảnh đêm, nàng không quay đầu lại, nói: “Không cần vội vã nhốt ta vào lồng sắt kia!”

Bùi Thừa Tư không có gì để nói, vì sự thật hẳn đang làm vậy.

Thật ra, lúc trước hẳn hạ lệnh cấm túc Vân Kiều là do nhiều lý do thúc đẩy. Một phần vì hẳn tức giận nàng thiên vị người ngoài chống lại hẳn, một phần hẳn muốn mài dũa tính khí của nàng.

Thời gian gần đây, những môn học nàng có tiến bộ rất nhiều, nhưng tính tình không những không trầm ổn, thậm chí càng bèn nhọn hơn.

Phải biết rằng, Từ trước đến nay Vân Kiều tuyệt đối không dùng lời nói để đả kích hẳn.

Hơn nữa, dựa vào những lời nói khiến hẳn ghen hờn vừa rồi, hẳn đã biết, thứ hẳn đang mài đi chính là tình yêu của Vân Kiều dành cho hẳn.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu hẳn vội hoảng hốt.

Kỳ thật mà nói, trước giờ ở phương diện này Vân Kiều không làm hấn sợ hãi.

Bởi vì hấn biết Vân Kiều yêu hấn, cho nên mỗi lần hành sự hấn không phải nghĩ ngợi quá nhiều, cũng không cần phải suy nghĩ chu toàn như xử lý chính vụ.

Những gì Vân Kiều nói trước đó, không phải gây chuyện vô cớ.

Cho đến hôm nay, Vân Kiều chưa hề thoái lui hay nhẫn nhịn, nàng phơi bày những bất mãn đến trước mặt hấn, cuối cùng, buộc Bùi Thừa Tư phải nhìn thẳng vào vấn đề.

Hấn luôn cho rằng “hối hận” là cảm xúc vô dụng nhất. Nhưng, lúc này hấn bất giác nghĩ, nếu cho hấn quay lại từ đầu, hấn sẽ không đối xử với nàng như vậy nữa.

“Là ta không tốt,” Bùi Thừa Tư im lặng một hồi, hấn mở miệng: “Sau này nếu nàng muốn ra khỏi phủ thì nàng có thể đi!”

“Ta ở ngoài cung cũng chẳng còn mấy ngày nữa,” Vân Kiều xoay người lại, liếc mắt nhìn hấn: “Ta không vào cung được không?”

Lời này nghe qua chỉ như lời bông đùa nhất thời, nhưng không hiểu sao, Bùi Thừa Tư lại cảm thấy nàng thật sự nghiêm túc nghĩ đến vấn đề này.

“Không được,” Bùi Thừa Tư nói xong mới ý thức được thái độ mình cứng nhắc quá, hấn điều chỉnh lại ngữ điệu, cười nói: “Lễ Bộ và Thượng Cung Cục đã chuẩn bị cho đại điển phong hậu, thánh chỉ cũng đã hạ, khắp kinh thành đều biết nàng là Hoàng Hậu. Nếu nàng không vào cung vậy thì Hậu vị kia để cho ai ngồi?”

Không phải Vân Kiều không rõ đạo lý này.

Không thể phủ nhận, Bùi Thừa Tư đã tốn rất nhiều công sức để có thể lập nàng làm Hoàng Hậu. Việc này nay đã chiêu cáo thiên hạ,

không có lựa chọn nào khác.

Những gì nàng bất mãn với Bùi Thừa Tư chưa đến mức trời long đất lở.

Nhưng nàng cũng không muốn dễ dàng gật đầu như vậy, vào cung thì được, nhưng nói thế nào thì cũng nên cần có điều kiện.

“Chàng cũng biết, mấy năm nay ta đã quen chạy ngược chạy xuôi, trừ khi xích ta lại, bằng không ta không thể ở yên một chỗ!” Vân Kiều thương lượng với hắn: “Tuy hoàng cung rộng lớn, nhưng có một ngày ta cảm thấy buồn chán, ta hy vọng mình có quyền được rời cung...”

Thấy Bùi Thừa Tư nhú mày, nàng lập tức nói: “Giống như chàng bây giờ!”

Nàng lấy ví dụ thật sự rất hay, Bùi Thừa Tư lại ghen lời, một lát sau hắn mới nói: “Được, nhưng không thể quá thường xuyên, ít nhất ba tháng rời cung một lần!”

“Một tháng một lần!” Vân Kiều dùng kinh nghiệm buôn bán của mình để mặc cả.

Cuối cùng, sau một hồi thương nghị, hai người quyết định hai tháng một lần.

Bùi Thừa Tư không nói thêm gì, chỉ nhắc nhở nàng cẩn thận một chút, chẳng may tin tức bị truyền ra ngoài, bất luận là triều thần hay Thái Hậu đều không dễ đối phó.

Vân Kiều khoác lại áo choàng, theo hắn xuống Đài Minh Nguyệt, đi được một đoạn, bỗng nhiên nàng nhớ đến chuyện ban sáng, nàng nói thêm: “Ta biết hiện giờ chàng là Hoàng Đế cao cao tại thượng, quen chuyên quyền độc đoán... Nhưng nếu có chuyện gì liên quan đến ta, chàng hãy thương lượng trước với ta một tiếng!”

“Ngay cả khi không thể thay đổi được gì, điều đó cũng khiến ta thấy dễ chịu hơn!”

Giọng nàng vẫn cứ nhàn nhạt như vậy, nhưng qua tai Bùi Thừa Tư, lời này có chút tủi thân, bất giác trong lòng hấn mềm nhũn, lập tức đồng ý.

Hấn đồng ý dễ dàng cũng không làm Vân Kiều vui vẻ, nàng chỉ cảm thấy bản thân mình lúc trước thật sự ngu ngốc, nghe dăm ba câu lấy lệ qua loa của hấn.

Ngay cả Nguyên Anh cũng nói, việc này giống như làm ăn thua lỗ.

Bóng đêm mờ lung, Vân Kiều thất thần nên không nhìn rõ bậc thang dưới chân, vì vậy dẫm hụt.

Cũng may Bùi Thừa Tư luôn chú ý, hấn nhanh tay ôm lấy eo nàng, mới không để nàng bị té ngã.

“Sao rồi?” Bùi Thừa Tư vừa hỏi thì đã thấy gương mặt nhỏ của Vân Kiều nhú lại vì đau: “Trật mắt cá chân sao?”

Vân Kiều không biết rốt cuộc bị thương thế nào, nàng đau thấu tim gan, chỉ có thể gật đầu. Sau đó, nàng cảm thấy thân thể nhẹ hẫng, Bùi Thừa Tư đã bế nàng lên.

Theo bản năng, Vân Kiều muốn đưa tay ôm cổ Bùi Thừa Tư, nhưng đưa lên một nửa, nàng liền rụt tay lại.

Bùi Thừa Tư nhìn thấy, cảm xúc trong lòng rối bời.

Đưa tay ra là thói quen được hình thành trong những năm qua, rụt tay lại là khuynh hướng hiện tại. Vừa rồi, Vân Kiều nói những lời kia không phải vì giận dữ, sau khi tình cảm bị mài mòn, động tác cũng không còn xưa.

Trên xe ngựa thường có trang bị thuốc, dưới ngọn đèn dầu, Bùi Thừa Tư thấy khuôn mặt nhỏ của Vân Kiều trắng bệch. Hắn vội đứng dậy lấy rượu xoa bóp đến, nói với nàng: “Để ta nhìn xem!”

Tuy hắn là thư sinh, nhưng những năm lang bạt giang hồ, hắn cũng có thể xử lý những vết thương thông thường.

Giữa phu thê với nhau đương nhiên không có kiêng dè, sau khi tháo giày vớ ra, Vân Kiều nhìn thấy mắt cá chân mình sưng đỏ lên, nàng oán hận: “E là Kinh thành này xung khắc với ta!”

“Làm gì đến nỗi vậy?” Bùi Thừa Tư lắc đầu cười, sau đó nhắc nhở: “Sẽ đau chút, nàng cố chịu đựng!”

Vân Kiều chuẩn bị tâm lý, nhưng khi Bùi Thừa Tư xoa rượu thuốc cho nàng, nàng vẫn đau đến mức suýt kêu lên thành tiếng, phải cắn ống tay áo mới ngăn được.

Bùi Thừa Tư thấy nàng nước mắt lưng tròng vì đau đớn, nhất thời cũng không đành lòng, nhưng vết thương này cần phải xử lý mới được, hắn nghĩ nghĩ rồi nói: “Nói chuyện để phân tâm đi!”

Vân Kiều gật đầu, bỗng nhớ đến chuyện mình để trong lòng, vội hỏi: “Phó Dư hồi kinh sao?”

Không biết có phải nàng bị ảo giác hay không, sau khi nói câu này xong, nàng cảm thấy Bùi Thừa Tư dùng sức, nàng vội cắn tiếp ống tay áo.

“Hắn,” Bùi Thừa Tư thả lỏng lực tay, ngẫm nghĩ một lát, nói: “Trước đó vài ngày đã hồi kinh báo cáo tình hình, ta cũng đã gặp, đúng là xuất thân từ Bình Thành...”

Vân Kiều bị nhốt trong phủ, chưa từng ra khỏi cửa, tin tức thật sự không được nhanh nhạy. Bằng không nàng đã có thể biết, gần đây trong Kinh Thành thường hay nghị luận về Phó Dư.



Khác với những công tử dựa vào gia thế ăn chơi trác táng, Phó Dư công trạng đầy mình là tự bản thân mang về. Chưa đến nhược quán đã là Thiếu Tướng Quân, dáng vẻ tuấn lãng, đương nhiên thu hút người khác.

Đặc biệt sau chuyến đi săn, hấn cực kỳ nổi bật, có rất nhiều khuê tú, quý nữ thích hấn.

Vân Kiều chăm chú lắng nghe, cảm thấy tự hào về hấn.

“Nếu nàng muốn gặp hấn, hôm nào thích hợp ta sắp xếp cho gặp mặt!” Hôm nay Bùi Thừa Tư cực kỳ dễ nói chuyện, không đợi nàng hỏi, hấn đã chủ động đề cập.

Vân Kiều lập tức đồng ý.

Nhưng lúc sau, nàng lại hơi lo lắng. Dù sao đã xa cách gần ngàn năm, chưa từng gặp nhau, không biết đến lúc gặp rồi có xấu hổ hay không.

Sáng mai Bùi Thừa Tư còn có buổi thiết triều, hiện nay với thân phận này, hấn không tiện ngủ lại bên ngoài. Sau khi đưa Vân Kiều về phủ, giải thích cho nàng xong liền lập tức hồi cung trong đêm.

Trước giờ Vân Kiều rất để tâm đến việc hấn có ở bên cạnh nàng hay không, nàng sẽ vui khi hấn ngủ lại, nhưng sau khi nàng ở một mình lâu đến như vậy, nàng đã không còn để tâm đến chuyện đó nữa.

Điều khiến nàng buồn rầu duy nhất hiện giờ là mắt cá chân này không biết sẽ dưỡng trong bao lâu mới hồi phục, ít nhất là vài ngày tới nàng sẽ không ra cửa được.

Ngày hôm sau khá hơn một chút nhưng đi lại vẫn rất khó khăn.

Vân Kiều chán nản dựa lên giường đọc sách, đang cân nhắc luật vần điệu của bài thơ thì Thanh Tuệ đến nói là người gác cổng báo tin

một vị tướng quân họ Phó đến thăm.

Vân Kiều ngẩn người, sau đó lập tức phản ứng lại, song lại có chút nghi ngờ.

Đêm qua Bùi Thừa Tư có nói, đợi đến thời gian thích hợp hẳn sẽ sắp xếp cho gặp, sao sáng sớm nay Phó Dư đã đến cửa rồi?

Nghi thì cứ nghi, nàng phải gặp mặt đã.

Vân Kiều sai nha hoàn đi mời Thiên Thiên đến, sau đó được một người khác đỡ, nàng chậm rãi đến phòng khách.

Mấy năm không gặp, trong trí nhớ của Vân Kiều là dáng vẻ thiếu niên của Phó Dư nhiều năm trước. Cho nên khi nhìn thấy nam nhân cao gầy, ăn bận nghiêm túc, nàng kinh nhiên không thôi.

Cuối mi của nam nhân có một vết sẹo, chắc là ở sa trường để lại, trông hẳn càng thêm sắc bén.

Vân Kiều nhìn chăm chăm một hồi, từ trong gương mặt góc cạnh sắc bén kia, nàng đã tìm được chút cảm giác thân quen.

Hai người đối mặt nhau, không ai nói gì, qua một lúc, cả hai cùng nở nụ cười.

“Phó Dư ca ca ca thật là cao,” Thiên Thiên đến, nàng cười nói: “Thoáng một cái đã qua ngàn ấy năm, nếu gặp nhau trên phố, sợ là ta cũng không dám nhận!”

Vân Kiều phụ họa: “Đúng vậy!”

“Vậy là trí nhớ của ta tốt hơn, cho dù gặp ở đâu ta cũng có thể nhận ra mọi người!” Phó Dư nhướn mày, tỏ vẻ không vui.

Nghe hẳn nói chuyện không khách khí, Vân Kiều khẽ thở ra, nàng lắc đầu cười: “Cái này cũng so đo được sao?”

Nói xong, nàng bảo Thiên Thiên lấy sổ sách lúc trước đem theo ra, nói với Phó Dư: “Mấy năm này ta làm ăn kiếm được chút lời, hiện giờ gặt lại, cuối cùng có thể giao lại cho ngươi!”

“Khoan hãy nói đến việc đó,” Phó Dư nhìn nàng không chớp mắt, nghi ngờ nói: “Ngươi và Thánh Thượng...đã xảy ra chuyện gì?”

## Chương 26: Mỹ nhân!

Tài ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả

Đối mặt với vấn đề hết sức bình thường này của Phó Dư, Vân Kiều không biết phải trả lời thế nào, nụ cười trên mặt cũng vì vậy nhạt đi, nàng lấy cốc uống trà để che giấu.

Chỉ cần người tinh mắt đều có thể nhận ra sự thay đổi nhỏ này, huống hồ gì Phó Dư đã làm mặt thám bao nhiêu năm, hẳn rất giỏi nhìn mặt đoán người.

“Hắn đối xử không tốt với người sao?” Phó Dư nhíu mày hỏi.

Lúc hắn không cười, vẻ mặt hắn trở nên sắc lạnh.

Vân Kiều sờ chóp mũi phủ nhận: “Cũng không phải là không tốt... chỉ là chuyện này nói ra rất dài dòng, trong cốc lát không thể nói rõ được!”

Phó Dư nghe ra ý che chở trong lời nàng, hắn im lặng một lúc, sau đó chủ động kể chuyện về bản thân: “Hai năm trước ta nhận mệnh lệnh của Tướng quân lên vào Tây Vực, cần phải che giấu thân phận, cho nên không thể báo tin về. Vốn ta định sau khi hồi kinh báo cáo tình hình, sẽ tìm cơ hội xin phép về Bình Thành, nhưng không bao lâu Tiên Đế lại băng hà!”

“Thánh Thượng giao cấm quân cho ta, nên tạm thời không rời đi được, ta có sai người mang lễ vật về trước...”

Phó Dư sai người đưa đồ về Bình Thành, ngoài một phong thư tự viết còn có hơn phân nửa lễ vật được luận công ban thưởng. Nhưng hạ nhân chưa kịp hồi kinh, thì sáng nay sau khi bãi triều, lần đầu tiên, hắn nghe được tin tức về Vân Kiều là từ Thánh Thượng.

Mấy năm nay, Phó Dư chinh chiến sa trường, đao nhuộm máu mỗi ngày, cũng xem như gặp vô số trường hợp, nhưng khi nghe Thánh Thượng băng quơ nhắc đến việc này, toàn thân hấn chấn động, mất một lúc lâu cũng không thể bình tĩnh được.

Hấn biết Vân Kiều gả cho một tên thư sinh, cũng biết chuyện Tân Đế từng lưu lạc ở dân gian, nhưng hấn chưa bao giờ nghĩ hai người này lại liên quan đến nhau.

Thánh Thượng không nhiều lời, chỉ nói đợi thời cơ thích hợp sẽ cho gặp mặt. Lúc ấy, Phó Dư mơ hồ đồng ý, nhưng sau khi ra cung, hấn không tìm được, lại càng không biết “thời cơ thích hợp” là khi nào, cho nên hấn tự đến.

“Mấy năm nay không có tin tức gì của ngươi, ta thật sự cho rằng...Hiện giờ tận mắt nhìn thấy ngươi thành công, cuối cùng ta cũng có thể yên tâm!” Vân Kiều nhận sổ sách trong tay Thiên Thiên, lật qua lật lại, sau đó nhìn về Phó Dư, thở dài: “Giờ nhìn lại, chút bạc ít ỏi này chẳng là gì cả!”

Khi Vân Kiều còn nhỏ, tuy trong nhà không thể gọi là phú quý nhưng cũng không tất bật tìm kế sinh nhai, nàng từng có một khoảng thời gian vô ưu vô lo. Chỉ là, sau khi phụ thân nàng bị bệnh, tiền dành dụm đều tiêu tốn cho thuốc thang và lang y, cho nên nàng phải lao ra ngoài kiếm tiền bằng mọi cách.

Tuổi nàng con nhỏ, chưa thể làm việc được thành thạo, số tiền ba cộc ba đồng của nàng không thấm thía vào đâu.

Ở trước giường bệnh của phụ thân, nàng cố gắng mỉm cười, nhưng khi nàng đếm số dược liệu và thức ăn còn lại trong nhà, nàng liền bật khóc, cảm thấy không có lối thoát.

Đó là độ tuổi khốn khó nhất của Vân Kiều.

Cũng từ khi đó, Vân Kiều thu cái tính ham chơi của mình lại, một lòng chỉ muốn kiếm tiền. Vì vậy, nàng bị nhiều người coi thường, ban

đầu da mặt mỏng nàng còn cảm thấy xấu hổ, nhưng vì kể sinh nhai nàng phải cứng rắn, dần dà cũng thành quen.

Lời người khác nói đều là giả, chỉ có nắm bạc trong tay thì nàng mới có thể yên tâm.

Năm đó, khi Phó Dư rời Bình Thành đến Tây Cảnh từng mang một nửa tiền ghi danh tòng quân đến cho nàng làm ăn, hắn nói sau này trở về sẽ tìm nàng đòi.

Nhưng tới bây giờ, hai người không thiếu chút bạc này.

Nhưng Vân Kiều đã phân chia phần của Phó Dư để riêng từ lâu, nàng nghĩ khi gặp lại sẽ trả cho hắn, xem như hoàn thành lời hứa của nhiều năm trước.

Nhưng Phó Dư lại không nhận.

“Con người ta không giữ được tiền, người đưa cho ta sợ là không bao lâu nữa sẽ ra như nước chảy!” Phó Dư tự giễu, rồi thuận miệng nói: “Gửi lại ở chỗ người đi, nếu ngày nào đó ra nghèo đến mức không có gì ăn thì sẽ đến đòi người!”

Vân Kiều thấy hắn vẫn câu thả như trước, nàng cười cười rồi đồng ý.

Phó Dư cũng không ở lại lâu.

Vốn dĩ hắn chỉ nhất thời hứng chí nên đến đây, còn có rất nhiều chính sự cần phải giải quyết, không thể chậm trễ. Hơn nữa, dựa theo thân phận hiện tại của Vân Kiều, hắn ở lại lâu cũng không thích hợp.

Kinh Thành không phải Bình Thành, hai người cũng không còn là trẻ con nữa.

Hắn đứng dậy cáo từ, Vân Kiều cũng đứng lên muốn đưa tiễn. Kết quả, nàng quên vết thương ở mắt cá, vừa bước một bước đã

động đến vết thương, đau đến mức thở hổn hển.

“Bị sao vậy?” Phó Dư lập tức quay người lại, vội vàng bước đến, liếc mắt đã nhìn thấy: “Chân người bị thương sao?”

“Hôm qua không cẩn thận bị trật mắt cá chân, không có gì to tát cả!” Vân Kiều vẫy tay, nàng ngẩng đầu liền bắt gặp Phó Dư đang ở rất gần, nàng trầm trồ: “Sao người lại cao nhanh đến vậy...”

Ban nãy khi Phó Dư vào cửa, nàng đã thấy nhưng khi đến gần, nàng vẫn cảm thấy kinh ngạc.

Vân Kiều lớn hơn Phó Dư một tuổi, cách đây không lâu nàng còn cao hơn hẳn, cho đến khi chia tay chiều cao của hai người cũng không chênh lệch nhiều, hiện tại nàng phải ngẩng đầu để nhìn hẳn.

Phó Dư đưa tay xoa xoa trên đỉnh đầu nàng, sau đó trêu chọc: “Tại vì người không chịu cao nữa!”

Vân Kiều trừng mắt với hẳn, rồi lại mỉm cười: “Người có việc bận thì đừng chậm trễ nữa, chân căng ta không tiện, hôm nay không tiễn người!”

Phó Dư nhìn nàng một hồi rồi quay người rời đi.

Sau khi gặp mặt, Vân Kiều không còn bận lòng chuyện gì nữa, nàng ở nhà dưỡng thương và theo các nữ tiên sinh học tiếp.

Hôn kỳ của Tân Đế vào tháng 10 sắp đến gần, Thượng Cung cục muốn sai cung nữ xuất cung đến biệt viện dạy nàng quy củ, để chuẩn bị xuất giá. Đến lúc đó đương nhiên nàng không có cơ hội ra ngoài, Vân Kiều nhanh chóng quyết định, trước khi cung nhân đến nàng phải ra ngoài dạo một chuyến.

Sau một hồi thương nghị, cuối cùng chọn nơi đến là Tướng Quốc Tự ở ngoại thành.

Vân Kiều đã bình phục, nàng nghĩ cuối thu mát mẻ thì nên lên núi để giải sầu. Còn Thiên Thiên thì cảm thấy nơi nào cũng giống nhau, mọi chuyện cứ theo ý Vân Kiều. Về phần Lật Cô, nàng ấy muốn đến thắp hương và dâng cho chùa những bức kinh phật mấy ngày nay nàng thuê, xem như để cầu phúc cho nữ nhi.

Vốn dĩ Vân Kiều muốn cải thành nam trang để tiện di chuyển, chỉ mang theo Thanh Tuệ dẫn đường, nhưng lại bị Lương ma ma khuyên.

“Tướng Quốc Tự hương khói nghi ngút, người đến người đi tấp nập, nếu không cẩn thận sẽ có người nhận ra ngài!” Lương ma ma phân tích cặn kẽ: “Sau khi ban chiếu thư lập hậu, mỗi khi hành sự ngài nên cẩn trọng hơn mới phải, nếu ngài tùy tiện quá mức thì nhất định sẽ bị người khác lên án!”

Nếu bàn về quy củ, trước giờ Vân Kiều không nói lại Lương ma ma, chỉ có thể làm theo ý bà, để thị nữ mặc lại quần áo.

Váy áo phức tạp thêm dải lụa choàng vướn víu, tóc búi cao tinh xảo, bước đi phải hết sức chú ý. Những ngày qua nàng học lễ nghi quy củ cũng không phải vô ích, chân bước nhẹ nhàng, đoan trang xinh đẹp.

Lương ma ma nhìn hài lòng, bà thầm nhủ cuối cùng cũng có kết quả để báo lại với Thánh Thượng.

Trên mặt Vân Kiều nở nụ cười tươi nhưng trong lòng lại thấy không thoải mái, chỉ muốn đổi nam trang tự do đi dạo, chứ không muốn hạ nhân vây quanh giống như thế này, nhất cử nhất động đều phải dè chừng.

Sau khi bái lạy ở chính điện, Lật Cô tự đi dâng kinh thư, Vân Kiều được đưa ra phía sau nhàn nhã uống trà.

Trăm năm trước từng có Văn Đế hướng Phật, khi hấn còn tại vị, chuyện lên phật cực kỳ phổ biến ở Đại Chu, thậm chí hấn còn cho



người xây một biệt viện sau núi Tướng Quốc Tự để cho hoàng thất và thế gia đến đây lễ phật.

Cho đến bây giờ, có rất ít người đến ở lại, biệt viện đó biến thành nơi nghỉ chân.

Lần đầu tiên Vân Kiều đến đây, mỗi thứ đều mới lạ với nàng. Nàng còn chưa kịp nhìn kỹ thì đã thấy Lương ma ma ở phía sau, nàng lập tức thu tầm mắt lại làm bộ đoan trang trầm ổn.

Sau khi uống xong một chén trà nhỏ, nàng cảm thấy chẳng có gì thú vị, bèn thương lượng với Lương ma ma: “Ta muốn đến rừng phong bên kia ngắm thử!”

Trên đường đến đây, Vân Kiều đã chú ý đến mảnh rừng phong sáng lạn rực lửa, nhìn từ xa giống như áng mây trôi, cực kỳ bắt mắt.

Lương ma ma nhìn ánh mắt tràn đầy mong chờ của nàng, trong lòng hơi do dự, một lúc sau gật đầu đồng ý.

Được bà cho phép, nét tươi cười trên mặt Vân Kiều càng rõ hơn, ánh mắt cũng linh hoạt hơn rất nhiều. Lương ma ma vừa buồn cười, vừa bất đắc dĩ thở dài: “Sao tính tình cô nương lại trẻ con như vậy?”

Nếu cẩn thận nhấm tính, tuổi của Vân Kiều cũng không còn nhỏ nữa, đã được mười chín. Các cô nương bên ngoài ở độ tuổi này phần lớn đều có hài tử, yên phận giúp phu dạy tử, đoan trang hiền thục.

Nhưng Vân Kiều lại luôn muốn chạy nhảy ở bên ngoài.

Lương ma ma ngẫm nghĩ, lý do chính là vì nàng chưa có hài tử, đợi đến khi nàng sinh, trở thành mẫu thân thì lúc đó sẽ có trách nhiệm, đương nhiên sẽ yên phận hơn.

Nhưng...

Lương ma ma lại bấm tay nhắm tít, bất giác bà ý thức được, Vân Kiều đã gả đi được hơn hai năm, đến giờ vẫn chưa có thai.

Đây cũng là vì trong nhà không có phụ mẫu. Nếu sinh ra trong đại tộc thế gia, sợ là đã sớm cho đại phu khám bệnh, hối thúc mang thai, hoặc nạp thiếp, nhận thông phòng rồi cũng nên.

Trước giờ trong lòng bà đều một mực muốn dạy Vân Kiều quy củ, chưa từng suy nghĩ đến việc này. Đột nhiên ý niệm này dâng lên, bà không thể nào ném ra khỏi đầu mình được...

Nếu thân thể tốt thì sao lâu như vậy rồi vẫn chưa có động tĩnh gì?

Vân Kiều không hề phát giác, nàng kéo tay Thiên Thiên đi lên phía trước.

Tướng Quốc Tự này không hổ là địa danh nổi tiếng, non xanh nước biếc, ngay cả không khí cũng trong lành hơn những nơi khác, thấm đẫm vào tim gan.

Vừa mới bước vào rừng phong, Vân Kiều liền nhìn thấy một bóng hình mặc bạch y ở trong đình cách đó không xa, cho đến khi tiến lại gần nhìn rõ dung nhan kia, nàng mới ngẩn người.

Lúc trước ở tiệc mừng thọ của Quốc Công phu nhân, Vân Kiều đã gặp hơn phân nửa khuê tú trong Kinh Thành, tuy nàng không thích Triệu Nhạn Lăng nhưng nàng phải thừa nhận dung mạo của nàng ta có thể gọi là tuyệt sắc giai nhân.

Vậy mà bộ dạng của mỹ nhân bạch y trước mắt này không hề thua kém Triệu Nhạn Lăng.

Mà nàng ta không mang khí thế hống hách giống Triệu Nhạn Lăng, thân hình yếu điệu đoan trang, đến cả Vân Kiều cũng cảm thấy rung động.

Thiên Thiên ở bên cạnh thấp giọng cảm thán: “Thật là xinh đẹp...”

Vân Kiều không tiến lên quấy rầy, nàng quay đầu nhìn Lương ma ma, tò mò hỏi: “Đó là cô nương nhà ai? Sao ta chưa thấy bao giờ?”

Không biết Lương ma ma đang nghĩ đến điều gì, đột nhiên nà lại hoảng hốt, thất thố khi nghe nàng hỏi.

Vân Kiều chưa từng nhìn thấy bộ dạng này của bà, nàng không khỏi buồn cười, nhưng vẫn kiềm chế.

Nàng biết Lương ma ma không phải là người thích đùa giỡn, nếu nàng bật cười thì sẽ khiến bà cảm thấy lúng túng.

“Thứ cho lão nô thất thố,” Lương ma ma nhận lỗi trước, sau đó lại hỏi: “Cô nương mới vừa hỏi cái gì?”

“Ta hỏi, vị mỹ nhân kia là tiểu thư nhà ai? Nhìn y phục và lối trang điểm hẳn không phải xuất thân tầm thường, nhưng lúc trước ở phủ Quốc Công ta chưa từng nhìn thấy nàng!” Ngày ấy tuy có nhiều người đến nhưng Vân Kiều tin chắc mình chưa từng gặp nàng, nếu không nàng đã có ấn tượng mới đúng.

Lương ma ma híp mắt, đánh giá cô nương bạch y đang chống cằm thất thần trong đình kia, cho đến khi thấy rõ dung mạo, bà hơi kinh ngạc.

Vân Kiều nói: “Xem ra ta đã hỏi đúng người rồi, ma ma nhận ra nàng!”

“Có lẽ là nhận nhầm!” Lương ma ma lắc đầu: “Ngu gia đã di cư xuống phía nam đã nhiều năm, sao đột nhiên lại hồi kinh?”

Khả: Order một ly matcha!

## Chương 27: Tài nữ uyên bác!

Tài ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả

“Ngu gia?” Vân Kiều hiếm khi nhìn thấy phản ứng này của ma ma, khiến nàng càng thêm tò mò: “Hình như ta chưa từng nghe ma ma nhắc đến gia môn này!”

Trước đây, Lương ma ma từng cẩn thận dạy nàng các xuất thân và mối quan hệ của các quý nhân trong Kinh Thành, tuy quá trình học đối với Vân Kiều vô cùng khổ sở nhưng nàng đều nhớ hết.

Tuy nhiên trong những đại quan thế gia ấy không có họ Ngu.

“Chuyện này nói ra rất dài...” Lương ma ma trầm ngâm một hồi, song, bà cũng không nói rõ với nàng, chỉ nói: “Lão nô muốn đi qua đó hỏi thăm vài câu!”

Vân Kiều không quen vị mỹ nhân bạch y trong đình kia, càng không biết tên họ, thân thế của nàng ta, cho nên không tiện đi theo, nàng gật đầu: “Ma ma cứ đi đi. Ta và Thiên Thiên ngắm nghía quanh đây, sẽ không đi lung tung!”

Trên danh nghĩa, Vân Kiều và Lương ma ma là chủ tớ nhưng vì bà có mối quan hệ đặc biệt với Bùi Thừa Tư cho nên trước giờ nàng đều khách khí, kính trọng bà.

Có nhiều lúc, nàng thật sự phải suy đoán tâm tư của Lương ma ma để hành sự.

Tỷ như hiện tại, tuy Lương ma ma không nói rõ ra, nhưng Vân Kiều mơ hồ cảm nhận được bà không muốn nhắc đến chuyện của Ngu gia với nàng, cho nên nàng cũng không cưỡng cầu.

Cho dù thấy Lương ma ma ở lại trong đình một lúc lâu, gương mặt trước giờ chỉ có nghiêm nghị nay lộ rõ thương cảm, Vân Kiều cũng không chủ động đề cập đến việc này.

Ngược lại, sau khi Lương ma ma bình tĩnh lại, bà phát giác bản thân có điều không đúng, nhân lúc dùng cơm chay bà chủ động nói về chuyện của Ngu gia.

Ngu thị vốn là dòng dõi cao quý ở Kinh Thành.

Ngu gia từng có một nữ nhi quốc sắc thiên hương được tuyển vào hậu cung, vừa hay ở chung cung điện với Yến thị, là mẫu thân của Bùi Thừa Tư. Mấy năm ở chung, tình cảm khăng khít thân thiết với nhau giống như tỷ muội.

Khi đó, Vi Quý Phi được sủng ái nhất hậu cung, cách hành xử của bà ta độc đoán ngang ngược đến mức ngay cả Trần Hoàng Hậu xuất thân hiển hách cũng phải né tránh, chứ đừng nói đến những cung phi khác.

Ngu, Yến hai nhà không có ý định tranh sủng, họ chỉ muốn sống một cuộc sống yên bình chốn thâm cung, nhưng ai nào ngờ, Yến thị lại may mắn có thai trong một lần sủng hạnh hiếm hoi.

Mang long tự vốn là chuyện đại hỷ nhưng khi đó trong lòng bà chỉ có sợ hãi.

Sau khi, hài tử của Quý Phi chết non, trong cung giống như bị nguyền rủa, chưa có phi tần nào mang thai mà có thể thuận lợi sinh hài tử, hoặc là sảy thai, hoặc là chết vì khó sinh, một xác hai mạng.

Những việc này, trong lòng ai cũng đều có suy đoán.

Nếu muốn điều tra thì không phải không có manh mối, nhưng căn bản Thánh Thượng không muốn truy cứu, sau một hồi ban thưởng để trấn an, chuyện đó xem như cho qua.

Sau khi hai người cân nhắc đấu tranh nhiều lần, cuối cùng nảy sinh ra ý tưởng táo bạo, đó là giấu nhem tin tức Yến Thị có thai, đợi sau khi sinh hài tử sẽ lên đưa ra ngoài cung.

Đương nhiên, để giấu giếm được họ đã tốn không ít công sức, cũng từng có lần suýt bị bại lộ, nhưng cũng may Trần Hoàng Hậu chấp nhận và ngầm trợ giúp, mới có thể vượt qua con đường cửu tử nhất sinh này.

Khi ấy, Yến gia đã không còn ai, sau khi tiểu hoàng tử được đưa ra khỏi cung, lặng lẽ giao lại cho Ngu gia. Để tránh hiềm nghi, Ngu gia không cho hấn bất kỳ thân phận gì, chỉ lấy danh nghĩa là hài tử của nữ mẫu, xem như hạ nhân bình thường.

Người trong cuộc rất ít, cho nên chuyện này được giữ kín bưng.

Sau này, Ngu thị bệnh chết ở trong cung, lại thêm việc triều đình nằm trong tay Vi thị, chướng khí mù mịt, Ngu lão gia không muốn thỏa hiệp cho nên từ chức ở Hàn Lâm Viện, kéo toàn gia di cư xuống phía nam.

Vốn, Bùi Thừa Tư không thích nhắc đến chuyện cũ, đối với xuất thân của mình hấn càng không muốn nói đến. Đây là lần đầu tiên Vân Kiều biết được sự tình năm đó, cho nên rất chăm chú lắng nghe.

Tuy rằng chưa từng gặp mặt nhưng nghe qua sự việc năm đó, Vân Kiều cực kỳ có hảo cảm với Ngu gia, vì suy cho cùng nếu không có Ngu gia thì e là Bùi Thừa Tư khó có thể sống sót đến bây giờ.

“Vậ vị vừa rồi trong rừng phong là...người của Ngu gia sao?” Vân Kiều cắn đầu đũa theo thói quen, lúc sau nàng nhận ra nó không hợp quy củ, vội buông xuống.

Lương ma ma khẽ gật đầu: “Là Đích nữ của Đại phòng Ngu gia, tên là Ngu Nhiễm. Dung mạo của nàng có vài phần giống với vị Ngu nương nương năm đó, cũng vì điểm này cho nên lão nô mới nhận ra!”

Năm đó Ngu gia xuống phía nam là vì Ngu lão gia không thể nhìn triều cục đại loạn, không muốn thông đồng làm bậy.

Nhưng dù sao cũng phải suy nghĩ đến con đường làm quan của hậu bối. Xuân năm nay thi hội, đã có con cháu của Ngu gia vào kinh đi thi. Lúc ấy vừa hay, Tiên đế băng hà, Tân đế đăng cơ, Ngu gia quyết định dọn về Kinh Thành.

Ngu lão gia đã qua đời từ mấy năm trước, lão say mê Phật pháp, năm đó khi còn ở Kinh Thành lão từng có giao tình với trụ trì của Tướng Quốc Tự. Ngu Nhiễm xuất hiện ở Tướng Quốc Tự, thứ nhất là mang một ít vật cũ của Ngu lão gia giao cho trụ trì, thứ hai là lễ Phật cho nên tạm ở biệt viện này.

Lương ma ma kể hết những gì mình hỏi được cho Vân Kiều nghe, rồi âm thầm đánh giá sắc mặt của nàng.

“Năm đó, được Ngu gia giúp đỡ, lần này bọn họ hồi Kinh nếu có chuyện gì khó khăn chúng ta nên giúp đỡ nhiều hơn mới phải!” Vân Kiều cân nhắc một hồi.

Sau khi dùng xong cơm chay, nàng mới nhớ đến một chuyện khác, nàng ngập ngừng hỏi Lương ma ma: “Nếu hấn đã theo Ngu gia xuống phía nam, vì sao lúc sau lại rời đi?”

Vân Kiều còn nhớ rất rõ, khi ấy, nàng gặp Bùi Thừa Tư ở Bình Thành, hấn lẻ loi một mình, trông như đã phiêu bạt giang hồ được một khoảng thời gian rồi, rõ ràng chỉ là một thư sinh nghèo.

Chẳng lẽ giữa Bùi Thừa Tư và Ngu gia từng có hiềm khích gì sao?

Nghĩ đến đây, Vân Kiều không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể chờ sau này vào cung, tìm thời điểm thích hợp để hỏi Bùi Thừa Tư chuyện này.

Tuy nhiên, nàng còn chưa vào cung, vấn đề này đã có lời đáp. Bùi Thừa Tư ban nhà cửa, đất đai cho Ngu gia, và vô số đồ quý giá trong cung ước chừng khoảng mười mấy cái rương lớn. Ngoài ra, còn lấy lý do Hàn Lâm Viện đang thiếu nhân lực, đáp ứng “tiến cử” của triều thần, để đại phòng của Ngu gia vào Hàn Lâm Viện, đảm đương chức quan mà Ngu lão gia năm đó đã làm.

Tuy không phải là chức vị quan trọng gì, nhưng Hoàng Đế phá lệ đề bạt cũng có thể thấy được sự kính trọng trong đó.

Không giống như đã từng có hiềm khích gì.

Việc này nhanh chóng truyền ra khắp kinh thành, trong lòng các đại thần đều biết rõ, Thánh Thượng đang “báo ân”, cho đến không ai can thiệp vào, ngược lại còn tăng cường giao hảo với Ngu gia.

Tin tức của tiểu nha hoàn Thanh Tuệ thật sự vô cùng nhanh nhạy, kể từ khi Vân Kiều giữ nàng ta ở bên cạnh mình, bất kỳ tin tức sôi nổi nào ở trong Kinh Thành nàng đều biết. Sau khi nghe được tin này, trong lòng Vân Kiều đại khái cũng có phán đoán.

Nàng không có thời gian để suy nghĩ quá nhiều, Thượng Cung Cục đã sai bốn cung nữ đến ở biệt viện để chuẩn bị đại hôn cho Đế Hậu.

Đại điển phong hậu vô cùng phức tạp, nhưng lại là sự kiện quan trọng cho nên không được xảy ra bất cứ sai lầm nào, bằng không những người liên quan sẽ chịu trách nhiệm.

Cũng vì nguyên nhân này, nên những vị cung nữ càng khát khe hơn những yêu cầu của Lương ma ma đưa ra.

Vân Kiều bị việc này tra tấn đến uể oải, đến khi nhận được thiệp mời ngắm hoa của Ngu gia, trong lòng nàng liền phấn khởi.

Buổi yến tiệc ngắm hoa do một tay Ngu cô nương chuẩn bị, ngay cả thiệp mời cũng do nàng ta tự cầm bút.



Vân Kiều đi theo nữ tiên sinh luyện tập suốt mấy tháng trời, hiện giờ có thể nhận ra ưu khuyết điểm của từng chữ, chỉ nhìn lướt qua nàng đã thốt lên tán thưởng “người đầu chữ đó”.

Chữ nhỏ của Ngu cô nương viết thật sự rất đẹp, không cứng nhắc giống những người khác, giữa hàng chữ đều như nước chảy mây trôi, phiêu dật xuất trần.

“Không hổ là tài nữ uyên bác!”

Vân Kiều cảm khái, sau đó lại nhìn chữ viết của mình trên bàn, càng nhìn càng không hài lòng, nàng vo tròn chúng rồi ném vào sọt rác.

Vì vậy, tâm trạng muốn ra ngoài dự tiệc của nàng cũng bị chùng xuống.

Dù sao loại tiệc ngắm hoa này, nói không chừng còn có đối thơ phạt rượu, vào mùa hoa nở này, có khi bọn họ còn muốn ngâm thơ đối chữ. Tuy rằng mấy ngày nay nàng học rất nhiều, nhưng suy cho cùng vẫn cách các nàng đến mười mấy năm học.

Đến lúc đó không thể lại đánh đổ rượu để trốn nữa, thôi thì cứ nên ở trong nhà đợi gã đi thôi, thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện thì hơn.

Sau khi quyết định xong, Vân Kiều cảm thấy buồn chán, nàng cầm tấm thiệp lên đánh giá. Nhìn một hồi nàng lại cảm thấy có chút quen thuộc.

Nếu là lúc trước, đương nhiên Vân Kiều không thể nhìn ra được, lúc đấy nàng chỉ phân biệt được chữ viết có ngay ngắn chỉnh tề hay không. Còn bây giờ, sau nhiều ngày học hành xuyên suốt, nàng có thể nhìn ra lực tay và nét bút.

Nàng nhìn chăm chăm một lúc, sau đó nghi hoặc lấy binh thư của Bùi Thừa Tư trên kệ sách ra, đặt thiếp mời cạnh lời phê của Bùi

Thừa Tư...

Giờ thì nàng đã hiểu, cái cảm giác quen thuộc kia ở đâu ra.

Việc này cũng không có gì khó giải thích, dù sao từ nhỏ Bùi Thừa Tư đã lớn lên ở Ngu gia, có lẽ tiên sinh dạy học chuộng lối viết này, hoặc có thể là dùng chung chữ mẫu.

Vân Kiều ngời ngáy ngốc, đúng lúc có cung nữ đến thỉnh, nàng liền vớt chuyện này ra sau đầu.

Hôn kỳ đến gần, tú nương của Thượng Cung Cục phải đẩy nhanh tiến độ mới có thể may xong hỷ phục của Hoàng Hậu, đem đến biệt viện cho nàng ướm thử.

Vân Kiều chưa bao giờ nhìn thấy hỷ phục hoa lệ đến vậy.

Tơ lụa đồ óng ánh giống như dòng nước chảy, hoa văn được thêu bằng kỹ thuật thượng thừa vô cùng sống động, sau khi trải ra, chiếc lông đuôi của Phượng Hoàng được thêu bằng chỉ vàng và lông khổng tước, dưới ánh nắng xuyên qua cửa sổ càng trở nên rực rỡ lấp lánh. Ngoài ra còn đính thêm trân châu đá quý với giá trị liên thành, khiến nàng không thể rời mắt.

Năm đó, khi còn ở Bình Thành, hai người thành thân chỉ qua loa, hỷ phục là tự tay Vân Kiều khâu vá, tuy tài nghệ thêu thùa của nàng không tệ nhưng so với thứ đồ trước mắt, có thể nói là một trời một vực.

Cung nữ Thượng Phục Ti hầu hạ nàng thay xiêm y, sau đó đánh giá nàng từ trên xuống dưới, những chỗ cần chỉnh lại nàng đều ghi nhớ kỹ, rồi phân phó cung nhân: “Chỗ eo thu lại một tấc...”

Vân Kiều sợ vô ý làm hỏng hỷ phục cho nên không dám nhúc nhích, mặc kệ các nàng xoay chuyển. Thử hỷ phục xong, Thượng Trân Ti đưa đến trân cài trang sức khiến người xem hoa cả mắt.

Đến khi mọi việc đều xong, các nữ quan rời đi làm việc khác, Vân Kiều thay xiêm y bình thường đi uống trà ăn điểm tâm với Thiên Thiên, thuận tiện nghe Thanh Tuệ kể những tin tức ở bên ngoài để giải sầu.

“Hôm qua nô tỳ ra ngoài mua đồ, nghe người ta bàn tán về yến tiệc ngắm hoa ở Ngu phủ vào hai ngày trước. Bọn họ nói Ngu cô nương thích hoa cúc mùa thu, rồi không biết từ đâu mang đến rất nhiều hoa cúc nổi tiếng, bọn họ nói có những hoa cúc tím, hoa cúc xanh vô cùng quý hiếm, còn có Phụng Hoàng Chấn Vũ và trường...” Thanh Tuệ gãi đầu, không nhớ được tên gọi đầy đủ của hoa kia.

“Có lẽ là Cúc Trường Thọ?” Thiên Thiên nhẹ nhàng nói.

“Đúng, là cái tên này!” Thanh Tuệ nói đầy khẩu khí, sau đó cười: “Bọn họ nói bữa tiệc Khúc Thủy Lưu Thương còn làm rất nhiều thơ, không biết ai đã truyền những bài thơ đó ra. Bọn nô tỳ không hiểu những thứ này, cũng sẽ không thuộc nổi. Nhưng nghe nhóm thư sinh ở trà lâu bàn tán, thì bài thơ của Ngu cô nương là hay nhất...”

Thanh Tuệ không mang theo tâm cơ gì, nàng ta cũng biết Vân Kiều không phải là chủ tử khắc nghiệt, cho nên lúc nói chuyện cũng chẳng kiêng kị gì, thường là nghe được gì sẽ nói lại y như vậy.

Vân Kiều rũ mi mắt, cười nhàn nhạt: “Thật là náo nhiệt!”

## Chương 28: Yến lang!

Tài ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả

Mà chuyện náo nhiệt này không liên quan gì đến Vân Kiều.

Huống chi, khi vừa đến Trường An, phần lớn thời gian nàng đều ở biệt viện này, cho dù có thể ra ngoài, nàng cũng không thể hoà hợp được với những khuê tú xuất thân thế gia kia.

Nàng ở lại một nơi hoàn toàn xa lạ với mình, tất cả cũng chỉ vì Bùi Thừa Tư.

Thân duyên của Vân Kiều mỏng manh, kể từ khi phụ thân nàng qua đời, những năm sau đó nàng đều sống cô độc một mình, cho đến khi được gặp Bùi Thừa Tư.

Ba năm qua, tình cảm tích tụ theo năm tháng ăn sâu vào xương cốt, không dễ gì vứt bỏ. Cho nên ngay cả khi nàng không quen thuộc mọi thứ ở đây nàng cũng sẽ cố gắng thay đổi, nghe theo sự sắp xếp của Bùi Thừa Tư.

Hôn kỳ đến gần, có rất nhiều chuyện cần phải trình lên, tỷ như chuyện mang theo ai vào cung.

Lúc trước, khi Vân Kiều đến Thanh Hoà cung bái kiến Trần Hoàng Hậu, nàng đã chứng kiến được lối sống trong cung...

Đọc theo đường đi, nàng nhìn thấy một đám cung nữ, nội thị khoanh tay, cúi đầu, mắt nhìn xuống đất, ngay cả biểu cảm trên gương mặt đều giống như đúc ra từ một khuôn.

Cho nên, tuy Vân Kiều thích Thanh Tuệ, nhưng tính tình nàng ấy năng động, không thích hợp ở chốn hậu cung, chỉ có thể để bên

ngoài. ---Đọc FULL tại [Truyenfull.vn](http://Truyenfull.vn)---

Về phần Minh Hương, nàng ta biết Vân Kiều mềm lòng dễ nói chuyện, cho nên bóng gió đề cập đến chuyện mình đã có người trong lòng.

Kết quả thì, đương nhiên nàng ta cũng không tiến cung.

Còn Lật Cô, sáng nay đã nói rất rõ ràng, bản thân nàng ta không vướng bận gì, mạng này là do Vân Kiều nhặt về, đương nhiên muốn theo nàng.

Mà người khiến cho Vân Kiều lo lắng nhất đó là Thiên Thiên.

Vừa không muốn để Thiên Thiên bên ngoài, vừa không muốn đưa nàng ấy tiến cung để chịu bị quản thúc.

Lương ma ma tỏ vẻ khó hiểu, bà ta phân tích với Vân Kiều: “Ngài đưa Từ cô nương tiến cung, để cho nàng ta làm cung nữ chường sự. Đợi thêm hai năm nữa, chọn cho nàng ta một mối hôn sự phù hợp, chẳng phải trọn vẹn đôi đường sao?”

Tuy là cung nữ, nhưng dù sao cũng bước ra từ Thanh Hoà cung, cho dù lúc đó có lớn tuổi đi chăng nữa thì việc tìm một mối hôn sự cũng không khó khăn gì.

Vân Kiều lặng lẽ cân nhắc một lúc lâu, trước khi phân tích mặt lợi mặt hại với Thiên Thiên, Vân Kiều hỏi ý nàng ấy.

“Muội cũng không có người trong lòng, cũng không vội thành thân!” Thiên Thiên đỏ mặt lắc đầu, sau đó nắm chặt ống tay áo của Vân Kiều nhỏ giọng nói: “Vân tỷ cũng biết, từ trước đến giờ muội không có chính kiến, vì vậy, mọi chuyện đều nghe theo tỷ!”

Nói đến mức này rồi, Vân Kiều cũng không do dự nữa, nàng thêm Thiên Thiên vào danh sách tiến cung rồi trình lên.

Mọi việc diễn ra suôn sẻ, “phụ mẫu” trên danh nghĩa của Vân Kiều cũng từ Hoài Nam xa xôi đến, gả “nữ nhi” chưa từng gặp mặt đi.

Trước ngày đại hôn, ở ngoài cửa lớn của Trần phủ dựng lên một trạm nghỉ chân để nghênh đón các sứ thần ngày mai đến làm lễ phong hậu. Bên ngoài khuê phòng của Vân Kiều cũng giăng rèm cho nữ quan của Thượng Cung Cục.

Người đến người đi không một tiếng động.

Lúc này Vân Kiều không thể ra vườn đi dạo, chỉ đành ở lại trong phòng. Tuy mọi thứ đã chuẩn bị từ lâu rồi nhưng lúc này, nàng vẫn không tránh khỏi hồi hộp.

Nhìn thấy sắc trời ngày một tối dần, song, nàng lại không hề cảm thấy buồn ngủ.

Tối nay, Lương ma ma ở gian ngoài trực đêm, có lẽ bà nghe được tiếng động lẩn qua lộn lại của nàng, bà thấp giọng ho khan, nhắc nhở: “Ngày mai còn có rất nhiều việc, cô nương nên nghỉ ngơi sớm đi!”

Động tác trở người của Vân Kiều cứng lại, khoé môi giật giật, nhưng vẫn không nói được gì, nàng chỉ nhẹ đáp lại: “Được!”

Dưới sự dạy dỗ của nữ quan Thượng Cung Cục, Vân Kiều đã nhớ hết những quy trình của đại hôn.

Buổi sáng Phong Hậu, mặc lễ phục, quỳ trong đình quay mặt về hướng Bắc nghe Chính Sử đọc văn. Sau đó ngồi xuống, lấy thân phận Hoàng Hậu nhận bái lễ của mọi người, rồi trở về phòng. Buổi chiều Nghênh Phụng, mặc hôn phục do Thượng Cung Cục đưa tới, được nữ quan dẫn đường, tiếp tục bái lễ, sau đó lên xe vào cung....

Bên người luôn có nữ quan nhắc nhở, cho nên nửa ngày trôi qua đều thuận lợi, không mắc phải sai lầm nào.

Rời phủ lúc hoàng hôn, Vân Kiều gặp lại “phụ mẫu” trên danh nghĩa của mình, bọn họ đến động viên theo nghi lễ.

Dù sao hai người cũng không có tình cảm gì với nàng, cho nên lúc này không có chút buồn rầu nào khi đưa nữ nhi xuất giá, chỉ cười khách sáo dạn dò: “Chăm chỉ nghe lời, không được trái lệnh!”

Lúc này, theo thân phận, Vân Kiều không thể hành lễ với bọn họ, nàng chỉ khẽ gật đầu.

Nữ quan đỡ nàng ra khỏi phủ, hai bên cửa chính có quan viên văn võ và nội thị đón chờ. Nghi giá của Hoàng Hậu khởi hành nối đuôi nhau, chiếm hết một con đường dài rộng lớn.

Mỗi một thời một khắc đều nhắc nhở Vân Kiều, người nghênh thú nàng vẫn là “hắn” nhưng người nàng gả đi đã không còn là phu quân nữa, mà là một Đế Vương.

Không còn “Cầm Sắt hoà hợp” nữa, mà là “Không được trái lệnh”.

Sau khi nghi giá vào cung, những quy trình rườm rà vẫn phải tiếp tục. Sức lực của Vân Kiều đã cạn, khi nhìn thấy Bùi Thừa Tư, nàng mới miễn cưỡng gắng gượng.

Theo lời dặn dò của nữ quan, lúc nàng đồng hành với Bùi Thừa Tư, nàng “đi sau nửa bước, mắt nhìn thẳng”. Nhưng dưới ánh đèn dầu thấp thoáng trong bóng đêm, nàng nhịn không được nương theo tay áo rộng thùng thình, khẽ kéo ống tay áo Bùi Thừa Tư.

Bước chân Bùi Thừa Tư hơi dừng lại, không biết là do vô tình hay cố ý, hắn nghiêng đầu về sau, trên mặt ngập tràn ý cười.

Tướng mạo của hắn vốn rất anh tuấn, mặt sáng như ngọc, mắt tựa ánh sao, hiện giờ khoác lên người y phục đỏ rực càng làm dáng vẻ hắn đẹp đẽ hơn.

Vân Kiều nhìn xuyên qua chuỗi ngọc rũ xuống, thấy ý cười của hắn, chút bất an trong lòng đều bị thổi bay biến hết, bước chân cũng vì vậy nhẹ hơn rất nhiều.

Đến khi Vân Kiều làm hết mọi quy củ, ngồi xuống Thanh Hoà Cung, nàng đã biết mọi việc đã xong, nàng khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Bùi Thừa Tư nhìn thấy phản ứng này của nàng, hắn do dự một hồi rồi phân phó: “Tất cả lui xuống hết đi!”

Lương ma ma muốn nói rồi lại thôi, bà muốn nhắc nhở còn “lễ hợp cẩn” nữa, nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt của Bùi Thừa Tư, bà chỉ biết cung kính lệnh cho mọi người lui ra ngoài.

Bùi Thừa Tư tự đứng dậy rót rượu, sau đó nói với Vân Kiều: “Nguyên ngày hôm nay đã khiến nàng buồn chán rồi phải không?” ---  
Đọc FULL tại [Truyenfull.vn](http://Truyenfull.vn)---

“Đúng vậy,” đợi mọi người đi khỏi, Vân Kiều không còn cố kỵ nữa, nàng xoa xoa cổ, khẽ oán hận: “Phát quan (mũ/vương miện) trên đầu nặng quá đi mất!”

Bùi Thừa Tư đưa cho Vân Kiều một chén rượu, quan sát nàng dưới ánh nến: “Hy phục và phát quan rất hợp với nàng!”

Vân Kiều bị ánh mắt này của hắn làm cho đỏ mặt, vội dời mắt đi.

Bùi Thừa Tư ngồi xuống cạnh nàng, cười nói: “Đến đây!”

Vân Kiều hiểu ý, cầm chén rượu đến làm lễ hợp cẩn.

Rượu này dùng trái cây lên men nên nồng độ rất nhẹ, khi nếm còn có vị ngọt dịu. Nàng còn chưa kịp thưởng thức thì cảm thấy trước mắt tối sầm.

Bùi Thừa Tư cúi người phủ lên môi Vân Kiều, đầu lưỡi cạy mở răng vô cùng thuần thực, trút rượu trong miệng sang cho nàng, sau



đó đưa tay giữ cổ nàng, kéo nụ hôn vào sâu hơn.

Vốn Vân Kiều còn đang ngẫm nghĩ sau lễ hợp cẩn sẽ làm gì tiếp theo, nào ngờ đột nhiên bị hấn “đánh lén”, nhất thời không thể phản ứng được, đôi tay chống ở phía sau theo bản năng, để mặc hấn đoạt những gì hấn muốn.

Đến khi tách ra, son trên môi nàng đã nhoè đi, ánh nước lấp lánh, dưới ngọn đèn dầu càng thêm xinh đẹp.

Bùi Thừa Tư ham muốn, sau đó lại tiếp tục dán môi lên.

“Sao ta cảm thấy...” Vân Kiều nói đứt quãng: “Hôm nay chàng... hưng phấn hơn ngày thường?”

“Đời người có bốn niềm vui lớn, đêm động phòng hoa chúc,” Bùi Thừa Tư vẫn vênh vênh tai nàng, giọng khàn khàn hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ nàng không vui sao?”

Đậu phộng, táo đỏ, hạt sen trải cưới chần gấm, Vân Kiều bị hấn đè trên giường cảm thấy không thoải mái, nàng giãy giụa, cười bất đắc dĩ: “Nhưng đây không phải lần đầu tiên!”

Đương nhiên nàng có vui, song, không bồi hồi rung động như lúc kết hôn ở Bình Thành.

Bùi Thừa Tư lại nói: “Nó không giống nhau!”

Không cần nói Vân Kiều cũng có thể cảm nhận được, cái “không giống nhau” của hấn hoàn toàn trái ngược với nàng. Những sở thích lúc trước của nàng đối với Bùi Thừa Tư mà nói, kỳ thật không đáng để nhớ đến.

“Hôn lễ ở Bình Thành kia, thật sự quá hấp tấp...” Bùi Thừa Tư mơn trớn hỷ phục tinh xảo hoa lệ trên người nàng, rồi thấp giọng cười nói: “Hiện tại rất tốt, ta có thể cho nàng hoa phục quý báu, đón dâu long trọng, cũng xem như đã bù đắp những thiếu sót năm đó!”

Vân Kiều nắm chặt ống tay áo của hắn, nhẹ giọng nói: “Chàng nên biết, ta không để ý những điều này, từ đầu đến cuối ta chỉ quan tâm đến con người chàng mà thôi!”

Không liên quan đến cao sang bần hàn.

Nếu người khác nói những lời này, Bùi Thừa Tư chắc chắn sẽ không tin, nhưng Vân Kiều nói, hắn sẽ không chút nghi ngờ.

Bởi vì, so với bất kỳ ai khác, hắn là người rõ nhất.

Bằng không, hắn sẽ không bắt chấp dị nghị, tốn công nghênh nàng vào cung làm Hoàng Hậu.

“Ta biết!” Vẻ mặt Bùi Thừa Tư càng thêm dịu dàng: “Cũng vì như vậy cho nên ta càng muốn bù đắp cho nàng!”

Đã lâu lắm rồi hai người mới nhỏ nhẹ thỏ thẻ với nhau như vậy. Vân Kiều yêu dáng vẻ dịu dàng này của hắn nhất, giống như bị mê hoặc, lúc này nàng không nghĩ đến chuyện gì nữa, ngửa đầu tiếp tục nụ hôn.

Ban ngày có rất nhiều việc Vân Kiều đều nhất nhất làm theo quy củ, chỉ sợ phạm phải sai lầm. Nhưng buổi tối, Bùi Thừa Tư không quan tâm đến thể thống quy củ gì, nàng cũng lười để tâm.

Váy áo đỏ tươi phủ đầy trên đất, màn lụa nửa che nửa lộ rũ xuống, không thể che được ánh nến đỏ chiếu sáng khắp phòng long phượng, tua rua đồng đưa đến tận đêm khuya.

Cuối cùng, âm thanh của Vân Kiều trở nên khàn đặc.

Nàng nửa tỉnh nửa mơ, ánh mắt si mê nhìn người quá đỗi quen thuộc trước mặt, thấp giọng gọi: “Yến lang..”

Bùi Thừa Tư định truyền các cung nữ đi vào thu dọn, nhưng khi nghe nàng gọi như vậy, thân thể hắn cứng đờ, lời nói ra đến miệng

lại nuốt trở về, không để người khác đến quấy rầy.

Hắn ôm Vân Kiều vào lòng ngực, dịu dàng nói: “Ta ở đây!”

Nghe được câu này của hắn, Vân Kiều vô thức lộ ra nụ cười mỹ mãn, sau đó chìm vào giấc ngủ sâu.

Vất vả cả ngày, Vân Kiều ngủ mê man, cuối cùng phải để cung nữ đánh thức dậy. Nàng vừa mới ngồi dậy đã cảm thấy đau eo mỏi gối, nàng chỉ hận không thể tiếp tục ngủ nữa.

“Hôm nay phải đi hành lễ vấn an Thái Hậu nương nương!”

Những lời này của Lương ma ma dễ dàng làm cho nàng tỉnh táo, Vân Kiều dụi mắt, đè nén cảm giác mệt mỏi, đứng dậy thay quần áo, rửa mặt chải đầu.

Nguyên buổi sáng, Lương ma ma xụ mặt đứng bên cạnh, bộ dạng giống như phu tử già đang bắt học trò phạm lỗi.

Mới đầu Vân Kiều còn định giả lơ cho qua chuyện, nhưng sau khi dùng xong bữa sáng cũng không thấy vẻ mặt bà giãn ra tí nào, nàng bất đắc dĩ thở dài.

Nàng cho cung nữ ra ngoài hết rồi nói: “Người có gì muốn nói thì nói đi!”

“Trong lòng nương nương đã hiểu rõ, vì sao còn phạm sai lầm nữa?” Cuối cùng Lương ma ma cũng mở miệng, gương mặt vẫn xụ như cũ: “Ngài đã là Trung Cung Hoàng Hậu, phải nên hành sự cẩn trọng mới đúng!”

Bà ấy cố kỵ thân phận nàng nên không dám nói rõ ra, nhưng mặt Vân Kiều vẫn nóng bừng. Sau khi chút xấu hổ theo bản năng qua đi, nàng lại cảm thấy không cam lòng.

Thật sự thì đêm qua có hơi hoang đường, không tuân theo cung quy thị tẩm, sáng nay lúc Bùi Thừa Tư thượng triều nàng lại ngủ say mê man, không dậy hầu hạ hẳn được.

Nhưng rõ ràng là do Bùi Thừa Tư đầu têu, cùng lắm nàng chỉ là “tòng phạm”.

Có lẽ, Lương ma ma nhìn thấu được nàng đang nghĩ gì, bà nói: “Ngài phải làm gương cho lục cung, đáng ra phải khuyên can mới đúng, sao lại buông thả làm vậy theo?”

Vân Kiều bị dồn đến mức á khẩu không thể trả lời được.

Nàng không thể hiểu được tại sao cung quy lại can thiệp vào chuyện hoan ái của phu thê?

Có lẽ vì Lương ma ma không biết chuyện năm đó, bằng không trong lòng bà sẽ thầm mắng nàng “không biết xấu hổ”, một tiểu cô nương lại dám thổ lộ cầu hôn nam nhân.

Ngồi kinh ngạc một hồi, tâm tình thoải mái của Vân Kiều liền chùng xuống, bên cạnh đó, nàng cũng sáng tỏ, vì sao đại đa số người ở trong cung đều mang dáng vẻ như giếng cổ không chút gợn sóng.

Bị nhiều quy củ trói buộc đến vậy, ai có thể “vui tươi” được?

Mắt thấy thời gian không còn sớm, nàng muốn đến An Khánh điện để vấn an Trần Thái Hậu.

Được Lương ma ma và Thượng Cung Cục liên tục dạy dỗ, lần này gặp lại Thái Hậu nàng không còn câu nệ khép nép như trước nữa, đã thoải mái hơn nhiều.

Có lẽ vì Tiên đế đã băng hà, bà từ vị trí Hoàng Hậu tấn phong lên thành Thái Hậu, tuy vẫn trang trọng, sắc sảo như trước nhưng toàn thân toát lên vẻ dịu dàng.

Lúc trước, Trần Thái Hậu đã không làm khó Vân Kiều thì hiện tại lại càng không, sau khi uống chén trà Vân Kiều kính dâng, bà kể rất nhiều câu chuyện xưa.

Đơn giản cũng chỉ bảo nàng xử lý hậu cung cho tốt, phân ưu cùng với Thánh Thượng.

Vân Kiều nghiêm túc lắng nghe, nhất nhất vâng lời.

Ngoài ra, Thái Hậu lại dặn dò thêm: “Sau này ở trong cung sẽ khó tránh khỏi những chuyện phiền phức, ngươi đã là tiểu bối của Trần gia, cùng chung hơi thở, có chỗ nào khó khăn thì cứ đến nói với ai gia!”

Vân Kiều nghe được ý tứ xa xa trong lời của Thái Hậu, nàng theo bản năng dựng thẳng vai, đáp lời: “Đa tạ Thái Hậu quan tâm, thần thiếp đã rõ!”

Cho dù có rất nhiều người biết được bên trong chuyện này có ẩn tình nhưng dù sao nàng cũng lấy danh nghĩa nữ nhi của Trần gia vào cung, dưới đôi mắt của bá tánh thường dân, nàng là một “Trần Hoàng Hậu” khác.

Nếu nói “cùng suy, cùng thịnh” cũng không sai.

Bị giam dưới muôn vàn thân phận, mọi lời nói hay hành động của nàng đều phải cẩn trọng và có trách nhiệm.

## Chương 29: Điều trị thân thể để dễ dàng mang thai!

Tài ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả

Từ lúc Vân Kiều chào đời đến nay, cũng từng có vài năm hiếm hoi nàng được làm nũng tùy hứng.

Từ khi phụ thân bị bệnh, những phiền toái liên tiếp kéo đến làm mai một hết những khí phách cao ngạo trên người nàng, bên cạnh đó càng khiến nàng nhẫn nại nhiều hơn.

Ngay cả khi nàng không thích ứng được, nàng vẫn sẽ cố gắng vừa học hỏi vừa điều chỉnh bản thân để gánh vác được chức trách của một Hoàng Hậu.

Sau khi Trần Thái Hậu dọn vào An Khánh Cung, bà chỉ một lòng tu thân dưỡng tính, giao tất cả cung vụ cho Vân Kiều.

Dưới sự giúp đỡ của Lương ma ma, Vân Kiều có thể xử lý những công việc lật vật, tuy không xảy ra sai lầm gì, nhưng trong lòng vẫn luôn thấp thỏm không yên.

Vân Kiều nhìn thấy Trần Thái Hậu không chán ghét mình, cho nên mỗi ngày qua thảnh an, nàng ở lâu hơn một lát, hầu hạ, tâm sự nói chuyện phiếm giải khuây với Thái Hậu, nhân tiện thỉnh giáo chút bí quyết xử lý cung vụ của người.

Trần Thái Hậu hiểu rõ, tuy rằng nói hiện tại hậu cung này chỉ có một mình Vân Kiều, không có ai gây sóng gió gì, so với hậu cung của Tiên Hoàng thì thanh tĩnh hơn nhiều, nhưng những ngày yên tĩnh thế này không thể kéo dài mãi.

Nếu Vân Kiều không nhanh chóng nắm bắt cung vụ, thì sau này sẽ không thể giải quyết được những rắc rối của hậu cung.

Cho nên Thái Hậu không giấu giếm, lâu lâu sẽ chỉ điểm cho nàng, để sau này không bị người khác hãm hại, làm tổn hại thanh danh của Trần Gia.

Vân Kiều cần mẫn học tập, đến mức đều xem mỗi câu nói của Thái Hậu là khuôn vàng thước ngọc.

Có Thái Hậu giúp đỡ, lại không có người gây khó dễ, mỗi ngày trôi qua của Vân Kiều ở trong cung để thờ hơn nàng nghĩ, ngoại trừ nhàm chán ra thì không có gì bất ổn cả.

Nếu như nói đến chút khó khăn thì có thể nói là mỗi ngày nàng phải uống thuốc đắng.

Trước đây, mỗi khi ra ngoài, Bùi Thừa Tư biết nàng ốm yếu, hẳn thường hay nói đợi vào cung hẳn sẽ cho thái y bắt mạch điều trị thân thể cho nàng. Vân Kiều cho rằng hẳn chỉ thuận miệng nhắc đến, cho nên nàng cũng không để trong lòng, chớp mắt đã quên mất.

Nào ngờ, chỉ mới vào cung được hai ngày, Viện Phán của Thái Y Viện đã đến bắt mạch. Sau một lúc trầm ngâm, ông ấy đưa ra rất nhiều kết luận mà Vân Kiều nghe không hiểu, sau đó vung bút lên để lại phương thuốc.

Kể từ đó, mỗi ngày nàng đều phải bóp mũi uống thuốc.

Vân Kiều cũng không phải đứa trẻ thấy thuốc đắng thì không chịu uống, chỉ là nàng cảm thấy bản thân không đau không ốm, từ đầu đến chân đều rất tốt, không hiểu vì sao lại nhận đắng cay này.

Đúng lúc hôm nay, khi nàng vừa uống thuốc xong thì thấy người hiếm khi xuất hiện vào ban ngày, Bùi Thừa Tư, nàng nhìn không được oán hận: “Ta có thể không uống được không?”

“Đừng quấy,” Bùi Thừa Tư từ tốn nói: “Thuốc đắng dã tật, hơn nữa đây là đang điều trị thân thể cho nàng!”

“Nhưng ta không có bệnh,” Vân Kiều xắn ống tay áo lên cho hắn nhìn xem cánh tay của mình: “Chàng nhìn xem, không phải rất đầy đặn sao?”

Nàng cho rằng bản thân mình nói chuyện rất rõ ràng, nhưng Bùi Thừa Tư vẫn không đồng ý, hắn cứ cười chẳng nói gì cả.

Phản ứng này của hắn khiến Vân Kiều thấy bất lực, nàng hậm hực rút tay về, nhặt mút hoa quả trong đĩa cho vào miệng, vị đắng nghét trong miệng từ từ tan ra.

“Hôm nay hiếm khi được rảnh rỗi nên ta muốn đến gặp nàng!” Bùi Thừa Tư chủ động mở miệng hỏi: “Muốn chơi một ván cờ không?”

Lúc đầu Vân Kiều chẳng có hứng thú gì với việc chơi cờ, nhưng Trần Thái Hậu thích, cho nên thỉnh thoảng nàng ở lại tán gẫu với người cũng thuận tiện tiếp vài ván cờ.

Kỳ nghệ của nàng rất bình thường nhưng Trần Thái Hậu vẫn không chê.

Tiếp tục vài lần, Vân Kiều cũng cảm thấy xấu hổ, cho nên mỗi khi rảnh rỗi nàng bảo nữ tiên sinh dạy mình đánh cờ, bên cạnh đó cũng có nghiên cứu một số sách ghi chép về thế cờ.

Lúc trước nàng là người hấp tấp không thể tĩnh tâm ngồi yên một chỗ để tính nước cờ, hiện giờ nàng ép mình phải làm điều đó cho nên cũng có chút tiến bộ.

Nhưng dù sao trong thời gian ngắn, đã không thắng được Trần Thái Hậu, càng không thể thắng được Bùi Thừa Tư.

Quân trắng trên bàn cờ bị giết tan xác, Vân Kiều chống cằm nhìn một hồi rồi thở dài nhận thua.

Bùi Thừa Tư thấy nàng nhụt chí, liền trấn an: “Cứ từ từ mà học, thời gian sau này còn dài!”



Vân Kiều gật đầu, đột nhiên nàng nhớ đến một chuyện khác: “Vài hôm nữa ta muốn ra cung một chuyến!”

Theo bản năng, Bùi Thừa Tư nhíu mày: “Làm gì?”

“Ta tính ngày thì chắc có lẽ Anh Anh đã hồi Kinh rồi, lúc trước ta có hứa sẽ gặp nàng ấy!” Vân Kiều nhìn thấy Bùi Thừa Tư không vui, vội nói thêm: “Lúc trước chúng ta đã giao hẹn!”

Đêm đó ở Đài Minh Nguyệt, nàng đã “ra giá” với Bùi Thừa Tư hai tháng có thể ra khỏi cung một lần.

Đương nhiên Bùi Thừa Tư nhớ rõ chuyện này, nhưng trước khi gật đầu hấn giảng một hồi: “Năm mới đang đến gần, khắp nơi trong cung đều bận rộn để chuẩn bị, chắc chắn có nhiều cung vụ cần phải xử lý... Nếu nàng thật sự muốn đi thì đừng làm lỡ chính sự, cũng đừng ở bên ngoài lâu quá!”

Hai người đối mắt nhìn nhau, Vân Kiều không chùn bước, chỉ đáp: “Ta tự biết cân nhắc, sẽ xử lý tốt mọi chuyện!”

Bùi Thừa Tư cũng không nhiều lời, hấn đứng lên tựa như muốn rời đi.

Vân Kiều đưa mắt nhìn ra cửa sổ, buộc miệng hỏi: “Không ở đây dùng cơm sao?”

“Không!”

Bùi Thừa Tư không giải thích nhiều, bâng quơ để lại một câu rồi đi thẳng ra cửa, không quay đầu lại.

Vân Kiều chống cằm nhìn theo hình bóng hấn, cho đến khi biến mất nàng mới chớp mắt nhìn tàn cục trên chiếc bàn nhỏ.

Thiên Thiên thêm tách trà nóng, nhẹ giọng hỏi: “Vân tỷ, chúng ta vẫn đi ra ngoài sao? Thật ra... cho gọi Nguyên cô nương vào cung

cũng không khác là mấy!”

Thiên Thiên cẩn trọng hỏi mang theo chút hoang mang.

Chỉ cần không ngốc là có thể nhìn thấy, vừa rồi tuy Bùi Thừa Tư không tức giận nhưng cũng không hài lòng với việc Vân Kiều ra khỏi cung, thậm chí hẳn còn phất áo rời đi. Vân Kiều thất thần vâng vâng quân cờ trong tay, lúc sau nàng cười nhạt: “Đi, sao lại không đi?”

Nếu Bùi Thừa Tư thật sự muốn giam giữ nàng thì lúc trước không nên gật đầu đồng ý việc này. Nếu lúc trước đã đồng ý rồi thì hiện tại đừng mong đổi ý.

Nào có đạo lý lúc đổ dành người khác thì ôn tồn dịu dàng, chuyện qua rồi thì trở mặt xem như không có gì?

Lúc Lương ma ma biết được nàng có ý định ra ngoài cung, mặt bà đổi sắc, song lại khuyên bảo một phen.

Vân Kiều cũng không muốn giải thích gì với bà, nàng thuật lại lời của Bùi Thừa Tư, rồi cười nói: “Những ngày qua, chuyện gì ta cũng nghe theo ý ma ma, nhưng hiện tại ý ta đã quyết, mong ma ma thay ta chu toàn!”

Dựa theo thân phận của nàng, lấy thái độ cứng rắn, Lương ma ma cũng không thể làm gì được, tuy bà không muốn nhưng tạm thời sẽ nghe theo lệnh nàng.

Giờ Ngọ hôm sau, Vân Kiều thay đổi dáng vẻ, còn chưa bước ra cửa đã bị Lương ma ma ngăn lại.

“Thỉnh xin nương nương đợi một lát, người hãy uống thuốc rồi hãy đi!”

Vân Kiều sửng sốt, một lát sau nàng mới nhớ ra hôm nay vẫn chưa uống chén thuốc đắng kia.

Nhưng nàng không thể nấn ná lại thêm nữa, đoạn đường đi đi về về tốn rất nhiều thời gian, còn phải về cung trước khi đóng cổng, nếu trễ nải có khi còn chẳng nói được với Nguyên Anh mấy câu.

“Hôm nay không uống...”

Lời còn chưa nói xong đã bị Lương ma ma cắt ngang: “Lúc trước Thái Y có dặn riêng với lão nô, thuốc này không được gián đoạn, nương nương cần phải kiên nhẫn!”

Vân Kiều vốn đã không vừa mắt với chén thuốc này, sau khi nghe Lương ma ma nói, nàng càng thêm nghi ngờ: “Ta chưa từng nghe nói đến có loại thuốc bổ nào mà không thể gián đoạn?”

Thấy bà im lặng không đáp, Vân Kiều lại hỏi tiếp: “Nếu ma ma muốn ta ở lại thì phải nói cho rõ, rốt cuộc thuốc này để làm gì?”

Lúc trước nàng từng hỏi qua, nhưng cho dù là Thái Y hay Lương ma ma đều ỡm ờ nói là “điều trị thân thể”.

Vân Kiều còn tưởng rằng Lương ma ma vẫn như trước, sẽ trả lời lầy lẹ với nàng, nào ngờ bà ta hỏi ngược lại: “Nương nương thật sự muốn biết?”

“Đương nhiên!” Vân Kiều không do dự liền gật đầu.

“Thuốc này là dùng điều trị thân thể, khiến cho nữ tử dễ dàng thụ thai!” Ánh mắt Lương ma ma sắc lạnh, nhìn thần sắc kinh ngạc của Vân Kiều một hồi, rồi tiếp tục nói: “Viện Phán của Thái Y Viện tinh thông phụ khoa luôn bắt mạch cho ngài, hể nói lúc trước thân thể ngài tổn hại, điều dưỡng sơ sài, mắc phải “cung hàn”, cần phải điều trị mới có thể thụ thai!”

Lời nói vừa dứt, trong lòng Vân Kiều nổi lên phong ba bão táp.

Vân Kiều và Bùi Thừa Tư đã thành thân hơn hai năm, đến nay vẫn chưa có con.

Nhưng phụ mẫu nàng mất sớm, sau khi gả cho Bùi Thừa Tư cũng không có phụ mẫu bên phu quân quản thúc, ở Trấn Quế Hoa hai năm, không hề có ai bắt nạt nàng vì chuyện này, cho nên không có lý do gì nàng nghĩ đến chuyện này.

Nàng không thể nào ngờ được, đây chính là lý do nàng uống thuốc bấy lâu nay.

Sững sờ một lúc lâu, Vân Kiều hỏi: “Hắn có biết không?”

Lời vừa nói ra khỏi miệng, nàng đã biết bản thân mình ngu ngốc, chuyện trong cung này có ai dám giấu Bùi Thừa Tư?

“Đương nhiên Thánh Thượng biết!” Lương ma ma xoa xoa tay, làm bộ cung kính: “Thánh Thượng cấm bọn nô tỳ báo cho ngài, sợ ngài nghĩ nhiều, ngược lại làm tổn hại thân thể!”

“Ngươi...”

Vân Kiều đi theo Thái Hậu được một khoảng thời gian, học được rất nhiều quanh co khúc khuỷu, đương nhiên nàng hiểu rõ, Lương ma ma không phải vì bị nàng dò hỏi nên mới tiết lộ sự thật.

Còn chưa cho nàng kịp nghĩ nên mở lời thế nào, Lương ma ma đã quỳ xuống, dập đầu nói: “Lão nô to gan nói chuyện này ra là muốn nói cho ngài biết Thánh Thượng ở bên ngoài đã làm rất nhiều điều vì ngài... cũng hy vọng ngài trước khi hành sự có thể suy nghĩ thật kỹ, có thể nghĩ cho Thánh Thượng!”

Vân Kiều thấy bà làm đại lễ, nhất thời không nghĩ nhiều, vội đỡ bà ta lên.

Nhưng Lương ma ma lại không chịu đứng dậy, tỏ vẻ đau xót nói: “Nếu nương nương vẫn khẳng khẳng muốn xuất cung thì chúng nô tài không thể ngăn cản được, chỉ có thể tận lực giấu giếm. Dù sao thì giấy không gói được lửa, ngài có từng nghĩ đến lỗ như việc này bị

người khác phát hiện, thì ngài và Thánh Thượng sẽ xử lý thế nào chưa?”

“Nếu An Khánh Cung của Thái Hậu biết được việc này, liệu có chỉ trích người hay không? Ngài có nghĩ sẽ đối phó thế nào không?”

Từng câu từng câu giống như quả tạ ngàn cân đè lên vai Vân Kiều khiến nàng không thể thở nổi.

Niềm vui sướng ban đầu vì sắp được ra khỏi cung liền bị đánh tan thành mây khói, nhất thời nàng không thể nói lại được, rốt cuộc là nàng đang suy xét về thân thể của mình? Hay đang cân nhắc “hậu quả” theo như lời nói của Lương ma ma?

Vân Kiều lùi về sau hai bước ngã phịch xuống giường.

Nàng nhìn xuống dưới chân Lương ma ma, tuy trong lòng nàng rất rõ ràng, đây chỉ là lời nói để ngăn nàng ra ngoài, nhưng vẫn bị tác động mạnh mẽ.

Hơn nữa, những lời này không phải vô căn cứ.

Nàng không thể yên tâm thoải mái trong khi người khác chịu đau khổ, Lương ma ma đã nói rõ đến như vậy, nàng cũng không thể làm bộ không biết gì.

Cho đến lúc này, cuối cùng Vân Kiều mới ý thức được, lúc trước mình thương lượng với Bùi Thừa Tư thật là ấu trĩ.

Bên cạnh đó nàng cũng hiểu được vì sao lúc ấy Bùi Thừa Tư gạt đầu đồng ý nhanh như vậy.

Ai nói lời hứa sẽ không thay đổi? Có một vài lời ngay cả khi Bùi Thừa Tư không tự nói ra nhưng sẽ có người nói thay hẳn.

Vân Kiều ở trong căn phòng yên tĩnh trầm mặc một hồi lâu, cuối cùng chầm chậm mở miệng nói với Thiên Thiên: “Muội ra cung giao

lệnh bài này cho Anh Anh giúp ta, nói với nàng ấy là lần này ta nuốt lời... Nếu lúc nào nàng ấy rảnh muốn vào cung gặp ta dạo chơi thì có thể vào bất cứ lúc nào!”

Cuối cùng, Vân Kiều thay đổi quyết định, Lương ma ma đứng lên, hành lễ rồi rời đi.

Vân Kiều loáng thoáng thấy được nụ cười trên mặt Lương ma ma, dù bà ta hành lễ trang nghiêm đến đâu thì nàng vẫn thấy lạnh sống lưng.

## Chương 30: Vậy thì chàng hãy thu lại hậu vị này đi!

Tài ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả

Vân Kiều chưa từng cảm thấy bản thân mình có gì bất ổn cả.

Nàng sống gần ấy năm, đã làm qua rất nhiều việc, không phải là kiểu tiểu thư đài cát đi vài bước đã thờ hờ hển.

Nhưng Thái Y nói lúc nhỏ nàng “bảo dưỡng sơ sài”, có bệnh “cung hàn”.

Vân Kiều nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng nhớ ra được đoạn ký ức của nhiều năm trước.

Khi đó, phụ thân nàng bệnh nặng, trong nhà quần bách, nàng từng nhận giặt xiêm y cho người ta trong trời đông giá rét khắc nghiệt, cũng từng chạy việc vặt ở bến tàu. Tuy không kiếm được bao nhiêu tiền nhưng vẫn tốt hơn ngồi ở nhà lau nước mắt.

Sau này cuộc sống của nàng tốt hơn một chút, những khó khăn cực khổ của năm đó nàng đã vớt ra khỏi đầu. Nhiều năm trôi qua không còn nhớ đến nữa, nào ngờ lại nhận cái kết đau khổ đến vậy.

Nghĩ đến lời nói cùng ánh mắt của Lương ma ma ban nãy, toàn thân nàng liền cảm thấy không khỏe.

Vân Kiều đuổi hết tất cả cung nữ hầu hạ ra ngoài, một mình ở trong phong suy nghĩ miên man không có mục tiêu. Nhất thời, thậm chí nàng còn nghĩ có phải lời nói của Lương ma ma hôm nay là do Bùi Thừa Tư sắp đặt?

Ý nghĩ này vừa đến, Vân Kiều vội giặt mình. ---Đọc FULL tại [Truyenfull.vn](http://Truyenfull.vn)---

Trước đây, Bùi Thừa Tư ở trong mắt nàng là người vô cùng quang minh lỗi lạc, từ khi nào nàng đã bắt đầu suy đoán hẳn theo một loại bản năng?

Vân Kiều cứ vậy nhốt mình ở trong phòng, không ai dám đến quấy rầy. Cho đến khi chạng vạng, sắc trời dần tối, Thiên Thiên trở về, đẩy cửa đi vào.

“Chuyện gì...” Vân Kiều nhíu mày nhìn qua, nàng sững sốt rồi chuyển sang ngơ ngác nhìn Nguyên Anh đang theo sau Thiên Thiên.

Có lẽ là vì bên ba nhiều ở bên ngoài, cho nên trông Nguyên Anh gầy hơn, nhưng trạng thái tinh thần vẫn rất tốt, khoe miệng luôn mang theo ý cười, ánh mắt lại càng sáng hơn.

Nguyên Anh nhẹ bước, vừa nhìn thấy nàng liền trêu ghẹo: “Nhìn ngơ ngác vậy sao? Có phải không thể ngờ ta lại đến nhanh như vậy đúng không?”

Đúng là Vân Kiều không thể ngờ được.

Nhìn dáng vẻ đã lâu không gặp của Nguyên Anh, ngoài mặt nàng vui mừng, nhưng không hiểu sao khoe mắt lại cảm thấy cay cay.

Nguyên Anh đứng yên trước mặt nàng, nói: “Ta có cần phải hành lễ không?”

“Giữa ta và ngươi không cần bận tâm những chuyện này!” Vân Kiều vội lắc đầu, sau đó kéo Nguyên Anh ngồi cạnh mình: “Sao hôm nay ngươi lại đến đây?”

“Ta nghe Thiên Thiên nói ngươi không tiện rời cung, nghĩ hiện giờ có lẽ ngươi đang ủ rũ cụp đuôi, hơn nữa, trong cung hẳn sẽ có chỗ cho ta qua đêm, nên ta đến xem ngươi thế nào!” Nguyên Anh nắm tay Vân Kiều, nhìn thấy gương mặt ủ rũ của nàng, bất đắc dĩ thở dài: “Ta thật sự muốn mắng cái tên nào đó, nhưng sợ phạm tội đại nghịch bất đạo, nên đành nhịn vậy!”



Vân Kiều bị lời này chọc cười, nàng đưa tay đè đuôi mắt lại, dịu dàng nói: “Người có thể đến đây, ta rất vui!”

Nhìn thấy bộ dạng Vân Kiều thế này, nhất thời Nguyên Anh không thể nghĩ ra được lời dí dỏm nào, chỉ biết đưa tay ôm nàng.

Khi mở lời lại, hai người đều lảng tránh không nhắc đến những chuyện không vui.

Nguyên Anh kể về những phát hiện lý thú của mình mấy ngày qua, Vân Kiều thì sai nhà bếp mang bánh trà đến, cùng nhau đàm đạo.

Ở chung với Nguyên Anh, Vân Kiều không bao giờ lo buồn chán, sẽ có rất nhiều chuyện nói đến hôm sau cũng chưa hết.

Đến khi Thiên Thiên ra ngoài châm trà, nàng ta nhẹ giọng hỏi: “Có phải Thiên Thiên đã có người trong lòng rồi không?”

Vân Kiều nghe xong trợn tròn mắt: “Sao lại hỏi như vậy?”

“Lúc nãy Thiên Thiên dẫn ta vào đây, có gặp một thị vệ đang trực trong cung, tuy chỉ hàn huyên vài câu nhưng ta vẫn nhìn ra có điều mờ ám!” Nguyên Anh vuốt cằm, giọng nói mang theo chút đặc ý: “Người biết đấy, trước giờ ta nhìn sự việc rất chuẩn!”

Sau khi nghe Nguyên Anh nói, Vân Kiều ý thức được, điều này cũng không hẳn là khó tin. ---Đọc FULL tại [Truyenfull.vn](http://Truyenfull.vn)---

Dựa vào tính tình của Thiên Thiên, với người xa lạ nàng tránh xa còn không kịp, huống hồ “hàn huyên vài câu”, cho dù kia không phải là người trong lòng thì cũng là người Thiên Thiên có hảo cảm.

Nhưng trước giờ Thiên Thiên ít nói, cho dù có hảo cảm với ai nàng cũng sẽ không nói ra. Cho nên Vân Kiều căn bản không biết sự hiện diện của người kia, càng không biết Thiên Thiên và thị vệ kia là kiểu mối quan hệ nào.

Trong lúc nói chuyện, Thiên Thiên đã thay ấm trà khác trở về. Vân Kiều chỉ đành nuốt xuống những lời muốn nói, đợi hôm khác tìm được thời cơ thích hợp sẽ hỏi sau.

Bóng đêm dày đặc, Vân Kiều định giữ Nguyên Anh ở tấm điện của mình nghỉ ngơi, thì bên ngoài vang lên tiếng truyền, là Bùi Thừa Tư đến.

Nguyên Anh kiên cường đứng dậy, chép miệng một tiếng, sau khi đến gian ngoài, nàng vẫn theo quy củ hành lễ với Bùi Thừa Tư.

Ánh mắt Bùi Thừa Tư lướt qua người nàng, hần dừng một lúc rồi nói: “Miễn lễ!”

Hiếm khi mới được gặp Nguyên Anh, Vân Kiều muốn ngủ cùng giường với nàng, để được trò chuyện nhiều hơn. Nhưng hôm nay Bùi Thừa Tư đến Thanh Hòa Cung, nàng không thể ngó lơ được, đành phân phó Lương ma ma đưa Nguyên Anh đến nơi khác.

Sau khi Nguyên Anh rời đi, thoáng chốc trong tấm điện trở nên yên ắng.

Những chuyện bị nàng vớt ra sau đầu giờ đây đột nhiên kéo về, Vân Kiều ngồi xuống, ý cười trên mặt biến mất, ánh mắt nhìn Bùi Thừa Tư có chút do dự.

Bùi Thừa Tư nhìn ra được nàng đang nghĩ gì, hần chủ động mở miệng: “Lương ma ma đã đến chỗ ta thỉnh tội, xét bà ấy tuổi đã cao cho nên phạt nửa năm bổng lộc xem như giờ cao đánh khẽ!”

Vân Kiều siết chặt ống tay áo, nàng thở dài: “Không đáng phải vậy!”

Hiện giờ, dựa vào thân phận của nàng, muốn trách phạt ai cùng lắm chỉ bằng một câu nói, nhưng Lương ma ma là do Bùi Thừa Tư phái đến để dạy quy củ, cho dù lời nói có sắc bén chút thì cũng coi như là “làm hết chức trách”.

“Chuyện của bà ấy nói nàng không cần để trong lòng, cũng đừng nên nghĩ nhiều!” Bùi Thừa Tư ngồi xuống bên cạnh Vân Kiều, phủ lên bàn tay đang siết chặt của nàng, muốn nàng thả lỏng: “Nghe Thái Y nói thân thể điều dưỡng tốt thì không có gì đáng ngại!”

Bùi Thừa Tư tách tay Vân Kiều ra, lúc này mới phát hiện sức của nàng rất lớn cho nên các móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, giống như đóng chặt đinh xuống, nặn nhẹ một chút sẽ bật máu.

Thấy vậy, trong lòng hẳn thật sự có chút giận Lương ma ma vì tự tiện hành động.

Dù sao Lương ma ma cũng mới ở chung với Vân Kiều một thời gian ngắn, không hiểu nàng bằng hẳn, trước mặt Vân Kiều có một số lời có thể nói, có một số lời tuyệt đối không thể nói.

Dây đàn căng quá sẽ bị đứt.

Vân Kiều hiện giờ giống như dây đàn sắp đứt.

“Đợi qua tết, nếu nàng muốn xuất cung, ta có thể bớt chút thời gian để đi cùng...” Bùi Thừa Tư nhẹ mơn trớn lưng Vân Kiều, thấp giọng trấn an: “Nếu nàng muốn gặp Nguyên Anh thì giữ nàng ta trong cung ít hôm, cũng không vấn đề gì!”

Với Bùi Thừa Tư mà nói, đây đã xem là cực kỳ nhường nhịn rồi, nhưng thái độ của Vân Kiều vẫn cứng rắn như vậy, thậm chí còn rụt người về phía sau.

“Để Lương ma ma đến nơi khác làm quản sự đi!” Vân Kiều chậm rãi nói, vô cùng kiên định: “Không cần trách phạt bà ấy, bà ấy không làm gì sai cả, chỉ là ta không muốn nhìn thấy bà ấy nữa!”

Chỉ cần vừa nhìn thấy bà ấy nàng lại nhớ đến ánh mắt lạnh buốt kia.

Bùi Thừa Tư không thể ngờ được nàng lại có thành kiến với Lương ma ma đến mức đuổi người ta đi, sau một hồi im lặng, hắn khuyên nhủ: “Nàng mới vào cung, khó tránh khỏi sẽ có sơ hở...”

“Trong cung nhiều người như vậy, chẳng lẽ không thể tìm được một ma ma để dạy sao? Còn nếu ta vô dụng, ta có thể nhờ Thái Hậu giúp đỡ!” Vân Kiều cố chấp nói.

Mặt Bùi Thừa Tư khẽ biến sắc, hắn khó hiểu nhìn nàng: “Ta không biết, từ khi nào nàng lại thân thiết với Thái Hậu đến vậy?”

Lời vừa nói ra, đối diện với ánh mắt kinh ngạc của Vân Kiều, lúc này Bùi Thừa Tư mới ý thức được bản thân nói sai. Hắn không nên lấy hiềm nghi trên triều áp lên người Vân Kiều.

Nhưng nước đổ đi khó hốt lại, giờ thì nói cái gì cũng muộn rồi.

Trước giờ Vân Kiều cứ luôn thắc mắc, vì sao sau khi Bùi Thừa Tư vào kinh, mỗi lần nói chuyện với nàng hắn đều hỷ nộ vô thường.

Nàng từng vì điều đó mà hụt hẫng, buồn bã, nhưng thời gian gần đây nàng cũng dần hiểu ra.

Đó là vì đấu tranh trong con người hắn.

Cái gọi là “đi với phật mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy”, bên trong triều đình tranh đấu gay gắt, người lừa ta gạt, một khi đã sa chân vào thì sẽ bị cuốn theo.

Khi hắn nhớ đến tình xưa, nàng có thể mơ hồ nhìn thấy được dáng vẻ chàng thư sinh dịu dàng năm đó trong con người hắn; Nhưng khi hắn quan tâm đến “đại cục”, hắn sẽ trở thành người cầm quyền cao cao tại thượng, đa nghi, độc đoán không được phép phản kháng.

Quyền thế giống như thạch tán phổ biến ở triều đại trước, một khi đã dây vào rồi thì rất khó để từ bỏ, chỉ có thể càng lún sâu vào hơn.

“Điều Lương ma ma đi nơi khác, trong lòng ta tự cân nhắc, sẽ không làm gì khác thường đâu!” Vân Kiều lảng tránh câu hỏi vừa hung hăng vừa nghi kỵ của hắn, nàng nói: “Nếu sau này ta thật sự phạm phải sai lầm gì, hay chàng có đổi ý, thì cũng không cần cảm thấy khó xử, cứ thu hồi hậu vị này...” ---Đọc FULL tại [Truyenfull.vn](http://Truyenfull.vn)---

Khi nghe những lời của Lương ma ma lúc sáng, Vân Kiều đã suy nghĩ rất nhiều.

Trước đây, dù cuộc sống có khó khăn đến đâu nàng cũng không nản lòng, nàng luôn tin rằng mọi chuyện rồi sẽ tốt lên thôi. Song, hiện tại nàng cảm thấy mối quan hệ của mình và Bùi Thừa Tư không thể nào tốt lên được.

Lời nàng còn chưa nói xong đã bị Bùi Thừa Tư đánh gãy: “Nàng ăn nói lung tung gì đấy!” Giọng hắn mang theo chút tức giận: “Nàng muốn lấy cái này để uy hiếp ta?”

Vân Kiều không muốn cãi cọ với hắn, nàng chỉ bật cười thành tiếng.

Không phải là nụ cười cong mi, không phải nụ cười thấy răng không thấy mắt mà là nụ cười nhàn nhạt, thậm chí trên mặt còn bao phủ một lớp sương mờ.

Bùi Thừa Tư né tránh ánh mắt của nàng, hắn đưa tay ôm nàng vào lòng, thấp giọng nói: “Cho dù có tức giận cũng không thể tùy tiện nói ra những lời này!”

Hai người dán chặt vào nha trong tư thế thân mật.

Trán Vân Kiều đặt trên vai hắn, hít sâu hương trầm trúc trên người hắn. Lúc sau, nàng đè giữ tay hắn khi đang cời thắt lưng của nàng: “Ta muốn nhìn thấy chàng mặc áo xanh!”

“Cái gì?” Bùi Thừa Tư ngạc nhiên.

“Ta không thích vẻ hiện tại của chàng, cũng không muốn làm!”  
Vân Kiều gạt tay hất ta, nói lời cực kỳ vô lý với giọng điệu nghiêm túc: “Chàng đổi xiêm y mới được làm!”

Nàng không cần triều phục, thường phục của Thiên Tử, cũng không cần hoa văn rồng múa, mây bay nào cả, tốt nhất chỉ nên mặc áo xanh đơn giản thôi.

Tựa như năm đó hai người gặp nhau.

## Chương 31: Giống như c\*\*ng bức nàng!

Tài ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả.

Vân Kiều biết, một khi nói ra những lời này nhất định Bùi Thừa Tư sẽ không vui nhưng nàng vẫn không quan tâm.

Song, phản ứng của hắn dữ dội hơn những gì nàng nghĩ.

Hắn im lặng một lúc, cuối cùng cũng hiểu được ý nghĩa sâu xa của lời này, hắn càng siết chặt tay nàng, sức lực cực kỳ lớn.

Vân Kiều chịu đau khổ kêu lên, nàng giãy giụa nhưng không thể thoát được, ngược lại còn bị Bùi Thừa Tư đè trên giường.

Hai tay bị đan lại đè trên gối, xương cổ tay chong lên nhau khiến nàng đau đớn.

Vân Kiều giương mắt nhìn Bùi Thừa Tư thì phát hiện đáy mắt hắn ửng hồng, tựa như con rồng bị chạm trúng vảy ngược, không còn bình tĩnh như ngày thường nữa.

Nàng chưa từng nhìn thấy dáng vẻ như thế này của hắn.

“Là do trẫm quá dung túng nàng,” Bùi Thừa Tư gằn từng chữ: “Cho nên nàng mới nói năng không lựa lời như vậy!”

Đây là lần đầu tiên hắn xưng “trẫm” trước mặt nàng.

Vân Kiều yên lặng nhìn hắn, vành mắt đỏ lên, đôi mắt hạnh đào hoa ngấn nước, chực khóc.

Phản chiếu qua đôi mắt nàng, Bùi Thừa Tư nhìn thấy bộ dạng của chính mình hiện tại, hắn giật mình dờn tầm mắt nhưng vẫn không

buông tay.

Hắn áp chế Vân Kiều, lực tay không kiểm soát được xé rách tơ lụa trên người nàng.

“A Kiều, hiện tại đã khác xưa,” Bùi Thừa Tư cúi người, phủ lên thân thể mỏng manh của nàng, giọng điệu chân thật: “Đừng sống như trước nữa!”

Từ ngày hắn tiếp nhận lời mời của Trần Cảnh rời Bình Thành đến Trường An, bước trên con đường quyền lực tối cao, hắn biết không thể quay đầu lại nữa.

Vì sao Vân Kiều chỉ mãi ở đó, vẫn cứ nhớ mãi tên thư sinh nghèo đã bị hắn vứt bỏ kia?

Trước giờ hai người chưa từng cãi nhau trên giường, nhưng lúc này, thay vì nói hai phu thê đang ân ái, chi bằng nói nó giống c\*\*ng bức hơn. Bùi Thừa Tư áp chế nàng, vừa đấm vừa xoa, như muốn ép nàng phải thừa nhận.

Vân Kiều không hề hé nửa lời, móng tay được cắt tĩa gọn gàng cào lên người hắn để lại mấy vết đỏ, nhìn qua trông rất đáng sợ.

.....

Cuối cùng, ánh nến cháy hết, phía chân trời hừng sáng.

Bùi Thừa Tư không ngủ lại Thanh Hòa Cung, hắn đứng dậy khoác áo rời đi, không thèm quay đầu lại nhìn.

Thị nữ trực đêm bên ngoài nhẹ tiến vào xem xét, sau khi nhìn thấy bộ dạng của Vân Kiều, nàng ta liền hoảng sợ, vội gọi thêm người đến hầu hạ Vân Kiều tắm gội thay y phục.

Dù sao Thiên Thiên vẫn là nữ tử chưa gả nên nàng không để nàng ấy hầu hạ ban đêm. Vân Kiều nhẹ nhàng thở ra, cũng may



Thiên Thiên không nhìn thấy bộ dạng của nàng hiện tại.

Lật Cô đỡ Vân Kiều thay trung y, ánh mắt lướt qua những vết xanh tím rõ ràng trên người nàng, thở dài: “Đồ ngốc!”

Lúc trước ở trong ngục của Kinh Triệu Doãn, Lật Cô cũng từng chế giễu nàng như vậy, chỉ là hiện tại trong lời nói của nàng ta có thêm vài phần thương xót.

Vân Kiều dựa lên vai nàng, nhẹ giọng nói: “Ta vừa mới nghĩ, nếu trước kia ta chết ở trong ngục, có khi sẽ tốt hơn bây giờ!”

Như vậy lại hay, phu quân trong lòng nàng vẫn sẽ là người hoàn mỹ, không phải là Thái Tử hay Thánh Thượng gì cả, và giữa bọn họ sẽ không xảy ra nhiều bất hoà đến vậy.

“Nói ra được lời này thì lại càng ngốc!” Lật Cô trừng mắt với nàng, thấy nàng ngơ ngác nhìn lại mình, ngữ khí của Lật Cô dịu lại: “Đây không phải là lỗi của ngươi, sao lại tự nguyện rửa mình như vậy?”

Đêm càng lạnh rét, Lật Cô che miệng ho lên từng cơn, nàng thấp giọng nói: “Chi bằng ngươi cứ nghĩ là trên đường nhập kinh hấn đã chết rồi!”

Vẻ mặt Vân Kiều đầy kinh ngạc, nhất thời không biết phải nói thế nào.

Vừa rồi, Nguyên Anh muốn mắng Bùi Thừa Tư nhưng ngại thân phận của hấn nên đành nhịn. Hiện giờ, với câu này của Lật Cô, có thể nói là nguyên rửa thẳng Hoàng Đế, nếu để người khác nghe được chắc chắn sẽ phạm phải tội “đại nghịch bất đạo”.

“Phần lớn nữ nhân trên đời này đều là đồ ngốc, nghĩ lại ta lúc trước, ngay cả khi tức giận thì cũng chỉ biết nguyên rửa bản thân mình!” Lật Cô dí nhẹ lên trán nàng: “Nếu ngươi biết suy nghĩ thì đừng ngược đãi bản thân mình nữa!”

Vân Kiều im lặng lắng nghe, một lúc sau nàng gật đầu nặng nề.

Ngày hôm sau, khi nàng đến An Khánh Cung thỉnh án Thái Hậu như thường lệ, không biết là Thái Hậu đã biết tin tức gì, đặc biệt hàn huyên với nàng thêm vài câu về Bùi Thừa Tư.

Trần Thái Hậu không phải là mẫu thân của Bùi Thừa Tư, cho nên trước giờ vẫn luôn kiêng dè, đây là lần đầu tiên bà nhắc đến hẳn trước mặt nàng.

Cũng không nói gì nhiều, cùng lắm chỉ nhắc nhở vài câu, bảo nàng nên suy nghĩ kỹ mọi chuyện rồi hãy quyết định.

Vân Kiều lễ phép đáp lời.

Trần Thái Hậu đẩy quyển sách lại cho nàng rồi cười nói: “Ai gia vô tình tìm được một quyển thi tập ngày trước đã đọc, nếu người có hứng thú thì mang về tìm hiểu xem!”

Vân Kiều ngậy ra, hai tay tiếp nhận: “Thần thiếp sẽ nghiêm túc xem nó!”

Vân Kiều hiểu rõ, Thái Hậu sẽ không vô duyên vô cớ thưởng cho nàng một quyển thi tập. Sau khi trở về Thanh Hoà cung, nàng cẩn thận lật ra xem.

Lật ra vài trang, Vân Kiều phát hiện có một tấm thẻ kẹp sách hình lá vàng mỏng như cánh ve.

Vân Kiều nhẹ vuốt ve chiếc lá, ánh mắt dừng trên trang giấy, sau đó lại chú ý đến dòng cuối cùng.

Trên đó viết: “Thật sáng, thật cao là nhật nguyệt, thật thân thật cách ấy phu thê!”

Đây là đạo lý Thái Hậu không tiện nói ra ngoài miệng nhưng lại muốn nàng phải hiểu rõ.

Chưa chắc Thái Hậu đã quan tâm đến tình cảm giữa phu thê bọn họ, nhưng bà ấy sợ nàng hành động theo cảm tính, đến một ngày nào đó thật sự chộc giận đến Bùi Thừa Tư, làm hỏng hết việc.

Vân Kiều nhẹ nhàng sờ câu thơ trên sách, đọc đi đọc lại vài lần, sau đó lặng lẽ nở nụ cười.

Được khuyên răn nhiều lần, cho dù nàng có là đồ ngọc thì hiện giờ cũng cần phải tỉnh táo.

Vân Kiều đóng tập sách lại, phủi bụi trên ống tay áo, đến thiên điện tìm Nguyên Anh và Thiên Thiên.

Ba người họ chơi bài lá giống như lúc trước ở ngoài cung.

Cuối cùng Thiên Thiên thua một ít, còn Nguyên Anh bị “mất máu” quá nhiều, chỉ có Vân Kiều thắng đậm, hạt dưa thay tiền chất đầy trên đĩa trước mặt.

Nguyên Anh nhắm đếm, sau đó sờ đến túi tiền mang bên người, thở dài nói: “Ta không ngờ vừa mới vào cung một chuyến đã đưa hết tiền cho ngươi!”

Tiếp đó nàng thuận miệng cảm thán: “Sao hôm nay ngươi may mắn vậy?”

“Chẳng phải người đời có một câu,” Vân Kiều đang vò vỏ hạt dưa, ngẫm nghĩ một lúc, cười nói: “Tình trường thất ý, sòng bạc đắc ý!” (\*)

(\*) cùng nghĩa với Đen bạc đỏ tình.

Động tác đếm tiền của Nguyên Anh dừng lại, do dự nhìn về phía Vân Kiều, nhìn thấy vẻ mặt nàng tự nhiên, tựa như không thềm để ý, lúc này mới thở hắt ra.

Nguyên Anh xoa mặt, thật lòng nói: “Nghĩ thoáng được thì tốt!”

“Khi nào rảnh rồi thì đến thăm ta, nếu ở ngoài gặp khó khăn gì thì cũng đến tìm ta!” Vân Kiều dặn dò.

“Đương nhiên rồi!” Nguyên Anh đứng dậy cười nói: “Thân phận này của ngươi không dùng thì rất phí, ta sẽ không khách khí đâu!”

Vân Kiều tiễn nàng ra cửa Thanh Hoà Cung, sau đó dừng bước, không tiện tiến xa.

Thiên Thiên chủ động nói: “Muội đưa Nguyên Anh cô nương về!”

“Được!” Nguyên Anh cười tủm tỉm đồng ý, sau đó đưa mắt nhìn Vân Kiều đầy ẩn ý, xem như ngầm hiểu nhau.

Lập tức Vân Kiều nhớ đến chuyện Nguyên Anh vừa nhắc đến hôm qua, nàng càng thêm tò mò, đợi Thiên Thiên đưa Nguyên Anh rời đi rồi, nàng mới hỏi Lạt Cô: “Ngươi có phát hiện, gần đây Thiên Thiên có gì khác thường không?”

“Thiên Thiên là cái hũ nút, che đậy tâm tư kín bưng, không có chuyện gì sẽ không mở lời với ta!” Lạt Cô cẩn thận ngẫm nghĩ một lát, đột nhiên nhớ đến một chuyện: “Ta nhớ rồi, trước đó vài ngày hình như nàng bị rơi một chiếc khăn tay, còn vất vả đi tìm. Vốn là tay trắng trở về, nhưng không hiểu sao sau đó lại tìm được!”

Vân Kiều kéo dài âm thanh: “Nói như vậy...”

Kết hợp với tình huống mà Nguyên Anh nhắc đến, trong lòng Vân Kiều đã mơ hồ có đáp án.

Tám phần là Thiên Thiên đánh rơi chiếc khăn tay, thị vệ kia nhặt được, vì vậy hai người kết bạn, thậm chí còn sinh ra hảo cảm.

Đối với chuyện này, Vân Kiều không bài xích thậm chí còn vui mừng.

Thiên Thiên đã đến tuổi kết hôn, nếu không phải vì bất đắc dĩ, Vân Kiều cũng không muốn đưa nàng vào cung để hầu hạ mình. Nếu nàng thật sự có người ái mộ, Vân Kiều sẵn lòng chuẩn bị của hồi môn thật long trọng để đưa nàng xuất giá.

Nhưng trước hết nàng phải biết rõ tên thị vệ kia là ai, tướng mạo, nhân phẩm thế nào mới được.

Tuy Vân Kiều rất tò mò, nhưng ngày tết đang đến gần, nàng có vô số việc phải làm mỗi ngày, chỉ đành tạm thời gác lại chuyện của thị vệ này sang một bên. Hôm khác sẽ hỏi Thiên Thiên.

Đêm đó, nàng và Bùi Thừa Tư chia tay trong không vui, sau đó hẳn không đến Thanh Hoà Cung nữa. Nhưng hẳn vẫn làm theo yêu cầu của nàng, điều Lương ma ma đến nơi khác, sai hai vụ cung nữ có thâm niên đến hầu hạ nàng.

Có lẽ là vì vết xe đổ của Lương ma ma trước đó, hoặc có lẽ là hai vị này nhận được lệnh gì, bọn họ đối xử với Vân Kiều rất cung kính, gần như không khuyên can, càng không dám tự tiện chỉ điểm điều gì.

Mỗi ngày tuy bận nhưng Vân Kiều lại cảm thấy thoải mái rất nhiều.

Thuốc của Thái Y Viện đưa đến mỗi ngày, lúc tâm trạng Vân Kiều vui vẻ, nàng sẽ cố bóp mũi uống hết, lúc tâm trạng nàng không vui nàng sẽ không ép uống bản thân, trực tiếp đổ vào gốc hoa bên ngoài cửa sổ.

Bởi vì, đây là lần đầu tiên Vân Kiều xử lý công vụ ngày tết, cho nên khi Trần Thái Hậu hỏi qua ý nàng rồi mới cho Tân ma ma đến giúp đỡ để lo cung yến.

Yến tiệc vào đêm giao thừa trong cung là buổi tiệc quan trọng, Hoàng Đế thiết đãi bá quan văn võ, còn Hoàng Hậu thì mở tiệc chiêu đãi các cáo mệnh của Thế gia, thể hiện sự uy nghiêm và phóng khoáng của Thiên gia.

Ngay cả khi lúc trước Tiên Đế nằm liệt trên giường, cũng cố gắng gượng dậy để tham dự.

Công việc cụ thể đương nhiên không cần Vân Kiều tự tay xử lý, nhưng việc chọn thực đơn của buổi tiệc, danh sách khách mời, vấn đề chỗ ngồi đều phải được nàng thông qua.

Người của Thanh Hoà Cung không dám khuyên rằng điều gì, cuối cùng là Tân ma ma bên cạnh Thái Hậu nhắc nhở Vân Kiều trước khi đưa ra phương án cuối cùng thì đến dò hỏi ý Thánh Thượng, để tránh lúc đó hấn có kiêng kị hay bất mãn gì.

23 tháng chạp, ngày của năm cũ này trong kinh đô xuống một trận tuyết lớn.

Vân Kiều mặc thử lễ phục của Thượng Cung Cục đưa qua, không bao lâu sau, nội thị được phái đến Tử Thần Điện đã trở về, hấn ở bên ngoài thận trọng bẩm lại: “Thánh Thượng nói muốn người tự mình đến bẩm báo!”

Mọi người trong điện đồng loạt thở nhẹ đi.

Cho dù không biết đêm hôm đó đã xảy ra chuyện gì, nhưng nhiều ngày qua không thấy Thánh Thượng đến Thanh Hoà Cung, bọn họ cũng suy đoán được ít nhiều.

Vân Kiều ngẩn ra, song cũng chẳng tức giận, cũng không căng thẳng lo sợ chỉ nhàn nhạt phân phó: “VẬY THÌ ĐI THÔI!”

## Chương 32: Ta biết trước giờ chàng vẫn thiên vị ngu gia!

Tải ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit Khả Khả.

Vừa mới ra khỏi cửa, gió lạnh cuốn theo những bông tuyết đánh vào mặt nàng. Thị nữ vội dè ô thấp xuống mới chắn được chút ít.

Vân Kiều quấn áo choàng thật dày, trong ngực còn ôm bếp lò nhưng vẫn thấy lạnh thấu xương.

Thời tiết thế này, ngay cả An Khánh Cung ở bên kia đã báo miễn thỉnh an từ sáng sớm. Không biết Bùi Thừa Tư nghĩ thế nào lại triệu nàng qua vào lúc này.

Lúc trước hai người cãi cọ mất hoà khí, sau không tới lui nữa. Chẳng lẽ Bùi Thừa Tư đột nhiên nổi hứng, vô duyên vô cớ muốn lặn lội với nàng?

Cả đoạn người Vân Kiều chìm trong suy nghĩ, đến khi tới Tử Thần Điện, thị nữ đỡ nàng xuống kiệu, tiếp đó phủ tuyết trên áo choàng của nàng.

Nội thị hầu hạ bên ngoài điện nhìn thấy nàng đến lập tức đi vào trong thông truyền. ---Đọc FULL tại [Truyenfull.vn](http://Truyenfull.vn)---

Nếu là lúc trước, nội thị chỉ cần thông truyền một tiếng rồi cung kính thỉnh nàng vào cửa, nhưng giờ đây, vẻ mặt nội thị thận trọng, bẩm báo: “Thánh Thượng còn đang nghị sự ở bên trong, xin nương nương đợi một lát!”

Một mực triệu nàng đến đây nhưng lại để bên ngoài đợi, nếu là nói trùng hợp, sợ là chẳng có mấy ai tin đâu.

Thấy bộ dạng của nội thị lo lắng đề phòng, Vân Kiều không nói thêm gì, chỉ cong khoé môi đáp: “Được!”

Nàng cũng lười hỏi đến Bùi Thừa Tư đang nghị sự với ai, nàng nắm chặt áo choàng cẩn răng đợi.

Lúc trước bên ba bên ngoài, Vân Kiều luôn cảm nhận bản thân mình cực kỳ khoẻ mạnh, năm này qua tháng nọ cũng chẳng bệnh gì. Từ sau khi vào kinh, nàng ăn uống đồ bổ dưỡng, thái y bắt mạch thường xuyên, vậy mà thân thể giống như càng dưỡng càng gầy.

Tựa như lúc này, đứng ở ngoài hành lang một lát đã phải che miệng ho khù khụ.

Qua một lúc lâu, trong điện mới có động tĩnh, thỉnh nàng đi vào.

Vân Kiều đưa lò sưởi tay cho thị nữ hầu hạ, rồi cởi áo choàng đi vào điện. Vừa mới đến cửa, nàng loáng thoáng nghe được lời Bùi Thừa Tư phân phó: “Trước giờ nàng ấy vẫn thích tranh phong cảnh của Mặc lão sư, vài ngày trước trẫm có được hai bức có bút tích của ông ấy, người thuận đường mang về cho nàng!”

“Thần thay Tam muội tạ ơn Thánh Thượng!” Một giọng nói trầm thấp đáp lời.

Bước chân của Vân Kiều hơi dừng lại, nàng chỉnh đốn lại quần áo, xem như không nghe thấy gì đi vào bên trong.

Nam nhân trong trang phục của thị vệ cầm một hộp gấm lui ra, nhìn thấy nàng, hấn chần chờ một khắc rồi hành lễ vấn an.

Vân Kiều liếc mắt nhìn hấn. Nam nhân này trẻ tuổi, dáng vẻ đoan chính, nhìn qua trông có chút quen, nhưng lại không nghĩ ra được cảm giác quen thuộc này từ đâu ra, cho nên nàng không nhiều lời, chỉ khẽ gật đầu.



Bên ngoài gió tuyết lớn, bên trong lại ấm áp như mùa xuân, Bùi Thừa Tư chỉ mặc thường phục mỏng manh, nhìn thấy Vân Kiều đã vào cửa rồi mà vẫn không nói gì, ánh mắt hẩn mờ mịt quan sát nàng.

Có lẽ vì than lửa cho nên mùi hương trong không khí càng dày đặc hơn ngày thường, nàng không thích mùi Long Tiên Hương.

Đối với mùi hương, Vân Kiều có hơi nhạy cảm chút, vừa mới bước vào nàng đã nhú mày khó chịu.

Nàng đè nén khó chịu trong lòng, cong gối hành lễ, rồi chủ động mở miệng: “Không biết Thánh Thượng triệu thần thiếp đến là có gì căn dặn?”

“Tất nhiên là vì cung yến!” Bùi Thừa Tư hất cằm, ý bảo nàng ngồi xuống trả lời.

“Thần thiếp chuẩn bị dựa theo lệ cũ của những năm trước, không biết Hoàng Thượng có ý kiến gì?” Vân Kiều trung nộ cười lạnh nhạt hỏi.

Trông thấy bộ dạng muốn “mau nói xong rồi đi” của nàng, Bùi Thừa Tư gõ nhẹ trên bàn, cười lên: “Trẫm còn chưa xem kỹ!”

Nụ cười xa cách trên mặt Vân Kiều suyt chút nữa tan biến. ---Độc FULL tại [Truyenfull.vn](http://Truyenfull.vn)---

Nàng còn tưởng rằng, Bùi Thừa Tư sẽ không tàn nhẫn đến mức kiểm chuyện rắc rối cho nàng, không ngờ hẩn thật sự có ý nghĩ này.

“Nếu đã như vậy,” Ngữ điệu của Vân Kiều dịu lại, phân phó cho thị nữ của mình: “Thanh Đại, ngươi lấy sách đọc lại cho Thánh Thượng nghe về cung yến sắp đến!”

Thị nữ còn chưa đáp đã bị Bùi Thừa Tư cắt ngang. Hẩn cầm chén trà lên, bình tĩnh nói: “Trẫm muốn nghe nàng nói!”

Vân Kiều trầm mặc một lát, cố gắng kiềm nén cơn giận của bản thân, sau đó tiếp nhận sách trong tay Thanh Đại, lạnh giọng chia ra từng mục.

Gây chuyện không có kết quả, sắc mặt của Bùi Thừa Tư cũng trầm xuống.

Hắn biết rõ, nếu là lúc trước, Vân Kiều sớm sẽ nổi giận với hắn vì “không có việc gì lại đi kiếm chuyện”, nhưng giờ đây nửa câu phàn nàn nàg cũng không nói ra.

Ngay cả cảm xúc không vui cũng lướt qua trên mặt nàng rất nhanh, khiến cho người khác không thể tìm được lỗi sai.

Nàng càng như vậy, Bùi Thừa Tư càng muốn quấy phá nàng, để xem nàng có thể nhẫn nhịn đến khi nào.

Mặc kệ hắn bắt bẻ hay yêu sách thế nào, Vân Kiều cũng kiên nhẫn không tức giận. Hoặc là điều chỉnh theo ý của hắn, hoặc thảo luận những điều khả thi, nói có sách mách có chứng.

Dường như nàng nhìn thấu được tâm tư của hắn cho nên nàng cố tình không để hắn được như ý.

Một Vân Kiều uy nghiêm, đoan chính lại mang theo bóng dáng của Trần Thái Hậu.

Nếu nghiêm túc mà nói, đây rõ ràng là điều hắn mong chờ từ lâu, bằng không, lúc trước đã không sai Lương ma ma đến dạy nàng thi thư lễ nghĩa, giống như các tiểu thư khuê các.

Nhưng hiện tại, Bùi Thừa Tư không có được cảm giác đạt được ước nguyện.

Ma xui quỷ khiến thế nào, đột nhiên Bùi Thừa Tư nhắc đến một chuyện khác: “Vừa rồi nàng có nhìn thấy thị vệ kia không?”

Vân Kiều ngẩn ra, gật đầu theo bản năng, nàng không hiểu vì sao hắn lại hỏi đến vấn đề này.

“Đó là nhị công tử của Ngu gia, Ngu Kỳ!” Bùi Thừa Tư nhìn nàng không chớp mắt: “Hắn vừa làm giúp trăm một việc, muốn được ban thưởng!”

Lời này nói ra, thoáng chốc Vân Kiều liền rõ, cảm giác quen biết lúc này từ đâu mà có, cuối cùng nàng đã biết người “tam muội” trong cuộc đối thoại khi nàng vừa đến đây là ai.

Ngu Nhiễm.

Nghĩ đến điều này, rốt cuộc Vân Kiều không thể duy trì dáng vẻ hững hờ nữa, giọng nói cũng vì vậy mà lạnh hơn: “Chàng muốn nói gì?”

Lời này có hơi thất kính, nhưng Bùi Thừa Tư không so đo với nàng, ngược lại còn cười: “Trăm định thăng quan cho Ngu Kỳ, hoặc ban thưởng vàng bạc châu báu, nhưng hắn đều từ chối. Ngu Kỳ cả gan xin trăm một người...”

Vân Kiều hiểu, nếu việc này không liên quan đến mình thì Bùi Thừa Tư sẽ không lòng vòng như vậy. Nàng nhắm tính người bên cạnh mình, trong lòng đột nhiên hiện lên một suy đoán, đồng tử liền co rút lại.

“Đúng vậy, là cung nữ hầu hạ trong cung của nàng, Thiên Thiên!” Bùi Thừa Tư trả lời dứt khoát.

Vân Kiều còn đang tính đợi qua tết rảnh rồi sẽ tìm thời cơ thích hợp dò hỏi Thiên Thiên, tránh cho nóng vội doạ nàng ấy sợ.

Ngàn vạn không thể ngờ, nàng lại biết thân phận của tên thị vệ kia từ chỗ Bùi Thừa Tư.

Trong lòng nàng rối loạn không yên, đang định nói sẽ hỏi qua ý của Thiên Thiên, đột nhiên nàng lại nhớ đến một chuyện quan trọng, nàng nghiêng răng nói: “Nếu ta nhớ không lầm thì Ngu Nhị công tử đã thành gia lập thất rồi phải không?”

Vì Bùi Thừa Tư luôn nhớ ân tình của Ngu gia, cho nên lúc trước Vân Kiều đã hỏi thăm tình hình của Ngu gia, trong lòng cũng có chút ít thông tin.

Bùi Thừa Tư gật đầu: “Không sai!”

“Vậy hẳn xin Thiên Thiên là muốn muội ấy đến phủ làm thiếp thất sao?” Vân Kiều thay đổi sắc mặt, nàng vô cùng kinh ngạc trước thái độ của Bùi Thừa Tư.

Người khác không biết sự tình thì không nói, họ chỉ nghĩ Thiên Thiên là cung nữ hầu hạ cho Hoàng Hậu. Nhưng sao Bùi Thừa Tư lại không biết mối quan hệ của Thiên Thiên và nàng?

Sao nàng có thể cho phép Thiên Thiên là món quà để ban cho người khác làm thiếp thất?

Đương nhiên Bùi Thừa Tư biết Vân Kiều sẽ không đồng ý, cho nên sau khi Ngu Kỳ đưa ra lời đề nghị này, hắn đã dứt khoát từ chối, bảo hắn chọn điều khác.

Với Vân Kiều ở trước mặt, hắn không giải thích, để nàng hiểu lầm, đơn giản là hắn không muốn nhìn thấy dáng vẻ lạnh lùng của nàng, muốn nhìn thấy phản ứng của nàng đối với chuyện này.

“Ta biết chàng trước giờ thiên vị Ngu gia, nhưng ngày nào ta còn ở đây, chuyện này tuyệt đối sẽ không xảy ra!” Vân Kiều cười lạnh: “Bảo hắn nằm mơ đi!”

Nàng tức giận, đôi mày liễu dựng ngược lên, thoáng chốc dáng vẻ trở nên sinh động hơn. ---Đọc FULL tại [Truyenfull.vn](http://Truyenfull.vn)---

Bùi Thừa Tư ung dung hỏi: “Nàng không hỏi qua ý của Thiên Thiên sao? Lỡ như muội ấy đồng ý thì sao?”

“Chàng hiểu muội ấy hơn hay ta hiểu muội ấy hơn?” Vân Kiều phản kháng, oán hận nói: “Nhất định là Ngu Kỳ chưa từng nói với muội ấy chuyện đã có gia thất, nếu sớm nói ra, đương nhiên Thiên Thiên đã tránh xa hẳn ba thước rồi!”

Cô mẫu của Vân Kiều là mẫu thân của Thiên Thiên, lúc trước bị bệnh qua đời, kể từ đó Thiên Thiên không thể thoát khỏi thiếp thất tác oai tác quái ở nhà. Hậu viện của thế gia vô cùng phức tạp, nàng không tin Thiên Thiên chịu làm thiếp cho con cháu thế gia.

Bùi Thừa Tư lười biếng chống cằm, mỉm cười nhìn nàng phát tác, lúc sau mới mở miệng: “Nếu nàng không muốn, ta đành kêu hẳn chết tâm vậy!”

“Ta cũng sẽ bảo Thiên Thiên tránh xa hẳn một chút!” Vân Kiều liếc nhìn Bùi Thừa Tư, cố đè nén bất mãn về Ngu Kỳ, nàng nói: “Nếu không còn chuyện gì nữa, ta hồi cung trước!”

Bùi Thừa Tư lại nói: “Bên ngoài tuyết lớn, ở lại dùng cơm trưa rồi hãy về!”

Nghe thấy lời này, Thanh Đại đang khoanh tay hầu hạ bên cạnh liền vui mừng.

Đế Hậu lạnh nhạt xa cách cũng đã lâu, những lời này xem như Hoàng Thượng đã đưa bậc thang đi xuống, chỉ cần gật đầu thuận theo là đã hoà giải êm đẹp.

Đương nhiên, Vân Kiều cũng nghe ra ý muốn làm hoà trong lời nói, nhưng nàng không cảm thấy vui mừng, chỉ cảm thấy hoang đường. Nếu thật sự hẳn ngại tuyết lớn, thì hà tất gì một mực gọi nàng đến đây?

Lời nói cay nghiệt đến bên miệng, Vân Kiều lại cảm thấy có cái nhau cũng chẳng ích gì, nàng mím môi, cố nặn ra nụ cười giả tạo: “Làm phiền Thánh Thượng quan tâm, chỉ là trong cung công việc bộn bề vẫn còn đợi thần thiếp về định đoạt, không thể ở lại được!”

Không gian yên ắng bao trùm khắp điện, cung nhân cố vùi đầu xuống để giảm bớt sự tồn tại.

Bùi Thừa Tư cười lạnh, sắc mặt thay đổi, tựa như lập tức hấn sẽ thốt ra từ “cút” vì nàng không biết tốt xấu.

Nhưng cuối cùng, hấn bỏ qua lý do thoái thác của nàng, giữ lại nàng lần nữa: “Người trong cung của nàng chỉ toàn những kẻ có ăn mà không chịu làm sao? Có chuyện gì thì để các nàng tự lo liệu đi!”

Nói đến mức này rồi, Vân Kiều không thể từ chối nữa.

Thanh Đại lặng lẽ đưa mắt nhìn nương nương nhà mình, hy vọng nàng có thể vui vẻ đồng ý.

Vân Kiều cảm nhận được ánh mắt của xin của Thanh Đại, nàng suy nghĩ một chút rồi gật đầu đồng ý.

Khả: Mọi người đọc đến đây rồi mà vẫn thấy nữ chính cố chấp, nam chính tội nghiệp thì có thể quay đầu. Đoạn sau là giọt nước tràn ly khiến nữ chính bùng nổ tất cả.

Tính cách nữ chính có thể không hợp với bối cảnh cổ đại, nhưng nó hợp với editor, xin đừng bùng lời cay đắng với Vân Kiều.

Cảm ơn mọi người!!!

### **Chương 33: A kiều, nàng thật biết cách chọc cho ta tức giận!**

Tài ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả

Đây là buổi ăn trưa vô cùng yên tĩnh. Tuy Vân Kiều đồng ý ở lại nhưng nàng đã hạ quyết không nói lời nào.

Nàng dứt khoát thực hiện đúng quy tắc “ăn không nói, ngủ không nói”.

Bùi Thừa Tư tự nhận bản thân đã nhượng bộ, đưa bậc thang xuống, song, nhìn thấy nàng cố chấp như vậy, cuối cùng hẳn cũng không còn kiên nhẫn.

Hai người ăn xong bữa cơm mà chẳng ai thấy thoải mái cả, cuối cùng họ tách ra.

Sau khi buông đũa, Vân Kiều đứng dậy hành lễ theo quy củ, nàng thấy Bùi Thừa Tư không thèm nhìn mình, nàng cứ vậy dẫn Thanh Đại rời đi.

Sau giờ Ngọ, tuyết rơi ít hơn nhưng không khí bên ngoài vẫn lạnh thấu xương như vậy.

Đến khi trở về Thanh Hoà Cung, Lật Cô đã chuẩn bị canh gừng, nàng dặn Vân Kiều: “Ta biết ngươi không thích thứ này, nhưng nên uống một ít cho ấm!”

Lật Cô ở bên cạnh nhìn chăm chăm, Vân Kiều không thể qua loa chỉ đành nín thở uống hơn nửa chén, sau đó cho người gọi Thiên Thiên đến.

Trái tim thiếu nữ mỏng manh, Vân Kiều đuổi hết người trong phòng ra ngoài, rồi khéo léo tìm từ ngữ, uyển chuyển nhắc đến

chuyện của Ngu Kỳ.

Quả nhiên, khi Thiên Thiên nghe xong, mặt mũi trắng bệch, sau đó nghiêng đầu đi lau nước mắt.

Vốn tưởng rằng tâm đầu ý hợp, nào ngờ người trong lòng đã có gia thất, còn muốn biến mình thành phần thưởng để đưa về làm thiếp.

Chuyện như vậy chẳng mấy ai chấp nhận cả.

Vân Kiều thở dài: “Ta nghĩ tám phần là muội sẽ không đồng ý, cho nên đã tùy tiện thay nàng từ chối rồi!”

Vừa nói, nàng vừa quan sát phản ứng của Thiên Thiên.

Chỉ thấy Thiên Thiên gật đầu nặng nề, mắt ửng đỏ nói: “Vân tỷ yên tâm, muội không phải là loại người bám dính không buông. Sau này... muội tuyệt đối không dây dưa gì với hắn nữa!”

Vân Kiều dịu giọng trấn an: “Có chuyện gì thì cũng đừng giữ trong lòng, cứ việc nói ra. Ta thay muội xem mắt, chúng ta chọn mối khác tốt hơn!”

Thiên Thiên lắc đầu: “Không cần đâu!”

Kỳ thật giữa nàng và Ngu Kỳ không đến mức phó thác chuyện chung thân, nó chỉ là cảm mến trong lòng. Nàng nghĩ, đợi một thời gian nữa hiểu rõ đối phương hơn một chút, nàng sẽ nói với Vân tỷ.

Nhưng lại không ngờ, Ngu Kỳ lại tự đưa ra chủ ý như vậy.

Thật ra nếu bình tĩnh lại suy nghĩ thì việc này cũng dễ hiểu. Ngu gia là danh gia vọng tộc, tiền đồ của Ngu Kỳ rộng mở, còn nàng cùng lắm chỉ là một cung nữ có xuất thân tầm thường, sao có thể xứng là chính thê của Ngu nhị công tử được?



Cho dù có Hoàng Hậu che chở, mang danh là cung nữ chường sự thì cũng chỉ có thường dân mới chịu cưới nàng thôi.

Hầu hết các thế gia đều chường mắt người có xuất thân như nàng.

Vân Kiều hiểu rõ đạo lý này, chỉ là hiện tại có nói gì cũng không nên, nàng đưa tay vén tóc mai Thiên Thiên, cười nói: “Ngày tháng còn dài, nói không chừng đến một lúc nào đó muội sẽ tìm thấy người hợp với mình, cứ từ từ thôi, không vội!”

Từ chối Bùi Thừa Tư rồi trấn an Thiên Thiên, chuyện này coi như xong.

Vân Kiều cũng lười tìm hiểu xem Bùi Thừa Tư tặng tranh phong thủy gì cho Ngũ Nhiễm, dựa theo những gì hắn chọn, nàng phân phó cung nhân sắp xếp lại cung yến.

Đến giao thừa, mọi thứ đã chuẩn bị xong, Vân Kiều thay lễ phục đi đến An Khánh Cung, lát nữa sẽ cùng Thái Hậu đi đến cung yến ở Quỳnh Lâu.

Hôm nay tham dự cung yến, Vân Kiều trang điểm trang trọng lạ thường.

Váy áo tinh xảo phức tạp, áo choàng vàng thêu chỉ đỏ, mái tóc búi cao, cài trâm phượng chín đuôi ngậm trân châu, bên hông váy đính túi thơm và ngọc bội. Hoàn toàn mất đi dáng vẻ rụt rè thường ngày, thay vào đó là cử chỉ và ngôn từ đều tự nhiên phóng khoáng.

Trần Thái Hậu nhìn thấy, gật đầu cười thành tiếng: “Không tồi!”

Sau khi sắp xếp lại cung vụ một lần nữa, Vân Kiều nói: “Trước và sau giao thừa có rất nhiều việc thần thiếp suy nghĩ không chu đáo, khó tránh khỏi sơ sót, cũng may có Tân ma ma giúp đỡ nên mọi việc mới trôi chảy như vậy!”

“Người mới tiếp nhận không lâu, làm được thế này cũng không dễ gì!”

Trần Thái Hậu biết xuất thân của Vân Kiều, từ ban đầu bà đã chẳng thể hi vọng được gì. Sau khi nghe Tân ma ma bẩm báo, bà đã vô cùng ngạc nhiên.

Nhưng nghĩ lại, Vân Kiều có thể tự mình buôn bán làm ăn, đủ thấy nàng có chút thông minh. Người không phách lối kiêu ngạo, chăm chỉ học hỏi, cũng khiêm tốn thỉnh giáo người khác...

Nếu đủ thời gian, thì cũng có thể cai quản tốt hậu cung này.

Hai người hàn huyên một lúc, thấy vẫn còn sớm, họ lại chuyển sang đánh cờ.

So với lúc đầu, nàng bị “giết” không thể phản kháng, đến hiện tại kỳ nghệ của Vân Kiều tiến bộ vượt bậc, tuy không thắng được Thái Hậu nhưng có thể vùng vẫy “thoát thân” được.

Vân Kiều đang cầm quân cờ trắng, đang suy nghĩ xem bên hạ xuống nơi nào mới tốt thì lại nghe Trần Thái Hậu uyển chuyển chuyển chủ đề, ấy vậy mà bà lại nhắc đến chuyện của Ngu gia.

Dạo gần đây, Trần Thái Hậu ngẫu nhiên sẽ nói với nàng những chuyện của thế gia, không biết là có kiêng kỵ vì hay không nhưng đây là lần đầu tiên bà nhắc đến Ngu thị.

“Gần đây ai gia vô tình nghe người ta nhắc đến Ngu tam cô nương này, lúc trước xuôi nam đã gả cho người ta!” Trần Thái Hậu làm bộ như sực nhớ đến, thuận miệng nói ra: “Mấy năm trước đã đính hôn, nhưng thời vận không tốt, ngày thành thân hình như hôn phu bị khách khứa rót nhiều rượu quá, cho nên đã không còn..”

Vân Kiều khẽ néo bản thân để trấn tĩnh, không lộ ra thất thố.

Lúc trước nàng có để ý đến chuyện của Ngu gia, nhưng hoàn toàn không biết đến chuyện này, hiện giờ nghe Trần Thái Hậu nhắc đến, nàng lại cảm thấy khiếp sợ.

Nàng còn từng thắc mắc vì sao Ngu tam cô nương đã đến từng tuổi này rồi mà vẫn chưa có hôn phối? Lúc này đã có lời giải đáp.

“Sau sự việc ngoài ý muốn kia, Ngu gia và gia đình của hiền tể đã thương nghị, để cho nàng trở về nhà thủ hiếu 3 năm, sau này không ai nhắc đến chuyện này nữa!” Trần Thái Hậu cũng không giục Vân Kiều hạ cờ, chỉ lơ đãng cảm thán: “Tính đến hôm nay thì cũng đã qua ba năm rồi!”

Vân Kiều ngẩn ngơ, nàng cảm thấy Trần Thái Hậu sẽ không vô duyên vô cớ nhớ chuyện này với nàng, nhưng nhất thời nàng không rõ lý do là gì.

Trần Thái Hậu thấy bộ dạng mờ mịt của nàng, âm thầm thờ dài.

Bà đã sớm biết, phàm là chuyện gì chỉ cần Vân Kiều để tâm thì đều có thể làm được. Nhưng chỉ có chuyện của Bùi Thừa Tư nàng lại như thiếu “căn cơ”, yêu ghét đều thể hiện rõ ràng, không chịu nịnh hót, cũng không làm nũng để “tranh sủng”.

Thậm chí Vân Kiều còn không có ý định sắp xếp tai mắt hay là thu mua người ở Tử Thần Điện, cho nên mới bị nhắm mắt bịt tai không biết rất nhiều việc.

Đương nhiên, đối với điều này, Bùi Thừa Tư hẳn rất vui mừng, dù sao Đế Vương đều muốn người bên cạnh mình nên yên tĩnh.

Thái Hậu thấy Vân Kiều vẫn còn rất mơ hồ, đồng thời bà cũng hiểu vì sao lúc trước Bùi Thừa Tư lại cứ khăng khăng lập nàng làm hậu.

Nếu Vân Kiều thật sự là tiểu bối của Trần gia, thì bà sẽ nói rõ cho nàng biết.

Nhưng nàng không phải, cho nên chỉ có thể nói đến đây.

Vân Kiều càng nắm chặt quân cờ hơn, môi đỏ mím chặt, một lúc sau, toàn thân giống như bị mất lực, tùy ý đặt quân cờ xuống.

Đảo mắt đã biết cục diện đã thua, không thể xoay chuyển.

Nàng vuốt ve đầu ngón tay, rồi rĩ mắt cười: “Thần thiếp lại thua, để cho ngài phải chê cười rồi!”

“So với trước kia thì ngươi đã tiến bộ rất nhiều rồi, không cần nôn nóng!” Trần Thái Hậu nhìn sắc trời, rồi đứng dậy nói: “Không còn sớm nữa, đến Quỳnh Lâu thôi!”

Vân Kiều cũng đứng dậy theo, cung nữ khoác áo choàng cho nàng, đi theo ra cửa.

Quỳnh Lâu đã bố trí từ sớm, trong ngoài đều thấp đèn sáng trưng giống như ban ngày. Các nữ quyến trang điểm tỉ mỉ đã ngồi ngay ngắn, y phục thơm tho, dung nhan xuân sắc.

Nhìn thấy Trần Thái Hậu và Vân Kiều xuất hiện, mọi người đều rời chỗ đến hành lễ vấn an.

Ánh mắt Vân Kiều đảo qua các nữ quyến, lúc nhìn thấy Ngu Nhiễm nàng hơi dừng lại, sau đó khẽ mỉm cười, đọc câu chúc mà nàng đã chuẩn bị từ lâu.

Giữa một rừng hoa xinh đẹp, hôm nay, Ngu tam cô nương mặc bộ váy áo vàng nhạt, rất hợp với khí chất của nàng. Nàng ấy ngồi ở đó không nói lời nào vẫn có thể dễ dàng thu hút những ánh mắt khác.

Nàng ấy giống như một bông hoa súng nở rộ trong đêm, yên tĩnh và xinh đẹp.

Vân Kiều cố gắng kiềm chế bản thân mới không nhìn về phía nàng ấy. Nàng làm như không có việc gì quay sang hàn huyên với

các lão phu nhân, rồi rót rượu cho Quốc Công phu nhân, sai cung nữ đưa đến.

Tuy nàng không có quan hệ huyết thống với Trần gia, nhưng không thể phủ nhận nàng được Trần gia quan tâm rất nhiều, cho nên những trường hợp thế này nàng cũng sẽ cho Quốc Công phu nhân thể diện.

Trần Thái Hậu quan sát, khẽ gật đầu hài lòng.

Đây là lần đầu tiên nàng thấy Bình Hầu phu nhân.

Ngoài dự đoán, bà ấy trông không phách lối như nàng tưởng tượng, từ đầu đến cuối vẫn mang theo nụ cười nhã nhặn khiến người ta khó có thể hình dung được một người như bà như vậy tại sao lại dạy ra hai tính cách xấc xược như Triệu Nhạn Lăng và Triệu Đạc

Mà lúc này Triệu Nhạn Lăng cũng có chút yên phận, có lẽ vì có mẫu thân bên cạnh, hoặc có lẽ là vị cố kỵ thân phận, từ đầu tới cuối yên lặng ngồi một chỗ, không gây ra bất cứ chuyện gì nữa.

Cung yến trôi qua được một nửa, tiếng đàn hát tạm thời nghỉ ngơi, tiếp đến là thời điểm bắn pháo hoa.

Ở Trường An, chỉ có đêm giao thừa và tết nguyên tiêu là có bắn pháo hoa, đặc biệt là đêm giao thừa, cho nên không chỉ hoàng thân quốc thích, quý tộc thế gia mà bá tánh khắp Kinh Thành đều mong chờ được xem pháo hoa trong cung, có thể nói là cả nước đều vui.

Hình dạng của pháo hoa Vân Kiều đều hỏi ý Bùi Thừa Tư để chọn ra. Thật ra, Vân Kiều muốn ra ngoài xem nhưng ngại thân phận, nàng không thể so với nhóm khuê tú nhỏ tuổi kia được, chỉ đành ngồi ngay ngắn theo quy củ nghe được mỗi tiếng vang.

Thấp thoáng thấy chân trời nở đầy sao, sau đó rơi xuống giống như sao băng.

Trong lúc ồn ào náo nhiệt, một cung nhân tiến đến thấp giọng bẩm báo: “Thiên Thiên cô nương vừa mới trượt chân rơi xuống hồ sen, đã được người khác cứu lên!”

Sắc mặt Vân Kiều khế biến, nàng kiềm chế xúc động muốn bật dậy, chỉ có thể phân phó: “Đi thỉnh thái y tới, chẩn trị tốt cho nàng!”

Sau khi bắn pháo hoa xong, Trần Thái Hậu hồi cung.

Tuy trong lòng Vân Kiều lo lắng cho Thiên Thiên nhưng vẫn ngồi trang nghiêm điềm tĩnh, mãi cho đến khi tan tiệc, nàng mới gọi Thanh Đại đến hỏi.

“Thiên Thiên cô nương đã tỉnh rồi, Thái y cũng đã xem qua, nói không có gì trở ngại. Chỉ là...” Thanh Đại cẩn trọng nói: “Người cứu nàng ấy vừa hay là vị Ngu thị vệ kia. Cho nên, sợ là...”

Tuy là trời đông, nội y bên trong vừa dày vừa nặng, nhưng khi rơi xuống nước giã giụa một hồi, được nam nhân cứu lên dù sao cũng sẽ ảnh hưởng đến sự trong sạch. Cho dù là ở Bình Thành cũng khó tránh khỏi những tin đồn nhảm nhí, huống chi đây là nơi nặng nề quy củ nhất.

Vân Kiều sửng sốt, bất giác mới ý thức được sự việc, ngay sau đó nàng liền tức giận.

Cho dù là nàng hay Thiên Thiên đều không muốn có bất kỳ liên quan gì đến Ngu gia, vì sao vẫn không thể tránh được?

“Tại sao Thiên Thiên lại rơi xuống nước? Ngu Kỳ sao không tuần tra ở phía trước lại đến hồ sen làm gì?” Vân Kiều nắm váy bước nhanh đến rồi thấp giọng hỏi.

Thanh Đại căng thẳng nói: “Có người nói, hai người bọn họ thừa dịp cung yến không ai để ý nên lén hẹn đến hồ sen gặp mặt...”

Vân Kiều càng thêm tức giận: “Nói bậy!”

Nói xong, nàng lại dặn dò: “Bảo cung nhân quản cái miệng của mình cho tốt, đừng loan truyền tin thất thiệt sau lưng người khác!”

Vội vàng trở về Thanh Hoà Cung, Vân Kiều còn chưa kịp hỏi rõ mọi chuyện thế nào thì bên ngoài vang lên tiếng thông truyền, Bùi Thừa Tư đến.

Có lẽ ở cung yến hấn uống rất nhiều rượu, đi đoạn đường xa như vậy mà trên y phục hấn vẫn còn hàn khí và mùi rượu. Ánh mắt cũng coi như còn chút tỉnh táo, nhưng dường như hấn lại quên những cãi vả lúc trước, vừa vào cửa đã gọi “A Kiều”.

Nhìn thấy Vân Kiều xinh đẹp trong lễ phục lộng lẫy, ánh mắt hấn hiện lên chút kinh ngạc.

Theo bản năng, Vân Kiều đỡ lấy hấn, đôi mày càng nhíu chặt: “Không phải chàng không biết tửu lượng của bản thân...”

“Nhưng ta rất vui!” Bùi Thừa Tư đưa tay ôm nàng vào lòng, thấp giọng nói: “A Kiều, ngày vui như vậy nàng đừng giận ta nữa nhé!”

Hấn thì thầm: “Ta và nàng đều có khuyết điểm... ngày tháng sau này còn dài, chẳng lẽ nàng muốn như vậy cả đời?”

Vân Kiều giãy giụa ra khỏi ngực Bùi Thừa Tư, sờ chớp mũi, nàng không đáp lại hấn, chỉ nói: “Chờ ta làm rõ chuyện của Thiên Thiên rồi nói sau!”

Bóng đêm đã tàn.

Vốn Bùi Thừa Tư còn nghĩ mượn men say để làm hoà, không ngờ lại nhận lấy câu này, hấn thấp giọng hỏi: “Chuyện của ta và nàng không đáng để nàng lưu tâm hơn sao?”

Vân Kiều hỏi lại: “Chuyện của ta và chàng cũng chỉ đáng để chàng mượn men say đến đây lừa mình dối người thôi sao?”

Bùi Thừa Tư nhìn nàng không chớp mắt, ánh mắt âm trầm. Không hiểu sao, Vân Kiều lại nhớ đến chuyện đêm hôm đó, nàng theo bản năng lùi về sau.

“A Kiều, nàng thật biết cách chọc giận ta!” Bùi Thừa Tư cười nhạt, sau đó phất áo rời đi.



## Chương 34: Dễ hấn vui vẻ, để đạt được mục đích!

Tài ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả

Nhìn thấy Bùi Thừa Tư phát áo rời đi, cung nhân hầu hạ trong điện liếc mắt nhìn nhau.

Ngay cả Niên ma ma trước giờ thận trọng chú ý từ lời nói đến hành động, kiên quyết không dám giẫm lên vết xe đổ của Lương ma ma, giờ đây cũng không thể nhịn được, bạo gan khuyên nhủ: “Tối nay là đêm giao thừa, không giống như ngày thường, nường nường nên nhường nhịn Thánh Thượng một chút...”

Theo thường lệ từ xưa đến nay, đêm giao thừa Hoàng Đế sẽ ở lại Thanh Hoà Cung, thể hiện sự hoà hợp của Đế Hậu. Lúc trước, Tiên Đế sủng ái Vi Quý Phi cũng chưa từng làm cho Trần Hoàng Hậu mất thể diện.

Nếu chuyện Bùi Thừa Tư rời đi truyền ra ngoài, thì không biết những người khác sẽ phê bình thế nào.

Trong lòng Vân Kiều rối như tơ vò, nàng lo lắng cho Thiên Thiên lại còn phải nghĩ đến đại cục, do dự một hồi nàng nhượng bộ nói: “Đi thỉnh hấn quay lại đi!”

Ma ma còn muốn khuyên nữa, nhưng nghĩ lại nếu muốn Hoàng Hậu đi cầu xin giờ này thì thật sự không thoả đáng. Chỉ đành phân phó nội thị mang đèn nhanh chóng đến Tử Thần Điện.

Lúc này, tin Thiên Thiên tỉnh dậy truyền đến, Vân Kiều chưa kịp thay bộ lễ phục phức tạp, vừa đi đến phòng Thiên Thiên, vừa đưa tay rút trâm phượng, gỡ bỏ mái tóc nặng nề xuống.

Không có đồ trang sức, lớp trang điểm hơi lem, nàng không còn là Hoàng Hậu đoan trang sắc sảo nữa, chỉ là một trưởng tử trên mặt đầy vẻ lo lắng.

Thiên Thiên vừa thấy nàng lập tức rơi lệ, cắn ống tay áo nói không nên lời.

Vân Kiều đuổi thái y và cung nữ ra ngoài, chỉ để lại Lật Cô hiểu rõ nàng nhất. Nàng ôm Thiên Thiên, vuốt ve mái tóc ẩm ướt, thấp giọng trấn an: “Đừng sợ, có Vân tử ở đây, không ai dám động đến muội đâu!”

“Vân tử...” Thiên Thiên nhào vào lòng ngực nàng, nghẹn ngào nói: “Là muội, là do muội không tốt, gây thêm phiền toái cho tử...”

Tuy tính tình nàng hiền lành nhưng không phải là loại ngu xuẩn, nàng biết rõ chuyện ngày hôm nay sẽ gây ra rắc rối lớn.

Vân Kiều lắc đầu, dịu dàng trấn an Thiên Thiên, lúc sau, đợi nàng dần bình tĩnh lại, lúc này mới hỏi: “Nói cho Vân tử biết, rốt cuộc tối nay đã xảy ra chuyện gì?”

Thiên Thiên ôm đầu gối cuộn tròn trên giường, giải thích rõ sự tình trong tiếng nức.

Tối nay Thiên Thiên hầu hạ ở Quỳnh Lâu, phụ trách trông coi vật phẩm cho Vân Kiều, nhưng không may bị một cung nữ vô tình hắt nước trà lên áo choàng, cho nên muốn về Thanh Hoà cung lấy cái khác.

Kết quả, nàng vừa rời khỏi Quỳnh Lâu liền gặp Ngu Kỳ.

Vốn dĩ, nàng đã quyết tâm không để ý đến hắn, nhưng Ngu Kỳ lại nói muốn dạo xem pháo hoa cùng nàng, cũng có vài lời cuối muốn nói rõ với nàng.

Việc xem pháo hoa, lúc trước Ngũ Kỳ đã từng đề cập đến, Thiên Thiên thấy hẳn nói khẩn thiết quá cho nên không nỡ nhẫn tâm từ chối, cứ như vậy ngầm đồng ý để hẳn đi theo mình.

Nào biết, chuyện “hợp tan trong vui vẻ” không như nàng nghĩ, khi đi bộ đến hồ sen, hai người lại xảy ra cãi vã.

Trong lúc giã giũa, nàng trượt chân rơi vào hồ sen, sau đó sinh ra cố sự này.

“Do muội do dự không quyết đoán, không từ chối hẳn rõ ràng, lúc sau cũng không chịu cẩn thận...” Thiên Thiên vừa mệt mỏi vừa áy náy: “Vân tỷ, tỷ phạt muội đi...”

“Lỗi không phải do muội, không cần tự trách bản thân!” Vân Kiều nhẹ nắm tay nàng, quay đầu nhìn Lật Cô, trầm ngâm nói: “Chẳng lẽ việc này là do Ngũ Kỳ cố ý?”

“Nói không chừng là như vậy, chúng ta không có chứng cứ!” Lật Cô bình tĩnh phân tích: “Cho dù có là thật thì chúng ta cũng không thể giống trống khua chiêng đi truy cứu được, sẽ càng làm mọi chuyện thêm xấu đi!”

Chuyện liên quan đến trình tiết phải luôn cẩn thận.

Nam nhân trêu hoa gheo nguyệt thì cùng lắm chỉ bị trêu chọc bằng hai chữ “phong lưu” là xong, nhưng với nữ nhân mà nói, đó là tai họa ngập đầu.

Nếu là người khác, bọn họ có thể bí mật điều tra thẩm vấn, nhưng kia lại là người của Ngũ gia, cho nên việc này không thể qua mặt được Bùi Thừa Tư.

Chưa nói đến việc này không bằng không có, cho dù là có thì Vân Kiều cũng không dám chắc Bùi Thừa Tư sẽ thiên vị bên nào?

Sau một hồi cân nhắc, bất luận là Ngu Kỳ vô tình hay là cố ý, các nàng đều sẽ ngậm bồ hòn, trước mắt phải thu hẹp phạm vi ảnh hưởng của chuyện này xuống thấp nhất có thể.

Thấy Thiên Thiên còn khóc trong bóng tối, Vân Kiều đè mu bàn tay nàng, nghiêm túc nói: “Muội yên tâm, chuyện tiếp theo cứ để tỳ xử lý, tuyệt đối sẽ không để muội có bất cứ quan hệ nào với Ngu gia đâu!”

Lật Cô cũng khuyên: “Việc này có muốn truy cứu thì cũng nên truy cứu Ngu Nhị công tử, là do hấn lúc trước lừa gạt, lúc sau dây dưa, người có liên quan gì đâu? Vân tỳ của người không phải là người không biết nói đạo lý, người không cần phải tự trách mình!”

Mùa đông khắc nghiệt, Thiên Thiên ngâm trong nước lạnh một lúc lâu, giờ đã phát sốt, sau khi uống thuốc đã đi ngủ.

Vân Kiều chỉnh chăn gấm lại cho nàng, lúc này mới đỡ Lật Cô ra cửa.

“Ta đã phân phó Thanh Đại đi rào trước, những cung nhân biết được chuyện này không được đồn đại lung tung,” Vân Kiều ấn huyệt Thái Dương, nhắm mắt: “Còn có thể làm gì đây?”

Lật Cô ấn ấn sống lưng nàng, thở dài: “Mệt mỏi cả ngày rồi, nên đi nghỉ thôi!”

Lời này dường như rút hết sức lực toàn thân của Vân Kiều, vai lưng nàng đều sụp xuống. Một lát sau, Niên ma ma trở về trong vô vọng.

“Lão nô vô năng, không nhìn thấy Thánh Thượng...” Niên ma ma cúi đầu thỉnh tội.

“Thôi, bỏ đi,” Vân Kiều vẫy vẫy tay phân phó: “Không còn sớm nữa, tất cả nghỉ đi!”

Mệt mỏi vì cung yến, cãi nhau với Bùi Thừa tư, sau đó lại lo lắng cho chuyện của Thiên Thiên, nàng mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần gần như không mở mắt nổi. Nàng lười nghĩ nhiều, vội vàng tắm rửa xong rồi đi ngủ.

Song, cho dù mệt thế nào đi chăng nữa, hôm sau nàng vẫn phải thức sớm đến An Khánh Cung thỉnh an.

Vân Kiều rất biết cách nhìn sắc mặt, ở trong cung này một khoảng thời gian, nàng rất nhạy bén với cảm xúc của Thái Hậu.

Vừa mới bước vào cửa, Vân Kiều đã thấy Tân ma ma thấp giọng bẩm báo gì đó với Thái Hậu, lúc nhìn thấy nàng, bà ta dừng lại.

Mà lúc này, ánh mắt Thái Hậu nhìn nàng cũng không còn bình thản như trước nữa, mang theo đó là chút khó hiểu. Tựa như hận rèn sắt không thành thép, nhưng cũng giống như...

Thương hại?

Trước khi đến đây, Vân Kiều cũng mơ hồ đoán trước được, thấy vậy, sau khi thỉnh an, nàng không dám ngồi xuống, chỉ rũ mắt nhìn mặt đất.

Cho dù Thái Hậu có bất mãn thế nào đi chăng nữa thì cũng sẽ không làm nàng mất mặt trước mọi người, bà nâng tay đuổi hết cung nhân trong điện ra ngoài, lúc này mới mở miệng nói: “Nếu trong lòng ngươi đã hiểu rõ, vậy tại sao đêm qua lại hành động theo cảm tính? Tin tức Đế Hậu bất hòa truyền ra ngoài, đối với ngươi có chỗ nào tốt?”

Vân Kiều không thể nào phản bác, chỉ đành thấp giọng nhận sai: “Là thần thiếp suy nghĩ không chu toàn!”

“Có thể thấy được những lời hôm qua ai gia nói với ngươi, ngươi hoàn toàn không để tâm!”

Khi Thái Hậu nói lời này, ngữ khí vẫn rất bình tĩnh, Vân Kiều lại cảm thấy như ngạt thở, cắn môi: “Thân thiếp lỗ mãng, cô phụ tâm ý của mẫu hậu, thỉnh ngài trách phạt!”

Kỳ thật, sau khi Vân Kiều cẩn thận suy nghĩ lại, nàng biết Thái Hậu đang muốn nàng tận dụng cơ hội để lấy lòng Bùi Thừa Tư, đừng gây chuyện không đáng nữa.

Chỉ là, dưới tình huống của đêm qua, nàng thật sự không có thời gian để bận tâm đến.

Hướng chi, nàng sẽ không làm nũng tranh sủng trước mặt Bùi Thừa Tư, để rồi không những không làm dịu được mối quan hệ, ngược lại càng làm nó thêm căng thẳng.

Trần Thái Hậu lạnh lùng nói: “Vốn dĩ ai gia không nên nhúng tay vào chuyện của người và Thánh Thượng quá nhiều, nếu người không thích, không muốn nghe thì sau này ai gia sẽ không nói đến nữa!”

Lời này rất nghiêm trọng, Vân Kiều lập tức quỳ xuống thỉnh tội.

Trong lòng Vân Kiều rất rõ, những lời lúc trước Thái Hậu nói là vì lợi ích của Trần gia, nhưng cũng không làm hại nàng, cuối cùng kết quả lại thành “tốn công vô ích”.

Về tình về lý đều không thể biện minh được.

Nhìn thấy nàng quỳ thẳng lưng ở đó, chân thành nhận sai, thái độ của Trần Thái Hậu mới dịu đi một chút, bà uống ngụm trà, chậm rãi nói: “Người không phải là kẻ ngu dốt, chỉ là không lay chuyển được ‘căn cốt’, cho nên ai gia cũng không nói những đạo lý gì quá lớn lao với người. Ai gia chỉ nói một câu, một khi, người còn ở trong hậu cung này, đừng nên gây chuyện với Thánh Thượng!”

“Ví như chuyện nha đầu trong cung của người, nếu Thánh Thượng khăng khăng muốn ban nàng ta cho Ngu thị vệ thì người có

thể làm được gì?”

Vân Kiều bị câu hỏi này làm cho biến sắc.

Trần Thái Hậu để nàng quỳ một lát, lúc sau lại nói: “Sau này hành sự cần phải suy nghĩ trước sau, đừng chọn con đường khó đi!”

Nói xong, bà cũng không muốn giữ nàng ở lại, để nàng trở về cung của mình suy nghĩ lại.

Trước khi đi, Vân Kiều hành lễ với Thái Hậu, cung kính nói: “Đa tạ mẫu hậu chỉ điểm!”

Có lẽ là do quỳ lâu, nên khi nàng đứng dậy có hơi lảo đảo, nhưng vẻ mặt không có gì là oán hận hay bất bình, lúc nói lời cảm tạ cũng rất có thành ý.

Trần Thái Hậu thu hết mọi chuyện vào mắt, bất mãn ban đầu đã tiêu tan đi rất nhiều, đợi nàng rời đi rồi mới lắc đầu thở dài.

Tân ma ma do dự nói: “Việc đêm qua...”

“Tính tình của Hoàng Hậu này nói tốt cũng không tốt, nói xấu cũng không phải, tương lai thế nào không thể nói trước được...” Trần Thái Hậu khảy chuỗi phật trên cổ tay, cười nhạt: “Những gì có thể nói ai gia cũng đã nói rồi, còn chuyện khác, cứ tùy bọn chúng thôi!”

Vân Kiều là người thích náo nhiệt, cho nên từ trước giờ nàng luôn trông ngóng đến tết, nàng mua đồ tết và may quần áo từ rất sớm.

Hiện tại nàng không thiếu gì cả, cơm áo vô lo, nhưng ngày tết lại vô cùng ngọt ngào.

Khi trở về Thanh Hoà Cung, Thiên Thiên vẫn còn sốt cao mê man, Vân Kiều đến thăm, nàng ngồi ngay ngắn bên cạnh giường một lúc lâu.

Cho đến buổi trưa, cung nhân đến thỉnh dùng cơm, nàng giống như người từ trong cõi mộng bước ra.

Vân Kiều ăn cơm cũng không vào, cho nên nàng thay một bộ y phục tay áo bó sát đi vào phòng bếp.

Niên ma ma nhắm mắt đuổi theo, bà dè dặt nói: “Nương Nương muốn làm gì vậy?”

“Đương nhiên là xuống bếp,” mặt Vân Kiều vẫn không có biểu cảm gì, thấy bà ấy dường như muốn khuyên nhủ, nàng lại bổ sung: “Làm điểm tâm đưa đến Tử Thần Điện!”

Niên ma ma lập tức chuyển từ lo lắng thành vui mừng, bà không nói gì về chuyện này có hợp quy củ hay không, trên nét mặt thể hiện rõ ràng ý tứ “cuối cùng ngài cũng nghĩ thông”.

Vân Kiều không nói gì.

Trù nghệ của nàng không tồi, so với đầu bếp ở tửu lầu trong thị trấn nàng chẳng thua kém gì, chỉ là sau khi nhập kinh rồi, không có nơi cho nàng “dụng võ”.

Một là, nàng phải học các môn kia cả ngày, không có thời gian rảnh; Hai là nó không cần thiết, dù cho tay nghề nàng có tốt thế nào đi chăng nữa cũng không bằng ngự trù trong cung.

Hiện giờ xuống bếp, cùng lắm là vì...lấy lòng Bùi Thừa Tư.

Những lời nói tàn nhẫn của Thái Hậu đánh thức nàng, bên trong hậu cung này, tuyệt đối không thể gây hấn với Bùi Thừa Tư được.

Cho dù không vì bản thân mình thì cũng nên nghĩ cho những người bên cạnh.

Lúc trước ở Bình Thành, nàng rất vui khi xuống bếp vì Bùi Thừa Tư, hiện tại giống như kiểu tra tấn lạng lẽ. Sau khi nàng bỏ bánh lên



bánh, liền giao cho cung nhân canh chừng.

Lật Cô ở bên cạnh hầu hạ, đợi nàng rửa tay bằng nước ấm, rồi đưa khăn qua.

“Hoá ra loại chuyện này không cần thầy dạy cũng có thể làm được!” Đột nhiên Vân Kiều tự giễu.

Lật Cô khế thờ dài, khuyên nhủ: “Ngươi cứ xem như mình đang làm ăn đi, đỡ cho hấn vui, đạt được thứ mình muốn từ hấn... Cũng có thể xem là đạt yêu cầu!”

Vân Kiều suy nghĩ một lúc: “Thật sự đúng như vậy!”

Trên đời này, hầu hết mọi chuyện đều quy về lợi ích để trao đổi, giữa nàng và Bùi Thừa Tư cuối cùng cũng không thể tránh khỏi, từng bước đi đến đường này.

Có lẽ lấy cớ nói đây là chuyện làm ăn khiến nàng cảm thấy thoải mái hơn hai chữ “tranh sủng”.

Sau khi điểm tâm ra lò, Vân Kiều thay xiêm y do Thượng Cung Cục làm vội. Cung nhân tỉ mỉ trang điểm, sau đó chủ động đến Tử Thần Điện.

Lúc này, Bùi Thừa Tư không cố tình để nàng ở ngoài điện nữa, chỉ là phản ứng của nội thị hay phản ứng của Bùi Thừa Tư đều khiến nàng cảm thấy kỳ lạ.

Rõ ràng đêm qua nổi giận ùng ùng phát áo bỏ đi, nhưng hôm nay gặp lại, Bùi Thừa Tư không có chút tức giận nào, lúc nhìn thấy điểm tâm quen thuộc, lại im lặng một lúc lâu không lên tiếng.

Cả phòng trở nên yên tĩnh, Vân Kiều không tự nhiên, nói: “Đêm qua, ta lo lắng cho chuyện của Thiên Thiên, tình hình cấp bách khó tránh khỏi sơ sót...”

“Không cần nói nữa,” Bùi Thừa Tư lắc đầu, cảm điểm tâm lên: “Ta cũng có chỗ không phải, không nên giận dữ bỏ đi như vậy!”

Đêm qua, hấn bực bội Vân Kiều không biết tốt xấu, cũng có ý muốn làm cho nàng khó xử, nhưng khi bình tĩnh lại hấn rất hối hận.

Trước khi đến đây, Vân Kiều đã chuẩn bị rất nhiều tình huống, không ngờ hấn lại “hạ bậc thang” nhanh như vậy, sau một hồi kinh ngạc, nàng nhẹ thở ra.

“Chuyện của Thiên Thiên,” Vân Kiều giải thích đại khái về hành động của Ngu Kỳ, cẩn thận lựa lời: “Lúc đó, có lẽ là do Thiên Thiên sơ suất, nhưng phần lớn trách nhiệm là ở Ngu Nhị công tử. Ý của ta vẫn như trước, không muốn Thiên Thiên có bất kỳ quan hệ nào với hấn...”

“Vậy cứ làm theo ý nàng đi!” Bùi Thừa Tư đã nhìn ra được ý đồ của nàng vì sao lại đến đây, hấn cười bất đắc dĩ: “Ta đang nghĩ vì sao nàng lại chịu nhượng bộ với ta? Hoá ra là vì việc này!”

“Không ai dạy cho nàng là đừng để bại lộ ý đồ nhanh đến vậy sao?”

Vân Kiều nghẹn lời, lát sau nhỏ giọng nói: “Chàng đồng ý thì tốt rồi!”

“Nàng đã vứt bỏ mặt mũi để cầu xin, sao ta lại không đồng ý được?” Bùi Thừa Tư phủ lên cổ tay nàng, kéo nàng vào lòng ngực, thấp giọng nói: “Thêm một tuổi mới, chào đón điều mới, những tranh cãi của quá khứ, hãy bỏ qua hết đi, được không?”

Vân Kiều im lặng, trong lòng luôn niệm hai chữ “làm ăn”, lúc này mới gật đầu.

Sau đó vui mặt lên vai Bùi Thừa Tư, che lấp đi biểu tình không vui.

Khả: Đi karaoke tay vịn đã đòi rồi về cảm thấy có lỗi với vợ con, ối  
giời ôi.

## Chương 35: Phó dư cũng đã đến tuổi nghị thân!

Tài ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả

Người trong cung thành thạo nhất là gió chiều nào theo chiều đó.

Cho dù không nói ra nhưng họ có thể nhìn bằng mắt và giữ trong lòng.

Nếu không phải Vân Kiều ở Trung Cung, lại có thân phận của Trần thị chống lưng, thì với việc lần trước Bùi Thừa Tư bỏ rơi nàng, cũng đủ để nàng cảm nhận được “thời đời lạnh lẽo”.

Vào đêm giao thừa ấy, chuyện Bùi Thừa Tư rời đi truyền ra ngoài, tin đồn không chỉ là nàng thất “thất sủng”, mà còn bị Thánh Thượng “chán ghét”.

Rất nhiều người cho rằng vị Trần Hoàng Hậu này không thể trở mình được. Nào ngờ, chỉ mới một ngày, Thánh Thượng liên tục ngủ ở Thanh Hoà Cung, thậm chí còn ban thưởng không ít đồ quý giá.

Tựa như đang muốn bù đắp cho khoảng thời gian đã bỏ rơi nàng.

Mọi người chứng kiến đều cảm thấy thánh ý thật khó dò.

Ngay cả chính bản thân Vân Kiều cũng rất bất ngờ, thậm chí không thể lý giải nổi, nàng cảm thấy việc “làm hoà” không có tác dụng lớn đến vậy.

Thay vào đó, Trần Thái Hậu lại khen nàng, bảo nàng hãy rút kinh nghiệm, cho dù sau này có xảy ra chuyện gì thì cũng đừng phạm sai lầm ngốc nghếch nữa.

Vốn cứ nghĩ chuyện này coi như đã xong, không ngờ, ngoài cung lại xảy ra chuyện.

Ngày đó, Vân Kiều ở Từ Thần Điện chơi cờ với Bùi Thừa Tư. ---  
Đọc FULL tại [Truyenfull.vn](http://Truyenfull.vn)---

Sau giờ Ngọ mệt mỏi, Vân Kiều đang mơ màng buồn ngủ, thì nội thị ở bên ngoài thông truyền tin tức, nói rằng không biết vì sao tiểu tướng quân tranh chấp với Ngu thị vệ, rồi đánh người ở bên ngoài.

Vân Kiều giật mình, lúc này nàng mới có phản ứng, người nội thị nói đến là Phó Dư.

Nàng âm thầm đưa mắt nhìn về phía Bùi Thừa Tư, chỉ thấy hắn nghe xong tin này liền thu lại bộ dạng nhàn tản, nét mặt nghiêm túc.

Hắn luôn thiên vị Ngu gia, nhưng trước đó Phó Dư lập công lớn ở Tây Cảnh được Tướng lão tướng quân tiến cử, ít nhiều gì hiện giờ hắn cũng có nể nang.

Hai người này xung đột, thậm chí còn động thủ, đương nhiên không thể cho qua được.

“Có bị thương nặng không?” Bùi Thừa Tư hỏi.

“Nghe người ta nói hình như bị phá tướng, đã cho người đưa về...”

Nội thị suy đoán thánh ý, hơn nữa hắn cũng đang nhận đồ tốt từ Ngu gia, đang định thêm mắm dặm muối, tả Ngu Kỳ thâm hơn thì lại nhận được ánh mắt sắc lạnh của Hoàng Hậu, hắn vội ngậm miệng.

“Gọi thái y đến xem đi,” Bùi Thừa Tư chống cằm, ra lệnh: “Tuyên Phó Dư vào đây, để hắn giải thích cho trẫm nghe!”

Nội thị rời đi, Vân Kiều nhẹ thở ra.

Nàng quá hiểu Bùi Thừa Tư, thái độ này của hắn không phải muốn so đo với Phó Dư.

Vân Kiều hạ một quân xuống bàn cờ rồi hỏi: “Có cần ta phải tránh đi không?”

Thấy nàng thẳng thừng như vậy, Bùi Thừa Tư có chút ghen lời, một lát sau hắn vẫy tay nói: “Không sao, nàng cũng nghe một chút đi, mắc công lại nói ta thiên vị!”

“Chàng hướng về Ngu gia là chuyện ai cũng đều biết!” Vân Kiều chống cằm nhìn hắn.

Giọng điệu quá mức nhẹ nhàng khiến lời này không giống chỉ trích mà giống như đang hờn dỗi. Bùi Thừa Tư cười bất đắc dĩ: “Nếu không có Ngu gia, ta sợ sẽ không sống được đến hôm nay!”

Vân Kiều nghĩ nghĩ, ngữ điệu mềm đi chút ít, tò mò hỏi: “Nhưng nếu năm đó Ngu gia đối xử tốt với chàng, sao chàng lại rời đi một mình?”

Vấn đề này tựa như cây kim nhọn, Bùi Thừa Tư rũ mắt, không nói gì chỉ cười cho qua chuyện.

Vân Kiều biết chắc sẽ không hỏi được gì, nàng cũng không miễn cưỡng, tập trung nghiên cứu ván cờ.

Hai người im lặng, cho đến khi Phó Dư tới mới phá tan bầu không khí này.

Phó Dư từ thao trường đến đây, hắn mặc thường phục của quan võ, vai rộng eo thon, ăn mặc chỉnh tề toát lên khí phách ngời ngời.

Cho dù hắn bị gọi đến để chất vấn, song, hắn vẫn không hề tỏ ra sợ hãi mà thẳng thắn tiếp nhận.

Vân Kiều nhìn hần mỉm cười gật đầu, nàng không nói vì cả, để cho Bùi Thừa Tư chất vấn. ---Đọc FULL tại [Truyenfull.vn](http://Truyenfull.vn)---

“Thần và Ngu thị vệ có nói qua lại vài câu, nhân lúc đang ở thao trường cho nên muốn tỷ thí một phen. Nào ngờ hần...” Phó Dư dừng lại, tỏ vẻ áy náy: “Thần cũng có lỗi, xuống tay không có chừng mực. Nếu Thánh Thượng muốn trách phạt, thần không dám oán hận nửa lời!”

Lời này của hần là đang ám chỉ công phu của Ngu Kỳ chẳng tới đâu, Vân Kiều nghe ra ý này càng cười sâu hơn, còn Bùi Thừa Tư lại dõ khóc dõ cười.

Ngu Kỳ là công tử thế gia, không ăn chơi trác táng đã là tử tế lắm rồi, ngay cả khi từ nhỏ được võ sư dạy dỗ, nhưng cũng có hạn, sao có thể so với Phó Dư lăn lộn với các tướng sĩ ở sa trường nhiều năm được?

Hần cũng không phải là loại không có đầu óc, đồng ý tỷ thí với Phó Dư tám phần là do trúng kế khích tướng, nhất thời hung hăng.

Nhưng việc này thật sự không thể can thiệp được.

Nếu bị thua ở thao trường, sau đó chạy theo Hoàng Đế đòi lại công đạo thì Ngu Kỳ không những không dám ngẩng đầu mà ngay cả mặt mũi Bùi Thừa Tư cũng mất sạch.

Quan võ không nói nhiều, nói đi nói lại, Phó Dư chỉ ám chỉ bao nhiêu đó, trách công phu của Ngu Kỳ quá tệ.

“Đừng ở đây giả ngây với trẫm,” Bùi Thừa Tư cười, mắng: “Được rồi, tại sao ngươi gây chuyện với Ngu Kỳ? Hần đã đắc tội gì với ngươi?”

Nói đến như vậy rồi, Phó Dư cũng không thể trả lời cho có lệ được, đành miễn cưỡng nói: “Thật ra hần không đắc tội gì với thần

cả. Chỉ là loại này thần nhìn không thuận mắt, rõ ràng trong nhà đã có chính thể rồi, còn muốn ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt!”

Trước đó, Vân Kiều mơ hồ có dự cảm nhưng khi nghe chính miệng Phó Dư nói ra, trong lòng vẫn cảm thấy xúc động.

Nàng sớm đã rất ngứa mắt với Ngu Kỳ, nhưng vì thanh danh của Thiên Thiên chỉ đành đè nén bất mãn. Dựa theo tính khí của nàng, nàng thật sự muốn đem cái tên Ngu Kỳ kia ra đánh một trận cho hả giận.

Dựa vào cái gì bắt người bị hại phải nén giận, nói năng thận trọng, còn người gây chuyện thì bình an vô sự?

Mới đầu, Bùi Thừa Tư không nghĩ sẽ liên quan đến chuyện của Thiên Thiên, bởi vì, với hắn mà nói chuyện này chẳng là gì cả, qua rồi thì thôi. Đến khi Phó Dư nói rõ ra, hắn mới ngăn người, chợt nhớ ra mối quan hệ...

Đúng rồi, Phó Dư sinh ở Bình Thành, từ nhỏ đã làm bạn với Vân Kiều, sao lại không biết Thiên Thiên cho được?

Bùi Thừa Tư quay đầu lại, nhìn về phía Vân Kiều, chỉ thấy gương mặt nàng tươi sáng nhìn Phó Dư, bộ dạng đầy sức sống khiến hắn ngỡ ngàng ra.

Những ngày qua, Vân Kiều không còn phân cao thấp như trước kia nữa, trước mặt hắn luôn tỏ vẻ dịu dàng, khiến hắn vô cùng hài lòng. Cho đến lúc này, hắn mới ý thức được, đã lâu rồi Vân Kiều chưa từng cười như vậy trước mặt hắn.

Phát hiện này khiến lòng hắn dâng lên một cảm giác khó tả.

“Hoá ra là để xả giận cho Thiên Thiên,” Bùi Thừa Tư cười thành tiếng, từ tốn nói: “Về chuyện kia, thật sự Ngu Kỳ đã phạm sai lầm, trận đòn này cũng không thể nói là bị oan!”



Với câu này của hấn, khoé miệng Vân Kiều cong lên, hiển nhiên là rất hài lòng.

Bùi Thừa Tư nhìn thấy, lại cố ý trêu chọc Phó Dư: “Nói đến đây, khắp kinh thành này có rất nhiều khuê tú để ý ngươi, mà ngươi lại chậm chạp không có ý định kết hôn, chẳng lẽ đã có người trong lòng?”

“Nếu thật sự là vậy, ngươi cứ nói, Hoàng Hậu cũng đang tìm người thích hợp với Thiên Thiên để phó thác chung thân!”

Vân Kiều nghe ra ý tứ của Bùi Thừa Tư, nàng nhìn Phó Dư đầy nghi hoặc. ---Đọc FULL tại [Truyenfull.vn](http://Truyenfull.vn)---

Tuổi tác hai người họ chênh lệch không nhiều, xa nhau nhiều năm như vậy chẳng lẽ sau khi hồi kinh, gặp lại nhau, Phó Dư liền thích Thiên Thiên?

Vẻ mặt Phó Dư đầy kinh ngạc, sau khi hiểu ra, hấn liên tục xoa tay: “E là Hoàng Thượng đã hiểu lầm rồi, thần với Thiên Thiên cùng lắm chỉ là huynh muội, tuyệt đối không có tình cảm nào khác!”

“Thật sao?” Giọng điệu của Bùi Thừa Tư mang nhiều nuối tiếc, tựa như tiếc nuối vì không thể tác hợp được.

Phó Dư gật đầu dứt khoát, nói: “Tuyệt không có nửa lời giả dối!”

Bùi Thừa Tư mất hứng: “Vậy thì thôi!”

Nếu thường ngày, Phó Dư sẽ thức thời chủ động cáo lui, nhưng lúc này, hấn do dự một lát, rồi mở miệng lần nữa: “Thần tích lũy ngày phép đã lâu, muốn tiết Thanh Minh này về Bình Thành tế tổ, nương nương có dặn dò gì không?”

“Ta...” Vân Kiều bị hấn hỏi làm cho ngây người, nàng im lặng sau đó nhẹ giọng nói: “Cũng không có gì, ngươi thay ta thắp cho cha mẹ và bá phụ một nén hương. Thứ cho ta bất hiếu, không thể trở về!”

Phó Dư đang định đồng ý thì lại nghe Bùi Thừa Tư nói: “Như vậy thì có hơi hấp tấp. Chi bằng sai người đi một chuyến, tu sửa phần mộ, quét dọn và cúng tế trang nghiêm, cũng xem như an ủi phụ mẫu nàng ở trên trời!”

Trên mặt Vân Kiều không hiện lên chút ý cười nào: “Không cần tốn công vậy đâu. Huống hồ, ta lấy thân phận gì đây?”

Nàng đã đổi tên thành Trần Vân Kiều, ghi tên vào gia phả của Trần Gia.

Không thể tiết lộ danh tính của phụ mẫu nàng, để nội thị đi làm thì danh không chính, ngôn không thuận, chỉ khiến mọi chuyện càng thêm rắc rối mà thôi.

Sao Bùi Thừa Tư lại không biết đạo lý này được? Trước giờ hắn vẫn luôn không thích nhắc đến chuyện cũ, nếu không phải vì Phó Dư đề cập đến, sợ là hắn cũng chẳng quan tâm.

Vào Kinh càng lâu, Vân Kiều càng ý thức được, thật ra Bùi Thừa Tư là người vô tình. Năm đó, nếu không phải vì nàng chủ động, thì giữa hai người sẽ không xảy ra nhiều chuyện đến vậy.

Với Tiên Đế thì hắn chán ghét, còn đối với phụ mẫu nàng, hắn chưa từng gặp qua, cho nên tình cảm cũng nhạt nhòa.

Chuyện này không thể trách hắn được, chỉ có điều nó khiến Vân Kiều hơi buồn.

Đối với Ngu gia, Bùi Thừa Tư có thể “yêu ai yêu cả đường đi”. Năm đó, hắn được Ngu lão gia che chở, hiện giờ, hắn hậu đãi cả gia đình người ta. Vì sao hắn không thể đối xử với nàng như vậy?

Rất nhanh, Vân Kiều cũng ý thức được bản thân mình đã suy nghĩ quá nhiều, nếu không dừng lại sẽ chỉ tự rước phiền não vào người. Người làm buôn bán kỵ nhất là xử trí theo cảm tính.

Có lẽ, cảm nhận được bầu không khí nhạy cảm giữa hai người, Phó Dư xin phép cáo lui.

“Thế cờ này ta thua rồi,” Vân Kiều đánh giá ván cờ, chủ động mở miệng: “Khi nào ta mới có thể thắng chàng đây?”

Bùi Thừa Tư cười: “Vậy lần tới ta sẽ nhường nàng được không?”

“Bỏ đi!”

Bùi Thừa Tư thấy nàng muốn rời đi, đột nhiên nói: “Phó Dư cũng đã đến tuổi nghị thân, bên cạnh lại không có trường bối, nàng rảnh rỗi thì xem mắt cho hẵn!”

Vân Kiều không nghĩ Bùi Thừa Tư lại quan tâm đến chuyện này, nàng hơi ngạc nhiên, suy nghĩ một hồi rồi đáp: “Được!”

## Chương 36: Mang theo ý tứ “lấy sắc hầu người”!

Tài ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả

Trước mặt Bùi Thừa Tư, Vân Kiều đồng ý không chút do dự, nhưng sau khi ra khỏi cửa, nàng không có ý định sẽ làm.

Nàng và Bùi Thừa Tư lúc bắt đầu là chuyện gì cũng nói cho nhau nghe, hiện giờ biến thành “bằng mặt không bằng lòng”.

Vân Kiều không biết từ khi nào Bùi Thừa Tư lại thích làm người mai mối, nhưng nàng không đam mê chuyện này.

Căn bản, Phó Dư không cần nàng quản, hấn đến từng tuổi này, chuyện gì cũng đã từng nếm trải, chẳng lẽ lại không biết được bản thân thích cô nương nhà ai sao?

Cần gì người khác phải can thiệp?

Nếu hấn không tìm thấy người mình thích, chẳng lẽ ép buộc hấn cưới một khuê tú thế gia sao?

Những lời này không thể nói trước mặt Bùi Thừa Tư, nhưng sau khi về Thanh Hoà Cung, Vân Kiều nói chuyện với Thiên Thiên, nàng không khỏi nghi ngờ.

“Đương nhiên, Vân tỷ nói không sai,” Thiên Thiên bệnh nặng mới khỏi, tinh thần vẫn còn rã rời, sắc mặt tái nhợt: “Nhưng điều đó đối với quan lại mà nói thì không hấn là thế!”

Có quá nhiều yếu tố để cân nhắc trong hôn nhân các đại tộc thế gia, lưỡng tình tương duyệt không phải là điều duy nhất, thậm chí nó còn để cân nhắc sau.

Vân Kiều cười tự giễu: “Cũng đúng, suy nghĩ của hẳn vốn đã giống những người đó!”

Ở trong Kinh Thành này, nàng mới là dị loài.

Tuy trong lòng không muốn, nhưng nàng đã đồng ý rồi thì phải giữ thể diện thôi.

Vân Kiều tìm cơ hội triệu Phó Dư tiến cung, đây là lần gặp hiếm hoi.

Khi Phó Dư đến, hẳn vô cùng lo lắng, còn cho rằng có chuyện gì quan trọng. Sau khi biết được lý do Vân Kiều gọi mình lại đây, hẳn không thể nói nên lời.

Bộ dạng hẳn vừa bất đắc dĩ, vừa không còn lời nào để nói.

“Hẳn nhiệt tình giục người mau đính hôn, còn ta lại cảm thấy không cần vội,” Vân Kiều cầm chung trà, bình tĩnh nói: “Phu thê là để nương tựa lẫn nhau, làm bạn hơn nửa đời, cho nên phải chọn người mình thật sự thích mới được!”

Phó Dư nhìn nàng không chớp mắt, đột nhiên hẳn hỏi: “Năm đó người chọn Thánh Thượng là vì người thật sự thích hẳn sao?”

Vân Kiều ngẩn ra, sau đó cười cười: “Khi đó thì đúng!”

Nếu không phải sinh ra quá nhiều gút mắt, có lẽ đến hiện tại cũng đúng.

“Không phải bây giờ đang nói chuyện của người sao? Người hỏi kinh cũng lâu rồi, có vừa ý khuê tú nào không?” Vân Kiều nhấp ngụm trà, xoay vấn đề về lại Phó Dư: “Nếu có, thì nói với ta, ta sẽ làm mai giúp người!”

Phó Dư không chút nghĩ ngợi, từ chối ngay.

“Ta cũng đoán là vậy. Với tính tình của ngươi, nếu thích cô nương nhà ai, sợ là mới tờ mờ sáng đã đến cầu hôn rồi, nào còn cần người khác phải hối thúc?” Vân Kiều cảm khái.

Đây chỉ là một câu cảm khái rất bình thường, nhưng Phó Dư nghe xong lại nhăn mày, hẩn nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng lại nuốt xuống những lời muốn nói.

Vân Kiều nhìn thấy hẩn do dự, cũng không ép hỏi, nàng chỉ nói: “Đây là chuyện chung thân đại sự của ngươi, để ý một chút, nếu có một ngày như vậy, ngươi cứ đến tìm ta!”

“Được!” Phó Dư gật đầu đồng ý.

Hai người dễ dàng thống nhất ý kiến, Vân Kiều định trò chuyện cùng hẩn vài chuyện ở Bình Thành, kết quả hẩn lại giành nói trước: “Ngươi ở trong cung có tốt không?”

Vân Kiều bị hẩn hỏi liền sửng sờ, một lúc sau làm bộ không có việc gì, cười nói: “Có gì mà không tốt? Toàn bộ hậu cung đều do ta quản, mọi chuyện đều có người hầu kẻ hạ, cảm y ngọc thực...”

“Nhưng không thể ra ngoài!” Phó Dư cắt lời nàng: “Ta nhớ rõ lúc trước ngươi không thích đọc sách, càng không muốn bị gò bó, ở trong cung này có chỗ nào thoải mái?”

Vị hẩn vạch trần, ý cười trên mặt Vân Kiều nhạt dần, bất đắc dĩ nói: “Vậy thì ta có thể làm gì đây? Cứ cho là được cái này mất cái kia đi!”

Tuy, thứ nàng “được” là thứ nàng không muốn, còn thứ nàng “mất” đi lại là thứ nàng yêu thích vô cùng.

Nhưng một khi nàng đã trói buộc với hẩn, thì cho dù “lỡ vốn”, nàng cũng phải chấp nhận.

“Lúc trước ta giả làm thương nhân, dọc theo con đường tơ lụa đi vào các nước Tây Vực, từng nghĩ đến, người sẽ thích những ngày như vậy...” giọng Phó Dư tràn đầy tiếc nuối.

Hắn bị chuyện nghị thân làm cho rầu rĩ, không nhịn được muốn nói nhiều hơn. Nhưng ngay sau đó, hắn ý thức được bản thân mình thất thố, kịp thời dừng lại.

Vân Kiều chống cằm thoả sức tưởng tượng, nàng không để ý sự khác lạ của hắn, chỉ thờ dãi: “Đáng tiếc!”

Phó Dư bình tĩnh lại, trò chuyện với Vân Kiều một vài chuyện ở Bình Thành xong, hắn cũng không ở lại lâu, chủ động cáo từ.

Sau khi tiễn Phó Dư đi, nàng yên lặng ngồi bên cửa sổ thất thần một hồi, cuối cùng quyết định...

Nàng muốn xuất cung.

Mấy ngày trước, ở trên giường, nàng dụ dỗ, Bùi Thừa Tư đã đồng ý, hôm nào rảnh rỗi sẽ cùng nhau xuất cung.

Tuy là không được đến những nơi xa như Tây Vực, nhưng vẫn có thể dạo chơi trong Kinh Thành.

Thật ra Vân Kiều không quan tâm Bùi Thừa Tư có đi cùng mình hay không, nàng chỉ cần nhìn thấu suy nghĩ của hắn là được.

Nếu nàng nói ở trong cung buồn chán đến mức khó chịu, muốn ra ngoài tìm Nguyên Anh đi dạo, chín phần hắn sẽ bác bỏ, nói không chừng còn cãi nhau. Nhưng nếu nàng nũng nịu đòi Bùi Thừa Tư đưa mình ra ngoài giải khuây, khi tâm tình tốt hắn có thể sẽ gật đầu.

“Chỉ cho quan đốt lửa, không cho dân thắp đèn” con người hắn làm sai quy củ thì không sao, nhưng nàng thì không được.

Sau khi quyết định xong, Vân Kiều phân phó cung nhân trang điểm, chải chuốt tỉ mỉ cho mình, đợi buổi tối Bùi Thừa Tư đến, sẽ nói rõ với hắn.

Trời sinh dáng vẻ Vân Kiều xinh đẹp, nhưng lúc nhỏ sống tùy hứng, không lo chăm chút vẻ bề ngoài của mình. Tuy nhiên có sắc đẹp cũng chỉ là người bình thường, đương nhiên, Bùi Thừa Tư cũng không ngoại lệ.

Đã thử qua vài lần, khi nào nàng muốn Bùi Thừa Tư đồng ý với mình, thì nàng sẽ dốc lòng trang điểm.

Mang theo chút ý tứ “lấy sắc hầu người”.

Nào ngờ, từ sau giờ Ngọ đến chiều tối, đồ ăn trên bàn đều nguội lạnh hết cũng không thấy người tới.

Kể từ khi “làm hoà” xong, cho dù Bùi Thừa Tư không đến Thanh Hoà Cung, cũng sẽ sai người đến để truyền lời, đây là lần đầu tiên hắn im lặng.

Mí mắt Vân Kiều vô thức nháy lên, nàng phân phó cung nhân dọn đồ ăn xuống, rồi sai Niên ma ma đến Tử Thần Điện hỏi thăm một chút, đã xảy ra chuyện gì?

Khoảng thời gian này, Bùi Thừa Tư rất rộng lượng với Thanh Hoà Cung, Niên ma ma nhân cơ hội này kết giao với nội thị bên Tử Thần Điện, cho dù không lấy được tin chính xác, nhưng chí ít vẫn có thể nghe được phong phanh.

Vân Kiều chậm rãi khuấy cháo trong chén, ngạc nhiên: “Hắn xuất cung?”

“Vâng,” Niên ma ma thấp giọng nói: “Nhưng cụ thể là vì điều gì thì lão nô không thể nghe được!”



Vân Kiều gật đầu, ý bảo mình đã nghe xong rồi, chấn động trong lòng chuyển thành nghi hoặc.

Dựa theo tác phong làm việc nhất quán của Bùi Thừa Tư, nếu không có chuyện gì quan trọng, hắn sẽ không rời cung. Nhưng trong triều cho dù có chuyện gì thì có thể triệu người tiến cung, cần gì phải làm vậy?

Vấn đề này, Vân Kiều nghĩ mãi không ra, hỏi Niên ma ma và Lật Cô, họ cũng không thể lý giải được nguyên do hợp lý.

Trần trọc một hồi, nàng chỉ có thể tạm gác lại.

Ngày hôm sau, nàng tính toán giờ, cho người bưng tổ yến đến Tử Thần Điện.

Vừa gặp mặt, Vân Kiều đã nhìn ra e là đêm qua Bùi Thừa Tư không được nghỉ ngơi tốt.

Mà chuyện khó giải quyết kia đương nhiên cũng chưa giải quyết được, đến nỗi mày hắn bất giác nhăn lại, tựa như đang bực bội.

Rất ít khi nàng nhìn thấy biểu cảm này của Bùi Thừa Tư.

“Trong triều đã xảy ra chuyện gì sao?” Vân Kiều đặt tổ yến trước mặt hắn, bộ dạng quan tâm.

Bùi Thừa Tư ấn ấn giữa mày, bộ dạng giống như vừa mới giật mình thoát ra khỏi mộng cảnh, hắn lắc đầu: “Không có gì!”

Hắn đang nói dối, nhưng Vân Kiều đã quen với cách trả lời qua loa của hắn rồi, nên cũng lười hỏi lại, mắt nàng rũ xuống nhìn dây tua rua của ngọc bội đeo bên hông.

Bùi Thừa Tư không muốn ăn uống gì nên không động vào tổ yến kia, hắn chỉ nói: “Nàng đến có việc gì vậy?”

Vân Kiều thận trọng, nửa kín nửa lộ đề cập đến dự định của mình, nàng muốn ra ngoài đạp thanh nhân dịp tiết thanh minh.

Mấy ngày trước, Bùi Thừa Tư nói đến chuyện ra cung cùng nàng, cũng không đến nỗi hấn quên nhanh như vậy. Chỉ là hấn không có thời gian, nhìn thấy ánh mắt đầy mong chờ của Vân Kiều, hấn nhượng bộ nói: “Gần đây có rất nhiều việc, nếu nàng thật sự muốn xuất cung thì nàng có thể đi một mình!”

Vân Kiều bất đắc dĩ gật đầu, sau đó càng tò mò hơn, không biết rốt cuộc đêm qua đã xảy ra chuyện gì, mà có thể khiến Bùi Thừa Tư phá lệ hết lần này đến lần khác.

Bùi Thừa Tư không cho nàng cơ hội để nói bóng nói gió, hấn nói: “Nếu không có chuyện gì nữa thì nàng về trước đi!”

Ý định đuổi người quá rõ ràng, Vân Kiều cũng không ở lại lâu, đành đứng dậy cáo từ.

Tuy rằng quá trình hơi gập ghềnh nhưng cuối cùng nàng vẫn đạt được mục đích. Sau khi rời Tử Thần Điện, bước chân nàng nhẹ hơn rất nhiều.

Nàng cũng không vội hồi cung, mà đi dạo trong Ngự Hoa Viên.

Tiết trời bây giờ lúc ấm lúc lạnh, trong không khí có chút hơi lạnh. Liễu xanh đã đâm chồi non, vạn vật bắt đầu nảy nở, khu vườn mùa đông nay thêm chút sắc xanh, đẹp hơn lúc trước rất nhiều, khiến cho người xem vui vẻ thích thú.

Băng qua hòn non bộ Thái Hồ, có thái giám chường sự đang răn dạy mấy nội thị.

Chường sự kia đang kêu căng ngạo mạn, sau khi nhìn thấy Vân Kiều, hấn vội né tránh, quỳ xuống chung với nhóm nội thị để thỉnh an.

Đây là chuyện thường thấy trong cung, Vân Kiều không muốn can thiệp nhiều. Vậy mà, không biết trong nhóm nội thị kia, lại có một người to gan ngẩng đầu nhìn nàng.

Vừa lúc nàng cũng lơ đãng nhìn, liền dừng chân lại.

Nội thị hầu hạ trong cung, phần lớn xuất thân từ gia đình nghèo khổ không có ăn, được gia đình đưa vào cung để đổi lấy hai lượng bạc, còn hơn bị chết đói.

Tên nội thị trước mặt này, tuy mảnh khảnh nhưng chí khí ngất trời, ý chí kiên cường phản chiếu trong đôi mắt ấy, lộ ra cảm giác bình yên khó tả.

Quan trọng hơn là, dung nhan của hấn có vài phần giống Bùi Thừa Tư.

Nói vậy cũng không đúng lắm, bởi vì, địa vị Bùi Thừa Tư ở trên cao, phải kiểm soát cảm xúc, từ lâu đã hình thành thói quen không lộ ra sắc thái vui buồn.

Nếu mà so sánh thì nên nói, nội thị này rất giống Yến Đình năm xưa...

“Nương nương?” Niên ma ma thấy nàng sửng sờ, vội thấp giọng nhắc nhở.

Lúc này, Vân Kiều mới hồi phục tinh thần, lặng lẽ thu hồi ánh mắt, thuận miệng hỏi: “Có chuyện gì?”

Thái giám chường sự cẩn thận nói: “Nô tài phụ trách cấy, tía hoa trong Ngự Hoa Viên, bọn họ làm hỏng việc cho nên mới răn dạy vài câu, vô tình quấy nhiễu phượng giá của nương nương, thật sự đáng chết...”

“Bỏ đi!” Vân Kiều hơi gật đầu, nàng không hỏi nhiều, liền rời đi.

Sau khi được Bùi Thừa Tư cho phép, Vân Kiều chuẩn bị lên đường, vì Thiên Thiên bệnh nặng mới dậy nên không tiện ra ngoài, nàng chỉ dẫn theo Lật Cô.

Trước Thanh Minh một ngày, Vân Kiều đến An Khánh Cung thỉnh an, rồi sau đó cải trang xuất cung.

Bên trong An Khánh Cung yên ắng, hương khói lượn lờ.

Tân ma ma quay về, bầm báo tin tức vừa thăm dò.

“Ai gia biết rồi!” Trần Thái Hậu gập chuối phật châu lại, vừa bất đắc dĩ, vừa buồn cười, thở dài: “Sáng nay, khi nàng đến thỉnh an, ý cười hiện rõ trong đáy mắt, bộ dạng ấy là của một tiểu cô nương, nào giống một hoàng hậu trầm ổn, hoá ra là vì chuyện này!”

“Ngài không tức giận sao?” Tân ma ma ngạc nhiên.

“Năm đó, khi ai gia mới vào cung, cũng giống như nàng, sau này, xảy ra nhiều chuyện, lại bị Vi Quý Phi và nữ nhân hậu cung mài ra tình tình thế này!” Trần Thái Hậu chậm chậm nói: “Người mài tính tình của nàng sẽ mau đến thôi, hà tất gì ai gia phải đóng vai kẻ ác?”

Tân ma ma ngậm ngừng: “Ý ngài là...”

“Ngày ấy, trước tiên, Thánh Thượng phái thái y tâm phúc nhất của mình đến Ngu gia, không lâu sau đó, đích thân hấn tự mình xuất cung cả đêm...” Giọng Trần Thái Hậu mang theo ý trào phúng: “Rốt cuộc là vì sao, người không đoán được sao?”

Hậu cung của Tiên Đế có rất nhiều người, trải qua ngàn ấy năm, bà cũng học được kha khá. Chỉ cần nhìn hành tung là có thể đoán ra được.

Trần Thái Hậu vén tóc mai, thương hại: “Cứ để nàng vui vẻ không gò bó một thời gian đi!”

## Chương 37: Có người muốn giết ta!

Tải ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả

Sau khi trình lệnh bài của Thanh Hoà Cung, xe ngựa thuận lợi qua cửa cung.

Vân Kiều ghé vào cửa sổ, nhẹ đẩy tấm rèm vải, nhìn bức tường cung cấm uy nghiêm tráng lệ dần lùi ra xa, nàng nhẹ thở ra.

Vân Kiều cởi bỏ hoa phục, trâm cài, mặc lên người y phục vải bố tầm thường, tùy tiện vấn mái tóc lên, thậm chí cũng chẳng hề trang điểm, mang một gương mặt mộc mạc ra cửa.

Vẻ mặt ung dung thoải mái, không cần phải làm bộ đoan trang hiền thực như khi ở trong cung, dù có muốn cười thì cũng phải cười đúng chuẩn mực.

Lật Cô nhìn khuôn mặt tươi tắn của Vân Kiều, nàng cảm thấy đáng vẻ này của nàng thật sự rất thoải mái.

Vốn dĩ, Vân Kiều muốn đến gặp Nguyên Anh để ôn chuyện, đi dạo. Nhưng thật không may, sau khi đến Nguyên gia, nàng mới biết Nguyên Anh đi cùng với mẫu thân đến nhà ngoại.

Cho nên, không tiện ở lại quấy rầy.

Vân Kiều để lại lễ vật, rồi phân phó xa phu ra ngoại thành, đưa Lật Cô đến bãi tế nữ nhi.

“Người không ở lại trong Kinh để đi dạo sao?” Lật Cô ngạc nhiên hỏi.

Nàng chuẩn bị trái cây là để Vân Kiều đưa đến Nguyên gia làm quà. Sau đó, tự mình ra ngoại thành để bán, không ngờ Vân Kiều lại đi cùng mình.

“Anh Anh không có ở đây, một mình ta đi dạo cũng chẳng vui vẻ gì,” Vân Kiều quay đầu nhìn người đến người đi ngoài cửa sổ, cười nói: “Cứ xem như ta ra ngoại thành để dạo thanh!”

Lật Cô hơi do dự, sau đó gật đầu, định ra kế hoạch: “Đến lúc đó, người có thể đến gần hồ để đi dạo, hoa lài hai bên bờ chắc là đã nở rồi, bỏ ra một chút tiền thì có thể thuê được chiếc thuyền nhỏ để dạo, cảnh trí trên đường rất đẹp!”

Vân Kiều bị nàng lay động, vui vẻ đồng ý.

Sau khi ra khỏi thành, Lật Cô ngồi ngoài xe để chỉ phương hướng cho thị vệ. Nhìn thấy trên đường thưa thớt người, Vân Kiều vén màn, nhìn ngắm phong cảnh ven đường.

Thật ra cũng không có gì mới lạ.

Nhưng có lẽ vì ở trong cung buồn chán đã lâu, ngày đêm đều nhìn thấy một bầu trời đó, khó tránh khỏi cảm giác chán ghét, hiện giờ nhìn thấy cái gì cũng đều thích thú.

Qua nửa canh giờ, nhìn ở phía xa có thể thấy một vùng vàng lớn, phủ khắp đất trời, ánh nắng chiếu xuống giống như vàng vụn.

Lật Cô không cho xe ngựa đi đến nghĩa địa, nàng ước chừng khoảng cách rồi bảo thị vệ dừng xe lại.

Nàng nhảy xuống xe, lấy hộp đồ ăn bằng tre nàng đã chuẩn bị sẵn, rồi nói với Vân Kiều: “Ta tự đi được rồi. Người cứ du ngoạn hồ đi, chút nữa ta sẽ đi tìm người!”

Vân Kiều đồng ý, nàng dặn dò: “Phía trước đồng ruộng khó đi, người hãy cẩn thận!”

Thân thể Lật Cô yếu ớt, Vân Kiều còn đặc biệt thỉnh thái y khám cho nàng.

Nhưng thái y không thể làm gì được, hấn nói lúc trẻ gia đình khốn khó nên nàng phải chịu cực, sau này lại gặp biến cố, bị thương quá độ, còn từng bị thương nặng nguy hiểm tính mạng, không thể sống thọ, chỉ có thể cố gắng tĩnh dưỡng được ngày nào hay ngày đó.

Cũng vì nguyên do này nên Vân Kiều không để Lật Cô phải làm việc lao碌, làm chuyện gì cũng dặn dò kỹ.

“Yên tâm đi, đoạn đường ngắn thôi, không sao!” Lật Cô phui bụi trên ống tay áo Vân Kiều, dịu dàng nói: “Khó khăn lắm mới được ra ngoài, đừng lo lắng cho ta, mau đi chơi đi!”

Vân Kiều nhìn nàng đi xa, lúc này mới phân phó thị vệ đi đến bên hồ.

Vạn vật đang trong độ phục hồi, trời trong nắng ấm là thời tiết thích hợp để ra ngoài đạp thanh, du ngoạn. Xa xa đã thấy vài chiếc thuyền hoa bồng bênh trên hồ.

Vân Kiều không để thị vệ theo sát, nàng để hấn lại để trông coi xe ngựa, sẵn tiện đợi Lật Cô. Nàng tự mình đến bến tàu, tìm người để thương lượng thuê thuyền.

Những chuyện thế này, các tiểu thư thế gia không thể làm, nhưng với Vân Kiều lại là chuyện quen thuộc. Nàng thoải mái thương lượng với người chèo thuyền, rồi sau đó lấy khối bạc trong túi ra.

Túi tiền này do Thanh Đại chuẩn bị, đây là khối bạc nhỏ nhất, nhưng lại lớn hơn giá nàng vừa thương lượng rất nhiều.

Vân Kiều không chút do dự, đưa nó cho người chèo thuyền.

Người chèo thuyền là một nữ nhân lớn tuổi đội khăn trùm đầu, sau khi ước lượng bạc trên tay, bà cười: “Cô nương, người ra tay

hào phóng như vậy thì vì sao vừa rồi lại tổn công cò kè mặc cả với ta làm gì?”

Vân Kiều sững sốt, sau đó nở nụ cười, giải thích: “Lúc trước ta có buôn bán, đã thành thói quen!”

“Miệng mồm lanh lợi như vậy, hẳn là làm ăn không tồi nhỉ?” Người chèo đò trêu chọc, đợi Vân Kiều lên thuyền, bà rút cây sào ra, cất cao giọng: “Trong khoang thuyền có đậu tương, đậu phộng ta tự làm, còn có trái cây và rượu ngọt cứ tùy ý dùng, người không lố đâu!”

Vân Kiều “ừ” một tiếng, nghe lời bà ấy, nàng thử một lượt, thầm khen trong lòng.

Thuyền nhỏ trôi giữa hồ, Vân Kiều cầm ly rượu ngọt trên tay đi ra khỏi khoang thuyền, nhìn trời xanh mây trắng phản chiếu trên mặt hồ thanh mát, cảm khái: “Nếu du hồ vào ban đêm thật sự rất thú vị!”

Thật ra, trong cung cũng có một cái hồ do con người đào, chỉ là không được tùy ý chèo thuyền, càng không giống hiện tại, ngồi trên mạn thuyền tản mạn.

Nàng không cần phải cân nhắc quy củ, cũng không cần phải cẩn trọng duy trì phẩm chất của Hoàng Hậu.

Vân Kiều ngồi ôm gối, nhấp một ngụm rượu, nhìn ngắm non sông nước biếc trước mặt.

Chiếc thuyền nhỏ “lướt qua” một chiếc thuyền hoa tinh xảo, Vân Kiều vô tình liếc mắt, lại thấy gương mặt quen thuộc, bốn mắt nhìn nhau, nàng vội giơ ống tay áo lên che đi nửa khuôn mặt.

Tất nhiên, Trần Cảnh cũng không thể ngờ lại gặp nàng ở chỗ này, trên gương mặt điềm tĩnh thường ngày của hắn giờ đây xuất hiện biểu cảm ngạc nhiên hiếm thấy.



Lúc sau, Vân Kiều ý thức được hành động của mình lần này là “giấu đầu lòi đuôi”, nhưng hiện giờ thu tay về thì đã muộn, chỉ đành dờ mắt, không nhìn về chiếc thuyền hoa kia nữa.

Cho đến khi đi ra xa, nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

Tuy Vân Kiều chưa từng giao thiệp với Trần Cảnh, nhưng ở Kinh Thành lâu như vậy ít nhiều gì cũng nghe nói đến, nàng biết hẳn không phải là kiểu người thích bàn chuyện thị phi của người khác.

Hướng chi, hiện giờ nàng đang mang tên dưới danh nghĩa Trần gia, nếu mà nói thì nàng là vãn bối của Trần Cảnh.

Nghĩ đi nghĩ lại, chắc hẳn hẳn sẽ không loan tin mình ra khỏi cung đâu.

Cân nhắc xong một hồi, Vân Kiều tạm yên lòng, nàng nhắm tính thời gian, giờ này chắc hẳn Lật Cô đã đến, nàng bảo người chèo thuyền đến bến đò đón người.

Thế nhưng, không biết đã xảy ra chuyện gì, Vân Kiều chờ mãi vẫn không thấy bóng người. Mí mắt nàng giật liên hồi, trong lòng nghi ngờ vội nhắc váy nhảy xuống thuyền, phân phó thị vệ quay lại tìm Lật Cô.

Đêm qua mưa lớn, đất ruộng mềm nhũn và lầy lội.

Khó khăn lắm Vân Kiều mới tìm thấy được dấu chân Lật Cô để lại, cuối cùng cũng tìm được.

Quang cảnh trước mắt khiến nàng bất động tại chỗ.

Lật Cô không động đậy, cứ ngồi quỳ ở chỗ đó, trái cây và tiền cúng bày trước mặt, nhưng ngôi mộ vốn dĩ nằm ở đó một mình, không biết đã bị san bằng từ khi nào. Bia mộ ngã xuống gốc cây bên cạnh, lún sâu trong đất, trên mặt bia chằng chịt vết xước, có vẻ như đã lâu rồi...

Vân Kiều cảm thấy hô hấp ngưng lại, cổ họng như bị nhét bông gòn, qua một lúc lâu mới lên tiếng đầy khó nhọc: “Chuyện này, chuyện này là sao? Là ai đã làm?”

Lật Cô dường như bị nàng đánh thức, nước mắt đua nhau rơi xuống.

Không cần nói, trong lòng bọn họ đều biết rõ, người có thể làm ra loại chuyện thất đức đến vậy, chắc chắn phải có thâm cừu đại hận.

Người Lật Cô đắc tội đến cũng chỉ có một nhà mà thôi.

Lúc trước, vì muốn báo thù cho nữ nhi, Lật Cô đã đâm Triệu Đạc bị thương ở Hồ Cơ quán. Tình cờ lúc ấy, Vân Kiều cứu được nàng, đưa về biệt viện của Trần gia, sau đó lại mang vào Trung Cung.

Cứ tưởng rằng đã tránh được một kiếp, ai nào ngờ, chỉ vì để xả giận, Triệu gia lại có thể làm ra chuyện thế này.

Khiến người ta rét run.

Lật Cô im lặng một lát, sau đó bỗng nhiên quỳ tiến lên hai bước, tay không đào bới đất cát. Vân Kiều ngẩn người, sau mới ý thức được nàng đang muốn làm gì, vội tiến lên ngăn cản.

“Đừng nhìn,” Vân Kiều giữ hai tay nàng, thấp giọng nói: “Chúng ta quay về trước... món nợ này, chúng ta sẽ từ từ tính với bọn chúng!”

Lật Cô giằng co với Vân Kiều một hồi, cuối cùng vẫn không xuống tay được, nàng không dám đối mặt với hiện thực cực kỳ tàn khốc này. Lật Cô gối mặt lên vai Vân Kiều khóc lớn.

Lúc trước, đối với Triệu Đạc, Vân Kiều chỉ có khinh thường và chán ghét, nhưng hiện giờ, khi tận mắt chứng kiến cảnh này, nàng lại cực kỳ hận không thể đẩy hẳn xuống 18 tầng địa ngục.

Người như vậy, dựa vào cái gì mà vẫn còn sống ở dương gian?

Vi hãn được đầu thai ở gia đình phú quý lấy quyền thế che trời, muốn làm gì thì làm, tùy tiện giẫm đạp người khác sao?

Những cao môn thế gia này mở miệng ra là nói quy củ, nhưng khi họ lén lút giấu chuyện bẩn thỉu của mình, có từng nghĩ đến quy củ không? Cực kỳ giả tạo.

Không biết qua bao lâu, cảm xúc của Lật Cô cũng dịu đi một chút, nàng đỡ Vân Kiều đứng dậy, tựa như đã quyết tâm: “Ta không muốn hồi cung!”

Vân Kiều ngẩn ra.

“Lúc trước là ta đã nói, sau này mạng của ta sẽ cho người, nhưng ở trong cung không cần dùng đến!” Lật Cô rũ mắt, thấp giọng nói: “Chi bằng, cho ta xin lại, chiến đấu với Triệu Đạc một lần nữa!”

“Nếu có kiếp sau, nguyện ngậm cỏ kết vòng trả lại người!”

Vân Kiều nghe được ý tứ trong lời nói của Lật Cô, nàng cố trấn an mình bình tĩnh lại, rồi phân tích: “Lúc trước người có thể ra tay được là vì lúc ấy Triệu Đạc không hề phòng bị, hiện giờ, nếu người không về cung, một khi bị Triệu gia phát hiện, người sẽ mất mạng ngay!”

“Theo ta trở về,” Vân Kiều nắm chặt tay Lật Cô, kiên quyết kéo nàng đi theo con đường cũ ra ngoài: “Đợi về đến cung bàn bạc kỹ lại, ta sẽ nghĩ mọi cách khiến Triệu Đạc phải trả giá đắt về những gì hãn đã làm... người tin ta đi!”

Thân hình Vân Kiều nhỏ gầy, vì dùng sức quá nhiều nên cánh xương bướm trên lưng nổi lên, lộ ra vẻ yếu ớt.

Tuy nhiên, bên trong giọng nói lại vô cùng chắc chắn khiến người nghe cảm giác tin tưởng.

Lật Cô lão đảo đi theo sau nàng, đang định nói gì đó thì đột nhiên nghe thấy tiếng xé gió lao đến, ngay sau đó là một mũi tên xẹt qua

tóc mai, ghim lên cây cổ thụ phía trước.

Vân Kiều phản ứng chậm hơn, sau khi nghe được tiếng động, nàng đang định quay đầu lại thì đột nhiên cảm thấy cơ thể nặng nề, nàng bị Lật Cô đẩy ngã vào bên trong vườn hoa lài.

Trước mắt nàng bỗng tối sầm, nàng bị Lật Cô đè lên, khoé mắt nhìn thấy mũi tên rơi xuống đất, lúc này nàng mới ý thức được đã xảy ra chuyện gì.

“Lật Cô!” Vân Kiều giãy giụa, nàng muốn nhìn xem rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, nhưng lại không thể động đậy.

Vóc người của Lật Cô cao hơn Vân Kiều rất nhiều, thuận lợi bảo hộ nàng dưới thân. Cơn đau trên lưng truyền đến, Lật Cô cố kìm nén, chỉ khẽ rên.

Toàn thân Vân Kiều run rẩy, nước mắt giống như chuỗi hạt châu bị đứt dây, đua nhau rơi xuống: “Người mau đứng lên, chúng ta cùng đi...”

Ám sát xảy ra bất thành linh, không nhìn thấy bóng dáng thị vệ khiến nàng hoảng loạn.

“Không sao,” hơi thở mỏng manh của Lật Cô phả bên tai nàng: “Đã xong rồi!”

Vân Kiều cắn môi, cố nén nước mắt, nàng muốn đứng dậy để xem xét, song, lại nghe Lật Cô nói: “Hình như có người đang đến đây... Ta dụ bọn chúng đi nơi khác, người mau trốn đi!”

Vân Kiều lắc đầu, nàng nắm chặt ống tay áo của Lật Cô: “Người đứng lên đi, ta đỡ người!”

Đừng nói đến chuyện dẫn dụ thích khách, chỉ riêng việc đứng lên đã rất khó với Lật Cô.

Vân Kiều giãy giụa chui ra được, vừa nhìn thấy thương thể trên lưng Lật Cô, nước mắt khó khăn lắm mới ngừng giờ lại tuôn ra.

Nàng khom lưng trong bụi hoa, nhìn xung quanh không hề thấy tên thích khách nào, chỉ nhìn thấy một bóng dáng áo xanh quen thuộc, là người đã gặp ở trên hồ cách đây không lâu, Trần Cảnh.

Trần Cảnh đến gần, nhìn thấy bộ dạng chật vật của Vân Kiều, hấn thở dài: “Ngài xuất cung thì thôi không nói đến, nhưng sao lại không mang người theo bên mình?”

Vân Kiều không rảnh hỏi đầu đuôi, nàng vội lau nước mắt nói: “Mau cứu Lật Cô trước!”

“Người của thần đã đi giải quyết thích khách, e là phải đợi!” Trần Cảnh nhìn ra phía xa, khi nghe thấy tiếng nức nở của Vân Kiều, lúc này mới quay đầu lại.

Hắn lấy hai viên thuốc từ túi thơm đeo bên hông ra đưa cho nàng.

Vân Kiều không thềm hỏi cái này là gì, lập tức đưa nó cho Lật Cô, đôi tay mảnh khảnh trắng nõn của nàng dính đầy bùn đất và máu tươi, trông thật đáng sợ.

Người của Trần Cảnh làm việc rất dứt khoát, không bao lâu sau đã trở về phục mệnh. Sau đó, dựa theo phân phó, đưa Lật Cô lên thuyền hoa xử lý vết thương.

Cho đến lúc này, thị vệ nàng mang theo từ trong cung mới chậm chạp đi đến.

Tinh thần Vân Kiều hoảng loạn nên không có tâm trí truy cứu trách nhiệm, nàng chỉ nhìn Trần Cảnh, muốn nói rồi lại thôi.

“Bọn họ tinh thông y thuật, trên thuyền cũng có thuốc trị thương, sau khi sơ cứu xong sẽ lập tức đưa người về kinh!” Trần Cảnh nhìn ra được tâm tư của nàng, hấn liền giải thích, sau đó kiến nghị: “Hiện

tại không còn sớm nữa, chi bằng trở về biệt viện chĩnh đốn lại một chút, rồi hồi cung!”

Nếu nàng mang bộ dạng chật vật này hồi cung, không biết sẽ gây nên sóng to gió lớn gì nữa.

Vân Kiều xóc lại tinh thần, gật đầu: “Được!”

“Việc này chưa thể điều tra rõ, để phòng sơ hở, thỉnh người nên đi xe ngựa của Trần gia!” Trần Cảnh đi phía trước dẫn đường, ý bảo nàng đuổi theo.

Lời này của hắn không phải để trưng cầu ý kiến, mà là an bài, Vân Kiều không có ý kiến gì, cất bước theo sau.

Lúc sau, lên xe ngựa, Vân Kiều co ro trong một góc, cầm tách trà để tĩnh tâm.

Nàng không có ý định làm ra vẻ Hoàng Hậu đoan trang gì, dù sao thì Trần Cảnh cũng đã từng nhìn thấy bộ dạng thê thảm của nàng rồi. Khi đó nàng và Bùi Thừa Tư chưa nhận nhau, nàng bị Điền Trọng Ngọc tính kế, sau đó đụng phải xa giá, là Trần Cảnh mở miệng mới tránh được một kiếp.

Trần Cảnh quá rõ xuất thân lai lịch của nàng, thậm chí còn giúp nàng nguy tạo thân phận hiện giờ, thật sự không có gì phải giấu diếm.

“Là ai đã làm?” Vân Kiều hỏi.

“Thần chỉ tình cờ cứu được ngài, hoàn toàn không biết đầu đuôi ngọn ngành thế nào, lại không có bằng chứng, nào có thể nói được gì?” Trần Cảnh điềm tĩnh nói.

Theo lý thì là như vậy.

Nhưng có lẽ vì nhìn thấy Bùi Thừa Tư vừa nghi ngờ, vừa nể trọng Trần Cảnh, cho nên trong tiềm thức của Vân Kiều cảm thấy dường như mọi việc trong Kinh, không có việc gì là Trần Cảnh không biết.

“Sự việc hôm nay, ít nhiều gì cũng nhờ Thái Phó ra tay cứu giúp, đại ân đại đức không có gì để báo đáp...” Sau khi bình tĩnh lại, Vân Kiều cảm tạ Trần Cảnh, sau đó hai người đều im lặng.

Thật ra, chuyện ngày hôm nay, trong lòng nàng đã có phán đoán, chỉ là giữa nàng và Trần Cảnh không thân thiết lắm, cho nên không tùy tiện mở miệng.

Hiện tại, nàng chỉ mau chóng muốn hồi cung để nói với Bùi Thừa Tư.

Mặc dù, giữa hai người đã có quá nhiều vết nứt nhưng vào những lúc quan trọng nhất, người đầu tiên Vân Kiều nghĩ đến chính là hắn.

Trở lại kinh thành thì canh giờ đã muộn, mặc dù đã tăng tốc, sau khi tắm rửa vội vàng ở biệt viện, đến khi hồi cung thì mặt trời đã lặn xuống phía Tây.

Điều bất ngờ là, Bùi Thừa Tư lại chờ ở Thanh Hoà Cung, cũng đỡ cho nàng phải thay y phục rườm rà đến Tử Thần Điện.

“Ta...”

Vân Kiều vừa mới mở miệng đã bị Bùi Thừa Tư cắt ngang. Hắn nhíu mày, ngữ điệu trách cứ: “Vì sao đến giờ này mới về? Vừa mới xuất cung đã vui đến quên cả trời đất sao?”

Vốn dĩ, Bùi Thừa Tư không hài lòng việc nàng xuất cung, cộng thêm hắn ngồi ở Thanh Hoà Cung đợi nàng rất lâu, bất mãn càng tăng cao, ngữ khí liền trở nên gay gắt.

Tình thần của Vân Kiều đang sa sút cực điểm, thoáng chốc lại phủ thêm một tầng khói mờ. Nhưng nàng vẫn kiên nhẫn giải thích với

hắn: “Xảy ra chuyện ngoài ý muốn...”

“Nàng đi thay quần áo trước đi,” Bùi Thừa Tư lại cắt ngang lời nàng, hắn do dự một lúc, cuối cùng hạ quyết tâm: “Đúng lúc ra cũng có chuyện muốn nói với nàng!”

Cảm giác bất lực lập tức dâng lên, suốt cả một ngày, Vân Kiều mệt mỏi về cả thể xác lẫn tinh thần, gần như muốn ngã gục.

Nàng đưa tay che mắt, đứng bất động, sau đó khàn giọng nói: “Có người muốn giết ta!”



## Chương 38: Tấu sớ yêu cầu lấp đầy hậu cung!

Tài ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit Khả Khả

Thân thể Vân Kiều rã rời, giọng nói nhẹ tựa lông chim, nhưng đủ để khiến tất cả mọi người ở trong phòng bất động.

Thiên Thiên suýt chút nữa đánh rơi tách trà, bọn ma ma, nha hoàn liếc nhìn nhau, đồng tử Bùi Thừa Tư co rút lại, khiếp sợ nhìn nàng.

Bùi Thừa Tư nhìn Vân Kiều, hần phát hiện trên má nàng có vết trầy, vậy mà vừa rồi hần không hề phát hiện ra.

Cảm giác áy náy dâng lên, những bất mãn vừa rồi lập tức tan thành mây khói. ---Đọc FULL tại [Truyenfull.vn](http://Truyenfull.vn)---

“Đã xảy ra chuyện gì?” Bàn tay của Bùi Thừa Tư siết chặt mép bàn: “Không phải nàng đi tìm Nguyên Anh sao? Ở Kinh Thành này, ai dám động thủ với nàng?”

Vân Kiều nâng tay, đuổi hết cung nhân trong điện ra ngoài, sau đó từ từ ngồi xuống. Nàng nhận tách trà ngon do Thiên Thiên pha, nhấp một ngụm thấm cổ họng, sau đó mới khó khăn kể về chuyện ban ngày.

Nhớ lại chuyện kinh động hồn phách vừa rồi, vẫn khiến nàng hít thở khó khăn.

Dường như mùi máu tanh vẫn còn quanh quẩn trên chóp mũi.

“Nếu không phải Trần Thái Phó ra tay cứu, e là không chỉ Lật Cô xảy ra chuyện, ngay cả ta cũng chưa chắc có thể trở về...” Vân Kiều nhắm mắt.

Nàng phải nhanh chóng hồi cung trước khi cổng cung đóng lại, không tiện mang theo Lạt Cô đang trọng thương về cung, chỉ đành phó thác cho Trần gia chăm sóc thay.

Khi xảy ra chuyện, Lạt Cô bảo vệ nàng chặt chẽ dưới thân, một mình hứng chịu mấy mũi tên. Tuy Trần Cảnh nói không trúng chỗ chí mạng, nhưng chảy nhiều máu như vậy, hơn nữa thân thể của nàng trước giờ vẫn rất yếu...

Có thể giữ được mạng hay không, không ai dám chắc...

Bùi Thừa Tư không ngờ được Vân Kiều sẽ ra khỏi thành, nhưng trước mắt không phải là lúc để truy cứu, hắn nhìn vết trầy xước trên mặt Vân Kiều, sau đó hỏi: “Còn bị thương ở đâu nữa không? Hay là thỉnh thái y đến xem thử!”

“Không cần đâu!” Vân Kiều lắc đầu: “Lạt Cô bảo vệ ta rất tốt...”

“Vậy thì tốt rồi,” Bùi Thừa Tư nhẹ thở ra, sau khi ngẫm nghĩ một hồi, lúc này hắn mới nói: “Ta sẽ bảo Thái Phó điều tra rõ chuyện này, nàng cứ việc ở trong cung nghỉ ngơi cho tốt đi, đừng rời khỏi cung nữa!”

Với câu trả lời này, Vân Kiều không mấy ngạc nhiên, chỉ càng cảm thấy mệt mỏi.

Nhưng nàng cũng không bỏ qua chuyện này như vậy, chủ động nhắc: “Trước mặt Thái Phó ta không tiện nói ra, nhưng ta cảm thấy việc này có liên quan đến phủ Bình Hào. Nếu thật sự muốn tra rõ, chi bằng bắt đầu tra ở đây đi!”

Bùi Thừa Tư đỡ trán nói: “Được!”

Không biết hắn đang suy nghĩ điều gì, vẻ mặt có chút đăm chiêu, nửa khuôn mặt giấu trong bóng tối, ánh nến không thể chiếu đến, thoạt nhìn có chút đáng sợ.

Vân Kiều uống hết chén trà nhỏ trên tay, đột nhiên nhớ đến tình hình vừa rồi, nàng hỏi: “Vừa rồi, chàng nói có chuyện muốn nói với ta...là chuyện gì?”

Bùi Thừa Tư nghe nàng hỏi liền ngẩn ra, lúc này mới nhớ ra ý đồ mình đến đây, nhưng nhìn thấy bộ dạng chật vật của Vân Kiều, hấn lại không thốt nên lời.

“Không phải chuyện quan trọng gì,” Bùi thừa Tư hơi do dự, tạm gác sang một bên: “Nàng tạm thời cứ nghỉ ngơi đi, hôm khác nói sau!”

Nói xong, hấn lấy lý do xử lý chính vụ, rời khỏi Thanh Hòa Cung.

Vân Kiều nhìn hình bóng hấn biến mất trong màn đêm, chân mày hơi nhíu lại, bên trong ánh mắt tràn đầy nghi ngờ. Nếu thật sự không phải chuyện gì quan trọng, sao đáng để hấn đích thân đến đây?

Hình như, Bùi Thừa Tư vẫn còn xem nàng là cô nương ngọc đẽ gọt như trước kia, hấn cho rằng mình nói gì thì nàng sẽ tin cái đó.

Vân Kiều cảm thấy vừa đau xót, vừa buồn cười.

Cửa cung đã đóng, dù có chuyện gì cũng chỉ có thể để đến ngày mai.

Sáng sớm hôm sau, Vân Kiều sai người xuất cung, đến Trần gia, lén lút đưa Lật Cô vào cung. Vốn nàng nghĩ ở trong cung có nhiều thái y, dược liệu quý giá gì cũng có, có thể từ từ dưỡng lại thân thể.

Nhưng, trời không chiều lòng người. ---Đọc FULL tại [Truyenfull.vn](http://Truyenfull.vn)---

Sau khi vài viện phán, thái y xem qua, họ đều nói Lật Cô hiện giờ như đèn đã cạn dầu, không cách nào xoay chuyển, cho dù có dùng dược liệu quý giá thì cũng lắm chỉ có thể kéo dài thêm được vài ngày.

Vân Kiều nghe được, vành mắt đều đỏ lên, nhưng nàng cũng không thể giận chó đánh mèo lên các thái y, nàng chỉ xin bọn họ hãy nghĩ thêm vài cách khác.

Lật Cô mơ mơ màng màng, rất ít khi tỉnh, phần lớn thời gian đều chìm vào hôn mê, thỉnh thoảng nàng sẽ gọi “Đào Đào”.

Đó là nhũ danh của nữ nhi nàng.

Nửa đời trước, Lật Cô sống trong yếu đuối, làm trâu làm ngựa cho nhà vi phu, cho đến khi nữ nhi bị tra tấn đến chết ở Hầu Phủ, lấy đi nửa cái mạng của nàng, lúc này nàng mới tỉnh ra.

Nàng cắn răng nuốt hận tiếp tục sống, nhưng khoảng cách thân phận lại quá lớn, cho dù nàng có dốc sức thế nào cũng không thể báo thù cho nữ nhi.

Cho đến bây giờ, cuối cùng không thể cầm cự được nữa.

“Mạng này của ta vốn là do người vớt về,” Khó khăn lắm Lật Cô mới tỉnh dậy, nhìn thấy Vân Kiều canh trước giường, nàng cố giữ tinh táo để khuyên: “Hưởng được nửa năm hạnh phúc, hiện tại, ta rất vui vì sắp gặp được Đào Đào...”

“Người không cần phải áy náy, mà nên vui cho ta mới phải!”

Vân Kiều cố nén nước mắt, muốn nói “rồi sẽ ổn thôi!”, nhưng trong lòng cả hai đều rõ, lúc này, dù có lừa mình dối người thì cũng chẳng có ích gì.

Vân Kiều dụi mắt, nắm chặt cổ tay gầy trơ xương của Lật Cô, hứa: “Ta nhất định sẽ không bỏ qua cho những kẻ ác kia!”

Lật Cô khó khăn nặn ra nụ cười, rồi gật đầu.

Sau khi nhìn thấy nàng uống thuốc xong rồi đi ngủ, Vân Kiều liền đứng dậy trang điểm thay quần áo, đi đến Tử Thần Điện.

Những ngày qua, Bùi Thừa Tư cho người mang rất nhiều đồ vật ban thường đến đây, nhưng dường như đang trốn tránh nàng. Người không đến cũng không truyền tin báo cho nàng.

Nếu là người thức thời, có lẽ sẽ phối hợp giả ngốc, nhưng về chuyện này, Vân Kiều làm không được.

Chờ bên ngoài Tử Thần một lúc lâu, cuối cùng cũng có thể gặp được Bùi Thừa Tư, Vân Kiều không có ý định lùi bước, nàng hỏi thẳng vấn đề: “Chuyện ngày ấy, chàng đã tra ra được gì rồi?”

Có lẽ, vì ngữ khí của nàng quá hùng hổ, nên khi Bùi Thừa Tư nghe được, hấn liền nhíu mày: “Ta biết nàng nôn nóng, nhưng việc này trọng đại, không phải vài ba ngày là có thể điều tra rõ được!”

“Chờ Trần Thái Phó lý giải ra mọi chuyện, ta sẽ cho nàng câu trả lời!” ---Đọc FULL tại [Truyenfull.vn](http://Truyenfull.vn)---

Lúc trước, có lẽ Vân Kiều sẽ tin tưởng lời này không chút nghi ngờ, nhưng hôm nay lại không thể không nghi ngờ, nàng hỏi lại theo bản năng: “Nếu tra ra được việc này có liên quan đến Bình Hầu, chàng sẽ xử lý thế nào?”

Truy hỏi tận cùng thế này, giống như nàng đang nghi ngờ hấn sẽ thiên vị.

Vân Kiều biết lời này không đúng, nhưng nhiều ngày qua, Bùi Thừa Tư cố ý lảng tránh, thật sự khiến nàng dồn nén rất nhiều tức giận.

Quả nhiên, sau khi Bùi Thừa Tư nghe xong lời chất vấn này, sắc mặt liền trầm xuống.

Vân Kiều đã nhìn ra hấn đang bất mãn, nhưng nàng thật sự rất ghét quanh co lòng vòng, vì vậy nàng lên tiếng vạch trần: “Chàng sẽ vì cái gọi là đại cục, để đè ép chuyện này xuống sao? Hay là giờ cao đánh khẽ, rồi nhẹ nhàng cho qua...”

“Vân Kiều,” Bùi Thừa Tư gọi tên nàng, hãnh lạnh giọng nói: “Cho dù nàng có lo lắng hoảng loạn cũng không phải là lý do để vô lễ trước mặt trẫm!”

Vân Kiều đối mặt với hắn, không hề né tránh.

Nàng xé rách lớp màn đoan trang lễ nghĩa mà hai tháng qua đã ngụy trang, vẻ mặt lộ ra vẻ kiên cường, giống hệt lúc trước, tựa như nếu không có đáp án thì nàng quyết không bỏ qua.

Bùi Thừa Tư bị nàng nhìn đến mức tức giận, hãnh nói: “Nàng đã hỏi ra như vậy thì trong lòng đã có kết luận, hà tất gì phải hỏi ta? Dù cho ta có nói không phải, chẳng lẽ nàng sẽ tin sao?”

Vân Kiều yên lặng nhìn hắn: “Chỉ cần chàng dám nói bản thân mình chưa từng nghĩ như vậy, ta sẽ tin!”

Trời sinh nàng có đôi mắt cười, vốn luôn vui tươi, nhưng lúc này trong mắt nàng lại không hề có ý cười này, đồng tử trong veo đến kinh người.

Thậm chí, Bùi Thừa Tư có thể nhìn thấy hình bóng mình trong đôi mắt của nàng, đối diện với cái nhìn này, hãnh thật sự không thể nói được lời trái lương tâm.

Thật sự hãnh đã nghĩ như vậy.

Thế lực của Bình Hầu rất lớn, giống như gốc của một cây cổ thụ lâu năm, nó đã sớm chôn sâu trong triều đình từ lâu. Muốn nhổ tận gốc, tuyệt không phải là chuyện dễ dàng.

Ngay cả khi thật sự có ý nghĩ này thì cũng chỉ có thể mưu tính từ từ, không thể giải quyết trong một sớm một chiều. ---Đọc FULL tại [Truyenfull.vn](http://Truyenfull.vn)---

Hướng chi, nếu phái Bình Hầu ngã xuống, sau này trong triều chỉ còn độc nhất Trần gia. Trước khi Đế Vương dưỡng ra trung thần của

mình, hẳn không thể tùy tiện phá hỏng thế cân bằng này được.

Nếu trong chuyện này, Vân Kiều thật sự bị thương, đương nhiên hẳn sẽ không tha cho Triệu gia, nhưng thực tế người bị thương chỉ là một hạ nhân đã có mâu thuẫn với Triệu gia từ trước...

“Ta có thể đồng ý với nàng, đợi thời cơ chín muồi, ta sẽ khiến Triệu gia phải trả giá!” Bùi Thừa Tư nhàn nhạt nói.

Suy đoán ban đầu đã được chứng thực, Vân Kiều đã hoàn toàn hiểu ý của Bùi Thừa Tư, nàng ngửa đầu che mắt: “Thời cơ chín muồi...”

“Nhưng nàng ta sắp chết rồi!”

“Người chết như đèn tắt, công đạo muôn màng thì có thể an ủi được gì?”

Nàng không muốn khản giọng cãi cọ với Bùi Thừa Tư, chỉ lẩm bẩm nói nhỏ, nước mắt tuôn rơi, không rõ là vì Lật Cô hay là vì nam nhân xa lạ trước mặt này.

Vân Kiều hiếm khi rơi lệ trước mặt hẳn, sau ngàn ấy năm ở chung, chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Bùi Thừa Tư mềm lòng, hẳn trấn an: “Đây không phải là lỗi của nàng, có thể gặp được nàng, đã là may mắn với nàng ta!”

Hắn đứng lên, muốn ôm Vân Kiều vào lòng, nhưng lại bị nàng tránh đi. ---Đọc FULL tại [Truyenfull.vn](http://Truyenfull.vn)---

Vân Kiều lau nước mắt, đôi mắt đỏ hoe nhìn về phía hẳn: “Đã đến nước này rồi, muốn nói gì chàng cứ nói hết đi!”

Bùi Thừa Tư sừng sốt, nhất thời hẳn không hiểu được ý nàng đang muốn nói gì.

“Ngày ấy, khi ta từ bên ngoài trở về, chàng ở Thanh Hoà Cung chờ, chắc là đã suy nghĩ kỹ muốn nói điều gì với ta rồi. Chỉ là thấy ta xảy ra chuyện, cho nên mới tạm giờ gác qua một bên!” Vân Kiều thẳng thắn vạch trần, lại nói thêm: “Sớm hay muộn gì cũng phải nói, chi bằng nhân cơ hội này, nói rõ luôn đi!”

Nàng chưa từng thăm dò về chuyện bên Tử Thần Điện, nhưng nàng luôn nhạy bén với cảm xúc của Bùi Thừa Tư, nhìn thấy hắn đang cố ý lảng tránh, nàng cũng đoán được chuyện này phần lớn có liên quan đến mình.

Mấy ngày nay, Bùi Thừa Tư thật sự đang do dự không biết nên mở lời thế nào, thấy Vân Kiều nhắc đến, ánh mắt hắn nặng nề nhìn nàng, sau mới thấp giọng nói: “Từ khi ta ngồi ở vị trí này, quần thần liên tục dâng sớ, muốn ta lấp đầy hậu cung...”

Thanh đao treo trên đầu nàng bao lâu nay cuối cùng cũng rơi xuống, tuy đau lòng là việc khó tránh khỏi, nhưng cuối cùng nàng cũng không cần phải lo lắng nữa, những điều mà mỗi khi nghĩ đến khiến lòng nàng bất an.

Trước đây, mỗi khi nghe Trần Thái Hậu vô tình hay cố ý nhắc đến, Vân Kiều đều nghĩ rồi sẽ có một ngày như vậy.

Dù sao thì, có Đế Vương nào mà không có tam cung lục viện đâu. Bùi Thừa Tư đã không còn là tên thư sinh nghèo kia rồi, nào có ngoại lệ?

“...Một thời gian nữa, có lẽ sẽ có phi tần vào cung!” Bùi Thừa Tư chú ý đến phản ứng của Vân Kiều, hắn cố ý nói: “Nhưng nàng yên tâm, cho dù là khi nào, tuyệt đối sẽ không có ai vượt qua nàng!”

Vân Kiều cũng không lấy làm vui mừng, nàng cắn môi, có lẽ vì dùng sức quá nhiều, cho nên bật máu.

Bùi Thừa Tư thấy vậy, vội đưa tay ra ngăn lại.



Hắn mặc kệ để cho Vân Kiều cắn lấy tay mình, cho dù chảy máu cũng không thu lại.

Đôi mắt Vân Kiều ngấn lệ, đột nhiên nàng đẩy hắn ra, máu tươi lan ra giữa môi và răng, khiến nàng cảm thấy buồn nôn: “Giữa ta và ngươi, vì sao lại đi đến bước đường này?”

“Là ta có lỗi với nàng!” Bùi Thừa Tư nắm chặt cổ tay Vân Kiều không buông, máu tươi thấm đẫm áo hai người: “Chỉ là khi ngồi lên vị trí này, có rất nhiều chuyện nằm ngoài sự kiểm soát...”

Bên trong cửa cung sâu như biển.

Vân Kiều dùng sức bẻ ngón tay hắn ra, lão đảo đứng dậy rời đi, không thềm quay đầu lại.

## Chương 39: Đừng ở trong cung nữa!

Tài ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả

Sinh lão bệnh tử, phần lớn nằm ngoài tầm kiểm soát của con người.

Vân Kiều đã hiểu rõ đạo lý này từ lâu, nhưng hôm nay, khi nhìn thấy thân thể ngày càng sa sút của Lật Cô, nàng giống như bị tra tấn.

Nàng nghĩ, nếu lúc trước nàng không xuất cung, hoặc là khi xuất cung mang theo nhiều người hơn... Có lẽ sẽ không xảy ra chuyện này.

Nhưng hiện tại, có nói gì thì cũng đã muộn.

Các thái y đã thử bằng mọi giá cũng chỉ có thể giúp Lật Cô sống thêm vài ngày.

Ngày hôm đó, sau giờ Ngọ, Lật Cô hôn mê lâu rồi cuộc cũng tỉnh dậy, Vân Kiều sững sờ ngồi bên cửa sổ cảm giác được, lập tức bước đến.

Lật Cô mỉm cười nhìn nàng, vẻ mặt dịu dàng và bình thản, giống như cái nhìn yêu thương của trưởng bối. Vân Kiều cảm thấy đáy mắt chua xót, đưa tay đè đuôi mắt để kiềm chế.

“Cảnh xuân thật đẹp...” Lật Cô cảm thán, nàng dùng sức nắm lấy tay Vân Kiều: “A Kiều, ngươi đã làm rất nhiều chuyện cho ta rồi, nhưng có một số chuyện, không thể cưỡng cầu!”

Thân phận chênh lệch quá nhiều, cho dù con kiến có thịt nát xương tan thì cũng không thể tổn hại được đến sài lang.

Vào cung lâu như vậy, Lật Cô sớm đã hiểu rõ con người Bùi Thừa Tư, cũng rất rõ thể thực của Bình Hầu, chỉ cần hấn ta không mưu phản thì sẽ không có chuyện gì lớn cả.

Nàng có thể vì báo thù không tiếc thân mình, nhưng nàng không muốn Vân Kiều bị liên lụy.

Vân Kiều nghe ra ý tứ trong lời nói của nàng, không nói gì, chỉ cắn môi đến mức huyết sắc trên môi dần dần mất đi.

Lật Cô khế cười, nàng hàn huyên vài câu băng quơ với Vân Kiều, âm thanh ngày càng nhỏ dần.

Bên trong ánh mắt nàng mang chút thương hại cùng yêu thương, nhẹ nhàng dặn dò: “A Kiều, cho dù ở bất cứ đâu, người phải nhớ rõ, hãy yêu thương bản thân mình trước!”

Mắt Vân Kiều đỏ hoe, nàng gật đầu.

Lật Cô yên lòng nhắm mắt, giọng nói nhỏ đến mức không thể nghe ra: “Ta đi gặp Đào Đào đây. Nó sợ tối, chắc là đã đợi mẹ lâu lắm rồi...”

Vừa dứt lời, Vân Kiều cảm thấy cánh tay đang ôm mình mất hết sức lực, rũ xuống không động đậy.

Nước mắt nàng nén nhịn một hồi lâu giờ đây lăn dài xuống, giống như chuỗi hạt châu bị đứt dây, liên tục nhỏ xuống cổ tay.

Các cung nhân đều biết dạo gần đây tính tình của Hoàng Hậu không còn tốt như trước nữa, hiện tại không ai dám quấy rầy. Cuối cùng, Thiên Thiên tiến lên đưa khăn tay cho Vân Kiều, nhẹ giọng trấn an: “Vân tỷ, xin hãy nén bi thương...”

Nhìn gương mặt yên bình của Lật Cô, Vân Kiều liền nhớ đến tình cảnh trong đại lao của Kinh Triệu Phủ năm đó.

Lúc đó nàng chưa tìm được Bùi Thừa Tư, bị Điền Trọng Ngọc hại vào tù. Hắn muốn bức nàng phải cúi đầu, thậm chí hai ngày đầu tiên hắn không thèm cho nàng cơm canh gì cả.

Nếu không phải vì Lật Cô chia cho nàng chút ít, dưới tình trạng thương tích lúc đó, có lẽ nàng đã chết bên trong lao ngục mà không ai hay biết.

Khi đó, nàng nhắc đến phu quân của mình với Lật Cô, trong mắt ngập tràn yêu thương, Lật Cô cười mắng nàng là “đồ ngốc”, nhưng nàng không quan tâm.

Nhưng hiện giờ nhìn lại, ngay cả chính bản thân nàng cũng phải bật cười.

Lật Cô trọng thương là vì chấn mũi tên cho nàng, hiện tại nàng ấy đã qua đời, cho nên nàng hoàn toàn có thể tổ chức một cái đám tang long trọng.

Nhưng Vân Kiều không làm vậy, nàng làm theo ý nguyện của Lật Cô, tu bổ lại phần mộ đã bị hủy hoại của Đào Đào, sau đó chôn nàng bên cạnh.

Hai tấm bia đá dựng một chỗ, cuối cùng Lật Cô cũng được toại nguyện, bảo vệ nữ nhi của mình không rời nửa bước.

Lúc này Vân Kiều xuất cung, vốn không xin chỉ thị của Bùi Thừa Tư, nàng tự mình thắp hương cho Lật Cô xong cũng không hồi cung liền, mà đi đến Trần gia trước.

Vân Kiều lặng lẽ đi từ biệt viện qua, khi hạ nhân gác cổng nhận ra nàng, hắn trợn mắt há mồm, càng nói càng lắp.

“Thái Phó có ở trong phủ không?” Vân Kiều hỏi.

Lúc này, hạ nhân mới tỉnh táo, vội cúi đầu bẩm: “Dạ có!”

Vân Kiều nói ngắn gọn: “Đừng âm ỉ, dẫn đường đi!”

Nàng đến gặp Trần Cảnh không phải vì hứng chí nhất thời.

Từ khi Bùi Thừa Tư có ý định che giấu chuyện hành thích, Vân Kiều đã biết mình rất khó biết được chân tướng từ hấn.

Ngay cả khi Lật Cô không còn, nàng vẫn không muốn bỏ qua chuyện này, nàng nhất định phải biết rõ chân tướng, cho nên mới quyết định đến tìm Trần Cảnh.

Đối với việc nàng đến, Trần Cảnh vô cùng ngạc nhiên, nhưng dường như hấn lại biết được ý đồ nàng đến đây, hấn lắc đầu thờ dãi: “Ngài không nên đến đây”

“Tại sao?”

“Bất luận ngài có che giấu hành tung thế nào thì chuyện ngài đến Trần gia hôm nay cũng sẽ truyền đến tai Thánh Thượng!” Trần Cảnh bình tĩnh phân tích với nàng: “Với hấn mà nói, hành động này của ngài đã xem như là “phản bội”!”

Trong lòng mọi người đều biết rõ, cho dù Vân Kiều đang lấy thân phận nữ nhi của Trần gia, nhưng dựa vào tình cảm phu thê mấy năm trời, đương nhiên nàng sẽ đứng về phía Bùi Thừa Tư.

Bùi Thừa Tư không chịu cưới nhi nữ thế gia là vì hấn luôn chắc rằng Vân Kiều sẽ hướng về mình.

Nhưng hôm nay, nàng lại vì chuyện của Lật Cô mà nghi ngờ Bùi Thừa Tư, thậm chí còn lên đến Trần gia hỏi thăm...

Nếu như Bùi Thừa Tư biết được việc này, dù hấn không biểu lộ trên mặt, thì hiển nhiên trong lòng cũng sẽ cảm thấy tức giận.

Sau khi Vân Kiều ngồi ngay ngắn, mặt không biểu cảm, nói: “Hấn nghĩ thế nào thì mặc kệ, ta chỉ muốn biết chân tướng!”

Trần Cảnh khẽ cong môi, cảm thấy có chút buồn cười.

Vốn dĩ, Bùi Thừa Tư tính toán rất tốt, muốn giữ lại người mình tin tưởng nhất, lại muốn mượn thế lực của Trần gia, có thể nói một công đôi việc.

Ai cũng không thể ngờ, không những hấn không thể “dạy” được người như hấn mong muốn, ngược lại càng đẩy nàng ra xa hơn.

Trước đây, Trần Cảnh không biết tính tình Vân Kiều thế nào, gần đây hấn mới biết, và hấn bắt đầu tự hỏi tự tin lúc trước của Bùi Thừa Tư ở đâu mà ra?

Con người nàng, trong mắt không chứa nổi một hạt cát, sao có thể “thuần hóa” được?

Là hấn tin nàng sẽ luôn yêu mình, hấn cảm thấy nàng nường nhịn hết lần này đến lần khác, cho nên mới dám hành động như vậy?

“Thánh Thượng phân phó thần điều tra rõ việc này, có người dám hành thích, sao chúng lại không có chuẩn bị?” Trần Cảnh chống cằm, chậm chậm nói: “Có một số lời, nói ra không chuẩn lại thành cố ý mưu hại, đương nhiên là cần phải thận trọng từ lời nói đến hành động mới được!”

“Chứng cứ vô cùng xác thực, thần đã giao phó lên, ngài cứ chờ đi!”

Sau khi bị Trần Cảnh khéo léo cự tuyệt, Vân Kiều cũng không nhục chí, chỉ nói: “Chuyện hôm nay, người nói ra, chỉ vào tai ta, tuyệt đối không có kẻ thứ ba biết!”

Trần Cảnh cười không nói gì.

Vân Kiều và hấn nhìn nhau một hồi, nàng lại nói: “Dù sao ta cũng đã tới đây, sau khi hấn biết được, tất nhiên sẽ sinh nghi. Nếu Thái

Phó không nói gì, chẳng phải là gánh tiếng xấu oan sao? Chi bằng thẳng lưng đối diện thì hơn!”

Dường như, những lời này khiến Trần Cảnh vui vẻ, hần mỉm cười lắc đầu, tự mình rót cho Vân Kiều tách trà. Lúc này mới mở miệng, nói ra hết tình tiết hần đã điều tra được.

Đúng như những gì Vân Kiều đoán, thích khách kia chịu hình không nổi bên đã khai ra chủ mưu, tên chủ mưu này thật sự có quan hệ xa xa với Bình Hầu.

Mà điều bất ngờ hơn là Ngu gia cũng liên quan trong chuyện này.

Ngày đó, thị vệ lái xe cho nàng là người đã từng nhận ân huệ của Ngu gia. Trước ngày ám sát, Ngu Kỳ và Triệu Đạc cùng đến một kỹ viện.

“Chuyện ám sát nhất định là có chuẩn bị, nhưng vì sao việc ngài xuất cung lại bị lộ ra ngoài?” Cho đến lúc này, Trần Cảnh vẫn rất cẩn thận dùng từ ngữ, hần vẫn không nói rõ ai là hung thủ. Hần chỉ nói mình tra ra được những tin tức đó, còn lại phán đoán thế nào là do nàng.

“Nếu liên quan đến người khác, có lẽ thần còn lên giam giữ rồi từ từ thẩm vấn. Nhưng người này lại là công tử của Bình Hầu và Nhị công tử của Ngu gia...” Trần Cảnh cau mày, lộ ra chút bất đắc dĩ, nói: “Cho dù là ta thì cũng phải hành sự cẩn thận!”

“Thần chỉ tra ra được bấy nhiêu, tin hay không tùy ngài nhận định!”

Vân Kiều im lặng nghe Trần Cảnh thuật lại, cũng chú ý hần đang cố ý để lộ tin tức...

Bùi Thừa Tư cũng không tin tưởng Trần gia lắm.

It nhất, dưới tình huống hai nhà Ngu, Triệu liên hợp, Bùi Thừa Tư tuyệt đối sẽ không thiên vị Trần gia.

“Ta hiểu rồi,” Vân Kiều đan hai tay vào nhau, thong thả đứng dậy, rồi thấp giọng nói: “Đa tạ!”

Trần Cảnh cũng không nhiều lời, đứng dậy tiễn khách.

Vừa ra đến cửa, đột nhiên Vân Kiều xoay người lại, ngẩng đầu hỏi: “Thái Phó, vì sao lúc trước ngươi tìm hấn hỏi cung?”

“Vì đại cục,” Trần Cảnh không kiêng dè, thản nhiên nói: “Đương nhiên là cũng vì Trần gia!”

Khi đó, vị trí trữ quân vẫn chưa định được, cho nên rất có khả năng vị tông thất kia sẽ kế nhiệm, mà tông thất kia lại có hiềm khích với Trần gia. Đương nhiên, Trần Cảnh sẽ không để hấn thuận lợi bước lên để vị.

Vân Kiều sớm đã nghe qua, có lẽ câu hỏi vừa rồi chỉ là cảm xúc nhất thời.

Nếu lúc trước Trần Cảnh chưa từng tìm đến Bùi Thừa Tư, dựa vào tài học của hấn, đậu cao trung cũng không thành vấn đề. Đến lúc đó, cho dù là ở Kinh Thành hay ra ngoại ô, nàng cũng theo cùng, sau đó tiếp tục buôn bán...

Dù như thế nào thì cũng tốt hơn hiện tại rất nhiều.

Chỉ tiếc là đó chỉ là suy nghĩ của nàng mà thôi.

Đúng như Vân Kiều dự đoán, Bùi Thừa Tư không động đến Triệu gia, thậm chí, hấn cũng không nói với nàng việc Ngu gia có thể liên quan đến chuyện này, chỉ nghiêm trị thích khách và “con dê” gánh tội thay.



Sau khi nghe nội thị báo lại, Vân Kiều im lặng một hồi, thản nhiên nói: “Cứ vậy đi!”

Kèm theo đó còn có danh sách của các phi tần sắp tới sẽ nhập cung. Có lẽ vì chột dạ, hoặc có lẽ vì cãi vả ngày ấy cho nên hắn không muốn nhiều lời, hắn cũng không bàn bạc với nàng, tự mình quyết định.

Vân Kiều cầm danh sách trong tay đi đến An Khánh cung gặp Trần Thái Hậu, thỉnh bà làm chủ, chọn cung thất cho các vị phi tần sắp nhập cung và một vài chuyện vặt vãnh.

Sắp tới, có bốn vị vào cung, dễ thấy nhất trong đó là Triệu Nhạn Lăng.

Đối với người này, Vân Kiều cũng không mấy ngạc nhiên, chỉ cảm thấy buồn cười, quanh đi quẩn lại, Triệu cô nương vẫn vào cung.

Trước kia, ai có thể đoán được?

Còn ba vị kia, có hai vị là nữ nhi của trọng thần, Vân Kiều đã từng gặp qua ở cung yến, cho nên về dáng vẻ hay xuất thân nàng đều biết.

Nhưng còn một vị, dường như nàng chưa từng nghe nói đến, xuất thân cũng không phải cao, nhét vào trong đó xem như cho đủ quân số.

Vân Kiều không biết trong triều đang đánh thế cờ nào, cuối cùng tuyển vào bốn vị, nàng lười tra hỏi, chỉ lo gánh chức trách Hoàng Hậu trên vai, sắp xếp mọi việc ổn thoả.

Trần Thái Hậu thấy nàng không ầm ĩ, làm việc gọn gàng dứt khoát, lại thoáng thở dài: “Như vậy cũng tốt. Người thân là Trung Cung, chỉ cần làm tốt chuyện nên làm, không kiêu ngạo, không xúc nổi, không giận dữ, không đổ ky. Một khi Trần gia còn ở đây, thì không ai có thể vượt lên người được!”

Vân Kiều mỉm cười đáp lại, khi trở về, nàng lập tức cho người truyền Phó Dư vào cung. Sau đó, cho đuổi hết cung nhân hầu hạ trong điện ra ngoài, chỉ để lại một mình Thiên Thiên không hiểu chuyện gì.

“Để Phó Dư nhận muội là nghĩa muội, rồi sau đó tời cung đi!” Lời Vân Kiều nói vô cùng bình thản, không chút do dự.

Thiên Thiên mở to mắt, không thể tin được: “Vân tỷ!”

“Ta sẽ cho muội tiền bạc, nhà cửa, muội muốn làm tiểu thư khuê cát nhã nhận cũng được, muốn theo Nguyên Anh làm ăn buôn bán cũng được, muội muốn thế nào thì làm thế ấy...” Hiển nhiên, Vân Kiều đã chuẩn bị thoả đáng: “Đừng ở lại trong cung nữa!”

“Đây không phải là nơi tốt lành gì!”

Lúc trước, trong hậu cung chỉ có một mình nàng, chẳng phát sinh chuyện gì, sắp tới sẽ có vài vị mỹ nhân đến, sau này, nói không chừng còn có...

Nàng không dám chắc bản thân mình có thể tự lo chu toàn hay không, chứ đừng nói đến Thiên Thiên.

Có vết xe đổ của Lạt Cô ở đấy, Vân Kiều cực kỳ sợ Thiên Thiên sẽ xảy ra chuyện, nếu thật sự có một ngày như vậy, nàng tuyệt đối sẽ không thể tha thứ cho chính mình.

Cho nên, tốt nhất là đưa nàng ra khỏi cung.

Không cần để lại người nào thân cận cả, mọi chuyện sau này, một mình nàng sẽ đương đầu.

## Chương 40: Nàng ta có thai!

Tài ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả

Từ trước đến nay, mỗi khi có chuyện gì, Vân Kiều đều hỏi qua ý kiến của Thiên Thiên, nhưng lần này nàng lại cực kỳ cứng rắn, kiên quyết đưa Thiên Thiên ra khỏi cung.

Với chốn hậu cung này, Thiên Thiên chẳng có gì phải lưu luyến, chỉ là nàng không yên tâm để một mình Vân Kiều ở lại, nàng đỏ mắt nói: “Nếu muội đi rồi, vậy còn Vân tỷ...”

“Rồi cũng sẽ có ngày này,” Vân Kiều vén tóc mai cho nàng, dịu dàng nói: “Muội cũng không thể ở bên cạnh ta cả đời, đúng không?”

“Sau khi rời cung, muội không cần phải cố kỵ ai cả, cứ vui vẻ mà sống, ta cũng có thể yên lòng!”

Nói đến mức này, Thiên Thiên cũng không còn cách nào, cuối cùng nghe theo ý Vân Kiều.

Việc này, đối với Phó Dư mà nói chẳng khó khăn gì, chẳng qua chỉ là mượn danh nghĩa của hắc thoi. Sau khi biết được dự định của Vân Kiều, ban đầu hắc gật đầu đồng ý theo bản năng, lúc sau lại có chút do dự.

Chuyện Thánh Thượng phong phi, trên dưới trong triều đều biết. -  
--Đọc FULL tại [Truyenfull.vn](http://Truyenfull.vn)---

Trong chuyện này, Phó Dư không có lợi ích gì, cho nên từ đầu đến cuối hắc không nhúng tay vào, hắc không có thói quen hỏi nhiều, nhưng trong lòng lại thầm phê bình. Hiện giờ, thấy Vân Kiều muốn đưa người thân duy nhất ra khỏi cung, liền cảm thấy kỳ lạ.

Hắn im lặng một hồi, đưa mắt nhìn Vân Kiều: “Có phải ngươi cảm thấy trong cung này không an toàn? Cho nên, ngươi mới muốn đưa Thiên Thiên ra ngoài. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Việc bị ám sát lúc trước, Bùi Thừa Tư và Trần Cảnh giấu kín bụng, gần như không để lộ ra bất kỳ thông tin gì, cộng thêm gần đây Phó Dư bận rộn công vụ, hơn phân nửa thời gian đều thao luyện ở doanh trại ngoại thành, cho nên hắn không biết gì.

Nhưng hắn vẫn nhìn ra được chút manh mối từ những hành động khác thường của Vân Kiều.

Vân Kiều rũ mắt, nhấp ngụm nước trà, lúc này mới bình tĩnh nói: “Không có chuyện gì to tát, ngươi nghĩ nhiều rồi!”

Lần trước, ở cung yến, Thiên Thiên xảy ra chuyện, không lâu sau, Phó Dư tìm cơ đánh Ngu Kỳ một trận.

Tuy nói, Bùi Thừa tư không truy cứu, nhưng Ngu gia lại ghi hận.

Nếu Phó Dư biết được chuyện nàng bị ám sát, nhất định hắn sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Nhưng cho dù là Bình Hầu hay Ngu gia, đều không dễ đối phó, ngay cả Trần gia thâm căn đế cố vẫn phải né tránh ba phần, sao Phó Dư có thể đắc tội được?

Hắn chinh chiến ở sa trường đánh đổi mạng sống mới được làm quan, há có thể chôn vùi chỉ vì chuyện này?

Thấy nàng một mực phủ nhận, Phó Dư nửa tin nửa ngờ, cuối cùng dặn dò: “Nếu ngươi có gặp chuyện gì khó khăn, có thể nói với ta, đừng chịu đựng một mình!”

Vân Kiều cong mi mắt, cười nói: “Ta biết rồi!”

Sau khi đưa Thiên Thiên ra khỏi cung, nỗi lo này đã xong, những ngày sống trong cung vốn dĩ tẻ nhạt, nay càng thêm buồn tẻ.

Vân Kiều không có người thân bên cạnh, song nàng cũng không oán hận nửa lời.

Mỗi ngày nàng làm những việc nên làm, sau đó đến An Khanh Cung thỉnh an Trần Thái Hậu, rồi xử lý cung vụ, lúc rảnh rỗi thì tập viết, tập vẽ, luyện đàn, luyện cờ.

Có lẽ, Thái Hậu cũng nhìn thấy nàng nản lòng, cho nên bà không khuyên nàng hạ mình đi lấy lòng Bùi Thừa Tư nữa, chỉ bảo nàng xử lý tốt cung vụ, đừng mắc sai lầm.

Chợt mắt đã đến ngày phi tằm vào cung.

Kỳ thật, theo thông lệ, không cần phải gấp gáp như vậy. Vân Kiều đoán phần lớn là vì mình không biết suy tính.

Nhưng nàng không muốn đi hỏi Bùi Thừa Tư, cứ vậy gạt chuyện này sang một bên.

Nhưng chuyện kỳ lạ còn ở phía sau. Vừa mới vào cung, Ninh thị ở Tê Hà điện liền truyền thái y, sau đó nói là ngã bệnh, cho nên không thể đến Thanh Hoà Cung thỉnh an.

Vân Kiều nghe cung nhân bẩm báo lại, nàng cho người ban chút đồ bỗ, cũng không có ý định tra hỏi.

Trong ba vị đến thỉnh an, không nói đến Triệu Nhạn Lăng, hai vị còn lại nhìn sơ cũng có thể xem là ngoan hiền. Vân Kiều không làm khó các nàng, dựa theo quy củ nói vài câu, sau đó để bọn họ trở về.

Hai vị kia cung kính hành lễ cáo lui, song, Triệu Nhạn Lăng lại chưa chịu rời đi, bộ dạng như đang muốn “ôn chuyện”.

“Đã lâu không gặp, hình như nương nương gầy đi nhiều!” Triệu Nhạn Lăng cười khanh khách.

Vân Kiều bình tĩnh nhìn nàng: “Còn Thục phi lại đây đã hơn trước!” ---Đọc FULL tại [Truyenfull.vn](http://Truyenfull.vn)---

Triệu Nhạn Lăng ghen hòng, nàng mắt tự nhiên vén tóc mai, tiếp tục nói: “Nương nương đã từng gặp vị ở Tô Hà điện chưa?”

Vân Kiều nhận ra được Triệu Nhạn Lăng đang có mục đích điều gì đó, nàng càng nghi ngờ, cười cười: “Nếu người quan tâm đến nàng ta, chi bằng dọn đến Tô Hà điện ở đi!”

Lúc trước, khi còn ở ngoài cung, Triệu Nhạn Lăng tự mãn về xuất thân của mình, kiêu căng trước mặt Vân Kiều.

Nhưng hiện tại, phân vị của hai người chênh lệch rõ ràng, lại có cung quy ràng buộc, Triệu Nhạn Lăng không dám vô lễ như trước, chỉ có thể tiếp nhận câu “chọc ngoáy” của Vân Kiều, nàng hậm hực nói: “Nương nương không cần phải nhắm vào mỗi mình ta, nếu rảnh rỗi, chi bằng đến Tô Hà điện gặp cố nhân đi!”

Khi Vân Kiều nghe được hai chữ “cố nhân”, liền ngẩn người.

Trước giờ nàng chưa từng gặp Ninh thị, nhưng theo ý của Triệu Nhạn Lăng thì không phải vậy.

Triệu Nhạn Lăng nhìn thấy phản ứng của Vân Kiều, nàng ta đã biết mình đoán đúng, nàng làm bộ thờ dài tiếc nuối: “Ngài thật sự không biết sao?”

Vân Kiều nhìn nàng làm bộ làm tịch, chân mày hơi nhíu lại, nói thẳng: “Thục phi vẫn hệt như trước kia, thích làm ra vẻ, phải đợi đến lúc thẹn quá hoá giận mới chịu nói ra!”

Lời này không dễ nghe chút nào, suốt nhiều năm qua, có rất ít người dám chế giễu trước mặt nàng như vậy. Sắc mặt Triệu Nhạn Lăng lúc đỏ lúc trắng, hung hăng siết lòng bàn tay, cười lạnh.

“Nói đi,” Vân Kiều ung dung nói: “Ninh thị ở Tô Hà Cung kia rốt cuộc là ai?”

Nếu lúc trước, có lẽ Vân Kiều sẽ không hiểu được những khúc mắc bên trong, nhưng sau khi vào Kinh, chứng kiến quá nhiều chuyện, đối với những thủ đoạn xấu xa, nàng cũng có chút hiểu biết.

Hướng chi, nàng lấy danh nghĩa của Trần gia tiến cung.

Ngây ngốc một hồi, còn có gì không rõ ràng đây? Đơn giản chỉ là “thay mận đổi đào” thôi.

Ban đầu, Triệu Nhạn Lăng chỉ định lừa Vân Kiều đến gặp Ninh thị, nhưng sau khi bị Vân Kiều chế nhạo, nàng lại thấy chỉ như vậy không thôi thì rất đáng tiếc, chi bằng...

Tận mắt nhìn thấy Vân Kiều kích động, thất thố sẽ như thế nào.

Thấy Triệu Nhạn Lăng nhìn quanh bốn phía, Vân Kiều hiểu ý, đưa tay đuổi hết hạ nhân trong điện ra ngoài: “Nói đi!”

“Chẳng lẽ nương nương thật sự không phát hiện được sao?” Triệu Nhạn Lăng nghiêng người về phía nàng, kéo dài âm giọng: “Người đáng để Thánh Thượng phí bao công sức, sửa tên đổi họ cho nàng, thậm chí, vì để che giấu Thánh Thượng chọn mấy người bọn ta cùng tiến cung... thì có thể là ai?”

Nàng muốn xem trò cười của Vân Kiều, nhưng lại không hề biết trong giọng nói của mình ẩn chứa ghen ghét và đố kỵ thế nào.

Vẻ mặt Vân Kiều vẫn bình tĩnh, thản nhiên nói: “Ngu tam cô nương?”

Việc này cũng không khó đoán. ---Đọc FULL tại [Truyenfull.vn](http://Truyenfull.vn)---

Rốt cuộc, ngoại trừ Ngu Nhiễm ra, Bùi Thừa Tư chưa từng tỏ ra yêu thích bất kỳ khuê tú thế gia nào, hẳn đều ngó lơ tất cả, càng

chưa từng ban cho ai các loài súc quý hiếm, tranh quý hay thư pháp.

Đó là những gì nàng biết, những điều không biết có lẽ còn nhiều hơn.

Vân Kiều từng cho rằng những hành động này là vì hấn đang báo ơn của Ngũ gia năm đó, hiện giờ nghĩ lại đúng là tự lừa mình dối người.

Đừng nói Triệu Nhạn Lăng, ngay cả Vân Kiều cũng ngạc nhiên về phản ứng của mình.

Nếu chuyện này xảy ra ở Bình Thành những năm về trước, nói không chừng nàng sẽ đau khổ đến tột cùng. Nhưng hiện tại, nàng lại không có cảm giác ghen tuông gì, chỉ cảm thấy rất mệt mỏi.

Nàng không muốn truy cứu đầu đuôi việc này, hay cản trở mối quan hệ của Bùi Thừa Tư và Ngũ Nhiễm, chỉ muốn sống như bình thường, rút vào vỏ bọc của mình, chẳng quan tâm đến ai.

Triệu Nhạn Lăng yên lặng quan sát, thấy Vân Kiều dường như không có ý định truy cứu, nhất thời có cảm giác “hận luyện sắt không thành thép”.

Ánh mắt nàng thêm tàn khốc, thấp giọng nói: “Vậy chi bằng nương nương đoán xem, vì sao bọn ta lại vào cung gấp như vậy? Vì sao nàng ta lại không dám đến gặp ngài?”

Tay Vân Kiều đang bưng chén trà đột nhiên dừng lại, hai câu hỏi này khiến hô hấp của nàng trở nên khó khăn.

Triệu Nhạn Lăng dừng lại thưởng thức gương mặt trắng bệch của Vân Kiều, sau lại ép giọng nói của mình xuống thấp, gần như không thể nghe ra: “Nàng ta có thai!”

Thanh âm cực nhỏ, tựa như rắn độc đang nhả chữ.



Hơn phân nửa chén trà nóng hắt lên người, Vân Kiều luống cuống bắt lấy để chén trà không rơi trên mặt đất.

Chớp mắt, váy áo đều bị sạm màu do nước trà thấm ướt, bàn tay trắng nõn bị bỏng đỏ.

Nàng sững sờ trong chốc lát, nhìn qua trông mờ mịt, lộ vẻ đáng thương, không còn dáng vẻ đoan chính, khí chất cao cao tại thượng như vừa rồi.

Triệu Nhạn Lăng cảm thấy thoả mãn.

“Chuyện...xảy ra khi nào?” Vân Kiều ngờ ngác hỏi, nàng suy nghĩ một chút, xâu chuỗi lại tất cả chi tiết trước giờ nàng vô tình bỏ qua, lại ra được đáp án khiến nàng sớn gai ốc.

Là đêm giao thừa.

Đêm đó, nàng lo lắng cho chuyện của Thiên Thiên, chọc giận Bùi Thừa Tư, hấn phất tay áo bỏ đi. Niên ma ma từng đến thỉnh nhưng không mời được.

Ngày hôm sau, Thái Hậu phạt nàng quỳ một lúc lâu, ám chỉ nàng phải nhún nhường Bùi Thừa Tư.

Nàng làm theo lời Thái Hậu, Bùi Thừa Tư lập tức nhượng bộ, nói: “Ta cũng có chỗ không tốt!”

Lúc sau, hai người duy trì “hoà bình”, một thời gian ở chung, cho đến hôm trước ngày Thanh Minh, không hiểu sao Bùi Thừa Tư ra ngoài cung suốt đêm.

Khi đó, Vân Kiều có nghĩ cả trăm lần cũng không ra, hiện tại, cuối cùng cũng hiểu được, đêm đó hấn ra cung là để đến xem Ngu Nhiễm.

Có lẽ, lúc đó hấn biết được tin nàng ta có thai.

Cũng vì nguyên nhân này này, cho nên mới có chuyện lập phi lúc sau.

Không phải triều thần thúc giục, bức bách, mà là hấn muốn cho Ngu Nhiễm, cho hài tử của hấn một danh phận danh chính ngôn thuận.

Nhưng Ngu Nhiễm đã từng định thân, gả cho người khác, cho dù phu thê chưa từng ở chung, cũng không được lấy tư cách “tái giá” để vào cung. Cho nên, Bùi Thừa Tư hao tâm tổn trí sắp xếp, thay đổi thân phận cho Ngu Nhiễm, giống như lúc trước ghi tên nàng vào Trần gia.

Để không quá lộ liễu, và để bịt miệng triều thần, lúc này hấn mới thêm bốn người Triệu Nhạn Lãng cùng vào cung.

Sau khi xâu chuỗi mọi việc, những nghi hoặc ban đầu giờ đã được giải đáp.

Chuyện này thành công, đương nhiên sẽ có rất nhiều người biết, nhưng nàng lại như kẻ ngốc, từ đầu đến cuối đều bị che tai bịt mắt.

Tựa như bị rơi vào hầm băng khắc nghiệt vào giữa trời đông, Vân Kiều cảm thấy toàn thân lạnh run, nhớ đến cơn gió lạnh gào thét đêm giao thừa, nàng lại cảm thấy ghê tởm, che miệng nôn khan.

Triệu Nhạn Lãng đặt mình vào hoàn cảnh của người khác suy nghĩ, nàng có thể lý giải được phản ứng này của Vân Kiều, nàng vừa hả hê khi có người gặp nạn, lại vừa có chút thương hại.

Quả thật, nàng rất chướng mắt xuất thân của Vân Kiều, nhưng lại càng chướng mắt diễn xuất của Ngu Nhiễm.

Nói cái gì là tiểu thư khuê các dòng dõi thư hương, tinh thông cầm kỳ thi họa, lại có thể làm ra sự việc đó, kết quả mang cái bụng lớn vào cung... còn phải dựa vào các nàng để che giấu sự trong sạch.

Cho dù gần đây, nhà nàng và Ngu gia có chút quan hệ, nàng vẫn cảm thấy khinh thường.

“Nếu nương nương không tin, có thể đến Tô Hà điện nhìn xem, nhằm tính có lẽ đã hơn ba tháng, ít nhiều gì cũng lộ ra chút ít!” Triệu Nhạn Lăng thở dài, sau đó nhìn bộ dạng thất thần của Vân Kiều, nàng ung dung đứng dậy: “Trong cung thần thiếp còn có việc, không tiện quấy rầy!”

Vân Kiều không để ý tới nàng ta, nàng cắn chặt ngón tay mình, khó khăn lắm mới đè ép được cảm giác buồn nôn, sau đó nàng đưa mắt nhìn xuống, phía dưới đã ra máu.

Niên ma ma đi vào điện, nhìn thấy bộ dạng chật vật của nàng, bà vội tiến lên, hỏi han: “Người bị làm sao vậy? Vừa rồi, Thục phi đã va vào người sao?”

Vân Kiều mấp má môi, nhưng lại không thể thốt ra lời.

Nàng ngưng một lát, Niên ma ma đỡ nàng đứng lên, nàng thấp giọng nói: “Giúp ta thay y phục!”

## Chương 41: Thuốc hoa hồng để ph\* thai!

Tài ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả.

Có lẽ là vì sắc mặt nàng quá khó coi, nên từ lúc thay quần áo đến lúc ra khỏi cửa, Niên ma ma đã hỏi hai lần rằng có muốn thỉnh thái y đến xem hay không?

Lúc trước, cứ cách một ngày là thái y lại đến Thanh Hoà cung bắt mạch, nhưng từ sau khi biết thứ thuốc mình uống mỗi ngày là gì, Vân Kiều cảm thấy không được tự nhiên cho nên đã lệnh bỏ việc này.

Bình thường không đau đầu chóng mặt thì nàng sẽ không truyền thái y.

Vân Kiều từ chối đề nghị của Niên ma ma, nàng cũng không dùng đến kiệu, ngẩng đầu nhìn sắc trời, đi đến Tê Hà Điện.

Vân Kiều không nghĩ Triệu Nhạn Lăng sẽ nói dối chuyện này, nhưng nàng vẫn muốn tận mắt nhìn thấy.

Ban đầu bước chân của nàng chậm chạp, dần dà cũng khôi phục được dáng vẻ đoan trang thường ngày.

Đi đến Tê Hà điện, cung nhân nhìn thấy nàng đồng loạt quỳ xuống đất.

Vân Kiều không hề dừng lại, nàng tiến vào chính phòng, vừa mới bước lên bậc thang liền nhìn thấy Lương ma ma từ trong phòng đi ra, cong gối hành lễ với nàng.

Từ lúc Bùi Thừa Tư đồng ý yêu cầu của nàng, điều Lương ma ma đi nơi khác, đã rất lâu rồi nàng chưa gặp lại bà ta, thật không ngờ lại điều đến Tê Hà Điện để hầu hạ.

“Ninh tần vừa mới nghỉ ngơi...”

“Người muốn ngăn cản bổn cung?” Vân Kiều không cho bà nói hết lời, nàng cười lạnh: “Lúc trước, là ma ma đã dạy bổn cung quy củ, sao bây giờ chính ma ma lại là người không biết quy củ?”

Lương ma ma bị khiển trách, sắc mặt căng thẳng.

Lúc trước, Vân Kiều luôn khách khí với bà, bây giờ lại làm mất mặt bà trước mặt người khác, cho nên, nhất thời bà không thể phản ứng kịp.

Bà có thể đoán được Vân Kiều đến là vì chuyện gì, lúc trước bà đã nhận ý chỉ của Bùi Thừa Tư, phải cố gắng giấu được lúc nào hay lúc ấy, cho nên vừa rồi mới ngăn cản nàng.

Nhưng, dù sao giấy không thể gói được lửa, cho dù có thể lừa được lúc này, chẳng lẽ có thể lừa được cả đời sao?

“Nếu nương nương một mực muốn vào, vậy thì mời ngài!” Lương ma ma nghiêng người, thỉnh Vân Kiều vào cửa.

Có lẽ Ngu Nhiễm nghe được động tĩnh bên ngoài, nên sau khi Vân Kiều bước vào, nàng đã được thị nữ đỡ từ trong phòng ra, cung kính hành lễ: “Tần thiếp tham kiến Hoàng Hậu nương nương!”

Nàng có trang điểm một chút, quả thật sắc mặt giống người có bệnh, nhưng không ảnh hưởng gì đến mỹ mạo, ngược lại càng khiến người khác yêu thương.

Vân Kiều không bảo nàng ta đứng dậy, nàng rũ mắt đánh giá, chỉ thấy vòng eo vốn mảnh khảnh kia thật sự có chút đầy đặn.

Khác với Triệu Nhạn Lăng kiêu căng ngạo mạn, Ngu Nhiễm lễ nghĩa chu toàn, thái độ cung kính, cho dù không cho phép đứng dậy nhưng sắc mặt không hề oán hận.

Khiến Vân Kiều cảm thấy bản thân mình giống như nhân vật phản diện trong thoại bản.

Một khắc do dự, Vân Kiều quyết định vào vai phản diện này đến cùng.

Lương ma ma bên cạnh bồn chồn không yên, sợ nàng vì ghen tuông sẽ ảnh hưởng đến hoàng tự, cho nên lặng lẽ liếc mắt, ra hiệu cho thị nữ ở bên ngoài đến Tử Thần Điện báo tin.

Vân Kiều để ý đến hành động nhỏ này, nhưng không ngăn cản, nàng cũng muốn nhìn xem, sau khi Bùi Thừa Tư đến đây hẳn sẽ xử lý việc này thế nào?

Hắn trốn nàng lâu như vậy, giấu nàng mọi chuyện, nàng muốn nhìn xem hẳn lấy thái độ gì để đối diện với nàng?

Sau khi thị nữ kia rời đi, Vân Kiều ngồi ở ghế chủ nhân, lúc này mở miệng: “Đứng lên đi!”

Lương ma ma như trút được gánh nặng, vội vàng tiến đến đỡ Ngu Nhiễm đứng lên. Còn Ngu Nhiễm làm bộ như không khoẻ, quay đầu, lấy khăn che miệng lại.

Vân Kiều sững sốt, sau mới ý thức được, nàng ta đang nôn nghén.

Lương ma ma đỡ nàng ta ngồi xuống, rồi sai người mang quả chua và nước trà đến, sau đó thỉnh tội với Vân Kiều: “Mong nương nương thứ cho lão nô nói thẳng, nếu hoàng tự có xảy ra vấn đề gì, không ai gánh nổi trách nhiệm...”

Ngu Nhiễm cũng nhìn về phía nàng, nhẹ giọng nói: “Thứ cho tần thiếp thất lễ!”

Nhìn hai người kẻ tung người hứng, Vân Kiều không chút sợ hãi, chỉ cảm thấy cực kỳ ghê tởm, nàng cắn chặt răng mới vất vả đè nén

được cảm giác buồn nôn kia xuống.

Vân Kiều lấy lại bình tĩnh, lạnh lùng nói: “Tất cả lui ra ngoài đi!”

Hoàng Hậu lên tiếng, không ai dám cãi lời. Trước khi đi, Lương ma ma ẩn ý nói với Ngu Nhiễm: “Nếu nương nương cảm thấy không khoẻ, nhất định không được cố nhịn, phải gọi thái y đến ngay!”

Ngu Nhiễm nhẹ nhàng gật đầu.

Sau khi đám người ra ngoài, Vân Kiều mở miệng: “Nếu không phải nghe Thục phi nhắc đến, e là bốn cung không thể nghĩ ra được, Ninh tần ở Tô Hà Cung lại là người!”

Khi nghe được hai chữ “Thục phi”, ánh mắt Ngu Nhiễm khế động, sau đó rũ mi mắt, che giấu cảm xúc trong đáy mắt.

“Thục phi nói người có thai!” Vân Kiều lại nhắc đến Triệu Nhạn Lăng, nàng cười cười: “Vốn dĩ bốn cung không dám tin, vì dù gì Ngu gia cũng được xem là dòng dõi thư hương, sao lại dạy dỗ ra nữ nhi như vậy? Không ngờ lại là thật!”

Lời này mang ý châm chọc quá nặng, Ngu Nhiễm nghe thấy vành mắt lập tức ửng đỏ, nàng ta quỳ xuống: “Nếu nương nương muốn trách phạt, tần thiếp tuyệt đối không oán thán nửa lời!”

Tướng mạo nàng ta xinh đẹp như vậy, khi rơi lệ thật khiến người khác thương cảm.

Vân Kiều không bảo Ngu Nhiễm đứng dậy, cũng không quan tâm khi Bùi Thừa Tư đến đây sẽ trông thấy tình huống này. Nàng dựa vào tấm đệm mềm phía sau ghế, ung dung đánh giá nàng ta.

Trong lòng hai người hiểu rõ nhưng không nói ra, họ đều chờ Bùi Thừa Tư đến, nhưng hẳn lại chần chờ không đến.

Lương ma ma ở ngoài điện, sau khi nghe thị nữ bẩm báo lại, bà không thể tin, hỏi: “Người nói cái gì?”

“Nội thị của Tử Thần Điện nói Thánh Thượng đang bận rộn công vụ, không rảnh để bận tâm!” Giọng thị nữ run rẩy: “Bảo ngài tùy cơ ứng biến!”

Bùi Thừa Tư hiểu rõ tính Vân Kiều, nàng sẽ không làm chuyện gì tổn hại đến người khác, nhưng Lương ma ma thì không biết điều này, bà nôn nóng đi tới đi lui.

Cho đến khi nghe thấy động tĩnh trong điện, bà bất chấp mọi thứ, lập tức bước nhanh vào cửa.

Nhìn thấy Ngu Nhiễm yếu ớt nằm trên mặt đất, chiếc ghế dựa bị đẩy sang một bên, Lương ma ma hoảng hốt, vội cho người thỉnh thái y.

Vân Kiều vẫn ngồi ngay ngắn ở đó, để bọn thị nữ đỡ Ngu Nhiễm vào bên trong nghỉ ngơi, nàng không hề ngăn cản, chỉ có chút mất kiên nhẫn.

Tại sao Bùi Thừa Tư còn chưa đến?

“Hoàng Hậu nương nương, người hà tất phải làm như thế?” Sắc mặt Lương ma ma khó coi, khi nói chuyện cũng không thận trọng nữa mà mang theo thái độ từng dạy dỗ Vân Kiều trước đây: “Cho dù ngài có bất mãn đến đâu, nhưng hiện tại ngài là chủ lực cung, nên lấy hoàng tự làm trọng...”

Vân Kiều nhướn mày: “Nhưng ta không phạt nàng ta, là nàng ta tự quỳ!”

“Nếu hôm nay, Ninh tần thật sự có chuyện gì, ngài sẽ giải thích thế nào với Thánh Thượng đây!” Lương ma ma chất vấn.



“Trước khi nói đến chuyện này, hẳn cần phải giải thích với ta mới đúng!” Vân Kiều không yếu thế, nàng hỏi ngược lại: “Ma ma thích nói “quy củ” nhất, vậy người nói thử xem, việc này có hợp quy củ không?”

Lương ma ma bị hỏi đến cứng họng không trả lời được.

Bởi vì, mọi chuyện quá rõ ràng, không những không hợp quy củ, thậm chí còn không hợp lễ nghĩa. Chỉ là đang xét về hoàng tự, xét về thế lực của Ngu gia, cho nên bà mới bao che như vậy.

“Muốn ta học quy củ, học thi thư lễ nghĩa, còn muốn ta đoan trang cẩn trọng nhưng sau lưng thì sao, chính hẳn lại làm ra loại chuyện này!” Vân Kiều đứng dậy, cười thành tiếng: “Cái gì mà quy củ lễ nghĩa, cái gì mà hoàng tộc thế gia, chẳng qua chỉ đem ra lừa gạt kẻ gốc thối!”

Lương ma ma nghe nàng nói những lời này liền sợ hãi đến mức trợn mắt há mồm.

Vân Kiều không muốn ở lại nữa, nàng lập tức rời đi.

Trước khi đến đây, nàng muốn chất vấn Bùi Thừa Tư và Ngu Nhiễm, muốn tra hỏi đến cùng để biết được ngọn ngành, nhưng hiện tại, nàng không quan tâm nữa.

Mối quan hệ trước kia của Bùi Thừa Tư và Ngu Nhiễm là gì, vì sao “cháy lại tình xưa”, thì có liên quan gì đến nàng?

Chuyện đã đến nước này thì còn gì để nói?

Sau khi rời Tô Hà điện, cảm giác không khoẻ kia lại trở dậy, Vân Kiều ấn ngực, cuối cùng nàng mới phát hiện ra điều không ổn.

Nàng vốn cho rằng bản thân chỉ đang ghê tởm vì Bùi Thừa Tư che giấu việc làm dơ bẩn, nhưng cảm giác nôn khan này lặp đi lặp lại, cực kỳ giống với bộ dạng nôn nghén của Ngu Nhiễm.

Suy nghĩ vừa thoáng quá khiến Vân Kiều sợ hãi.

Từ sau khi biết chuyện đêm giao thừa, nàng đã cố gắng không nghĩ đến những thân mật của nàng và Bùi Thừa Tư, nhưng hiện tại, phản ứng sinh lý không thể kiểm soát này như đang nhắc nhở nàng, những chuyện đã xảy ra là thật.

Nếu nàng thật sự có thai, đương nhiên là sau Ngu Nhiễm.

Nghĩ đến đây, Vân Kiều không thể nhịn được, chống lên cây liễu bên cạnh ao Ngọc Dịch, nôn thốc nôn tháo.

Các cung nhân đi theo phía sau nàng, Niên ma ma thấy vậy, bước nhanh đến, hỏi han: “Ngài làm sao vậy? Chi bằng nên thỉnh thái y xem qua...”

“Không cần!” Vân Kiều kiên quyết từ chối, sau khi ý thức được thái độ của mình quá mức kịch liệt, nàng thả chậm ngữ điệu, cười nói: “Chỉ là sau khi gặp Ninh tần, cảm thấy có chút ghê tởm thôi!”

Niên ma ma lập tức im lặng.

Việc này có liên quan đến Thánh Thượng, Hoàng Hậu dám nói, nhưng bà thì không.

“Các người chờ ở đây đi, bốn cung muốn đi dạo một mình!” Vân Kiều gạt tay Niên ma ma ra, một mình đi lên phía trước.

Đi xa được một đoạn, Vân Kiều run rẩy đưa tay phủ lên bụng nhỏ bằng phẳng của mình.

Nàng không dám thỉnh thái y đến xem.

Nếu một khi đã xác định, thì mọi chuyện sau này đều nằm ngoài kiểm soát của nàng.

Giống như thánh chỉ của Bùi Thừa Tư lúc trước, cho dù trong lòng nàng có rất nhiều bất mãn, nhưng vẫn phải ngoan ngoãn vào

cung. Nếu trong bụng nàng thật sự có hài tử, vậy thì cuộc đời này mặc định sẽ bị trói chặt trong cung.

Vài năm trước, Vân Kiều từng mong muốn có một hài tử của mình và Bùi Thừa Tư.

Tốt nhất là thông minh giống hần, còn tính tình thì giống nàng, không mong giàu sang, chỉ mong nó lớn lên khoẻ mạnh, hạnh phúc là được.

Nàng sẽ yêu thương bọn chúng, dốc lòng dạy dỗ, đợi đến khi bạc đầu, nàng và Bùi Thừa Tư ngồi dưới bóng mát cây quế hoa trong viện, con cháu chạy vòng quanh....

Hạnh phúc biết bao.

Nhưng hôm nay, nàng không mong chờ hài tử này đến, thậm chí còn sợ hãi.

Vân Kiều được Trần Thái Hậu dạy dỗ ở An Khánh Cung rất nhiều, nàng thay đổi bản thân một cách vô tri, nàng từng nghĩ bản thân mình sẽ vượt qua quăng đời còn lại giống Trần Thái Hậu.

Không màng đến tình ái, chỉ làm tốt vị trí Hoàng Hậu.

Vài chục năm sau, tiếp tục làm tốt vị trí Thái Hậu.

Nhưng đến hôm nay, có quá nhiều chuyện đến với nàng, khiến nàng không thể chịu đựng được nữa.

Vân Kiều không thể tưởng tượng đến cảnh mình sinh hài tử ra, rồi nhìn Bùi Thừa Tư và hài tử trong bụng Ngu Nhiễm quấn quýt nhau, hoặc sau này hài tử của các phi tần khác xung đột với nhau, rồi tranh giành đoạt đích dẫn đến người chết ta sống...

Lúc trước nàng gả cho Bùi Thừa Tư, sau đó vào cung, chẳng lẽ vì kết cục này?

Vân Kiều đi dạo ở Ngự Hoa Viên một hồi lâu, các cung nhân nhìn thấy từ xa, vội tránh đường, chỉ có một người chủ động tiến tới hành lễ.

Vân Kiều lấy lại tinh thần, nàng nhận ra người trước mặt là nội thị có vài phần giống Yến Đình mà mình đã từng gặp lúc trước.

Nhìn gương mặt mình đã từng quen thuộc, nàng lại hoảng hốt.

“Vừa rồi nương nương đánh rơi thứ này!” Hấn thấp giọng nói, hai tay đưa miếng ngọc lên.

Vân Kiều đưa mắt nhìn xuống, lúc này mới phát hiện miếng ngọc bội treo bên hông mình không biết rơi từ lúc nào. Đây là miếng ngọc bội Bùi Thừa Tư ban thưởng cho nàng, nghe nói là vật phẩm của Tây Vực tiến cống, có giá trị liên thành.

Nàng không đưa tay tiếp nhận, nhàn nhạt nói: “Thưởng cho người!”

Được ban thưởng, song, nội thị kia lại không hề vui mừng, ngược lại, hấn nâng tay càng cao: “Nô tài không dám nhận!”

Vân Kiều cúi xuống nhìn thẳng hấn, trầm ngâm hỏi: “Có phải... người có điều muốn cầu xin bản cung?”

Nội thị không ngờ nàng đột nhiên dán sát vào, hấn theo bản năng ngưỡng về sau, trong đôi mắt trắng đen rõ ràng kia hiện lên tia hoảng sợ, đành thừa nhận.

“Muốn bốn cung giúp người cũng được...” Vân Kiều bình tĩnh nhìn hấn, nhẹ giọng hỏi: “Nhưng người có thể làm được gì cho bốn cung?”

“Chỉ cần có thể báo thù cho người nhà,” nội thị dập đầu, trịnh trọng nói: “Nô tài không ngại giao mạng lại cho ngài!”

Vân Kiều không hỏi lại, nàng đứng thẳng người, băng quơ nói: “Cung nữ bên cạnh bốn cung đang có thai vì tư thông với người khác, không muốn ai biết. Người cầm miếng ngọc này của bốn cung, đến Thái Y Viện lấy một bát hoa hồng để ph\* thai, sau đó đưa đến Thanh Hoà Cung!”

“Nếu làm được, bốn cung sẽ đáp ứng yêu cầu của người!”

Thử thách này khiến nội thị có chút giật mình, nhưng trước khi Vân Kiều xoay người rời đi, hắc thấp giọng đáp: “Vâng!”

Sau khi Vân Kiều rời đi, Tê Hà Điện rối loạn một hồi.

Lương ma ma nhìn Ngu Nhiễm uống thuốc dưỡng thai xong, bà khuyên nhủ một hồi, thấy nàng nghỉ ngơi ổn thoả, lúc này mới đi ra cửa.

Cung nhân không thể mời được Bùi Thừa Tư đến, cho nên Ngu Nhiễm mới bị hành hạ một trận, lời nói và biểu cảm đều lộ vẻ đau thương. Lương ma ma do dự một lúc lâu, bà tự mình đến Tử Thần Điện, muốn bẩm báo lại chuyện vừa rồi, sau đó thỉnh Bùi Thừa Tư đến thăm Ngu Nhiễm.

Sau khi Bùi Thừa Tư nghe xong động thái của Vân Kiều, hắc hoàn toàn không có dấu hiệu tức giận, mà chỉ nói: “Nàng đang giận, cứ để nàng phát ra đi!”

Lương ma ma càng không rõ thái độ của hắc, ngẫm nghĩ một lúc, bà khuyên: “Ninh tằm vì chuyện này mà động thai khí, nếu ngài có thời gian thì đến thăm nàng một chút...miễn cho nàng buồn bực trong lòng, lại ảnh hưởng thai nhi!”

Bùi Thừa Tư nhàn nhạt đáp, nhưng không đi ngay, mà vẫn xem từng tấu chương rồi phê duyệt, cho đến khi mặt trời ngả về phía tây, hắc mới đứng dậy.

Anh hoàng hôn đỏ rực trải khắp bầu trời, trông cực kì diễm lệ và chói mắt.

Bùi Thừa Tư ngồi trên kiệu, giương mắt nhìn, không hiểu sao hẳn lại nhớ tới năm đó, khi còn ở Bình Thành, hẳn và Vân Kiều cùng ngắm hoàng hôn.

Hắn nổi hứng vẽ tranh, Vân Kiều thì ngồi bên cạnh chống cằm nhìn, tay kia mài mực cho hắn, sau đó đào vò rượu đã chôn dưới gốc cây lên...

Cuộc sống bình đạm lặng lẽ trôi qua.

Khi đi qua cửa Thanh Hoà Cung, Bùi Thừa Tư thoáng do dự, hẳn chưa kịp lên tiếng dừng. Đám nội thị khiêng kiệu không hề hay biết, bỏ lỡ nửa khắc ấy.

Bùi Thừa Tư thu hồi tầm mắt, nhìn nội thị quỳ bên đường phía trước, thấy hẳn còn xách theo nồi đun thuốc, không hiểu sao mí mắt hẳn nháy lên.

Ma xui quỷ khiến thế nào, hẳn lại hỏi: “Thuốc đó đưa đến Thanh Hoà Cung sao?”

Kiều dừng lại, nội thị kia nằm rạp trên đất, thấp giọng bẩm báo: “Bẩm Thánh Thượng, đúng vậy!”

“Hoàng Hậu bệnh sao?” Bùi Thừa Tư nhìn về phía Lương ma ma hỏi.

Lương ma ma nhú mày, nói sự thật: “Lão nô không biết. Nhưng vừa rồi gặp, Hoàng Hậu nương không giống như người đang bệnh!”

“Cho người đi hỏi một chút!”

Bùi Thừa Tư chỉ hạ lệnh phân phó, chứ không tự đến xem, hẳn vẫn đến Tô Hà Điện.

## **Chương 42: Chọn cách quyết liệt nhất để cắt đứt với hắn!**

Tải ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả

Niên ma ma dặn phòng bếp làm những món nàng thích nhất, bày ra đầy bàn, Vân Kiều vẫn thể ăn nổi.

Đặc biệt, khi thấy chén canh gà, Vân Kiều suýt nữa không kiềm được, muốn nôn ra ngoài.

Nàng siết chặt đôi đũa, cố kìm nén để không bị lộ, lệnh cung nữ mang chén canh gà xuống.

Tuy, thái y chưa chẩn trị, nhưng Vân Kiều đoán chắc bảy, tám phần về việc mình mang thai. Nếu cứ để tiếp tục, không bao lâu nữa những người bên cạnh nàng sẽ nhìn ra được.

Đến lúc đó, sẽ không có bất kỳ ai cho phép nàng bỏ đứa bé này.

Đang lúc cân nhắc nên làm thế nào mới tốt, đột nhiên, cung nữ đến thông truyền, nói có một nội thị cầm ngọc bội của nàng đến xin cầu kiến.

Vân Kiều thoáng giật mình, nàng không ngờ nội thị kia thật sự làm được việc. Nàng cắn môi, yên lặng một lát, sau đó nhẹ giọng nói: “Cho hắn vào đây!”

Cung nữ lĩnh mệnh, không bao lâu, đã đưa người đến.

Nội thị kia bình tĩnh bước qua bậc cửa, đôi mắt rũ xuống, ánh hoàng hôn mờ nhạt chiếu lên sườn mặt hắn, phát hoạ ra hình dáng tinh xảo như điêu khắc.

Vân Kiều nhìn ngẩn ngơ, cho đến khi hăn quỳ xuống hành lễ, lúc này nàng giống như tỉnh mộng, vội dờ mắt.

Tướng mạo của nội thị này thật sự có vài phần giống Yến Đình, nhưng không đến mức như song sinh, ngược lại, cái khí chất kiêu chể, nhẵn nhụi kia mới thật sự giống như đúc.

Có lẽ vì nàng vẫn còn tâm niệm chuyện quá khứ, cho nên mỗi khi nhìn thấy hăn, nàng hay giật mình.

“Nô tài may mắn không làm nhục sứ mệnh, đã đưa đến được thứ mà ngài muốn!”

Ánh mắt Vân Kiều dừng trên nôi thuốc đen nhánh kia, nàng khẽ gật đầu, lúc này mới hỏi: “Người tên gì?”

“Hoài Ngọc!” Nội thị cung kính nói.

“Lúc trước, người nói muốn bốn cung báo thù cho người...” Vân Kiều cúi người, cầm lấy nôi thuốc, tiện tay đặt bên người: “Nói đi, kẻ thù của người là ai? Vì sao lại kết thù?”

Hoài Ngọc ngẩng đầu nhìn vào mắt nàng, sau đó lập tức rời đi, hăn trầm giọng kể về quá khứ.

Vân Kiều cúi mắt nhìn hăn, thản nhiên lắng nghe.

Theo như lời Hoài Ngọc kể, hăn vốn sinh ra trong gia đình phú quý ở Kinh Thành, phụ thân thích sưu tầm vàng bạc đá quý. Gia đình đang hoà thuận hạnh phúc thì lại bị Thái Giám chưởng sự nhắm vào, hăn không chiếm được gia sản nên dùng thủ đoạn độc ác để hãm hại.

Khi đó Tiên đế chỉ quan tâm đến một mình Vi Quý Phi nên thế lực của Thái Giám rất lớn, quan viên trong triều cũng phải né tránh ba phần, còn bá tánh tầm thường càng không thể tranh đấu.



Kết quả, Sở gia rơi vào kết cục cửa nát nhà tan, Hoài Ngọc mang tội vào cung như một hình phạt...

Vân Kiều hình như đang nghĩ gì đó, nàng nói: “Năm đó Thái Giám chưởng sự hại gia đình ngươi là ai?”

Hoài Ngọc cúi người dập đầu, gằn từng chữ: “Hiện hấn đang là nội sự, Trần Cát!”

Cái tên này Vân Kiều có ấn tượng, lúc trước khi nàng xử lý cung yến, từng thấy hấn nói chuyện qua lại.

Trần Cát trông hơi lớn tuổi, tóc mai hoa râm, làm việc chu đáo, nhìn vẻ ngoài của hấn ta, thật sự không thể tưởng tượng được hấn từng gây ra chuyện độc ác tàn nhẫn đến vậy.

“Bổn cung sẽ cho người đi điều tra, nếu thật sự có chuyện này, bổn cung sẽ trả lại công đạo cho gia đình ngươi. Nhưng nếu ta tra ra được ngươi có nửa lời giả dối...”

Hoài Ngọc dập trán lên mặt đất lạnh băng, nói không chút do dự: “Nếu có nửa lời giả dối, nô tài chết không được tử tế!”

Vân Kiều gật đầu, sau đó quay sang Niên ma ma nói: “Cầm lệnh bài của bổn cung lệnh nội thị chưởng sự đi tra việc này!”

Niên ma ma biết hôm nay tâm trạng nàng không tốt, cho nên không chút do dự, lập tức làm theo.

Sau khi Niên ma ma rời đi, Vân Kiều đuổi hết cung nhân ra ngoài, rồi lạnh giọng phân phó: “Không được bổn cung cho phép, bất kỳ ai cũng không được vào, nếu trái lệnh, tuyệt đối không tha!”

Ánh mắt nàng dừng trên người Hoài Ngọc, vốn dĩ nàng cũng muốn đuổi hấn ra ngoài, nhưng khi nhìn thấy sườn mặt quen thuộc kia, cuối cùng vẫn để người ở lại.

“Người ngồi bên kia, không được lên tiếng, cũng không được động đậy!” Vân Kiều ra lệnh cho hắn.

Tuy Hoài Ngọc không rõ nguyên do, song, cũng không làm trái ý nàng, hắn đến ngồi bên cửa sổ, rồi quay đầu lại theo bản năng, muốn nhìn xem Vân Kiều còn phân phó gì nữa không.

“Không được nhìn ta!” Vân Kiều lại ra lệnh.

Ngay lập tức, Hoài Ngọc quay đầu đi, mắt nhìn thẳng phía trước.

Lúc này, trời đã tối sầm, ánh nến nháy nhót in sừng mặt hắn lên cửa sổ. Vân Kiều chống cằm nhìn một hồi lâu, sau đó, rót thuốc âm ỉm vào trong chén.

Mùi thuốc lập tức lan ra, nàng không chút do dự, ngửa đầu uống cạn.

So với loại thuốc đắng chát điều trị thân thể trước đây, loại thuốc này dường như có chút ngọt, không đến mức khiến người khác khó chịu.

Vân Kiều liếm khoé môi, bình tĩnh buông chén.

Tảng đá lớn đè trong lòng khiến nàng không thở nổi giờ đã tan biến.

Ban đầu không có phản ứng gì, Vân Kiều còn cho rằng mình tính sai, căn bản nàng không hề mang thai. Nhưng không lâu sau, cơn đau ngày càng nghiêm trọng khiến nàng toát mồ hôi lạnh, điều này cũng chứng thực suy đoán của nàng.

Vân Kiều nắm chặt mép bàn, vì dùng sức quá nhiều nên các đốt ngón tay đều trắng bệch. Nàng cắn vào khăn, cố gắng kìm nén để không phát ra tiếng hét.

Năm đó, Vân Kiều dùng thái độ giống như đùa giỡn đưa ra lời kết thân với Bùi Thừa Tư. Cứ nghĩ, sau khi bái thiên địa, kết tóc làm phu thê, hai người sẽ gắn bó với nhau đến hết đời còn lại, không thể cách rời.

Nhưng hiện giờ, nàng lại chọn cách quyết liệt nhất để cắt đứt khỏi hẳn.

Từ nay về sau, đại lộ lên trời, mỗi người một hướng.

Mùi thuốc nhàn nhạt quanh quần trong Tê Hà Cung, đó là thuốc dưỡng thai mà thái y đã kê trước đó.

Thị nữ muốn mở cửa sổ để tản mùi đi bớt thì bị chủ tử của mình ngăn lại.

Đến nỗi cách hơn nửa ngày, khi Bùi Thừa Tư bước vào trong điện, vẫn có thể ngửi được mùi đắng rõ ràng.

Mặt mày Ngu Nhiễm không có huyết sắc, yếu ớt dựa lên gối đầu giường, thấy Bùi Thừa Tư tiến vào, nàng lập tức xốc chăn gấm lên, muốn đứng dậy hành lễ.

“Không cần đa lễ,” Bùi Thừa Tư ngăn lại, nhìn thấy dáng vẻ tiều tụy của nàng, hẳn nhíu mày: “Thái y nói thế nào?”

Ngũ Nhiễm mím môi cười, lắc đầu: “Không có gì đáng ngại!”

“Không phải,” Thị nữ đứng bên cạnh là nha hoàn của Ngũ Nhiễm, thấy nàng kiên quyết không chịu nói nên bạo gan nói thay: “Thái y nói, thân thể của tiểu thư vốn đã suy nhược, lại bị phạt quỳ nên động thai khí, cần phải nghỉ ngơi tốt, tuyệt đối không được tái lại nữa...”

“Chớ có nói bậy,” Ngũ Nhiễm lên tiếng trách cứ, sau đó, áy náy nhìn Bùi Thừa Tư: “Là do thường ngày ta quá dung túng Xích Cầm, mong Thánh Thượng tha cho nàng một lần!”

Bùi Thừa Tư liếc nhìn Xích Cầm, thuận miệng nói: “Không sao!”

Ngu Nhiễm do dự một lát, sau đó thận trọng nói: “Hoàng Hậu nương nương...”

“Nàng ấy không phải là người có tâm tư ác độc, chỉ là tức giận trong lòng, phát tác xong rồi thì thôi, nàng ấy không có ý hại nàng đâu!”

Thái độ của Bùi Thừa Tư khiến Ngu Nhiễm thất vọng, đồng thời nàng cũng hiểu, trong chốc lát không thể đẩy ngã được Vân Kiều, cần phải mưu tính từ từ mới được.

Rất nhanh, nàng đã điều chỉnh lại biểu cảm của mình, nàng ngoan ngoãn gật đầu: “Tần thiếp tin ngài!”

“Còn một chuyện nữa,” Ngu Nhiễm dừng một chút, Bùi Thừa Tư hỏi lại, lúc này nàng mới nói: “Hoàng Hậu nương nương nói, vốn dĩ người không định đến đây, là do Thục phi đã nói việc thiếp có thai với người, cho nên muốn đến xem thử!”

Bùi Thừa Tư cười lạnh: “Bình Hầu nuôi dưỡng nữ nhi thật tốt!”

Vốn dĩ, Ngu Nhiễm chưa muốn gây sự với Triệu Nhạn Lăng, khi biết được nàng ta đang đứng sau lưng quạt gió thêm củi, đương nhiên nàng sẽ ngưng, không đấu đá với Vân Kiều nữa, tránh để nàng ta làm ngư ông đắc lợi.

Ngu Nhiễm vén tóc mai, khéo léo chuyển chủ đề, nàng cười dịu dàng: “Tần thiếp bảo phòng bếp chuẩn bị những món ngài thích...”

Từ trước đến nay, Ngu Nhiễm luôn thận trọng quan tâm, lại nhu tình như nước, chăm sóc người khác tận tình chu đáo.

Bùi Thừa Tư biết, đêm nay hẳn sẽ phải ở lại Tô Hà Điện, nhưng lại không tự chủ nghĩ đến Vân Kiều, nghĩ nàng hiện giờ rốt cuộc là đang đau khổ hay là tức giận?

Trải qua mấy ngày nay, không phải Bùi Thừa Tư không hối hận về đêm giao thừa ấy. Bởi vì hấn cãi nhau với Vân Kiều, nhất thời khí phách, khiến nước đổ khó hốt.

Việc Ngu Nhiễm có thai, khiến hấn và Vân Kiều không thể nào giả hoà thuận được nữa, chỉ còn cách đâm lao phải chạy theo lao, từ đó chọn ra lợi ích lớn nhất.

Phong phi tần là vì hấn không muốn hài tử của mình lưu lạc ở bên ngoài giống hấn, tăng thêm phần nguy hiểm. Cũng bởi vì triều thần thúc giục đã lâu, cho nên hấn mượn cơ hội nạp nữ nhi của trọng thần để thu nạp thế lực.

Sau khi cân nhắc thiệt hơn, hấn chọn để mắt Vân Kiều dính vài hạt cát, quyết tâm không màn đến nàng, nhưng cuối cùng vẫn không thể dứt bỏ được nàng.

Cho dù chính vụ ở triều đình cũng chưa từng khiến hấn do dự thiếu quyết đoán như hiện tại.

Ngu Nhiễm thấy hấn thất thần, muốn nói rồi lại thôi.

Đến khi Lương ma ma tiến vào, phá vỡ không gian yên ắng của hai người.

“Lão nô đã sai người đến Thái Y Viện hỏi thăm, hấn không tra được Hoàng Hậu nương nương có bệnh gì cả, nhưng nội thị ngài gặp trên đường đến đây...” Trong giọng nói Lương ma ma lộ ra vẻ không thể tin: “Theo lời Thái Y Viện nói, hấn lấy thuốc Hoa Hồng!”

Bà vừa dứt lời, Ngu Nhiễm lập tức thay đổi sắc mặt, đưa tay che bụng mình, hoảng hốt nhìn Bùi Thừa Tư.

Bùi Thừa Tư chau mày, thấp giọng lẩm bẩm: “Nàng đang muốn làm gì đây?”

Ngu Nhiễm chứng kiến, trái tim liền lạnh đi.

Nàng thật sự không thể ngờ, đến mức này rồi mà Bùi Thừa Tư vẫn tin Hoàng Hậu, hẳn chưa từng nghi ngờ Vân Kiều muốn hại hoàng tự.

“Đến Thanh Hoà Cung hỏi...” Bùi Thừa Tư còn chưa nói xong, liền đổi ý, đột nhiên hẳn đứng dậy: “Để tự trầm đi xem!”

Lúc này, sắc trời đã tối mịt, Ngu Nhiễm muốn khuyên can, nàng chưa nghĩ ra được lý do thì Bùi Thừa Tư đã rời đi không thèm quay đầu nhìn lại.

Bùi Thừa Tư không ngời kiêu, hẳn sai bước nhanh.

Cho dù không còn tình cảm, hẳn vẫn tuyệt đối tin tưởng vào nhân phẩm của Vân Kiều, tựa như đã ăn sâu vào xương máu, hẳn không tin nàng sẽ xuống tay với hài tử của Ngu Nhiễm.

Nhưng thuốc kia dùng để làm gì?

Nhất thời, hẳn không có manh mối, cũng không dám nghĩ nhiều. Khi đến Thanh Hoà Cung, nhìn thấy cửa lớn chính điện đóng chặt, các cung nhân đều đứng chờ ở đằng xa, mí mắt hẳn càng nảy mạnh.

“Hoàng Hậu đâu?” Bùi Thừa Tư lạnh giọng hỏi: “Các người hầu hạ Hoàng Hậu như thế sao?”

“Ở trong phòng,” các cung nhân đồng loạt quỳ xuống, giọng run rẩy: “Nương Nương nói, khi không có người cho phép, không ai được đi vào!”

Các cung nhân không dám trái lệnh, nhưng Bùi Thừa Tư thì không có gì phải sợ.

Hẳn bước nhanh đến, khi bàn tay đặt lên cửa phòng, không hiểu sao hẳn lại có cảm giác sợ hãi. Do dự một lúc, cuối cùng hẳn cũng đẩy cửa ra.

Mọi thứ trước mắt khiến hấn chết lặng ở đó.

Vân Kiều ngồi cuộn tròn trên mặt đá cẩm thạch lạnh băng, lưng dựa vào ghế, sắc mặt trắng như tờ giấy, mồ hôi lạnh ướt nhẹ tóc mai, ngay cả trên mi mắt đang run rẩy cũng dính ướt, không biết là do mồ hôi hay là nước mắt.

Váy áo màu thiên thanh như mặt nước trải ra, thắm vết máu giống như quả mận, vô cùng hoa lệ.

Sau khi cảm nhận được động tĩnh mở cửa, Vân Kiều đưa mắt nhìn lại, đôi mắt sâu như giếng cổ không thấy đáy, phản chiếu ánh nháy nhót khi gió thổi đến, chứ không có hấn.

Ánh mắt nàng chùng xuống, giờ đây nàng không phải là tiểu cô nương ngọc của trước kia, trong mắt đều tràn ngập hình bóng của hấn.

Bùi Thừa Tư bất giác run lên.

## Chương 43: Ta ghét phải nhìn thấy người!

Tài ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả

Vân Kiều không ngờ Bùi Thừa Tư sẽ qua đây.

Đã lâu rồi hắn chưa từng đặt chân đến Thanh Hoà Cung, Ngũ Nhiễm vừa tiến cung, ban ngày lại bị nàng bắt nạt, nghĩ đi nghĩ lại, lúc này hắn nên ở Tê Hà điện ân cần thăm hỏi mới đúng.

Khi nghe được tiếng động bên ngoài điện, Vân Kiều đã biết chuyện này không thể giấu được nữa. Sau khi ý thức được, nàng lập tức chỉ chỗ cho Hoài Ngọc, bảo hắn trốn đi.

Tránh bị liên lụy.

Sau khi Bùi Thừa Tư nhìn thấy tình cảnh trong phòng, tinh thần hoảng loạn, không có tâm trí để quan sát.

Hắn lấy lại tinh thần, đầu tiên hắn xoay người hạ lệnh truyền thái y, sau đó đóng chặt cửa lại, hắn không dám tin, hỏi: “Nàng đang làm cái gì vậy?”

Câu này là chất vấn nàng, nhưng trong âm giọng lại run rẩy cực độ, không có chút uy nghiêm nào, lại còn lộ ra vẻ hoảng sợ.

Từ khi Bùi Thừa Tư ngồi lên Đế vị, hắn vẫn luôn giữ dáng vẻ cao cao tại thượng. Chưa khi nào Vân Kiều nhìn thấy bộ dạng thất thố của hắn, giờ đây nàng cảm thấy có chút buồn cười.

Nghĩ là làm, khoé miệng nàng cong lên đầy vẻ châm chọc.

Dường như, Bùi Thừa Tư bị nụ cười của nàng làm cho loá mắt, nhất thời không thể khống chế âm giọng, hắn khàn giọng nói: “Nàng



điên rồi!”

Vân Kiều mấp máy môi, hơi thở mỏng manh: “Có lẽ vậy!”

Nàng cảm thấy bản thân mình có chút điên rồ, nhưng đồng thời, lại tỉnh táo nhất từ trước tới giờ, nàng sẽ không bao giờ để người khác tác động đến tâm trí mình nữa.

“Sao nàng có thể làm ra chuyện như vậy, đây là...của chúng ta mà!” Gân xanh hiện lên trên thái Dương Bùi Thừa Tư, hô hấp khó nhọc, hắn vẫn không thể tin được sự thật trước mắt, thậm chí không thể thốt ra được hai chữ “hài tử”.

Đây không phải là lần đầu tiên hắn biết tin mình có hài tử.

Khi hắn biết Ngu Nhiễm có thai, hắn chưa nghĩ sẽ vui mừng, điều đầu tiên hắn nghĩ đến cũng không phải là tình yêu, mà là những biến động đưa trẻ sẽ này mang đến, cho nên, mỗi một bước đi hắn đều cân nhắc thiệt hơn.

Nhưng hôm nay, khi nhìn thấy váy áo Vân Kiều dính đầy máu, Bùi Thừa Tư cảm thấy đầu óc choáng váng, không có thời gian quan tâm đến những chuyện khác.

Thậm chí, hắn không dám tiến lên, chỉ dựa lưng vào cửa phòng mới có thể đứng vững.

Vân Kiều không quan tâm đến phản ứng của hắn, nàng rũ mắt, yếu ớt dựa vào nơi đó.

Tựa như gấm sứ mỏng manh, lại trông giống như một bông hoa sắp tàn.

Nỗi khiếp sợ và tức giận qua đi, Bùi Thừa Tư mơ hồ cảm nhận được cơn đau khắp cơ thể như bị dao cùn đâm chém.

Cơn đau đớn này khiến đầu óc đang quay cuồng của hắn tỉnh táo hơn một chút, hắn bước nhanh đến, ôm Vân Kiều dưới mặt đất lên.

Vừa nhắc lên, Bùi Thừa Tư không khỏi chấn động.

Nhẹ quá, không biết bọn nô tài ở Thanh Hoà Cung hầu hạ chủ tử thế nào, sao lại nuôi dưỡng thành ra thế này.

Tay hắn không khỏi nhuộm máu, mùi máu tanh nồng quẩn lấy mùi hương quen thuộc thường ngày của Vân Kiều, đồng thời cũng nhắc nhở cho Bùi Thừa Tư biết, hắn đã mất đi hài tử của mình.

Đây vốn là đích tử hoặc đích nữ của hắn.

Hắn xem Vân Kiều là chính thê, cho dù hòa hợp cũng được, giận hờn cũng vậy điều này chưa bao giờ thay đổi. Nếu sớm biết nàng có thai, đương nhiên hắn sẽ hết lòng quan tâm và dành hết tài vinh sủng cho hài tử.

Trước đây, mỗi khi cãi nhau, hắn đã nghĩ, đợi đến khi có hài tử thì có lẽ mối quan hệ của hai người sẽ hòa hoãn hơn...

Nhưng, dù thế nào hắn cũng không ngờ được, sau khi Vân Kiều biết mình có thai, nàng không những không đòi vinh sủng, thậm chí không muốn báo cho phu quân là hắn đây. Mà nàng chọn dùng cách giải quyết, không chừa lại bất kỳ đường lui nào.

Bùi Thừa Tư cúi mắt nhìn gương mặt yếu ớt của nàng, trong lòng có muôn vàn cảm xúc không nói nên lời, là khiếp sợ hay là hoang mang.

“A Kiều... nàng thật sự hận ta đến vậy sao?”

Hắn biết trong lòng Vân Kiều có bất mãn, nhưng không ngờ nàng lại hận hắn đến mức này.

Vân Kiều ngẩng đầu nhìn sắc mặt vô cùng khó coi của hấn, ánh mắt nàng mơ hồ, cười yếu ớt: “Hận sao? Không đến nỗi vậy...”

Bùi Thừa Tư chưa kịp thở phào thì lại nghe Vân Kiều nhẹ giọng nói: “Chỉ là ta không muốn có bất kỳ điều gì liên quan đến ngươi mà thôi!”

Cho nên mới nhẫn tâm bỏ đi huyết mạch của hấn, cho dù có tổn thương thân thể nàng cũng chấp nhận.

Hô hấp của hấn như bị đông cứng lại.

Ở chung với nhau gần ấy năm, hấn được nhận tất cả sự dịu dàng của nàng, hấn biết nàng cũng kiên cường, nhưng chưa bao giờ chứng kiến nàng quyết định tuyệt tình đến vậy.

Cho nên, hấn không biết phải đối mặt thế nào.

Nhìn thấy ánh mắt Vân Kiều càng ngày càng mơ hồ, hơi thở yếu dần, hấn hoảng loạn nắm cổ tay Vân Kiều, tựa như sợ nàng sẽ tan biến trong không khí.

Bỏ qua những lời bất kính của nàng, Bùi Thừa Tư thấp giọng nói: “Thái y sẽ lập tức đến chữa trị cho nàng...”

Đến lúc này rồi mà hấn còn muốn lảng tránh, Vân Kiều cười lạnh, sau lại thở dài: “Tại sao ngươi lại biến thành như vậy?”

Quyền thế và thời gian đã làm thay đổi hoàn toàn thư sinh mà nàng từng ái mộ, nhớ đến quá khứ, nó thật sự giống như đã trải qua mấy đời.

Nếu biết trước có hôm nay, nàng tuyệt đối sẽ không vào kinh.

Cho dù hấn có chết trên đường nhập kinh cũng tốt hơn nhiều so với hiện tại.

Bùi Thừa Tư thờ dốc, hấn không biết nên giải thích thế nào.

Hắn muốn nói rằng bản thân mình bị thời thế cuốn đến nông nỗi hôm nay, hắn không có lựa chọn nào khác. Nhưng đối diện với ánh mắt nhìn thấu linh hồn của nàng, hắn không thể thốt nên lời.

Vân Kiều hiện tại không phải là tiểu cô nương ngọc ốc mà hắn nói gì cũng tin như trước nữa. Đối diện với tình cảnh trước mắt, rốt cuộc Bùi Thừa Tư vẫn không thể biện minh cho mình được.

Trong lòng cả hai đều rõ, không phải hắn “không có lựa chọn nào khác”, mà là sau khi cân nhắc lợi hại, hắn chọn đi “đường tắt” mà thôi.

Giống như đại đa số các Đế Vương đều như vậy.

Hắn mê luyện chơi đùa với quyền lực, tựa như hút nha phiến, chỉ cần dính đến sẽ bị nghiện, thậm chí hắn còn dùng nó trên người Vân Kiều

Nhưng chuyện không như hắn mong muốn, cuối cùng biến khéo thành vụng, nhận lấy thất bại.

“Người luôn giấu giấu diếm diếm, vậy thì để ta nói...” Vân Kiều dời ánh mắt, nhìn hoa văn mây bay trên rèm giương.

“Lúc trước, người nói không sai, mọi chuyện đều phải nhìn về phía trước, con người không thể sống mãi trong quá khứ!” Giọng nàng nhẹ nhàng như gió thoảng, thần trí hơi mơ màng, dường như trước mắt nàng đang hiện ra khung cảnh năm đó ở bến đò, khi nhìn thấy dáng vẻ của Yến Đình, nàng âm thầm mỉm cười.

“Ta từng nghĩ sẽ noi theo Thái Hậu, nhưng bà ấy vào cung là vì muốn dìu dắt người nhà, rạng danh gia tộc, còn ta... chỉ vì người!”

“Giờ đây nhìn lại, ta không còn yêu người nữa... có ở lại cũng chẳng có ý nghĩa gì!”

“Trời đất trong cung này ta đã nhìn chán rồi, chỉ muốn về nhà, trời cao đất rộng, tốt nhất đừng nên bỏ lỡ hương hoa quế cuối thu...”

“Ta cũng ghét nhìn thấy ngươi!”

“Người ta yêu, từ đầu đến cuối chỉ là thư sinh áo xanh, dáng vẻ hào sảng kia... Chỉ cần nhìn thoáng qua đã thấy yêu thích vô cùng!” Vân Kiều chưa từng liếc nhìn Bùi Thừa Tư, giọng nói càng yếu ớt, nàng tự nói với mình: “Tiếc là, từ khi hấn nhập kinh, hấn đã chết rồi...”

“Là ngươi tự tay giết hấn!”

Trước giờ nàng vẫn vậy, dù yêu hay ghét đều nói rất rõ ràng.

Trên dưới triều đình, e là không tìm được ai thẳng thắn như nàng.

Bùi Thừa Tư càng nghe càng thờ không nổi, hấn cảm thấy những lời đút quăng này giống như lăng trì, từng đao từng đao xẻ trên người mình.

Quyền lực che mờ mắt, sau khi hấn rơi vào, càng ngày càng lún sâu, thậm chí hấn còn muốn kéo Vân Kiều vào để cùng chìm đắm trong đó.

Nhưng Vân Kiều vẫn tránh được.

Thái độ kiên quyết tuyệt tình của nàng như lưỡi dao sắc bén, đâm thủng sự giả dối của hấn, vắt ép ra chút ít lương tâm còn sót lại.

Hấn yêu Vân Kiều.

Nếu không phải như thế, thì năm đó hấn sẽ không thành thân với nàng, sau này sẽ không tìm đủ mọi cách để cho nàng hậu vị.

Chỉ là, ngoài Vân Kiều ra, hấn còn muốn nhiều hơn nữa, cho nên, hấn ỷ nàng yêu hấn sâu đậm, muốn nàng nhường nhịn.

Có lẽ, lúc trước Vân Kiều đối xử với hắn quá tốt, cho nên hắn đã quên, cho dù tình yêu có sâu nặng đến đâu thì cũng có một ngày tiêu hao hết.

Lòng tham không đáy, cuối cùng phải trả giá đắt.

Người đùa giỡn với quyền lực, sớm hay muộn cũng sẽ nhận lấy đau khổ.

Thấy Vân Kiều nhắm mắt lại, hơi thở càng yếu đi, Bùi Thừa Tư hoảng sợ tột độ, nắm chặt lấy tay nàng.

Cảm giác hoảng sợ kia giống như lúc trước ở đại lao của Kinh Triệu Phủ.

Khi đó, Vân Kiều sốt cao bất tỉnh, hắn ảo não không thôi, nghĩ rằng sau này nhất định phải che chở tốt cho nàng. Ai ngờ, quanh đi quẩn lại, hắn lại hại nàng đến nông nỗi này.

Có điều, Vân Kiều sẽ không tha thứ cho hắn nữa.

Hắn đã từng có cơ hội để bù đắp, nhưng hắn lại chưa từng quý trọng.

Thái y bước nhanh vào bên trong, nhìn thấy Hoàng Hậu đang hôn mê bất tỉnh nằm trên giường, còn Hoàng Thượng hai mắt đỏ hoe ngồi bên cạnh, lập tức toát mồ hôi lạnh.

Viện phán quỳ xuống bên cạnh giường bắt mạch, sau đó đồng tử rụt lại, sợ hãi đến mức mặt không còn chút máu.

Thậm chí hắn còn không dám tin vào phán đoán của mình, dù sao thì cũng không ai biết Hoàng Hậu có thai, thật tốt, nhưng tại sao lại sảy thai?

“Thế nào rồi?” Bùi Thừa Tư hỏi.

Viện phán lấy ống tay áo lau mồ hôi lạnh, thận trọng bẩm báo: “Nương Nương bị tổn thương thân thể, cũng may là tính mạng không có gì đáng ngại...”

Sau khi nghe “tính mạng không có gì đáng ngại”, cuối cùng Bùi Thừa Tư cũng có thể thở phào nhẹ nhõm. Trong lòng hẳn vốn đã có đáp án rất rõ ràng, nhưng vẫn không từ bỏ, hẳn hỏi: “VẬY HÀI TỬ...”

Viện phán vội dập đầu: “Được tính quá mạnh, lại không được cứu trị kịp thời.... Thứ cho thần vô năng!”

Sắc mặt Bùi Thừa Tư trầm xuống, nhưng hẳn biết hiện tại không phải là lúc để tức giận, hẳn siết chặt bàn tay, lạnh lùng nói: “Nếu thân thể Hoàng Hậu không bình phục, trẫm quyết không tha cho các người!”

Viện phán vội vã tuân lệnh, nghiền ngẫm kê đơn.

Một vài cung nhân sớ Thánh Thượng “giận chó đánh mèo, vô cơ mất mạng, cho nên, sau khi dọn dẹp xong, bọn họ lập tức lui ra ngoài.

Không cần căn dặn, bọn họ cũng không dám tiết lộ chuyện này ra ngoài.

Vân Kiều hôn mê trên giường, nàng ngủ không ngon giấc, đôi chân mày nhíu chặt, tựa như bị vô vàn u sầu vây kín.

Bùi Thừa Tư đưa tay lên, đầu ngón tay vuốt qua đuôi mắt nàng.

Không gian yên tĩnh bao trùm trong tấm điện, thỉnh thoảng có vài tiếng nổ tí tách của đèn dầu.

Khi cung nhân đưa thuốc đến, Bùi Thừa Tư không cho người hầu hạ, tự mình lấy thuốc đút cho nàng.

Nước thuốc đen nhánh đọng đưa trong chén, phản chiếu dưới ánh nến, thoát nhìn rất khó chịu.

Bùi Thừa Tư nhớ lại, lúc hoàng hôn, khi mình ngồi kiệu đi ngang qua Thanh Hoà Cung, từng nhìn thấy nội thị mang thuốc đến.

Hiện giờ nghĩ lại, hắn đã biết thứ thuốc trong nồi kia là gì.

Nếu khi đó hắn để tâm một chút, nếu hắn tự mình đến Thanh Hoà Cung hỏi thăm, đương nhiên sẽ nhận ra Vân Kiều khác thường, nói không chừng có thể ngăn được việc này, và giữa hai người sẽ không có kết cục thảm hại thế này...

Tất cả chỉ là “nếu”, hắn chọn tránh mặt không gặp, trơ mắt bỏ lỡ, cuối cùng không thể bù đắp.

Tựa như, trong vận mệnh này, có nhân ắt có quả.

Cho dù hắn có ở trên vận người, trên tay nắm giữ quyền lực vẫn không thể cứu vãn, chỉ đành bất lực.



## Chương 44: Người sẽ đi lên vết xe đổ của tiên đế!

Tài ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả

Ánh nến của Tê Hà Điện cháy đến tận đêm khuya, Bùi Thừa Tư vẫn chưa quay về.

Ngu Nhiễm chờ đợi trong thấp thỏm lo âu, xin Lương ma ma len lén sang bên ấy nhìn xem.

Nhưng Thanh Hoà Cung giống như bị hạ lệnh nghiêm cấm, tin tức đều kín kẽ, ngay cả Lương ma ma cũng không thể hỏi ra được chút tin tức nào, chứ đừng nói là gặp được Bùi Thừa Tư.

Nhìn khung cảnh kia trông giống như trận địa sẵn sàng đón địch, Lương ma ma đã biết bên trong nhất định đã xảy ra chuyện lớn. Nhưng bà không nhiều lời, chỉ khuyên nhủ: “Thân thể quan trọng, nường nường nên nghỉ ngơi sớm đi!”

Vì chủ cũ, bà vẫn luôn ghi nhớ ân tình của Ngu gia, bên cạnh đó, lại có thêm long tự, cho nên có một số việc bà đều mở một mắt nhắm một mắt cho qua.

Nhưng bà cũng sẽ biết chừng mực, nếu không phải trường hợp bất đắc dĩ, bà sẽ không để Bùi Thừa Tư phải gặp rủi ro.

“Ma ma, ta cảm thấy lo...” Hàng mày của Ngu Nhiễm nhíu lại, muốn nói rồi lại thôi.

Vốn dĩ, Bùi Thừa Tư đã đến Tê Hà Điện rồi, lại bị Hoàng Hậu đoạt đi mất, nếu để người khác biết được, nói không chừng họ sẽ cười sau lưng nàng mất.

Chỉ tưởng tượng thôi đã cảm thấy khó chịu lắm rồi.

Lương ma ma biết nàng lo lắng, cho nên khuyên nhủ thêm: “Nương nương, thời gian ở trong cung sau này vẫn còn dài, không cần tranh giành nhất thời!”

“Nếu để bị động thai khí, làm ảnh hưởng hoàng tự, ngài sẽ phải giải thích với Thánh Thượng thế nào đây?”

Lời này đâm trúng tử huyệt của nàng, Ngu Nhiễm đành nghe lời đi nghỉ ngơi. Nhưng nằm trên giường rồi, nàng cũng lăn qua lộn lại, không thể đi vào giấc ngủ.

Nàng gọi Xích Cầm, nhẹ giọng nói: “Người nói xem...có phải Thánh Thượng xem Hoàng Hậu quan trọng hơn ta hay không?”

“Sao có thể?” Xích Cầm cũng đê thấp giọng, vội trấn an: “Tiểu thư và Thánh Thượng cùng nhau lớn lên, hai người là tình cảm thanh mai trúc mã. Sau khi chúng ta hồi kinh, Thánh Thượng cũng thường xuyên ban thưởng đồ quý hiếm, đây là vinh dự không phải ai cũng có được...”

Ngu Nhiễm nghe Xích Cầm liệt kê ra rất nhiều việc, nhưng tảng đá đê nặng trong lòng vẫn không hề dịch chuyển.

Kỳ thật, lúc trước nàng cũng nghĩ như vậy.

Năm đó, khi Ngu lão gia còn sống, ông đã mạo hiểm tiếp nhận vị tiểu hoàng tử mới sinh ra này, đưa theo hấn xuống phía nam.

Lúc nhỏ, Ngu Nhiễm không biết thân phận thật sự của hấn, chỉ là tuổi càng lớn, tướng mạo của hấn càng đẹp, tài học cũng tốt, khó tránh khỏi rung động.

Nhưng nàng là đại tiểu thư yêu kiều, Bùi Thừa Tư khi ấy chỉ có hai bàn tay trắng, thân phận khác biệt một trời một vực.

Cho dù hai người đều có tình cảm với nhau, song, họ cũng đều biết rõ chuyện này sẽ không thành.

Phụ mẫu Ngu gia nhìn ra được, họ không nói rõ, đợi nàng đến cập kê liền bắt đi xem mắt, nghị thân.

Bùi Thừa Tư là người thông minh, hẳn không nói gì cả, lấy lý do vào kinh đi thi để rời khỏi Ngu gia.

Ngu Nhiễm lén lau nước mắt, không dám cãi lời trưởng bối, chỉ có thể đính hôn với thanh niên tài tuấn kia. Nhưng ai ngờ, vận khí không tốt, ngày nàng gả qua đột nhiên xảy ra biến cố, hôn phu do cha mẹ ngàn chọn vạn tuyển đã không còn, đem đến rất nhiều phiền toái.

Hai năm sau đó, nàng gần như không bước chân ra khỏi cửa, cả người suy sụp. Cho đến khi trong kinh truyền ra tin tức, nói là Hoàng tử thất lạc bên ngoài nay đã nhận tổ quy tông, vì vậy nàng mới biết bản thân đã bỏ lỡ điều gì.

Những năm đó, Vi thị một tay che trời, chỉ có Ngu gia mới biết được nội tình của Bùi Thừa Tư, không ai ngờ được sẽ có một ngày như vậy.

Khiếp sợ qua đi, bọn họ bắt đầu cân nhắc lợi hại, lên kế hoạch hồi kinh.

Dù sao trong triều đình đã đổi Mặt Trời, con cháu Ngu gia cũng đều đến tuổi làm quan, cho nên cần phải suy xét đến tương lai.

Cha mẹ, thúc bá đang bàn luận chuyện chính sự, nhưng trong lòng Ngu Nhiễm chỉ muốn gặp lại Bùi Thừa Tư. Vì vậy, nàng thấp thỏm lo âu, đồng thời, cũng thầm mong đợi.

Từ khi quyết định hồi kinh, nàng đã bỏ đi hết những u buồn của quá khứ, chăm chút vẻ bề ngoài của mình hơn, còn luyện thêm tài nghệ thi họa của mình.

Sau khi hồi Kinh, Bùi Thừa Tư vẫn nhớ ân tình cũ của Ngu gia, vô cùng hậu đãi, thỉnh thoảng sẽ ban những món đồ nàng thích, tựa như vẫn còn nhớ tình xưa.

Nhưng vẫn không hề tiến thêm bước nào.

Trái tim treo lơ lửng của nàng bị tác động, vừa vui vừa lo.

Vào đêm giao thừa ấy, tựa như ông trời đang ban cho nàng cơ hội.

Ngu Nhiễm gặp Bùi Thừa Tư mang theo hơi men trong người, nàng quyết tâm bằng mọi giá phải tiến lên một bước.

Mấy năm không gặp, Bùi Thừa Tư đã thay đổi rất nhiều.

Rõ ràng, tướng mạo của hắn vẫn vậy, nhưng không dịu dàng như trước, mặt mày sắc bén, mang theo chút tao nhã xa hoa, lại có chút quyền thế, khi hắn vô tình nhìn lướt qua, khiến tim nàng đập nhanh hơn.

Nàng quỳ gối trước mặt Bùi Thừa Tư, thỉnh tội vì sự lỗ mãng của huynh trưởng, sau đó mượn cơ hội nhắc đến chuyện xưa....

Cuối cùng, nàng đã cược thắng.

Đối với việc này, phụ thân nàng không nói gì cả, chỉ lộ ra chút vui mừng, còn mẫu thân thì vô cùng đau xót mắng nàng ngốc. Ván đã đóng thuyền, cho dù hắn có đồng ý hay không, đều chỉ có thể đưa nàng vào cung.

Ban đầu, Ngu Nhiễm nghĩ, mình và Bùi Thừa Tư quen biết nhau gần ấy năm, tình cảm không ai có thể so sánh được. Hoàng Hậu xuất thân từ nữ hộ thương gia, vô cùng tầm thường, cùng lắm chỉ chiếm cơ hội trước mà thôi.

Nhưng hôm nay, không hiểu sao nàng lại có cảm giác không ổn.

Đêm nay, có nhiều người không thể nghỉ ngơi được.

Bùi Thừa Tư trông coi suốt đêm bên cạnh giường, hắn yên lặng nhìn gương mặt tái nhợt của Vân Kiều, nhớ lại những chuyện xảy ra

trong những năm gần đây.

Từ lần đầu gặp nhau ở bến đò năm ấy, đến khi chính thức quen nhau, lại đến lúc thành thân, sau đó là những ngày yên bình...tuy không quyền không thế, cũng không sang giàu, nhưng mọi thứ đều rất tốt.

Cho đến khi hấn nhập kinh, nó đã kết thúc.

Từ trước đến giờ, hấn không thích hoài niệm quá khứ, chỉ dốc lòng dấn thân vào triều cực, muốn căn cơ cắm vào thật sâu, làm mưa làm gió.

Hiện giờ bình tĩnh suy ngẫm lại, thời trẻ ăn nhờ ở đậu nhà Ngu gia, sau khi nhập kinh thì luôn đề phòng đấu đá với nhau...

Khoảng thời gian ở Bình Thành kia lại là khoảng thời gian yên bình nhất cuộc đời hấn.

Mà Vân Kiều là mối quan hệ duy nhất hấn có được trong đoạn thời gian đó.

Trước đây, hấn cao cao tại thượng trách Vân Kiều không biết đại cục.

Giờ đây, hấn lại đang giãy giụa bên trong danh lợi, đứng ở góc độ của Vân Kiều, cuối cùng hấn đã hiểu rõ, vì sao khi ấy nàng gần như tuyệt vọng nói: “Sao ngươi lại biến thành như vậy?”

Mãn nhãn xuân phong bách sự phi.\*

(\*) Gió xuân thổi qua trước mắt, trăm sự đều sai.

Bùi Thừa Tư vẫn bất động ngồi ở đó, cho đến khi phía chân trời hừng sáng, hấn phát hiện ngón tay Vân Kiều khẽ nhúc nhích, liền phục hồi tinh thần.

Hắn không dám thờ mạnh, vừa mong nàng tỉnh dậy, song, cũng sợ nàng tỉnh.

Hàng mi dài rung rung, Vân Kiều mở mắt đầy khó khăn.

Cơn đau ập đến, nàng nhú chặt mày để kìm nén. Qua một lúc, mới phát hiện ra Bùi Thừa Tư ở bên cạnh.

Ánh mắt Vân Kiều quét qua, Bùi Thừa Tư luôn nhìn chăm chăm giờ đây lại chợt dạ dời mắt đi, không dám đối diện với nàng.

“A Kiều,” Giọng Bùi Thừa Tư khàn đặc: “Nàng còn khó chịu chỗ nào không? Thái y đang chờ ở ngoài điện...”

Vân Kiều không cho hắn nói hết, nàng nói: “Ta khát, Thanh Đại đâu?”

Bùi Thừa Tư liền đứng dậy, tự mình rót chén trà cho nàng.

Cung nhân hầu hạ đang ở bên ngoài, có lẽ bọn họ không nghe, hoặc có thể nghe được, nhưng không ai dám vào quấy rầy, cho nên vẫn không có động tĩnh gì.

Vân Kiều không muốn hắn dứt mình, nàng đưa tay tiếp nhận, nhấp một ngụm trà nhỏ.

Nàng thắm giọng một chút, sau đó thẳng thắn nhìn Bùi Thừa Tư: “Nếu người thật sự cảm thấy có lỗi với ta, vậy thì hãy đáp ứng yêu cầu của ta đi!”

Bùi Thừa Tư ngẩn người, qua một hồi mới ý thức được nàng đang nói gì, hắn phản bác theo bản năng: “Không được!”

Vừa nói xong, hắn cảm thấy thái độ của mình của mình cứng nhắc theo thói quen, sau đó hạ ngữ khí, giải thích: “Nàng yêu cầu gì cũng được, nhưng rời cung...ta sẽ không đồng ý!”

Dường như Vân Kiều đã đoán được hấn sẽ phản ứng như vậy, cho nên sau khi bị cự tuyệt, nàng cũng không thay đổi sắc mặt, chỉ chuyên tâm uống trà.

Hai người cứ vậy im lặng.

Chỉ là, Vân Kiều vẫn bình tĩnh, còn Bùi Thừa Tư lại tiến thoái lưỡng nan, mỗi khắc trôi qua đều giống như dày vò.

Hấn không muốn làm phật lòng Vân Kiều, nhưng càng không muốn để nàng rời đi.

Bùi Thừa Tư chắc chắn rằng nếu mình thật sự buông tay nàng, nàng sẽ rời đi không chút nuối tiếc, cả đời này sẽ không quay lại Kinh Thành nữa.

Hấn không dám chạm vào tay Vân Kiều, chỉ phủ lên chần gấm: “A Kiều, nàng tin ta một lần đi!”

Vân Kiều lạnh mắt nhìn hấn, khẽ nhíu mày: “Vì sao ngươi luôn muốn ép buộc ta?”

Lúc trước, khi nàng làm tốt vị trí Hoàng Hậu, thì Bùi Thừa Tư lại nhung nhớ cô nương của Ngu gia. Hiện tại, Ngu Nhiễm đã tiến cung, nàng thoái vị nhường đường không phải rất tốt sao?

Nhưng Bùi Thừa Tư lại không chịu.

Thậm chí hấn còn bỏ rơi Ngu Nhiễm vừa mới vào cung, để đến đây canh giữ.

Dường như, tầm mắt của hấn chỉ đặt lên những người hoặc những vật mình không chiếm được.

Ban đầu, Vân Kiều cho rằng hấn và Ngu Nhiễm có tình cũ, cho nên hấn coi trọng nàng ta, tốn bao nhiêu công sức để đưa nàng tiến cung.

Hiện giờ, nhìn phản ứng này của Bùi Thừa Tư, đột nhiên nàng đã hiểu ra.

Kỳ thật, hấn cũng không thích Ngu Nhiễm nhiều đến vậy, chỉ là khi đó, hấn chưa có được nàng ta cho nên mới quý trọng.

Cho dù bên ngoài hấn có dụ dằng đến đâu thì tận trong xương cốt của hấn lại là người bạc tình.

Không biết lúc trước là hấn giấu kỹ, hay là nàng bị tình yêu làm cho mờ mắt, vậy mà lại không nhìn ra.

Vẻ mặt của Vân Kiều không mang ý hận, chỉ toát ra vẻ châm chọc. Ánh mắt nàng tựa như đang nhìn hấn, lại giống như đang xuyên thấu qua người hấn nhìn về nơi xa xăm...

Dưới ánh nhìn chăm chú này, Bùi Thừa Tư càng cảm thấy khó chịu.

Ở gian ngoài truyền đến giọng nhắc nhở cẩn thận nội thị.

Nội thị lúng túng một hồi, mắt thấy không có động tĩnh gì, sợ trễ giờ lên triều, cuối cùng đành cắn răng mở miệng.

Lời nhắc này thật sự đã cứu Bùi Thừa Tư ra khỏi “hoàn cảnh khó khăn”, hấn ngượng ngùng xoa đầu ngón tay, nói: “Nàng nghỉ ngơi đi...”

Vân kiều chớp mắt, sau đó thờ dãi: “Rồi có một ngày, ngươi sẽ đi lên vết xe đổ của Tiên đế trước kia!”

Câu nói không đầu không đuôi, khiến Bùi Thừa Tư thay đổi sắc mặt.

Mọi người đều biết, Bùi Thừa Tư không thích người cha ruột kia, thậm chí có thể nói là chán ghét. Trước mặt lão, bọn nịnh thần sẽ ca



ngợi Thánh Thượng anh minh, sau lưng lại châm biếm quyết sách của lão.

Đối với hắn mà nói, lời này giống như đang nguyện rửa hắn.

Nếu lời này không phải Vân Kiều nói, mà đổi lại là một người khác, đương nhiên sẽ khó tránh khỏi trách phạt.

Bùi Thừa Tư áp xuống buồn bực trong lòng, kiên quyết nói:  
“Không bao giờ!”

Vân Kiều cũng không muốn tranh cãi với hắn, chỉ kẽ cười thành tiếng.

## **Chương 45: Giữa ta và hắn, đã chú định là không có kết quả!**

Tải ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả

Diễn biến của tình huống không như dự kiến của Vân Kiều.

Theo dự tính ban đầu của Vân Kiều, trước tiên nàng lặng lẽ bỏ đi đũa nhỏ này, để tránh đêm dài lẩm mọng, một khi bị người khác phát hiện thì có làm gì cũng đều trễ rồi.

Sau khi sắp xếp thỏa đáng, nàng tìm thời cơ thích hợp để rời cung.

Vốn dĩ, Bùi Thừa Tư đã không còn kiên nhẫn với nàng, bên cạnh đó, cung phi mới vừa vào cung, luận về xuất thân hay gia thế đều có thể đảm đương vị trí Hoàng Hậu, chẳng phải tốt hơn nhiều so với một người nửa đường “mượn” gia thế như nàng sao?

Cho dù nàng trốn đi bằng cách gì thì hắn cũng sẽ không bị truy đuổi đến cùng.

Chỉ cần công bố với thiên hạ rằng nàng lâm bệnh qua đời là được.

Kết quả như vậy có thể nói là toàn vẹn đôi đường, ai cũng vui vẻ.

Nhưng, không thể nào ngờ được, Bùi Thừa Tư lại mặc kệ Ngu Nhiễm vừa mới đón về, hắn đích thân đến Thanh Hòa Cung, cho nên mọi chuyện mới bị bại lộ.

Vân Kiều bất lực ngã trên mặt đất, lúc đưa tay chỉ đường cho Hoài Ngọc, nàng từng nghĩ có phải Bùi Thừa Tư đang tức giận tột độ, muốn nghiêm trị nàng?

Nàng đã không còn lòng tin với Bùi Thừa Tư, cho nên cũng không ngại phỏng đoán tiêu cực.

Nhưng hiện thực thật bất ngờ, Bùi Thừa Tư không những không trách phạt nàng, hình như còn gợi lại chút tình xưa, thái độ tốt hơn lúc trước rất nhiều.

Vì để cố tình lấy lòng nàng, hành động của Bùi Thừa Tư còn “ân cần” hơn nhiều khi hắn còn ở Bình Thành. Cho dù nàng không hề cảm kích, luôn giữ bộ mặt lạnh nhạt, hắn vẫn nhẫn nại, không hề nhắc đến “quy củ”.

Con người hắn trời sinh đã thông minh, không phải là người không biết lấy lòng người khác, chỉ là trước giờ hắn lười làm thôi.

Nếu hắn để tâm, thì có thể làm tốt hơn người khác rất nhiều.

Niên ma ma nhìn tình cảnh này, không khỏi thở dài. Nhưng vì tương lai của Thanh Hoà Cung, cho nên bà tận tình khuyên nhủ: “Lão nô biết, trước đây Thánh Thượng làm tổn thương trái tim ngài... nhưng giữa phu thê với nhau, chuyện “va chạm” sao có thể tránh khỏi? Chỉ cần có thể sửa đổi, để hoà hợp với nhau thì cũng tốt!”

Người đời đa phần đều “khuyên giải không khuyên phân”, trước đây Vân Kiều cũng từng nghe những người thân trong tộc khuyên cô mẫu, là mẹ của Thiên Thiên giống như vậy.

Khi đó tuổi nàng còn nhỏ, có cái hiểu có cái không, cho nên không thể nói được gì.

Cho đến khi cô mẫu chết ở Từ gia, cuối cùng nàng mới hiểu được, đôi khi mọi chuyện không phải như chúng ta nghĩ.

Có một vài phu thê có thể hoà hợp, nhưng số còn lại thì không, hơn nữa càng ngày càng nghiêm trọng.

Thấy Niên ma ma còn muốn khuyên nữa, Vân Kiều khép quyển sách trên tay lại, bình tĩnh nói: “Nếu ta nhượng bộ, tình hình này có thể kéo dài được thêm một hai năm, nhưng tuyệt đối sẽ không kéo dài mãi!”

Được voi đòi tiên là bản chất của con người.

Điều này thể hiện rất rõ trên con người của Bùi Thừa Tư.

Vẻ mặt Niên ma ma cứng đờ, vì lời này rõ ràng không sai. Im lặng một hồi, bà không còn khuyên nữa, chỉ thở dài: “Nhưng, cứ như thế này chẳng lẽ duy trì được lâu sao?”

Bởi vì Bùi Thừa Tư đang buồn bã và áy náy cho nên mới chịu cúi đầu, nhưng suy cho cùng hắn là một Đế Vương đã quen được nịnh nọt, nếu vẫn không được đáp lại thì sẽ có một ngày hắn không còn kiên nhẫn nữa.

Đến lúc đó, Thanh Hoà Cung có được lợi gì?

“Đương nhiên là không!” Vân Kiều dường như đã nghĩ thông, không phải buộc miệng nói. Nàng đón nhận ánh mắt bất đắc dĩ của Niên ma ma, cười thành tiếng, nhàn nhạt nói: “Cho nên giữa ta và hắn đã chú định là không có kết quả!”

Niên ma ma nhìn thái độ hờ hững không ham muốn của nàng, bà biết hiện tại bản thân có khuyên cái gì cũng là thừa, chỉ thở dài, không nói nữa.

Vân Kiều trầm mặc một lúc rồi đột nhiên nói: “Có thời gian thì đi tìm cho ta một chuỗi phật châu!”

Niên ma ma không rõ nguyên do nhưng vẫn đồng ý.

Kể từ sau đêm đó, Vân Kiều cáo bệnh đóng cửa không ra ngoài.

Nàng miễn các phi tần thỉnh an, rồi sai người đến An Khánh Cung cáo bệnh với Trần Thái Hậu, thành thật ở trên giường tu dưỡng.

Nếu không phải Bùi Thừa Tư thường lui tới quấy rầy, có lẽ mỗi ngày trôi qua của nàng sẽ được thanh thản chút.

Kế hoạch ban đầu bị xáo trộn, cho nên nàng phải cân nhắc lợi hại, nghiên cứu kỹ hơn.

Vân Kiều hiểu rõ Bùi Thừa Tư, bất luận thế nào hắn cũng sẽ không cho phép nàng rời cung.

Tựa như một đứa trẻ có tính chiếm hữu cực kỳ cao, ngay cả khi hắn không thích món đồ chơi đó, thà rằng ném vào góc để đóng bụi chứ tuyệt đối không chia cho người khác.

Bùi Thừa Tư chính là người như vậy.

Cho dù có một ngày hắn chán ghét nàng, hắn thà rằng đưa nàng đến lãnh cung, chứ không muốn để nàng tự do tự tại dưới bầu trời rộng lớn.

Cho nên, kể từ ngày đó, nàng không đề cập đến chuyện rời cung nữa. Chỉ yên lặng chôn chặt trong đáy lòng, để hắn dần buông lơỉ cảnh giác.

Hơn nữa, trước khi rời đi, nàng còn có chuyện phải làm.

Lần trước gặp ám sát, là Lật Cô dùng tính mạng bảo vệ cho nàng. Trước khi chết, Lật Cô còn dặn dò nàng, bảo nàng không cần báo thù cho mình...

Bởi vì Lật Cô biết, hung thủ quyền cao chức trọng, khó có thể đẩy ngã.

Hướng chi, Bùi Thừa Tư còn có ý che chở cho chúng, thì ai có thể làm được gì.

Đạo lý này Vân Kiều đều hiểu, nhưng nàng vẫn cảm thấy không cam tâm. Nếu nàng không thử, chỉ lo chạy trốn, thì sợ sau này khi nhớ lại, nàng sẽ không yên lòng.

Ước chừng nghỉ ngơi hơn nửa tháng, cuối cùng Thái y cũng gạt đầu để nàng xuống giường tự do đi lại.

Vân Kiều định đến An Khánh Cung để gặp Thái Hậu, nhưng lại có cung nhân đến bẩm nói Từ cô nương đến.

Từ lúc phó thác Thiên Thiên cho Phó Dư đưa ra ngoài cung, Vân Kiều chưa gặp lại muội ấy, nàng rất vui và bất ngờ, nhưng lại có chút nghi ngờ.

Vân Kiều lộ ra nụ cười thật tươi, tỏ vẻ không việc gì hỏi: “Sao muội lại tiến cung?”

Vân Kiều tĩnh dưỡng nhiều ngày như vậy, cho dù chưa hoàn toàn hồi phục, nhưng có lớp son phấn che phủ, thì có nhìn kỹ cũng không nhìn ra bệnh được.

Thiên Thiên nhìn Vân Kiều từ trên xuống dưới, nàng ngập ngừng nói: “Là ý của Thánh Thượng. Ngài ấy truyền lời, bảo muội vào cung ở vài ngày để nói chuyện giải khuây với tỷ...”

Thiên Thiên nhích lại gần, nhỏ giọng hỏi: “Vân tỷ, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Thiên Thiên đang ở ngoài cung, tin tức không được nhanh nhạy, hoàn toàn không biết được chuyện lúc đó. Nhưng nàng biết tính tình của Bùi Thừa Tư, cũng đã từng nhìn thấy thái độ của hắn khi hai người tranh cãi.

Có thể khiến hắn trở nên khác thường, đến mức nghĩ ra cách này để dỗ dành, thì đương nhiên hắn đã đắc tội rất nặng.

“Chẳng qua cũng chỉ những chuyện vặt vãnh kia thôi, hiếm khi được gặp nhau, đừng nói đến những chuyện không vui nữa!” Vân Kiều không có ý định nói tình hình hiện tại cho Thiên Thiên biết, nàng tìm cái cớ lảng sang chuyện khác: “Kể cho ta nghe, thời gian qua muội ở ngoài cung thế nào rồi?”

Quả nhiên, Thiên Thiên bị nàng dời sự chú ý đi chỗ khác, sau khi ngồi xuống, Thiên Thiên kể chuyện sau khi rời khỏi cung.

Tính tình từ nhỏ của Phó Dur đã rất phóng khoáng, hấn ghét nhất là những lễ nghi phiền phức, đương nhiên sẽ không lấy quy củ áp lên người nàng. Hơn nữa, hấn xuất thân là võ tướng, cho nên không có kiên nhẫn lui tới các cao môn thế gia trong Kinh Thanh. Những mối quan hệ của hấn đều là các huynh đệ từ Tây Cảnh trở về.

Tuy hấn không thạo văn chương, nhưng hành sự tiêu sái, không so đo xuất thân của nàng, mỗi lần gặp mặt đều gọi “tiểu muội”.

Ban đầu, Thiên Thiên còn chưa quen, nhưng qua một thời gian, nàng cảm thấy như thế này thật sự rất tốt.

Sau khi ra khỏi cung, nàng cũng thường lui tới chỗ Nguyên Anh

Tuy là nói có thể dựa dẫm vào Phó Dur, nhưng nàng vẫn muốn học một cái gì đó để bản thân có thể dựa vào. Nghĩ tới nghĩ lui, nàng lại muốn làm ăn giống Vân Kiều năm đó.

“Nguyên cô nương dạy muội rất nhiều điều, còn nói, nếu muội đồng ý thì mai mốt có thể đi theo nàng xa nhà, học hỏi kiến thức...”

Vân Kiều vuốt ve phật châu trên cổ tay, chăm chú lắng nghe, sau lại gật đầu nói: “Chủ ý này không tồi. Tuy đôi lúc Anh Anh có hơi lỗ mãng một chút, nhưng rất đáng tin trong chuyện làm ăn, muội đi theo nàng ấy sẽ học được rất nhiều!”

Nếu nhảm tính, hai người tách ra cũng không lâu lắm.

Nhưng sau khi rời khỏi cung, không có Vân Kiều che chở, song, tinh thần Thiên Thiên lại tốt lên rất nhiều, giống như cây non, hứng chút mưa gió khiến nó cao lớn khoẻ mạnh.

Vân Kiều thật sự rất vui mừng, nàng càng cảm thấy may mắn vì quyết định lúc trước của mình, tâm tình cũng buông thả.. cho dù có một ngày nàng phải rời đi, thì Thiên Thiên cũng có thể tự lo được cho bản thân.

Giữ Thiên Thiên lại dùng cơm trưa, sau đó nói chuyện phiếm một hồi, Vân Kiều trông thấy sắc trời đã tối, nàng chủ động mở miệng: “Không còn sớm nữa, muội về đi!”

Thiên Thiên không ngờ nàng sẽ đuổi mình về, liền kinh ngạc: “Nhưng Thánh Thượng bảo muội ở lại....”

“Muội quan tâm hẳn nói làm gì? Muội cứ yên tâm trở về, ta không sao, không cần lo lắng!” Thái độ của Vân Kiều vô cùng kiên quyết.

Nói xong, nàng lại phân phó Niên ma ma: “Người đưa muội ấy ra khỏi cung, đừng để xảy ra bất kỳ sơ suất nào!”

Chuyện của Lật Cô khiến nàng thần hồn nát thần tính, nàng sợ Thiên Thiên thân thiết quá với mình sẽ bị liên lụy.

Vân Kiều tiễn Thiên Thiên ra cửa, đến đình viện, đúng lúc nhìn thấy Hoài Ngọc đang tu sửa vài cây hoa trong viện.

Thiên Thiên ngơ ngác, sau đó nhìn Vân Kiều.

Lúc ở Bình Thành, nàng từng gặp Bùi Thừa Tư, đương nhiên có thể nhìn ra nội thị này có vài phần tương tự hẳn.

Thiên Thiên có thể nhìn ra, nàng không tin Vân Kiều không nhìn ra.



“Đáng để kinh ngạc vậy sao?” Vân Kiều biết Thiên Thiên đang nghĩ gì, chỉ khẽ cười, nói băng quơ: “Giữ lại ngắm, coi như là tưởng nhớ cố nhân!”

Sau khi xảy ra chuyện của đêm đó, Vân Kiều từng tìm cơ hội hỏi ý Hoài Ngọc. Nhưng hẳn không muốn rời đi, mà chọn ở lại Thanh Hoà Cung để hầu hạ.

Vân Kiều nghĩ, có thêm hẳn cũng không nhiều, thiếu hẳn cũng không ít, cho nên nàng giữ lại. Đôi lúc nhìn hẳn, nhớ đến khoảng thời gian trước, nàng lại càng thêm chán ghét Bùi Thừa Tư.

Sau khi tiễn Thiên Thiên, hoàng hôn đã rữ xuống phía tây, giờ này đến An Khánh Cung đã trễ rồi, cho nên đành để đến ngày mai.

Vân Kiều cời chuỗi ngọc trên tay, nhẹ nhàng khảy.

Trên phật châu có điêu khắc chi chít kinh văn, lại còn có hương đàn nhàn nhạt, khiến tâm tình người khác dần dần tĩnh lặng.

Chỉ là, không gian yên tĩnh duy trì không được lâu, bị tiếng thông truyền bên ngoài phá vỡ.

Biểu tình bình thản ban đầu dần lạnh đi, Vân Kiều giống như ngày thường, nàng biết Bùi Thừa Tư đến nhưng không muốn nhìn.

Lúc trước, khi học quy củ, Bùi Thừa Tư từng nói không cần phải hành lễ.

Nhưng khi đó, Lương ma ma đứng bên cạnh như “hở rình mồi”, nên Vân Kiều không dám làm theo, lấy lý do “sợ ra ngoài phạm sai lầm” để uuyển chuyển từ chối. Sau đó hẳn khen ngợi nàng, vì vậy lúc nào nàng cũng tuân theo quy củ nghiêm ngặt.

Giờ đây, nàng không thềm đứng dậy chứ đừng nói là hành lễ, ngay cả làm cho có lệ nàng cũng không làm. Bùi Thừa Tư không so đo, đương nhiên ma ma giáo tập cũng sẽ không dám nói gì.

Anh mắt Bùi Thừa Tư dừng trên chuỗi phật châu trong tay Vân Kiều, hấn cảm thấy xúc động.

Quen biết ngàn ấy năm, Bùi Thừa Tư biết Vân Kiều không phải là tín đồ của Phật pháp, mấy năm qua, hấn chưa từng thấy nàng động vào những món đồ thế này.

Nhưng vài ngày trước, trên cổ tay nàng xuất hiện một chuỗi phật châu. Theo Niên ma ma bẩm báo, nàng đặc biệt cho người đi tìm.

Ngẫm đi nghĩ lại thì cũng chỉ có thể vì hài tử đã mất kia.

Hấn nghĩ, khi cơn giận nhất thời qua đi, Vân Kiều chắc đang cảm thấy hối hận.

Tình cảm nhiều năm, sau khi biết được mình bị lừa gạt cho nên nàng chịu đả kích, mới có thể hành sự như vậy. Nếu hấn ngăn cản kịp thời, có lẽ sẽ thay đổi được tình thế.

Có chuỗi phật châu này khiến Bùi Thừa Tư càng thêm áy náy, lại sinh ra chút hy vọng, hấn cảm thấy mình có thể đọit Vân Kiều hết giận.

“Sao lại để Thiên Thiên trở về rồi?” Bùi Thừa Tư biết được việc này là do cung nhân bẩm báo, hấn nghi hoặc hỏi: “Để muội ấy ở lại giải khuây với nàng, không phải tốt hơn sao?”

Vân Kiều im lặng không nói, mí mắt cũng không hề nâng lên.

Dạo gần đây, Bùi Thừa Tư đã quen với thái độ lạnh nhạt của nàng, hấn phải thường xuyên nói thì mới có thể nhận được chút ít hồi đáp của nàng.

Hấn đã quen với việc được mọi người xu nịnh, ban đầu hấn cũng cảm thấy khó xử. Thỉnh thoảng đáp lại, nhưng điều đó khiến bọn chúng càng nhịn nọt, bợ đỡ nhiều hơn.

Dần dà cũng thành thói quen.

Bùi Thừa Tư uống ngụm trà, lại nói tiếp: “Gần đây ta nghĩ, tuy Thiên Thiên mang danh là nghĩa muội của Phó Dư, nhưng vẫn không đủ. Chi bằng tìm ngày thích hợp, cho muội ấy...”

“Không cần!” Vân Kiều cắt ngang lời hấn không chút lưu tình: “Xuất thân của muội ấy thấp như vậy, hiện giờ đã rất tốt, không thể gán nổi những cái khác!”

Lúc trước vào cung, ý của Lương ma ma là để cho Thiên Thiên hầu hạ ở Thanh Hoà cung mấy năm, rồi lấy danh nghĩa là chương sự bên cạnh Hoàng Hậu gả ra ngoài.

Khi Ngu Kỳ muốn xin Thiên Thiên làm thiếp thất, vốn dĩ Bùi Thừa Tư không thèm để tâm, giờ đây lại suy nghĩ cho muội ấy.

“Lúc trước ngươi không nghĩ đến chuyện này, thì bây giờ cũng không cần nghĩ nữa!”

## Chương 46: Giống như dính phải thứ gì đó dơ bẩn!

Tài ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả

Quả thật, trước giờ Bùi Thừa Tư không quan tâm đến Thiên Thiên.

Tuy rằng, sau khi hấn cưới Vân Kiều, trên danh nghĩa hấn có quan hệ họ hàng với Thiên Thiên. Nhưng năng lực của hấn có hạn, để bao bọc cho Vân Kiều còn không đủ, sao hấn phải hao tâm tổn sức vì một tiểu nha đầu?

Lúc hấn nghiêm túc nhớ ra Thiên Thiên là khi Ngu Kỳ xin người. Đối việc này, hấn thì sao cũng được, nhưng hấn biết Vân Kiều thiên vị nàng ta, tuyệt đối sẽ không cho phép, nên hấn đã từ chối Ngu Kỳ.

Sau khi Vân Kiều đưa Thiên Thiên ra khỏi cung, Bùi Thừa Tư mới biết tin, nhưng hấn không bận tâm, càng không hỏi đến nguyên do.

Gần đây nghiêm túc nghĩ lại, hấn mới hiểu ra.

Lúc trước, Vân Kiều kiên quyết đưa Thiên Thiên vào Kinh, là sợ nàng ta ở lại sẽ bị người nhà ức hiếp, chỉ có mang theo bên người mới yên tâm. Vài ngày trước, thái độ nàng khác thường, để Thiên Thiên rời đi một mình, có lẽ là do nàng đã quá chán ghét hoàng cung này rồi...

Hoặc có thể là vì Lật Cô, khiến nàng cảm thấy bất an, sợ không bảo vệ được người bên cạnh.

Đường nào ít nguy hại hơn thì chọn, cho nên mới đưa người ra khỏi cung.

Nếu hấn cho Lật Cô một công đạo, có lẽ Vân Kiều sẽ không bất an đến vậy. Nếu hấn chịu để tâm một chút, thì sẽ không đến mức bây giờ mới phát hiện nàng bất thường.

Bùi Thừa Tư biết, trong cung này không ai có thể lấy lòng Vân Kiều được, cho nên mới đặc biệt sai người tìm Thiên Thiên về, để nói chuyện giải sầu với nàng.

Ai ngờ, đã không có hiệu quả, lại còn chọc nàng thêm bực mình.

Kỳ thật, lúc trước hấn không tốt, cho nên đối diện với ánh mắt chằm chọc của Vân Kiều, hấn cũng đành bất đắc dĩ nhận lấy.

“Không phải ta muốn nhúng tay vào sắp xếp của nàng, chỉ hy vọng...nàng có thể vui hơn một chút!” Bùi Thừa Tư thở dài.

Sau khi Vân Kiều tỉnh dậy, dường như chưa bao giờ cười.

Trước giờ nàng là người có tính tình hoạt bát vui vẻ, khoé mắt, đuôi mày luôn mang theo ý cười, tựa như có thể tìm được niềm vui trong những ngày khó khăn vất vả. Nhưng hiện tại, nàng lạnh lùng lãnh đạm, không chỉ riêng đối với hấn, mà ngay cả thị nữ hầu hạ nàng lâu nay, nàng cũng chưa từng giã mặt ra.

Trong lòng hấn biết Vân Kiều muốn điều gì, nhưng hấn không muốn cho, cũng không thể tiếp nhận, cho nên chỉ có thể sắp xếp chuyện khác.

Quả nhiên, nghe xong những lời này, Vân Kiều vẫn thờ ơ như cũ.

Sắc trời đã tối, các cung nhân nối đuôi đi vào, bày đồ ăn ra đầy bàn.

Thời gian gần đây Vân Kiều luôn như vậy.

Dù không muốn ăn, nhưng vì để dưỡng lại thân thể, ngay cả khi tâm trạng có sa sút, nàng vẫn ăn cơm đều đặn theo lời dặn của Thái

y.

Bùi Thừa Tư chọn món nàng thích ăn, gấp vài đĩa đưa qua.

Nhưng Vân Kiều không cảm kích, thậm chí còn đẩy cái đĩa kia ra xa một chút, càng không chạm vào đồ ăn trong đó, lộ rõ vẻ chán ghét.

Cung nhân đưa thuốc nhìn thấy Thánh Thượng thay đổi sắc mặt, sợ đến mức hồn phi phách tán, chân tay mềm nhũn, nhưng lại thấy hấn căng hàm cố nhịn, không phát tác.

Thanh Đại đứng hầu hạ bên cạnh nhẹ thở ra, trong lòng thầm cảm khái “phong thuỷ xoay chuyển” rồi.

Trước giờ, đều là nương nương nhà mình nhìn sắc mặt Thánh Thượng để đoán tâm tư. Cũng bởi vì Thánh Thượng, cho nên nương nương đối đãi với Lương ma ma như một trưởng bối. Nếu không phải bà ta chạm vào giới hạn của nương nương, e là giờ này cũng được coi là nửa chủ tử của Thanh Hoà cung rồi cũng nên.

Hiện tại đã thay đổi, Thánh Thượng phải nhìn sắc mặt của nương nương.

Từ lúc Đế Hậu bất hoà, tin tức phi tâu vào cung truyền ra, những ngọn “cỏ đầu tường” trong cung quen thói gió chiều nào theo chiều nấy, nhìn thấy người của Thanh Hoà cung thì không còn cung kính như trước nữa. Không ai có thể ngờ được, sau khi tân nhân vào cung, ngày nào Thánh Thượng cũng đến Thanh Hoà Cung.

Tuy Thanh Đại cũng có nghi ngờ, đề phòng, nhưng sau khi xoay chuyển tình thế vô cùng thần kỳ khiến nàng cảm thấy hả dạ.

Thái y đã làm hết sức mình, các loại dược liệu quý giá liên tục đưa đến, nhưng thân thể bị tổn thương, không thể phục hồi trong thời gian ngắn được.

Bởi vì cơ thể bị hao tổn, cho nên gần đây, Vân Kiều luôn cảm thấy mệt mỏi, ngủ cũng nhiều hơn trước.

Nàng cố gắng uống xong thuốc đắng, sau đó che miệng ngáp một cái, rồi đứng dậy muốn đi vào nội thất rửa mặt, chải đầu nghỉ ngơi.

“A Kiều,” Bùi Thừa Tư gọi nàng, thấy Vân Kiều dường như không nghe thấy, hắn đưa tay muốn kéo cánh tay nàng.

Nhưng nào ngờ, vừa mới chạm đến da thịt trên cổ tay, lập tức bị nàng hất ra xa.

Vân Kiều giống như không hề đề phòng bị cái gì đó đột ngột ập đến khiến nàng sợ hãi, phản ứng kịch liệt. Sau khi hất ra, nàng lùi về sau một bước, nhìn cánh tay đang đưa ra ở không trung, sau đó nhìn hắn đầy cảnh giác.

Không chỉ vậy, thậm chí nàng còn dùng ống tay áo chà sát vào nơi vừa bị chạm, như thế...

Dính phải thứ gì đó dơ bẩn.

Nếu nói, những hành động và lời nói trước kia của nàng là “giận dữ”, thì hiện giờ, ánh mắt nàng nhìn hắn rõ ràng...

là chán ghét.

Không một nam nhân nào chịu được thái độ như vậy.

Mí mắt Bùi Thừa Tư nháy lên, hắn nhíu mày kiềm chế, đang định mở miệng thì đúng lúc bên ngoài cửa có cung nhân đến thông truyền.

“Bên Tê Hà điện truyền tin tức đến, nói đột nhiên thân thể của Ninh Tàn cảm thấy không được khỏe...”

“Thân thể không khỏe thì tình thái y đi, bổn cung không tinh thông y thuật!” Vân Kiều nhíu mày đáp lại, sau đó thoáng nhìn thấy

sắc mặt Bùi Thừa Tư cứng đờ, lúc này mới ý thức được lời nói mình sắc bén, nàng cười lạnh: “Thánh Thượng không đến để xem sao?”

Tin tức này của Tê Hà Điện, thật ra là lời một đảng, ý một nẻo.

Phản ứng của Bùi Thừa Tư nhanh hơn Vân Kiều, những lời vừa định nói ra, hần chỉ đành nuốt vào.

Tất cả sai lầm, hần có thể tìm mọi cách để bù đắp, chỉ duy nhất việc này như nước đổ khó hốt. Hần cũng biết, việc này đối với Vân Kiều mà nói giống như có cây gai trong cổ họng, hành động né tránh vừa rồi của nàng cũng có thể hiểu được.

Suy cho cùng, đều là do hần tạo nên, giờ đành phải gánh chịu.

Vân Kiều không đợi hần trả lời, đương nhiên cũng sẽ không thèm để ý đến Ngu Nhiễm, càng không có tâm trạng gây hấn với nàng ta, để tranh đoạt cái gọi là “sủng ái”.

Nếu mà phải nói, thậm chí Vân Kiều còn cảm thấy nàng ta đáng thương. Ở ngoài cung tự do tự tại biết bao nhiêu, sao lại muốn tiến cung vì Bùi Thừa Tư...

Người như hần, có đáng để thật lòng không?

Hôm sau dậy sớm, Vân Kiều không hỏi đêm qua Bùi Thừa Tư ở đâu, sau khi để thị nữ trang điểm chải chuốt xong, nàng đến An Khánh Cung thỉnh an như thường lệ.

Vân Kiều không rõ Trần Thái Hậu có biết được chuyện xảy ra đêm hôm đó hay không, chỉ thấy dáng vẻ đìu đạm như mọi ngày, bà cũng không hỏi nhiều, chỉ hỏi vài ba câu quan tâm đến thân thể nàng.

Vân Kiều cười nhàn nhạt, cung kính nói: “Để mẫu hậu phải lo lắng, thần thiếp tĩnh dưỡng nhiều ngày, thân thể đã tốt hơn nhiều rồi!”



“Đã như vậy thì đến chơi với ai gia ván cờ đi!”

Vân Kiều đồng ý, chọn cờ trắng giống như mọi khi.

Trong lòng nàng hiểu rõ, khoảng thời gian này không đến đây, có nhiều chuyện tạm gác lại, Thái Hậu sẽ không rảnh rỗi giữ nàng lại để chơi cờ đâu.

Hai quân cờ trắng đen ngày càng xuất hiện nhiều trên bàn cờ, bắt đầu trở nên gay gắt, đột nhiên Thái Hậu lên tiếng: “Một vài phi tần vừa mới vào trong cung, ngươi đã gặp chưa? Cảm thấy thế nào?”

Vân Kiều ngẫm nghĩ, vừa hạ cờ vừa trả lời: “Thục phi vẫn giống như trước, tính tình của nàng ta thế nào phần lớn Kinh Thành đều biết, thần thiếp cũng từng có hiềm khích với nàng ta, không tiện nói đến. Về phần Hiền Phi và An Tần dung mạo, quy củ của họ rất tốt, thoát nhìn đều là những người đoan trang lễ nghĩa. Còn Ninh Tần...”

Nàng lại hạ xuống một quân cờ, cười áy náy: “Không nên nhắc đến thì hơn!”

Thái Hậu trầm ngâm nhìn nàng, sau đó hỏi chuyện khác.

Những vấn đề Thái Hậu hỏi không khó, bà muốn hỏi Vân Kiều không phải muốn nghe nàng nói gì, mà đơn giản chỉ muốn xem phản ứng của nàng.

Ván cờ kết thúc, Thái Hậu khẽ gật đầu, khen ngợi: “Cũng xem như có tiến bộ!”

Chợt nghe như đang khen kỳ nghệ của nàng, song, lại có ẩn ý khác.

Vân Kiều chớp mắt, cười nói: “Đều nhờ ngài chỉ dạy!”

Trước khi đến đây, Vân Kiều đã chuẩn bị lời để nói, nhìn thấy thái độ của Thái Hậu, nàng đang định xin bà cho cung nhân lui xuống để

tiện bề nói chuyện, thì không may Trần Cảnh đưa Linh Nghi đến thỉnh an.

Chuyện nào cũng có nặng có nhẹ, người Trần gia gặp nhau, nàng là người ngoài không nên ở chung. Sau khi nghe thông truyền, Vân Kiều đứng dậy nói: “Nếu đã như vậy, thần thiếp không tiện quấy rầy nữa!”

“Được rồi!” Trần Thái Hậu phát tay.

Sau khi ra cửa, vừa lúc chạm mặt với Trần Cảnh.

Hắn khẽ gật đầu chào hỏi, nhưng không dời mắt ngay, ngược lại còn nhìn nàng chăm chú, mang theo chút ý tứ không rõ.

Phản ứng của Linh Nghi đơn thuần hơn nhiều, sau khi cong gối hành lễ, nàng kéo ống tay áo Vân Kiều hỏi: “Lâu rồi không gặp, sao nương nương trông gầy vậy? Đồ ăn trong cung không hợp khẩu vị người sao?”

Vân Kiều bị câu hỏi vô cùng thơ ngây của Linh Nghi làm cho vui vẻ, đã rất lâu rồi, nàng mới cười tươi như vậy.

“Đúng vậy!” Nàng sờ gương mặt phúng phính của Linh Nghi, sau lại đưa mắt nhìn về phía Trần Cảnh, nửa đùa nửa thật: “Ta thích đồ ăn quê nhà hơn!”

Hàn huyền vài câu, họ bước qua nhau.

Vào trong điện, Linh Nghi lập tức đến bên cạnh Thái Hậu. Trần Cảnh dung túng để cho nàng lái nhai một hồi, lúc này mới sai cung nhân lấy món đồ chơi nàng thích, dụ nàng ra ngoài điện chơi. Nghiêm túc nói đến chuyện trong nhà.

Trần Thái Hậu nghe xong, hỏi ngược lại: “Nhắc mới nhớ, người có biết giữa Đế Hậu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì hay không?”

Rất nhiều người trong cung đều biết đêm đó ở Thanh Hoà Cung xảy ra chuyện, nhưng đó là chuyện gì thì không ai nói cả.

Ngay cả đến An Khánh Cung trước giờ đều cập nhập tin tức thường xuyên cũng không biết sự tình.

Đêm đó, viện phán được triệu đến là tâm phúc của Bùi Thừa Tư, miệng mồm kín kẽ, làm việc lại vô cùng thận trọng, những phương thuốc dùng gần đây không hề bị lộ ra, cho dù nói bóng nói gió, nói xa nói gần cũng không thám thính được gì.

Vì sợ kinh động đến Bùi Thừa Tư, Trần Thái Hậu không sai người điều tra, chỉ biết sau đêm đó, thái độ của Bùi Thừa Tư trái ngược với những lạnh nhạt trước đó, ngày nào cũng đến Trung Cung của Hoàng Hậu, nói là thịnh sủng cũng không ngoa.

Bà tự hỏi ở trong cung ngàn ấy năm, kiến thức cũng đủ nhiều nhưng vẫn không thể nghĩ ra được rốt cuộc bên trong đã xảy ra chuyện gì, mới khiến Hoàng Đế thay đổi đến vậy.

“Thần cũng không rõ, nói không chừng...” Trần Cảnh dừng một chút, ả ý nói: “Có lẽ dây đàn đã đứt!”

Ở cạnh nhau cũng đủ lâu, Trần Cảnh rất hiểu Bùi Thừa Tư. Qua chuyện ám sát kia, hẳn cũng coi như hiểu tính tình Vân Kiều.

Xem ra, quan hệ của hai người giống như dây đàn căng chặt.

Lúc đầu có lẽ sẽ không thấy gì, nhưng tháng ngày qua đi, dây đàn sẽ chịu không nổi, rồi có một ngày sẽ đứt đoạn.

Vị Thánh Thượng này của bọn họ quả thật có tài trí, nhưng cũng chỉ là khôn lỏi.

Người như vậy dễ bị phản phệ hơn kẻ ngốc.

Trần Cảnh không ở lại lâu, sau khi để Linh Nghi ở lại An Khánh Cung, hấn đi qua Ngự Hoa Viên để đến Tử Thần Điện gặp Bùi Thừa Tư, muốn nhắc lại vài sự vụ tạm gác qua một bên.

Vừa rồi khi gặp Vân Kiều, Trần Cảnh mơ hồ có dự cảm, cho nên việc gặp lại nàng trên đường đi cũng không có gì bất ngờ.

Hấn bình tĩnh dừng bước, chờ nàng mở miệng.

“Thái Phó đại nhân, có muốn cân nhắc làm một giao dịch với ta không?” Vân Kiều không vòng vo, nàng đi thẳng vào vấn đề.

## Chương 47: Trần gia có một vị hoàng hậu đã qua đời!

Tài ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả

Đã lâu rồi, Vân Kiều chưa đến dạo Ngự Hoa Viên, nhìn thấy khắp nơi cỏ xanh tươi tốt, nàng bất giác phát hiện mùa xuân đã qua, sắp sửa bước vào mùa hạ.

Lúc trước, nàng sống trong “bận rộn”, sau lại nghỉ dưỡng trên giường một thời gian....

Cuối cùng để lỡ cảnh xuân tươi đẹp.

Đã bước sai đường thì không thể thay đổi, việc nàng có thể làm bây giờ là sửa sai, trở về con đường mình nên đi.

Cho nên nàng quay lại nghề cũ, tìm đến Trần Cảnh để “thương thảo”.

Ban đầu, Vân Kiều định thừa dịp thỉnh an, nàng sẽ thương lượng với Trần Thái Hậu, chỉ là đúng lúc, Trần Cảnh và Linh Nghi đến cắt ngang.

Nàng nghĩ ngợi, thuận thế sửa lại chủ ý.

Ở chung một thời gian, Trần Thái Hậu đã hiểu bản tính của nàng, đồng thời Vân Kiều cũng hiểu rõ tác phong làm việc của Thái Hậu. Năm đó hậu cung của Tiên Đế cực kỳ loạn, Thái Hậu vẫn đứng ngoài cuộc, cũng đủ thấy bà là người trầm ổn.

Cho đến nay, Thái Hậu vẫn luôn khuyên nàng hãy vì “đại cục”.

Nếu muốn Thái Hậu đồng ý cho quyết định của nàng, e là phải thuyết phục cực kỳ nhiều.

Nhưng Trần Cảnh không giống vậy.

Người này, nhìn qua sẽ giống công tử thế gia, ôn tồn lễ độ, nhưng sâu trong xương cốt hẳn lại giống dân cờ bạc.

Chỉ cần giành được nhiều lợi ích, chuyện tà trời nào hẳn cũng dám làm.

Giống như lúc trước y tìm Bùi Thừa Tư, ủng hộ hẳn hồi kinh, nhận tổ quy tông.

Trong tình thế triều đình hỗn loạn lúc ấy, y gần như cược toàn bộ tánh mạng của Trần gia, nếu thất bại, thì không chỉ có tính mạng của Bùi Thừa Tư gặp nguy hiểm, mà toàn bộ Trần gia cũng sẽ bị liên lụy.

Nhưng y vẫn quyết tâm làm.

Với việc Bùi Thừa Tư ngồi lên vị trí trữ quân, rồi ngồi lên vị trí Hoàng Đế, Trần gia đang trên đà suy tàn bỗng trở dậy, chiếm giữ vị trí ổn định trong triều.

Vân Kiều nghĩ, có lẽ người như Trần Cảnh, sau khi nghe nàng đề nghị hẳn sẽ không phải thốt lên “ngươi điên rồi”.

Trần Cảnh bước theo nàng, trên mặt vẫn mang theo nụ cười ôn hoà thường ngày, từ tốn nói: “Nương nương muốn làm giao dịch gì?”

“Ta muốn rời cung!” Vân Kiều quay đầu lại nhìn Trần Cảnh, nàng sợ hẳn không hiểu rõ, lại bổ sung thêm: “Là loại rời đi không bao giờ quay trở lại. Coi như đã qua đời!”

Nếu người khác nghe những lời này, sợ là không mấy ai có thể bình tĩnh được.

Nhưng biểu tình của Trần Cảnh không thay đổi gì, tựa như nghe một chuyện rất bình thường, chân mày hẳn chỉ hơi nhướn lên: “Vì sao nương nương muốn tìm đến thần?”

Thấy Vân Kiều khó hiểu, hấn trầm ngâm nhắc nhở: “Ngài tìm Phó tiểu tướng quân không phải là được rồi sao?”

Phó Dư sẽ giúp nàng. Thậm chí sẽ không cần phải trao đổi gì, chỉ cần nàng chịu lên tiếng, Phó Dư sẽ giúp đỡ nàng bằng mọi cách.

Trong lòng Vân Kiều cũng hiểu rõ đạo lý này.

Trước đó, Phó Dư từng đánh Ngu Kỳ vì đã khi dễ Thiên Thiên, hấn không quan tâm địa vị hiện giờ của Ngu gia, chỉ muốn đánh người cho hả giận.

Cho dù chưa từng ngộ lời, cho dù chỉ gặp lại nhau vài lần ít ỏi sau hội ngộ, nàng vẫn tin tưởng hấn.

Nói ra thật xấu hổ, có người cách xa cả ngàn dặm, sau vài năm gặp lại, con của hấn vẫn không hề thay đổi. Nhưng có người, rõ ràng ở ngay trước mắt, trong thời gian ngắn lại có thể thay đổi đến bước đường này.

“Ta không muốn liên lụy đến hấn!” Vân Kiều thôi không nghĩ nữa, nàng nói với Trần Cảnh: “Huống chi, ta vào cung dưới danh nghĩa của Trần gia, nếu có ròi đi, cũng nên báo cho Trần gia biết trước, đúng không?”

Chuyện này vốn dĩ không thể gạt Trần gia ra ngoài được.

Lúc trước, là do Trần Cảnh giật dây bắt cầu, cho nàng thân phận này, sau này nàng mượn tay hấn thu hồi lại, xem như là làm đến nơi đến chốn.

Trần Cảnh gật đầu nói: “Nếu thần mạo hiểm giúp ngài việc này, vậy thần sẽ nhận lại được gì?”

“Thái Phó đại nhân không muốn trừ bỏ Triệu gia sao?”

Bùi Thừa Tư giữ lại Bình Hầu, rồi nâng đỡ Ngu gia, là vì đề phòng Trần gia bành trướng. Đợi đến lúc giống Vi thị năm đó, một tay che trời, muốn giải quyết thì đã muộn rồi.

Vân Kiều hiểu rõ mọi chuyện, đương nhiên Trần Cảnh cũng không xa lạ gì.

Nhưng, bởi vì hấn thấy quá rõ, cho nên mới không thể làm được gì, bằng không, chẳng lẽ chứng minh cho mọi người thấy Trần gia thật sự muốn “ôm quyền”?

Bùi Thừa Tư muốn bọn họ khắc chế lẫn nhau, nhưng thực tế hai nhà Ngu, Triệu đang đứng chung một thuyền, cố gắng tận dụng mọi thứ để chèn ép Trần gia.

Hôm nay hấn muốn đến Tử Thần Điện là vì những chuyện tạm gác qua một bên do bất đồng ý kiến.

Trần Cảnh khế cười, hấn không trả lời, chỉ hỏi lại: “Ngài có thể làm gì?”

“Ta thế mỏng lực yếu, làm không được nhiều, nhưng vừa hay có thứ người thiếu!” Vân Kiều vuốt ve phật châu trên cổ tay, nhẹ giọng nói: “Ta muốn Triệu gia chết một cách hợp tình hợp lý!”

“Gần đây hấn cảm thấy áy náy với ra, ta lôi chuyện cũ ra “tính sổ” với hấn, phần thắng đương nhiên sẽ cao hơn người!”

“Người không cần ra mặt, đến lúc đó chỉ cần đứng đằng sau đẩy nhẹ một phát... là được!”

Lời này hiển nhiên là nàng đã nghĩ kỹ, phân tích cặn kẽ, thậm chí còn suy xét đến thái độ của Bùi Thừa Tư, nói ra cực kỳ thuyết phục.

Tựa như hấn không cần phải lo lắng gì cả, cứ việc “ngồi chơi xơi nước”.



Từ lâu Trần Cảnh đã biết, nàng là nữ tử mồ côi có thể tự mình ra đời “làm ăn” thì không phải là hạng ngu dốt. Nhưng hiện tại, hẳn thật sự rất ngạc nhiên.

Sau một hồi im lặng, Trần Cảnh cười nói: “Ngài động thủ không phải là vì Trần gia, mà chỉ là đang báo thù cho cái người đã chết kia thôi!”

Còn muốn hẳn quạt gió thêm củi.

“Mục đích của ta là gì có không quan trọng sao? Trần gia có thể thu được lợi trong chuyện này, chẳng phải đã đủ rồi sao?” Bị vạch trần, song, Vân Kiều vẫn không hoảng, mặt nàng không đổi sắc nói: “Hơn nữa, Trần gia có một Tiên Hoàng Hậu đã qua đời, sẽ tốt hơn nhiều so với một phế hậu, đúng không?”

“Đúng vậy!” Trần Cảnh nâng mắt nhìn nàng, nói: “Nhưng hà tất gì ngài phải làm như vậy? Ngài của hiện tại, mang trên mình chức danh Hoàng Hậu, ở lại cũng có thể sống tốt!”

Đối với Vân Kiều, lời này không thể xem là khen ngợi, thậm chí còn khiến nàng rét run. Nàng khế siết chặt bàn tay, nói: “Cũng chính vì vậy, cho nên ta mới càng phải rời đi!”

Hoàng thành này giống như lò luyện cổ, người bình thường không nên ở chỗ này, thậm chí nếu không cẩn thận sẽ mất mạng ngay.

Chỉ có hoà lẫn trong đó mới có thể cảm nhận được thống khoái.

Vân Kiều tự hỏi, mình không có tham vọng, cũng không muốn đảm đương vị trí “trên vạn người”, chỉ muốn mau chóng giải quyết phiền phức để rời xa nơi này.

“Mỗi người một chí hướng,” Trần Cảnh đã hiểu ý tứ trong lời của nàng, hẳn không có ý định khuyên can, chỉ chấp tay cáo lui: “Vậy thì thần sẽ chờ tin tức của ngài!”

Khi ở trước mặt Trần Cảnh, Vân Kiều vẫn duy trì dáng vẻ vân đạm phong khinh, nhưng đợi đến khi hấn đi xa, đôi vai thẳng tắp của nàng lập tức suy sụp, vã mồ hôi lạnh.

Nàng rất hiếm khi giao thiệp với loại người nguy hiểm này, thật may vì nàng đã cược thắng.

Trở về Thanh Hoà Cung, Niên ma ma dựa theo dặn dò của nàng, chuẩn bị một bộ dụng cụ điều chế hương cùng với rất nhiều tài liệu.

Từ khi nhập kinh, Vân Kiều không còn động đến chúng nữa, bây giờ nhìn thấy, nàng ngơ ngác một hồi lâu.

Khi bắt tay vào, mọi thứ dường như rất xa lạ.

Nàng bày dụng cụ và tài liệu khắp thư phòng, nàng không có ý định học lại cầm kỳ thi hoạ nữa, mỗi khi rảnh rỗi, nàng sẽ điều chế hương giết thời gian.

Người của Thanh Hoà Cung không ai dám xen vào.

Khi Bùi Thừa Tư đến, nha hoàn chỉ vào thư phòng.

Vào đầu hạ, ánh nắng sau giờ Ngọ vẫn có chút ấm áp, khiến người khác mơ màng muốn ngủ.

Vân Kiều cởi bỏ hoa phục, mặc lên người bộ thanh y, tay áo bó sát vô cùng bình thường, mái tóc đen dài chỉ dùng trâm một búi lên, nàng mệt mỏi dựa lên bàn.

Nàng chống cằm ngồi ở đó, hàng mi cong dài rũ xuống thấp, một lúc sau liền ngủ gục trên bàn.

Ánh nắng xuyên qua hoa văn khắc trên cửa sổ, chiếu lên gương mặt không son phấn của nàng, xinh đẹp đến mức khiến người khác tự giác thờ nhẹ.

Vì sợ quá nhiều đến nàng.

Bùi Thừa Tư yên lặng đứng ở cửa, nhìn khung cảnh trước mắt, cảm giác giống như trở về năm tháng còn ở Bình Thành. Hắn ôn thi, Vân Kiều nghiên cứu chuyện làm ăn, hai người đều bận rộn, nhưng khi ngẩng mặt là có thể nhìn thấy nhau...

Chính vụ khiến hắn mệt mỏi và mắt kiên nhẫn, vô hình đã cuốn đi hết.

Những chuyện cũ lúc trước đều hiện lên trước mắt, Bùi Thừa Tư lặng lẽ ngồi xuống, nhìn Vân Kiều đang say giấc.

Nàng không còn lạnh lùng, nhíu mày, nét mặt đều thư giãn, lộ ra vẻ dịu dàng và bình tĩnh của trước đây.

Điều này khiến Bùi Thừa Tư tựa hồ như sinh ra ảo giác, giống như lúc ban đầu hai người còn hoà hợp, khi nàng mở mắt ra, nàng sẽ vừa dụi mắt vừa hỏi hắn cơm chiều sẽ ăn gì?

Hắn sẽ không ép buộc Vân Kiều vứt bỏ quá khứ, chỉ muốn nàng đủ tư cách trở thành Hoàng Hậu trong mắt người khác, giống như năm đó cũng được.

Chỉ là sau khi Vân Kiều tỉnh dậy, tất cả mộng tưởng của hắn đều tan thành mây khói.

Khi nàng mơ màng mở mắt ra, tựa như còn chút mộng lung, không phân rõ đâu là mộng đâu là thực, lúc nàng nhìn hắn đâu đó còn có chút dịu dàng.

Nhưng đến khi tỉnh táo, nét mặt nàng lạnh xuống.

Đối với Bùi Thừa Tư, ánh mắt kia giống như gáo nước lạnh dội thẳng lên đầu hắn, kéo hắn ra khỏi ảo tưởng trở về thực tại.

Vân Kiều loay hoay với dụng cụ trên bàn, Bùi Thừa Tư chán nản đứng dậy nhìn ngắm chiếc hộp trên giá trúc.

Trong đó chứa đầy hương liệu mà Vân Kiều vừa mới điều chế.

Bùi Thừa Tư lấy xuống, lúc hẩn mở ra không khỏi giật mình.

Mùi hương này vô cùng quen thuộc với Bùi Thừa Tư, đây là hương liệu mà Vân Kiều đã tốn biết bao tâm tư công sức để đặc biệt điều chế cho hẩn. Nàng chưa bao giờ chào bán ra ngoài, tên là “hương trầm trúc”.

Bùi Thừa Tư dùng mấy năm, đến khi tới Kinh Thành, hẩn lại dùng Long Tiên Hương của hiện tại.

Lúc đó Vân Kiều từng rất bất mãn, đổi hương lại cho hẩn, sau đó hương liệu dùng hết, Vân Kiều không điều chế tiếp nữa, hẩn cũng chưa từng nhắc lại.

Hiện tại, nhìn thấy hương này, trái tim Bùi Thừa Tư đập nhanh hơn, lập tức quay đầu nhìn về phía Vân Kiều.

Mấy năm nay, Vân Kiều sưu tầm, ghi chép, nghiên cứu chế tạo ra hơn trăm loại hương, nhưng khi nàng quay trở lại điều chế, hương đầu tiên nàng điều chế lại là hương trầm trúc liên quan đến hẩn...

Cho dù là vô tình hay cố ý đều đâm trúng hẩn.

“Chỉ vì lúc trước làm nhiều nên thuận tay, cho nên mới điều chế ra trước,” Dường như Vân Kiều nhận ra suy nghĩ của hẩn, nàng lạnh lùng nói, sau đó đứng dậy đánh đổ hộp trúc trong tay hẩn: “Đừng nghĩ nhiều!”

Bùi Thừa Tư không ngờ được nàng sẽ động thủ, cho nên không cầm chắc, hộp trúc lao đảo úp trên mặt đất, hương liệu cũng đổ theo.

Cảm xúc vừa mới dâng lên, giờ đây giống như bị rơi ngã xuống đất.

Vân Kiều phát tay áo rời đi, không quay đầu nhìn lại.

Bùi Thừa Tư trầm mặc đứng yên tại chỗ, qua một lúc, hần từ từ ngồi xổm xuống. Lật hộp trúc, hốt hương liệu lại...

Chỉ là bột phấn rơi vào khe hở của gạch đá, dù làm cách nào cũng không thể hốt trở lại được.

Hương trầm trúc này giống như tình yêu của Vân Kiều dành cho hần.

Lúc trước có nhiều lại không biết quý trọng, cho đến khi rơi đầy trên đất, hiện tại có hối hận thế nào cũng không thể gom lại được.

Hốt được hơn phân nửa, Bùi Thừa Tư vẫn chưa đứng dậy.

Hần giống như bị trúng tà, cố chấp đưa tay vào khe hở để lấy phấn hương trộn lẫn với cát bụi, ngón tay ngọc thon dài dính đầy bụi đất, vì dùng sức cho nên đã nứt cả móng...

Tay đứt tâm đau, cơn đau như kim châm chích truyền đến.

Nhưng phấn hương ở dưới khe hở đã sâu lại càng thêm sâu.

## Chương 48: Thánh thượng không tuân theo quy củ nữa sao?

Tài ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả

Từ sau khi các tân phi nhập cung, Trần Thái Hậu hạ lệnh miễn thỉnh an.

Lão phật gia muốn yên tĩnh, các phi tần không có cách nào để lên la làm thân, chỉ có Vân Kiều vẫn đến như thói quen, đôi lúc chơi cờ với bà.

Linh Nghi ở lại An Khánh Cung để Thái Hậu bớt buồn, mỗi khi Vân Kiều đến, đôi lúc gặp Linh Nghi, nàng cũng sẽ chơi cùng.

Hôm nay, không biết vì sao Linh Nghi nảy ra hứng thú muốn đi thả diều. Các cung nhân lập tức đi tìm diều đủ màu sắc đến cho nàng lựa chọn.

Vân Kiều rảnh rồi không có việc gì làm, cho nên đi với nàng đến Ngự Hoa Viên.

Linh Nghi tuổi còn nhỏ, hăng hái nắm dây diều chạy, không lâu sau liền mệt bở hơi tai, lổm đổm xuất hiện mồ hôi. Cung nữ hầu hạ muốn phóng diều lên cho nàng, nhưng nàng không chịu, lại còn kéo diều vào trong đình.

Vân Kiều lấy khăn lau mồ hôi trên trán cho Linh Nghi, sau đó lại nghe giọng nói trong trẻo hỏi: “Nương nương có biết thả diều không?”

“Đương nhiên là biết rồi!” Vân Kiều mỉm cười đáp, sau đó đưa nước trà qua, dặn dò: “Cẩn thận chút, coi chừng sắc!”

Linh Nghi nghiêng đầu nhìn nàng, cười nói: “Nương nương muốn thử không?”

Chuyện này...” Vân Kiều do dự một lúc. Bởi vì với thân phận của nàng, nếu nàng làm thật thì sẽ không còn trang nghiêm trong mắt của người khác nữa.

Ngay sau đó, nàng lại cảm thấy bất lực với phản ứng gần như theo bản năng của mình.

Dường như những quy củ của Lương ma ma dạy nàng lúc trước đã khắc sâu vào xương cốt, cho nên đến hôm nay nàng vẫn chưa hoàn toàn từ bỏ được.

Sau khi gạt đi do dự, Vân Kiều vén lọn tóc mai bị gió thổi ra sau tai, đứng dậy cười: “Vậy để ta thử xem!”

Khi xưa, trước khi trong nhà xảy ra biến cố, Vân Kiều từng là đứa trẻ ham chơi, nàng từng làm ra một con diều, còn so tài với chúng bạn cùng trang lứa ở quê nhà xem diều ai bay cao hơn.

Nhưng lâu rồi chưa đụng đến, nàng đã quên mất bí quyết.

Khó khăn lắm mới bay lên được chút, song, cánh diều không thể thẳng bằng, lão đảo rơi xuống, đập trên mặt hồ.

Chút tự tin vừa rồi của Vân Kiều bay biến sạch, nàng ngần ngại nhìn cánh diều bị dính nước ướt nhẹp.

Còn Linh Nghi thì lại rất vui, nàng kêu cung nhân trở về lấy con diều khác đến.

Vân Kiều vừa xấu hổ vừa buồn cười, quay về đình tạm nghỉ uống trà.

Nàng nhìn điểm tâm đủ sắc màu trên bàn đá, đang phân vân xem nên ăn miếng nào trước thì nghe giọng nói đầy hào hứng của Linh

Nghi: “Phó ca ca!”

Vân Kiều nghi ngờ nhìn theo tiếng gọi, nàng nhìn thấy Phó Dư, đi bên cạnh hẳn là Bùi Thừa Tư.

Linh Nghi nhận ra Phó Dư trước tiên, sau đó mới phát hiện vị bên cạnh là Thánh Thượng, nàng lập tức chột dạ lè lưỡi, cười ngại ngùng.

Đợi đến khi hai người tới gần, Linh Nghi lập tức ngoan ngoãn tiến lên hành lễ.

Lúc trước, Bùi Thừa Tư ở biệt viện của Trần gia, thường hay lui tới chỗ Trần Cảnh, đương nhiên Linh Nghi nhận ra hẳn, nhưng chỉ là lúc gặp mặt sẽ chào một vài câu chứ không hề thân thiết.

Nếu so ra, thái độ của nàng với Phó Dư dường như nồng nhiệt hơn.

Bùi Thừa Tư miễn lễ cho nàng, cười nói: “Hình như ngươi và vị Phó ca ca này rất thân thiết nhỉ?”

“Có gặp qua vài lần,” Linh Nghi cười khanh khách, nói: “Phó ca ca đã dạy ta thả diều, huynh ấy rất lợi hại, thả diều cao hơn tất cả người trong phủ!”

Tuổi Linh Nghi còn nhỏ, không hiểu nhiều lắm, nhưng nàng có thể dùng trực giác để phân biệt được ai thích và có kiên nhẫn chơi với mình.

Cho nên nàng mới vô cùng thích Vân Kiều.

Sau này, Phó Dư cùng thả diều với nàng, cho nên nàng thích thêm hẳn nữa

Đối với điều này, Vân Kiều không hề cảm thấy bất ngờ. Từ nhỏ, Phó Dư được mệnh danh là “tiểu ma vương” ở trong trấn, phàm là



những gì liên quan đến chơi bời, hần học rất nhanh, gần như tinh thông mọi thứ.

Trong lúc đang nói chuyện, cung nhân đã lấy con điều khác đến, Linh Nghi như được cứu, vội kéo Phó Dur đi bảo hần dạy cho mình.

Phó Dur hướng mắt về phía đình gật đầu với Vân Kiều, ý bảo đưa Linh Nghi ra xa một chút.

Bùi Thừa Tư bước vào đình hóng gió, ngồi xuống cạnh Vân Kiều. Gương mặt tái nhợt gần đây của nàng đã có chút sắc hồng, hiện lên chút sức sống, thấy vậy hần cười hỏi: “Vừa rồi nàng thả điều cùng Linh Nghi sao?”

Ngoài đình có rất nhiều cung nhân hầu hạ, Vân Kiều rũ mắt che giấu cảm xúc, không mặ không nhặt đáp lại.

Bùi Thừa Tư lại nói tiếp: “Nếu nàng thích, thì sau này có thể chơi lúc nào cũng được, không cần câu nệ!”

So với thái độ trước đây, có thể nói là khác xa một trời một vực.

Vân Kiều liếc mắt nhìn hần, cố nhẫn nhịn, nàng cười châm chọc: “Thánh Thượng không cần tuân theo quy củ nữa sao?”

Nàng còn tưởng, sau câu hỏi này Bùi Thừa Tư sẽ im lặng, nào ngờ hần lại gật đầu thuận theo: “Không cần nữa!”

Thật ra có rất nhiều quy củ đặt ra mà chẳng mang ý nghĩ gì, cũng chẳng có chỗ nào tốt, nó lập ra đơn giản chỉ để kìm hãm, làm khó người khác.

Năm đó, Bùi Thừa Tư hồi kinh, hần đã không tán đồng với cách làm của các thế gia, nhưng lại muốn được bọn họ ủng hộ.

Cho nên, hần cam chịu chấp nhận quy củ đã ban hành. Đồng thời cũng “tròng” những quy củ đó lên người Vân Kiều, hần đặc biệt cử

Lương ma ma đến dạy cho nàng. Tránh để người khác bàn tán sau lưng, nói nàng xuất thân từ nông thôn, không xứng để coi trọng.

Tuy nhiên, đến bây giờ nghĩ lại, nó chẳng có nghĩa lý gì. Nó biến Vân Kiều thành bộ dạng bây giờ, chẳng có chỗ nào tốt cả.

“Nàng không cần kiêng dè gì cả, dựa theo sở thích của nàng, muốn làm gì thì làm đó!” Bùi Thừa Tư nói: “Lúc trước...là ta đã sai!”

Thái độ của hắn bây giờ thật sự rất tốt, ngoài việc quá muộn màng ra thì không có chỗ nào để chê.

Nhưng “muộn màng”, cũng đủ trí mạng rồi.

Vân Kiều nghe xong mặt không đổi sắc, cũng không có cảm xúc gì, chỉ chăm chú ăn điểm tâm, đưa mắt về phía xa nhìn Phó Dư và Linh Nghi thả diều.

Chỉ tốn chút sức, Phó Dư đã thả diều được lên cao, theo hướng gió thổi diều càng bay cao hơn. Vừa rồi con diều kia ở trong tay nàng còn “cứng đầu”, giờ đây rất biết “nghe lời”, không biết hắn đã làm cách nào.

Đợi con diều bay ổn định, Phó Dư cúi người nói gì đó với Linh Nghi, giống như truyền thụ kinh nghiệm cho nàng, trên mặt mang theo nụ cười đắc ý.

Dường như, Phó Dư cảm nhận được ánh mắt của nàng, hắn quay đầu lại, đối mắt với nàng, nụ cười càng sâu thêm.

Bùi Thừa Tư vẫn luôn để mắt đến Vân Kiều, đương nhiên sẽ nhìn thấy được “qua lại” của hai người. Tình huống như này thì có là gì, cho dù có tin đồn giữa hai người thì hắn cũng không có lý nào để nghi ngờ nàng.

Nhưng vì Vân Kiều quá lạnh nhạt với hắn, cho nên so ra, khó tránh khỏi chênh lệch.

“Không phải lúc trước đã nói sẽ lựa chọn hôn sự cho Phó Dư sao?” Bùi Thừa Tư nhắc lại chuyện cũ.

Vân Kiều không hiểu sao Bùi Thừa Tư đột nhiên lại nhắc đến chuyện này, nàng nhíu mày: “Ta không có sở thích kéo thuyền làm mai. Hơn nữa tuổi của hấn không còn nhỏ, việc hôn nhân đại sự hấn có thể làm chủ được, người ngoài xen vào làm gì?”

Phản ứng này của nàng nghe qua như đang mất kiên nhẫn.

Nhưng Bùi Thừa Tư biết, nàng đang bực dọc với mình, chứ không phải là không có kiên nhẫn lo chuyện của Phó Dư.

Tựa như chuyện Thiên Thiên vào cung vài ngày trước, Vân Kiều bực mình vì hấn dài tay, quản đến chuyện của người bên cạnh nàng.

Trong lòng Vân Kiều đã vạch ra giới hạn.

Từ Thiên Thiên và Phó Dư đều nằm trong giới hạn của nàng, hấn cũng từng nằm ở đó, nhưng hiện tại đã bị nàng loại ra ngoài.

Khoảng cách chênh lệch lớn như vậy, giống như cây gai mắc vào tim hấn, đau đớn khôn nguôi. Nhưng hấn không có cách nào nhổ cây gai ra được, tựa như dù bị tra tấn cỡ nào, hấn cũng sẽ không để Vân Kiều rời đi.

Hai người trầm mặc, nội thị đến thông truyền nói vài vị đại thần tuyên triệu đã chờ ở Tử Thần Điện. Bùi Thừa Tư phá vỡ bầu không khí, đứng dậy nói: “Ta còn chính vụ phải xử lý, không ở lâu được!”

Vân Kiều đứng lên hành lễ cho có lệ.

Không biết là Bùi Thừa Tư muốn để Phó Dư chơi cùng Linh Nghi hay còn lý do khác, mà hấn không lệnh Phó Dư đi cùng.

Đến khi Bùi Thừa Tư đi xa, lúc này Vân Kiều mới đến bên cạnh Linh Nghi.

Phó Dư thấy nàng đến, lập tức đứng thẳng dậy, thừa dịp Linh Nghi không chú ý, hấn thấp giọng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Vân Kiều giả ngơ hỏi lại: “Hả?”

“Đừng giả ngây với ta!” Phó Dư không dễ dàng bị nàng gạt, đôi mày kiếm hơi nhíu lại: “Ngày đó Thiên Thiên trở về đã nói với ta, muội ấy nói người trông có vẻ không ổn...”

“Thiên Thiên vậy mà đã học đọc cách cáo trạng sau lưng ta rồi, xem ra ta phải tính sổ với muội ấy mới được!” Vân Kiều đánh trống lảng, tựa như đang rất thoải mái pha trò.

“Vân Kiều,” Phó Dư gọi cả tên lẫn họ của nàng, một lúc sau, hấn nghiêm mặt nói: “Nếu người không muốn chúng ta phải lo lắng thì hãy nói rõ mọi chuyện, để chúng ta cùng nhau giải quyết. Còn hơn người cứ giấu giếm mãi khiến chúng ta phải lo lắng suy đoán lung tung!”

Khi nói lời này, nét cười trên mặt hấn đã không còn, thậm chí còn lộ ra vẻ nghiêm túc, khiến cho Vân Kiều sinh ra cảm giác như bị ai đó giáo huấn.

Vân Kiều muốn nói “không có việc gì to tát cả”, nhưng sau khi đối diện với ánh mắt nghiêm túc của Phó Dư, nàng lại không nói nên lời.

Nàng rũ mi mắt, mũi chân khảy hòn đá nhỏ dưới chân: “Ta tự biết chùng mực!”

Rõ ràng nàng chưa nói gì cả, nhưng dường như Phó Dư có thể nhìn thấu suy nghĩ của nàng, hấn hỏi thẳng: “Chẳng lẽ người sợ liên lụy đến ta sao?”

Phó Dư không kiềm chế được hỏi dồn dập, nàng bất đắc dĩ nói: “Người phải đổi mạng ở sa trường mới có được ngày hôm nay, cho nên phải cố gắng quý trọng...”

“Ta đánh đổi mạng sống không phải vì quyền thế, danh lợi, mà là vì một ngày nào đó có thể che chở cho người ta muốn bảo vệ!” Phó Dư cắt ngang lời nàng, hấn hỏi ngược lại: “Nếu người gặp chuyện mà ta lại khoanh tay đứng nhìn chỉ vì để bảo toàn địa vị, thì chẳng phải là thật giả lẫn lộn sao?”

Có lẽ hấn không đủ kinh nghiệm, không đủ khéo léo nhưng hấn biết mình rất tinh táo.

Quyền thế giống như binh khí nằm trong tay, nên dùng nó để che chở người mình yêu. Nếu cứ lo trước lo sau, lẫn lộn thật giả thì chẳng phải sẽ trở thành công cụ để quyền lực thao túng sao?

Khả: Má ơi, ra đây mà coi nè, con muốn làm Zân Kiêu, con muốn đẻ con cho Phó Dư..ừ...ừ....ừ....ừ....

## Chương 49: Mê hương

Tài ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả

Hiện tại, ở trước mặt nàng, Phó Dư không còn là chàng trai nói gì nghe nấy như mọi ngày. Khi nói những lời này, thái độ và ngữ khí đều vô cùng nghiêm túc. Đôi mày kiếm càng làm cho ánh mắt hắn sáng rực, khiến Vân Kiều cảm thấy chột dạ.

Cho đến nay, Vân Kiều đều xem Phó Dư như là đệ đệ của mình. Mặc dù hắn cao lớn hơn nàng rất nhiều, khi nói chuyện nàng phải ngửa đầu nhưng ý niệm đó vẫn không hề thay đổi.

Đột nhiên, hiện giờ bị hắn giáo huấn một hồi làm nàng ngơ ngác.

“Ta biết có người làm người thất vọng...” Phó Dư nói bóng gió, âm giọng nhẹ đi rất nhiều: “Nhưng ta thì không!”

“Hãy tin ta!”

Vân Kiều ngơ ngác nhìn Phó Dư, nàng cảm thấy nơi mềm yếu nhất trong lòng bị ai đó néo một cái, cảm giác chua xót liền kéo đến.

Nhưng đồng thời, nàng lại cảm thấy yên tâm.

Nàng đã từng lao đầu vào tình yêu, toàn tâm toàn ý tin tưởng Bùi Thừa Tư, nhưng những chuyện sau này lại xoá sạch tình cảm và lòng tin của nàng.

Bên trong Hoàng Thành này, thứ tình cảm không sờ được, không thấy được không đáng tin bằng lợi ích ràng buộc và điều kiện trao đổi.

Cho nên nàng mới cân nhắc lợi hại, tìm đến Trần Cảnh để thương lượng.

“Ta...” Vân Kiều mấp máy môi, không biết nên nói gì cho phải.

Phó Dư nhìn nàng chăm chăm, đôi mắt đen láy phản chiếu hình ảnh của nàng, ánh mắt trong veo khiến Vân Kiều gần như không dám đối diện.

Trong lúc nói chuyện, Linh Nghi đã đến bên này.

Vân Kiều gạt bỏ do dự, nói nhanh: “Khi nào cần hỗ trợ, ta sẽ không khách khí!”

Trong lòng Phó Dư hiểu rõ, ngay lúc này nàng sẽ không nói cho hắn biết. Sau khi nghe được câu này, cũng xem như hài lòng.

Nét mặt hắn giãn ra, cười nói: “Đã đồng ý rồi, thì không được nuốt lời!”

Vân Kiều đưa mắt nhìn hắn, sau đó cười nói: “Đương nhiên rồi!”

“Nương nương cười lộ lên rất đẹp!” Lúc Linh Nghi đến gần, nàng cảm khái: “Lần này gặp, hình như không thấy ngài hay cười giống như lúc trước nữa!”

Vân Kiều cúi người lau mồ hôi trên trán Linh Nghi, bất đắc dĩ giải thích: “Gần đây sự vụ hơi nhiều...”

Vân Kiều còn chưa nói xong, Phó Dư liền nói: “Rồi sẽ tốt thôi!”

Vân Kiều ngẩng đầu nhìn về phía hắn theo bản năng, im lặng một lúc, nàng mỉm cười: “Đúng vậy!”

Khoảng thời gian Linh Nghi ở trong cung, tâm tình của Vân Kiều tốt hơn rất nhiều.

Nhưng dù sao nàng ấy vẫn là người ngoài, sau khi ở bên cạnh Thái Hậu mười ngày nửa tháng đã bị người nhà gọi về, Vân Kiều lại khôi phục dáng vẻ trầm tĩnh như trước.

Bùi Thừa Tư thấy vậy, tuy ngoài miệng không nói gì, nhưng trong lòng lại suy nghĩ, nếu hài tử của hắn và Vân Kiều còn, thì mối quan hệ của cả hai có lẽ sẽ tốt hơn rất nhiều.

Hài tử của hắn và Vân Kiều nhất định sẽ rất thông minh lanh lợi, khiến người khác yêu thích.

Nếu là hoàng tử, hắn sẽ tự mình dạy dỗ, tuyệt đối không để hài tử phải chịu cực khổ như mình. Nếu là công chúa, hắn sẽ dung túng, cưng chiều như hòn ngọc quý trên tay.

Hắn biết rõ, nước đổ khó hốt, sẽ không có “nếu” ở đây. Tương tượng hết lần này đến lần khác ngoài việc tra tấn bản thân ra thì chẳng có gì tốt, nhưng hắn vẫn không ngừng suy nghĩ về nó.

Thậm chí Bùi Thừa Tư cũng đã mơ.

Trong giấc mơ, hắn thấy trời vào đông nhưng không biết của năm tháng nào, tuyết lớn như lông ngỗng, Vân Kiều chơi với hài nữ trên giường, chỉ nó phá cừu liên hoàn. Khi thấy hắn trở về, nàng phải bông tuyết vươn lên vai hắn, mỉm cười giục hắn kể chuyện cổ tích cho nữ nhi nghe.

Nữ nhi trắng trẻo đáng yêu bò trên giường, miệng gọi “cha”, hai tay đưa lên muốn hắn ôm.

Hắn bước lên, nhưng không thể cử động được bước chân, giống như bị chôn chặt tại chỗ, không thể động đậy, chỉ có thể giương mắt nhìn nữ nhi rơi từ trên giường xuống...

Khi hắn bừng tỉnh, hắn thấy tim mình đập nhanh như trống trận.



Hắn nhìn ánh nến xuyên qua tấm màn một lúc lâu, cuối cùng mới vùng vẫy thoát khỏi bóng đen đang đè hắn.

Nội thị trực đêm nghe động tĩnh, hắn cảnh giác bước lại, qua một lúc, hắn nghe tiếng khàn khàn từ trong trướng truyền ra: “Thêm nhiều hương an thần một chút!”

Có lẽ hắn đã lạm dụng quá mức, từ khi ngồi trên đế vị, Bùì Thừa Tư không có giấc ngủ nào yên ổn, hắn thường xuyên dựa vào hương an thần của Thái y kê mới có thể đi vào giấc ngủ.

Gần đây tinh thần hắn sa sút, không thể không tăng lượng hương an thần lên.

Bùì Thừa Tư biết vậy là không tốt, nhưng hắn không có lựa chọn nào khác. Hắn cần hôm sau đầu óc phải tỉnh táo để đối mặt với chính vụ và xử lý muôn vàn chuyện phiền toái khác.

So ra mà nói, mỗi ngày của Vân Kiều trôi qua nhẹ nhàng hơn nhiều.

Nàng đã quen với cung vụ, lại có Niên ma ma hỗ trợ, mỗi ngày nàng chẳng tốn công gì. Nàng học theo Thái Hậu, tu thân dưỡng tính, miễn các phi tần thỉnh an, vô cùng thanh tịnh.

Lúc rảnh rỗi, nàng sẽ đọc sách để giải trí, điều chế hương liệu.

Trong cung còn có rất nhiều sách cổ mà bên ngoài không tìm thấy. Ngày nọ, đột nhiên Vân Kiều nhớ ra một chuyện, nàng lập tức cho người đi tìm, chuyên tâm khôi phục phương thuốc cổ truyền.

Mặc dù, nàng không thể rời hoàng cung vào lúc này, nhưng trước mắt nàng có thể chuẩn bị cho tương lai.

Đúng như Vân Kiều dự đoán, bình yên trong cung không kéo dài được lâu.

Lúc trước, khi các phi tần vừa mới tiến cung, Triệu Nhật Lăng khiêu khích Vân Kiều đến Tô Hà Điện. Lúc Vân Kiều vừa gặp Ngũ Nhiễm, nàng cũng nhắc đến việc này những hai lần.

Ngày ấy, Ngũ Nhiễm từng quỳ trước nàng một hồi lâu, trừ khi nàng ta thật sự khoan hồng độ lượng, bằng không sẽ ghi hận Triệu Nhật Lăng đã bán mình. Còn Triệu Nhật Lăng vốn đã chướng mắt hành động của Ngũ Nhiễm, cho nên chuyện hai người xung đột là điều không thể tránh khỏi.

Lúc cung nhân đến báo giờ, Vân Kiều vừa tán gẫu với Hoài Ngọc, vừa nghe tiếng mưa rơi.

Hồi nhỏ Hoài Ngọc từng theo phụ thân đến trời nam biển bắc để làm ăn, sưu tập vàng bạc đá quý, chứng kiến rất nhiều chuyện ly kỳ. Vân Kiều từng nghe hẳn nhắc đến vài lần, cảm thấy rất thú vị, nên mỗi khi rảnh rỗi, nàng thường triệu hẳn đến nói chuyện phiếm cho đỡ buồn.

“Bên Tô Hà Điện truyền tin, nói hôm nay Ninh Tần có gặp Thục phi ở Ngự Hoa Viên, sau đó, Ninh Tần trượt chân rơi xuống nước...”

Vân Kiều dừng lại việc mình đang làm, thắc mắc hỏi: “Sao lại náo loạn đến mức này?”

Nàng nghĩ hai người sẽ xảy ra xung đột, nhưng không ngờ lại lớn chuyện đến vậy, nàng nghĩ một hồi rồi nói: “Hiện giờ Ninh Tần thế nào rồi?”

“Thái y đã đến xem, nghe nói còn đang hôn mê!”

Chuyện xảy ra như vậy, nàng thân là Hoàng Hậu đương nhiên không thể khoanh tay làm ngơ.

Nhưng Vân Kiều không đi qua liền, nàng chậm chậm thu dọn hương liệu mới điều chế xong, miệng lẩm bẩm: “Chuyện đến thật đúng lúc...là người ở trên trời đang hiển linh sao?”

Đợi đến khi làm xong chuyện của mình, Vân Kiều mới đứng dậy phân phó: “Đi thôi, chúng ta đến đó xem một chút!”

So với lần trước đến, không hiểu sao lần này, Tê Hà Điện có chút tiêu điều. Vân Kiều vào điện, nhìn quanh một vòng, nàng không thấy Bùi Thừa Tư.

Có Lương ma ma ở đây, chuyện gì có liên quan đến hoàng tử, nhất định sẽ truyền tin đến Tử Thần Điện. Nhưng không biết là công việc bận rộn, hay có lý do khác mà không thấy Bùi Thừa Tư đến đây.

Vân Kiều bước vào nội thất của Ngu Nhiễm, nhìn thấy nàng vẫn còn hôn mê. Theo như thái y nói là còn chưa qua khỏi nguy hiểm.

Vẻ mặt Lương ma ma nghiêm túc quỳ xuống thỉnh tội, bà ta nói mình sơ sẩy nên không chăm sóc tốt cho Ninh Tần.

“Người ở trong cung này đã lâu, có phạt hay không, hoặc phạt thế nào thì phải xem ý của Thánh Thượng!” Vân Kiều cũng không muốn nói nhiều với bà, chỉ hỏi: “Thục phi đâu?”

“Sau khi xảy ra chuyện, Thục phi nương nương đã trở về Chiêu Dương Điện...” Nha hoàn hồi môn của Ngu Nhiễm trả lời thay.

Vân Kiều ngồi ở ghế chủ vị, mặt không lộ cảm xúc, nói: “Truyền nàng ta lại đây!”

Sau khi vào cung, Triệu Nhạn Lăng không còn được gia đình che chở, cho nên nàng ta sẽ không còn là Quận Chúa tùy hứng làm bậy như trước nữa.

Cho dù miễn cưỡng đến đâu, nàng ta cũng không dám kháng lệnh của Hoàng Hậu.

Nhưng khi xuất hiện, nàng ta luôn khẳng định mình không hề chạm đến Ngu Nhiễm dù chỉ một ngón tay, chuyện rơi xuống nước hoàn toàn là do Ngu Nhiễm.

Xích Cầm phụng mệnh đối chất với nàng, khóc lóc: “Nói hay lắm, vì sao nương nương nhà nô tỳ phải lấy thân mình ra đùa giỡn?”

Lời này cũng không sai, cho dù có cố ý hãm hại đi chăng nữa cũng không ai dám đem hoàng tự ra mạo hiểm.

Triệu Nhạn Lăng hết đường chối cãi, mặt mày đỏ bừng vì tức giận.

Nếu là người khác, có lẽ Vân Kiều sẽ không quản nhiều, trực tiếp ném phiến toái này cho Bùi Thừa Tư xử lý.

Nhưng chuyện này thì khác.

Với nàng mà nói, thì đây chính là cơ hội tốt ông trời ban cho nàng.

“Đợi Ninh Tồn tỉnh dậy, để xem nàng nói thế nào!” Vân Kiều dừng một chút, sau đó nói với Triệu Nhạn Lăng: “Nhưng trước đó, Thục phi hãy đến Phật đường đọc kinh... để cầu phúc cho Ninh Tồn!”

Sắc mặt Triệu Nhạn Lăng lập tức thay đổi, tựa như chịu một nỗi nhục vô cùng khủng khiếp.

Từ nhỏ nàng ta đã được nuông chiều, cha mẹ yêu thương vô điều kiện, cho dù phạm phải sai lầm gì nàng ta cũng không bị trách phạt, giờ đây nàng ta lại phải quỳ ở Phật đường vì chuyện mình không làm.

Nàng ta muốn phản bác lập tức, nhưng bị ma ma ở sau túm góc áo giật ngăn cản.

Thành ma ma này tiến cung cùng với Triệu Nhạn Lăng là người của Bình Hầu phu nhân sắp xếp riêng để chăm sóc cho nàng ta.

Sau khi biết được chuyện Ninh Tồn rơi xuống nước, bà ta đã biết việc này chỉ có thể nhịn, nếu lúc này chống đối lại Hoàng Hậu thì chỉ làm mọi chuyện đi xa không thể cứu vãn được thôi.

Bà ta đỡ Triệu Nhạn Lăng đứng dậy. Sau khi rời khỏi Tê Hà Điện, nàng ta tức giận nói: “Ta không chạm vào nàng ta!”

“Lão nô biết,” Thành ma ma thấp giọng nói: “Nhưng vừa rồi ngài cũng thấy đấy, Ninh Tần quyết tâm ụp tội danh này lên người chúng ta. Việc này chúng ta không có chứng cứ, không thể cãi lại, chỉ có thể nhẫn nhịn thôi!”

Triệu Nhạn Lăng tức đến đỏ mắt.

Từ nhỏ đến lớn, chỉ có nàng đi ức hiếp người khác, làm gì có chuyện nàng bị thua thiệt đến thế này?

“Có Hầu gia ở đây, Thánh Thượng sẽ không làm gì ngài, Hoàng Hậu càng không dám làm gì!” Thành ma ma trấn an: “Tạm thời trước mắt ngài cứ nhẫn nhịn đi, đợi cho việc này qua đi, món nợ này chúng ta từ từ tính sau!”

Nếu không, Triệu Nhạn Lăng cũng không thể nghĩ ra được cách nào khác, chỉ đành nín nhịn.

Phật đường trong cung là do Hoàng Đế mấy đời trước tín ngưỡng đạo Phật cho người xây dựng, sau này Tiên Đế tuổi cao cũng cực kỳ tin theo Phật giáo, còn từng luyện đan để trường sinh. Bùi Thừa Tư khinh thường chuyện này, cho nên chưa từng cho người đến dọn dẹp, nơi này từ lâu đã hoang phế.

Hiện giờ, cỏ dại mọc um tùm trong sân, trong điện phủ đầy tro bụi.

Màn trướng lay động theo gió, bụi đất dày đặc làm cho Triệu Nhạn Lăng che mặt mũi lại, quay đầu đi chỗ khác ho sặc sụa.

“Đây là nơi quý quái nào vậy?” Triệu Nhạn Lăng tức giận nói.

Thành ma ma cũng không ngờ Phật đường lại hoang tàn đến mức này, bà chỉ đành thỉnh nàng ra ngoài, sau đó phân phó cung nhân đến chùi rửa.

Ban đầu, Triệu Nhạn Lăng nghĩ chỉ Hoàng Hậu phạt cho có lệ, nhưng phạt đường còn chưa dọn dẹp xong thì đã có người của Thanh Hòa cung phụng mệnh đến giám sát.

Nàng không có cách nào, chần chừ một hồi, rồi miễn cưỡng quỳ xuống trước tượng phật.

Lễ vật mới được dâng trước bàn thờ phật, bên trong lư hương cũng đã đốt nhang.

Khói trắng lượn lờ bay lên, mùi hương gỗ đàn thanh tịnh lan khắp điện. Nhưng tâm trạng cáu kỉnh của Triệu Nhạn Lăng vẫn như vậy không hề thuyên giảm, trên mặt nàng hiện rõ ba chữ “không kiên nhẫn”.

Lúc này cũng đã chạng vạng, mưa ngày càng nặng hạt, sắc trời cũng tối sầm đi.

Triệu Nhạn Lăng quỳ một lát, mắt kiên nhẫn hỏi: “Hoàng Hậu muốn bốn cung ở đây đến khi nào?”

Niên ma ma thêm hương mới vào trong lò, đáp: “Hoàng Hậu nương nương nói, đã là cầu phúc cho Ninh Tần và Hoàng tự, đương nhiên là phải ở đến khi nàng ấy tình dục rồi nói tiếp!”

Triệu Nhạn Lăng không thể tin, nói: “Nếu nàng ta vẫn không chịu tình, chẳng lẽ bắt bốn cung qua đêm ở đây sao?”

Niên ma ma không đáp, sau khi thêm hương xong, liền xoay người bước ra đại điện, hạ lệnh đóng cửa.

Người của Chiêu Dương Điện đã bị đuổi ra ngoài từ lâu, bên trong điện trống rỗng chỉ còn một mình Triệu Nhạn Lăng, đột nhiên nàng cảm thấy sợ hãi.

Lúc sau, không còn ai coi ngó, Triệu Nhạn Lăng cũng không thềm quỳ nữa, thuận thế ngồi trên nệm, ôm đầu gối.

Anh nấn chiếu lên tượng Phật, nửa người chìm trong bóng tối, vốn dĩ là một tượng phật vô cùng trang nghiêm nhưng lúc này lại có chút đáng sợ.

Mưa gió càng lớn, thổi xuyên qua khe hở cửa sổ, phát ra từng tiếng rít khiến người khác sởn gai óc.

Mùi đàn hương ngập tràn đại điện, mùi hương thanh tịnh nay trở nên dày đặc, nồng hơn.

Triệu Nhạn Lăng cảm thấy mùi hương gỗ đàn này có gì đó khác lạ, nhưng lại không thể nói được nó lạ chỗ nào.

Nàng ôm gối càng chặt hơn, thân thể rã rời, mơ mơ màng màng nâng mắt nhìn lên. Nhưng nàng lại phát hiện tượng phật vốn dĩ đang xót thương chúng sinh, không biết từ khi nào đã biến thành lệ quỷ hung tợn.

Giọng nói như bị ai đó bóp nghẹn, nàng muốn hét lên nhưng lại không phát ra tiếng gì.

Triệu Nhạn Lăng dụi mắt lại nhiều lần thì phát hiện tượng Phật vẫn vậy, giống như vừa rồi chỉ là ảo giác của nàng.

Một nửa số nến bị gió thổi tắt, nàng giật mình đầy sợ hãi, vội quay đầu lại, thì thấy xung quanh mình toàn là đốm lửa xanh của quỷ, tựa như đang ở trong bãi tha ma.

Mưa to không ngớt, bên trong hương khói dày đặc dường như đâu đó có mùi hôi thối.

Ngoài cửa sổ lại có tà áo trắng lướt qua, sau đó hình như còn truyền đến tiếng đập cửa yếu ớt.

Phật đường được xây dựng ở nơi vắng vẻ nhất trong cung, dưới trời mưa to, những ai không phận sự thì sẽ không đến đây, cho nên dù có la khản cổ cũng bị mưa gió nuốt chửng.

Tuy có che dù nhưng vì mưa gió quá lớn nên khi Hoài Ngọc trở về, xiêm y đã ướt đẫm, vạt áo không ngừng nhỏ giọt.

Chỉ chừng nửa khắc đã ướt nhẹp.

Vân Kiều mặc trung y mỏng manh, mái tóc dài hất ra đằng sau, dưới ánh đèn, nàng mịn màng giống như tơ lụa cao cấp.

Nàng nhìn qua cửa sổ khép hờ, ngắm mưa dưới hiên, không quay đầu lại, hỏi: “Sao rồi?”

Hoài Ngọc thấp giọng: “Trí Huyền Mê Hương cực kỳ lợi hại, cùng với những thủ đoạn nhỏ kia... Nàng ta sợ đến mức tâm thần bán loạn, những gì ngài muốn biết nô tài đều đã hỏi xong!”



## Chương 50: “thánh thượng không cần đại cục nữa sao?”

Tài ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả

Lúc trước, Lật Cô đã hy sinh thân mình để chắn mũi tên cho nàng, chết không rõ ràng.

Vân Kiều biết Bùi Thừa Tư sẽ lấy đại cục làm trọng, cho nên nhân lúc ra ngoài cung tưởng nhớ Lật Cô, nàng đã đến tìm Trần Cảnh.

Trần Cảnh đưa ra câu trả lời hợp tình hợp lý nhưng Vân Kiều vẫn không tin hoàn toàn, cho nên mới giả thần giả quỷ thử như vậy.

Triệu Nhạn Lăng là đại tiểu thư chưa từng trải qua sóng gió gì, tâm trí không kiên định, thường sẽ không chịu nổi sợ hãi.

Vân Kiều tốn biết bao công sức, tận tay điều chế trí huyễn mê hương, rồi trộn nó vào đàn hương châm trong phật đường.

Hơn nữa, lúc nhỏ, Hoài Ngọc từng đi theo người nhà để du lịch, trong lúc sưu tầm vàng bạc đá quý, vô tình biết được thủ đoạn giả thần giả quỷ. Không quá khó để hẩn hỏi được mọi chuyện từ miệng của Triệu Nhạn Lăng.

Lời của Trần Cảnh nói đều là thật, thậm chí có thể nói, hẩn chưa từng lừa nàng.

Lúc trước, Ngu Kỳ vô tình biết được nàng muốn đưa Lật Cô ra ngoài cung trước tiết Thanh Minh. Ở Tần Lâu Sở quán, hẩn gặp được Triệu Đạc, thuận miệng nhắc đến chuyện này.

Hẩn biết ân oán của Lật Cô và Triệu Đạc, cho nên làm bộ nói đùa, bảo Triệu Đạc nhân cơ hội này báo thù.

Triệu Đạc nghe xong lập tức ghi nhớ.

Lúc trước Triệu Đạc bị Lạt Cô đâm cho bị thương, suýt nữa không giữ được mạng. Sau khi tỉnh lại, hắn phải nằm trên giường tĩnh dưỡng một thời gian dài. Nhưng Vân Kiều lại cố tình giữ Lạt Cô ở biệt viện, sau đó lại mang theo tiến cung, có thể nói là “bảo vệ kín kẽ”, không cho hắn cơ hội để báo thù.

Mấy năm gần đây hắn đã quen tung hoành ngang dọc, trước giờ hắn đều là người có thù tất báo, ghi hận trong lòng.

Triệu Đạc đoán được, Lạt Cô thừa dịp gần đến Thanh Minh nên xuất cung, đương nhiên là muốn dâng hương cho nữ nhi chết sớm kia. Sau đó hắn quyết định cho người bố trí thích khách suốt cả đêm...

Triệu Nhạn Lăng bị kinh sợ, nói năng lộn xộn, lúc sau bị dọa đến mức ngất xỉu.

Về phần muốn giết Vân Kiều là sớm đã có dự tính hay thuận đường “xử” luôn thì chưa biết được.

Thấy Hoài Ngọc lộ ra vẻ xấu hổ, Vân Kiều cười khế: “Điều này cũng không quan trọng, ta không để tâm. Người đã làm rất tốt rồi!”

Nói xong, nàng lại phân phó: “Đi thay xiêm y đi, rồi nghỉ ngơi. Ta cho người chuẩn bị canh gừng cho người, xua đuổi hàn khí!”

Hoài Ngọc ngẩn người, ngay sau đó liền rũ mắt.

Có lẽ vì xuất thân bần hàn, cho nên Vân Kiều hay ân cần quan tâm hạ nhân, mặc dù nàng là Hoàng Hậu nhưng chưa từng kiêu căng, đối xử với hạ nhân bên cạnh vô cùng ôn tồn và nhã nhặn.

Mấy năm ở trong cung, Hoài Ngọc đã quá quen với thói đời khắc nghiệt, đừng nói là chủ tử, ngay cả thái giám chường sự thôi cũng đã hất mặt lên trời rồi.

Tuy hẳn sớm đã nghe nói Trần Thái hậu đối xử với hạ nhân rất rộng lượng, nhưng khi hầu hạ bên cạnh nàng rồi mới biết cảm giác đó là thế nào...

Thấy hẳn vẫn đứng yên bất động, Vân Kiều thắc mắc: “Sao vậy?”

Hoài Ngọc hơi do dự, hẳn thấp giọng nói: “Buổi tối gió lạnh, nường nường cũng nên đi nghỉ sớm thôi!”

Kỳ thật, hẳn không nên nói như vậy, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào hẳn lại nói ra khỏi miệng. ---Đọc FULL tại [Truyenfull.vn](http://Truyenfull.vn)---

Cửa sổ mở hé, gió đêm mang chút nước mưa xuyên qua hành lang tạt vào trong. Trung y mỏng manh bị ướt một vùng, chỉ là vừa rồi nàng đang miên man nghĩ đến một chuyện nên không để ý đến.

Sau khi Hoài Ngọc nhắc nhở, Vân Kiều hời hợt đáp: “Biết rồi!”

Đợi hẳn lui ra ngoài, Vân Kiều mới thu lại chiếc khăn nhỏ Lật Cô đã thêu ở trên bàn, rồi cột lại mái tóc dài để trước ngực, sau đó tự đi nghỉ.

Ngày hôm sau thức dậy, có một tin tức khiến nàng phải tỉnh táo tức thì.

“Ninh Tần đã tỉnh rồi, nhưng hài tử trong bụng không thể giữ được!” Niên ma ma nói.

Vân Kiều sững sờ tại chỗ.

Khi Triệu Nhạn Lăng tức giận và uất ức lên án, nàng cũng từng nghĩ, có phải việc này là do Ngu Nhiễm cố ý hãm hại? Nhưng hiện giờ hình như nàng đã đánh bay suy nghĩ này.

Cho dù Ngu Nhiễm có hận Triệu Nhạn Lăng đến đâu đi chăng nữa, cũng không thể lấy hoàng tử ra đùa giỡn.

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Nàng đang cân nhắc thì Niên ma ma lại nói thêm: “Đêm qua mưa lớn. Thục phi quý đọc kinh ở Phật đường bị cảm lạnh, sáng nay khi phát hiện ra thì nàng đã hôn mê bất tỉnh vì sốt cao. Đã đưa về Chiêu Dương điện, thỉnh thái y đến khám!”

Lời nói vô cùng hợp tình hợp lý, lạng lẽ che giấu chuyện đêm qua.

Tựa như chuyện rất đỗi bình thường trong hoàng cung này.

Lúc trước, khi Triệu Nhật Lăng kiêu căng ngạo mạn trước mặt Vân Kiều, tùy tiện khinh thường người khác, chắc có lẽ nàng ta sẽ không thể ngờ rồi sẽ có một ngày đến lượt mình.

Vân Kiều gật đầu, nàng rửa mặt chải đầu rồi ăn chút cháo trắng, sau đó đi đến An Khánh Cung.

Nàng biết, những thủ đoạn vụng về của mình có thể sẽ qua mặt được người khác, nhưng tuyệt đối không thể thoát được cặp mắt của Thái Hậu.

Cho nên, khi đến thỉnh an, nàng khó tránh khỏi cảm giác căng thẳng. ---Đọc FULL tại [Truyenfull.vn](http://Truyenfull.vn)---

Cũng may, Thái Hậu không có ý truy cứu chuyện này.

Đối với việc Ninh Tần sảy thai, tuy Thái Hậu có hơi bất ngờ, nhưng cũng không tiếc nuối mấy. Dù sao thì, hài tử này cách Trần gia tám sào cũng không tới. Nếu nó được sinh ra, thậm chí có thể gây trở ngại cho Trần gia.

Còn về Ngu Nhiễm... Thái Hậu nhìn Vân Kiều thật lâu, cuối cùng nói: “Người tự liệu mà làm!”

Vân Kiều không ngờ mình dễ dàng thoát tội đến vậy, trong lòng vô cùng kinh ngạc nhưng cũng có nghi ngờ, hình như Trần Cảnh đã nói gì rồi, cho nên thái độ của Thái Hậu mới khác thường như vậy.

Tuy chỉ mới bước qua ba mươi, nhưng Trần Cảnh đã là người cầm quyền của Trần gia, đến cả Thái Hậu cũng đa phần nghe theo lời hắn.

Đây cũng là lý do lúc trước Vân Kiều kiên quyết đến tìm Trần Cảnh.

Mặc kệ nguyên do là gì, ít nhất nàng đã trót lọt chỗ Thái Hậu, kế tiếp nàng phải đối mặt với Bùi Thừa Tư.

Tuy Bùi Thừa Tư không thường xuyên quản chuyện hậu cung, nhưng chỉ cần muốn điều tra, đương nhiên sẽ tìm ra dấu vết còn sót lại, hắn sẽ biết nàng đã động tay động chân vào Phật đường.

Nhưng Vân Kiều nghĩ, cho dù Bùi Thừa Tư biết sự thật đi chăng nữa, hắn cũng sẽ không nói gì.

Từ lúc bắt đầu, Bùi Thừa Tư giữ lại Triệu gia cũng chỉ vì thế lực của Bình Hầu lớn, không thể triệt hạ trong một sớm một chiều được, hơn nữa, hắn cũng cần một gia tộc lớn để kìm hãm Trần gia, tránh để Trần gia bành trướng.

Không ngoài dự đoán, sau khi bãi triều, Bùi Thừa Tư liền đến Thanh Hoà Cung.

Hậu cung xảy ra chuyện lớn, hai phi tần liên tiếp hôn mê, còn không giữ được long tự... Vân Kiều thân là Hoàng Hậu đương nhiên không thoát được can hệ, chí ít cũng là tội “quản không nghiêm”.

Nhưng Bùi Thừa Tư không trách nàng, sau khi hỏi qua tình hình cụ thể, hắn chỉ nói: “Đợi cho Thục phi tỉnh dậy, cấm túc nàng nửa năm!”

Chỉ bằng một câu hắn dễ dàng cho qua chuyện này dễ như trở bàn tay.

Bùi Thừa Tư đã ra mặt giải quyết, nàng đỡ phải suy nghĩ nên xử phạt thế nào, Vân Kiều nhẹ thờ ra.

“Người của Chiêu Dương điện đã truyền tin ra ngoài,” Vân Kiều ngẫm nghĩ, trầm tư nói: “Có lẽ lúc này, Bình Hầu đã biết chuyện!”

Nói không chừng họ sẽ nổi trận lôi đình, hận không thể giết được nàng. ---Đọc FULL tại [Truyenfull.vn](http://Truyenfull.vn)---

Nàng chưa từng giao tế với Bình Hầu, nhưng để giáo dục ra loại nhi tử như Triệu Đạc, những năm gần đây ý thế hoành hành ngang dọc, hại biết bao mạng người thì có gì tốt lành?

Ánh mắt Bùi Thừa Tư nhìn nàng, muốn nói rồi lại thôi.

Vân Kiều chạm vào mắt hắn, nàng liền hiểu rõ: “Người đã biết rồi?”

Nàng không nói rõ điều gì, nhưng Bùi Thừa Tư vẫn hiểu ý nàng, hắn gật đầu nói: “Đúng vậy!”

Vân Kiều không nhìn hắn, chuyện tâm uống trà.

“Nàng phí bao công sức để sắp xếp chuyện này là vì...” Bùi Thừa Tư dừng một chút, thấp giọng nói: “Muốn hỏi cho rõ chuyện lúc trước sao?”

Chuyện lúc đó rõ ràng là sai rành rành nhưng hắn lại giải quyết qua loa.

Vân Kiều không trả lời, cũng không phủ nhận, coi như là ngầm thừa nhận.

Trong không gian yên tĩnh, giống như Bùi Thừa Tư đang tự nói chính mình, hết như vai diễn độc thoại.

“...Triệu Đạc không muốn giết nàng!” Bùi Thừa Tư khó khăn mở miệng: “Ngày đó, vốn dĩ nàng muốn đi tìm Nguyên Anh, chỉ là không

ngờ nàng lại đi cùng hạ nhân ra ngoại ô viếng mã...”

“Hắn cho người mua sát thủ chỉ vì muốn thanh toán thù hận với Lật Cô!”

“Ở khoảng cách xa, thích khách không thể phân biệt được nàng và Lật Cô, trời xui đất khiến mới xảy ra có sự như vậy!”

Vân Kiều nghi hoặc nhìn hắn.

“Người ta sai đi điều tra chuyện này không chỉ có một mình Trần Cảnh, mà còn có...ám vệ của hoàng gia!” Bùi Thừa Tư giải thích: “Lúc sau, ta cũng từng cảnh cáo Bình Hầu, bảo hắn phạt Triệu Đặc cho thật nặng để chuộc tội vì đã động đến nàng!”

“Nếu Triệu gia thật sự cố ý hại nàng, ta sẽ không khoanh tay đứng nhìn!”

Lời giải thích này nghe cũng hợp lý, nhưng Vân Kiều lười phân biệt thật hay giả, cũng không thèm để tâm, chỉ cười trào phúng: “Cho đến giờ này, ngươi vẫn không rõ sao?”

“Ta hận Triệu gia không phải vì bọn họ muốn giết ta, mà vì bọn họ đã giết Lật Cô!” ---Đọc FULL tại [Truyenfull.vn](http://Truyenfull.vn)---

Trong mắt Bùi Thừa Tư, Lật Cô hèn mọn như cỏ rác, không đáng để nhắc tới, nhưng trong mắt Vân Kiều thì không như vậy.

Vân Kiều không bắt buộc Bùi Thừa Tư đồng cảm với nàng, cũng không hề trông đợi hắn sẽ làm gì cho nàng, thù của nàng, nàng sẽ tự báo.

“Giết Triệu Đặc có thể khiến nàng nguôi giận sao?” Đột nhiên Bùi Thừa Tư hỏi.

Vân Kiều im lặng một lúc rồi cười lạnh: “Có lẽ vậy!”

Nhìn thấy biểu cảm này của nàng, Bùi Thừa Tư đã biết đáp án là “không hề”. Chuyện của hắn và Vân Kiều không phải chỉ giết một Triệu Đạc là có thể giải quyết được.

Nhưng hắn vẫn nhượng bộ: “Vâng, tùy ý nàng!”

Vân Kiều nhướn mày: “Thánh Thượng không cần đại cục nữa sao?”

Nếu thật sự giết Triệu Đạc, sẽ tương đương với việc trở mặt với Bình Hầu, cho nên chỉ có thể phế bỏ Triệu gia.

Không những bị liên lụy diện rộng, đả thương căn cơ, mà còn đảo lộn hết bố cục hắn đã an bài...

“Không cần!”



## Chương 51: Giống như thể thân của hấn!

Tài ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả

Lúc trước, Vân Kiều cẩn trọng theo Lương ma ma học quy củ, tập luyện thư pháp tẻ nhạt, dù rằng nàng chưa từng oán hận nửa lời nhưng trong thâm tâm luôn mong chờ Bùi Thừa Tư dỗ dành nàng.

Hấn không cần làm điều gì lớn lao, chỉ cần một chút lời ngon ngọt dỗ dành cũng được rồi.

Nhưng chưa bao giờ hấn làm.

Khi đó, Bùi Thừa Tư xem trọng “đại cục” và “triều chính” hơn bất cứ thứ gì. Khi ở trước mặt nàng, hấn là cửu ngũ chí tôn vô cùng bận rộn, đôi khi lại là một phu tử khắt khe, không hề xuất hiện phu quân ôn hoà trong trí nhớ của nàng nữa.

Vân Kiều chỉ đành nhủ thầm với bản thân: “Không sao cả!”

Bùi Thừa Tư gạt bỏ mọi ý kiến của triều thần, dốc lòng mang hậu vị đến cho nàng, đương nhiên nàng phải gánh vác trọng trách lên vai, không thể phụ lòng tin của hấn.

Nàng còn nghĩ, ở trong triều Bùi Thừa Tư không căn cơ và không có thân tín, cho nên nàng không thể làm khó hấn.

Còn về khó khăn của nàng...

Chỉ cần không gây âm ỉ, Bùi Thừa Tư cũng sẽ không để tâm lắm.

Cho đến khi nàng nản lòng, quyết liệt chặt đứt vướng mắc giữa hai người, xé rách sự bình yên mục nát kia, Bùi Thừa Tư mới chịu hạ

mình cúi người nhìn nàng, nhìn thấy được những điều bao lâu nay mình đã xem nhẹ.

Nếu là trước đây, khi biết Bùi Thừa Tư từ bỏ đại cục vì mình, có lẽ Vân Kiều sẽ cực kỳ vui sướng, đến mức nằm mơ cũng có thể cười tít mắt, rồi sau đó sẽ khuyên hẳn: “Không cần phải làm như vậy đâu!”

Nhưng hiện tại, Vân Kiều chỉ muốn cười.

Cười bản thân mình trước đây, và cười Bùi Thừa Tư hiện tại.

Vân Kiều không quan tâm rốt cuộc Bùi Thừa Tư đang nghĩ gì, mặc kệ là xuất phát từ áy náy hay để lót đường cho sau này, chỉ cần có thể báo thù được cho Lật Cô là được rồi.

Sau khi làm xong chuyện này, nàng sẽ mượn tay Trần Cảnh để rời cung, cuộc đời sau này sẽ không có bất kỳ điều gì liên quan đến hẳn.

Theo lệnh của Bùi Thừa Tư, chuyện của hai nhà Triệu, Ngu đã được giải quyết xong.

Sau khi Ngu Nhiễm tỉnh lại, nàng ta không rời khỏi Tô Hà Điện, nghe nói là vừa tổn thương thân thể vừa tổn thương tinh thần cho nên nằm liệt trên giường dậy không nổi.

Về phần Triệu Nhạn Lăng, chuyện ở phạt đường đêm đó dọa cho nàng mất nửa cái mạng, sau khi tỉnh dậy tinh thần hoảng loạn, phải uống canh an thần vài ngày mới có thể dần khôi phục lại.

Nhưng nàng bị phạt cấm túc nửa năm, cho dù không cam lòng thế nào đi chăng nữa cũng chỉ có thể bị nhốt bên trong.

Mặc khác, hai vị phi tần còn lại vốn không thích gây chuyện, bị chuyện này làm cho kinh sợ, càng thêm an phận.

Hoàng cung ban đầu không mấy náo nhiệt, giờ đây khôi phục lại dáng vẻ yên ắng.

Bên trong hoàng cung giống như hồ sâu không thấy đáy, hòn đá vô tình rơi xuống tạo thành chút gợn sóng, không bao lâu liền khôi phục lại trạng thái ban đầu.

Giống như chưa từng phát sinh chuyện gì.

Giờ Ngọ vào giữa hè có chút nóng bức, nhưng lại khiến người khác mơ màng muốn ngủ. Vân Kiều nằm trên giường trong thư phòng nghỉ ngơi, bên ngoài có tiếng ve râm rạng vọng vào khiến tâm trạng nàng càng thêm bức bối.

Cửa bên ngoài bị đẩy vào, động tác vô cùng nhẹ gần như không gây ra tiếng động gì.

Vân Kiều nâng mắt nhìn sang, quả nhiên, nàng nhìn thấy Hoài Ngọc đang rón rén đi vòng qua bức bình phong.

Có lẽ hẳn không nghĩ nàng còn thức, khi đối diện với ánh mắt của nàng, hẳn mở to mắt đầy kinh ngạc, sau đó hành lễ vấn an: “Dựa theo phân phó của ngài, nô tài đã sắp xếp xong!”

“Tốt!” Vân Kiều nghiêng người gối lên cánh tay, vui vẻ đáp lại. Sau đó nàng đưa tay chỉ đĩa trái cây đặt trên bàn sứ trắng: “Nó đã được ướp lạnh, người mang đi, có tác dụng giải nhiệt!”

Hoài Ngọc nường theo ngón tay mảnh khảnh của nàng nhìn sang, liền ngơ ngác.

Hiện giờ ở Thanh Hòa Cung, hẳn quản rất nhiều chuyện, hẳn biết Vân Kiều đang điều dưỡng thân thể, nên cho dù mùa hè nóng bức thế nào đi chăng nữa, nàng cũng sẽ không chạm vào đồ lạnh.

Mà mâm trái cây này chưa hề bị động đến, có lẽ là chuẩn bị riêng cho hẳn.

Hắn ra ngoài cung làm việc trong tiết trời nắng gắt, trung y mặc trên người đã ướt đẫm, giống như bị phơi nắng, hái má có dấu hiệu sưng đỏ, đau nhức âm ỉ.

Nhưng giờ này, hắn lại không cảm thấy mệt mỏi.

“Tạ nương nương đã quan tâm!” Hoài Ngọc cúi đầu tạ ơn, hắn không lấy trái cây rời đi ngay, mà hỏi lại: “Nương nương không thể nghỉ ngơi được là vì tiếng ve bên ngoài sao?”

Hắn đang bày ra tư thế, chỉ cần Vân Kiều gạt đầu một cái, hắn lập tức cho người bắt hết đám ve kia lại.

“Không hẳn như vậy,” Vân Kiều đè đè ấn đường, lắc đầu cười nói: “Là do tâm của ta không tĩnh, những con ve này không ảnh hưởng gì nhiều!”

Nàng trở mình, sa y màu xanh biếc rũ xuống, lộ ra cánh tay trắng nõn như củ sen. Hoài Ngọc giống như bị đốt mắt, hoảng loạn dời tầm mắt.

Vân Kiều nhắm mắt một hồi vẫn không thể ngủ được.

Khi nàng mở mắt, thấy Hoài Ngọc vẫn còn ở đó, nàng cũng không đuổi hắn đi, thuận miệng hỏi: “Người từng học đàn sao?”

“Lúc nhỏ có học qua, nhưng mấy năm rồi chưa động vào, hơn phân nửa đã quên hết!” Hoài Ngọc cẩn thận nói.

Mấy ngày nay ở gần, Vân Kiều ít nhiều gì cũng biết chút chuyện của Hoài Ngọc. Nếu như trong nhà không gặp biến cố, có lẽ hắn có thể bình yên trưởng thành, sẽ là một công tử tuấn tú nho nhã.

Chỉ tiếc, tạo hóa trêu ngươi, khiến hắn lưu lạc đến tình cảnh này.

Điều hiếm thấy là, Hoài Ngọc không vì vậy mà gục ngã, than trời trách đất, mà sâu trong xương cốt hắn là ý chí kiên cường. Giống

như cỏ dại ở ven đường, cho dù bị người ta giẫm đạp tàn nhẫn thế nào đi chăng nữa, chỉ cần còn rễ ở đó, nó vẫn có thể lớn lên được.

Không có quá nhiều dã tâm, nhưng cũng không phải tầm thường.

“Không sao!” Vân Kiều không bận tâm, nói: “Gian ngoài có đàn, đàn một khúc cho ta nghe!”

Trong phút chốc Hoài Ngọc do dự, nhìn thấy Vân Kiều nhắm mắt lại, hấn không nở từ chối.

Hấn lẳng lặng vòng qua bức bình phong, lúc này mới phát hiện, cây đàn vốn dĩ đã xếp xó từ lâu, nay lại nằm ngay ngắn trên bàn.

Dạo trước gia đình hấn buôn bán đồ cổ, lúc nhỏ được nhìn thấy nhiều thứ, cho nên ánh mắt của hấn cũng không tòi. Vừa nhìn thấy đàn, hấn khá chắc chắn đây là đàn cổ của tiền triều để lại.

Đầu ngón tay lướt qua, dây đàn rung lên, vang lên âm thanh dễ nghe.

Đã nhiều năm rồi, Hoài Ngọc chưa từng động đến đàn, lúc đầu chạm vào có hơi không quen, khiến tiếng đàn đứt quãng, lạc nhịp. Nhưng không lâu sau, hấn đã quen dần, tiếng đàn mềm mại êm đềm hơn, là khúc an thần.

Tiếng ve ồn ào từ bên ngoài bị che lấp, bất giác Vân Kiều đã chìm vào giấc ngủ.

Vừa bước vào Thanh Hòa Cung, Bùi Thừa Tư loáng thoáng nghe được tiếng đàn, có chút bất ngờ. Bởi vì Vân Kiều không có thiên phú về âm luật, nàng đi theo nữ tiên sinh học một thời gian, cũng chỉ đàn được vài khúc cơ bản.

Cho dù hấn đặc biệt tìm đàn cổ Tiêu Vĩ về cũng không có tiến bộ gì.

Bùi Thừa Tư ngăn không cho cung nhân thông truyền, tự mình đi theo tiếng đàn đến thư phòng. Lúc đẩy cửa ra, hấn phát hiện nội thị mặc thanh y ngồi ở đó đánh đàn.

Tiếng đàn đột ngột dừng lại, nội thị kia vội quỳ xuống, cúi đầu thật thấp thỉnh an.

Từ lâu, Bùi Thừa Tư đã biết Vân Kiều có thu nhận một nội thị tên là Hoài Ngọc, còn báo thù cho gia đình hấn, lật lại nợ cũ bắt giam Nội Sự Trần Cát, đưa vào đại lao đợi sang thu sẽ xử trảm.

Nhưng hấn không truy cứu, chỉ nghĩ Vân đang muốn thể hiện quyền lực, bồi dưỡng tâm phúc.

Cho đến khi vừa rồi, cuối cùng Bùi Thừa Tư cũng nhìn rõ dung mạo của Hoài Ngọc. Lúc nhìn thấy y, có rất nhiều cảm xúc trong hấn nổi lên, kinh ngạc đến độ nói không nên lời.

“Ngươi...” Bùi Thừa Tư dừng một chút, sau đó khó khăn nói tiếp: “Ngẩng đầu lên!”

Hoài Ngọc biết chuyện này không xong rồi, song, hấn không có lựa chọn nào khác, chỉ đành nghe theo. Hấn ngẩng đầu lên, đôi mắt sụp xuống, tránh né ánh mắt của Bùi Thừa Tư.

Ánh mắt của Bùi Thừa Tư dần lạnh đi, buồn phiền trong lòng càng mãnh liệt hơn, hai loại cảm xúc đang giằng xé nhau, tựa như muốn làm hấn mất khống chế.

Hấn muốn chất vấn Vân Kiều vì sao lại giữ nội thị có dung mạo giống hấn ở bên người? Song, hấn lại muốn lập tức cho người áp giải nội thị xuống, từ nay về sau không được xuất hiện ở Thanh Hoà Cung nữa, để mắt không thấy tâm không phiền.

Nhưng cuối cùng hấn vẫn kiềm chế được.

Bùi Thừa Tư biết nếu hấn phạt người bên cạnh Vân Kiều, chỉ khiến nàng càng giận thêm.

Quan hệ của hai người giờ đây không thể chịu thêm được bất kỳ khúc mắc nào nữa.

“Ai cho người động vào đàn này?” Bùi Thừa Tư hỏi.

Hoài Ngọc lại gục đầu xuống, thấp giọng giải thích: “Nương nương thấy tiếng ve bên ngoài ồn ào, khó đi vào giấc ngủ, nên lúc này mới lệnh cho nô tài đánh đàn!”

Bùi Thừa Tư ngậy người, hấn quay đầu lại, thấp thoáng nhìn thấy có người nằm trên giường đằng sau tấm bình phong, không động đậy, tựa như đang ngủ say.

Hấn bình tĩnh lại, hấn biết lúc này không phải là lúc nên truy cứu, âm giọng hạ thấp xuống theo bản năng: “Ra ngoài đi!”

Hoài Ngọc cung kính lui ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại hai người, không gian chìm vào yên tĩnh, chỉ có tiếng ve vọng lại.

Bùi Thừa Tư phủ tay lên đàn, nhưng vẫn không nhúc nhích.

Hấn giỏi âm luật, khi còn ở Bình Thành, thỉnh thoảng sẽ đánh đàn cho Vân Kiều nghe. Đương nhiên, khúc “an thần” hấn đánh rất nhuần nhuyễn. Chỉ là, hấn tưởng tượng đến tên nội thị kia vừa ngồi ở chỗ này, cảm giác lại khó chịu.

Bùi Thừa Tư nghĩ đi nghĩ lại, rốt cuộc Vân Kiều nghĩ gì mà lại giữ một người như vậy ở bên cạnh?

Mặc kệ nàng nghĩ thế nào, thì đáp án cuối cùng vẫn khiến hấn ghen hợm.

Trong phòng truyền đến động tĩnh, Vân Kiều trở người sau tấm bình phong, giống như sắp thức.

Bùi Thừa Tư do dự một lát, sau đó rung dây đàn, đánh một khúc “an thần thanh tâm” khác, để trấn an nàng.

Vân Kiều ngủ say, đến mức không hề hay biết chuyện xảy ra ở gian ngoài. Mãi đến sau giờ Ngọ mới tỉnh dậy. Nàng dụi mắt, nghe thấy tiếng đàn trong phòng vẫn chưa dừng, xuyên qua màn trúc nàng nhìn ánh nắng ngoài cửa sổ, bèn mở miệng: “Đến giờ này rồi... người không biết lén lút lười biếng sao?”

Giọng nói mang theo ý cười bất đắc dĩ, vì mới vừa thức giấc, âm giọng có hơi khàn, nhưng ngữ điệu lại vô cùng dịu dàng.

Bùi Thừa Tư nghe được liền ngẩn ra.

Đã lâu rồi hẳn chưa nghe Vân Kiều nói chuyện như vậy.

Không biết từ khi nào, đứng trước mặt hẳn Vân Kiều ngày càng ít cười. Từ sau khi trở mặt với hẳn, nàng cũng không còn những biểu cảm giả dối nữa, một chút ý cười cũng lười trưng ra.

Cho đến lúc này, bỗng nhiên Bùi Thừa Tư mới ý thức được, hoá ra bên trong nàng vẫn mềm mại dịu dàng giống như trước.

Chỉ là không lộ ra trước mặt hẳn thôi.

Sự thật này khiến hẳn cảm thấy ghen ghét tên nội thị Hoài Ngọc kia, thù địch ban đầu bị hẳn đè xuống giờ đây lại trỗi dậy.

Vân Kiều dụi mắt, nàng không thấy Hoài Ngọc tiến đến dâng trà như mọi khi, sau khi tiếng đàn dừng lại thì không có động tĩnh gì nữa, lúc này nàng mới phát giác có gì đó không đúng.

Vân Kiều xỏ giày thêu, nghi ngờ vòng qua bình phong, sau đó sững sờ tại chỗ.



Bùi Thừa Tư yên lặng nhìn nàng, ánh mắt u ám bất định.

Hai người không ai nói gì, cuối cùng Vân Kiều “thức tỉnh” trước, nàng xoay người quay về lại nội thất, Bùi Thừa Tư thấy vậy liền lên tiếng ngăn nàng, giọng hấn trầm thấp: “Nàng dưỡng nội thị kia là có ý gì?”

Hấn dùng từ rất mờ ám, vốn Vân Kiều đã không được vui, nàng lập tức đanh giọng, hỏi ngược lại: “Vậy lời này của ngươi là có ý gì? Chi bằng cứ nói thẳng ra!”

Bùi Thừa Tư nói không nên lời.

Bình tĩnh xem xét lại, hấn không nghĩ Vân Kiều thật sự coi trọng nội thị này. Chỉ là, trong lúc nhất thời hấn không kiềm chế được cảm giác chua xót trong lòng, cho nên mới chắt vắn nàng.

“Ngươi không cần phải nghi thần nghi quỷ!” Vân Kiều không muốn chọc giận Bùi Thừa Tư, để rồi hại Hoài Ngọc, nàng cẩn thận tìm từ nói: “Ta giữ lại hấn cùng lắm chỉ vì hấn làm việc nhanh nhẹn!”

“Nếu ngươi cảm thấy Thanh Hoà Cung này chỉ có thể cài người của ngươi, thì cứ việc đuổi hấn đi!”

Bùi Thừa Tư bị nàng làm cho á khẩu không thể đáp lại được gì, chỉ cố giải thích: “Nàng biết là ta không có ý này mà!”

Hấn không ngại để Vân Kiều dưỡng tâm phúc, chỉ là hấn không thể chấp nhận được nội thị này giống như thể thân của hấn.

## Chương 52: Hiện tại ta không thích, cũng không có kiên nhẫn nghe!

Tài ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả

Nếu như thường ngày, Bùi Thừa Tư sẽ không để nội thị kia vào mắt.

Chỉ là khi hắn đẩy cửa thư phòng, nhìn thấy khung cảnh kia, không hiểu sao hắn lại nhớ đến những ngày sống ở Bình Thành, lập tức xuất hiện bóng ma tâm lý.

Khi ấy, phần lớn thời gian hắn dùng để ôn thi, chuẩn bị cho khoa cử, không có thời gian rảnh rỗi. Nhưng sau khi Vân Kiều biết hắn giỏi đánh đàn, nàng quay lại trấn bên nói có mối làm ăn lớn, trong lúc hứng chí nàng chi nửa số tiền mình kiếm được để mua đàn.

Hắn cảm thấy không cần thiết, bảo Vân Kiều trả lại đàn rồi mua y phục trang sức cho mình, nhưng Vân Kiều không chịu.

Nàng cong mi mắt cười nói: “Ta mua đàn để thoả mãn yêu thích của bản thân, chàng đừng phí lời khuyên ta, chi bằng đàn một khúc cho ta nghe đi!”

Hắn nói không lại Vân Kiều, lại thấy nàng tràn đầy mong đợi, nên đành giữ đàn lại, lúc rảnh rỗi sẽ đàn cho Vân Kiều nghe.

Vân Kiều không thạo nhạc lý, cũng lười nghiên cứu, chỉ nghe cho vui. Thỉnh thoảng nàng chống cằm nhìn hắn đến ngây người, nếu qua giờ Ngọ nàng nghe hắn đàn thì nàng sẽ ngủ gục.

Những lúc như vậy hắn chỉ đành ngừng lại, bế nàng lên giường để nàng ngủ được thoải mái hơn.

Từ sau khi vào kinh, cả ngày Bùi Thừa Tư đều vui mình vào chính vụ, không có thời gian rảnh, Vân Kiều cũng hiểu chuyện không nhắc đến, cứ như vậy chuyện này bị gác sang một bên.

Vừa rời đẩy cửa đi vào, nhìn thấy nội thị có dáng vẻ tương tự mình đánh đàn cho Vân Kiều ngủ, trong lòng Bùi Thừa Tư chùng xuống, mơ hồ sinh ra cảm giác lo lắng.

Bùi Thừa Tư vẫn luôn biết rõ, thật ra, người Vân Kiều thích chính là “Yến Đình” lúc trước cùng bên nàng lúc khó khăn. Chỉ là, từ khi hắn nhập kinh, hắn đã vứt bỏ bản thân của trước kia, từng bước đi xa không thể quay đầu.

Nhưng hôm nay, đột nhiên lại xuất hiện một nội thị như vậy.

Nội thị này lúc nào cũng ở bên cạnh hầu hạ Vân Kiều, y đánh đàn cho nàng giải khuây, làm cho người nàng nhẹ nhõm thoải mái....

Chẳng phải còn giống “Yến Đình” hơn cả hắn sao?”

Sự thật này khiến Bùi Thừa Tư không có cách nào bình tĩnh để đối mặt với sự việc này.

Nhưng hắn cũng không dám xử lý theo thói quen, bởi vì với cách thức của hắn, Vân Kiều tuyệt đối sẽ không chấp nhận được.

Vì vậy, chuyện này đành tạm thời gác lại ở đây, hoá thành cây gai đâm vào vết hầu hắn, chỉ nghĩ đến thôi là cực kỳ khó chịu.

Từng giây từng phút nhắc nhở hắn nhớ, hiện tại, thậm chí hắn còn không bằng một tên nội thị ti tiện.

Sau khi Bùi Thừa Tư rời đi, Vân Kiều lập tức cho người tìm Hoài Ngọc về, hỏi rõ chuyện đã xảy ra ban nãy.

Hoài Ngọc kể, Bùi Thừa Tư đến đây, bắt gặp mình đang đánh đàn. Sau đó hắn quan sát phản ứng của Vân Kiều.

“Việc này...” Vân Kiều suy tính một hồi, nàng cảm thấy việc này không khả quan lắm. Cho dù nhất thời Bùi Thừa Tư không truy cứu, nhưng không thể đảm bảo được khi hấn kích động lên, hấn sẽ làm trái lẽ thường.

Nàng thoáng do dự, sau đó hỏi Hoài Ngọc: “Ngươi có muốn rời cung không?”

Hoài Ngọc không có ý định rời đi, nhưng khi nghe nàng nói lời này, hấn khẽ thờ ra.

Ngày đó, Vân Kiều uống thuốc hoa hồng, nàng đuổi hết hạ nhân trong Thanh Hoà Cung ra, chỉ để một mình hấn ở lại trong phòng. Ban đầu, Hoài Ngọc cảm thấy khó hiểu, nhưng cách một lớp màn che, hấn nghe được những lời cắt đứt quyết liệt của Vân Kiều với Bùi Thừa Tư, hấn cũng mơ hồ hiểu được...

Bởi vì hấn có dung mạo hao hao giống Thánh Thượng cho nên mới lọt vào mắt Hoàng Hậu.

Kể từ đó về sau, mỗi khi Vân Kiều đối xử tốt với hấn, hấn có cảm động, song, lại nghĩ có phải nàng đối xử tốt với hấn là vì Thánh Thượng? Hoặc, nàng giữ lại hấn là để trả thù Thánh Thượng?

Cho đến hôm nay, khi nghe Vân Kiều dốc lòng tính toán cho hấn, muốn hấn rời đi thì chút ngờ vực ban đầu đã tan thành mây khói, tảng đá treo trong lòng cũng được hạ xuống.

Vân Kiều không biết suy nghĩ phức tạp trong lòng Hoài Ngọc, thấy hấn không những không hoảng hốt mà ngược lại còn lộ ra nụ cười khó hiểu, mơ hồ mang theo cảm giác mỹ mãn.

“Ta không nói đùa với ngươi,” Vân Kiều nghiêm túc nhìn Hoài Ngọc, dường như nàng rất khó mở miệng, nàng dừng một lát rồi nói tiếp: “Ngươi là người thông minh, có một số lời ta không cần nói ngươi sớm cũng đã đoán được...”

“Sau sự việc hôm nay, người ở lại trong cung cũng không an toàn, nếu sau này người thật sự xảy ra chuyện gì bất trắc, chưa chắc ta có thể bảo vệ được cho người!”

Bùi Thừa Tư đã không còn là người lương thiện như trước nữa, thái độ hiện giờ của hắn sẽ không giữ được lâu. Nếu hắn tức giận muốn trở mặt, e là sẽ lấy mạng Hoài Ngọc.

Vì vậy, Vân Kiều muốn đuổi người đi.

Nhưng Hoài Ngọc dường như không hiểu được tình huống hiện tại, cũng như không rõ khổ tâm của nàng, hắn cứ vậy lắc đầu từ chối.

“Ngài còn cần nô tài!” Hoài Ngọc bình tĩnh nói: “Nếu lúc này nô tài rời đi, có một số việc ngài yên tâm giao cho người khác làm sao?”

“Cho dù không yên tâm thì ta cũng sẽ có cách!” Vân Kiều không ngờ hắn lại có suy nghĩ như vậy, nàng dờ khóc dờ cười nói: “Ưu tiên việc khẩn cấp, an nguy tính mạng của người quan trọng hơn!”

Hoài Ngọc im lặng một lúc, sau đó hắn cười bất đắc dĩ.

Rõ ràng hắn biết Vân Kiều không hề có chút tư tình nào với mình. Nàng chính là một người như vậy, dù không phải hắn mà đổi lại là một người khác, nàng cũng sẽ đối xử như vậy.

Nhưng sau ngàn ấy năm gian khổ, chút ngọt ngào này cũng đủ để hắn nâng niu như báu vật.

“Đợi giải quyết xong Triệu gia, báo thù cho vị cô cô kia, không phải ngài cũng muốn đi sao?” Hoài Ngọc thấp giọng nói: “Đến lúc đó nô tài sẽ rời cung!” Nhìn thấy Vân Kiều vẫn không yên tâm, hắn lại tiếp tục: “Ngài yên tâm, nô tài tự có chừng mực!”

Vân Kiều không biết vì sao Hoài Ngọc tự tin như vậy, nhưng thấy hắn đã hạ quyết tâm mặc kệ lời khuyên bảo của nàng, nàng trừng

mắt nhìn hẩn, bắt lực nói: “Nếu người muốn đổi ý, thì có thể báo với ta bất kỳ lúc nào!”

“Được!” Hoài Ngọc mỉm cười đồng ý.

Cơn mưa tầm tã trút xuống, kéo dài hai ba ngày, xua tan cái nắng nóng còn sót lại.

Mỗi lúc rảnh rỗi, Bùi Thừa Tư thường đến Thanh Hoà Cung, dù không nhận được sắc mặt tốt của nàng, nhưng hẩn vẫn không từ bỏ, giống như đã trở thành thói quen.

Vân Kiều nhìn hạt mưa tí tách rơi dưới mái hiên, hiếm khi nàng chủ động mở miệng đề cập đến chuyện mình muốn xuất cung một chuyến.

Qua tai Bùi Thừa Tư giống như là chuyện đại sự, tiếng đàn lập tức dừng lại.

Đợi đến khi hẩn hiểu được ý của nàng là muốn ra cung đi dạo nửa ngày, chứ không phải rời khỏi hoàng cung, lúc này hẩn mới nhẹ thở ra.

“Nếu nàng muốn ra ngoài thì hãy mang theo nhiều người một chút, để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn!” Bùi Thừa Tư bình tĩnh nói.

Tuy hẩn đưa ra được một lý do chính đáng, nhưng cả hai đều rõ, Bùi Thừa Tư đang sợ nàng nhân cơ hội này rời đi, sẽ không bao giờ quay trở về nữa.

Vân Kiều cười lạnh: “Nếu ta không muốn mang theo thì sao?”

Bùi Thừa Tư biết suy nghĩ của mình đã bị nàng nhìn thấu, hẩn im lặng một hồi, bắt đắc dĩ giải thích: “Mọi chuyện ta đều có thể nghe theo nàng, nhưng chỉ có chuyện này là tuyệt đối không thể!”

“Thật sao?” Vân Kiều hỏi lại, ngay sau đó nói tiếp: “Đã như vậy, thì thỉnh xin Thánh Thượng từ đây về sau đừng đến cung của ta đánh đàn nữa!”

“Nếu ta thật sự muốn nghe đàn, trong cung có rất nhiều con hát lành nghề, ngẫu nhiên chọn một người đến là được. Cần gì ngài phải hạ mình đến đây ra vẻ tài giỏi?”

Vẻ mặt Bùi Thừa Tư cứng đờ.

“Lúc trẻ ta quán lấy người muốn nghe đàn là vì khi ấy ta thích người, cho nên mới tìm cái cớ để ở cùng!” Vân Kiều cười tự giễu, sau đó uyển chuyển nói tiếp: “Nhưng hiện tại ta không thích nữa, cũng không có kiên nhẫn để nghe!”

Khi người thích một ai đó, người sẽ thấy mọi thứ của người đó đều hoàn hảo. Khi người không thích người ta, cho dù cố gắng đến mấy cũng sẽ nhìn thấy điểm không tốt.

Lúc trước, Bùi Thừa Tư có được sự yêu thích của nàng nhưng hắn chưa từng quý trọng. Hiện giờ ngã xuống bùn, cho dù dâng cả trái tim đến cũng chỉ có thể bị giẫm đạp.

Lúc trước hắn xem thường Vân Kiều, giờ đây nhận về gấp bội.

Đao chém trên người mình mới có thể cảm nhận được đau đớn đến nhường nào.

Bàn tay đặt trên đàn bất giác nắm chặt, dây đàn sắc bén cứa đứt tay, máu tươi đỏ rực đập vào mắt, giống như chuỗi hạt châu bị đứt, rơi xuống thân đàn.

Dường như Bùi Thừa Tư cũng chưa tỉnh ra, hắn xấu hổ nói: “Nàng không thích nghe... vậy ta không đàn nữa!”

Vân Kiều bị sắc đỏ kia làm chướng mắt, nàng vội dời mắt, phất áo bỏ đi.

Thái Giám Tổng Quản đứng ngoài cổng chờ, nhìn thấy máu tươi đầm đìa trên bàn tay Bùi Thừa, hấn sợ đến mức mặt mũi trắng bệch, vội vàng gọi cung nữ mang nước và thuốc trị thương đến, rồi sai người đi truyền thái y.

Bùi Thừa Tư đưa tay lên, nhìn nó, thần sắc mệt mỏi, nói: “Không cần đâu!”

Hấn không thềm để ý, Thường Tổng Quản lại không dám trái lệnh, tận tình khuyên nhủ: “Nên thỉnh thái y đến xem, nhớ đâu phạm vào gân cốt...”

Bùi Thừa Tư nhớ lại phản ứng của Vân Kiều, hấn hững hờ đáp: “Xem như đây là hậu quả mà trẫm nên gánh!”

Thường Tổng Quản không dám nhiều lời, âm thầm thở dài.

Lúc này Vân Kiều rời cung không thể nào cải trang giản dị như trước nữa, ngoài Hoài Ngọc và Thanh Đại ra, nàng còn mang theo hai thị vệ bên người.

Theo như Hoài Ngọc nói, có lẽ còn có ám vệ đi theo.

Thái độ của nàng ngày một cứng rắn, ngoài mặt Bùi Thừa Tư tỏ thái độ “đánh mắng tùy ý nàng”, nhưng sau lưng lại đề phòng nàng giống như trộm cướp.

Thân phận địa vị của Bùi Thừa Tư, với quyền lực trong tay, hấn sẽ không trực tiếp làm. Tuy nói Trần Cảnh đã đồng ý, sau này sẽ sắp xếp cho nàng một đường lui, nhưng Vân Kiều cũng không hoàn toàn đặt hết hy vọng lên hấn, tùy từng thời điểm nàng sẽ có tính toán riêng.

Xe ngựa dừng lại, thị vệ lái xe bước xuống, cung kính mời: “Nương Nương, đến Phó gia rồi ạ!”



Từ sau khi Phó Dư hồi kinh, luận công ban thưởng, Bùi Thừa Tư thấy hẳn không có ruộng đất ở kinh thành, cho nên thưởng thêm toà viện này cho hẳn.

Nhưng rất ít khi hẳn ở đây, phần lớn là ở quân doanh, mãi cho đến khi Thiên Thiên xuất cung, nơi này mới có thêm chút ít khói lửa.

Đây là lần đầu tiên Vân Kiều lại đây, lão nô bộc gác cổng đi vào thông truyền, không bao lâu sau, Thiên Thiên nhẹ bước ra đón.

Đi bên cạnh còn có Nguyên Anh.

Đã lâu rồi Nguyên Anh chưa gặp Vân Kiều, lập tức nàng tiến lên nắm tay Vân Kiều, giận dữ nói: “Khó khăn lắm người mới được ra cung, sao lại không đến gặp ta?”

Vân Kiều vừa nhìn thấy nàng đã nở nụ cười, lấy lòng: “Ta nghĩ tiện đường đến gặp Thiên Thiên trước, sau giờ Ngọ sẽ đến nhà người quấy rầy!”

“Vậy thì còn được!” Nguyên Anh nhìn phía sau Vân Kiều, ánh mắt chạm phải Hoài Ngọc nàng liền sừng sốt, sau đó nàng vờ như không có việc gì, cười nói: “Lần này ra ngoài, sao mang theo nhiều người thế này?”

Thiên Thiên đã được nhắc trước, nàng phân phó nô bộc gác cổng: “Lý bá, đưa vài vị cung nhân đến phòng khách, tiếp đãi cho chu đáo!”

Hoài Ngọc và Thanh Đại mỉm cười cảm tạ, còn thị vệ lại ngập ngừng do dự.

Vân Kiều liếc nhìn bọn họ: “Các người yên tâm đi, bổn cung sẽ không để các người khó xử!”

## **Chương 53: Muốn triệu đặc thân bại danh liệt, vạn người thóa mạ!**

Tài ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả

Lý bá đưa cung nhân đến phòng khách để tiếp đãi, Nguyên Anh kéo tay Vân Kiều, đi cùng Thiên Thiên vào trong viện.

Vừa mới quẹo qua hành lang, Nguyên Anh liền thay đổi sắc mặt: “Ta thấy sao mấy thị vệ kia giống đi theo để giám sát người vậy?”

Vân Kiều khẽ cười: “Chắc là sợ ta bỏ chạy, bọn họ không có cách nào quay về phục mệnh được!”

Khi nàng nói những lời này, dáng vẻ rất bình thường, tựa như đang nói đùa. Nhưng Nguyên Anh quá hiểu nàng, cho nên không dễ bị lừa.

“Có phải... người và vị kia đã trở mặt rồi không?” Nguyên Anh chỉ chỉ về phía hoàng cung, hạ giọng hỏi.

Vân Kiều nhìn nàng, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc.

Để tránh cho mọi người lo lắng, nàng chưa từng kể cho Thiên Thiên về những chuyện trong cung, cho nên không biết vì sao Nguyên Anh lại đoán ra được.

Nguyên Anh nhìn thấy biểu cảm kinh ngạc của Vân Kiều, nàng thở dài, giải thích: “Từ trước đến giờ, người đối với vị kia luôn nhường nhịn, còn hấn lại càng muốn lấn tới... Chuyện đến ngày hôm nay cũng không thể tránh được!”

Sau khi biết tin phi tần vào cung, Nguyên Anh thăm mắng Bùi Thừa Tư, đồng thời nàng cũng mơ hồ có linh cảm sớm hay muộn gì

Vân Kiều và Bùi Thừa Tư cũng sẽ có chuyện, không thể kéo dài được lâu.

Hôm nay, vừa nhìn thấy tình hình này, nàng đã biết linh cảm của mình có tám phần đúng.

Vân Kiều hơi gật đầu, cười bất đắc dĩ: “Trước giờ lời người nói luôn có lý!”

Lúc trước nàng và Bùi Thừa Tư kết thân, Nguyên Anh tặng riêng một phần lễ hậu hĩnh, nhưng với tư cách là “một nửa hồi môn”, song, Nguyên Anh lại không mấy hài lòng với Bùi Thừa Tư.

Không phải vì nàng ấy chê gia cảnh hắt hủi, mà nàng ấy cảm thấy tình cảm của Bùi Thừa Tư đối với Vân Kiều không sâu nặng như của Vân Kiều đối với hắt.

Nguyên Anh còn từng trêu chọc, nói nàng ra ngoài làm ăn khôn khéo biết nhường nào, sao ở phương diện tình cảm lại cam tâm tình nguyện chịu “thua lỗ”?

Khi ấy, nàng đang lao đầu vào cho nên cảm thấy chuyện tình cảm không thể cân đo như vậy được. Cho đến khi lỗ sạch vốn, nàng mới tỉnh ngộ.

Có một số người, một số việc, cho dù dùng tâm đối đãi thế nào cũng không mang lại kết quả tốt.

Nguyên Anh nghe được liền nhíu mày, lo lắng: “Vậy sau này người có dự tính gì?”

Vân Kiều đưa mắt nhìn xung quanh, chỉ cười mà không nói, cho đến khi ba người vào phòng ngồi ổn định mới mở miệng: “Lần này ta ra cung là muốn gặp mặt các người, nếu không, sợ là không còn cơ hội nữa!”

Nguyên Anh và Thiên Thiên nghe xong đều chết lặng, trên mặt tràn đầy vẻ khiếp sợ và lo lắng.

“Giữa ta và hắn không còn gì có thể quay đầu nữa, trong cung cũng không có gì đáng để lưu luyến, chi bằng quay về!” Vân Kiều xách ấm trà, rót từng chén trà nhỏ cho ba người, nhẹ giọng nói: “Nếu một ngày nào đó, hai người nghe tin Trần Hoàng Hậu “hoảng thệ”, thì cũng không cần phải đau khổ vì ta..”

“Đến lúc đó, có lẽ ta đã rời khỏi kinh thành, tiêu dao tự tại dưới đất trời rộng lớn rồi!”

Đây là lần đầu tiên nàng đề cập đến tính toán của người với người khác. Thiên Thiên khiếp sợ nói không nên lời, vẫn là Nguyên Anh có phản ứng trước.

“Người dự định làm thế nào? Có cần ta giúp gì không?” Nguyên Anh quan tâm hỏi.

Lúc này, Thiên Thiên cũng phản ứng theo, nói: “Muội cũng vậy!”

“Ta đã an bài mọi chuyện chu đáo rồi, hai người không cần tham dự vào, chỉ cần sống tốt là được!” Vân Kiều nhẹ nhàng nói: “Đợi thêm vài năm nữa chúng ta sẽ gặp lại nhau!”

Nàng thân cô thế cô, cho dù có mất đi, thì người khóc cho nàng chẳng có mấy ai. Lúc này nàng đã giải thích thỏa đáng với Nguyên Anh và Thiên Thiên, không còn gì để vướng bận nữa.

Thiên Thiên nghe xong bai mắt đỏ hoe, còn Nguyên Anh lại nhíu chặt mày.

“Sớm biết hắn hại người đến nông nỗi này, thì lúc trước mặc kệ người có nói gì, ta cũng nhất quyết ngăn chặn hôn nhân của hai người...”

Tuy Vân Kiều không rõ rốt cuộc giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, nhưng người có tình tình nhẫn nại tốt như Vân Kiều bị bức đến nông nỗi này, thì tất cả mọi lỗi sai đều do Bùi Thừa Tư.

Vân Kiều chỉ cười cho qua chuyện, nàng vỗ nhẹ mu bàn tay Nguyên Anh, nói bằng giọng tinh nghịch: “Xin uống một ngụm trà để bớt giận, người không cần phải tức giận vì chuyện như vậy, không đáng!”

Nguyên Anh bị Vân Kiều thuyết phục, nàng nâng chung trà lên, cuối cùng mắng thêm một câu: “Người nói đúng, cầu nam nhân kia không đáng!”

Vân Kiều nói hết dự định của mình, sau đó hỏi Thiên Thiên: “Chuyện lúc trước ta nhờ Phó Dư làm, thế nào rồi?”

Ngày ấy, sau cuộc nói chuyện ở Ngự Hoa Viên, Vân Kiều có nhờ Phó Dư làm một chuyện, muốn hấn giúp nàng điều tra những chuyện xằng bậy của Triệu Đạc gây ra hậu quả lớn trong những năm gần đây.

Phó Dư là nam nhân bên ngoài, không tiện ra vào hậu cung, vì vậy Thiên Thiên trở thành cầu nối đưa tin cho hai người, đây cũng là điều dễ hiểu.

“Đã tra được gần hết, nghe Phó ca ca nói, những món nợ cũ đã được ém nhẹm cũng bị khai ra!” Thiên Thiên nhấp ngụm trà, vui mừng nói: “Còn tìm thấy được nhân chứng chịu ra làm chứng!”

Ở Tây Cảnh, Phó Dư không chỉ luyện tập võ lực, mà còn nhận nhiệm vụ bí mật, tuân theo lệnh của tướng quân lên vào nước Tây Vực, tìm hiểu tin tức, thu thập tình báo.

Hắn có thể hoàn thành nhiệm vụ một cách xuất sắc, có thể nói là cao thủ trong cao thủ.

Để hấn điều tra chút chuyện này của Triệu Đạc giống như là dùng dao mổ trâu để giết gà. Không cần tốn nhiều công sức, đã âm thầm đưa Triệu Đạc ra ánh sáng, điều tra rõ ràng.

Thật trùng hợp, bên này đang bàn luận, Phó Dư vừa hay từ bên ngoài trở về.

Vân Kiều ngạc nhiên, Phó Dư cũng kinh ngạc không thôi, ngay sau đó hấn cười nói: “Ta thấy xe ngựa trong cung dừng ở ngoài phủ, cứ nghĩ là người của người sai đến... Sao người lại tự mình đến đây?”

“Ở trong cung buồn chán đã lâu, muốn ra ngoài đi dạo chút!”

Vân Kiều giải thích với Nguyên Anh và Thiên Thiên vài câu, sau đó đi theo Phó Dư đến thư phòng để thương nghị về việc của Triệu gia.

Mặc kệ người có nhìn hay không, phần lớn các quan lại đều bày bữa thư phòng của mình để thể hiện “dòng dõi thư hương”.

So với bọn họ, thư phòng của Phó Dư trông có vẻ hơi trống trải.

Không bày biện nhiều đồ trang trí, trên kệ sách chỉ có một tầng đầy, đó đều là sách luận binh thư, hình như đã lật rất nhiều.

Vân Kiều vừa thấy liền nở nụ cười.

Phó Dư gãi trán, bất đắc dĩ nói: “Ta thường không có ở nhà, cũng chưa dọn dẹp gì, để người phải chê cười rồi!”

“Chỉ là ta đang nhớ đến chuyện hồi nhỏ!” Vân Kiều khẽ cười, trong giọng nói mang theo chút hoài niệm xa xăm: “Phó bá phụ là tiên sinh dạy học, còn người lại ương bướng không thích những kinh, sử, tử, tập, cho dù có nhét người vào trong ống sách vỡ đó, không bao lâu người đã ngủ gục, sau đó còn bị bá phụ phạt... Ta còn nhớ, khi

đó bá phụ cực kỳ lo lắng cho người, sợ sau này người vô công rồi nghề!”

Chớp mắt, ngàn ấy năm đi qua, ngoại trừ binh thư ra, Phó Dư vẫn không thích thú gì khác. Nhưng hẳn không phải “vô công rồi nghề”, tuổi còn trẻ đã xây dựng công danh sự nghiệp, nếu Phó bá phụ ở trên trời có linh thiên nhất định sẽ được yên lòng nhắm mắt.

Phó Dư cũng nhớ đến những chuyện gà bay chó chạy khi xưa, hẳn cảm thấy thật buồn cười, song, lại có chút cảm động. Hẳn và Vân Kiều tán gẫu một hồi, sau đó lấy chứng cứ từ vách ngăn bí mật đưa cho nàng xem.

“Ở đây ngoại trừ rất nhiều hành vi phạm tội của Triệu Đạc, còn có bè cánh chống phá của Bình Hầu, tham ô, khinh rẻ dân thường...” Phó Dư vừa nói, đôi mày hẳn vô thức nhíu lại. Ánh mắt vốn dĩ rất dịu dàng, giờ đây trở nên sắc bén: “Tuy nói các đại tộc thế gia thường che giấu sự dơ bẩn của mình, nhưng loại người như Triệu gia là cực kỳ hiếm thấy!”

Con người của Bình Hầu vô cùng giáo hoạt, lại thông thuận “gió chiều nào theo chiều ấy”.

Khi còn Tiên Đế, quan hệ của hẳn và Vi gia rất tốt, cũng từng thông đồng làm bậy. Nhưng từ khi Vi quý phi mất, thân thể Tiên đế ngày càng sa sút, hẳn liền cảm thấy gió thổi không đúng hướng nữa, hẳn không muốn “cùng hội cùng thuyền” với Vi gia nữa. Thậm chí, sau khi Bùi Thừa Tư đắc thế hồi kinh, hẳn quay sang bán đứng Vi gia.

Ngàn ấy năm, hẳn như ngọn cỏ đầu tường thông minh, hẳn thuận theo thời thế, cướp lấy lợi ích tốt nhất.

Mà dường như trời cao không có mắt.

Kẻ làm việc ác thì vẫn hô mưa gọi gió, còn những người dân thường bị khinh khi, chết oan chôn vùi trong cát bụi.

Mấy năm nay, tính tình của Phó Dư đã bị mài dũa trầm ổn hơn xưa rất nhiều, nhưng khi hắn điều tra tường tận về Triệu gia, trong lòng hắn lại dấy lên bất bình không thể kiềm chế.

Hai ngày trước, hắn cùng uống trà với Trần Cảnh, hắn nhin không được, liền hỏi: “Tiên Đế mắc mù tai điếc, dĩ nhiên không đề cập đến chuyện đó đi... Nhưng sao Hoàng Thượng lại có thể chấp nhận được một gia tộc như vậy?”

Trần Cảnh mỉm cười như không: “Đương nhiên, đến thời điểm hiện tại, hắn mang lợi về nhiều hơn tội!”

Mạng sống của bá tánh như con kiến, người nắm quyền không chịu cúi đầu, mắt sẽ không thấy, càng không phải bận tâm.

Tiên Đế đã như vậy, Bùi Thừa Tư cũng như vậy.

Vân Kiều tập trung lật xem chứng cứ, hàng mày xinh đẹp càng nhíu chặt lại, nàng vô thức cắn môi mình, vì dùng quá sức nên không còn chút huyết sắc nào.

Trước đây, nàng từng nghe Lật Cô nói Triệu Đặc rất có nhiều chuyện xấu xa, những năm qua, số cô nương rơi vào tay hắn đếm không xuể.

Nhưng khi tận mắt chứng kiến những bằng chứng này, nàng vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Gian dân với tỳ nữ trong phủ, chiếm đoạt dân nữ, thậm chí, khi đối phương chống đối, muốn kiện lên trên thì hắn bịa đặt tội danh hãm hại phụ mẫu của cô nương kia, đến nỗi mất mạng. Sau khi cô nương kia biết được tin, cũng chỉ biết thắt cổ tự vẫn theo...

Dường như giữa những hàng chữ đầu thắm đẫm máu tươi.

Phó Dư thấy sắc mặt Vân Kiều ngày càng khó cô, đôi môi suýt chút nữa bật máu, hắn vội đưa tay quơ quơ trước mặt nàng, rồi thấp



giọng nói: “Chúng ta sẽ làm hết sức để cho các nàng một công đạo!”

Ngữ khi hấn vừa dịu dàng lại rất trịnh trọng, khiến người nghe vô cùng yên tâm và tin tưởng tuyệt đối.

Vân Kiều nâng mắt nhìn hấn, bốn mắt nhìn nhau, nàng gật đầu nói: “Được!”

Trước cửa phủ Kinh Triệu có chiếc trống đồ lớn, tự xưng là “trống kêu oan”, nếu “dưới cáo trên” thì đến vỗ trống này, sau đó lãnh một hình phạt mới có thể dâng cáo thư.

Nếu là vu cáo thì hình phạt sẽ càng nặng thêm.

Đây là quy củ lập ra để phòng có người sinh sự những việc không đâu, nhưng trong đó có một ý nghĩa sâu xa mà không một ai nói ra.

Sáng sớm hôm đó, nha dịch vừa mới ăn sáng xong, rảnh rang trêu chọc nhau vài câu thì nghe thấy tiếng trống kêu oan ngoài cửa vang lên. Ra ngoài xem thì chỉ thấy cô nương mặc bộ y phục trắng dùng sức gõ lên trống.

Thân hình cô nương này mảnh khảnh, vừa ngẩng đầu, mọi người đều thấy trên má nàng có hai đường sẹo dài đã thâm đen, giống như con trùng xiên vẹo, gương mặt trắng bệch, trông có hơi đáng sợ.

Quan sai lấy lại bình tĩnh, chất vấn: “Người tên là gì? Muốn cáo trạng người nào?”

Đôi mắt đen nhánh của nữ tử khẽ run lên, đảo qua các vẻ mặt khác nhau của bọn nha dịch, rồi kiên quyết nói: “Dân nữ tên là Hoa Sương, muốn cáo trạng thế tử của Bình Hầu, Triệu Đạc!”

Quan sai kinh ngạc, nghi ngờ hỏi lại nhiều lần, bên trong lời nói mang theo ý đe dọa muốn dẹp chuyện phiền toái này đi, nhưng Sương Hoa dù có chết cũng muốn cáo trạng, không hề có một tia khoan nhượng.

Hắn không còn cách nào khác, đành đi bắ m đại nhân.

Kinh Triệu Doãn là một nghề vô cùng phiền phức, nói là đảm nhận xử án trong kinh nhưng khắp cả kinh thành này có ai dám đắc tội với quan gia, một khi động đến thì tay chân run rẩy, thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện thì hơn.

Biết được có người muốn cáo trạng thế tử của Bình Hầu, cho dù có dọa thế nào cũng không rút lui. Quách đại nhân trầm mặc một hồi lâu, phân phó: “Trước mắt đưa nàng vào nhà lao, qua vài ngày sau hỏi lại!”

Quách Khải Bân thật sự không muốn tiếp thư cáo trạng này.

Tác phong làm việc của Triệu Đặc hẳn đã nghe thấy, cũng biết vị thế tử này làm không ít chuyện thương luân bại lý, về tình về lý đều không thể bao che nổi, hẳn cũng đã từng cho người điều tra.

Nhưng cho dù có chứng cứ xác thực thì hẳn cũng không thể đắc tội nổi đến Bình Hầu, đến lúc đó cũng sẽ không thể kết thúc vụ án, chi bằng ngay từ đầu đừng tiếp nhận thư cáo trạng này.

Quan sai đang chuẩn bị làm theo lệnh, đột nhiên có nha dịch vội vã tiến vào nói Phó tiểu tướng quân đến thăm.

Mặc dù, Phó Dư thành danh không lâu, nhưng hẳn là hậu duệ dưới trướng Tướng lão tướng quân, lại được Thánh Thượng coi trọng, đương nhiên Quách Khải Bân không dám chậm trễ, vội vàng ra ngoài đón tiếp.

Vốn tướng hẳn đến đây vì có việc gì quan trọng, nhưng không ngờ vừa ra đến cửa đã thấy hẳn nói chuyện với nữ tử bạch y kia.

“Đây là...” Quách Khải Bân ngập ngừng nói.

Phó Dư nhìn về phía y, làm bộ như không có việc gì cười nói: “Vị này là Sương Hoa cô nương, người quen cũ từng giúp đỡ ta!”

Lời này vừa nói ra, Quách Khải Bân không có cách nào làm theo tính toán ban đầu, đưa người nhốt vào đại lao được. Y nhận thấy có gì đó không ổn, nhất thời lưỡng lự.

Phó Dư vỗ vai Quách đại nhân, kéo y vào gian trong: “Vừa hay gặp lại, để ta nghe một chút!”

Quách Khải Bân lau mồ hôi, nhưng lúc này hẳn không thể làm gì được, chỉ có thể cắn răng làm theo quy củ.

Không biết rốt cuộc ai đã tiết lộ chuyện này ra, mà Kinh Triệu Phủ chưa thẩm án xong, các trà lâu quán rượu đã truyền nhau tin tức rồi.

Nói một nữ tử yếu ớt cắn răng chịu mười hèo để cáo trạng thể tử của Bình Hưu.

Một hòn đá dấy sóng cả mặt hồ.

Trước nay, đối với loại chuyện này, mọi người luôn thích nghe ngóng, cắn hạt dưa uống trà, bàn luận sôi nổi những gì mình nghe được về tội ác mà Triệu Đạc đã làm.

Sự tích thật thật giả giả truyền đi còn nhanh hơn một cơn gió.

Sau một lúc lâu, đã có thư sinh căm phẫn từ trong đáy lòng, đề bài thơ lên tường của trà lâu, trách cứ Hưu phủ ý thể hiếp người, khen ngợi Sương Hoa dù là nữ tử yếu đuối nhưng dũng cảm đứng lên.

Thậm chí, còn có người đến gần Kinh Triệu Phủ để nhìn xem kết quả thế nào.

Khi Bùi Thừa Tư biết được chuyện này từ hạ nhân, hẳn đang nghi sự với Trần Cảnh.

“Nàng đang muốn cho Triệu Đạc thân bại danh liệt, vạn người thóa mạ...”

Xem như Bùi Thừa Tư đã hiểu được vì sao lúc trước nàng từ chối đề nghị “thanh toán” Triệu Đạc của hắn, một mực tự mình ra tay.

Trần Cảnh đã mơ hồ đoán được ý đồ của Vân Kiều khi Phó Dư điều tra Triệu gia, nhưng lúc này hắn vẫn lộ ra thần sắc kinh ngạc.

“Vậy thì tùy nàng thôi!” Bùi Thừa Tư hơi run rẩy nâng chén trà lên, nói với Trần Cảnh: “Về chuyện của Bình Hầu, phiền Thái Phó nhọc lòng hơn rồi!”

Miệng vết thương do dây đàn cứa đứt trên tay Bùi Thừa Tư vẫn chưa khỏi hẳn, đôi khi cử động sẽ có chút đau.

Trần Cảnh khẽ liếc nhìn, sau đó gật đầu đồng ý: “Thần nhất định sẽ làm tốt bổn phận của mình!”

Khả: Hay lắm anh Dư ơi, xong bộ này tôi đổi tên là Phó phu nhân nhé chị em!

## Chương 54: Giết người thì đền mạng!

Tài ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả

Phó Dư ngồi phía sau quan viên ghi chép, quyết tâm xen vào chuyện này. Quách Khải Bân thu lại vẻ hoang mang ban đầu, hẳn biết chuyện này tám phần không phải là trùng hợp, mà là đã chuẩn bị từ trước.

Nhưng hẳn cũng không thể nào nghĩ ra, không biết vì điều gì mà vị Phó tướng quân này lại không chịu bỏ qua cho Bình Hầu?

Không bỏ qua thì không nói đi, còn muốn mượn tay mình.

Bất luận là bên này hay bên kia thì một Kinh Triệu Doãn như y cũng không thể đắc tội nổi. Quách Khải Bân toát mồ hôi, xem xét thời thế, trước mắt chỉ đành dựa theo ý của Phó Dư.

Tiếp nhận thư cáo trạng, sau khi hỏi đầu đuôi sự việc, trong lòng Quách Khải Bân đã có kết luận.

Y chần chờ một hồi, nhưng khi đối diện với ánh mắt nghiêm túc của Phó Dư, y đành phải phá án theo quy trình. Y bạo gan cho nha dịch đi truyền Triệu Đạc tới công đường để đối chất.

Bọn nha dịch chưa từng làm chuyện khó khăn này, trong lòng đều nơm nớp lo sợ. Mà Triệu Đạc kia lại xem thường chuyện bọn chúng, thậm chí hẳn còn không lộ diện, người vừa tới cửa đã bị hắn đuổi đi.

Bọn nha dịch liếc mắt nhìn nhau, không ai dám to gan xông vào Hầu phủ, đành bất lực trở về.

Quách Khải Bân đã liệu được kết quả thế này, hẳn bối rối nhìn Phó Dư: “Phó tướng, ngài nhìn thấy đấy...” ---Đọc FULL tại

Truyenfull.vn---

“Triệu thế tử không để quốc pháp vào trong mắt, thật khiến người khác phải mở mang tầm nhìn!” Ngoài miệng Phó Dư nói như vậy, nhưng trên mặt lại không có chút gì là kinh ngạc: “Ngày mai lâm triều ta sẽ dâng tấu, thỉnh xin Thánh Thượng hỏi Bình Hầu đã dạy hài tử như thế nào?”

Triệu Đạc nào có ngờ, chỉ mới một lúc, tội danh hắn được công thêm một tội.

Quách Khải Bân hoàn toàn hiểu được, Phó Dư đây đang quyết tâm bóc trần Bình Hầu. Ý mừng rỡ ném củ khoai lang nóng bỏng tay đi, liền nói: “Vậy làm phiền phó tướng!”

Song, Phó Dư lại nói: “Dù sao chuyện này cũng phải trình lên Thánh Thượng, nhưng trước mắt, Quách đại nhân cứ xử theo lẽ công đi, để tránh phạm tội tặc trách!”

Quách Khải Bân lập tức muốn lên cơn tiền đình.

Tin tức nha dịch của Kinh Triệu Phủ đến Hầu phủ tuyên Triệu thế tử, nhưng không thể đưa được người đến nhanh chóng truyền ra.

Tuy rằng, trong lòng bá tánh bình dân đều biết, cái gọi là “Vương tử phạm pháp xử như thứ dân” chỉ đem ra để lừa người, nhưng khi thấy đái ngộ khác biệt, họ vẫn cảm thấy căm phẫn, bất bình.

Lúc trước, chuyện Hầu phủ ỷ thế hiếp người không phải ít, ngay cả thái độ của các quan sự trong phủ cũng trịch thượng không kém. Chỉ là xét về địa vị, dù bá tánh bình thường có bất mãn thế nào cũng chỉ dám lén oán hận vài câu.

Nhưng lúc này có lẽ vì có người quạt gió thêm củi, cũng có thể là bọn họ đã tìm thấy cơ hội đã phát tiết, những tiếng bất mãn vang to hơn, giống như tức nước vỡ bờ, càng lúc càng nghiêm trọng.

Kinh động đến cả Bình Hầu.

Sau khi nghe hạ nhân bẩm báo, Bình Hầu nhạy bén phát giác ra chút gì đó bất ổn, lão ý thức được chuyện này không thể qua loa lấy lệ giống như trước.

“Quách Khải Bân không phải là người thích ôm chuyện, cho dù thật sự có người muốn cáo trạng A Đạc, y cũng sẽ tìm mọi cách áp xuống, sau đó sai người tới phủ thông báo một tiếng để tạo ân tình, chứ không phải trực tiếp sai nha dịch đến bắt người như hôm nay!” Bình Hầu phân tích cặn kẽ: “Trừ phi thuộc dạng bất đắc dĩ, không thể không làm theo!”

“Huống chi, việc này đến quá đường đột, sợ là đã có chuẩn bị!”

Hạ nhân ngập ngừng nói: “VẬY theo ý của ngài... thì ta nên làm gì?”

“Cho người đi thỉnh đại phu đến đây, nói A Đạc ngã bệnh!” Bình Hầu phân phó: “Rồi đến Kinh Triệu Phủ một chuyến, nói A Đạc bị bệnh đi lại bất tiện, đợi đến khi chuyển biến tốt sẽ tự mình đến!”

“Sau đó, mang lễ đến cho Quách Khải Bân, hỏi rõ sự tình thế nào!”

Quách Khải Bân lần đầu nhận lễ vật của Hầu phủ, hẳn liền kinh sợ, nhưng ban ngày Phó Dư đã xen vào, cho nên hiện giờ hẳn không dám tùy tiện hứa hẹn gì có thể đưa thư cáo trạng kia cho người của Hầu phủ xem qua, để bọn họ có sự chuẩn bị.

Ngày hôm sau, sự việc đã rộn ràng truyền đi khắp nơi.

Thậm chí, lúc lâm triều, không cần Phó Dư dâng tấu, ngự sử đã đành nói trước.

Bình Hầu đã sớm chuẩn bị lý do ngụy biện, hẳn tranh cãi với Ngự Sử qua lại một hồi, cuối cùng nhìn về Bùi Thừa Tư đang chễm chệ

ngồi trên cao.

Bá tánh dân làng đang kích động, cho dù muốn bảo vệ Triệu Đạc cũng khó, huống chi, Bùi Thừa Tư không có ý định giữ lại y, cho nên hẳn quyết định rất nhẹ nhàng.

“Tam Ti Hội Thẩm, tra rõ vụ án này!” Bùi Thừa Tư thản nhiên nói: “Phái thái y đến Hầu phủ xem bệnh, nhanh chóng chữa khỏi cho thể tử, tránh làm trì hoãn chính sự!”

Nghe lời biết ý. ---Đọc FULL tại [Truyenfull.vn](http://Truyenfull.vn)---

Triều thần vừa nghe phán quyết này thì đã biết Thánh Thượng không còn thiên vị Triệu gia, trong lòng vài quan viên phụ trách thẩm án đã biết hướng làm.

Sắc mặt Bình Hầu tái mét, thậm chí còn không thể thốt ra được lời nào.

Tuy, sáng nay hẳn đã đoán được, sự việc không dễ gì lắng xuống nhưng hẳn không thể ngờ, việc này lại rắc rối đến mức “Tam Ti Hội Thẩm”.

Mấy năm nay Bình Hầu tích lũy nhiều kinh nghiệm, nên trong lòng hẳn biết rõ, hiện nay hẳn không chỉ lo lắng cho an nguy của Triệu Đạc, mà có khi còn liên lụy đến cả Hầu phủ.

Tiết trời thay đổi.

Đại án lần này kéo từ giữa hè đến đầu thu mới thẩm vấn xong, liên đới đến vô số người.

Mới đầu, Triệu gia còn muốn bảo vệ thể tử, nhưng sự tình ngày càng bị phanh phui, bọn họ ốc không mang nổi mình ốc, chỉ đành chặt đứt cánh tay này.



Thậm chí còn lên lút đẩy tội danh lên người Triệu Đạc, để mình hấn gánh chịu.

Khắp các phố phường đều nghị luận về chuyện này, lúc sau, vì chuyện này, bá tánh không còn cố kỵ hầu phủ nữa, địa vị của Triệu gia lung lay sắp đổ, thanh danh bại hoại.

Ban đầu, Hoài Ngọc dựa theo ý của Vân Kiều đi tung tin đồn, kích động quần chúng, sau, hấn không cần làm gì cả, bá tánh đã mạnh dạn gọi Triệu gia ra mắng nhiếc thậm tệ.

Hoài Ngọc thành thật kể cho Vân Kiều nghe về những việc hấn đã chứng kiến ngoài cung, hấn cảm thán: “Kinh thành sau lần này, bọn người thế gia sẽ nâng cao cảnh giác, thu tay lại không ít. Bây giờ không phải là thời Tiên đế khi đó, để bọn họ muốn làm gì thì làm mà không sợ chịu trách nhiệm!”

Mấy năm Tiên Đế tại vị, chướng khí mù mịt phủ khắp triều đình.

Sau khi Bùi Thừa Tư lên cầm quyền, hấn thanh tẩy “con sâu làm rầu nồi canh” Vì thị, sau đó hấn suy xét nhiều yếu tố để cân bằng Trần gia, cho nên hấn giữ lại Bình Hầu.

Vân Kiều không hiểu mưu quyền đế vương, cũng không hiểu suy nghĩ của Bùi Thừa Tư.

Ban đầu, khi nàng thấy Bùi Thừa Tư ưu phiền vì triều chính, nàng có từng hỏi đến, muốn thử chia sẻ với hấn. Nhưng, Bùi Thừa Tư lại không muốn nói với nàng, chỉ bâng quơ đáp “nàng không hiểu đâu”, rồi sau đó không nói gì nhiều.

Bùi Thừa Tư chán ghét học thức của nàng, Vân Kiều còn từng tự ti, ảo não vì mình không giúp được gì. Cho đến hôm nay, nàng sẽ không vì điều đó mà khổ sở nữa, cũng lười phân tích suy nghĩ của hấn.

Triều cục này có những đại nhân vật đó chăm lo, nàng học thức nông cạn, hà tất phải dây vào, khiến cả người hôi hám?

Chỉ cần có thể lấy được mạng của Triệu Đạc, vậy là đủ rồi.---Đọc FULL tại [Truyenfull.vn](http://Truyenfull.vn)---

Cuối cung, Tam Ti Hội Thẩm xin chỉ thị của Bùi Thừa Tư phán quyết chém đầu thị chúng Triệu Đạc.

Tin tức này có thể nói là cực kỳ xoa dịu lòng người, một khi truyền ra, bá tánh liền hào hứng vỗ tay vui sướng.

Nhưng Vân Kiều không dám lơ là, thừa dịp Thiên Thiên vào cung thăm, nàng bảo muội ấy nhắc cho Phó Dư nhìn chăm chăm Triệu Đạc bên trong ngục.

“Tuy nói Bình Hầu ốc không mang nổi mình ốc, nhưng dù sao Triệu Đạc cũng là đích tử của hấn, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, hấn sẽ không để con mình bị chém đầu trước ngọ môn!” Vân Kiều giải thích với Thiên Thiên: “Mặc dù không có bằng chứng gì, nhưng ta cứ có cảm giác Triệu gia sẽ tìm cách động tay động chân...”

“Phòng ngừa vạn nhất, muội bảo Phó Dư bỏ công lưu ý giúp ta!”

Thiên Thiên nghiêm túc ghi nhớ, sau khi ra cung, nàng lập tức chuyển lời cho Phó Dư.

“Nàng có cùng suy nghĩ với ta!” Phó Dư gật đầu, sau đó cười nói: “Yên tâm đi, ta đã âm thầm sắp xếp tai mắt trong nhà lao kia, nếu có gì bất ổn, y sẽ thông báo cho ta!”

Dù là như vậy nhưng suýt nữa vẫn xảy ra sai sót.

Không biết là vô tình hay cố ý, trước hai ngày Triệu Đạc hành hình, khi nhà lao đổi ca gác đêm, tai mắt của Phó Dư bị điều đi nơi khác.

Sau khi nhận được tin tức, hấn lập tức nâng cao cảnh giác.

Do dự một hồi, hấn ra ngoài suốt cả đêm, nhưng còn chưa đuổi đến nhà lao giam giữ Triệu Đạc, đã nhìn thấy ánh lửa ở phía đằng xa...

— — — —

Sáng hôm sau, Vân Kiều đang dùng đồ ăn sáng, Thanh Đại vào cửa thông truyền, nói vị ở Chiêu Dương điện náo loạn muốn gặp nàng.

Vì chuyện Ngu Nhiễm lúc trước nên Triệu Nhạn Lăng bị cấm túc, chuyện bên ngoài không biết được bao nhiêu. Cho đến cách đây không lâu, khi biết tin tức huynh trưởng của mình bị phán quyết chém đầu, nàng ta lập tức hôn mê bất tỉnh.

Cung nhân trong Chiêu Dương điện muốn thỉnh thái y đến xem, cho nên đến xin phép Vân Kiều. Vân Kiều cũng không làm khó nàng ta, hào phóng cho thái y đi qua thăm khám.

Nhưng vẫn không bỏ lệnh cấm túc, bảo nàng ở trong cung suy ngẫm về những việc mình đã làm.

Vân Kiều không ngờ Triệu Nhạn Lăng lại muốn gặp mình, quanh quẩn cũng chẳng có việc gì nên nàng đến Chiêu Dương điện một chuyến.

Lâu rồi không gặp, Triệu Nhạn Lăng dường như biến thành còn người khác. Thân thể gầy đi rất nhiều, sắc mặt nhợt nhạt, quan trọng là đôi mắt không còn thần thái như xưa nữa.

Cao môn thế gia dưỡng ra một mỹ nhân đầy cao ngạo, nhưng lúc đầu thì bị cấm túc, lúc sau lại biết tin trong nhà xảy ra chuyện, khó tránh khỏi bị đá kích. Giống như cạm kiết tinh thần, vốn là một mỹ nhân kiều diễm lấn át cả hoa thơm cỏ lạ, giờ đây không còn gì cả. ---  
Đọc FULL tại [Truyenfull.vn](http://Truyenfull.vn)---

Sau khi nhìn thấy Vân Kiều, Triệu Nhạn Lăng không chịu cung kính hành lễ, mà như phát điên chất vấn Vân Kiều: “Đêm đó ở Phật đường là người giỏi trò ma quỷ phải không?”

Khi đó, nàng sợ đến mức thần hồn điên đảo, một thời gian sau đó nàng mới có thể hồi phục lại, lúc bấy giờ mới nảy sinh nghi ngờ. Tiếp đó, khi biết huynh trưởng xảy ra chuyện, nàng xâu chuỗi những gì đêm đó mình bị “ma quỷ” hỏi, rốt cuộc nàng cũng hiểu ra.

Nàng còn tưởng rằng Vân Kiều sẽ phủ nhận, nào ngờ đối phương chỉ cười băng quơ, nói: “Đúng thì như thế nào?”

“Cho dù là giả thần giả quỷ, chẳng lẽ nghiêm trọng hơn giết người sao?” Vân Kiều tiến sát lại, hỏi: “Huynh trưởng của người cưỡng hiếp tỳ nữ, hại chết người khác, trên tay dính không biết bao nhiêu máu tanh, chẳng lẽ người thật sự xem như không có gì sao?”

Theo bản năng, Triệu Nhạn Lăng ngã ra sau, muốn tránh né nàng.

“Cho nên, người có gì phải uất ức, bất bình? Giết người đền mạng vốn là lẽ đương nhiên. Nói không chừng ngày nào đó người xuống điện Diêm La, Diêm Vương sẽ tha cho người vì người đã khai ra hung thủ cũng không biết chừng!” Vân Kiều nhìn gương mặt trắng bệch của Triệu Nhạn Lăng, nhẹ giọng nói.

Triệu Nhạn Lăng bị lời của nàng công kích, liền giơ tay muốn cào mặt nàng, nhưng nàng đã nghiêng người né được.

“Thục phi bị điên rồi, giải nàng ta xuống!” Vân Kiều lạnh giọng phân phó, nhìn thấy Triệu Nhạn Lăng vẫn giãy giụa không muốn buông tha, nàng lại nói: “Nếu như nàng ta vẫn còn bị trúng tà, vậy thì nhốt nàng ta vào Phật đường, tịnh tâm suy nghĩ lại!”

Triệu Nhạn Lăng lập tức ngậm miệng lại.

Tuy nàng biết, đêm đó chỉ là thủ đoạn giả thần giả quỷ của Vân Kiều, nhưng nghĩ đến cũng rất đáng sợ. Nếu bị nhốt vào nữa, sợ là

nàng sẽ bị bức đến điên mất.

Từ trước đến nay, nàng giỏi nhất là lấy thế hiếp người, cho dù khi Ngu Nhiễm hãm hại, nàng biết có Hầu phủ ở đây, Ngu Nhiễm sẽ không làm được gì, giờ đây nàng không có tự tin đó.

“Dù trên tay người không dính mạng người, nhưng cũng không thể rũ bỏ liên quan!” Vân Kiều nhìn dáng vẻ chật vật của nàng ta, từ từ nói: “Chi bằng bớt một chuyện, đọc kinh nhiều hơn để chuộc tội!”

Rời Chiêu Dương điện, Vân Kiều đến An Khánh Cung gặp Trần Thái Hậu, cũng lúc này, nàng biết được chuyện hỏa hoạn ở lao ngục đêm qua.

“Nói ra cũng thật trùng hợp, ngọn lửa kia bốc cháy ngay gian của tử tù, Triệu thể tử vừa hay táng thân trong biển lửa...”

Tân ma ma còn chưa nói xong, Vân Kiều không nhịn được, hỏi: “Thật sự là Triệu Đạc sao?”

“Nghe nói là đã có người kiểm tra, dáng người giống hệt, ngay cả vết sẹo cũ trên người cũng giống!” Tân ma ma trả lời.

Tuy là như vậy, nhưng Vân Kiều vẫn thấy không đúng lắm.

Lúc này, nàng không ở An Khánh Cung lâu, chỉ ngồi một lát rồi trở về Thanh Hoà Cung.

“Trên đời này, nào có chuyện trùng hợp đến vậy? Ngày mai ra ngo môn xử trảm, đêm nay đã bị cháy, lại còn thiêu đúng gian nhà tù của Triệu Đạc!” Nàng nhíu mày trầm tư, sau đó quay sang nói với Hoài Ngọc: “Phiền người ra ngoài cung một chuyến, đến Phó gia hỏi Phó Dư có từng phát hiện ra điều gì khác lạ không!”

Hoài Ngọc cầm lệnh bài định đi ra ngoài thì gian ngoài truyền tin đến, nói Từ cô nương tới.

Thiên Thiên bước nhanh vào cửa, nhìn thấy sắc mặt lo lắng của Vân Kiều, nàng nhẹ giọng nói: “Vân tỷ yên tâm, Phó ca ca bảo mọi đến nói cho tỷ biết, đã bắt được người lại!”

## Chương 55: Tra tấn ta và cũng bị ta tra tấn!

Tài ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả

Đêm trước, Phó Dư cảm thấy có gì đó bất ổn, sau đó lại thấy nhà lao phía xa nổi lên đám cháy. Một phút chốc do dự, hắn biết lúc này chạy đến nơi thì đã trễ, cho nên hắn chuyển hướng đến cổng Xuân Bình.

Có rất nhiều hướng để ra khỏi thành, cổng Xuân Bình tương đối hẻo lánh, bên trong và bên ngoài thành không có người ở, có đi hướng này thì không dễ bị phát hiện. Lúc trước khi điều tra Triệu Đạc, Phó Dư từng phát hiện ra, thủ lĩnh cấm quân phụ trách canh giữ cổng này đã từng chịu ân huệ của Bình Hầu.

Nếu muốn âm thầm đưa người ra khỏi thành thì nhất định sẽ đi qua nơi này. ---Đọc FULL tại [Truyenfull.vn](http://Truyenfull.vn)---

Phó Dư đánh cược, thúc roi ngựa đuổi theo.

Thật trùng hợp, đúng lúc này, hắn nhìn thấy một đám vệ binh lén lút mở cổng thành thả một chiếc xe ngựa ra.

Trước khi cổng thành đóng lại, Phó Dư đã kịp đuổi theo, sau một hồi đánh nhau, hai hộ vệ của Triệu gia bị đánh trọng thương, hắn tóm được Triệu Đạc đang thừa dịp đêm đen để tẩu thoát.

Vất vả nửa đêm, cuối cùng hắn vẫn không phụ giao phó của Văn Kiêu.

Văn Kiêu biết được chuyện đêm qua từ Thiên Thiên, nàng thờ phào nhẹ nhõm. Khi biết Triệu Đạc hiện đang bị giam giữ ở Phó gia, nàng do dự một lúc rồi thay quần áo ra khỏi cung.

Dường như biết nàng sẽ đến, Phó Dư vừa hạ triều đã báo cáo tình hình đêm qua cho Bùi Thừa Tư rồi sau đó xin phép về nhà.

“Ý Thánh Thượng là muốn ta xử lý Triệu Đạc!” Phó Dư giải thích: “Sau trận hỏa hoạn đêm qua, Triệu gia đã nhận thi thể kia, tin tức Triệu Đạc táng thân trong biển lửa đã truyền ra ngoài. Nếu để mọi người biết, trước khi hành hình y đổi trắng thay đen, thay mặn đổi dào, suýt nữa để tội phạm chạy thoát, e là tổn hại đến thanh danh của Triều đình!”

“Còn về phần Triệu gia, Trần Thái Phó đã nắm thóp được hãn, đủ để hãn không thể trở mình được, cùng lắm chỉ là vấn đề thời gian, sớm muộn gì cũng có kết cục như chuyện này!”

Con rết trăm chân, chết không ngã xuống, Trần Cảnh cũng không có ý định một lưới bắt hết vây cánh của Triệu gia, để tránh chọc cho “chó cùng rút giậu”, lúc đó càng không thể thu dọn được. Cho dù, Bùi Thừa Tư đã ngầm đồng ý, nhưng hãn vẫn cứ từ từ vây bắt.

Vân Kiều cũng không mấy ngạc nhiên với chuyện này, nàng nhàn nhạt nói: “Vây... giết hãn đi!”

Phó Dư nói: “Không muốn giải hãn đến thỉnh tội trước mộ Lật Cô sao?”

“Lúc ra cung ta cũng có ý nghĩ như vậy. Muốn hãn quỳ trước mộ của Lật Cô và Tiểu Đào, dập đầu thỉnh tội, rồi sau đó giết hãn....” Vân Kiều dừng một chút, sau đó khẽ lắc đầu: “Nhưng bình tĩnh nghĩ lại, ta thấy không nên!”

“Con người xấu xa dơ bẩn như hãn, chỉ liếc mắt thôi cũng khiến người khác ghê tởm. Không nên làm bẩn mắt mẫu tử các nàng!”

“Được!” Phó Dư lập tức đồng ý.

Vân Kiều ở trong phòng uống trà, chỉ mới qua một chén trà nhỏ, Phó Dư đã quay lại.



“Đã giải quyết thỏa đáng rồi,” Phó Dư trầm giọng nói: “Còn về xác chết, ta đã cho người ném ra bãi tha ma!”

Mấy năm nay Triệu Đạc đã quen làm xằng làm bậy, cho dù có hại mạng người, hắn cũng không thềm an táng đàng hoàng, chỉ quẩn vào một tấm chiếu rách, ném ra bãi tha ma.

Nữ nhi của Lật Cô đã nhận kết cục như vậy.

Giờ đây, xem như một vòng nghiệp chướng, nhân quả báo ứng. --  
-Đọc FULL tại [Truyenfull.vn](http://Truyenfull.vn)---

Vân Kiều không tận mắt đi xem, nhưng nàng biết Phó Dư sẽ không lừa mình, hắn nói Triệu Đạc đã chết, tức là y đã xuống địa ngục, hình phạt núi đao biển lửa đang chờ y ở đó.

Tất cả trù tính, chờ đợi của nàng bao lâu nay đều vì ngày hôm nay.

Hiện giờ đã báo được đại thù, Triệu gia cũng đại thương căn cốt, không dám tạo ra sóng gió gì, ở Kinh Thành này không có gì đáng ngại nữa.

“Ta muốn đến thăm Lật Cô, thắp nén hương, nói chuyện tốt này cho nàng biết!” Vân Kiều nhẹ giọng nói.

Dường như bất kỳ yêu cầu nào của nàng, Phó Dư đều đồng ý, hắn nói: “Ta đưa người đi!”

Cho dù hiện giờ hắn là nhân vật có quyền thế, nhưng hắn không ra vẻ mình là tướng quân, vẫn thân thiết với chiến hữu như huynh đệ, ngay cả bổng lộc ban thưởng hắn cũng chia cho nhưng huynh đệ có hoàn cảnh khó khăn, không hề có ý định tích nghiệp gia sản.

Đứng trước mặt Vân Kiều cũng thế, giống hệt như năm đó.

Tuy tuổi hẵn không lớn lắm, nhưng về mặt này khiến người khác vô cùng yên tâm.

Vào thu, hoa lái khi ngày xuân đã biến mất, phía trên mặt hồ lóng lánh cũng rất ít du khách, tiêu điều hơn trước rất nhiều.

Vân Kiều chỉ đến đây hai lần, lần đầu là đến cùng Lật Cô để tưởng nhớ nữ nhi nàng, lần thứ hai là đến an táng cho Lật Cô, còn lần này là đến thắp hương cho nàng.

Nhưng Vân Kiều vẫn nhớ rất rõ đường đi, chân nông chân sâu bước trên đồng ruộng.

Phó Dư im lặng đi bên người Vân Kiều, không hề nói bất cứ lời nào, nhưng lúc nào cũng để ý đến nàng, thỉnh thoảng hẵn đưa tay ra khoảng không phòng hờ, sợ nàng té ngã.

Gần đến nơi, Phó Dư xách giỏ tre cho Vân Kiều, đứng đợi ở đó.

“Lật Cô, ta đến thăm ngươi đây...” Vân Kiều ngồi xổm xuống, nàng nhổ sạch cỏ dại mọc quanh mồ, sau đó đánh lửa đốt giấy tiền, rồi nhẹ giọng nói: “Lúc trước ta đã từng nói, nhất định sẽ không tha cho những kẻ xấu đã hại ngươi, giờ đây, cuối cùng cũng có thể đòi lại công đạo cho ngươi!”

“Chỉ tiếc là, ngày này đến hơi trễ... Ở trên trời, ngươi và Tiểu Đào đoàn tụ với nhau, hẵn sẽ rất vui!”

“Qua một đoạn thời gian nữa, ta sẽ rời khỏi hoàng cung, rời xa kinh thành, sau này sợ là không thể đến thăm ngươi được nữa. Lúc trước ngươi đã từng nói, muốn ta hãy vì bản thân mình trước, nói như vậy, nhất định ngươi sẽ vui vì quyết định này của ta...”

Sau khi Lật Cô mất, Vân Kiều đưa Thiên Thiên ra ngoài cung, bên cạnh không còn ai có thể tâm sự, tất cả hỷ nộ đều giấu kín trong lòng. Lúc này, cuối cùng đã có chỗ để tâm sự, nàng lái nhải nói một hồi lâu.

Cho đến khi giấy tiền cháy hết, nàng mới dừng lại.

“Lật Cô, ta đi đây!” Vân Kiều ngửa đầu nhìn đám mây ở phía chân trời, lộ ra nụ cười.

\*Vân nghĩa là mây, mây sắp được tự do rồi!

Khi nàng đứng lên, cẳng chân vừa tê vừa mỏi, suýt nữa đứng không vững. Cũng may Phó Dư kịp thời phát hiện, nhanh chân tiến đến đỡ nàng.

“Cảm ơn!” Chân cẳng Vân Kiều chậm chạp lui ra, thuận miệng nói: “Mới chớp mắt đã đến tiết trời này. Một thời gian nữa, hoa quế trong trấn quê ta cũng sẽ nở...”

Vào cuối thu, hương thơm bay khắp đất trời.

Rõ ràng, từ nhỏ đến lớn đã quen thuộc với nó, vậy mà giờ đây nhớ lại, giống như đã trải qua mấy đời.

Từ sau khi Phó Dư rời nhà, hắn chỉ mới về nhà vào hôm tiết thanh minh đầu năm, cũng đã nhiều năm không gặp, trong lòng có chút buồn, nhưng ngoài miệng hắn vẫn cười nói: “Ta còn nhớ, cách đây không lâu, người nói là đã học xong cách làm bánh quế hoa, nói là muốn trở tài cho bọn ta thấy...” ---Đọc FULL tại [Truyenfull.vn](http://Truyenfull.vn)---

Kết quả, thành phẩm thảm hại vô cùng, không màu, không vị, bạn bè trong nhóm đều giải tán, chỉ có hắn lo lắng cho Vân Kiều, nên mới cẩn rắng động viên nàng, còn ở lại ăn hai khối bánh.

Cuối cùng, thân thể khó chịu suốt vài hôm, suýt nữa còn đi thỉnh đại phu.

Vân Kiều nhớ đến chuyện xấu hổ của vài năm trước, nàng dờ khóc dờ cười, nhưng nàng muốn biện minh cho bản thân: “Sau này trù nghệ của ta khá hơn nhiều rồi!”

Đặc biệt là sau khi gả cho Bùi Thừa Tư, trù nghệ của nàng đã tiến bộ vượt bậc

Nàng đã từng nghiêm túc muốn làm một thê tử tốt, sống thuận hoà với Bùi Thừa Tư, đến bách niên giai lão.

Chỉ tiếc, tạo hóa trêu ngươi, đẩy đi đến bước đường này.

Phó Dư nhìn nàng thẫn thờ, hần mơ hồ đoán được chút ít, nhưng hần không vạch trần, chỉ thuận thế cười: “Nếu sau này có cơ hội, ngươi thử trở tài một lần, để ta xem có phải là đã tiến bộ hay không?”

Vân Kiều lấy lại tinh thần, trêu gheo theo: “Không nói đến mùi vị, nhưng sẽ không để ngươi ăn đến mức gọi đại phu!”

Gió lạnh xua đi cơn nắng nóng. Phó Dư quay đầu, thoáng nhìn thấy tóc mai của nàng bị gió thổi bay, đầu ngón tay hần khẽ xoa xoa..

Chỉ là, hần chưa kịp mở miệng đã mơ hồ nghe thấy tiếng vó ngựa từ phía xa dồn dập truyền đến, sắc mặt hần nghiêm lại.

Với kinh nghiệm sa trường, hần đặc biệt nhạy bén với động tĩnh này. Tuy Vân Kiều không phát hiện gì, nhưng thấy sắc mặt Phó Dư thay đổi, nàng cũng ý thức được, bèn hỏi: “Làm sao vậy?”

Hỏi xong, nàng nhìn theo ánh mắt Phó Dư, lúc này mới miễn cưỡng thấy một đội nhân mã ở xa tít.

Ở loại địa hình này, theo lý mà nói thì sẽ không xuất hiện trận hình thế này.

Nhãn lực của Phó Dư tốt hơn Vân Kiều, khi nàng còn đang híp mắt quan sát, thì hần đã nhìn ra, rồi trầm giọng nhắc nhở: “Là Thánh Thượng!”

Vân Kiều thay đổi sắc mặt, nàng kinh ngạc sửng sờ tại chỗ.

Nàng ngơ ngác nhìn Bùi Thừa Tư ngày càng đến gần, cho đến khi hấn đến trước mặt, lúc này nàng mới hồi phục tinh thần, nâng tay áo che tránh bụi đất.

Phó Dư hành lễ, Bùi Thừa Tư làm như không nhìn thấy hấn, xoay người xuống ngựa đến trước mặt Vân Kiều.

“A Kiều!” Bùi Thừa Tư nhẹ nhàng thở ra, mặt mày vẫn nghiêm nghị. Hấn đưa tay muốn kéo Vân Kiều, nhưng nàng lại lùi về sau hai bước tránh đi. Ánh mắt hấn sầm xuống: “Lại đây!”

Vân Kiều nhìn thấy được hấn không vui, nhưng nàng không quan tâm, xoay người đến xe ngựa cách đó không xa. Đồng tử của Bùi Thừa Tư co lại, hấn im lặng một hồi rồi đi theo sau.

Thanh Đại canh giữ bên xe im lặng như ve sầu mùa đông. Sau khi hai người lên xe, nàng ta lập tức đưa mắt về phía Phó Dư cách đó không xa nhờ giúp đỡ.

Lần này, Vân Kiều rời cung hết sức vội vàng, cũng không đến xin chỉ thị của Bùi Thừa Tư trước, bên người không có thị vệ giám sát. Nàng đoán Bùi Thừa Tư sẽ nóng vội, nhưng không ngờ, hấn lại tự mình xuất cung.

Nàng không vì vậy mà cảm thấy vui mừng, chỉ cảm thấy phiền phức và bất an. ---Đọc FULL tại [Truyenfull.vn](http://Truyenfull.vn)---

Hai người chìm trong bế tắc, cuối cùng Bùi Thừa Tư lên tiếng trước: “Lần sau rời cung, nàng nên thông báo trước với ta một tiếng!”

Vân Kiều đè nén cảm xúc bất an trong lòng, cố giữ hoà khí nói: “Ta chỉ muốn đến thăm Lật Cô!”

Bùi Thừa Tư dừng một chút rồi nói: “Ta biết!”

Khi biết Vân Kiều lén rời cung, Bùi Thừa Tư lập tức hoảng loạn. --  
-Đọc FULL tại [Truyenfull.vn](http://Truyenfull.vn)---

Vì bản thân hẳn biết rõ, nàng an phận ở lại trong cung là vì canh cánh chuyện của Lật Cô, muốn báo thù cho nàng ta. Hiện giờ đại thù đã báo, trong lòng hẳn nảy sinh nghi ngờ nàng muốn rời đi.

Cho nên lúc này mới tự mình đuổi theo.

Cũng may Vân Kiều vẫn còn ở đây, chứ không hoàn toàn bật vô âm tín, bằng không, không biết hẳn sẽ làm ra chuyện gì nữa.

“Trong lòng ngươi rõ hơn ai hết,” Vân Kiều giương mắt nhìn về phía hẳn, khẽ nhíu mày: “Càng giữ ta ở bên cạnh sẽ càng khiến ngươi bị tra tấn nhiều hơn!”

“Có nghĩa lý gì sao?”

Rất hiếm khi Vân Kiều đề cập rõ chuyện này, Bùi Thừa Tư im lặng một lúc lâu, lúc nàng cho rằng hẳn sẽ không đáp lại, thì hẳn chậm rãi nói: “Rồi mọi chuyện sẽ tốt thôi!”

Vân Kiều dè dặt tầm mắt, nàng không muốn tranh cãi với hẳn, trong lòng thầm nói: “Không bao giờ!”

Có một số việc sẽ bất giác thay đổi theo năm tháng, tỷ như tảng băng cứng rắn rồi sẽ có một ngày bị tan chảy. Nhưng tình yêu của nàng và Bùi Thừa Tư không phải bị phong ấn bởi hiểu lầm, mà là bị đổ bỏ đi không thương tiếc, tựa như nước đổ khó hết.

## Chương 56: Là do hấn gieo gió gặt bão!

Tài ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả

Phó Dư đưa Vân Kiều ra kinh, đến tế lễ Lật Cô, cuối cùng bị Bùi Thừa Tư mang về.

Hồi kinh, vào cung, giữa đường không hề dừng lại, một mạch chạy thẳng.

Sau khi xe ngựa đi qua cánh cửa cung màu son rộng lớn, Vân Kiều để ý hình như Bùi Thừa Tư nhẹ thở ra, tựa như đây mới chính là nơi khiến hấn yên tâm.

Còn Vân Kiều lại cảm thấy ngọt ngọt. Ngay cả khi ngồi chung một chiếc xe ngựa với hấn, cũng khiến nàng khó chịu.

Xe ngựa vừa mới dừng lại Vân Kiều không đợi nội thị kê bậc thềm, nàng đã vén rèm lên, nhẹ nhàng nhảy xuống.

Nàng đi thẳng vào Thanh Hoà Cung, không quay đầu lại.

Cánh tay vươn ra đỡ nàng của Bùi Thừa Tư dừng ở khoảng không.

Các cung nhân xung quanh gục đầu xuống, im bật như ve sầu mùa đông, ngay cả thờ mệnh cũng không dám.

Vừa về Thanh Hoà Cung, Niên ma ma ngồi trên đống lửa nhìn thấy nàng liền vượt ngục, thờ phào: “Lần sau nương nương đừng lỗ mãng như vậy nữa. Thánh Thượng tự mình đến đây, khi biết ngài tự tiện rời cung, sắc mặt đã lập tức thay đổi...”

Vân Kiều không nói gì, chỉ lẳng lẳng thay quần áo, đợi Niên ma ma nhắc nhở xong, lúc này nàng mới cười nhàn nhạt đáp: “Ta biết rồi!”

Sau khi giải quyết Triệu Đạc xong, nàng không phải bận tâm chuyện gì nữa, cũng không cần phải ra cung, việc bây giờ của nàng là chờ đợi.

Đợi Trần Cảnh xử lý xong Triệu gia, chọn thời cơ thích hợp thực hiện lời hứa với nàng.

Hơn nữa, cho dù nàng có “lỗ mãng” thì mọi chuyện không phải dễ làm.

Từ ngày đó, Bùi Thừa Tư luôn nhìn nàng chăm chăm, đến mức hơi thái quá. Ngoại trừ lúc lên triều, triệu tập quan viên nghị sự, thì phần lớn thời gian hẳn đều ở Thanh Hoà Cung, thậm chí còn cho nội thị mang tấu chương sang bên này, tạm thời gác lại phúc đáp.

Theo như lời Hoài Ngọc nói, đội hình phòng ngự trong cung cũng đã âm thầm thay đổi.

Sau khi vào thu, đôi lúc Vân Kiều thường ho khan, Bùi Thừa Tư nghe thấy lập tức truyền thái y đến thăm khám.

Dáng vẻ cho lo lắng từng chút một kia, giống như xem nàng là ngọn đèn mỹ nhân, gió thổi một cái là bay.

Ban đầu, Viện phán còn tưởng có chuyện gì, nhưng y bắt mạch một hồi lâu, cuối cùng cũng không tìm ra chứng bệnh gì, chỉ đành kê phương thuốc la hán quả chưng cách thủy.

Bùi Thừa Tư lại phân phó thêm, vốn dĩ ba ngày bắt mạch một lần, nay sửa lại, hai ngày bắt mạch một lần. Nếu không phải hẳn thấy Vân Kiều bất mãn, sợ là mỗi ngày hẳn đều bảo thái y đến bắt mạch cho nàng.



Tuy là vậy, Vân Kiều vẫn phán bác: “Thân thể ta thế nào, ta tự biết, không cần phải chuyện bé xé ra to!”

“Phòng bệnh vẫn tốt hơn chữa bệnh!” Bùi Thừa Tư liếc Viện phán ở bên: “Huống chi, cũng chẳng tốn công gì!”

Viện phán hiểu ý, vội vã gật đầu đáp lời “đúng vậy”.

Đối với hai người kẻ xướng người hoạ này, Vân Kiều không còn gì để nói, cũng lười tranh cãi, cứ mặc kệ hấn vậy.

Khi nàng đến An Khánh cung thỉnh an, Trần Thái Hậu giữ nàng ở lại chơi cờ, rồi làm như thuận miệng nhắc đến tục lệ xưa của hoàng gia, trong đó có “thu săn”.

Người khai quốc là Võ Đế, ngài ấy giỏi cưỡi ngựa bắn cung, năm đó tự mình lãnh binh đoạt lấy thiên hạ trong thời loạn lạc. Sau khi đăng cơ nắm giữ quyền lực, bản lĩnh của ngài ấy vẫn không hề bị thụt lùi.

Thu săn là tập tục của hoàng gia, do ngài ấy định ra.

Mỗi năm vào tiết trời này, sẽ là lúc hoàng thất, công tử thế gia và nhóm võ tướng bộc lộ khả năng của mình. Trăm năm trước, có vị tướng Tiết Phụng Gia vang danh tứ hải, dành chiến thắng trong thu săn lần đó, được ban thưởng rất nhiều.

Tiên Đế không giỏi cưỡi ngựa bắn cung, cũng không bao giờ xuất trận, chỉ mượn danh “thu săn”, đưa Vi quý phi ra cung du ngoạn hưởng lạc, còn từng chậm trễ không chịu hồi kinh.

“Năm trước Thánh Thượng vừa mới đăng cơ, mọi việc còn chưa ổn thoả, cho nên tập tục thu săn chỉ đành gác lại!” Trần Thái Hậu hạ xuống một quân cờ, bà lơ đãng nói: “Nhưng thu săn là cơ hội tốt để thể hiện hoàng uy, cho nên có lẽ năm nay sẽ tổ chức!”

Vân Kiều còn đang tưởng rằng mình sẽ nghe được một câu chuyện thú vị, nhưng khi nghe xong câu lấp lửng này, nàng cầm quân cờ nâng mắt nhìn bà.

“Nếu người không thích ở trong cung buồn chán, vậy thì nhân cơ hội này đi ra ngoài giải sầu!” Trần Thái Hậu tựa như vô tình nói: “Theo lý thì Hoàng Hậu nên đi theo, nhưng kết quả thế nào, còn phải xem ý của Thánh Thượng!”

Ánh mắt Vân Kiều sáng rực.

Trong lòng nàng hiểu, nếu không phải có mục đích, Thái Hậu sẽ không vô duyên vô đề cập đến chuyện này.

Hoàng cung này bị Bùi Thừa Tư nắm trong lòng bàn tay, có một số việc không thể ra tay được, nhưng khi ra ngoài, sẽ có rất nhiều nơi nàng có thể động tay động chân được.

Lúc này nàng mới hạ xuống quân cờ, cảm tạ Thái Hậu chỉ điểm.

Nhìn thấy trạng thái tinh thần của Vân Kiều thay đổi vì tin tức này, Trần Thái Hậu liền biết nàng đã cảm nhận được ý của Trần Cảnh.

Phượng vị Hoàng Hậu này không biết là có bao nhiêu nữ tử hao tâm tổn trí muốn có được, còn Vân Kiều lại né tránh không kịp, trăm phương ngàn kế muốn bỏ đi.

“Người...” Trần Thái Hậu muốn nói rồi lại thôi.

Vân Kiều đợi một lát, thấy bà vẫn chưa nói ta, nàng cẩn thận hỏi lại: “Nương Nương muốn hỏi gì sao?”

Trần Thái Hậu vén tóc mai, không trả lời.

Vân Kiều thấy vậy, tạm thời đè nén nghi ngờ xuống, chuyên tâm đánh cờ.

Không biết là tài nghệ chơi cờ của nàng tiến bộ, hay là Thái Hậu đang thất thần không yên mà thế cờ này nàng đã thắng.

Từ trước đến nay, đây là lần đầu tiên nàng thắng cờ Thái Hậu.

Vân Kiều có chút vui sướng không thể giấu, sau đó liền mím môi, cười với Thái Hậu: “May mắn thắng được người, xem ra vận khí hôm nay của thần thiếp không tồi!”

Thái Hậu gật đầu cười nói: “Là người đã tiến bộ!”

Không muốn cung nữ đến hầu hạ, Vân Kiều từ nhật phân loại những viên cờ, sau đó nhớ đến chuyện vừa rồi, nàng hiếu kỳ nói: “Vừa rồi ngài thất thần chuyện gì vậy?”

Thái Hậu nhận chung trà từ Tân ma ma, thổi hơi nóng bốc lên, nâng mắt nhìn Vân Kiều xuyên qua làn hơi sương lượn lờ, nhẹ giọng nói: “Ai gia bỗng nhiên nhớ đến Vi thị...”

Vân Kiều giật mình, lúc này nàng mới hay người Thái Hậu đang nhắc đến là Vi quý phi năm đó.

Khi Vân Kiều vào Kinh, Vi quý phi đã hoẵng thệ, nên chưa bao giờ chính thức gặp mặt. Chỉ nghe qua từ lời bàn tán của người khác, nàng biết được vị này là yêu phi ngang tàng, ương ngạnh, tàn nhẫn độc ác.

Hơn nữa, nguyên nhân Bùi Thừa Tư lang bạt giang hồ bao nhiêu năm nay cũng là vì nàng ta, cho nên Vân Kiều không hề có chút ấn tượng tốt nào.

Ngàn vạn lần không ngờ đến, Thái Hậu lại nhìn nàng nhớ đến Vi thị.

Nhìn thấy đôi mắt phân rõ trắng đen tràn đầy vẻ khó hiểu, Trần Thái Hậu nâng tay, đuổi hết cung nhân trong điện ra ngoài, để kể cho Vân Kiều nghe về chuyện năm xưa.

Vi quý phi không phải xuất thân từ danh gia vọng tộc, có thể xem là nhi nữ của thợ săn, còn tiên đế khi đó cũng không phải cửu ngũ chí tôn, mà chỉ là một hoàng tử không được sủng ái.

Mẫu thân tiên đế là cung nữ xuất thân thấp hèn, tướng mạo tầm thường, vô tình được Huệ đế lâm hạnh trong lúc say, thậm chí còn không được đưa về hậu cung, chỉ để lại ở hành cung.

Hoàng tử nổi dỗi của Huệ đế đông đúc, mới đầu lão không thèm để tâm đến một hoàng tử như vậy.

Tuy Tiên đế là huyết mạch của hoàng thất nhưng những năm ở hành cung, cuộc sống còn không bằng những nô tài ở đây, từng chịu không ít khuất nhục.

Vi gia làm việc ở hành cung, không lâu sau đó, Vi quý phi làm bạn với Tiên đế, xem như là thanh mai trúc mã, đôi lúc nàng lén lút giúp mẫu tử bọn họ miếng ăn.

Sau này, những hài tử mà Huệ đế coi trọng tranh giành đoạt đích đến độ “lưỡng bại câu thương”, người chết, kẻ bị giam. Lúc này, lão nản lòng, rốt cuộc mới nhớ đến nhi tử ở hành cung, nên cho người đón về.

Trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi.

Từ đây, Tiên đế một bước lên mây, sau này đăng cơ làm Hoàng đế, liền đưa Vi thị vào cung phong vị Tần.

Khi đó, tuy rằng Vi thị mạnh miệng nói không tha thứ cho người, nhưng vẫn chưa đến nổi danh đá ương ngạnh. Chỉ là phi tần trong cung đông đúc, rất nhiều người ghen ghét nàng được sủng ái, cho nên hãm hại nhau, càng ngày càng nghiêm trọng.

Sau khi Vi thị sinh hoàng tử, nàng được tấn phong lên hàng Phi.

Nhưng nào ngờ, tiểu hoàng tử còn chưa được một tuổi đã mất mạng. Khi điều tra ra thì phát hiện Hiền phi sai vũ cơ đang được sủng ái hạ độc thủ.

Vì vậy, Vi thị mới phát điên, dìm chết nữ cơ kia xuống hồ sen giữa trời đông lạnh giá, cũng từ đó căm hận luôn cả Tiên đế.

Tiên đế áy náy cùng cực, lão phế Hiền phi, nâng Vi thị lên làm Quý Phi, lại còn phá lệ đề bạt người nhà của nàng, tìm mọi cách để bù đắp.

“Mọi người đều nói, Vi thị ỷ vào tình cảm của Tiên đế nên mê hoặc đế vương!” Trần Thái Hậu khẽ thở dài: “Nhưng ai gia thấy, nàng dường như bị hậu cung này bức đến điên rồi...”

Lúc trước, Trần Thái Hậu cũng từng căm hận Vi quý phi, sau này nhìn lại, bà lại cảm thấy vừa đáng thương vừa đáng giận.

Đối với “giao dịch” của Trần Cảnh và Vân Kiều, ban đầu Trần Thái hậu không đồng tình, sau, bà nghĩ đến chuyện của Vi thị khi xưa, cho nên dần dà thay đổi ý định.

Thật ra, bà không cảm thấy với tâm tính của Vân kiều thì nàng có thể hại đến mạng người, chỉ là nếu nàng ở lại thì ai cũng không có kết quả tốt.

Vân Kiều uống hơn phân nửa chén trà nhỏ, trầm mặc một hồi rồi thở dài.

Từ trước đến này, trong lòng Vân Kiều, Vi Quý Phi luôn ứng với ba chữ “Nữ nhân ác”, giờ đây nghe xong chuyện này, không đến nỗi xóa bỏ hết những tội ác mà bà gây ra, nhưng không tránh khỏi thẫn thức.

Nói là thanh mai trúc mã nhưng một bên thì hẳn yêu thương chân thành, còn một bên thì hẳn lại đi ngủ với phi tần, nạp cơ vũ. Vi Quý

phi dùng tình yêu cả đời mình để đổi đãi với hăn, cho nên sinh hận... Đúng như câu “nữ nhân đã yêu vào rồi thì khó mà thoát ra”.

Thật cũng không ngoa.

Đây cũng là nguyên nhân khiến Vân Kiều nhất định phải rời khỏi đây.

“Vớ một số ít người mà nói, đây thật sự không phải là nơi tốt đẹp gì, nếu người đã suy nghĩ kỹ rồi...” Trần Thái Hậu dừng một chút, sau đó ẩn ý nói: “Vậy thì trở về thôi!”

Ở trong cung lâu như vậy, đôi lúc Trần Thái Hậu đối xử với nàng nghiêm khắc một chút, nhưng đều xuất phát từ ý tốt, nàng cũng học được rất nhiều điều. Vân Kiều cung kính hành lễ, tha thiết nói: “Đa tạ ngài bao lâu nay đã quan tâm đến Vân Kiều, Vân Kiều nguyện ghi lòng tạc dạ!”

Trần Thái Hậu mỉm cười nhìn nàng, khẽ gật đầu.

Dáng vẻ ung dung đoan trang của bà khiến Vân Kiều nhớ đến hoa mẫu đơn xinh đẹp.

Một bông hoa phú quý như vậy thích hợp sống ở trong cung, chấp chưởng quyền uy hơn, còn nàng chỉ là một đoá bồ công anh sinh trưởng ở ven đường, vô tình bị gió thổi nhào vào cung đình, lẫn quẩn một hồi cũng nên rời đi.

Sau khi trở lại Thanh Hoà cung, Vân Kiều ngẫm nghĩ lại lời của Thái hậu nói.

Nàng không biết Trần Cảnh đã sắp xếp chi tiết thế nào, nhưng nàng biết, bản thân mình cần phải ra cung lúc thu săn. Chuyện kế tiếp đã có Trần Cảnh lo, cho nên lúc này nàng phải nghĩ cách cho mình.

Tuy nói là dựa theo lệ xưa, thu săn phải có Hoàng Hậu đi theo.

Nhưng Bùi Thừa Tư chưa từng tìm dịp để nói, cũng như chưa từng nhắc đến với nàng, cho nên Vân Kiều sinh ra hoài nghi, dường như hẳn không có ý định cho nàng xuất cung cùng.

Vân Kiều cân nhắc vài hôm, Bùi Thừa Tư vẫn không đề cập đến thu săn, nhưng lại cho Thiên Thiên vào cung.

“Sao đột nhiên muội lại đến đây?” Vân Kiều hỏi han: “Có chuyện gì sao?”

Thiên Thiên thấy vẻ mặt đầy nghi hoặc của Vân Kiều ngỡ ngác không biết gì, nàng bắt đấ dĩ lắ đầu: “Vân tỷ, chẳng lẽ tỷ đã quên sinh thần của mình rồi sao?”

Vân Kiều ngẩn ra, nhắm tính lại này, lúc này mới vỡ lẽ.

Từ sau khi phụ thân qua đời, nàng bơ vơ một mình, những năm đầu sống chật vật, vốn đã không có thói quen làm sinh thần. Khi nào nhớ đến sẽ ăn một bát mì trường thọ, còn nếu không nhớ thì mỗi ngày trôi qua đều như nhau.

Gần đây, trước là chuyên tâm báo thù cho Lật Cô, sau lại nghĩ đến chuyện thu săn, cho nên không hề nhớ đến việc này.

Mà lúc trước, khi Vân Kiều ghi tên vào gia phả của Trần gia, bát tự sinh thần cũng đổi, cho nên cung nhân cũng không hề biết hôm nay là sinh thần của nàng.

Nếu không phải Thiên Thiên đến nhắc, sợ là nàng sẽ cứ vậy cho qua.

“Đây là bùa bình an muội cầu ở Tướng Quốc Tự, và một chiếc khăn tay do muội tự thêu!” Thiên Thiên lấy ra lễ vật đã chuẩn bị, tặng cho Vân Kiều: “Còn có nguyên liệu của Nguyên cô nương nhờ muội mang đến, nàng ấy nói đây là thứ mang được từ Nam Tân, chưa chắc trong cung đã có!”

Nói xong, cung nhân mang hộp nguyên liệu đưa vào phòng.

Nguyên Anh rất biết sở thích của Vân Kiều, khi tặng nguyên liệu còn đặc biệt để trong hộp màu thiên thanh.

Vân Kiều xem từng cái một, mí mắt cong lên cười nói: “Phiền mọi người quan tâm!”

Thanh Đại ở bên cạnh thấy dáng vẻ này của nàng, cảm thấy khó hiểu.

Từ trước đến nay, Bùi Thừa Tư cho người tặng đồ lại đây không thiếu thứ gì, kỳ trân dị bảo có thể nói là khiến người hoa cả mắt, nhưng Vân Kiều lại không thèm ngó tới.

Hiện giờ lại vui vẻ phấn chấn với những đồ vật nhỏ nhoi này.

“Còn có cái này,” Thiên Thiên cẩn thận lấy một vật từ trong túi tiền ra, nâng tới trước mặt Vân Kiều: “Phó ca ca bảo muội tiện đường mang đến cho tỷ!”

Đó là một con chim nhạn bằng ngọc được điêu khắc tinh xảo, chỉ là nhìn từng nét trạm trổ thì không được sắc sảo lắm.

“Phó ca ca không cho muội nói, nhưng mà...” Thiên Thiên dừng lại một chút, sau đó nhỏ giọng: “Cái này là do chính tay huynh ấy khắc đó!”

Vân Kiều tiếp nhận nhạn ngọc, đầu ngón tay nhẹ vuốt ve hoa văn bên trên, liền bật cười: “Thảo nào, ta còn đang nghĩ ngọc tốt như vậy, có thợ thủ công nào dám động đao?”

“Hắn đang dùng lại kỹ xảo lúc nhỏ sao?”

Lúc nhỏ, Phó Dư nổi hứng, từng đến nhà thợ thủ công ở thị trấn học khắc gỗ một thời gian, nhưng không chú tâm lắm, khắc ra đồ vật có cái giống có cái không.



So ra mà nói, Nhạn ngọc này đã là tiến bộ vượt bậc.

Thường ngày hấn gươm múa kiếm, giờ lại bắt ngồi một chỗ chạm khắc từng mũi dao nhỏ... chỉ tưởng tượng ra bộ dạng kia thôi, ý cười trong mắt Vân Kiều càng sâu hơn.

“Phó ca ca nói, ngọc này là huynh ấy tìm được khi đến Tây Vực. Mọii thấy, trước khi hạ đao, huynh ấy đã thử qua mẫu gỗ rất nhiều lần rồi!” Thiên Thiên cười nói.

Vân Kiều cẩn thận cất kỹ lễ vật sinh thần, nhân tiện trò chuyện với Thiên Thiên về chuyện thời thơ ấu.

Hoài Ngọc biết sinh thần của nàng, hấn không yêu cầu phòng bếp làm đồ ăn thịnh soạn, mà chỉ nấu những món thường ngày, nhưng có thêm mì trường thọ.

Tỷ mọii hai người tâm sự một hồi lâu, mãi cho đến khi hoàng hôn buông xuống, Vân Kiều mới gọi người đưa Thiên Thiên ra khỏi cung. Trong người nàng cảm thấy có chút mệt mỏi, sau khi tiễn Thiên Thiên đi, nàng tựa người lên giường ở thư phòng nghỉ tạm.

Gian ngoài truyền đến tiếng bước chân, Vân Kiều mở mắt nhìn qua. Cách bức bình phong, nàng lờ mờ nhìn thấy bóng dáng nam nhân mặc thanh y.

Nàng không nghĩ nhiều, thuận miệng gọi: “Hoài Ngọc?”

Thân hình kia dừng lại, Vân Kiều đang định hỏi Hoài Ngọc đang làm trò gì, thì thấy người nọ vòng qua tấm bình phong, cho nên lời đến miệng nàng đột nhiên nghẹn lại.

Hấn không phải Hoài Ngọc.

Mà là Bùi Thừa Tư.

Thường phục của hần rất hiếm có màu xanh, càng không có áo xanh chất liệu thô ráp như vậy, toàn thân trên dưới không mang bất kỳ trang sức ngọc bội nào, trông cực kỳ mộc mạc.

Không hề giống một Đế Vương.

Ánh nắng mờ nhạt xuyên qua cửa sổ, chiếu lên sườn mặt của hần, phác họa ra hình dáng vô cùng quen thuộc với Vân Kiều, khiến nàng sinh ra ảo giác.

Tựa như người đứng trước mặt nàng bây giờ là chàng thư sinh nghèo năm đó khiến nàng nhất kiến chung tình.

Đã lâu rồi Bùi Thừa Tư chưa từng nhìn thấy thần sắc này trên mặt Vân Kiều, khiến tim hần đập nhanh hơn. Nhưng đến khi Vân Kiều phục hồi tinh thần, chút dịu dàng này liền lướt qua nhanh.

Hần trơ mắt nhìn đôi mắt Vân Kiều tối đi, rồi chuyển sang giá lạnh như trước.

Khoảnh khắc vừa rồi, giống như phản chiếu lại giấc mộng cũ, nhưng hần không thể quay về đoạn thời gian đó.

“A Kiều,” Bùi Thừa Tư gọi tên nàng, dịu dàng nói: “Chúng ta ra ngoài đi dạo đi!”

Thái độ của hần không còn kiêu ngạo nữa, cũng không mang theo ý tứ lấy lòng, mà giống như năm đó ở Bình Thành, mang theo chút thân mật thường ngày.

Vân Kiều thất thần, sau khi bình tĩnh lại, nàng có chút buồn cười.

Lúc trước, nàng cãi nhau với Bùi Thừa Tư, lúc ấy vừa muốn phát tiết vừa muốn xả giận, nàng từng nói muốn hần mặc thanh y thì nàng mới chịu giao hoan. Khi đó, Bùi Thừa Tư tức giận vì những lời này, đến mức hai mắt đều đỏ hoe, hần mặc kệ tất cả cưỡng bức nàng, còn nói nàng “Đừng sống trong quá khứ nữa!”

Hiện giờ, Bùi Thừa Tư lại muốn mặt y phục vải bố tầm thường, vụng về bắt chước lại bản thân mình lúc trước để lấy lòng nàng.

Vân Kiều không hề cảm động, chỉ cảm thấy con người hẳn thật “lỗi thời”.

Thời điểm cần để tâm thì lại không chịu để tâm, lúc nên buông bỏ thì một mực níu giữ, phá nát tình cảm của hai người đến độ này.

Còn phải chịu tra tấn, đều là do hẳn gieo gió gặt bão.

Vân Kiều mấp máy môi, muốn lên tiếng từ chối, nhưng phút chốc nàng nhớ đến chuyện thu săn, đành nuốt hết những lời kia xuống.

Nếu nàng phát tiết theo bản năng, e là sẽ bỏ lỡ cơ hội này.

“Đi đâu?” Vân Kiều bày ra bộ dạng hào hứng, tùy ý nói.

Bùi Thừa Tư thấy nàng có hứng thú, lập tức cười nói: “Ngoài cung!”

Vân Kiều như đang suy nghĩ điều gì, nàng nhìn chăm chăm Bùi Thừa Tư một hồi, không ngờ hẳn lại yên tâm đưa nàng ra khỏi cung. Vân Kiều phải ồng tay áo đứng dậy nói: “Đợi ta đổi xiêm y!”

Niên ma ma biết nàng muốn ra cung cùng với Bùi Thừa Tư, lập tức cho người lấy váy áo màu thiên thanh đến, sau khi thay xong sánh bước cùng với Bùi Thừa Tư trông thật xứng đôi.

Vốn dĩ, tướng mạo của hai người rất đẹp, đứng chung một chỗ giống như đôi tình nhân.

Nếu không phải vì nét mặt Vân Kiều có chút xa cách thì trông rất giống đôi tiểu phu thê ở dân gian.

Mặt Bùi Thừa Tư rạng rỡ ý cười, không để ý đến vẻ lạnh lùng của Vân Kiều.

Với hăn mà nói, có thể đưa nàng ra ngoài là đã xem là có tiến triển rồi, không cần gấp gáp hòa hợp như lúc đầu.

Trong lòng Vân Kiều rất rõ, hành động này của Bùi Thừa Tư tám phần là vì sinh thần của nàng. Nàng còn tưởng rằng sẽ lên xe ngựa ra ngoài cung như mọi khi, nhưng không ngờ hăn lại dắt nàng đến hướng đông.

Vân Kiều hiểu kỳ đi theo, chưa đến Đông Hoa môn nàng đã mơ hồ nghe tiếng náo nhiệt bên ngoài, nghi hoặc trong lòng càng nổi lên nhiều hơn.

Khi mới đến Kinh Thành, Vân Kiều từng nghe Nguyên Anh nói về chợ đêm trong kinh, tuy nơi đó nhộn nhịp nhưng không gần hoàng cung. Sau này vào cung, nàng có nghe ma ma nhắc đến, bên ngoài cổng Đông Hoa lúc trước từng là phố phường đông đúc, chỉ là sau khi đại loạn đoạt đích xảy ra, Huệ Đế hạ lệnh cấm hoạt động.

Khi đó nàng còn tiếc nuối, nhưng để tránh cho Bùi Thừa Tư phiền lòng, nàng đành im lặng không nhắc đến.

Sau khi đi theo Bùi Thừa Tư ra cổng Đông Hoa, ánh đèn đường và khói lửa ập vào mắt nàng. Sạp bán hàng có muôn vàn kiểu dáng và màu sắc rực rỡ, thức ăn, mút hoa quả, ngọc ngà, châu báu, kim thoa, trâm cài, quần áo đều có cả, tiếng rao hàng, ra giá, mặc cả vang lên bên tai không dứt.

Không có chút uy nghiêm nào với nơi bên kia bức tường, giống như đường phố của Phố Chu Tước.

Từ nhỏ, Vân Kiều đã là người thích náo nhiệt, ở trong cung thanh tịnh lâu ngày, bất chợt nhìn thấy tình cảnh này, giống như được xuống “hạ giới”.

Bất giác, nét mặt nghiêm nghị của nàng mất đi, nàng tò mò nhìn ngó xung quanh, ánh nến rực rỡ phản chiếu trong đôi mắt nàng tràn đầy sức sống khiến người khác động lòng.

Bùi Thừa Tư nhìn nàng, hai tay hẩn nắm chặt.

Tại sao trước đây hẩn lại muốn nhét Vân Kiều hoạt bát lanh lợi vào thân xác đoan trang hiền dịu, nhất quyết muốn nàng “đủ tư cách làm Hoàng hậu”?

Ngồi ở vị trí Đế Vương, trong tay nắm binh quyền, vốn là người định ra quy củ, kết quả lại bị quy củ bài xích, thậm chí còn dùng những thứ đó để thao túng Vân Kiều.

Quả thực ngu không ai bằng.

Vân Kiều không hỏi gì nhiều, chỉ nhìn ngấm khắp nơi. Bùi Thừa Tư cũng không lên tiếng quấy rầy nàng, hẩn lặng lẽ đi bên cạnh, đợi khi nàng ưng ý thứ gì, hẩn sẽ ở phía sau trả tiền.

Vân Kiều thưởng thức hết các món ăn ở đây, rồi chơi ném vòng, ném thẻ vào bình rượu, rồi đi dạo hết con phố dài, lúc này đã tốn một khoảng thời gian.

Vân Kiều xoa xoa cổ, thoáng nhìn thấy Bùi Thừa Tư xách đồ cho nàng, nàng liền sửng sốt.

“Sao lại không đưa cho cung nhân xách?” Chân mày Vân Kiều khế nhíu lại.

Thấy nàng chủ động mở miệng, ý cười trên mặt Bùi Thừa Tư càng rõ hơn, hẩn nói: “Không muốn quấy rầy các nàng!”

Vân Kiều thông thả đi đằng trước, đưa tay chỉ toàn bộ phố này: “Người nói đi, đây là ý gì?”

“Ta nhớ nàng là người thích náo nhiệt, ở trong cung lâu khó tránh sẽ cảm thấy buồn tẻ. Nên hạ lệnh, cho người khôi phục lại phố phường từng bị Huệ Đế cấm!” Bùi Thừa Tư nhìn ngọn đèn dầu trái dài hết con đường dài, hẩn cười dịu dàng nói: “Từ nay về sau, con

phố này sẽ càng nhộn nhịp, nếu khi nào nàng cảm thấy không vui, có thể thay xiêm y, đến đây đi dạo...”

Đoạn đường dài tràn đầy khói lửa nhộn nhịp này là quà sinh thần Bùi Thừa Tư dành tặng nàng.

Ngay cả nhóm khuê tú thế gia, quyền quý ai cũng rất rõ đạo lý “cửa cung sâu như biển”, sau khi vào cung là phải thu lại tính tình, không dám làm trái yêu cầu.

Cho nên, khi đó tuy Vân Kiều cảm thấy có tiếc nuối, nhưng chưa từng nhắc đến.

Lúc đó trong lòng nàng cũng biết, Bùi Thừa Tư sẽ không đồng ý, vì việc này sẽ được gọi là “tổn công vô ích”.

Nào ngờ, quanh đi quẩn lại, Bùi Thừa Tư lại dọn dẹp chướng ngại, chuẩn bị chu toàn mọi thứ, hai tay dâng lên cho nàng.

Vân Kiều đưa tay che mắt mình lại.

Dựa vào tình cảm của nàng đối với Bùi Thừa Tư lúc trước, nếu nhận được một “phần quà” như thế này, e là nàng sẽ nhường nhịn hẳn mọi thứ.

Nhưng tình cảm đến muộn còn rẻ hơn rơm cỏ, nàng không còn háo hức nữa.

Vào chính lúc im lặng này, phía chân trời đột nhiên truyền đến tiếng nổ của pháo hoa, các bá tánh đồng loạt dừng việc trên tay, ngẩng đầu nhìn.

Vân Kiều cũng ngược mắt theo bản năng, nhìn về phía pháo hoa sáng lạn kia.

Bầu trời đen nhánh trong đêm đen tràn ra các màu sắc của pháo hoa, kéo dài không dứt, mọi người kinh ngạc cảm thán, sôi nổi bàn

luận phỏng đoán nguyên do. Ngoài đêm giao thừa, tết nguyên tiêu ra thì một màn pháo hoa như vậy thường chúc mừng dịp trọng đại.

“A Kiều, sinh thần vui vẻ!” Bùi Thừa Tư rũ mắt nhìn nàng, ánh mắt hấn ở trong màn đêm cực kỳ dịu dàng.

Vân Kiều chớp mắt không nói một lời.

“Lúc trước là ta đi sai đường, làm tổn thương trái tim nàng,” Bùi Thừa Tư trịnh trọng gần như thề thốt: “Sau này sẽ không như vậy nữa!”

“Ta có thể xin nàng, cho ta một cơ hội nữa được không?”

“Chúng ta... bắt đầu lại từ đầu!”

Vân Kiều im lặng một hồi lâu, nhìn thấy vẻ mặt mong chờ của Bùi Thừa Tư từ từ mất đi, cuối cùng khi pháo hoa đã dừng lại, nàng nhớ đến “thu sẵn”, nên nhẹ gạt đầu.

Bùi Thừa Tư mừng như điên, nhưng hấn lại nghi ngờ mình bị ảo giác. Vẻ trầm ổn từ xưa đến nay của hấn bay sạch, hấn đi theo phía nàng hỏi lại: “A Kiều, vừa rồi nàng gạt đầu phải không?”

Vân Kiều không thèm để ý, bước về phía trước.

Trong lòng nàng thầm nghĩ, không biết sau này Bùi Thừa Tư có nhớ lại lúc này không? Đến lúc đó hấn sẽ có cảm giác gì?

## **Chương 57: Người như bụi thừa tư không nên đến gần, phải tránh càng xa càng tốt!**

Tài ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả

Hết màn pháo hoa, đêm cũng đã khuya, đã đến giờ nên trở về cung.

Đêm khuya lạnh lẽo, Thanh Đại đã chuẩn bị áo choàng từ trước, nàng tiến lên, còn chưa kịp mở miệng đã bị Bụi Thừa Tư ngăn lại.

Hắn không để cho cung nhân hầu hạ, tự hắn khoác áo choàng cho Vân Kiều.

Khung cảnh này ở trong mắt người khác cực kỳ giống một đôi tiểu phu thê hoà thuận ân ái.

“Công tử, mua tặng phu nhân hộp phấn mặt đi!” Tiểu thương bán son phấn ở bên đường chào mời khách như thường lệ. Nàng thấy Bụi Thừa Tư đưa mắt nhìn qua, lập tức đơn đả nói tiếp: “Phấn mặt nhà ta chất lượng tốt, hình thức cũng đẹp...”

Cô nương này mồm méo nhanh nhẹn, khen phấn mặt của nhà mình lên tận trời xanh, còn nhận tiện khen cả dung mạo của Vân Kiều, khen hai người xứng đôi vừa lứa, thật sự nghe rất bùi tai.

Như thế không mua phấn mặt này là cực kỳ có lỗi với lời khen từ nãy giờ của nàng.

Trong cung không thiếu gì, son phấn, trang sức nào cũng có. Vốn dĩ Vân Kiều chẳng có hứng thú gì, nhưng thấy dáng vẻ này của nàng, Vân Kiều nở nụ cười.



Không phải vì vài câu khen tặng kia, mà vì cô nương này khiến nàng nhớ đến bản thân mình lúc trước. Đặc biệt là khi vừa mới bắt đầu buôn bán, mồm mép phải luyện thật nhiều chỉ vì vài hộp phấn mặt.

Trời sinh Vân Kiều có đôi mắt đào hoa, đuôi mắt hơi cong lên, lúc cười rộ trông rất xinh đẹp, khiến cho tâm tình người đối diện trở nên tốt hơn.

Đặc biệt là dưới ngọn đèn dầu leo lắt, trông càng giống một bức danh hoạ truyền qua nhiều đời.

Lúc trước còn ở Bình Thành, ngày nào Bùi Thừa Tư cũng nhìn thấy, bất giác đã thành thói quen. Hiện giờ đã lâu không được nhìn, bắt gặp dáng vẻ này của nàng khiến Bùi Thừa Tư vừa xúc động vừa lưu luyến.

Đột nhiên hấn hiếu ra, vì sao lại có “nụ cười ngàn vàng”.

Minh Vũ bán phấn sừng sốt, nàng khựng lại, có chút bối rối, không biết câu nào của mình có thể khiến cho mỹ nhân đang lạnh lùng phải nở nụ cười.

Thấy nàng tiến đến, Minh Vũ vội đưa phấn trong tay lên, lời nói mang ý lấy lòng: “Nếu phu nhân thấy thích có thể xem thử!”

Vân Kiều đưa tay nhận nhưng nàng không nhìn nó, ánh mắt lại dừng ở hộp hương liệu bên cạnh.

Minh Vũ lập tức cầm hộp hương liệu đến, ân cần nói: “Đây là hương liệu tốt nhất của nhà ta, gọi là “Lương Hạ”, mùi giống bạc hà, nhưng dịu dàng trầm tĩnh...”

Không cần người khác giới thiệu, Vân Kiều cũng biết rõ. Bởi vì hương này là do chính nàng điều chế ra, chỉ là mùi hương này có hơi khác.

Còn đang thắc mắc, bỗng nhiên nàng nhớ đến nửa rương hương liệu lúc trước mình nhờ Nguyễn Anh xử lý hộ, trong lòng liền có suy đoán.

“Hương này là người bắt chước chế lại sao?” Vân Kiều cười hỏi.

Minh Vũ ngẩn ra, nàng kinh ngạc vuốt mái tóc, ngỡ ngàng nói: “Sao phu nhân biết?”

“Lúc trước khi nghiên cứu chế tạo hương này, ta đã tốn rất nhiều công sức, người có thể bắt chước đến tám chín phần, xem ra cũng vất vả không ít...”

Vân Kiều không những không truy ngọn ngành, còn chỉ ra hương này không đủ nguyên liệu, thậm chí còn phân thích thứ tự, phân lượng để điều chế hương này cho Minh Vũ nghe.

Minh Vũ nén kinh ngạc, ghi nhớ hết những lời Vân Kiều nói, chợt nàng bừng tỉnh: “Hoá ra là vậy, ta cảm thấy quái lạ, làm thế nào cũng không giống y hệt được!”

Khi bị vạch trần bắt chước điều chế, Minh Vũ cảm thấy có chút xấu hổ, không ngờ chính chủ không trách cứ, còn đem hết phương thức điều chế truyền thụ cho mình không chút giấu giếm.

Minh Vũ nghiêm túc hành lễ, chân thành nói: “Tạ ơn phu nhân đã chỉ điểm!”

Vân Kiều khẽ mỉm cười, nàng không ở lại lâu, cầm hai hộp phấn mặt trên sạp rồi rời đi.

Bùi Thừa Tư thả hai khối bạc xuống, rồi đuổi theo nàng, hấn cười nói: “Ta thấy nàng hình như rất thích cô nương bán phấn kia!”

Vân Kiều vui vẻ, đương nhiên hấn cũng vui, chỉ là có chút tò mò.

“Người không thấy nàng ấy hơi giống ta sao?” Vân Kiều hỏi lại, khi nhìn thấy Bùi Thừa Tư ngẩn ra nàng mới ngỡ ra: “Cũng đúng, người chưa từng thấy dáng vẻ của ta khi ra ngoài mua bán!”

Khi nàng gặp Bùi Thừa Tư, tình hình đã tốt hơn rất nhiều, trên tay không thiếu bạc, cũng không cần vài hộp phấn mà khua môi múa mép lấy lòng người khác nữa.

Một mình nàng cẩn rắng chịu đựng trải qua hai năm khó khăn kia.

Bùi Thừa Tư ghen họng.

Hắn biết lúc nhỏ Vân Kiều sống không dễ dàng gì, nhưng mỗi khi Vân Kiều đề cập đến chuyện cũ, nàng luôn nói với giọng điệu nhẹ nhàng băng quơ, vả lại cũng chỉ nói đến những chuyện thú vị đã trải qua, nàng chưa từng than thở mình đã khổ sở thế nào, đến mức hắn không hề nghĩ gì đến nó.

Một tiểu cô nương không cha không mẹ, tự mình ra đời làm ăn buôn bán, thì phải nỗ lực và chịu biết bao nhiêu gian khổ đây?

Lúc trước, sự quan tâm của hắn đối với Vân Kiều không bằng một phần mười nàng đối với hắn. Cho đến bây giờ, bị nàng coi thường thế nào đi chăng nữa cũng là đáng đời, hắn không xứng oán hận nửa lời.

Sau khi vào cổng Đông Hoa, âm thanh huyền ảo bị ném lại phía sau, càng ngày càng mơ hồ, rồi biến mất.

Khắp nơi trong cung đều yên tĩnh, chỉ có tiếng gió rất nhỏ.

Bùi Thừa Tư tự cầm đèn lồng, sóng vai đi bên cạnh nàng, ánh nến ấm áp khẽ đong đưa, không hiểu sao lại khiến cho Vân Kiều nhớ lại chuyện cũ.

Đó là vào đầu đông. Nàng bận rộn tới lui vì hàng hoá gặp vấn đề, mãi cho đến đêm vẫn còn đợi ở bến tàu.

Vốn, nàng đã nhờ người báo tin về nhà, nói mình sẽ về trễ, bảo Bùi Thừa Tư đừng lo lắng.

Nhưng hấn vẫn không yên lòng, tự tìm đến đây.

Bùi Thừa Tư mang áo choàng thật dày cho nàng, cầm đèn lồng phủ kín giấy, đưa nàng về nhà.

Khi đó nàng cực kỳ hạnh phúc, ôm cánh tay Bùi Thừa Tư làm nũng, nàng nói bao năm qua nàng sống một mình, trong nhà không ai ngóng trông, càng không có người đến đón nàng... cho nên có phu quân vẫn tốt hơn.

Bùi Thừa Tư dờ khóc dờ cười kéo áo choàng lại cho nàng, rồi cười nói: “Sau này ta sẽ ở bên cạnh nàng!”

Rõ ràng đứng trong gió lạnh, nhưng trong lòng lại vô cùng ấm áp.

Khi đó, nàng rất muốn ở với Bùi Thừa Tư cả đời giống như vậy, mong rằng khi hai người bạc đầu vẫn có thể cùng đi nhau sóng vai.

Nào nghĩ đến chỉ mới qua mấy năm, cảnh còn người mất, cùng ở chung một chỗ nhưng lòng đầy toan tính.

Vân Kiều quay đầu đi, đưa tay dè khoé mắt.

Bùi Thừa Tư nhận thấy nàng khác thường, hấn quan tâm hỏi: “Nàng sao vậy?”

Vân Kiều lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Gió thổi vào mắt thôi!”

Trong lòng nàng biết rõ, nếu nàng nói chuyện vừa rồi cho Bùi Thừa Tư nghe, thì chắc chắn hấn sẽ càng thêm áy náy nhưng nàng không muốn làm như vậy.

Nàng vẫn muốn giữ lại chút ít hồi ức đã từng khiến nàng xúc động, không ai được phép vấy bẩn nó.

Đi đến trước cửa Thanh Hoà Cung, Vân Kiều dừng bước, khẽ trêu chọc: “Dừng lại đi, đã là bắt đầu lại thì không thể mới đêm đầu đã ngủ lại!”

Bùi Thừa Tư bị những lời này chọc cười, hấn ôn tồn nói: “Vậy ngày mai gặp lại!”

“Được!” Vân Kiều gật đầu, nương theo ngọn đèn nhìn hấn, sau đó xoay người bước qua ngạch cửa.

Bùi Thừa Tư nhìn theo, cho đến khi nàng khuất dạng, lúc này mới trở về Tử Thần Điện.

Tự sau ngày xảy ra chuyện ở thư phòng hôm đó, Hoài Ngọc cố tình trốn tránh Bùi Thừa Tư, chỉ cần có hấn ở đây, y sẽ không hầu hạ bên cạnh Vân Kiều nữa.

Lúc này, thấy Vân Kiều trở về một mình, hấn mới xuất hiện.

“Đêm khuya gió lạnh, ngài ở ngoài lâu như vậy, uống chén canh gừng xua đuổi hàn khí đi!” Hoài Ngọc khuyên nhủ, đưa chén canh đã chuẩn bị từ trước.

Sau khi tách khỏi Bùi Thừa Tư, Vân Kiều không hề che giấu vẻ mặt ủ rũ, nàng mệt mỏi tiếp nhận chén canh, uống mấy ngụm rồi bỏ xuống.

Nàng ngược mắt nhìn Hoài Ngọc đứng bên cạnh, lại nghĩ đến Bùi Thừa Tư vừa rồi.

Bùi Thừa Tư nói với nàng muốn “bắt đầu lại từ đầu”, trong tình thế ép buộc, nàng gật đầu đồng ý, trong lòng lại nghĩ “lừa mình dối người”.

Có một số việc có lẽ sẽ có thể bắt đầu lại từ đầu, nhưng giữa bọn họ, làm gì có con đường này? Ai biết được hấn có giẫm lên vết xe đổ hay không?

Vì nàng đã không còn tin con người Bùi Thừa Tư nữa rồi.

Tình ái là thứ hư vô mờ mịt không đáng tin, không đáng để hao tổn tâm tư.

Dường như Hoài Ngọc cảm nhận được ánh mắt của nàng, hấn nhìn lại, dịu giọng nói: “Không còn sớm nữa, nường nường còn chưa nghỉ sao?”

Tới lui lâu như vậy, Vân Kiều có chút mệt mỏi, nàng che miệng ngáp một cái, trong mắt hiện lên chút ánh nước. Nàng nheo mắt nhìn về phía Hoài Ngọc, càng cảm thấy đáng vẻ dịu dàng này rất giống Bùi Thừa Tư.

Nhưng nàng cũng biết, đây chỉ là trùng hợp, hai người này cách nhau tám sào cũng không liên quan đến nhau.

Hoài Ngọc lúng túng dưới ánh mắt mông lung của nàng, hấn cảm thấy giọng mình hơi khô: “Ngài mệt rồi!”

“Đúng vậy, nên đi nghỉ thôi!” Vân Kiều chống bàn đứng dậy, miệng lẩm bẩm: “Ngày sau còn có việc phải làm!”

Âm thanh của tràng pháo hoa trong đêm kia lớn như vậy, khắp kinh thành này có rất nhiều người nhìn thấy. Bá tánh tầm thường thì xem náo nhiệt, nhưng đại bộ phận triều thần thì không nhẹ nhàng như vậy.

Trong lòng mọi người biết rõ, đây nhất định là do Thánh Thượng ra lệnh. Nhưng không phải ngày lễ, tết, cũng không phải dịp gì đặc biệt, sao lại bắn pháo hoa?

Sáng hôm sau, trước buổi triều, triều thần tụ tại một chỗ xì xào nghị luận, có người còn đến hỏi cả Trần Cảnh.

Đêm qua, Trần Cảnh bị tiếng pháo hoa kinh động, hấn khoác áo đứng dậy, nhìn qua cửa sổ. Nhớ đến trước đó, Bùi Thừa Tư hạ lệnh

khôi phục đường phố sau cổng Đông Hoa, trong lòng hẳn đã đoán ra được bảy tám phần.

Nhưng hẳn không nhiều lời, chỉ trả lời không biết.

Chuyện bắn pháo hoa nói cho cùng thì cũng không phải là chuyện gì lớn lao, bình thường chẳng ai rảnh rỗi nhắc đến làm hoàng đế khó chịu. Nhưng ấy vậy mà vẫn có vị Ngự Sử tuổi tác đã cao, sợ Bùi Thừa Tư đi vào vết xe đổ của tiên đế, nên đầu buổi triều, lão khuyên hẳn không nên phô trương lãng phí.

Bùi Thừa Tư cũng đoán được chuyện này không thể né tránh được, cho nên chẳng bực bội gì, gật đầu nghe theo.

Cứ vậy, việc này gạt qua một cách dễ dàng, triều đình lại quay về thương nghị chính sự. Nhưng trong hậu cung vẫn có người đau đầu trong lòng.

Tràng pháo hoa kia thu hút không ít cung nhân xem náo nhiệt, ở Tô Hà Điện cũng trông thấy rất rõ. Ngu Nhiễm cảm thấy như bị ghen ở cổ họng, thị nữ cật lực khuyên nhủ nên trở về tắm điện, nhưng suốt cả đêm nàng không thể chợp mắt được.

Cho đến hôm sau, cung nhân hỏi thăm tin tức trở về, Ngu Nhiễm biết tin đêm qua Bùi Thừa Tư vẫn ngủ ở Tử Thần Điện mà không phải ở Thanh Hoà Cung, trong lòng mới dễ chịu một chút.

“Ma ma, lúc trước bà khuyên ta nên kiên nhẫn đợi, nhưng đã nhiều tháng trôi qua, Thánh Thượng vẫn cứ tâm tâm niệm niệm Hoàng Hậu...” Ngu Nhiễm đè ngực, nhíu mày nói: “Muốn ta phải đợi thế nào đây, nói không chừng không phải đợi Thánh Thượng phiền chán mà là đợi hai người họ hoà hợp lại!”

Lương ma ma thấy được nàng đang nôn nóng, chỉ biết thở dài: “Nếu nương nương từng ở chung với Hoàng Hậu, ngài sẽ biết nàng là người trong cứng ngoài mềm, sẽ không dễ quay đầu đâu!”

Ngu Nhiễm vẫn không yên tâm: “Vậy nếu lỡ như?”

Lương ma ma bị lời này làm ghen hợm.

Dù sao trên đời này có điều gì là tuyệt đối đâu? Cho dù trong lòng bà biết Vân Kiều sẽ không cúi đầu, nhưng cũng không dám khẳng định.

Ngu Nhiễm biết câu này mình hỏi sẽ không đúng, chỉ là dưới tình thế cấp bách, nàng không quản nhiều chuyện đến vậy. Nàng vò chiếc khăn trong tay, thấp giọng hỏi: “Vậy ngài nói xem, ta phải làm sao bây giờ?”

Lương ma ma thấy không đành lòng, nhưng lại không thể làm được gì.

Thời gian này, bà biết rõ mọi chuyện, cũng đại khái biết được tâm tư của Bùi Thừa Tư.

Nếu nhất định phải nói ra thì Ngu Nhiễm tiến cung là một sai lầm, đêm giao thừa từng khiến nàng vui vẻ thật ra lại là khởi đầu của xui xẻo.

Tại sao lại có thể đánh cược mọi thứ lên tình yêu của nam nhân?

Vì ân tình cũ của Ngu gia, cho nên Lương ma ma không đành lòng nói ra những lời cay nghiệt, nhưng thay vào đó, cho dù bà không thích Vân Kiều đến thế nào đi chăng nữa, thì bà phải thừa nhận Hoàng hậu là một người khoan dung độ lượng.

Nếu đổi là Vi quý phi năm đó, chỉ sợ mạng của Ngu Nhiễm chưa chắc đã giữ được, chứ đừng nói giống như bây giờ, đứng hàng phi, cầm y ngọc thực đầy đủ.

“Nếu ngài chịu nghe lời lão nô nói, chỉ cần an tâm chờ đợi, cho dù có tìm cái gì tiêu khiển để giết thời gian cũng được, ngàn vạn lần đừng xen vào chuyện của Đế Hậu!” Lương ma ma nói xâu xa, sau đó



còn nói thêm: “Còn nếu như dùng mảnh khoé tiểu xảo thì chỉ bị phản tác dụng mà thôi!”

Thấy Lương ma ma nghiêm túc như vậy, Ngu Nhiễm không dám phản bác, chỉ biết thấp giọng đáp lại.

Bãi triều, Bùi Thừa Tư sai nội thị mang tấu chương đến Thanh Hoà cung, sau khi nghị sự với triều thần xong, hần lập tức đến chỗ Vân Kiều.

Lúc đến, hần mới phát hiện, bên trong Thanh Hoà Cung đang làm điều giấy.

Đại khái là Vân Kiều rảnh rỗi cho nên không muốn đến nhà kho lấy mấy con điều đủ hình dáng tinh xảo mà muốn tự mình làm.

Từ sau khi đuổi Lương ma ma đi, Vân Kiều cũng từ từ đổi hết hạ nhân trong Thanh Hoà cung, hiện giờ cung nhân trong Thanh Hoà cung không còn can gián những hành động của nàng, mỗi ngày trôi qua thoải mái hơn nhiều.

Thấy Bùi Thừa Tư đến, Vân Kiều buông bút chấm hồ ra, khẽ gật đầu với hần.

Nếu đổi lại là người khác, với thái độ hỗn xược như vậy cũng đã đủ để hần trị tội, nhưng đối với Bùi Thừa Tư trước giờ bị nàng coi thường, hiện giờ giống như thụ súng nhược kinh.

Hỏi han Vân Kiều một lúc, hần mới đến thư phòng để phê duyệt tấu chương.

Bùi Thừa Tư ngồi sát cửa sổ, hần không chuyên tâm vào chính sự bộn bề, đôi lúc hay liếc mắt ra cửa sổ nhìn xem Vân Kiều đang làm gì.

Cho đến khi làm xong con điều, Vân Kiều đứng dậy thở hắt ra.

Thị nữ tiến lên cởi dây buộc tay áo cho Vân Kiều, sau đó vuốt thẳng xiêm y, nàng ngồi dưới tán cây, chậm rãi thưởng thức trà, trông vô cùng thanh thản.

Bùi Thừa Tư nhìn Vân Kiều một hồi, sau đó hẩn thu hồi ánh mắt, nhìn tấu chương đang mở ra ở trên bàn, là tấu chương bẩm báo về thu săn. Mọi việc đã được sắp xếp thoả đáng, chỉ cần hẩn gật đầu là có thể khởi hành sớm.

Quanh năm suốt tháng cũng chỉ có cơ hội đó mới có thể quang minh chính đại rời cung trong một khoảng thời gian. Hẩn do dự rất lâu về việc có mang theo Vân Kiều đi hay không, cho đến hôm nay, dù nghi kỵ trong lòng vẫn chưa tiêu tan, nhưng cũng không đành lòng thấy nàng thất vọng.

“A Kiều,” Bùi Thừa Tư gọi Vân Kiều qua cửa sổ: “Sau giờ ngọ, nếu không có việc gì thì đi cùng ta đến trường đua ngựa đi!”

Vân Kiều quay đầu nhìn hẩn, chân mày khẽ nhướn lên, giả vờ hỏi: “Có chuyện gì?”

“Thời gian tới sẽ có thu săn ở Bắc Sơn, đã lâu rồi ta chưa đựng tới cung mã, cho nên muốn tập luyện một chút!” Bùi Thừa Tư quan sát sắc mặt của nàng, rồi tiếp tục nói: “Nếu nàng có hứng thú thì có thể học một chút!”

Tuy nói là thu săn, nhưng không phải Hoàng đế nào cũng có thân thủ bất phàm như vị khai quốc Võ đế kia, những người làm cho có lệ không chỉ có một mình Tiên đế.

Cung nhân sẽ bố trí thoả đáng, trình lên những con mồi đã chuẩn bị sẵn.

Trong lòng mọi người đều hiểu rõ nhưng không ai dám nói, bọn họ đua nhau khen ngợi, vậy là xong.

Tuy Bùi Thừa Tư không thành thạo cung mã nhưng không muốn lừa gạt cho xong chuyện giống Tiên đế.

Vân Kiều nghe xong, hai mắt đều sáng rỡ.

Bùi Thừa Tư nhắc đến thu săn với nàng, hẳn là có ý muốn đưa nàng theo. Hơn nữa, nàng cũng có hứng thú với trường đua ngựa, cho nên lập tức đồng ý.

Lúc này, sự vui vẻ của nàng không phải cố ý bày ra mà trong lòng nàng mong chờ thật sự, ngay cả cơm trưa cũng ăn nhiều hơn một chút.

Niên ma ma thấy thế liền vui mừng, khi bà hầu hạ Vân Kiều thay ky trang, nhìn thấy vòng eo và cánh tay gầy gò của nàng, bà liền nói: “Chiều tối nương nương muốn ăn gì? Lão nô sai phòng bếp làm cho ngài!”

“Cái gì cũng được, ta không kén ăn!” Vân Kiều thuận miệng đáp. Nha hoàn tết gọn mái tóc nàng ra đằng sau trông vô cùng phóng khoáng, nàng liền đứng dậy đi ra cửa.

Bùi Thừa Tư đã đổi trang phục, chờ ở trong viện, nhìn thấy nàng, hẳn cong mi mỉm cười.

Vân Kiều hơi ngẩn ra, lúc sau cũng cười nhàn nhạt đáp lại hắn.

Niên ma ma chấp hai tay trước bụng, nhìn theo bóng dáng hai người sóng vai ra cửa, ý cười trên mặt càng đậm hơn, bà cảm thán: “Giá mà thế này sớm hơn thì tốt biết mấy!”

Nghĩ về khoảng thời gian trước đây, thật khiến người ta lo lắng mà.

Thánh giá rời đi, Hoài Ngọc mới lộ diện, trùng hợp lại nghe câu cảm thán này của Niên ma ma, mi mắt hắn rũ xuống, lặng lẽ lui về.

Sáng sớm trường đua ngựa đã được phân phó, chuẩn bị tiếp đón thánh giá, nào ngờ Đế Hậu không cần phô trương gì, chỉ âm thầm không để lại nhiều người hầu hạ.

Ngựa của Bùi Thừa Tư đã chuẩn bị từ sớm, Vân Kiều theo quản sự Ngự Mã Giám nhìn ngựa, cuối cùng chọn một con ngựa nhỏ trông có vẻ hiền lành, toàn thân trắng muốt.

Vân Kiều chưa từng cưỡi ngựa, cũng chưa từng tiếp xúc gần gũi như bây giờ, khi nàng đưa tay vuốt ve tiểu bạch mã, nàng cảm thấy có chút căng thẳng.

Tiểu bạch mã tựa như có linh tính, không đợi nàng chạm vào, - nó đã nghiêng đầu chủ động thân mật trước.

Vân Kiều vừa vui vừa sợ, hai mắt tròn tròn.

Quản sự bên cạnh nói: “Phất Tuyết tuy tính tình hiền lành nhưng rất ít chủ động thân thiết với con người, xem ra nó thật sự rất thích nường nường đấy!”

Giống như để chứng minh lời này, Phất Tuyết đến gần hơn một chút, cọ cọ vào lòng bàn tay nàng.

Vân Kiều vuốt ve bờm nó, thích thú không muốn buông tay.

Bùi Thừa Tư ở bên cạnh, đợi Vân Kiều làm quen với Phất Tuyết rồi tự đỡ nàng lên ngựa, dặn dò: “Lần đầu nàng cưỡi ngựa, đừng hấp tấp, để cho người nắm cương dắt đi vài vòng trước đã, khi nào quen rồi tính tiếp!”

“Biết rồi!” Vân Kiều nắm chặt dây cương, lơ đãng đáp, nhìn thấy Bùi Thừa Tư vẫn còn ở đó, lúc này nàng mới gật đầu, thúc giục: “Không phải chàng muốn đi luyện tiễn sao? Chàng cứ đi đi, không cần ở cạnh ta đâu!”

Bùi Thừa Ta có chút bất đắc dĩ bật cười, sau đó phân phó cung nhân hầu hạ cẩn thận, lúc này mới chịu rời đi.

Chờ hẳn đi rồi, thần thái của Vân Kiều hoàn toàn thả lỏng.

Nàng biết tự lượng sức mình, không miễn cưỡng bản thân, để mặc nội thị dắt ngựa đi.

Gió mang hơi lạnh lất phất qua, cỏ cây xung quanh khẽ úa vàng, từng thời từng khắc đều nhắc nhở nàng, trời đã vào thu.

Nội thị dắt ngựa có miệng lưỡi nhanh nhẹn, hẳn luyện thuyên nói về lai lịch của Phát Tuyết cho Vân Kiều nghe, và những điều cần làm khi cưỡi ngựa.

Vân Kiều nghiêm túc lắng nghe, hai tay nắm chặt dây cương, hỏi bất chợt: “Hoa quế đã nở rồi sao?”

Nội thị sững sốt một hồi, sau đó lập tức đáp lời: “Đúng vậy!”

Có lẽ là vì khí hậu cho nên hoa quế ở Bình Thành nở muộn hơn những nơi khác, chu kỳ hoa cũng kéo dài hơn, đến cuối thu vẫn còn quanh quẩn mùi hương đặc biệt ở khắp nơi.

Nàng nhớ mọi năm đều như vậy.

Hiện giờ ở xa quê hương, cho nên cảm thấy thiếu thiếu thứ gì.

Vân Kiều bóp đầu ngón tay, trong lòng thầm tính toán, nếu ở thu sẵn nàng thuận lợi thoát thân, lập tức về quê nhà, chắc là có thể đuổi kịp mùa hoa quế trước khi nó tàn.

Tư chất của Bùi Thừa Tư rất tốt, một khi đã hạ quyết tâm làm chuyện gì, hẳn sẽ làm hết sức, cho nên cái gì cũng có thể làm tốt.

Dường như mỗi ngày hẳn đều luyện tiễn, Vân Kiều cũng đi theo luyện cưỡi ngựa.

Dù cùng đến cùng đi, nhưng lúc sau hai người ai làm việc nấy. Trong mắt mọi người, đây là bằng chứng cho việc đế hậu đã hoà thuận như lúc đầu.

Từ sau khi bị Lương ma ma nhắc nhở, Ngu Nhiễm nhiều lần thuyết phục bản thân mình, phải nhẫn nại chờ đợi, đợi đến khi Bùi Thừa Tư chán ghét Hoàng hậu thì mọi chuyện sẽ tốt hơn.

Nhưng tin tức Đế Hậu hoà hợp như ban đầu càng lúc càng nhiều, khiến nàng không thể bình tĩnh được.

“Thánh Thượng mỗi ngày đều ở cùng Hoàng Hậu, còn ta thì không được đi thu săn!” Ngu Nhiễm siết chặt bút vẽ tranh, các đốt ngón tay trở nên trắng bệch, tựa như muốn bẻ gãy cây bút kia.

Nét mực đặc quánh ở ngòi bút nhỏ xuống, sau đó loang ra, phá hỏng bức hoạ “sơn thuỷ thả câu” còn đang dang dở.

Xích Cầm thở dài, khuyên nhủ: “Thân phận Hoàng Hậu vẫn còn đó, dựa theo thông lệ, đương nhiên là phải đi cùng. Ngài thấy đó, Hiền phi và An Tàn không phải cũng không được tùy giá...”

“Các nàng sao có thể so sánh với ta được?” Ngu Nhiễm bực bội cắt ngang lời Xích Cầm: “Ta và Thánh Thượng là thanh mai trúc mã, ngay cả cưới ngựa cũng học cùng nhau!”

Xích Cầm thấy Ngu Nhiễm mất kiên nhẫn, lập tức im miệng.

Ngu Nhiễm nhìn bức hoạ sơn thuỷ không thành hình, nàng càng nghĩ càng không cam lòng, lập tức vò thành cục vút bỏ, rồi đứng dậy gọi người hầu hạ thay quần áo.

Hoài Ngọc bước vào bẩm báo lại hướng đi của Ngu Nhiễm, nói Ninh tần đến trường đua ngựa. Vân Kiều nhàn hạ ở trên giường đọc sách.

Tuy mấy ngày nay Vân Kiều đã cưỡi ngựa thành thạo nhưng vì luyện nhiều quá cho nên má đùi của nàng bị rộp da. Chỉ có thể bôi thuốc trị thương, an phận ở trong phòng tĩnh dưỡng, không cần đi theo Bùi Thừa Tư.

Sau khi nghe tin tức này, Vân Kiều có chút bất đắc dĩ liếc nhìn Hoài Ngọc: “Ta biết, hiện giờ của tin tức người rất nhanh nhạy, nhưng không cần chuyện gì cũng báo lại với ta đâu!”

Hoài Ngọc mỉm cười: “Nô tài còn tưởng rằng ngài muốn biết đường đi nước bước của Ninh tần!”

“Ta không có hứng thú với nàng ta!” Vân Kiều nói dứt khoát.

Hoài Ngọc hiểu tính Vân Kiều, khi ở chung cũng không cố kỵ nhiều, thậm chí hẳn còn hỏi: “Hình như...ngài không để tâm đến Ninh tần thì phải?”

“Người cảm thấy ta phải nên hận nàng ta sao?” Vân Kiều hỏi ngược lại, sau đó nàng lắc đầu: “Ta chỉ không thích nàng, chưa đến mức phải oán hận. Nếu mà phải nói, thậm chí ta còn có chút tội nghiệp nàng ta!”

Con người của Bùi Thừa Tư không nên đến gần, tránh càng xa càng tốt. Nếu ôm hy vọng với hẳn thì định sẵn sẽ bị tra tấn, không thể giải thoát.

Tác giả nói: 2 chương nhập 1.

## **Chương 58: Lúc này rời cung, nàng không có ý định quay về!**

Tải ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả

Cho dù không có người cố tình tìm hiểu, Vân Kiều cũng có thể đoán được Ngu Nhiễm đến trường đua ngựa gặp Bùi Thừa Tư tám phần là vì chuyến thu săn.

Hai ngày trước khi thu săn bắt đầu, danh sách đã được định.

Thái hậu tuổi lớn không muốn bon chen, sớm đã nói rõ không muốn đi. Ở hậu cung này, người có thể đi chỉ có một mình Vân Kiều.

Còn vài người, Triệu Nhạn Lăng bị cấm túc để trị bệnh, đương nhiên không thể đi. Hiền phi và An tần đã an phận từ lâu, cho nên không có ý định tham gia. Nhưng đối với Ngu Nhiễm mà nói, để bỏ qua chuyện này...e là không mấy dễ chịu.

Vân Kiều nhớ rõ ngày ấy đến Tê Hà Điện, nhìn thấy tình trạng của Ngu Nhiễm, nàng đã nghĩ chắc hẳn Bùi Thừa Tư rất yêu vị Ngu cô nương này, hẳn đã tâm niệm rất nhiều năm cơ mà.

Có lẽ, Ngu Nhiễm cũng cho là như vậy, cho nên khi đó mới chủ động quỳ gối trước nàng, đợi Bùi Thừa Tư đến “chủ trì công đạo”.

Lúc ấy, cả hai đều không đoán được, Bùi Thừa Tư không quan tâm.

Ngay cả khi Ngu Nhiễm rơi xuống nước, mất đi hài tử, Bùi Thừa Tư cũng chỉ đến thăm một lần, rồi cho người ban thưởng rất nhiều đồ, còn hẳn không hề an ủi nàng ta.

Tựa như cho qua chuyện này.



Vân Kiều nhìn thấy cảnh tượng này, nàng không thấy hả hê, chỉ cảm thấy run sợ.

Vào lúc này, nàng hoàn toàn hiểu được, thật ra Bùi Thừa Tư không yêu Ngu Nhiễm. Nếu mà phải nói, thì trong lòng hắn, Ngu Nhiễm có khi còn không bằng nàng, nhưng trong hai người không ai sánh bằng quyền thế cả.

Đối với Đế Vương mà nói, chuyện này không đáng phải để tâm.

Có lẽ vì nàng không phải nam nhân, cũng không phải Đế vương, cho nên không thể hiểu hay thông cảm cho hắn, chỉ đành chia cách đôi nơi.

“Đầu tháng sau là sinh thần của An tần sao?” Bỗng nhiên Vân Kiều nhớ đến chuyện này, nàng phân phó: “Cho người chuẩn bị lễ vật sinh thần trước, đến lúc đó tặng cho nàng!”

Hoài Ngọc thoáng ngạc nhiên, nhưng vẫn nghe theo.

Vân Kiều ngẫm nghĩ một hồi, sắp xếp thoả đáng hết mọi chuyện nằm trong bốn phạm của Hoàng Hậu, sau đó dừng mắt ở Hoài Ngọc, nàng nhẹ giọng hỏi: “Còn người thì sao?”

Sau khi bị Bùi Thừa Tư bắt gặp, Vân Kiều đã muốn đưa Hoài Ngọc ra khỏi cung, nhưng hắn lại từ chối. Chuyện đến bước này, nàng đã chuẩn bị tâm thế rời khỏi đây, cho nên nhắc lại.

Hoài Ngọc vẫn trả lời như lúc trước: Ngài vẫn còn cần nô tài!”

Dường như hắn không cảm thấy đây là chuyện gì to tát, dáng vẻ ung dung, thông thả nói: “Nô tài đã chuẩn bị đường lui cho mình, ngài cứ yên tâm!”

Khi bị hỏi đến, thái độ của hắn có chút khác thường, không chịu nói gì thêm.

Ơ trước mặt nàng, trước giờ hẳn đều hỏi gì đáp nấy, đây là lần đầu tiên hẳn giấu diếm, khiến Vân Kiều cảm thấy bất lực.

Cuối cùng, nàng cũng không gặng hỏi nữa.

Thu sẵn lần này, thời gian xuất cung không ngắn, từ lúc Niên ma ma nhận được tin tức, bà lập tức phân phó bọn người Thanh Đại bắt đầu chuẩn bị hành lý, rồi trình Vân Kiều xem qua.

“Ma ma tính toán đương nhiên sẽ chu toàn hơn ta, các người cứ xem đó mà chuẩn bị!”

Vân Kiều không để ý những thứ đó, nàng chỉ lật xem nhưng vật cũ mình mang vào lúc tiến cung, thản nhiên đáp.

Đồ vật khiến nàng mang từ Bình Thành đến Kinh Thành, sau đó mang vào cung, đương nhiên sẽ có ý nghĩa đặc biệt với nàng.

Nhưng để tránh cho Bùi Thừa Tư hoài nghi, những đồ cũ đó Vân Kiều không lấy bất kỳ thứ gì. Sau khi xem xong, nàng cho người thu dọn, cất vào trong xó.

Đến khi chạng vạng, ánh chiều tà chiếu vào trong viện.

Vân Kiều ngồi ngầy người bên cửa sổ, khi vô tình nhắc mí lên, nàng phát hiện Bùi Thừa Tư đã đứng trong viện từ khi nào, nhìn nàng qua khung cửa sổ.

Có lẽ hẳn từ trường đua về, vẫn chưa cài thúc quan, mái tóc dài buộc cao lộ ra chút khí phách của thiếu niên.

Ánh hoàng hôn chiếu lên quần áo màu đen, phản chiếu những hoa văn tối màu, ánh vàng kim li ti nhảy nhót trên đường thẳng ánh nắng.

Mang theo khí chất của người thiên gia.

“Chàng đến khi nào?” Vân Kiều hồi phục tinh thần, xoa xoa hốc mắt khô khốc, lộ ra ý cười nhàn nhạt: “Sao lại không lên tiếng?”

“Mới đây thôi! Vừa vào đến nội viện đã thấy nàng suy tư, cho nên không muốn quấy rầy!” Bùi Thừa Tư đứng yên ở hành lang, dựa lên cửa sổ, cười hỏi: “Vừa rồi nàng đang nghĩ đến điều gì?”

“Ta đang nghĩ xem...thu sẵn này có nơi này đẹp để đi?” Vân Kiều chống má, làm bộ như đang suy tính: “Tuy ta có học cưỡi ngựa, nhưng không biết bắn tên, lúc này đi chỉ cho có lệ!”

“Đợi sau khi trở về tập luyện nhiều hơn, hai năm sau là có thể tự mình đi săn thú rồi!”

“Nói đi cũng phải nói lại, cái này phải có thiên phú. Nếu như học không được thì cũng không còn cách nào...”

Nàng cố tình “vẽ” lên chuyện tương lai, làm như muốn chuẩn bị kế hoạch lâu dài sau này, Bùi Thừa Tư thấy vậy, ý cười càng sâu hơn.

“Lúc này hơi gấp gáp, có thể nàng không chuẩn bị được gì!” Bùi Thừa Tư nghiêm túc tính toán: “Nếu nàng thấy thích, hôm khác ta sẽ dạy cho nàng, từ từ rồi cũng sẽ học được!”

Vân Kiều không hề có hứng thú với bắn tên đi săn, cố ý nhắc đến chẳng qua là muốn Bùi Thừa Tư lơ là phòng bị thôi.

Thấy hấn mắc câu, nàng mỉm cười gật đầu: “Được!”

Nàng cũng chẳng hỏi Ngu Nhiễm đi theo làm gì, Bùi Thừa Tư cũng không có ý định nhắc đến, hai người cứ vậy trò chuyện mấy chuyện vô nghĩa, cố gắng tạo ra cảnh hòa bình giả dối, việc gì ngang qua trước mắt cũng trở thành đề tài của câu chuyện.

Chớp mắt đã đến ngày rời cung đến khu vực săn bắn.

Hành lý chất đầy mấy rương lớn, Hoài Ngọc áp giải đi trước đưa đến hành cung.

Vân Kiều để Niên ma ma ở lại trong cung canh chừng, bên người mang theo mấy cung nữ và nội thị có thể tin tưởng được.

Hiếm khi có được lý do chính đáng rời cung, không cần cải trang giả dạng, lén lén lút lút, nhưng cũng không thể tùy ý làm bậy.

Vân Kiều lười nhác dựa vào gối, nghe bá tánh xung quanh ồn ào nghị luận, tuy nàng biết rõ, cách thùng xe bọn họ sẽ không thấy gì, nhưng nàng vẫn không được tự nhiên ngồi ngay ngắn lại.

Vì vậy tâm trạng muốn mở cửa sổ nhìn ngó xung quanh cũng biến mất.

Mãi cho đến khi ra khỏi cổng thành, dân chúng xem náo nhiệt mới dần dần tản ra.

Nàng vừa mới thả lỏng không được bao lâu, bên ngoài có người gõ nhẹ thùng xe, thấp giọng bẩm báo: “Nương nương, Thánh Thượng thỉnh ngài qua bên kia!”

Vân Kiều nhíu mày, trả lời dứt khoát: “Không đi!”

Nội thị truyền tin thường xuyên đi theo hầu hạ bên cạnh Bùi Thừa Tư nên đã quá quen với thói “đại bất kính” của Hoàng Hậu, không mấy ngạc nhiên, chỉ thấp giọng “dạ vâng” rồi lui xuống.

Còn thị vệ đi theo lại thăm kinh ngạc.

Vốn tưởng rằng cho dù Thánh Thượng không giận, nhưng tám phần sẽ không vui, nào ngờ, không bao lâu sau, xa giá phía trước dừng lại, Thánh Thượng tự mình đến đây.

Thị vệ lập tức cúi đầu xuống mới có thể kiểm chế, không để lộ ra biểu cảm khiếp sợ.

Vân Kiều đang bưng chung trà uống, thấy màn xe bị xốc lên, nàng nheo mắt nhìn, sau khi thấy rõ người kia là Bùi Thừa Tư, nàng cũng có chút ngạc nhiên.

“Nàng không chịu qua, thì ta đành tự mình lại vậy!” Bùi Thừa Tư giải thích qua loa, sau đó ngồi xuống bên cạnh.

Cung nữ hầu hạ lập tức hiểu chuyện rời khỏi thùng xe.

Vân Kiều nuốt nước trà, sau đó tìm cơ từ chối: “Triều thần đang theo ở phía sau, bên cạnh còn có rất nhiều thị vệ...”

Bùi Thừa Tư nói: “Ta không quan tâm!”

Hắn không thêm để ý, Vân Kiều cũng không nhiều lời nữa, sau khi bỏ chung trà xuống, nàng cầm thoaị bản lên xem.

Từ Kinh Thành đến khu vực săn bắn cần phải mất cả ngày cưỡi ngựa.

Đoàn người, xe ngựa gióng trống khua chiêng nối đuôi nhau đi, nghỉ ở trạm dịch một đêm, ngày mai mới đến nơi.

Vân Kiều đã hỏi về lịch trình, nàng lo trên đường rảnh rỗi không có việc gì làm cho nên bảo Thanh Đại chuẩn bị thoaị bản cho mình, trong xe còn có cả bài lá.

Bùi Thừa Tư lại đây cũng không có gì đứng đắn.

Hắn thấy Vân Kiều chuyên chú đọc thoaị bản, không nói một lời, hắn cũng cầm một quyển khác lên, lật xem không mục đích.

Năm đó, còn ở Bình Thành, hai người thường xuyên ở chung, hắn ở thư phòng ôn thi, khi Vân Kiều rảnh sẽ ngồi bên cạnh đọc thoaị bản giết thời gian.

Chỉ là khi đó, Vân Kiều không chú tâm đọc, thường xuyên đưa mắt nhìn xung quanh rồi dừng trên người hắn.

Còn hiện giờ, người không chú tâm đổi lại là hấn.

Bùi Thừa Tư vốn không thích xem mấy thứ này, chốc chốc lại phân tâm, hấn bất giác nhìn về phía Vân Kiều.

Không biết thoại bản kia viết câu chuyện gì thú vị, mà khiến nàng tập trung xem nó, thỉnh thoảng tới điểm máu chốt nàng sẽ nhíu mày theo, sau đó qua hai trang, mặt mày mới giãn ra đôi chút.

Dường như chỉ cần nhìn biểu cảm nàng thay đổi là có thể đoán được diễn biến của câu chuyện.

Thật sự vô cùng sinh động.

Buổi trưa dùng cơm ở trên xe.

Vân Kiều không muốn ăn uống gì, chỉ ăn mấy miếng rồi thả dũa. Bùi Thừa Tư khuyên vài lần, nàng chẳng chịu nghe, cho nên không ép nữa.

Đợi cung nhân dọn hết chén dũa xuống, Bùi Thừa Tư thấy sắc mặt nàng hơi ủ rũ, cho nên rút thoại bản từ trong tay nàng ra, lại tiếp tục khuyên: “Nếu mệt mỏi rồi thì nhắm mắt nghỉ ngơi một lát đi!”

Vân Kiều liếc mắt nhìn hấn, chẳng có chút cảm kích nào, vờ như oán trách: “Sao chàng lại giống Niên ma ma vậy?”

Từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ, ngay cả ăn uống sinh hoạt hằng ngày cũng quản.

Nếu không phải ngại hoàn cảnh hiện tại, cũng không muốn trở mặt với hấn, Vân Kiều thật sự muốn hỏi hấn, hiện giờ hấn đào đâu ra nhiều thời gian rảnh rỗi đến vậy?

Bùi Thừa Tư bị lời này làm cho ghen hống, nhưng hấn không giận, chỉ có chút buồn cười và bất đắc dĩ: “Nếu nàng không thích vậy thì ta không nói nữa!”

Vân Kiều ôm chần mông trùm lên người, chỉ để lộ ra nửa khuôn mặt, làm như muốn đi nghỉ nhưng một lúc lâu vẫn chưa ngủ được.

Mi mắt khẽ run, hàng mày thanh tú nhăn lại vì mất kiên nhẫn.

“Sao lại bồn chồn?” Bùi Thừa Tư nhìn thấy, thấp giọng hỏi: “Ta có mang hương an thần theo, nàng có muốn dùng không?”

Không cần hắn nói, Vân Kiều cũng có thể ngủi ra.

Có lẽ vì dùng quá nhiều hương an thần, cho nên trên người hắn có mùi hương thoang thoảng, thậm chí đôi lúc còn át luôn cả mùi huân hương hắn thường dùng.

Đây không phải dấu hiệu tốt.

Nàng làm nghề điều chế hương, cũng xem như có chút tài nghệ có thể biết được hương an thần Bùi Thừa Tư được điều chế như thế nào.

Cái gọi là hương an thần, thay vì nói đó là hương thì chi bằng nói nó là một loại thuốc thì đúng hơn.

Cho dù thái y cố gắng dùng dược liệu tốt nhất, lành tính nhất nhưng về lâu về dài, dùng hoài cũng không tốt.

Vân Kiều lắc đầu: “Ta không cần!”

Do dự một lúc, nàng nói thêm: “Nếu được, chàng ít dùng đến nó đi!”

Chỉ là một câu dạn dò thuận miệng, nhưng lại khiến cảm xúc hắn tốt hơn nhiều. Bùi Thừa Tư gật đầu đồng ý, sau đó thở dài: “A Kiều, ta không thể ngủ ngon giấc được!”

“Đó là vì tâm tư chàng quá phức tạp!”

Vân Kiều không bị lời của hấn lay động, ánh mắt nàng trong trẻo, tựa như có thể nhìn rõ hết mọi suy nghĩ giấu kín trong lòng hấn.

Bùi Thừa Tư né tránh ánh mắt, một lúc sau hấn cười khở, tự giễu: “Nàng nói không sai!”

Vị trí đế vương này không dễ ngồi.

Trừ khi hồ đồ ngu ngốc giống Tiên đế, chuyện gì cũng phui tay, bằng không sẽ có rất nhiều chuyện phải lo.

Trong xương cốt hấn cực kỳ khinh thường Tiên đế, hấn chán ghét hành động của lão, đương nhiên sẽ không đi vào con đường của Tiên đế. Hấn còn là một người đa nghi, không tin tưởng Trần gia đã nâng đỡ hấn, cũng không hoàn toàn tin tưởng Ngu gia cho chính hấn đề bạt, cho nên càng thêm mệt mỏi.

“A Kiều,” Bùi Thừa Tư nhìn về phía nàng, thấp giọng nói: “Khấp kinh thành này, người khiến ta không chút phòng bị chỉ có nàng!”

Vân Kiều im lặng siết chặt chần mòng, nàng biết, lúc này mình nên đáp lại gì đó, nhưng lại không thể mở miệng nói dối hấn, cho nên chỉ khẽ mỉm cười.

Sau đó, hấn hơi cuộn người lại, buông tiếng thở dài, nhắm mắt dưỡng thần xem như không có việc gì.

Dọc đường đi, hầu như Bùi Thừa Tư không rời khỏi nàng nửa bước, Vân Kiều không thể tìm ra được thời gian rỗi.

Cho đến ngày hôm sau vào ở hành cung, theo thông lệ, nàng và Bùi Thừa Tư phải ở hai nơi khác nhau, lúc này mới có chỗ để thở.

Lúc trước, Hoài Ngọc lấy xe ngựa đưa hành lý lại đây, Vân Kiều còn chưa tới, hấn đã thu xếp xong chỗ ở, ngay cả nước trà hay huân hương đều là thứ Thanh Hoà Cung hay dùng.



Vân Kiều nhận chung trà từ tay hảnh, cho thị nữ trong phòng lui ra, rồi nhẹ giọng hỏi: “Có tin tức gì không?”

Hoài Ngọc lắc đầu.

Vân Kiều cũng không ngạc nhiên lắm.

Dù sao thì trước giờ Trần Cảnh luôn hành sự cẩn trọng, viện này liên can trọng đại, hảnh không tin tưởng Hoài Ngọc thì cũng là điều dễ hiểu.

Lùi một bước mà nói, cho dù Trần Cảnh có đổi ý, thì nàng cũng đã chừa đường khác cho mình.

Lúc này rời cung, nàng không có ý định sẽ trở lại.

## **Chương 59: Nàng còn nửa câu sau chưa nói... “lừa người thôi!”**

Tài ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả

Cả đoạn đường đi mệt nhọc, vừa đến hành cung không bao lâu lại phải tắm gội trang điểm, vì buổi tối còn có tiệc.

Đây là lần đầu tiên Vân Kiều chính thức xuất hiện trước các văn võ bá quan, cho nên Thượng Cung Cục đẩy nhanh tốc độ, mặc lễ phục, đeo trang sức cho nàng.

Tuy nàng lười biếng không muốn tham gia, nhưng nghĩ lại vẫn phải chịu trách nhiệm với chức danh Hoàng Hậu này, cho nên điều chỉnh lại tâm trạng.

Lần cuối cùng làm tròn chức trách của mình.

Tắm gội xong, sắc trời đã dần tối.

Vân Kiều đã thay lễ phục, ngồi ngay ngắn trước bàn trang điểm, chờ cung nữ vấn tóc, trang điểm cho mình, song lại nghe thấy tiếng vấn an liên tiếp truyền đến ở gian ngoài.

Bùi Thừa Tư lại đến.

Vân Kiều nhìn trong gương, bất giác nhíu mày.

Nàng cảm thấy, hình như gần đây Bùi Thừa Tư “dính” người quá mức, chỉ cần có chút rảnh rỗi, hẳn lại đến tìm nàng không rời nửa bước.

Hành động này trong mắt người khác có thể xem là Đế Hậu hoà hợp, nhưng có lẽ vì nàng “có tật giật mình”, cho nên cảm thấy Bùi

Thừa Tư có mục đích riêng.

Vẻ mặt không vui của Vân Kiều nhanh chóng lướt qua, sau khi Bùi Thừa Tư vén rèm châu đi vào, nàng vờ như không có việc gì, cười hỏi: “Sao chàng lại đến đây giờ này?”

“Đợi nàng trang điểm xong, chúng ta cùng đến yến tiệc!” Bùi Thừa Tư nói, rồi ngồi xuống bên cạnh.

Hắn đã rửa mặt chải đầu chỉnh chu, mặc lễ phục đen thêu hoa văn bằng chỉ vàng, khiến cho làn da càng thêm trắng. Tóc vấn ngọc quan, bên hông mang ngọc bội, ngón tay thon dài đeo nhẫn ban chỉ làm từ sừng tê giác.

Thân phận Đế Vương nuôi dưỡng khí chất cao quý phủ lên người hắn, cho dù hắn tùy tiện ngồi ở đó, cũng khiến người khác phải chú ý đến.

Vân Kiều không quay đầu lại, đối diện với đôi mắt của hắn qua chiếc gương đồng, nàng chớp mắt, sau đó dờ mắt đi, khẽ cười: “VẬY chàng đợi ta một chút!”

Cung nữ chải đầu búi tóc cho nàng kiểu đoan trang, cài thoa phượng trâm, hoa châu các loại, sau đó đeo hoa tai bằng ngọc Đông Châu chế tác thành.

Sau khi trang điểm xong, gương mặt nàng càng thêm lung linh sắc sảo.

Vân Kiều cong môi nhìn mình trong gương, tuy nàng lộ ra nụ cười, nhưng vẫn thấy vô cùng xa cách, khác xa dáng vẻ của lúc trước.

Bùi Thừa Tư khen: “Rất đẹp!”

Nói rồi, hắn đưa tay, mắt phượng của hắn cong lên mang theo hy vọng.

Vân Kiều do dự một khắc, rồi đưa tay đặt vào lòng bàn tay Bùi Thừa Tư, hãnh đở nàng đứng lên, cùng đến yến hội.

Hành cung dựng lên dựa vào núi, vừa nâng mắt lên là có thể thấy được sơn cảnh ẩn hiện trong bóng đêm.

Gió lạnh phả vào mặt, hàm châu hơi đông đưa, Vân Kiều ngửa đầu nhìn, nàng cảm thấy không khí nơi đây tốt hơn nhiều so với kinh thành.

Ổng tay áo hạ thấp, Bùi Thừa Tư nắm chặt tay Vân Kiều, thấp giọng nói: “Ngày mai, ta đưa nàng đi xem phong cảnh trên đỉnh núi, được không?”

Vân Kiều thu ánh mắt xa xăm lại, khẽ cười: “Được!”

Trong sảnh yến hội, hoàng thân quốc thích, bá quan văn võ đều đang chờ đợi. Sau khi nhìn thấy Đế Hậu lộ diện, bọn họ đồng loạt đứng dậy.

Cuối cùng Vân Kiều cũng có thể rút tay về, tách Bùi Thừa Tư ra để ngồi xuống.

Yến hội lúc này, nàng không cần phải làm gì cả, chỉ cần làm một Hoàng Hậu đoan trang, một bình hoa không thể bắt bẻ là được.

Vân Kiều ngồi ngay ngắn ở vị trí trên cao, mặt vui vẻ nhìn về phía triều thần.

Trong này có rất nhiều người nàng đã gặp từ trước, nhưng chỉ thoáng qua, cho nên bây giờ vẫn rất mơ hồ. Cho đến khi bắt gặp đôi mắt sáng rực của Phó Dư, ý cười trên mặt nàng mới rõ ràng hơn một chút.

Mọi người ngồi ngay ngắn chỉnh tề trong điện, có một số người trước kia nàng không gặp được, hôm nay cũng đã thấy. Vân Kiều

lướt qua vài vòng, lúc này mới ý thức được Trần Cảnh vẫn chưa tới, khiến nàng hơi ngạc nhiên.

Tuy nói, hiện tại Trần gia đang thịnh thế, nhưng Trần Cảnh không phải loại người cuồng vọng tự cao tự đại, ngược lại còn kiểm soát chặt chẽ gia đình mình, tránh dấn vào vết xe đổ của Vi thị bành trướng năm đó.

Tựa như buổi yến hội quan trọng này, hẳn không nên đến trễ hơn Bùi Thừa Tư.

Đương nhiên, có không ít triều thần nghi hoặc, cố tình ngó nghiêng đến vị trí kia, mang nhiều sắc mặt khác nhau.

Đối với chuyện này, Bùi Thừa Tư không nói gì, chỉ yên lặng quan sát phản ứng của mọi người.

Vân Kiều dè nén hiếu kỳ của mình, thu hồi tầm mắt.

Đi đường mệt nhọc, nàng vốn không muốn ăn uống gì, nhìn mấy món thịt nướng hoang dã này nàng cũng ăn không nổi, chỉ dùng chút trái cây cho mát người.

Có lẽ, Bùi Thừa Tư nhìn thấy nàng không có hứng thú cho nên gọi thị vệ lại, nói nàng cứ về nghỉ ngơi.

Vân Kiều ngẩn ra, nàng đưa mắt nhìn về phía Bùi Thừa Tư, rồi sau đó lại nhìn triều thần đầy kín điện này, nàng có chút nghi hoặc.

Nàng rời tiệc sớm hơn Bùi Thừa Tư, hình như không hợp quy củ.

Nếu, Lương ma ma còn theo bên người, chỉ e là giờ này đang tận tình khuyên bảo nàng.

Nàng đang tự hỏi, bản thân không hề lộ ra điểm nào mất kiên nhẫn nào, sao hẳn lại biết, thì thấy Bùi Thừa Tư ở trước mặt, bất chấp quy củ, mấp máy môi, ra khẩu hiệu: “Về đi!”

Vân Kiều do dự một lúc, quyết định không miễn cưỡng bản thân, nàng hành lễ với Bùi Thừa Tư rồi dẫn mấy người Thanh Đại rời đi.

Vừa mới ra khỏi cửa, không khí lạnh đánh vào mặt.

Cung nhân vội vàng khoác áo choàng cho nàng, Thanh Đại bên cạnh rút vai, cảm khái nói: “Ban đêm ở hành cung này thật là lạnh! Cũng may Hoài Ngọc cho người mang xiêm y đến đây!”

Vân Kiều đưa tay cọ cọ chớp mũi, nhỏ giọng nói: “Ở trong núi là vậy!”

Nhóm nội thị đi trước cầm đèn cung đình dẫn đường, Thanh Đại đi bên cạnh, nâng tay cho Vân Kiều, dáng vẻ muốn nói rồi lại thôi.

Vân Kiều thấy bộ dạng này, cười hỏi: “Người muốn nói gì?”

“Nô tỳ cảm thấy,” Thanh Đại cười ngượng ngùng, tuy nàng biết tính tình Hoàng Hậu rất tốt, khả năng sẽ không chấp, nhưng giọng nàng bất giác nhỏ xuống: “Hiện giờ, Thánh Thượng đối xử với ngài rất tốt...”

Nói xong, nàng thận trọng quan sát biểu tình của Vân Kiều, đang chuẩn bị tinh thần để thỉnh tội.

Vân Kiều không giận, sau một hồi im lặng, nàng khẽ cười: “Đúng vậy!”

Thanh Đại cho rằng hiện tại thái độ của Hoàng Hậu đã mềm ra, nhưng lại nghe nàng thờ dài: “Nhưng như vậy thì đã sao?”

Câu than thở nhỏ này bị gió đêm thổi tan, dường như khiến Thanh Đại cảm thấy bản thân mình bị ảo giác.

Các cung nhân đều biết, tính tình của Trần Hoàng hậu rất ôn hoà, rộng lượng, có rất nhiều người muốn đến Thanh Hoà cung để hầu

hạ. Đôi lúc, Thanh Đại cảm thấy tình tình Hoàng Hậu của mình quá tốt, cho nên Thục phi với Ninh tần mới lấn lướt.

Thật không thể ngờ, Hoàng Hậu từng dùng hết tình cảm chân thành để yêu Thánh Thượng, lại có thể cứng rắn đến vậy.

Vân Kiều thấy Thanh Đại khó hiểu, nhưng nàng không giải thích nhiều, chỉ cười cho qua.

Trong lòng nàng rất rõ, ở trong mắt người khác những chuyện nàng làm là không biết điều, không biết thức thời. Một người cao cao tại thượng như Bùi Thừa Tư chấp nhận cúi đầu lấy lòng nàng, nàng còn muốn gì nữa?

Nhưng nàng không muốn “hoà hợp như lúc đầu” với Bùi Thừa Tư, cũng sẽ không làm vậy.

Không phải chỉ vì hai chữ “tình yêu” mà là giữa hai người đã không còn đồng điệu, khó lòng bên nhau.

Vân Kiều nhớ đến việc Trần Cảnh vắng mặt trong buổi tiệc, sau khi về phòng, nàng cho người đi tìm hiểu. Sáng hôm sau đã có tin tức, đêm hôm qua hẳn ngã bệnh.

“Vốn dĩ, thân thể của Trần Thái Phó đã không được tốt, lúc này bệnh cũ tái phát, nghe người ta nói, thái y đi theo phải trực suốt một đêm bên cạnh hẳn!”

“Sau tiệc tối qua, Thánh Thượng còn tự mình đến thăm!”

Vân Kiều không ngờ được mọi chuyện lại trùng hợp đến vậy, nhất thời không biết nói gì, đúng lúc Bùi Thừa Tư đến đây để ăn sáng, cho nên nàng tạm nén chuyện này lại.

Dựa theo thông lệ, Hoàng Đế phải đi săn ngày đầu tiên.

Bùi Thừa Tư thay đổi trang phục đi sẵn, cưỡi lên con ngựa O Vân Đạp Tuyết quen thuộc, lưng mang cung tiễn. Trước khi hấn đi, hấn quay đầu nhìn về phía Vân Kiều, chờ nàng vẫy tay, hấn mới mang theo võ tướng và thị vệ đi vào rừng.

Đội nhân mã biến mất trong rừng, khói bụi tung bay mịt mù.

Vân Kiều đứng ở đó một lát, nàng cảm thấy tê nhạt, nên tranh thủ thời gian rảnh rỗi đi xung quanh nhìn xem, không ngờ vừa mới xoay người đã nhìn thấy Trần Cảnh.

Sắc mặt hấn còn mang bệnh tật, chưa kịp mở miệng đã thấp giọng ho khan.

Vân Kiều thấy hấn ho khù khụ như vậy liền nhíu mày, nàng khuyên nhủ: “Nếu Thái Phó đã bệnh cũ tái phát, sao không ở trong phòng nghỉ ngơi cho tốt đi?”

“Không sao,” Sắc mặt hấn tái nhợt, nhưng biểu tình vẫn lãnh đạm như thường ngày: “Thân thể thần thể nào thần hiểu rõ, nghỉ ngơi trong phòng không thể nào tốt hơn được, ra ngoài đi dạo một chút cũng không sao!”

Hấn giương mắt nhìn Vân Kiều, ả ý nói: “Huống hồ còn có chuyện chưa thể giải thích!”

Ban đầu, Vân Kiều từng nghi ngờ, sợ hấn mượn cớ ốm không ra mặt là muốn đổi ý, nhưng hiện giờ, nàng lại thấy có chút xấu hổ, những lời muốn hỏi cũng không thể nói ra khỏi miệng.

Có lẽ, Trần Cảnh nhận ra tâm tư của nàng: “Là thần đã làm chậm trễ, không thể trách ngài sinh nghi!”

Hấn rất giỏi ăn nói, chỉ cần hấn muốn, hấn sẽ không để người khác khó xử.

Vân Kiều nhẹ gật đầu thờ ra.



Trần Cảnh không chậm trễ, chỉ vài ba câu là đã nói xong sắp xếp của mình, ngữ điệu bình bình, tựa như đây không phải là “muru đồ gây rối” nào cả, mà là đang tán gẫu hôm nay thời tiết thế nào.

Vân Kiều ấn ngực, áp xuống cảm xúc dâng trào: “Nếu vậy, cần phải có hung thủ...”

“Vậy Ngu gia đi!” Trần Cảnh bâng quơ nói, khi nhìn thấy Vân Kiều trợn mắt, hấn hơi ngạc nhiên hỏi lại: “Trước nay, ngài chưa bao giờ nghĩ đến phải để Ngu gia trả giá sao?”

Sau khi Vân Kiều thẩm thấu hết ý tứ của Trần Cảnh, nàng im lặng.

Lúc trước, sở dĩ Triệu Đạc có thể biết được nàng và Lật Cô rời cung để xuống tay, hoàn toàn là do Ngu Kỳ đưa tin.

Không rõ mục đích của hấn là gì, nhưng cũng không hấn là thủ phạm, không đến nỗi tội tác đày mình.

Vân Kiều nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng sau khi giết Triệu Đạc, nàng thu tay lại, không truy cứu những người có liên quan khác.

Mà trước cách sắp xếp của Trần Cảnh, cho dù nàng ngây thơ đến đâu, nàng cũng cảm thấy mục đích của hấn không phải muốn báo thù cho Lật Cô.

“Trừ bỏ xong Triệu gia, Thái Phó còn thấy chưa đủ sao, còn muốn mượn ta để triệt tiêu vây cánh?” Vân Kiều nhìn Trần Cảnh không chớp mắt.

Đối mặt với lời chất vấn của nàng, Trần Cảnh không chút chột dạ, cũng không chút kinh ngạc nhìn lại nàng: “Thần và ngài cùng lắm là đang cân nhắc lợi hại. Nếu không muốn nói là bị lợi dụng, thì nên nói là lợi dụng lẫn nhau thì hơn!”

Vân Kiều bị lời này làm cho á khẩu không nói nên lời, nàng mấp máy môi, chần chừ nói: “...Để ta suy nghĩ lại!”

Vân Kiều tuyệt tình với Triệu gia, là vì sau khi điều tra ngọn ngành, nàng trừng phạt đúng người đúng tội. Nhưng nếu bảo nàng vô duyên vô cơ vu oan người khác, suy cho cùng nàng vẫn không làm được.

Trần Cảnh sớm đã đoán được nàng sẽ do dự, nên hấn không giục, chỉ gật đầu đồng ý.

Hai người đi chung một đoạn rồi tách ra, ai đi đường nấy.

Vân Kiều bị lời nói của Trần Cảnh làm rối trí, cho đến khi quay về bãi săn, nàng vẫn thất thần. Khi trong rừng truyền đến tiếng vó ngựa, nhìn thấy Bùi Thừa Tư mang theo con mồi trở về, nàng mới tạm vớt chuyện này ra sau đầu.

Bùi Thừa Tư không để ý đến những lời tung hô khen tặng, lướt qua mọi người, đi đến chỗ Vân Kiều.

Trước giờ, khứu giác nàng nhạy bén, hấn còn chưa đến gần, nàng đã ngửi ra được mùi máu, không khỏi nhú mày.

Để ý thấy phản ứng bất thường này của nàng, Bùi Thừa Tư ngần ra, sau đó dừng lại cách Vân Kiều vài bước chân, trên mặt xuất hiện tia hoang mang.

Hấn không rõ bản thân mình đã làm gì sai, khiến nàng không vui.

Mọi người xung quanh không rõ chuyện gì xảy ra, đồng loạt ngậm miệng.

Vân Kiều bị nhìn đến mức mất tự nhiên, nàng cười, giải thích: “Thánh Thượng không bị thương chứ? Sao lại có mùi máu?”

“Chắc là dính máu của con nai kia!” Bùi Thừa Tư nhẹ nhàng thờ ra, thấy Vân Kiều không thích, hấn cũng không cho nàng xem con mồi mình mới mang về.

Sau khi ứng phó với các triều thần, Bùi Thừa Tư thấp giọng nói với Vân Kiều: “Ta trở về tắm gội thay y phục... nàng cũng đổi xiêm y khác cho nhẹ nhàng hơn đi!”

Vân Kiều gật đầu trước, rồi lại nghe đoạn sau, nàng nghi ngờ nhìn hắn.

“Không phải đêm qua đã nói, muốn lên núi ngắm cảnh sao?”

Hắn vừa nhắc nhở, Vân Kiều mới nhớ lại câu nói tối hôm qua, cứ tưởng là hắn chỉ thuận miệng nói đến, không ngờ hắn thật sự để trong lòng.

Nàng cắn môi, nhẹ giọng đáp: “Được!”

Y phục phức tạp của Hoàng Hậu, đổi thành kỳ trang đơn giản, tóc cột cao, tết thành bím tóc, không cài trâm thoa trang sức, chỉ lấy dây màu đỏ thắm cột lại.

Khi Vân Kiều đi theo Bùi Thừa Tư lên núi, vô thức nàng nhớ đến chuyện lúc trước, trước khi hắn lên kinh, nàng đã lên chùa ở trấn bên cầu bùa bình an.

Khi đó nàng chọn ngày tốt, thời tiết đẹp, vậy mà đến chân núi lại sai ngày, đi lên giữa sườn núi thì trời bắt đầu đổ tuyết.

Nàng không bỏ cuộc, cắn răng đi lên núi.

Đường núi vốn gập ghềnh khó đi, còn bị băng tuyết bao phủ, không cẩn thận một chút sẽ trượt chân ngay lập tức.

Sau này, nàng thành khẩn đặt bùa bình an mình vất vả xin được vào hành lý của Bùi Thừa Tư, nàng dặn dò hắn phải bảo quản cho kỹ, nếu làm mất, sau này nàng sẽ tính sổ với hắn.

Đợi sau này gặp lại, đã có rất nhiều chuyện xảy ra, nàng cũng đã quên chiếc bùa bình an kia, cho đến lúc này mới nhớ lại.

Ma xui quỷ khiến thế nào, đột nhiên nàng quay đầu hỏi Bùi Thừa Tư: “Bùa bình an lúc trước, chàng còn giữ không?”

Bước chân Bùi Thừa Tư dừng lại.

Hắn nhớ chuyện đó, chỉ là sau một hồi trắc trở, hắn chuyển từ biệt viện Trần gia vào Đông Cung, rồi sau đó chuyển đến Tử Thần Điện, hắn không biết rốt cuộc cung nhân đã để cái bùa bình an kia ở đâu.

Không ai dám tự tiện vớt đồ của hắn, nhưng Bùi Thừa Tư không có cách nào để gạt đầu, mặt dày nói mình còn giữ.

Hắn không trả lời, nhưng đáp án đã viết trên mặt rất rõ ràng.

Khi Vân Kiều mở miệng hỏi, nàng đã đoán được kết quả, cho nên không cần thất vọng, nàng chỉ cười rồi lắc đầu.

Bùi Thừa Tư thấy Vân Kiều cười đột nhiên hoảng hốt, hắn đưa tay muốn nắm tay nàng, nhưng nàng lại tránh đi.

“Lúc trước không phải nàng đã nói, nếu ta không giữ kỹ bùa bình an... thì nàng sẽ tính sổ với ta sao?” Bùi Thừa Tư nắm chặt lòng bàn tay, giọng hơi khàn: “A Kiều, nàng phạt ta đi!”

Nếu là lúc trước, có lẽ Vân Kiều sẽ giả vờ tức giận, phạt hắn bưng trà rót nước cho nàng, nhưng hôm nay nàng chỉ cười không nói gì, một mình đi lên phía trước.

Trên núi gió mạnh, thổi bay mái tóc và áo lụa mỏng trên người nàng, dây cột tóc màu đỏ bay phấp phới trong gió, nổi bật dưới ánh hoàng hôn, giống như con bướm sắp vỗ cánh bay.

Tựa như giây tiếp theo sẽ thoát khỏi trói buộc của hắn, cho dù hắn có cố gắng thế nào cũng sẽ không thể đưa người quay trở lại được nữa.

“A Kiều,” Bùi Thừa Tư bước nhanh đuổi theo, sóng vai với Vân Kiều: “Lúc trước là ta đã sai, sau này ta sẽ bù đắp cho nàng gấp trăm lần, gấp ngàn lần được không?”

Vân Kiều quay đầu sang, nhìn sâu vào mắt hắn: “Được!”

Nàng nhìn Bùi Thừa Tư thở phào như trút được gánh nặng, trong lòng thầm nói nửa câu sau...

“Lừa người thôi!”

Trên đường đến đây, Bùi Thừa Tư từng nói, trên dưới khắp kinh thành này, người hắn không chút phòng bị chỉ có nàng. Khi đó Vân Kiều nghĩ, hắn không nên tin nàng.

Bởi vì, không phải nàng không biết lừa gạt, chỉ là trước giờ chưa từng nói dối Bùi Thừa Tư thôi.

Nhưng hôm nay, nàng đã làm.

## **Chương 60: Thiên hạ rộng lớn, há lại không có chỗ cho ta dung thân!**

Tài ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả

Ngày đó, Vân Kiều và Bùi Thừa Tư ở trên núi một lúc lâu.

Hai người không nói gì nhiều, nàng cũng không nóng nảy như lúc xưa, ôm gối ngồi trên đất, lặng nhìn áng mây đỏ tía ở phía chân trời.

Bùi Thừa Tư không nghiêm túc ngắm phong cảnh, phần lớn ánh mắt của hắn đều dừng trên người Vân Kiều.

Lúc trước Vân Kiều là người rất đơn giản, đặc biệt là khi ở trước mặt hắn, mọi hỷ nộ dường như đều viết hết lên mặt. Nhưng hiện tại, Bùi Thừa Tư phát hiện, bản thân mình không thể hiểu được Vân Kiều đang nghĩ gì.

Tuy nhiên, có thể ở chung bình yên với nàng thế này, hắn cũng mãn nguyện rồi.

Mãi cho đến khi hoàng hôn khuất dạng, chỉ còn sót lại ánh chiều tà, Vân Kiều mới đứng dậy, tiện tay phủ bụi trên quần áo, nhẹ giọng nói: “Về thôi!”

Ngoại trừ hai ngày đầu đến đây, Vân Kiều chưa bao giờ xuất hiện trước mặt người khác với cương vị Hoàng Hậu. Cho dù nàng muốn ra ngoài đi dạo, thì nàng sẽ mặc xiêm y giống Thanh Đại, giả dạng cung nữ, thoải mái vui vẻ đi khắp nơi ngắm cảnh. ---Đọc FULL tại [Truyenfull.vn](http://Truyenfull.vn)---

Dù cố ý tránh né, nhưng đôi lúc nàng cũng có gặp vài triều thần.

Những vị đại thần đó sẽ không để ý đến mấy tiểu nha hoàn hành lễ dọc đường, càng không nghĩ đến trong số đó sẽ có Hoàng Hậu đoan trang hiền thực.

Bùi Thừa Tư biết hành động của nàng, hấn cũng chỉ cười, chứ không ngăn cản.

Ngày đó, Vân Kiều mặc y phục vàng nhạt của thị nữ, bôi lên mặt một ít phấn mỏng tối màu, điểm lên gò má một chút tàn nhang, rồi đi ra khỏi cửa.

Tình cờ nàng gặp Phó Dư.

Hấn và hai vị quan võ trẻ tuổi vừa đi vừa cười nói.

Trong lòng Vân Kiều rung lên, nàng làm bộ như không có gì tránh sang một bên, đôi tay chấp đảnh trước, rũ mắt cúi đầu, cung kính hành lễ.

Tầm mắt chỉ nhìn giới hạn ở một chỗ, nàng không thấy mặt Phó Dư, chỉ thấy đôi giày đen lướt qua không lối nhịp nào.

Sau khi nhóm người rời đi, Vân Kiều khẽ sờ gương mặt mình, nàng cảm thấy có chút đặc ý vì có thể lừa được Phó Dư quá đổi thân quen này.

Nhưng nàng không đặc ý được lâu, sau khi băng qua con đường mòn đến bên hồ, vừa queo qua núi giả, nàng đã thấy Phó Dư nghênh ngang đứng đó.

Lúc này chỉ có một mình Phó Dư, Vân Kiều kinh ngạc đến mức không thể giả vờ hành lễ nữa.

Nàng quay đầu nhìn ngó xung quanh, rồi thắc mắc hỏi: “Ngươi, sao ngươi lại ở đây?”

“Đương nhiên là đi tắt đón đầu!” Phó Dư cúi mắt đánh giá bộ dạng của nàng, hẳn cảm thấy thật lạ lẫm.

Vân Kiều bĩu môi: “Ta còn nghĩ là ngươi không nhận ra!”

“Sao có thể?” Phó Dư nở nụ cười: “Lúc còn ở xa, liếc mắt một cái ta đã nhận ra rồi!”

Người khác không nhận ra nàng là vì bọn họ chưa từng giao thiệp nhiều với nàng, cũng chưa từng thấy được dáng vẻ lén lút của nàng.

Nhưng với Phó Dư mà nói, chuyện này dễ như trở bàn tay.

Vân Kiều đưa tay vén tóc, cười hỏi: “Ngươi đi vòng sang đây là có chuyện gì?”

Phó Dư bị câu hỏi quá đổi bình thường nàng làm cho xao động, hẳn im lặng một lúc, sau đó lên tiếng: “Không có gì quan trọng... ta chỉ muốn hỏi ngươi có cần ta giúp gì không?”

Tuy hẳn không biết Vân Kiều đã chuẩn bị những gì, nhưng hẳn biết nhân cơ hội lần này nàng sẽ cao bay xa chạy, trong lòng sẽ rất nhung nhớ, cho nên cố ý đến gặp nàng.

Dù sao chia tay thế này, không biết đến khi nào mới có thể gặp lại.

Mấy ngày nay, không phải Phó Dư chưa từng suy nghĩ, nhưng cho dù hẳn không màng đến chức trách và ân tình bồi dưỡng của Tướng lão tướng quân, thì hẳn cũng không thể rời kinh cùng với Vân Kiều.

Làm vậy chẳng khác nào làm lộ hành tung của nàng.

Cho nên chỉ có thể kiềm chế cảm xúc, trong khả năng cho phép, tiễn nàng một đoạn.---Đọc FULL tại [Truyenfull.vn](http://Truyenfull.vn)---

Mới đầu, Vân Kiều lắc đầu, sau, nàng suy nghĩ một hồi, liền sửa lại: “Thay ta chăm sóc Thiên Thiên, nếu thuận tiện, hãy để ý đến



Nguyên gia một chút!”

Nàng chưa từng được “dìu già, dắt trẻ”, những người cần quan tâm đến không có mấy ai.

“Được!” Phó Dư nghiêm túc đồng ý, hấn do dự một lúc rồi thấp giọng hỏi: “Người muốn đi đâu?” Sau này, muốn làm gì?”

“Sau khi rời kinh, có lẽ ta sẽ về thăm trấn Quế Hoa, ta sẽ cẩn thận che giấu hành tung, tránh cho hấn phát hiện!” Vân Kiều ngẩng đầu nhìn sắc trời, chậm chậm nói: “Chuyện còn lại, tới đâu hay tới đó!”

Có lẽ nàng sẽ mai danh ẩn tích, yên ổn ở một trấn nhỏ nào đó của Bình Thành, mở cửa hàng làm nghề cũ. Hoặc có khi khí thế dâng trào, sẽ giống như Nguyên Anh, đi làm ăn xa nhà, dọc đường vừa làm ăn vừa du ngoạn...

Cởi bỏ được thân phận này, thiên hạ rộng lớn, há không có nơi nào dung thân.

Phó Dư nghiêm túc lắng nghe, hấn khẽ xoa đầu ngón tay, thận trọng tìm từ, nói: “Lúc trước, khi nghe ta nói về con đường tơ lụa của Tây Vực, chẳng phải ngươi rất tiếc nuối vì không được đi sao? Qua hai năm nữa, có thể ta sẽ trở về Tây Cảnh, đến lúc đó nếu ngươi còn hứng thú, cứ đến tìm ta...”

Vân Kiều nhay bén nhận ra tin tức trong lời nói của hấn, nàng hỏi lại: “Ngươi có dự định sẽ về Tây Cảnh sao? Trong triều có chuyện gì không như ý hả?”

Tây Cảnh không phải là nơi tốt đẹp gì, so ra mà nói, phần lớn các quan võ đều bằng lòng ở trong triều hơn là đến nơi đó.

Một nơi tràn ngập nguy hiểm như Tây Cảnh sao có thể so với nơi Phồn hoa như Kinh Thành được?

Phó Dư lắc đầu, giải thích: “Chẳng có gì là không như ý cả, chỉ là trong kinh nhiều chuyện phải bó buộc, suy cho cùng cũng không bằng khoảng thời gian ở Tây Cảnh trước kia, tự do tự tại!”

Hắn ở Kinh thành hơn một năm, không chỉ có đao kiếm mà ngay cả nhuệ khí của bản thân cũng bị mai một đi nhiều. Tuổi của hắn chưa muốn mỗi ngày đến giờ điểm mả cuối ngày về nhà, cũng không phải ông lão dưỡng già chờ chết.

“Người suy nghĩ kỹ rồi thì tốt!” Vân Kiều thấy ý hắn đã quyết, cũng không khuyên can gì, nhẹ nhàng đáp lời: “Sau này nếu có dịp, ta nhất định sẽ đi tìm người!”

Phó Dư cười thành tiếng: “Một lời đã định!”

Thời gian ở hành cung dường như trôi qua rất nhanh, loáng một cái, đã trôi qua nửa hành trình. Vân Kiều biết, bản thân không thể kéo dài được nữa, phải nhanh chóng cho Trần Cảnh một câu trả lời xác đáng.

Vân Kiều vuốt ve phật châu trên cổ tay, nàng gọi Hoài Ngọc đến, đương lúc do dự thì Bùi Thừa Tư cho người đến báo, mời nàng ra ngoài cưới ngựa.

Hắn nói đã hạ lệnh nghiêm, có thể tùy ý cưới ngựa, không có người quấy rầy.

Vân Kiều chần chừ một lát, rồi gật đầu đồng ý, sau đó nói với Hoài Ngọc: “Đợi đến tối ta về rồi quyết định!”

Thu sẵn lúc này, Ngự Mã Giám đã mang theo con tiểu Bạch Mã mà Vân Kiều ngày đó đã nhìn trúng. Nhưng có lẽ mấy ngày rồi không gặp, cho nên Phất Tuyết không còn thân thiết với nàng như trước nữa.

Vân Kiều kiên nhẫn vuốt ve lông nó, sau khi chờ đợi nó chủ động nghiêng đầu đến như mọi khi, nàng mới giẫm lên bàn đạp, lặn lên

người con ngựa.

Nàng không cần cung nhân giúp đỡ, động tác vô cùng nhanh nhẹn dứt khoát. Bùi Thừa Tư ở cạnh nhìn, hẳn khen ngợi vài câu rồi giục ngựa đuổi theo.

Vân Kiều cưỡi Phất Tuyết đi chậm chậm, sau khi làm quen mới dần dần tăng tốc.

Gió lạnh ở vùng núi quét qua gương mặt nàng, cảm giác rất khác so với trường đua ngựa ở Kinh Thành.

Bùi Thừa Tư cố ý kiểm soát tốc độ, sóng vai cùng nàng, hẳn cười, hỏi: “Mấy ngày nay ở đây, nàng đã đi hết hành cung rồi phải không?”

“Gần hết!”

“Có muốn xuống núi chơi không?” Bùi Thừa Tư để ý đến thái độ của Vân Kiều, đợi nàng kinh ngạc nhìn sang, lúc này hẳn mới nói: “Đợi qua hai ngày nữa, ở trấn kế bên có hội chùa, ta nghĩ nàng sẽ thích!”

Quả thật với chuyện này Vân Kiều có chút hứng thú, nhưng nàng sợ tùy ý rời đi sẽ phá rối sự sắp xếp của Trần Cảnh, cho nên nàng không trả lời ngay.

Vân Kiều xoa cổ, vờ oán trách: “Mấy ngày nay ta thấy hơn mệt, để ta nghỉ đã!”

Những ngày kế tiếp có rất nhiều chuyện quan trọng cần phải làm, Vân Kiều rũ mắt che đi cảm xúc. Đang lúc cân nhắc, đột nhiên nàng phát hiện Phất Tuyết có gì đó không ổn.

Nó không ngoan ngoãn như ngày thường, rõ ràng nàng không hề thúc giục gì, nhưng nó chạy càng lúc càng nhanh.

Vân Kiều cảm thấy mí mắt giật giật, tay siết chặt dây cương muốn làm nó chạy chậm lại, nhưng khẩu lệnh thường ngày nó rất nghe lời giờ đây hoàn toàn ngược lại.

Phát Tuyết càng thêm nóng nảy, bất an, giống như đang nổi cơn điên. Bùi Thừa Tư cũng ý thức được, hấn lập tức giục ngựa đuổi theo, lớn giọng gọi: “A Kiều, mau dừng lại!” ---Đọc FULL tại [Truyenfull.vn](http://Truyenfull.vn)---

Từ trước đến nay, Phát Tuyết luôn ngoan ngoãn nghe lời, Vân Kiều chưa từng gặp tình huống như thế này. Trong một thoáng tim đập nhanh như trống trận, nàng bấm vào lòng bàn tay mình để cố trấn an bản thân.

Phát Tuyết đã hoàn toàn bị mất khống chế, điên cuồng muốn hất nàng từ trên lưng xuống.

“A Kiều, đừng sợ,” Bùi Thừa Tư hiểu rõ tình thế, hấn biết nàng không có cách nào khống chế được, cho nên khi đuổi kịp nàng, hấn vội vươn tay: “Ta ở đây!”

Gió núi lồng lộng, Vân Kiều nắm chặt dây cương không dám buông ra.

“A Kiều! Không còn thời gian đâu!” Bùi Thừa Tư giục nàng: “Hãy tin ta!”

Vân Kiều nhìn ánh mắt gằn trong gang tấc, khế cắn môi, một tay nàng buông dây cương, vừa mới chạm vào, đã bị Bùi Thừa Tư nắm chặt.

Lúc này, đột nhiên Phát Tuyết cất hai vó trước lên.

Bùi Thừa Tư do dự theo bản năng, nhưng hấn vẫn không buông Vân Kiều ra, bị nàng kéo ngã ngựa theo.

Hấn giang hai cánh tay ôm chặt Vân Kiều vào trong ngực.

Vân Kiều cảm thấy trước mắt tối sầm, bên tai truyền đến tiếng kêu rên của Bùi Thừa Tư. Sau âm thanh rơi xuống mặt đất nặng nề, hai người lăn vài vòng rồi mới dừng lại.

Trái tim nàng như muốn nhảy ra từ cuống họng. Vân Kiều lấy lại bình tĩnh, nàng còn chưa kịp tránh khỏi vòng tay của Bùi Thừa Tư thì đã ngửi thấy mùi máu tanh nồng.

Nàng kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn thấy khóe môi Bùi Thừa Tư chảy máu, vết máu trên gương mặt ngọc ngà của hắn trông càng chói mắt hơn.

“Chàng làm sao vậy? Bị thương ở đâu?” Giọng Vân Kiều bất giác rung lên.

Bùi Thừa Tư vẫn không buông nàng ra, hắn yếu ớt vỗ lưng nàng, giống như đang trấn an, khẽ nói: “Không sao...”

Nhưng hắn vừa mở miệng, máu càng tràn ra nhiều hơn.

“Chàng đừng nói nữa!” Vân Kiều lập tức ngăn hắn lại, nàng nhìn xung quanh thì thấy thị vệ ở xa xa đang chạy đến đây, vì vậy nàng mới nhẹ thở ra.

“Thị vệ đến rồi, Thái y cũng sẽ đến ngay thôi!” Vân Kiều lấy chiếc khăn nhỏ từ tay áo, hoảng loạn lau vết máu trên môi hắn: “Chàng cố gắng đợi một chút...”

Tuy nhiên Bùi Thừa Tư không dừng lại, hắn cố hết sức phủ lên tay nàng.

Hắn đã không còn sức lực, nàng chỉ cần hất nhẹ, là có thể gạt bàn tay dính đầy máu của hắn ra. Nhưng nàng còn chưa kịp động đậy đã nghe hắn thều thào: “A Kiều, đừng đi...”

Vân Kiều kinh hãi, nàng chưa kịp phản ứng lại thì cánh tay của hắn đã rũ xuống, ngắt đi.

Lúc này thị vệ cũng đã đuổi đến.

Nhưng vì sợ động đến vết thương của hắn cho nên không dám hành động, đành truyền thái y. Sau khi xem xong, mới cẩn thận đưa Bùi Thừa Tư đang hôn mê bất tỉnh về hành cung.

Đến khi trở về hành cung, Vân Kiều lau vết máu trên người, đổi một bộ xiêm y khác, lúc này mới từ từ nghĩ về chuyện đã xảy ra.

Theo Thái y nói, vết thương trên người của Bùi Thừa Tư là do con ngựa phát cuồng đá trúng, tổn thương phế phủ, dẫn đến hôn mê bất tỉnh.

“Vì sao Phất Tuyết đột nhiên nổi điên?” Vân Kiều mở miệng, lúc này nàng phát hiện giọng mình cực kỳ khàn, khó khăn nói: “Là ai muốn giết ta?”

Nếu không phải vào thời điểm then chốt, Bùi Thừa Tư bảo vệ nàng trong ngực, thì hiện giờ người hôn mê bất tỉnh nằm đó, có lẽ là nàng.

“Hoài Ngọc đã đi điều tra,” sắc mặt Thanh Đại trắng bệch, sau khi châm thêm chén trà nhỏ, nàng hỏi: “Ngài có muốn đến đó thăm Thánh Thượng không?”

Làm như sợ Vân Kiều không đồng ý, nàng bổ sung: “Ở hành cung nhiều người dòm ngó, nếu ngài trẻ nãi không đi, sợ là không thích hợp!”

Vân Kiều hiểu rõ đạo lý này.

Chỉ là, nàng nhớ đến câu nói của Bùi Thừa Tư trước khi hôn mê, nàng lại cảm thấy mông lung bất an, đến mức nảy sinh ra tâm tư muốn trốn tránh.

Nhưng dù thế nào cũng phải đến, nếu không sẽ không thể giải thích được.

Lúc Vân Kiều đến, Bùi Thừa Tư vẫn còn chìm trong hôn mê, các triều thần đã biết được việc này nên không tụ lại đây nữa, để Trần Cảnh ra mặt lo liệu.

“Thái y đã hội chẩn để đưa ra đối sách, họ sẽ làm hết sức mình!” Trần Cảnh nói ngắn gọn.

“Được!” Vân Kiều nhẹ nhàng đồng ý, nàng im lặng một hồi lâu, lúc này mới lên tiếng: “Thái Phó cho rằng việc này là do người nào làm?”

“Nếu thần trả lời, xin ngài chớ có nghi ngờ thần muốn triệt phá vây cánh!” Trần Cảnh bất đắc dĩ thở dài: “Nếu nói ai muốn mạng của ngài nhất, thì đương nhiên Ngu gia sẽ mang hiềm nghi lớn nhất!”

“Nếu để thần ra tay, có lẽ việc này sẽ tính luôn lên đầu của Triệu gia!”

Vân Kiều im lặng nhìn hẩn, Trần Cảnh càng thêm khó xử: “Không lẽ ngài cho rằng tất cả chuyện này là do một tay thần bày ra sao?”

“Không,” Vân Kiều lắc đầu, “Đây không phải là tác phong làm việc của người!”

Hai người cùng trầm mặc, không ai nói điều gì. Vân Kiều chờ đến khi sắc trời tối hẩn, để nhận được câu trả lời của Hoài Ngọc.

Nàng suy nghĩ một lúc lâu, rồi hỏi Trần Cảnh: “Ta đã không tính toán với Ngu gia, vì sao bọn họ lại không chịu buông tha cho ta?”

Lời này vừa nói ra, đã đúng ý của hẩn.

Song, Trần Cảnh cũng không lấy làm vui mừng, chỉ đáp: “Đương nhiên là hoài bích kỳ tội!”

\*Hoài bích kỳ tội: ý chỉ những người có điều kiện tốt hơn thường bị ghen ghét hãm hại.

Được Đế Vương sủng ái chưa chắc đã là chuyện tốt. Thời của Tiên đế, nếu không phải Vi quý phi tàn nhẫn độc ác, sợ là không thể sống yên ổn trong những năm đó, mà đã bị người ta nhai nuốt từ lâu.

Vân Kiều gật đầu, qua một lúc, bỗng nhiên nàng lên tiếng: “Kế hoạch lúc trước của Thái Phó, đêm nay có thể thực hiện không?”

Trần Cảnh nhìn nàng, trong ánh mắt mang theo chút kinh ngạc: “Có thể...”

Nhưng Bùi Thừa Tư còn chưa thoát khỏi hiểm cảnh, nàng lại muốn rời đi, như vậy thật sự quá tình táo và sắt đá.

“Hắn cực kỳ đề phòng ta, nếu hắn tỉnh dậy, thật sự rất khó để đi!” Vân Kiều nhẹ giọng nói.

Hướng chi nàng không tinh thông y thuật, ở lại cũng không làm được gì.

Trần Cảnh biết đây là thời cơ thích hợp nhất, cho nên gật đầu nói: “Được!”

Bên trong tấm điện, như thường lệ vẫn đốt hương an thần Bùi Thừa Tư hay dùng, nhưng hắn vẫn không thể ngủ yên.

Không hiểu vì sao hắn lại mơ thấy thời gian lúc trước mình và Vân Kiều thành thân.

Khi đó, hai người đã định ra hôn kỳ, cũng bắt đầu đặt mua đồ dùng hôn lễ, nhìn đâu cũng thấy màu đỏ của hỷ sự.

Vân Kiều không thích phô trương lãng phí, cha mẹ hai bên không có ai, càng không cần phải gióng trống khua chiêng tổ chức, nên nàng đã bàn bạc với hắn “giản lược” hết mức có thể.

Bùi Thừa Tư cảm thấy mình nợ Vân Kiều rất nhiều, hắn nghĩ đợi sau này đề tên lên kim bảng làm quan, hắn sẽ bù đắp cho nàng.



Vân Kiều nhìn ra tâm tư của hấn, nên cười nói: “Ta không thèm quan tâm đến những nghi thức xã giao đó đâu, cũng không thèm để ý đến vật ngoài thân kia, chỉ cần chàng toàn tâm toàn ý đối tốt với ta, ta đã thấy mãn nguyện rồi!”

Nghe vậy, Bùi Thừa Tư xúc động, lộ ra vẻ nghiêm túc hiếm thấy đồng ý với nàng.

Mấy năm sau, hấn nhảy vọt lên ngôi vị Hoàng đế, bù đắp cho Vân Kiều bằng một hôn lễ long trọng, thậm chí còn đặc ý vì điều đó...

Nhưng hấn đã quên, thứ Vân Kiều muốn là “toàn tâm toàn ý đối xử tốt với nàng”.

Hấn tự cho rằng bản thân mình đã cho Vân Kiều mọi thứ tốt nhất, đúng hơn là hấn đang bù đắp cho tiếc nuối của bản thân hấn mà thôi.

Cuối giấc mơ, ánh mắt sâu thẳm của Vân Kiều nhìn hấn, nàng thờ dài, nói: “Chi bằng, chúng ta chia tay đi!”

“A Kiều!” Đột nhiên Bùi Thừa Tư bừng tỉnh, trong lòng còn sợ hãi, đồng thời khắp cơ thể đều cảm thấy đau nhức.

Nội thị đứng đợi bên cạnh như trút được gánh nặng: “Thánh Thượng tỉnh rồi!”

Các Thái y nối đuôi nhau đi vào, xem xét tình hình của hấn.

Một lúc sau, rốt cuộc Bùi Thừa Tư mới nhớ tới chuyện ngã ngựa ban ngày, hấn muốn hỏi tình hình của Vân Kiều, nhưng chưa kịp mở miệng, đã thấy phế phủ như bị ai giày xéo, đau đớn từng cơn.

Hấn quay đầu, muốn tìm xem Vân Kiều có ở trong điện hay không, ánh mắt dừng ở cửa sổ trạm trở hoa văn, không chịu dời đi.

Cách một lớp giấy cửa, hấn có thể thấy được ánh lửa bên ngoài cao bất thường.

“Bên ngoài có chuyện gì?” Bùi Thừa Tư cố nén đau hỏi: “Hoàng hậu đâu?”

“Chuyện này...”

Mọi người nhìn nhau, có người không biết, có người không dám trả lời.

Dự cảm xấu kia càng trở nên chân thật.

Bùi Thừa Tư nhìn đến mức mắt đỏ bừng, hấn cảm thấy cổ họng có vị ngòn ngọt, không thể kiềm chế được ho khan.

Phun máu ra thắm ướt chần gấm, giống như ánh lửa kia, đỏ rực.

## Chương 61: Trần hoàng hậu trong kinh đã chết rồi!

Tài ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả

Thời tiết cuối thu, hoa quế trong trấn đã rụng hơn phân nửa, dưới cái lạnh mùi hương vẫn còn quanh quẩn trong không khí.

Bến đò, người đến người đi tấp nập, nhóm người khuôn vác hàng hoá hăng say làm việc, bên cạnh có sạp mì Dương Xuân đã bán được mười mấy năm, còn có vài bạn nhỏ ríu rít đuổi bắt nhau...

Khung cảnh giống y hệt như trong trí nhớ của nàng.

Dường như nhìn nhau qua lớp màng lụa mỏng khiến người ta sửng sờ.

Gió lạnh thổi bay góc khăn che mặt, lập tức có bàn tay trắng nõn đè xuống, che chắn kín mít, ngăn cản những ánh mắt tò mò.

Ý thức được bản thân mình thần thờ một hồi lâu, Vân Kiều thu ánh mắt lại, hít một hơi thật sâu, sau đó xách làn váy nhẹ nhàng bước lên mặt đất.

“Phu nhân, đợi ta!” Nhạc Nhân mang theo tay nải, cẩn thận bước lên bờ, nàng ta vỗ ngựa, thở phào nhẹ nhõm. ---Đọc FULL tại [Truyenfull.vn](http://Truyenfull.vn)---

Vân Kiều nhìn dáng vẻ cực kỳ thận trọng của nàng ta, nàng chỉ che miệng cười: “Người đứng là con vịt cạn mà!”

Mấy ngày trước, Nhạc Nhân gặp Vân Kiều trong một lần mua xiêm y, trang sức ở trên bờ. Khi đó nàng bị trộm túi tiền ở tửu lâu, cho nên không có tiền trả, vừa tức vừa ấm ức, đến mức vành mắt đỏ lên.

Vừa hay Vân Kiều gặp được, trông thấy bộ dạng đáng thương của nàng, Vân Kiều tiện tay thanh toán luôn, kết quả dính đến bây giờ.

Theo như Nhạc Nhân nói, nhà nàng là tiêu cực, vì bất mãn cha mẹ tự ý sắp xếp hôn nhân, cho nên mới trốn nhà đi.

Nào ngờ đâu, chỉ mới có mấy ngày đã bị kẻ xấu trộm hết tiền bạc.

Nhưng nàng ta không muốn làm lũi quay về, cho nên muốn đi theo Vân Kiều.

Vân Kiều lẻ loi một mình, đôi lúc đi đường sẽ cảm thấy buồn chán, nhìn thấy Nhạc Nhân có chút quyền cước, cũng không hại gì, cho nên để nàng ấy đi theo.

Sau khi Nhạc Nhân lên bờ, cuối cùng đã biến mất cảm giác lênh đênh kia, nàng như trút được gánh nặng, xoay hai vòng, lúc này mới đuổi kịp Vân Kiều, tò mò nói: “Trước đây ngài từng đến đây sao?”

Vân Kiều nghe vậy, nhẹ gật đầu, mơ hồ nói: “Đã từng!”

Nàng không hề đề cập về lai lịch của bản thân cho Nhạc Nhân nghe, cũng chưa từng nói cho nàng ấy biết đây là thị trấn mình ở từ nhỏ đến lớn.

Nhạc Nhân xoa xoa chiếc bụng, ánh mắt dừng ở một quán ăn cách đó không xa.

“Đói bụng sao?” Vân Kiều nhìn thấy phản ứng của Nhạc Nhân, nàng đổi hướng dắt Nhạc Nhân qua.

Quán mì này đã mở ở gần bến tàu hơn mười mấy năm, từ khi Vân Kiều biết buôn bán, nó đã có ở đó, nàng gọi cho Nhạc Nhân một chén mì, thêm một phần bí om.

Nhạc Nhân ngửi thấy mùi hương kia, cảm thấy cực kỳ muốn ăn, song vẫn có chút thắc mắc: “Phu nhân không đói sao?”

Vân Kiều lắc đầu, rồi chậm rãi rót chén trà cho mình.

Mấy năm nay, thỉnh thoảng nàng có đến đây ăn mì, nếu tháo khăn che mặt xuống, sợ là chủ quán sẽ nhận ra.

Nhạc Nhân muốn nói rồi lại thôi, nàng lấy chén mì Dương Xuân, nhìn Vân Kiều cúi đầu uống trà.

Nhạc Nhân thấy vị phu nhân này là người cực kỳ mâu thuẫn.

Trông cử chỉ và lời nói thì giống như là khuê tú của gia đình cao môn nào đó dưỡng ra, ngay cả khi ngồi tránh nắng uống trà, mỗi cái gờ tay nhấc chân cũng mang phong thái ưu nhã ung dung. Nhưng tính khí không hề nóng nảy, dọc đường gặp phải vô số chuyện, nàng chưa từng oán hận một câu, tính tình cực kỳ hiền hoà.

Hai loại khí chất hoàn toàn khác biệt lại hoà hợp tự nhiên trên người nàng.

“Sao lại nhìn ta như vậy?” Vân Kiều đặt chén trà xuống, chân mày hơi nhíu lại: “Thức ăn không hợp khẩu vị sao?” ---Đọc FULL tại [Truyenfull.vn](http://Truyenfull.vn)---

Nhạc Nhân vội lắc đầu, vùi đầu chuyên tâm ăn cơm.

Giờ tan tầm, nhóm lao động tay chân của bến tàu đến đây ăn cơm, vừa mới ngồi xuống liền hào hứng bàn luận tin tức.

“Vị Trần Hoàng Hậu ở Kinh Thành kia đã chết rồi!”

“Nghe nói là khi theo Thánh Thượng đi thu săn, bên hành cung cháy lớn, thật không may, cháy đến tận tấm cung của Hoàng Hậu!”

“Thánh Thượng bi thương quá độ, đổ bệnh không dậy nổi, không thể lâm triều...”

“.....”

Phát sinh chuyện lớn như vậy, so với chuyện xóm giềng thì thú vị hơn nhiều, nhắc đến đây lại chọc cho mọi người sôi nổi bàn luận. Nhạc Nhân ban đầu đang chuyên tâm ăn uống giờ đây không nhin được tò mò, phải quay đầu nhìn, dựng lỗ tai lên nghe bọn họ thảo luận.

Bình Thành cách Kinh Thành rất xa, tin tức truyền đến cũng chậm hơn nhiều, truyền miệng thành nhiều phiên bản, làm sai lệch rất nhiều thông tin.

Vân Kiều thản nhiên nghe xong, chỉ cười cho qua chuyện.

Tỷ như tràng lửa lớn kia. Màn đêm buông xuống, nàng đến phật đường cầu phúc cho Bùi Thừa Tư, phật đường kia đã bỏ hoang nhiều năm, cho nên nơi xảy ra chuyện không phải là tẩm cung của Hoàng Hậu.

Còn nữa, sở dĩ Bùi Thừa Tư không lâm triều, phần lớn là do thương thế trên người chưa khỏi, không phải là vì “bi thương quá độ”.

Có lẽ hẳn sẽ đau lòng, sẽ nghi ngờ, nhưng sẽ không vì vậy mà trì hoãn chính sự.

Vân Kiều không rõ màn tiếp theo Trần Cảnh sẽ đối phó thế nào, nhưng hiện giờ xem ra, tin Hoàng Hậu chết đã được truyền ra, ai cũng đã biết, chứng tỏ Bùi Thừa Tư đã chấp nhận chuyện này.

Sau khi đã chiêu cáo thiên hạ, nàng sẽ không thể “sống” trở lại.

Ban đầu không nên xuất hiện “Trần Hoàng Hậu”, rõ ràng là không có thật, tựa như pháo hoa đêm sinh thần của nàng, một giây lướt qua, khiến mọi người kinh ngạc cảm thán, sau đó tĩnh lặng như chưa có gì.

Rồi Thanh Hoà Cung cũng sẽ có chủ nhân mới, đợi qua vài năm nữa, sẽ không còn ai nhắc đến tiên hoàng hậu đoán mệnh nàng nữa.  
---Đọc FULL tại [Truyenfull.vn](http://Truyenfull.vn)---

Vân Kiều vô cùng hài lòng, nàng hít một hơi thật sâu, mùi hương hoa quế quen thuộc khiến tinh thần nàng thả lỏng, cảm thấy vô cùng yên bình.

Đợi Nhạc Nhân ăn cơm xong, Vân Kiều đưa nàng đến khách điểm trong trấn để nghỉ ngơi.

Nói cũng thật khéo, căn phòng nàng ở trọ, chỉ cần đẩy cửa sổ ra là có thể nhìn thấy căn nhà nhiều năm trước nàng ở phía xa xa.

Chỉ là, có nhiều cố kỵ, nàng không dám tự ý đi qua.

Vân Kiều tin tưởng sự sắp xếp của Trần Cảnh, nhưng trên đời này không có gì là tuyệt đối, huống hồ, Bùi Thừa Tư không phải kẻ ngốc ai nói gì cũng tin.

Đặc biệt là câu nói không rõ của Bùi Thừa Tư trước khi hôn mê, mỗi khi Vân Kiều nhớ đến, nàng đều có cảm giác, Bùi Thừa Tư đã biết tất cả.

Dù rằng, sau khi hắn nói “bắt đầu lại”, hắn cố ý nịnh nọt dỗ dành nàng, dù rằng, thoạt nhìn hắn mừng như điên, nhưng trên thực tế, trong lòng hắn rất rõ.

Cũng vì nguyên nhân đó, cho nên sau khi rời kinh Vân Kiều cũng chưa trở về nhà, nàng liên tục sửa đổi hành trình, cho đến hôm nay mới về đến quê. Lúc này, nàng cũng chưa thể về thăm nhà, sợ để lại dấu vết, lọt vào mắt Bùi Thừa Tư.

Cũng may, nàng không vướng bận gì cả, nàng về quê, không phải là có gì cần phải hoàn thành, cùng lắm cũng chỉ vì hoài niệm của bản thân nàng.

Vân Kiều ở trấn trên vài ngày, ra ngoài tìm hiểu phong phanh thì biết được, đã từng có một đội nhân mã đến đây, tìm kiếm quanh nhà mình.

Chuyện như thế này ít khi thấy ở trấn nhỏ, mọi người không phỏng đoán hay bàn luận quá nhiều.

Đối với chuyện này, Vân Kiều không mấy ngạc nhiên, nàng ngắt những bông hoa quế sắp rụng, thu dọn hành lý với Nhạc Nhân, chuẩn bị khởi hành đến nơi khác.

Đợi thêm vài ba năm nữa, nàng sẽ quay về.

Bùi Thừa Tư chỉ nhất thời nhớ thương nàng, trong triều nhiều chính vụ như vậy, hậu cung sớm muộn gì cũng sẽ có nhiều mỹ nhân xuất hiện, đương nhiên nàng cũng sẽ bị vứt ra sau đầu.

Đến lúc đó, có lẽ hẳn đã quên một nơi như Trấn Quế Hoa này rồi.



## Chương 62: Giống như là nhân quả báo ứng!

Tài ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả

Trời bắt đầu sang đông sau một trận tuyết lớn, thời tiết chìm trong cái lạnh thấu xương, mọi thứ trước mắt đều một màu trắng xoá.

Trần Cảnh phủi vụn tuyết nhỏ dính trên vai, bước vào Tử Thần Điện.

Vừa mới vào cửa, hương an thần dày đặc trong không khí đánh vào mặt hắc, khiến hắc không khỏi nhíu mày, theo sau đó là một tràng âm thanh thấp giọng ho khan truyền từ bên trong noãn các.

Lúc trước ở thu săn, Bùi Thừa Tư chịu tổn thương quá nặng, dù đã điều dưỡng lâu nhưng cho đến nay vẫn không thể khôi phục như trước được.

Thái Y không dám công khai nói gì, chỉ khi Trần Cảnh lén hỏi thăm, thì lão nói có khả năng bệnh cũ còn sót lại, đến đông dễ tái phát.

“Không phải là thần không tận tâm, chỉ là Thánh Thượng đã tổn thương đến phế phủ, thêm việc Hoàng Hậu ra đi, đau thương tích tụ, không thể chữa trị...” Lão thái y cảm thán với hắc: “Cho dù là Hoa Đà tái thế cũng không thể làm gì được!”

Vân Kiều rời đi, đối với Bùi Thừa Tư mà nói là việc khó có thể chấp nhận.---Đọc FULL tại [Truyenfull.vn](http://Truyenfull.vn)---

Tuy Trần Cảnh đã sớm đoán được, nhưng khi ấy, phản ứng của Bùi Thừa Tư cực kỳ lớn, cho nên hắc hơi kinh ngạc.

Lúc đó, Bùi Thừa Tư tỉnh lại trong cơn hôn mê, hẩn nhìn qua cửa sổ thấy ánh lửa, tuy chưa biết rõ ngọn nguồn thế nào nhưng các cung nhân ở đó trầm mặc nhìn nhau, hẩn đã linh cảm được, rồi đột nhiên hộc ra máu.

Sau đó lại tiếp tục chìm vào hôn mê.

Các Thái y còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, trái tim lại bị treo lên cao, cuống cuồng bắt mạch điều trị.

Điều này làm cho Trần Cảnh “làm việc” thuận lợi hơn rất nhiều.

Hẩn thay mặt lo liệu công việc ở hành cung, nhân lúc Bùi Thừa Tư hôn mê, hẩn đưa ra kết luận “Trần Hoàng Hậu” đã chết.

Chôn vùi cái thân phận trước đây hẩn bịa ra để giúp Bùi Thừa Tư trong biển lửa ở Phật đường.

Khi Bùi Thừa Tư tỉnh lại, hẩn biết được cách sắp xếp của y, hẩn liền ném chén thuốc trong tay, trách mắng y “vượt quyền”, “tự tiện quyết định”.

Từ trước tới nay, bất luận Bùi Thừa Tư có bất mãn gì với Trần gia, hẩn chưa bao giờ phản ứng ra mặt, đây là lần đầu tiên hẩn phát tiết không chút giấu giếm.

Trần Cảnh lập tức quỳ xuống thỉnh tội, sau đó trả lời có lập luận căn cứ rõ ràng.

Đêm hôm đó, lửa lớn, toàn bộ Phật đường bị thiêu rụi, từ triều thần cho đến cung nhân hầu hạ ở hành cung, không ai là không biết, cho nên tuyệt đối không thể che giấu được việc này.

Hướng hồ, xác của Hoàng Hậu đã được tìm thấy, sao có thể đê ép được tin tức này.

Bùi Thừa Tư vẫn không buông bỏ, hấn chất vấn: “Nếu đã hoàn toàn biến dạng, sao thái phó lại xác định đó là Hoàng Hậu?”

“Kim trang ngọc sức còn ở đó, nếu không phải Hoàng Hậu thì là ai?” Trần Cảnh giả vờ kinh ngạc hỏi, sau đó lại nói: “Sự việc xảy ra đột ngột, thần biết Thánh Thượng không muốn tin, nhưng sự thật vẫn là sự thật, triều thần đều biết...thỉnh xin Thánh Thượng nén bi thương!”

Không biết là do hấn không thể nào chấp nhận hay trong lòng vẫn đang nghi ngờ, mà đã nói đến nông nỗi này, Bùi Thừa Tư vẫn không chấp nhận Vân Kiều đã chết.

Tuy nhiên việc này hấn không thể làm gì được.

Cho dù trong lòng hấn nghi ngờ thế nào thì cũng không thể tìm ra được Vân Kiều, chuyện Hoàng Hậu chết, sao có thể nói áp xuống là áp xuống được?

Dưới sự thúc giục của triều thần, cuối cùng, trước khi rời khỏi hành cung, Bùi Thừa Tư đã gật đầu chấp nhận việc này, lấy nghi thức của Hoàng Hậu để an táng.

Mọi chuyện lắng xuống.

Sau khi hồi kinh, Bùi Thừa Tư nằm trên giường tịnh dưỡng một thời gian, vừa rồi mới lâm triều, hấn đã nổi trận lôi đình thẳng tay trừng trị hai nhà Ngu, Triệu và vây cánh liên quan.

Triệu gia vốn dĩ đã mất thánh tâm, chỉ đang kéo dài hơi tàn, các triều thần cũng không mấy ngạc nhiên. Nhưng việc khiến nhiều người không ngờ là Thánh Thượng lại ra tay với Ngu gia.

Mọi người đều biết, năm đó Thánh Thượng lưu lạc bên ngoài là được Ngu thị che chở.

Sau khi Ngu thị hồi kinh, vinh sủng vô vàn, là nhân vật cao quý trong triều, được người nịnh bợ vô số kể. ---Đọc FULL tại [Truyenfull.vn](http://Truyenfull.vn)---

Ngu gia không thể so với Bình Hầu, trong triều không có căn cơ, già trẻ một nhà đều dựa vào sự nâng đỡ của Bùi Thừa Tư, cho nên giờ đây hẳn không tốn sức để “dọn dẹp”.

Bùi Thừa Tư có thể nâng Ngu thị lên được, cũng có thể đạp bọn họ xuống được.

Trong một đêm, thay đổi một trời một vực.

Còn nữa, vị Ninh tần ở hậu cung kia không biết cơ duyên nào lại chọc cho Thánh Thượng tức giận, tước phong hào, giáng xuống hạng bét Thái Nữ, còn bị cấm túc.

Triều đình và hậu cung, dường như đều nghiêng trời lệch đất, nhất thời khiến lòng người hoảng sợ.

Cũng may, sau đó không phát sinh thêm chuyện gì nữa.

Nhưng các triều thần có thể nhìn ra được, Thánh Thượng của bọn họ không còn ôn hoà như trước nữa, đối xử với mọi người khắc nghiệt hơn rất nhiều, tựa như sau một hồi bệnh nặng đã thoát thai hoá cốt.

Ngay cả Trần Cảnh, khi đối diện với hắn, y phải tỉnh táo hơn ba phần.

Trần Cảnh chậm rãi bước vào noãn các, thấy Bùi Thừa Tư đang ngắm tuyết bên cửa sổ.

Trên người hắn mặc nhiều lớp quần áo nhưng trông vẫn rất gầy gò.

Từ sau khi bệnh, cho dù có điều dưỡng thế nào, dùng biết bao đồ bổ quý hiếm, hấn vẫn cứ gầy.

Cổ tay gầy trơ xương, huyết mạch xanh tím nổi bật trên làn da trắng bệch.

Nghe tiếng Trần Cảnh hành lễ, Bùi Thừa Tư không quay đầu lại, chỉ nói: “Đứng lên đi!”

Vừa dứt lời, hấn lại ho khan.

Trần Cảnh nhìn về phía cửa sổ đã mở một nửa, tận tình khuyên bảo: “Ngoài trời gió lớn, thân thể Thánh Thượng vẫn chưa khỏi...”

Bùi Thừa Tư không để tâm, hấn nói: “Thái Phó cầu kiến, chắc là phải có chuyện quan trọng, người cứ nói, đừng lãng phí thời gian nói những chuyện vô bổ này!”

“Vâng!” Trần Cảnh bình tĩnh đáp, lúc này mới nhắc đến lý do mình đến đây.

Chỉ là, hấn còn chưa bấm xong chuyện, thì Thường tổng quản tự mình đưa thuốc đến, thuận đường mang theo một phong thư đến, thấp giọng bẩm báo: “Là của ảnh vệ đưa đến!”

Bùi Thừa Tư còn đang bình thần lập tức lấy lại tinh thần, đặt chén thuốc sang một bên, không quan tâm đến Trần Cảnh đang ở đây, tự mình mở thư ra xem.

Hấn lướt đọc nhanh như gió, sau đó ánh mắt dần dần ảm đạm như ban đầu.

Lúc sau hấn cúi đầu, che môi, ho khan kịch liệt, như bị động đến phế phủ.

Thường tổng quản vội đưa chén thuốc lên, khẩn thiết khuyên nhủ: “Thỉnh xin Thánh Thượng bảo trọng long thể!”

Bùi Thừa Tư ho một hồi, khó khăn lắm mới dừng lại được, tay hắn tiếp nhận chén thuốc, thậm chí có hơi run. Sau khi lấy lại bình tĩnh, hắn uống một hơi cạn chén thuốc đắng kia.

Trần Cảnh rũ mắt, yên lặng đứng chờ.

Khi Bùi Thừa Tư mở miệng lại, giọng hắn khàn đặc nhưng không hỏi về chính vụ: “Thái Phó, người nói thật cho trẫm biết, Vân Kiều... có còn ở dương gian không?”

Mới đầu, Bùi Thừa Tư không chịu tin Vân Kiều táng thân trong biển lửa. Hắn tự nói với chính bản thân mình, Vân Kiều chỉ đang lợi dụng hắn sơ hở, mượn cơ hội để trốn thoát.

Gương mặt của thi thể đã biến dạng kia, chính là chút hy vọng của hắn.

Vân Kiều nhất định còn sống trên đời, chỉ là nàng không muốn gặp hắn, cho nên trăm phương ngàn kế muốn lẫn trốn.

Nhưng khi hắn sai ảnh vệ đi điều tra thì lại không thu được gì, mỗi ngày trôi qua, hắn bắt đầu hoài nghi suy đoán của chính mình.

Có lẽ, lúc đó Vân Kiều thật sự không tránh được....

Hắn mở một mắt, nhắm một mắt buông thả cho Ngu gia, cho nên chúng mới lộng hành như vậy, hại chết Vân Kiều.

Giờ có trường trị thế nào đi chăng nữa thì hoạ lớn đã xảy ra, không thể quay đầu.

Suy cho cùng, hắn mới là kẻ đầu sỏ gây tội, hiện giờ cả người thương tích, đúng là vận mệnh báo ứng. ---Đọc FULL tại [Truyenfull.vn](http://Truyenfull.vn)---

Trần Cảnh để ý đến phản ứng của Bùi Thừa Tư khi đọc tin tức, hắn liền biết sau khi rời đi, Vân Kiều đã trốn rất kỹ, không để lộ tung

tích.

Đối với lời chất vấn này của Bùi Thừa Tư, hắn không hoảng loạn, chỉ hoang mang nói: “Lời này của Thánh Thượng là có ý gì? Thần không hiểu!”

“Thái phó thật sự không hiểu sao?” Bùi Thừa Tư siết chặt thư trong tay, nhìn y: “Đêm đó, thị vệ bên người của Hoàng hậu không có hành động gì lạ, chỗ của Phó Dư, trẫm cũng đã điều tra!”

“Ở hành cung có thể che trời giấu biển cũng chỉ có mình ngươi!”

Trần Cảnh xốc vạt áo, không chút hoảng sợ quỳ xuống, thờ dài: “Nếu Thánh Thượng không thể chấp nhận việc tiên hoàng hậu đã qua đời thì bất luận thần có giải thích thế nào đi chăng nữa, ngài cũng sẽ không tin!”

Bùi Thừa Tư bị câu nói này của hắn làm cho im lặng, hắn chống trán, một lúc sau thấp giọng thờ dài. Đến khi hắn mở miệng lại, giọng không còn cay nghiệt nữa, mà tràn đầy mệt mỏi: “Vừa rồi nghị luận đến đâu rồi? Tiếp tục đi!”

Hắn dừng lại một chút, rồi phân phó: “Ngươi ra sân nặn hai người tuyệt đi!”

Thường tổng quản và Trần Cảnh đều sửng sốt, sau đó hai người đều ý thức được, e là chuyện này có liên quan đến tiên hoàng hậu, cho nên lập tức đồng ý.

Trần Cảnh không hề biến sắc, Thường tổng quản thầm thờ dài, sau khi rời noãn các, lập tức sai tiểu đồ đệ đi làm.

Tiểu đồ đệ không hiểu gì, đi theo sát Thường tổng quản, tò mò hỏi: “Sao đột nhiên Thánh Thượng lại nghĩ đến chuyện này...”

“Ai cho ngươi lảm mồm phỏng đoán thánh ý!” Thường tổng quản xoay tay cốc nhẹ lên đầu hắn: “Cứ việc nghe theo đi!”

Tiểu đồ đệ gãi đầu, hẩn ngập ngừng nói tiếp: “VẬY làm theo hình dạng nào? Chồng cao bao nhiêu?”

Thường tổng quản suy nghĩ một lát: “Không cần quá phức tạp, đơn giản là được. Cao đến...cửa sổ noãn các đi!”

Vừa mở cửa là có thể nhìn thấy, với Thánh Thượng mà nói, không biết rốt cuộc là được an ủi hay là tra tấn?

“Vân tỷ không lạnh sao?”

Nhạc Nhân cầm bánh bao nóng từ bên ngoài trở về, lắc lắc tuyết trên dù giấy xuống, vừa vào đã thấy Vân Kiều trong sân.

Sau khi rời kinh, Vân Kiều dùng họ mẹ, tên giả là Mộc Vân, cho dù Nhạc Nhân không gọi là “phu nhân” thì cũng sẽ gọi là Vân tỷ

Vân Kiều quấn áo choàng lụa, thêu lá trúc màu xanh biếc, cổ áo đính nhiều lông xù ôm lấy chiếc cổ mảnh khảnh của nàng, càng khiến cho khuôn mặt nàng trông nhỏ hơn.

Vân Kiều ngồi xõm trong viện, dưới tán cây, bên cạnh là người tuyết đã thành hình.

Khi nàng nghiêng đầu nhìn lại, mí mắt cong xong, môi hồng răng trắng trông cực kỳ sinh động, nào giống bộ dạng trầm ổn của người ra ngoài làm ăn.

“Không sao, tuyết đầu mùa không lạnh lắm!” Vân Kiều chọn hai viên đá nhỏ xấp xỉ nhau, ấn lên “đầu” người tuyết làm đôi mắt.

Nàng lui ra sau quan sát, cảm thấy hài lòng, vỗ vỗ phỉ tuyết còn đọng trên tay, rồi nói với Nhạc Nhân: “Người về từ lúc nào, cháo tào đỏ đã nấu xong rồi, thím ở kế bên cảm ơn ta đã dạy nữ nhi bà ấy biết chữ, nên tặng cho chúng ta ít đồ ăn đã ướp gia vị, ta có nếm thử, hương vị cũng không thua kém ngự trù trong cung đâu...”



Nói tới đây, Vân Kiều hơi khựng lại, nàng bắt đắ dĩ lắc đầu.

Nhạc Nhân cũng không để ý đến điểm khác lạ của Vân Kiều, nàng không nghĩ nhiều, chỉ chú ý đến vấn đề Vân Kiều khen tay nghề của thím kể bên rất tốt, vui vẻ nói: “Ta cũng cũng ném thử!”

Vân Kiều theo Nhạc Nhân vào phòng, cởi bỏ áo choàng, phủi tuyết dính trên mái tóc. Đợi Vân Kiều chỉnh trang xong, Nhạc Nhân dọn cháo nóng ra, sắp xếp chén đĩa.

“Hơn một tháng nữa là đến tết rồi!” Vân Kiều ngời đối diện Nhạc Nhân, thong thả khuấy chén cháo: “Người không định về nhà sao?”

Nhạc Nhân cắn cắn chiếc đĩa, do dự: “Nếu ta trở về, chẳng phải Vân tỷ chỉ còn một mình thôi sao?”

Gần đây Vân Kiều cũng nghĩ đến việc này, nhất thời vẫn chưa có quyết định gì.

Bề ngoài xinh đẹp, tính tình lại ôn hòa, dùng chân thành đối đãi với người khác như Vân Kiều, đương nhiên sẽ khiến người khác yêu thích. Ban đầu Nhạc Nhân dính lấy Vân Kiều là vì bị trộm tiền và không muốn về nhà.

Nhưng một thời gian ở chung với nàng, Nhạc Nhân nảy sinh cảm tình, đến giờ lại không nỡ rời đi.

Vân Kiều hớp một ngụm cháo nóng để xua tan khí lạnh, sau đó mím môi cười: “Người nói bậy cái gì? Người đã rời nhà đi một khoảng thời gian, cha mẹ người đương nhiên sẽ ngóng trông người trở về, chẳng lẽ lại chần chừ vì ta?”

Thấy Nhạc Nhân muốn nói rồi lại thôi, nàng nói thêm: “Cứ về đi, không cần phải lo cho ta!”

Từ nhỏ đến lớn nàng đều ăn tết một mình, nhưng nàng không hề cảm thấy tủi thân.

Nhạc Nhân cắn môi, dò hỏi: “Chi bằng... Vân tử theo ta trở về đi?  
Tết ở chỗ bọn ta rất vui!”

## Chương 63: Gọi cho muội muội của ta, để chọn người vừa ý!

Tài ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả

Nhạc Nhân biết con người Vân Kiều thích náo nhiệt, cho nên nàng miêu tả quang cảnh ăn tết ở nhà mình thật sinh động, cất lực khuyên Vân Kiều về nhà mình làm khách.

Mới đầu Vân Kiều cũng chưa quyết định được, nàng chỉ muốn ở lại trấn nhỏ trên này ăn tết một mình, nhưng sau khi Nhạc Nhân lẽo đẽo theo thuyết phục vài lần, nàng lại có chút dao động.

“Vân tỷ, tỷ theo ta trở về đi!” Nhạc Nhân lễ mễ thu dọn hành lý, kiên trì khuyên nàng: “Cha mẹ ta rất hiếu khách, tiêu cục ăn tết cũng rất náo nhiệt!”

Nói xong, nàng ta lại giả bộ làm nũng: “Hơn nữa, tỷ yên tâm để ta về nhà một mình sao? Nếu chẳng may nửa đường gặp bọn tiểu tặc móc túi hay muốn chọc phá ta thì phải làm sao?”

Vân Kiều không để tâm rửa bình ấm trà, nghe thấy Nhạc Nhân vì thuyết phục mình mà bất chấp kể chuyện xấu hổ lúc trước ra, nàng dở khóc dở cười, nói: “Người lấy đâu ra nhiều đạo lý kỳ cục như vậy?”

Nhạc Nhân cười ngượng ngùng, sau đó nghe gian ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, nàng dừng câu chuyện, ra ngoài xem.

Vị tới cửa là người làm ăn nổi tiếng ở trấn Phù Dung, được mọi người gọi là “Vạn phu nhân”.

Nghe nói năm đó, nàng là tiểu tức phụ (con dâu) được nhà trượng phu mua về từ nhỏ, phu quân nàng là kẻ ăn chơi trác táng đầu óc

ngu si, tứ chi phát triển, suýt chút nữa phá nát toàn bộ gia tài của tổ tông để lại.

Sau khi Vạn phu nhân tiếp quản việc làm ăn trong nhà, tốn bao nhiêu công sức mới có thể biến kinh doanh thất bại thành “đại chưởng quỹ” như bây giờ.

Đại chưởng quỹ ~ cửa hàng lớn ---Đọc FULL tại [Truyenfull.vn](http://Truyenfull.vn)---

Sau này, phu quân của nàng chết do lao đầu vào tửu sắc, Vạn phu nhân không tái giá nữa, trong tay nắm gia tài bạc triệu, mỗi ngày trôi qua vô cùng thoải mái.

Nhưng nàng lại có điểm bị người đời lên án.

Vân Kiều thích phong cảnh của trấn Phù Dung nên mới tìm căn nhà ở tạm đây, nàng từng nghe người ta nghị luận sau lưng Vạn Phu nhân, nói nàng ta mới nhận một người ở Nam Phong tửu lâu về để hầu hạ.

Dù Vạn phu nhân không tái giá, nhưng không thiếu nam nhân bên người, hành động này trong mắt người ngoài thì sẽ gặp chỉ trích, bọn họ nói nàng “dâm đảng thành tính”.

Lẽ ra Vân Kiều đang vừa ý căn nhà này, chỉ còn thiếu kế ước thanh toán, nhưng nghe chủ nhà và hàng xóm nghị luận như vậy, nàng lập tức dẫn Nhạc Nhân rời đi.

Nam nhân có quyền thế, trong nhà đã có chính thê, vậy mà không kiêng dè nạp thiếp hoặc trêu hoa gheo nguyệt bên ngoài.

Người ngoài thấy, chỉ trêu gheo hai chữ “phong lưu”.

Còn chuyện này rơi trên người nữ nhân, cho dù đang lẻ bóng một mình thì vẫn phải ôm đèn thờ trình tiết đến cùng...nào có đạo lý như vậy?

Khi đó, Vân Kiều còn chưa biết Vạn phu nhân, nàng chỉ thấy bất bình.

Không ngờ trời xui đất khiến, nàng lại chọn trúng căn nhà trong số bất động sản của Vạn phu nhân, lại thêm mấy đơn hàng bán hương liệu cho Vạn phu nhân, cho nên có qua lại chút ít.

Gần đây, một cửa hàng hương liệu của Vạn gia có tra ra được nội gián, bị phạt từ trên xuống dưới, thiếu nhân lực trầm trọng.

Lúc trước Vạn phu nhân có nói chuyện làm ăn với Vân Kiều, cho nên biết nàng cực kỳ am hiểu thị trường hương liệu, bèn nảy ra chủ ý mời nàng đến quản lý chuyện làm ăn.

Đối với Vạn gia, Vân Kiều không tính là quen biết, trên tay cũng không thiếu bạc, không muốn hao tâm tổn trí tiếp nhận củ khoai lang nóng bỏng này nên tìm cách cự tuyệt.

Chỉ là không ngờ, chưa đến vài ngày, Vạn phu nhân lại tự mình tìm đến cửa.

“Mời phu nhân ngồi,” Vân Kiều đổi trà mới, khách sáo hỏi: “Trời bên ngoài rất lạnh, sao phu nhân lại đến đây?” ---Đọc FULL tại [Truyenfull.vn](http://Truyenfull.vn)---

Vạn phu nhân cởi áo lông chồn xuống, bên trong là bộ váy tím dề dang la, thêu chim công, trên cổ tay mang vòng ngọc cùng màu tinh xảo, làm nổi bật lên làn da trắng tuyết, trông vô cùng yêu kiều.

Những năm gần đây nàng bảo dưỡng làn da rất tốt, nhìn thoáng qua không thể tìm được dấu vết của năm tháng.

Lời nói cử chỉ mang vẻ ung dung hào phóng, khiến người đối diện buông bỏ phòng bị.

“Ta mới về từ cửa hàng, đi tắt đến chỗ người, muốn xin chén trà nóng, tiện thể xem người có thay đổi ý định không!” Vạn phu nhân

cười thành tiếng, lơ đãng nhìn hành lý đã thu dọn được một nửa, nàng kinh ngạc hỏi: “Người muốn đi xa sao?”

“Sắp đến tết, ta và A Nhân về quê xem thế nào!” Vân Kiều trả lời kiểu nước đôi.

Dù nàng chưa trao đổi với Nhạc Nhân, nhưng vừa hay việc này có thể lấy làm cái cớ để từ chối lời mời của Vạn phu nhân.

Thật ra, những đãi ngộ mà Vạn phu nhân hứa hẹn lúc trước không thể nói là không tốt, Vân Kiều cũng có hảo cảm với nàng, cũng chưa từng mâu thuẫn trong chuyện làm ăn.

Chỉ là, một khi nàng đồng ý, thì phải tận lực làm việc.

Chuyện làm ăn không thể tránh khỏi liên quan đến người này người kia, thân phận nàng là vậy, tiếp xúc với nhiều người thì khả năng bại lộ thân phận càng lớn.

Dù trong một phần vạn khả năng, nàng cũng không muốn mạo hiểm.

Chuyện khác còn có thể thương lượng, nhưng ngày tết đến gần, ai cũng sẽ về quê. Vạn phu tiếc rẻ thở dài: “Nếu đã như vậy, ta cũng không miễn cưỡng!”

“Có thể khiến phu nhân để mắt tới, thật sự đó là vinh hạnh của ta. Chỉ là chuyện tiếp quản cửa hàng là chuyện hệ trọng, ta không có thời gian để lo được hết, ngoại trừ việc đó ra, nếu có thể giúp được gì, phu nhân cứ lên tiếng!” Vân Kiều nhẹ nhàng vuốt ve miệng chén, cười nói.

“Lời này ta sẽ ghi nhớ kỹ!” Vạn phu nhân mỉm cười đáp lại. Dù chuyện không như mong muốn, nhưng nàng vẫn không rời đi, mà ở lại nói chuyện phiếm với Vân Kiều.

Người am hiểu chuyện làm ăn, cuộc trò chuyện sẽ không tẻ nhạt, lại thêm tính tình hợp cạ, mỗi người một câu khiến bầu không khí càng trở nên hoà hợp.

Cho đến khi sắc trời dần tối, Vạn phu nhân đứng dậy cáo từ, Vân Kiều thuận miệng nói: “Phu nhân có muốn ở lại nếm thử trù nghệ của ta không?”

“Hôm khác đi,” Vạn phu nhân hàm ý nói: “Tối nay ta có hẹn rồi, đã thống nhất với người ta, không đổi được!”

Lúc đầu, Vân Kiều cũng chưa kịp phản ứng, còn tưởng đó là việc làm ăn, nàng liền nói: “VẬY ĐỂ LẦN SAU, PHU NHÂN CỨ ĐI ĐI, CHÍNH SỰ QUAN TRỌNG...”

Đối mặt với ánh mắt đầy ẩn ý của Vạn phu nhân, ý nghĩ nàng loé lên, lúc này mới phản ứng kịp, lời nói được phân nửa rồi dừng lại.

Vạn phu nhân bị dáng vẻ của Vân Kiều làm cho buồn cười, nàng không đi vội, mà hào hứng nói: “CÓ MUỐN ĐI THEO TA ĐỂ HỌC HỎI KINH NGHIỆM KHÔNG?”

Vạn phu nhân biết Vân Kiều đã giả đi, phu quân lại chết, lúc nàng nhắc đến việc này, thái độ vô cùng bình thản, Vạn phu nhân nghĩ Vân Kiều cũng giống mình, không có tình cảm gì với phu quân kia.

Vạn phu nhân biết Vân Kiều không phải là người cổ hủ, cho nên lúc nói chuyện không mấy kiêng kỵ.

Vạn phu nhân để ý phản ứng của Vân Kiều, thấy nàng không có gì chán ghét hay khó chịu, nàng chỉ có chút ngạc nhiên, cho nên nói lần nữa: “NGƯỜI THEO TA NHÌN TẬN MẮT SẼ BIẾT NGAY, Ở ĐÓ CÓ RẤT NHIỀU CHUYỆN VUI!”

Trong lời nói của Vạn phu nhân kèm theo nhiều ẩn ý, Vân Kiều không phải là tiểu cô nương không hiểu sự đời, sau khi nghe ám chỉ đó, mặt nàng đột nhiên nóng lên.

Ngạc nhiên qua đi, nàng lại có chút tò mò.

Từ nhỏ nàng đã thích những nơi náo nhiệt, cái gì mới lạ đều muốn xem một chút, nhưng trước giờ chưa từng thấy khung cảnh của Nam Phong tửu quán là như thế nào.

Trước khi gặp Bùi Thừa Tư, trong lòng Vân Kiều chỉ có làm ăn, kiếm tiền, chưa từng nghĩ đến vấn đề này. Sau khi gặp Bùi Thừa Tư, nàng toàn tâm toàn ý chăm sóc hắn, càng không có ý định đi nhìn những nam nhân khác.

Cho đến hôm nay được Vạn phu nhân nhắc nhở, nàng mới nghĩ đến chuyện này.

Vạn phu nhân nhìn thấy nàng hiếu kỳ, bèn rên sắt khi còn nóng: “Nếu người muốn thư giãn tinh thần thì đi theo ta xem. Cho dù không có người nào hợp mắt thì xem như đi uống rượu, nghe đàn, còn hơn ở nhà buồn chán chẳng có gì vui!”

“Ta...” Vân Kiều cắn môi chần chờ một hồi, cuối cùng thờ ra, quyết định: “Vậy ta đi xem một chút!” ---Đọc FULL tại [Truyenfull.vn](http://Truyenfull.vn)---

Vân Kiều giả vờ bình tĩnh, nàng tìm một cái cớ để lừa Nhạc Nhân, rồi lên xe ngựa của Vạn phu nhân, đi theo nàng ta “mở mang đầu óc”.

Nơi này khác những tăn lâu sở quán khác chuyên rộng cửa chào mời khách, Phong Nam tửu lâu kín kẽ hơn một chút. Nếu không có Vạn phu nhân chỉ dẫn, cho dù nàng có đến đây cũng sẽ không nhận ra được.

Ban đầu chỉ loáng thoáng nghe được tiếng sáo trúc, sau khi vào nội viện quanh co, lúc này mới thấy được những chiêu trò.

“Gần đây, nơi này vừa xuất hiện một nhạc công, tướng mạo không tệ, chỉ là thân thể có chút gầy gò...” Vạn phu nhân nhích lại



gần nàng, nhỏ giọng cười nói: “Có “làm ăn” được gì hay không thì chưa biết!”

Vân Kiều rũ mắt, che miệng ho lên.

“Da mặt người mỏng quá vậy, không tốt, không tốt!” Vạn phu nhân đến đây, lời nói không mấy kiêng kị, nửa đùa nửa thật nói: “Nữ tử trên đời này rất dễ bị gạt, sau này ta mới biết, lời của nam nhân ở trên giường không đáng tin...”

Đang nói chuyện, đột nhiên có một nam tử ra đón, nói với Vạn phu nhân: “Ta cứ nghĩ tối nay Vạn phu nhân lỡ hẹn!”

“Chuyện ta đã hứa, có bao giờ thất hứa chưa?” Vạn phu nhân vịn cánh tay hắn, chậm rãi đi lên bậc thang, phân phó: “Nói với Tử Mạch, bảo nàng ta gọi một số người tới..”

Vân Kiều có ý quan sát, chỉ thấy nam nhân cao lớn này vô cùng cung kính trước mặt Vạn phu nhân, mang theo ý tứ lấy lòng, thậm chí, sau khi nghe nàng phân phó, trên mặt toát ra tia mất mát.

“Yên tâm đi,” Vạn phu nhân cười thành tiếng, khẽ vỗ mu bàn tay hắn: “Chỉ gọi đến cho muội muội của ta ngắm, chọn người vừa ý thôi!”

Lúc này, nam nhân kia mới chuyển buồn thành vui, làm theo phân phó.

Vân Kiều chưa từng nhìn thấy loại tình huống này, trong lòng có cảm giác nói không nên lời.

Nhưng cảm giác không tệ, thậm chí còn có chút thoải mái.

“A Vân, người thích nam nhân thế nào?” Vạn phu nhân đưa nàng vào phòng cho khách, cười hỏi: “Cường tráng hay là yếu đuối? Hào sảng hay dịu dàng?”

Vân Kiều chưa từng nghĩ đến vấn đề này, sau khi ngồi xuống, nàng chống cằm suy nghĩ nột hồi rồi nói: “Yếu đuối một chút, nhẹ nhàng một chút!”

Năm đó, lần đầu gặp Bùi Thừa Tư, hấn mang bộ dạng như vậy.

Không lâu sau, tiểu nhị đưa thịch rượu đến, theo đó có một vài nam nhân đi đến. Xếp thành một hàng, giống như lời Vạn phu nhân nói lúc trước, cao lớn mập gầy có đủ.

Từ Bình Thành đến Kinh Thành, Vân Kiều tự hỏi bản thân mình cũng có nhiều kiến thức nhưng chưa từng gặp tình huống này, cho nên nàng bất giác ngửa ra sau.

Hai tay vẫn che nửa khuôn mặt, có hơi luống cuống xấu hổ.

Lão nương đứng đầu là một người trung niên có quen biết với Vạn phu nhân, sau khi hàn huyên vài câu, lúc này mới nhìn về phía Vân Kiều im lặng từ nãy giờ, bà cười nói: “Đây là lần đầu tiên phu nhân đến đây sao?”

Vân Kiều chớp mắt, khẽ gật đầu.

“Khi đến chỗ của chúng ta, phu nhân không cần phải lo nghĩ gì cả, cứ làm những gì ngài muốn, vui vẻ mà tận hưởng!”

“Đúng vậy,” Ánh mắt của Vạn phu nhân đảo qua hàng người kia, rồi nói với Vân Kiều: “Đừng ngại nữa, người đến lựa xem, có người nào hợp mắt người không?”

Nàng rót chén rượu, đưa đến trước mặt Vân Kiều, trêu ghẹo: “Muốn uống một chén rượu để lấy thêm can đảm không?”

Vân Kiều bị lời nàng chọc cho buồn cười: “Cái này thì không cần!”

Vạn phu nhân uống cạn ly rượu, cẩn thận đọc tên cho Vân Kiều nghe, rồi thuận miệng nói đùa: “Người nói xem, có phải hậu cung

cũng tuyển phi như vậy không?”

Vân Kiều khẽ giật mình, sau đó làm như không có việc gì, cười: “Có lẽ vậy!”

Nói xong nàng đưa tay chỉ về phía nam tử áo xanh đứng ngoài cửa, nói nhỏ: “Chọn người này đi!”

“Thật trùng hợp, đây là nhạc công lúc trước ta nói với ngươi, tên là Mặc Ly!” Vạn phu nhân lại nâng chén rượu, giải thích: “Nhưng mà giữ hẳn lại có thể nghe đàn, còn về chuyện kia... còn phải hỏi xem hẳn có chịu hay không!”

Vạn phi nhân đã quen chọn lựa người, nàng không thích tính này của hẳn, nên chưa từng giữ hẳn.

Vân Kiều nhẹ thở ra, vuốt cằm nói: “Vậy là đủ rồi!”

Khả: Bà này cố chấp với áo xanh ghê

## Chương 64: Còn chưa thử sao biết mình không thích?

Tài ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả

Khi đến Nam Phong tửu lầu, Vạn phu nhân từng cố ý nhắc đến nhạc công này, nói bề ngoài hẳn rất được.

Lời này cũng không sai.

Các nam nhân xếp thành một hàng, xét về tướng mạo, Mặc Ly được xem là người nổi bật nhất. Chỉ là sắc mặt nhợt nhạt, từ đầu đến cuối đều rũ mắt, trông có vẻ không hào hứng lắm.

Đến khi được Vân Kiều chọn trúng, hẳn mới hiểu kỳ nâng mắt nhìn sang.

Nữ tử ngồi ngay ngắn ở đó, có chút câu nệ, khuôn mặt ôn nhu càng khiến nàng thêm dịu dàng, trầm tĩnh.

Thứ người khác chú ý nhất là cặp mắt đào hoa kia, ánh mắt trong veo, không hề mang theo dáng vẻ nôn nóng mà hẳn chán ghét.

Mặc Ly thấp giọng đồng ý, rồi gọi người mang đàn mình hay dùng đến.

Vân Kiều nhìn thẳng vào hẳn một lúc, sau đó rời mắt nhìn về phía bàn đang bày mâm rượu thịt, nàng đang suy nghĩ lát nữa về có nên mang về cho Nhạc Nhân hay không.

“Đang thẹn thùng? Hay là...vẫn không hài lòng?” Vạn phu nhân quan sát phản ứng của nàng, nói: “Ánh mắt của ngươi rất kén chọn đấy!”

Nghe vậy, Mặc Ly lén nhìn qua.

Vân Kiều lắc đầu cười: “Phu nhân không cần phải trêu chọc ta!”

Lúc nàng đến đây, phần lớn là vì hiếu kỳ, muốn nhìn xem rốt cuộc bên trong Nam Phong tửu quán là dáng vẻ thế nào, chứ không phải mang theo tâm tư “tầm hoan tác nhạc”.

Về phần Mặc Ly, có thể nói tướng mạo của hấn đứng đầu ở đây, nhưng cũng không đến mức tuyệt sắc giai nhân.

Cho dù là Bùi Thừa Tư hay Hoài Ngọc sớm chiều ở bên cạnh nàng, hay Phó Dư đã quen biết từ nhỏ hay là Trần Cảnh đã từng tiếp xúc mấy lần...

Không ai thua hấn cả.

Lúc trước đã thấy quá nhiều, cho nên lúc này nhìn thấy khuôn mặt này, nàng không đến mức phải ý loạn tình mê.

Nhưng cầm kỹ của hấn quả thật không tệ.

Lúc còn ở Kinh Thành, nàng từng học qua một thời gian, nhưng vì không có sở trường về âm luật nên cuối cùng không mấy tiến bộ, nhưng ít ra nàng có thể phân biệt được kỹ năng cao thấp thế nào.

Tiếng đàn của Mặc Ly cũng như con người hấn, nghe qua rất cao ngạo khó gần.

Nếu đổi lại là người khác, chắc có lẽ bọn họ sẽ hứng thú muốn bẻ cành hoa trên đỉnh núi cao này, nhưng Vân Kiều lại không bận tâm.

Trước mắt đã có vết xe đổ, nàng không muốn phí tâm tư vì những chuyện tình cảm này.

Không biết rượu của Nam Phong quán dùng cái gì để ủ, nó rất hợp khẩu vị của nàng. Cho dù Vân Kiều cố ý kiểm soát, song, vẫn uống nhiều hơn vài chén.

Tuy nhiên không đến mức say, chỉ là ánh mắt có chút đê mê.

Nàng không làm gì khác thường, chỉ hờ hững chống má, yên lặng nghe đàn.

Vạn phu nhân không có hứng thú nghe đàn, nàng để nam sủng mình dùng chút thịt rượu, rồi chuẩn bị đưa về phòng ngủ.

Vân Kiều nhìn thấy nàng muốn rời đi, cũng vịn bàn đứng dậy, nhưng còn chưa đứng lên được đã bị Vạn phu nhân ấn ngồi trở lại.

“Nơi này nhường cho các người!” Vạn phu nhân ném ánh mắt đầy ẩn ý cho nàng.

Vân Kiều ngơ ngác: “Không phải nói chỉ đến nghe đàn thôi sao?”

“Đồ ngốc,” Vạn phu nhân nói thầm bên tai nàng, hơi thở nặng nề: “Rõ ràng, Mặc Ly tình nguyện ở lại để phục vụ, người không nhìn ra sao?”

“Hả?” Vân Kiều nửa tin nửa ngờ, quay đầu liếc nhìn, vừa mới chạm ánh mắt của Mặc Ly, nhất thời Vân Kiều không biết phải làm thế nào.

“Đã trễ như vậy rồi, lý nào lại về giờ này?” Vạn phu nhân dí tay vào thái dương nàng, cười nói: “Để Mặc Ly ở đây hầu hạ người đi ngủ!”

Nói xong, Vạn phu nhân thoải mái dựa vào người nam sủng, đi ra cửa không thèm quay đầu nhìn lại.

“Phu nhân còn muốn tiếp tục nghe nữa không?” Mặc Ly thả chậm âm điệu, ngập ngừng nói: “Hay là...đi ngủ?”

Vân Kiều ngơ ngác đối mặt với hần một hồi, vẫn không trả lời.

Mặc Ly phát tay áo đứng dậy, từ từ đến gần, ngồi xuống bên cạnh, rót thêm rượu vào chén trống không trên bàn.

“Hình như phu nhân rất thích rượu này thì phải,” Mặc Ly nhẹ nhàng hỏi: “Vì sao không uống nữa?”

Nói xong, hắn nâng chén sứ lên, đưa đến gần môi Vân Kiều.

Khoảng cách giữa hai người rút ngắn hơn, khoé môi Vân Kiều mấp máy, đến khi chạm được vành chén lạnh lạnh, nàng vội quay đầu tránh đi: “Uống thêm nữa sẽ say!”

Mặc Ly cười trầm thấp: “Đã đến đây rồi, nếu không say một lần, chẳng phải uống công đến sao?”

Trái ngược với thái độ lạnh nhạt ban đầu, lúc này vẻ mặt hắn dịu dàng, dưới ánh nến không hiểu sao lại có chút dụ hoặc.

Vân Kiều vẫn không bị mắc câu, nàng cố chấp lắc đầu, đẩy tay hắn ra: “Không muốn!”

Có lẽ Mặc Ly không ngờ nàng sẽ cự tuyệt, cho nên hắn có hơi sửng sốt, hắn im lặng một lúc rồi hỏi: “Ta có chỗ nào sai sót khiến phu nhân không hài lòng sao?”

“Không,” Vân Kiều mím môi, nói thẳng: “Vấn đề nằm ở bản thân ta!”

Nàng đã từng nghĩ sẽ thử giống như Vạn phu nhân, có lẽ là vì nàng “mới”, nên không biết nói gì, cũng không biết nhắc chân đặt tay thế nào, cảm giác rất gượng gạo.

“Phu nhân không cần phải câu nệ,” Mặc Ly thấy nàng lúng túng, cho nên giọng nói càng mềm mỏng hơn: “Ngài không cần phải làm gì cả, cứ yên tâm để ta hầu hạ là được rồi!”

Vân Kiều bất giác cau mày, nhưng cũng không phản đối.

Mặc Ly giơ tay lên, nhẹ nhàng chạm vào giữa chân mày nàng, ngón tay mang theo hơi lạnh, mơn trớn gương mặt ấm áp.

Mặc Ly sát lại gần, Vân Kiều ngửi thấy mùi huân hương nhàn nhạt trên ống tay áo của hắn, nàng không ghét hương này, nên không né tránh.

Chỉ là dần dần, khoảng cách giữa hai người chỉ bằng một ngón tay.

Mặt Ly nâng gương mặt nàng, nâng niu giống như trân bảo, mang theo quan tâm và yêu thương tiến lại gần.

Rõ ràng không có tình cảm nhưng nhìn qua lại rất thâm tình, tạo cho người khác cảm giác sai lệch.

Vân Kiều nhìn mình trong đáy mắt hắn ngày càng tiến lại gần, cuối cùng không nhịn được, né tránh.

Mặc Ly không chớp mắt nhìn nàng, hắn không lên tiếng hỏi nhưng dưới cái nhìn chăm chú của hắn, Vân Kiều giải thích: “Ta không thích!”

“Phu nhân còn chưa thử, sao biết là mình không thích?” Mặc Ly cười, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua bờ môi nàng: “Đã đến đây rồi, ngại gì mà không thử?”

Vân Kiều bị hắn thuyết phục, nàng nghĩ nghĩ rồi trả lời: “Được!”

Vừa dứt lời, môi nàng lập tức bị chặn lại.

Động tác của Mặc Ly rất nhẹ, trước tiên hắn chậm rãi liếm mút môi dưới của nàng, chốc chốc lại dùng răng cắn nhẹ, sau đó cạy mở răng nào chui vào.

Bàn tay hắn đỡ sau gáy nàng, có chút nhẹ nhàng lại có chút áp bức.

Nói về kỹ xảo, hắn làm rất tốt.



Nàng không giãy giụa tránh né, nhưng đến khi tách ra, nàng cũng không chìm vào ý loạn tình mê như Mặc Ly đã tưởng tượng, ngược lại, ánh mắt càng tỉnh táo, có thể nhìn ra được dáng vẻ hồi hộp của hắn.

Mặc Ly không ngờ nàng có phản ứng như vậy, bàn tay nóng như đốt cháy của hắn buông lỏng ra, giọng nói khàn khàn: “Vì sao?”

“Lần này thử,” Vân Kiều cọ khoé môi, tỉnh táo bình phẩm: “Không đến nỗi chán, nhưng cũng không hẳn là thích!”

Nàng không có cách nào bắt chước theo Vạn Phu nhân, nàng không thể có được cảm giác thỏa mãn từ chuyện này.

Vân Kiều không quan tâm người khác nghĩ gì về mình, nàng cũng không có ý định lập đền thờ trình tiết vì Bùi Thừa Tư, chỉ cần trong lòng nàng thích, nàng cũng không ngại.

Đã thử qua, nhưng không có cảm giác.

Vì vậy không cần phải lãng phí thời gian cho chuyện này nữa.

Sau khi quyết định, chút xấu hổ và mộng lung lúc đầu đã biến mất.

Vân Kiều đưa mắt nhìn bóng đêm bên ngoài, nàng biết bây giờ đã rất muộn để về, cũng may lúc chiều nói dối với Nhạc Nhân, nàng có nói khả năng tối nay sẽ không về, cho nên không bận tâm nhiều.

“Không cần làm gì cả,” Vân Kiều nhìn về phía Mặc Ly, phân phó: “Đàn cho ta khúc an thần đi!”

Mặc Ly lấy lại bình tĩnh, sau đó cười khổ: “Được!”

Vân Kiều nghỉ ngơi ở Nam Phong quán một đêm, nàng không làm gì cả, sáng hôm sau, sửa soạn xong, nàng cho người để lại lời nhắn cho Vạn phu nhân, rồi đi trước một bước.

Tuy nói ở trấn Phù Dung ấm áp hơn ở Kinh Thành, nhưng sáng sớm mùa đông, trời vẫn lạnh, Vân Kiều đội mũ trùm, lấy áo choàng bao bọc mình kín kẽ.

Khi đến chỗ ở, nàng nhẩm tính thời gian, nghĩ Nhạc Nhân vừa mới rời giường không bao lâu, cho nên đến cửa hàng bánh bao mua vài cái đem về.

Vân Kiều cầm túi giấy dầu, nhìn thấy phía xa xa trước cửa nhà, hình như có người đứng.

Người kia thân hình cao lớn, đứng nghiêm, thấp thoáng toát ra bóng dáng trong quân doanh, nheo mắt nhìn Vân Kiều.

Chỉ một phút tích tắc như vậy, Vân Kiều đã hoài nghi bản thân, không biết mình đã bị lộ thân phận lúc nào, đã bị người tìm đến cửa.

Vân Kiều dừng bước, đến khi thấy cánh cửa mở ra, Nhạc Nhân trò chuyện với nam nhân kia, nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

Nàng đoán, vị kia tám phần là người nhà của Nhạc Nhân, đặc biệt tìm đến cửa để mang Nhạc Nhân về.

Nhạc Nhân thấy Vân Kiều trở về, nàng liền vút đi cái vẻ ỉu xìu khi bị giáo huấn, lôi kéo huynh trưởng mình giới thiệu: “Đây phu nhân lúc trước đã giải vây cho muội, tỷ ấy cư mang, chăm sóc muội rất nhiều!”

Sau đó, lại lon ton chạy đến chỗ Vân Kiều, khẽ cười: “Đây là huynh trưởng của ta, Nhạc Mông!”

Vân Kiều đưa bánh bao cho Nhạc Nhân, rồi thi lễ với huynh trưởng của nàng, chỉ là chưa kịp mở lời đã nhìn thấy rõ khuôn mặt của hắn, nàng liền ngẩn người, thoáng chốc tim đập nhanh như trống trận.

Nàng đã từng gặp người trước mặt.

Lúc trước ở hành cung thu sẵn, nàng giả làm tiểu nha hoàn ra ngoài đi dạo, trùng hợp lúc đó gặp Phó Dur, mấy người vừa đi cùng vừa cười nói, trong đó có Nhạc Mông.

Hình như Nhạc Mông không nhận ra nàng, hấn chấp tay nói cảm ơn: “Nhân Nhân lỗi mắng tuy hứng, những ngày này gây không ít phiền phức cho phu nhân, phiền ngài chăm sóc!”

Vân Kiều lén bóp giọng mình, thu lại dáng vẻ thất thố: “Không cần khách khí, A Nhân cũng giúp ta rất nhiều!”

Nói rồi, nàng thản nhiên mời Nhạc Mông vào nhà.

Xét về quan vị, Nhạc Mông là thuộc hạ của Phó Dur, lúc trước ở dạ yến không thể có mặt, cho nên không biết dáng vẻ của “Trần Hoành Hậu” là như thế nào, càng không biết được những sắp xếp sau này của nàng.

Chỉ cần nàng không loạn, thì sẽ không có việc gì lớn.

## Chương 65: Phó tiểu tướng quân!

Tài ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả

Nhạc Mông tìm đến đây thật sự là vì muội muội trốn nhà đi.

Từ trước đến nay hấn luôn yêu thương muội muội này, nhưng lần này vì cất công đi tìm, cho nên nhịn không được, trách mắng vài câu: “Cho dù muội có bất mãn với hôn nhân cha mẹ an bài, thì cũng từ từ thương lượng, sao lại có thể náo loạn bỏ nhà đi, đi lâu như vậy cũng không chịu trở về?”

“Muội cũng muốn thương lượng, nhưng cha mẹ không nghe lọt tai!” Nhạc nhân nhắc đến việc này, nàng cảm thấy ấm ức, tức giận phản bác lại: “Nhị ca không có ở nhà, không thấy được tình cảnh lúc đó, bọn họ hận không thể ép muội đính hôn liền!”

Nhạc Mông thấy nàng còn cãi bướng, chân mày nhíu lại, chẳng qua còn chưa mở miệng đã bị Vân Kiều can ngăn.

“A Nhân luôn nhớ thương người nhà, hành lý cũng đã thu dọn xong, một hai hôm nữa sẽ trở về!” Vân Kiều đưa nháy mắt với Nhạc Nhân, trấn an mọi người: “Nếu đã đến đây, vừa hay hai người có thể đồng hành cùng nhau!”

Nhạc Mông nghe thấy lời này, hấn giương mắt nhìn lại, không hiểu sao hấn lại có cảm giác quen quen nhưng lại không rõ cảm giác này từ đâu mà ra.

Vân Kiều không né tránh, nàng đối mặt nhìn lại, bình tĩnh cười nói: “Ta đi nấu cháo, huynh muội hai người từ từ nói chuyện nhé!”

Trông nàng bình thản như vậy, Nhạc Mông đột nhiên thấy chột dạ, hấn vội rời mắt đi, khách khí nói tạ ơn.

Trong sảnh lúc này chỉ còn hai huynh muội họ.

Nhạc Nhân kể lại những chuyện mình gặp phải sau khi rời khỏi nhà, rồi khen lấy khen để Vân Kiều, sau đó lấy lòng: “Muội muốn mời Vân tỷ đến nhà chúng ta ăn tết, để tỷ ấy đỡ cô đơn. Nhị ca, huynh cảm thấy thế nào?”

“Vị Mục phu nhân này giúp đỡ muội rất nhiều, về tình về lý đều nên cảm tạ tốt!” Đối với vấn đề này Nhạc Mông không có ý kiến gì, chỉ hỏi thêm: “Muội biết xuất thân lai lịch của nàng ấy không?”

Nhạc Nhân lắc đầu, thành thật nói: “Vân tỷ chưa từng nhắc đến, muội cũng không hỏi thăm nhiều!”

Mỗi người đều có nỗi niềm khó nói, hướng chi nàng ấy đang mang tang phụ, một mình rời xa quê hương lưu lạc bên ngoài, có thể thấy quá khứ lúc trước không mấy tốt đẹp.

Vậy thì việc gì phải chấp nhất dò hỏi tới cùng, khiến cho người ta khó chịu?

Nhạc Mông hiểu rõ đạo lý này, hấn không truy cứu nữa, thay vào đó, hấn quay lại câu chuyện của gia đình.

“Lần này trở về, nếu cha mẹ lại ép muội đính hôn nữa thì phải làm sao đây?” Nhạc Nhân đề phòng, nàng tính toán: “Nếu cứ như vậy, muội sẽ đi theo Vân tỷ, không ở nhà nữa!”

“Đừng làm loạn!” Nhạc Mông liếc mắt trách cứ nàng, sau lại nói: “Nếu muội thật sự không thích Liêu công tử, vậy thì bỏ đi. Chỉ là, muội đã ở tuổi này rồi, không thể chậm trễ hôn phối được, vẫn nên ở nhà xem mắt...”

Nhạc Nhân trợn trắng mắt, biểu lộ bất mãn cực rõ ràng.

Nhạc Mông suýt bị muội muội mình chọc cười, hấn nhấp ngụm trà, thay đổi cách khuyên nhủ: “Không phải muội rất muốn gặp Phó

tiểu tướng quân sao? Muội về nhà đi, đến lúc đó ta sẽ cho muội gặp ngài ấy!”

Một khắc trước, Nhạc Nhân còn khinh thường việc xem mắt, sau khi nghe những lời này, thái độ nàng quay ngoắt lại, dáng ngồi đoan chính hơn nhiều, nôn nóng hỏi: “Lời này có thật không?”

Nhạc Mông thấy cách này hiệu quả, song, lại cười bất đắc dĩ: “Ta có gạt muội bao giờ chưa?”

Gạo trong nồi sôi lên sùng sục, Vân Kiều chống cằm ngồi bên cạnh thần thờ.

Đại khái là vì đêm qua uống rượu, ở Nam Phong quán không được nghỉ ngơi tốt, cho nên bây giờ, nàng cảm thấy đầu mình đau âm ỉ.

Chờ đến khi nồi cháo hầm xong, Vân Kiều xắn ống tay áo, còn chưa làm gì đã thấy Nhạc Nhân bước vào phòng bếp.

“Vân tỷ cứ ngồi đi, để ta làm cho!”

Khóe mắt đuôi mày của nàng đều hiện lên vẻ vui mừng, Vân Kiều tò mò hỏi: “Người có tin gì vui sao?”

“Cái này...” Nhạc Nhân cười ngại ngùng: “Nhị ca nói, sau khi về nhà sẽ để cho ta gặp Phó tiểu tướng quân!”

Vân Kiều ngơ ngác.

Nhạc Nhân nhanh nhẹn múc cháo ra, nàng cho rằng Vân Kiều không biết người này nên giải thích: “Lúc trước, nhị ca ta đóng giữ ở Tây Cảnh, Phó tiểu tướng quân và nhị ca là đồng liêu, khi ấy ngài ấy còn chần cho nhị ca một đao, quan hệ của hai người là huynh đệ vào sinh ra tử!”

“Trong thư gửi về nhà, nhị ca có nói, tuy ngài ấy còn trẻ tuổi nhưng lại là người cực kỳ có năng lực!”

“Sau này, Tây Cảnh đại thắng, Phó tiểu tướng quân góp công to lớn, đến khi hồi kinh thì một mực được thánh thượng coi trọng...”

Ngay từ đầu Vân Kiều đã biết “Phó tiểu tướng quân” trong lời của Nhạc Nhân chính là Phó Dư.

Vân Kiều biết rất ít chuyện của Phó Dư khi còn ở Tây Cảnh, tuy đã từng thấy Nhạc Mông đồng hành cùng với Phó Dư, nhưng không biết được rằng hai người đã quen biết nhau từ Tây Cảnh, càng không đoán được mối quan hệ của hai người lại thân thiết đến vậy.

Nghe được tin tức này, khiến Vân Kiều thềm thở phào nhẹ nhõm.

Nàng tin đôi mắt của Phó Dư, có thể khiến hấn liều mình để cứu thì ắt không phải là hạng người bè lũ, xu nịnh.

Không nói đến Nhạc Mông không nhận ra nàng, ngay cả khi hấn có nhận ra, thì với quan hệ này với Phó Dư, nàng cũng sẽ không gặp phiền toái gì.

Chờ cho Nhạc Nhân lái nhải xong, Vân Kiều như đang suy tư gì đó, nhìn Nhạc Nhân chăm chăm: “A Nhân, chẳng lẽ ngươi ái mộ vị “Phó tiểu tướng quân” này?”

Gương mặt Nhạc Nhân đỏ bừng, nhưng cũng không giấu diếm, nàng thẳng thắn nói: “Từ nhỏ, ta đã đọc thư của nhị ca nhờ người đưa về, huynh ấy thường xuyên nhắc đến Phó tiểu tướng quân, cho nên ta rất tò mò!”

Nàng ngồi bên cạnh Vân Kiều, vừa tưởng tượng vừa nói: “Nhị ca chưa từng nói dáng vẻ ngài ấy trông thế nào, trông có như hung thần sát khí hay không? Khó có thể...”

Vân Kiều bất giác cười rộ lên, lắc đầu nói: “Không đâu!”

Diện mạo của Phó Dư và bốn chữ “hung thần sát khí” hoàn toàn không liên quan gì đến nhau, từ trước đến nay hắn vẫn luôn mang dáng vẻ thiếu niên tuấn lãng.

Nhìn thoáng qua, người khác không thể tưởng tượng được dáng vẻ tàn nhẫn trên sa trường của hắn là như thế nào. Vân Kiều không hiểu vì sao Phó Dư rời kinh, nhưng nghe những lời này, nàng ý thức được Nhạc Mông đang muốn tác hợp muội muội hắn cho Phó Dư.

Đối với chuyện này, Vân Kiều cũng cảm thấy vui.

Lúc trước, khi còn ở kinh thành, Bùi Thừa Tư từng thúc giục nàng giúp Phó Dư đính hôn. Vân Kiều vốn không thêm để tâm, thứ nhất là vì nàng cảm thấy việc này nên để Phó Dư quyết định, thứ hai là nàng không chọn ra được người phù hợp.

Nếu đổi lại là Nhạc Nhân, có lẽ sẽ thích hợp hơn những đám khuê tú ở kinh thành.

Hôm qua vì từ chối Vạn phu nhân, Vân Kiều nói về quê cùng Nhạc Nhân, nên Nhạc Nhân bắt lấy điểm này vừa nói vừa làm nũng: “Đêm qua muội đã thu dọn hành lý cho tỳ rồi, lời đã nói ra rồi không thể rút lại!”

Vân Kiều biết nàng có ý tốt, cho nên không nỡ từ chối, hơn nữa, có lẽ Phó Dư cũng ở đó, nên nàng thuận thế đồng ý theo.

Nhạc gia ở Doãn Thành, từ trấn Phù Dung đi xe ngựa qua, phải mất ba bốn ngày.

Trên đường đi tẻ nhạt, khi thì Nhạc Nhân chơi bài với Vân Kiều, khi thì quán lấy huynh trưởng hỏi tình hình trong nhà gần đây, và cả Phó Dư nữa.

Vân Kiều nhắm mắt dưỡng thần ở trong xe, nàng chưa từng chen lời vào, nhưng lại nghe ngóng được rất nhiều chuyện của Phó Dư.



Cách đây không lâu, vì bất đồng ý kiến nên Phó Dư có tranh cãi với Bùi Thừa Tư, hẳn biết rõ Bùi Thừa Tư tức giận, nhưng lại không chịu nhượng bộ, cuối cùng nhận xử phạt tạm thời cách chức.

Phó Dư không cậy quan hệ để xin xỏ, ngược lại nhân cơ hội này tiêu dao tự tại.

Tỏ rõ tư thế “vô quan thân nhẹ”.

“Mỗi năm, ngài ấy đều về Bình Thành tế tổ, chỗ chúng ta không xa Bình Thành, đến lúc đó huynh mời ngài ấy đến tiêu cực uống rượu, vừa hay có thể cho muội gặp mặt!”

Nhạc Nhân gật đầu đồng ý, nàng không hề hứng thú đến “bất đồng ý kiến” nên không hỏi thêm gì nữa.

Vân Kiều cảm thấy có hơi nghi ngờ vì điều này.

Nàng rất rõ, lúc trước Bùi Thừa Tư rất trọng dụng Phó Dư, không chỉ bởi vì nàng, mà vì Phó Dư là đồ đệ của Tướng lão tướng quân, mang cùng hơi thở với quân quyền.

Nếu không phải có chuyện gì lớn thì dựa theo tác phong làm việc nhất quán của Bùi Thừa Tư thì hẳn sẽ không để chuyện âm ỉ đến nông nỗi này. Nhưng nếu thật sự có chuyện lớn xảy ra, Nhạc Mông sẽ không thể bâng quơ nhẹ nhàng nhắc đến thế này.

Trong lòng có rất nhiều nghi vấn, nhưng nàng không tiện mở miệng hỏi, chỉ đành tạm gác ở đó.

Đến Doãn Thành, cuối cùng phụ mẫu Nhạc gia cũng đón được tiểu nữ nhi trở về, họ mạnh miệng mềm lòng mắng vài câu, sau đó, lời kéo hỏi han. Thấy nàng không hao tổn sợi lông tóc nào, thậm chí còn đầy đà hơn so với trước khi rời nhà, họ mới hoàn toàn thở phào.

Sau khi biết rõ ngọn nguồn, Nhạc phu nhân trịnh trọng nói lời cảm tạ với Vân Kiều, cho người thu xếp phòng, hầu hạ chu đáo.

Hai ngày đầu, Nhạc Nhân bị cha mẹ giữ lại hỏi đông hỏi tây, nàng vất vả ứng phó xong, rớt cuộc mới rảnh rỗi ra ngoài đi dạo.

Doãn Thành lạnh hơn trấn Phù Dung, Vân Kiều ra ngoài bọc cả người kín mít, toàn thân chỉ lộ ra mỗi đôi mắt đào hoa.

“Tỷ ăn mặc thế này nếu gặp ở trên phố, sợ là ngay cả ta cũng không nhận ra!” Nhạc Nhân trêu ghẹo, vừa ra ngoài vừa thương lượng với nàng: “Hay là hôm nay chúng ta đến tiêu cục xem thế nào?”

Dưới lớp áo choàng, Vân Kiều còn ôm lò sưởi trong tay, nàng cười nói: “Được, trước giờ ta chưa từng thấy quan cảnh của tiêu cục trông như thế nào!”

Tiêu cục của Nhạc gia cách phủ đệ không xa, chỉ qua một con phố là đến, không cần phải ngồi xe ngựa. Trước mắt là cánh cửa lớn màu son, hai bên có sư tử đá uy nghiêm, cùng với đó là hai lá cờ của tiêu cục tung bay trong gió.

Trên cửa treo tấm biển, chữ viết sắc sảo dứt khoát, đề to bốn chữ “Quảng Thắng Tiêu Cục”.

Vân Kiều đang tò mò nhìn thì có một nam tử vội vàng chạy ra cửa, khi thấy Nhạc Nhân, hấn dừng bước hỏi: “Tiểu sư muội, muội về rồi...hôm nay đến có chuyện gì sao?”

“Triệu sư huynh, đã lâu không gặp!” Nhạc Nhân biết chuyện mình trốn nhà bỏ đi nhất định đã truyền ra ngoài tiêu cục, nàng cười ngại ngùng: “Sư huynh cứ lo chuyện của mình đi, ta chỉ đến đây để tham quan thôi!”

Triệu sư huynh thấy nàng ngại ngùng nên không vạch trần, hấn phối hợp chuyển chủ đề: “Muội đến đúng lúc lắm. Nhị ca của muội đưa hào bằng hữu đến, đang so chiêu với các huynh đệ trong kia, rất náo nhiệt!”

Nhạc Nhân mở to mắt, gấp gáp kéo Vân Kiều vào cửa, song, lại ngập ngừng: “Người Nhị ca đưa đến là Phó Dư sao? Sao huynh ấy không cho người báo cho ta một tiếng?”

Vân Kiều đi theo nàng nói: “Có lẽ hẳn không có thời gian!”

Đi được vài bước, hai người đã thấy tiếng huyên náo truyền từ bên trong.

Vòng qua sảnh ngoài là có thể thấy sàn đấu võ ở giữa sân. Khoảng sân vuông vức lót gạch đá xanh, giá gỗ dựng bên cạnh, treo rất nhiều đao, thương, kiếm, kích, phát sáng dưới ánh mặt trời.

Mọi người vây quanh sân, nhìn hai người đấu trên võ đài.

Vân Kiều chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn ra Phó Dư đang mặc màu lam kia.

Hắn cầm hoa mai thương, tỷ thí với tráng sĩ tay cầm đao. Bộ dạng hẳn sáng ngời, biểu cảm chuyên chú, môi mỏng mím lại, ánh mắt lãnh khốc lạnh buốt như sao trời.

Đây là lần đầu tiên Vân Kiều thấy Phó Dư so chiêu cùng với người khác, tuy nàng biết hẳn anh dũng thiện chiến nhưng nhìn thấy ánh đao ảnh kiếm trước mặt, nàng vẫn cảm thấy lo lắng.

“Kia là Tổng tiêu đầu của tiêu cục chúng ta,” Nhạc Nhân nhìn không chớp mắt, thấp giọng, giải thích với Vân Kiều: “Chút công phu của ta là học của ông ấy!”

Vân Kiều không biết vị này, nhưng thấy Phó Dư càng chiến càng hăng, ban đầu có hơi lúng túng, song, lúc sau đã thành thực hơn nhiều.

Qua một lúc, Nhạc Nhân nói thầm: “Tổng tiêu đầu thua rồi!”

Giọng nàng mang theo chút tiếc nuối, ánh mắt rơi xuống người mặc áo lam, rồi nở nụ cười.

Cuối cùng, Phó Dư chiếm thế thượng phong, hấn thu hồi thương ra sau, rồi chấp tay: “Đa tạ!”

Tổng tiêu đầu không màn thắng thua, vưỡ vai hấn, sau đó quay sang cười lớn với Nhạc Mông: “Quả là anh hùng xuất thiếu niên!”

Mọi người đã tỳ thí xong, Nhạc Mông mời Phó Dư về nhà chính cùng cơm. Hấn vừa xoay người đã thấy Nhạc Nhân ở cách đó không xa.

Hấn sửng sốt, sau đó giới thiệu với Phó Dư: “Đây là tiểu muội không nên thân lúc trước ta đã từng kể với huynh!”

Phó Dư hơi gật đầu, mỉm cười nói: “Bái kiến tam cô nương!”

Nhạc Nhân cười: “Phó Tướng quân, ngưỡng mộ đại danh đã lâu!”

“Vị này là bằng hữu của tiểu muội ta, cũng là khách!”

Phó Dư nhìn lại, không có phản ứng gì đặc biệt, gật đầu chào hỏi, tựa như không nhận ra nàng.

Nàng bọc cả người kín mít như vậy, sao Phó Dư có thể đoán được, hấn càng không thể đoán được nàng sẽ ở chỗ này, nhận không ra cũng là điều dễ hiểu thôi.

Vân Kiều không nghĩ nhiều, nàng không vạch trần, thông thả đáp lễ.

## Chương 66: Người trong lòng!

Tài ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả

Những ngày cuối năm đang đến gần, những việc cần làm cũng nhiều hơn.

Từ sau khi Vân Kiều ra đi, lục cung trở nên vô chủ.

Thái hậu một lòng hướng phật, không có kiên nhẫn tiếp nhận những công việc vặt vãnh đó, nên giao cho Hiền phi quản lý.

Trước đây, khi tiên hoàng hậu còn tại thế, Hiền phi nhận thấy tình hình không ổn, chỉ bo bo giữ mình, chưa từng có suy nghĩ sẽ tranh sủng, mặc kệ hai người Ngu, Triệu ai làm “chim đầu đàn” cũng được.

Vốn tưởng cho dù gió đông áp gió tây, hay là gió tây lấn gió đông thì cũng là chuyện của mấy người bọn họ. Dù thế nào cũng không thể ngờ được, “trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi”, quyền lớn ở Lục cung vô tình rơi vào tay mình.

Ban đầu, Hiền phi cũng từng mừng thầm, nàng mượn cung vụ làm cớ đến gặp Bùi Thừa Tư, từ từ bồi dưỡng tình cảm.

Nhưng Bùi Thừa Tư lại không hề cho nàng tận dụng cơ hội.

Hắn không thèm để chuyện hậu cung vào mắt, càng không quan tâm đến, cho dù xử lý xong chính vụ rồi, hắn thà đến Thanh Hoà Cung trống rỗng, thần thờ ở đó chứ quyết không cho người khác một nửa cơ hội.

Tuy tiên hoàng hậu không còn, nhưng trái tim Thánh Thượng vẫn treo trên người nàng, nhất thời không thể thay đổi.

Sau khi hiểu thông, Hiền phi tạm thời thu tâm mình lại, từ từ mưu tính sau.

Nhưng An tần lại ngồi không yên, nàng nghe người bên cạnh xui khiến, bạo gan học theo cách ăn mặc của tiên hoàng hậu, muốn “vô tình” gặp Thánh Thượng ở Ngự Hoa Viên, muốn mượn cơ hội này để tranh sủng.

Kết quả, sủng không thấy đâu, còn vị trách phạt.

Theo như nội thị bẩm lại, sau khi Thánh Thượng thấy An tần từ phía xa, người sai bước tiến đến. Đến khi thấy rõ khuôn mặt nàng, ngài mới thất vọng, sau đó là tức giận tột độ.

An tần run vâng bật quỳ xuống xin tha, nhưng vẫn bị cấm túc và phạt bổng lộc.

Trải qua đêm giao thừa mưa gió đặng cay trong chính cung điện của mình.

Khi Hiền phi biết được việc này, nàng ngồi một lúc thật lâu không nói gì, cuối cùng khẽ thở dài: “Nàng ta đúng là ngớ ngẩn... Thánh Thượng của chúng ta, nào dễ lừa gạt như vậy?”

Đợt này chưa yên, đợt sau lại tới.

Bên Chiêu Dương điện truyền tin tức đến, nói Triệu Bảo Lâm đã treo cổ tự sát.

Từ khi Bùi Thừa Tư trở về từ hành cung, hấn ra tay dọn dẹp Triệu thị, không một chút khoan nhượng. Nhiều tội cộng lại, Bình Hầu vốn chỉ bị tước vị, nay đem ra chém đầu, những người khác có người chết, người thì bị lưu đày.

Triệu Nhạn Lăng liên lụy theo, bị tước phong hào, giáng vị, dọn ra khỏi Chiêu Dương điện đến Thiên điện ở, vẫn cấm túc không được ra khỏi cửa.

Khi Tiên Hoàng Hậu còn sống, nàng bị chuyện của huynh trưởng và chuyện trong Phật đường làm cho điên điên khùng khùng, hiện giờ biết cả nhà không thể sống, nàng càng không thể gượng dậy được.

Nhưng không ai có thể ngờ, nàng sẽ thất cổ tự vẫn.

“Con người Đan Khê Quận Chúa từ nhỏ đã bị gia đình dạy hư, tuy hứng làm bậy!” Khi còn ở khuê phòng, Hiền phi có vài lần giao thiệp với Triệu Nhạn Lăng, cho nên rất hiểu tác phong hành sự của nàng ta, nàng thờ dài: “Hiện giờ gia tộc suy tàn, nàng ta trở thành bông hoa không có dưỡng chất, thật sự không thể sống được lâu...”

Thật ra không chỉ riêng Triệu Nhạn Lăng, mà khuê tú các nàng đều có số phận như vậy, gia mẫu là nhà trượng phu đều chung nhíp thờ, cùng vinh hoa, cùng suy tàn.

Ai cũng không tránh được.

Ít nhiều gì Hiền phi cũng có chút thương cảm, đúng lúc vào ngày tết, Triệu gia mất thánh tâm, lễ an táng cũng chỉ làm qua loa.

Thị nữ lại bấm báo: “Vị bên Tê Hà điện sau một hồi bệnh dậy, hiện trạng cũng không được tốt lắm!”

Hiền phi đỡ trán, nàng cảm thấy dường như thời vận của Hậu cung quá xấu, có quá nhiều điều xui xẻo xảy ra.

Nàng chưa từng khất khe với phi tần, Ngu Nhiễm ra nông nổi như bây giờ là vì nàng ta đã mất thánh tâm.

Lần trước, khi Ngu gia xảy ra chuyện, Hiền phi cũng từng nghi hoặc, sau này nàng nắm được chút tin tức trong lục cung, thì mới biết được chuyện này có liên quan đến cái chết của Tiên Hoàng Hậu, lúc này, những nghi ngờ ban đầu cũng được giải đáp.

Nếu đúng như vậy, thì Ngu gia hoàn toàn không có cơ hội trở người.

Tuy nói chốn quan trường, chìm nổi là chuyện thường thấy, nhưng cái chết của Tiên Hoàng Hậu giống như cây gai đâm trong lòng Thánh Thượng. Ngu gia lại không có kỳ tài, cho dù Thánh Thượng có niệm tình xưa không đũa cùng giết tận, nhưng tuyệt đối cũng sẽ không trọng dụng lại.

“Gọi thái y đến khám xem, tết đến nơi rồi, đừng để xảy ra chuyện!”  
Hiền phi xoa xoa thái dương, rồi phân phó.

Cung nhân đáp lời, làm theo.

Hậu cung phát sinh đủ chuyện, tuy Trần Thái Hậu không muốn nhúng tay vào, nhưng bà cũng sẽ không che tai bịt mắt, chưa từng bỏ sót chuyện quan trọng nào.

Bà từ từ lặn từng hạt tràng, nghe Tân ma ma bẩm báo, chỉ khẽ thở dài: “Hậu cung của Tiên đế khi đó mỹ nhân, nhiều không kể xiết, đến nỗi ngày nào cũng có chuyện, thật sự không tốt...nhưng bây giờ, phi tần trong cung đếm chưa đủ bàn tay, ta lại cảm thấy thật sự quạnh quẽ!”

Chuyện xui xẻo liên tiếp xảy ra, đó không phải là dấu hiệu tốt.

Tân ma ma thận trọng tìm từ: “Mấy ngày trước, triều thần có dâng sớ thỉnh Thánh Thượng lấp đầy hậu cung, lập lại quốc mẫu, nhưng Thánh Thượng không đồng ý, thậm chí còn lôi chuyện cũ của Ngự Sử kia ra để châm chọc, bảo hấn tự quản gia đình của mình đi rồi hãy lo đến chuyện xã tắc...”

Bùi Thừa Tư là Đế Vương cao cao tại thượng, cho dù triều thần có dâng tấu thể nào đi chăng nữa thì cũng không thể ép hấn hành sự.

Một khi hấn đã không muốn làm thì luôn có cách để từ chối.



Sau khi trở về từ hành cung, thái độ của hắn đối xử với mọi người thay đổi hoàn toàn, sau sự cố của con “chim đầu đàn” ngự sử kia, nhất thời không ai dám đề cập đến chuyện này.

“Người yên tâm đi, ai gia sẽ không tự đeo gông vào cổ!” Thái Hậu nhắm mắt lại, từ tốn nói: “Trước mắt, hắn còn đang nhớ thương tiên hoàng hậu, ai nói gì cũng vô dụng, cứ đợi đi!”

Sau giờ ngộ, bên trong Thanh Hoà cung là một khoảng trời yên ắng, Thanh Đại cẩn thận đi vào trong, nhìn thấy Bùi Thừa Tư còn ngủ mê, nàng không dám lên tiếng quấy rầy.

Nàng thoáng nhìn thấy hương an thần đã hết, một lúc do dự, nàng không châm thêm nữa.

Tối mấy hôm trước, nội thị nghe thấy Thánh Thượng làm bầm một mình trong phòng, giống như đang nói chuyện phiếm với ai đó, khiến hắn sợ đến mức hồn phi phách tán.

Thường tổng quản liều mạng nhắc nhở, rồi thỉnh thái y đến xem. Thái y nói vì lạm dụng hương an thần quá nhiều, cộng thêm Thánh Thượng không quên được tiên hoàng hậu, cho nên sinh ra ảo giác.

Nếu cứ mãi thế này, nhất định sẽ tổn hại long thể.

Bùi Thừa Tư nghe xong, đỡ trán im lặng một hồi lâu, cuối cùng hắn nghe theo lời thái y khuyên bảo, giảm bớt phân lượng hương an thần.

Cũng chính vì như vậy, nên ban đêm hắn rất khó đi vào giấc ngủ, ban ngày tinh thần uể oải, lừ đừ.

Hiện tại Thánh Thượng đã đi vào giấc ngủ, Thanh Đại nhẹ nhàng lui ra ngoài, nói chuyện với nội thị: “Đến phòng trà uống cốc trà cho ấm người, rồi dùng chút điểm tâm, đợi khi Thánh Thượng tỉnh dậy, ta cho người gọi người!”

Sau khi nói lời cảm tạ, nội thị đang định rời đi, đột nhiên Thanh Đại nhớ đến lời dặn dò của Hoài Ngọc, nàng cố ý nói: “Người đến đây có chuyện gì gấp sao? Nếu là như vậy thì ta sẽ cả gan đi đánh thức Thánh Thượng, tránh để lỡ...”

“Không hẳn là vậy,” Nội thị biết nàng hiện giờ là người được Thánh Thượng trọng dụng, nên cũng không cố tình giấu giếm, thuận miệng nói: “Là hành tung của Phó tướng quân thôi!”

Thanh Đại gật đầu, làm vẻ không có việc gì, cười nói: “Vậy là tốt rồi!”

Doãn Thành rơi xuống những hạt tuyết mỏng, gió lạnh cuộn bông tuyết đánh vào mặt, khiến khuôn mặt đau rát.

Gặp loại thời tiết này, Vân Kiều lười biếng ra đường, tay ôm lò sưởi ở trong phòng nghỉ ngơi.

Phó Dư cũng đang ở tạm nhà Nhạc gia, nhưng về tình về lý gì nàng cũng không có cơ gì để đi thăm, sau ngày ấy ở tiêu cực, hai người họ chưa từng gặp nhau.

Nhưng Nhạc Nhân thường đi qua, sau khi trở về sẽ kể cho Vân Kiều nghe, còn khen Phó Dư kiến thức uyên bác, công phu thượng thừa, khiêm tốn lễ nghĩa, không giống huynh trưởng tự cao tự đại của mình.

Hôm đó, sau giờ Ngọ, Vân Kiều đang nghiên cứu kì phổ để giết thời gian, nàng nghe tiếng rèm cửa vang lên thì biết Nhạc Nhân đến.

Song, Nhạc Nhân không vui vẻ như mọi ngày, vừa vào cửa, trên mặt nàng ngập tràn vẻ buồn bực.

“Làm sao rồi?” Vân Kiều chưa từng nhìn thấy dáng vẻ này của nàng, lập tức buông cuốn kì phổ ra, ân cần hỏi: “Ai chọc giận người?”

Nhạc Nhân ngồi xuống đối diện Vân Kiều, nhận ly trà nóng nàng đưa cho, uống một ngụm rồi oán hận mở miệng: “Hôm nay, Phó Dư nói bóng nói gió với ta, hẳn nói mình đã có người trong lòng!”

Nàng lấy nhiệt huyết để theo đuổi Phó Dư, những ngày qua đều rất thật tình, sau khi hiểu được ý tứ trong lời nói của Phó Dư, nàng như bị dội cho một gáo nước lạnh, thoáng chốc bình tĩnh lại.

Chưa đến mức phải thương tâm khổ sở, nàng chỉ cảm thấy có chút xấu hổ, không biết nên làm thế nào cho phải.

Vân Kiều ngây ngẩn cả người.

Nàng tự hỏi, quan hệ giữa mình và Phó Dư cũng không tồi, nhưng nàng không biết gì về chuyện này.

Nhạc Nhân uống tiếp ngụm trà, thẳng thắn nói: “Mới đầu ta còn tưởng hẳn lấy lý do này để từ chối, cho nên đi hỏi nhị ca, lúc này mới biết thật sự là có chuyện này!”

Vân Kiều càng thêm khó hiểu: “VẬY...”

Nếu Nhạc Mông đã biết chuyện này, thì không nên thất nể tư hồng mới phải.

“Cũng không thể trách được nhị ca, đó là chuyện của nhiều năm trước, nghe nói vị cô nương kia đã gả cho người ta rồi, ai biết được đến giờ này hẳn vẫn nhớ mãi không quên!” Nhạc Nhân thở dài, kể cho Vân Kiều nghe.

“Nghe nói, cô nương kia là thanh mai trúc mã lớn lên cùng với hẳn, sau khi Phó Dư tòng quân cho Tây Cảnh, hai người đã chia cách. Cha mẹ Phó đã mất sớm, lại không còn thân thích, hẳn chỉ nhớ thương mỗi thanh mai trúc mã kia, hẳn tìm mọi cách nhờ người tặng đồ đến!”

“Hắn nghĩ sau khi kiến công lập nghiệp sẽ trở về quê, nhưng ai nào ngờ, hắn còn chưa công thành danh toại, thì tiểu thanh mai ở quê của hắn đã gả cho người khác, còn tặng cho hắn y phục và cả kẹo mừng...”

Sau khi nhận được kẹo mừng kia, hắn đã rất buồn, song lại cảm thấy vui cho nàng.

Hắn nghĩ, cuối cùng nàng đã tìm được người phó thác chung thân đại sự, còn mình không còn gì vướng bận nữa, chủ động xin ra trận, nhận mật lệnh lên vào Tây Vực.

Nhiệm vụ kia là cứu tử nhất sinh, Phó Dur đã chuẩn bị tinh thần chết tha hương, thậm chí để lại di thư, bảo Nhạc Mông cất giữ cẩn thận.

Nếu hắn không thể trở về thì hãy mang hắn và cả ban thưởng công lao đưa về quê nhà.

May mắn vận khí hắn không tồi, tuy bị trọng thương đe dọa tính mạng nhưng cuối cùng có thể bò ra từ cửa tử để trở về.

Phong di thư kia trở nên vô dụng, Nhạc Mông cũng không còn nghe hắn nhắc đến tiểu thanh mai kia nữa. Vốn nghĩ rằng sau ngàn ấy năm qua đi, hắn đã quên nàng ta, cho nên mới đứng giữa thất nối tơ hồng, nhưng thật không ngờ hắn vẫn không thể buông.

“Vân tỷ, tỷ nói xem hắn có phải rất ngốc...” Nhạc Nhân vừa ẩm úc vừa bất đắc dĩ, đưa mắt nhìn Vân Kiều, lúc này mới phát hiện Vân Kiều ngồi đó thần thờ ở đó, không biết là đang suy nghĩ gì mà bàn tay siết chặt ly trà khiến các đốt ngón tay trắng bệch.

Nhạc Nhân thò người qua, quơ tay trước mắt nàng: “Vân tỷ?”

“Hà?” Vân Kiều giống như bừng tỉnh từ trong mộng, lên tiếng đáp, rồi sau đó không biết nên nói gì, vờ uống trà để che đi vẻ thất thố của mình, nhẹ giọng thờ dài: “Đúng vậy!”

Phó Dư chưa từng đề cập chuyện này với nàng, cho nên Vân Kiều hoàn toàn không biết gì cả, lúc này nàng mới biết được chuyện này qua lời kể của Nhạc Nhân, trong lòng chấn động hơn bất kỳ ai.

Năm đó, Phó Dư bật vô âm tín, chẳng lẽ là vì nguyên nhân này?

Có phải là Nhạc Mông đã hiểu lầm gì rồi không?

Mãi cho đến khi tiễn Nhạc Nhân đi, Vân Kiều vẫn không thể bình tĩnh lại được, thậm chí nàng còn muốn đi tìm Phó Dư để cho rõ.

Chưa nói đến chuyện thân phận hiện giờ có thích hợp hay không, cho dù có đi gặp mặt nàng cũng không biết mở lời thế nào.

Đã lâu rồi, Vân Kiều chưa từng thấp thỏm thế này.

Buổi đêm, Vân Kiều trần trọc, lẩn qua lộn lại, sau đó nàng nghe tiếng gõ nhẹ từ cửa sổ, đành đứng dậy khoác áo ra xem.

“Ai?” Vân Kiều nghi hoặc đẩy cửa sổ, nương theo ánh nến, nàng đối mặt với Phó Dư.

Hắn mặc bộ xiêm y đen nhánh, như hoà lẫn trong bóng đêm.

Vân Kiều tròn tròn mắt, tiếp đó nàng mím chặt môi để không phát ra tiếng.

“Đừng sợ,” Phó Dư mang theo ý cười, thấp giọng nói: “Là ta!”

## Chương 67: Hy vọng người cũng như vậy!

Tài ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả

Bên ngoài, những hạt tuyết nhỏ rơi không ngừng, Phó Dur chạy đến đây, không chỉ trên đầu, trên áo dính tuyết trắng, mà ngay cả hàng lông mi dài cũng thấp thoáng vụn tuyết nhỏ.

Cả người hấn mang đầy gió tuyết, nhưng trong mắt lại tràn ngập ý cười, mặt mày húng khởi.

Dưới ngọn đèn dầu, đôi mắt lẩn trong bóng đêm kia sáng lạ thường.

Vân Kiều không ngờ hấn sẽ đến đây, nàng ngơ ngẩn nhìn chằm chằm Phó Dur một hồi, cho đến khi hấn mở miệng, lúc này nàng mới giật mình mời hấn vào phòng.

Trên người Phó Dur tràn đặc hàn khí, bông tuyết gặp nơi nóng ẩm tan thành nước thấm ướt cả tóc, nhưng hấn lại không thèm quan tâm.

Vân Kiều nhìn hấn như vậy còn thấy lạnh thay, nàng tìm quần áo, khăn lau đưa cho hấn, rồi vội vàng rót hai chén trà ấm, nói: “Sao đột nhiên người lại đến đây vào giờ này...”

Đang nói được một nửa, bỗng, Vân Kiều ý thức được có gì đó không đúng, nàng hỏi lại: “Người biết ta ở đây từ khi nào?”

“Đương nhiên là lúc ở Tiêu cục hôm đó!” Phó Dur bày ra dáng vẻ tất nhiên, hấn thấy Vân Kiều kinh ngạc quá đổi, bèn cười hỏi: “Không phải người cho rằng khi đó ta không thể nhận ra người đó chứ?”

Vân Kiều bị hấn nói trúng tim đen, nhất thời không biết trả lời thế nào.

“Sao ta có thể không nhận ra người được?” Phó Dư cười cho qua, lúc sau hấn nói: “Tuy nói Nhạc nhị ca là người có thể tin tưởng, nhưng người vẫn nên cẩn thận một chút, một khi người và ta có liên quan đến nhau, thì khó tránh khỏi bị bại lộ thân phận. Dù sao thì...”

Vân Kiều đang nghe, đột nhiên hấn ngừng giữa chừng, giống như đang kiêng kỵ điều gì, nàng hỏi tới: “Dù sao thế nào?”

Phó Dư do dự một lát, lúc này mới nói tiếp: “Sau khi hành cung bốc cháy, Thánh Thượng vẫn chưa bao giờ tin là người đã chết, không chỉ cho người điều tra mối quan hệ xung quanh ta, ngay cả Nguyên cô nương cũng không tha...”

Vân Kiều nghe xong liền híp mắt lại.

Nếu sau khi nàng rời kinh, nàng còn giữ liên lạc với bọn họ, e là Bùi Thừa Tư đã sớm phát giác.

“Tuy hiện tại ta tạm thời cách chức rời kinh, nhưng không có gì là tuyệt đối, nếu như Thánh Thượng vẫn còn nghi ngờ, thì nói không chừng đã sai ảnh vệ theo dõi rồi!” Phó Dư không biết nhiều về ảnh vệ trong tay Bùi Thừa Tư, nhưng hấn từng nghe Trần Cảnh nhắc đến, cho nên không dám lơ là cảnh giác.

Cũng vì lý do này, cho nên khi vừa mới gặp Vân Kiều, hấn không nhận người quen, bí mật che giấu đến ngày hôm nay, tìm cơ hội thích hợp để đến đây.

Tuy, Phó Dư luôn nhớ thương Vân Kiều, nhưng hấn không muốn mang lại nguy hiểm cho nàng, lần này gặp nhau là sự việc ngoài ý muốn.

Nếu hấn sớm biết Vân Kiều ở Doãn Thành, thì hấn sẽ không chấp nhận lời mời của Nhạc Mông.

Nhưng nếu cơ duyên trùng hợp đến, vậy thì hấn cũng sẽ không ngó lơ, cho nên lúc này mới chịu lạnh buốt, nửa đêm lặng lẽ đến đây.

Từ sau khi rời khỏi hành cung, Vân Kiều không muốn tìm hiểu tin tức trong cung nữa, nên hoàn toàn không biết hướng đi của Bùi Thừa Tư. Nghe Phó Dư kể, nàng bất giác thờ dãi: “Hấn đúng là chấp mê bất ngộ!”

Bùi Thừa Tư nhớ mãi không quên, trong mắt người khác được xem là Đế Vương thâm tình, nhưng với nàng mà nói, nó rất khó chịu.

Nàng không chỉ phải mai danh ẩn tích, mà ngay cả khi vô tình gặp được cố nhân, nàng cũng phải cẩn thận lén lút.

Vân Kiều nhấp một ngụm trà, qua một lúc, nàng lấy lại tinh thần, vừa nâng mắt lên đúng lúc bắt gặp được ánh mắt chuyên chú của Phó Dư.

Sau khi hấn trưởng thành, đôi mắt, lông mày trở nên rất sắc bén, lúc hấn không cười trông rất khó gần. Đặc biệt là lúc luyện võ cùng người khác vào vài ngày trước, mặt hấn cực kỳ nghiêm túc, dọa người khác chùn bước.

Nhưng giờ đây, ánh mắt hấn hoàn toàn khác.

Trên mặt vẫn luôn mang theo ý cười, dưới ánh nến lộ ra chút dịu dàng khác xa tuổi của hấn.

Trước giờ, Vân Kiều chỉ xem Phó Dư như đệ đệ, chưa bao giờ mang tâm tư khác. Nhưng ban chiều nghe Nhạc Nhân nói, giờ đối mặt với cái nhìn chăm chăm của hấn, nàng lại suy nghĩ lung tung....

Tình cảm Phó Dư đối với nàng thật sự giống như lời Nhạc Mông nói sao?

Không hỏi thì luôn canh cánh trong lòng, còn một khi đã hỏi ra thì sẽ như nước đổ khó hốt.



Trong lòng Vân Kiều như đang có trận chiến, hai bên lôi kéo dẫn xé, khó khăn lắm mới bày ra bộ mặt bình thản.

Nếu đổi là người khác, có lẽ sẽ bị nàng lừa cho qua. Nhưng Phó Dư giỏi nhất là nhìn mặt đoán ý, ánh mắt hắn luôn đặt trên người Vân Kiều, hắn không tốn chút công sức nào đã nhìn ra được nàng có điểm khác lạ.

“Người...có gì muốn hỏi ta sao?”

Tuy Phó Dư không biết trong đầu Vân Kiều đang suy nghĩ điều gì, nhưng thái độ nàng luôn thận trọng, muốn nói rồi lại thôi, hắn liền biết.

Vân Kiều ho khan một tiếng để lấp liếm, nàng không nghĩ nhiều, né tránh tìm câu chuyện nói: “Đúng vậy, tại sao người lại bị tạm thời cách chức?”

Trách phạt này có thể xem là nhẹ cũng có thể xem là nặng.

Có thể là giờ cao đánh khẽ, sau khi Bùi Thừa Tư hết giận hắn sẽ xem như không có chuyện gì xảy ra. Cũng có thể là qua một đêm, người kia mất luôn chức quan.

Chuyện đó còn phải xem tâm tình của Bùi Thừa Tư thế nào.

Theo lẽ thường mà nói, hiện giờ Phó Dư nên đóng cửa ở trong phủ suy ngẫm lại thái độ của mình, không bước ra ngoài nửa bước mới đúng,. Nhưng đằng này, hắn lại nhân có hội này rời khỏi kinh, tỏ rõ thái độ buông bỏ tất cả, như là đang muốn đối đầu với Bùi Thừa Tư.

Tuy là nói, bản chất của Bùi Thừa Tư không phải là người hẹp hòi, nhưng động thái này của Phó Dư thật sự có hơi mạo hiểm.

“Vì chuyện điều động đi Tây Cảnh, ta và Thánh Thượng có xảy ra tranh cãi, cho dù có mất chức cũng chẳng sao, ta càng mừng vì đã

được tiêu dao tự tại!” Phó Dư không muốn nói chuyện với nàng về Bùi Thừa Tư, hắn kể sơ sơ vài câu rồi hỏi ngược lại: “Người thì sao? Những ngày này người sống thế nào?”

“Rất tốt!” Vân Kiều nhìn thẳng vào hắn một lúc rồi lúng túng dời mắt đi, nhẹ giọng kể về những chuyện sau khi chia ly.

Vốn nàng đã đi nghỉ, nhưng khi nghe động tĩnh nàng vội đứng dậy, chỉ mặc thêm chiếc áo khoác ngoài, mái tóc chưa kịp búi lên, buông xoã sau lưng, phản chiếu dưới ánh nến giống như tơ lụa

Trong giọng nói mang theo vẻ lười biếng, nàng từ từ kể, rõ ràng chỉ là những chuyện vụn vặt tầm thường nhưng khi kể lại vô cùng thú vị.

Thậm chí khiến người nghe có chút khao khát.

Bóng đêm dày đặc, gió tuyết càng lớn, hai người ngồi đối diện nhau, cách nhau một ngọn nến đang đưa.

Kể từ lúc biệt ly khi còn nhỏ, đây là lần đầu tiên hai người thân mật đến vậy.

Trong lòng Phó Dư có nhiều lưu luyến, nhưng hắn biết ở lại lâu sẽ không thích hợp, cho nên uống hết chung trà nguội lạnh, hắn mở miệng: “Vài ngày nữa ta sẽ quay về Bình Thành, ăn tết xong ta sẽ trở lại kinh thành!”

Vân Kiều gật đầu: “Ta chơi ở Nhạc gia xong rồi cũng trở về trấn Phù Dung!”

Nhìn ý định của Nhạc gia, bọn họ chắc chắn sẽ không cho Nhạc Nhân rời đi nữa, đến lúc đó nàng sẽ quay về một mình.

Vân Kiều đã đoán được từ trước, cho nên cũng không buồn bã gì, nhưng nghe tiếng gió lạnh rít ngoài kia, lại thêm biết được hướng đi của Phó Dư, không hiểu sao trong lòng nàng có chút cô đơn.

Song, cảm giác này nhanh chóng lướt qua, Vân Kiều không có thời gian đắm chìm vào nó để thương xót bản thân, nàng như không có gì, cười nói: “Yên tâm đi, không cần lo lắng cho ta!”

“Dù ta ở bất cứ nơi nào, vẫn có thể lo tốt cho bản thân mình!”

“Hy vọng người cũng vậy!”

Vân Kiều đắn đo một hồi, cuối cùng quyết định không nhắc lại chuyện xưa, không phải là nàng muốn lừa mình dối người, mà là nàng cảm thấy không còn ý nghĩa gì nữa.

Giữa nàng và Phó Dư không chung đường.

Mỗi người còn có việc phải làm, nếu nhất quyết muốn chọc thủng lớp giấy kia, để hỏi rõ tình cảm thì chỉ khiến hai người càng thêm khó xử.

Phó Dư gật đầu đồng ý, đến khi ra cửa, đột nhiên hấn xoay người lại

Bên ngoài gió tuyết phủ kín, nhưng phần lớn đều bị Phó Dư chặn lại.

Vân Kiều vịn cánh cửa, ngẩng đầu nhìn hấn, lộ ra biểu cảm khó hiểu: “Sao vậy?”

“Lời này nói ra có hơi muộn màng...” Phó Dư bất đắc dĩ lắc đầu, hấn lướt qua gương mặt mờ mịt của nàng, rồi thấp giọng cười: “Nếu có duyên gặp lại, đến lúc đó ta sẽ nói với người!”

Vân Kiều vén tóc mai bị cơn gió lạnh thổi bay, nàng nghiêm túc đáp: “Được!”

Cánh cửa khép lại, ngăn chặn gió tuyết, đồng thời cũng áp chế cảm xúc không rõ ràng kia xuống.

Qua đêm nay, Phó Dư ở lại Nhạc gia thêm vài ngày nữa, lúc trời vừa hừng sáng, hắn trở về Bình Thành như lời đã nói.

Ngày Phó Dư rời đi là ngày thời tiết tốt đẹp hiếm có trong trời đông này.

Thân phận của Vân Kiều không thích hợp để đưa tiễn, cho nên ngồi trong viện phoir nấng đọc sách. Một lúc sau, nàng nghe được tiếng bước chân nhẹ nhàng của Nhạc Nhân đi vào.

Nhạc Nhân là người có tính tình phóng khoáng, nàng không có tình cảm sâu đậm gì với Phó Dư, sau khi bị hắn cự tuyệt, tinh thần chỉ sa sút hai ngày, sau đó liền trở về như ban đầu.

Nguyên nhân khiến nàng buồn rầu chính là việc phụ mẫu bắt nàng đi xem mắt.

Cũng may, lúc này có Vân Kiều ở đây, nàng mượn cơ né tránh được chút ít.

“Nhân dịp ngày đẹp trời, lại rảnh rỗi, chúng ta ra ngoài chơi một chuyến thôi!” Nhạc Nhân rút kỳ phổ trong tay Vân Kiều ra, nàng liệ tay lật vài trang, chỉ cảm thấy hai mắt xoay vòng: “Tỷ có thể đọc hiểu hết cái này sao?”

Vân Kiều thấy nàng không hiểu, liền nhớ tới dáng vẻ của mình khi mới bắt đầu xem kỳ phổ, nàng mím môi cười: “Xem nhiều, luyện nhiều, tự nhiên sẽ hiểu!”

“Cái đó cũng không chắc!” Nhạc nhân ném kỳ phổ xuống: “Giống như ta, trời sinh không có căn cơ, e là có học một hay hai năm trời thì vẫn dốt lại hoàn dốt!”

Vân Kiều vuốt thẳng trang sách, chỉ cười không nói gì.

Lúc trước, khi nàng vừa mới bắt đầu theo các nữ tiên sinh học cầm kỳ thi họa, nàng cũng từng có suy nghĩ như vậy. Nhưng khi đó

nàng không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể cắn răng chấp nhận, sau một thời gian chịu đựng, cuối cùng nàng cũng có tiến bộ.

Nàng lắc đầu, sau đó níu lại tâm trí đã trôi dạt nơi xa về, không nghĩ đến chuyện trước kia nữa. Nàng đứng lên lấy áo choàng và khăn che mặt, ra ngoài chơi với Nhạc Nhân.

Đêm giao thừa, ở Thanh Hoà Cung.

Sắc trời dần dần tối đi, không bao lâu nữa yến tiệc giao thừa sẽ bắt đầu, nhưng tiếng đàn trong thư phòng vẫn chưa dừng lại.

Các cung nhân theo hầu hạ đều biết tâm trạng Thánh Thượng hôm nay cực kỳ tệ, không ai dám bước vào quấy rầy.

Thường tổng quản thấp giọng ho khan, cho người gọi Thanh Đại đến, hắc cười cười lấy lòng: “Thanh Đại cô nương, phiền cô nương đi thỉnh Thánh Thượng di giá!”

Tuy Thánh Thượng không dễ nói chuyện như trước, nhưng niệm tình tiên hoàng hậu, hắc luôn buông thả cho người ở Thanh Hoà Cung.

Cho nên khi gặp việc khó giải quyết, Thường tổng quản sẽ nhờ đến Thanh Đại.

Thường ngày, Thanh Đại muốn giữ mối quan hệ với mọi người nên nàng đồng ý, hôm nay lại lộ ra vẻ mặt khó xử, nàng không muốn đi hốt cái vận xui này.

Nàng từng là thị nữ hầu cận bên người Vân Kiều, nàng biết rõ hơn ai hết, nguyên nhân vì sao hôm nay Bùi Thừa Tư không vui.

Đế hậu quyết tuyệt đến mức không thể cứu vãn được nữa cũng bắt nguồn từ đêm giao thừa.

Ngày đoàn viên thể này đối với Bùi Thừa Tư là một loại tra tấn, nó nhắc nhở hấn về sai lầm hấn đã phạm phải, đồng thời cũng thể hiện sự bất lực của hấn.

Khi Vân Kiều còn ở bên cạnh, Bùi Thừa Tư luôn nghĩ mình có thể sửa sai.

Nhưng sau khi Vân Kiều rời đi, hấn không thể nói được lời nào, tất cả ký ức đều biến thành tra tấn đối với hấn, cảm xúc trong hấn không có chỗ để nói ra.

Cái chết của tiên hoàng hậu khiến hấn như chết lặng, trở thành vết thương lòng không thể chữa khỏi.

Thanh Đại do dự một lát, nhưng nàng không muốn đắc tội với Thường tổng quản, chỉ đành buông cây trúc đang chuốc dở trong tay và cành mai đang tu bổ một nửa, tiến về phía trước.

Vừa mới mở cửa, nàng vô tình gặp Hoài Ngọc.

Trước đây, khi Vân Kiều còn ở đây, Hoài Ngọc là tâm phúc cho một tay nàng nâng đỡ.

Bùi Thừa Tư hiểu rõ, cho nên khi Vân Kiều xảy ra chuyện, hấn không động vào người của Thanh Hoà Cung, chỉ tra tấn thẩm vấn Hoài Ngọc, với mong muốn biết được tung tích Vân Kiều.

Nhưng hấn không hỏi ra được bất kỳ tin tức gì.

Hoài Ngọc đau đến chết đi sống lại, mơ mơ màng màng nói mình không biết gì, mỗi câu trả lời đều có bằng chứng. Nếu thật sự hấn làm việc gian dối, thì đêm hôm đó, lửa lớn như vậy sao lại không bỏ đi mà ngoan ngoãn ở lại đây?

Cho dù hỏi bao nhiêu lần, hấn vẫn không thay đổi câu trả lời.

Bùi Thừa Tư cứ nghĩ trong tay còn đang nắm con chủ bài, cuối cùng lại vô dụng.

Không biết Bùi Thừa Tư đang suy tính điều gì, hắn không lấy mạng Hoài Ngọc. Sau khi bị thẩm vấn, dần dần sức khoẻ của Hoài Ngọc đã khá lên.

Hiện giờ hắn không còn là quản sự của Thanh Hoà Cung nữa, rất ít lộ diện, chỉ lui tới với Thanh Đại.

“Gần đây trời giá rét, người cẩn thận kẻo bị cảm lạnh!” Thanh Đại thấy khí sắc hắn không tốt, dừng chân lại dặn dò riêng.

Hoài Ngọc mỉm cười: “Người ở đây làm gì?”

Biểu tình Thanh Đại suy sụp, nàng bất đắc dĩ thở dài: “Thường tổng quản thấy ta được việc, càng ngày càng dùng thuận tay hơn rồi!”

Hoài Ngọc nhìn sắc trời: “Lần này nữa thôi, sau này người không cần phải nghe theo nữa!”

Cung yến đêm giao thừa là chuyện lớn, khi Tiên đế còn tại thế hắn chưa phạm phải sai lầm, thì Bùi Thừa Tư không phải hôn quân, sao có thể phạm sai được?

Hắn ngồi lên ngôi vị hoàng đế, trên vai gánh vác trách nhiệm, không thể tự do làm điều hắn muốn.

Thanh Đại đi về phía trước, vừa mới đến, đúng lúc cửa phòng mở ra, nhìn thấy cả người Bùi Thừa Tư ủ rũ.

Bên dưới hoa phục lụa là thân hình cao gầy, biểu tình trong đêm khuya có hơi u ám, đôi mắt đen láy khiến người khác không dám nhìn thẳng.

Thường tổng quản như trút được gánh nặng, vội phân phó nội thị đưa xe tới, bãi giá đến Quỳnh Lâu.

Thanh Đại hành lễ theo mọi người, sau khi ngự giá rời đi, Thanh Hoà Cung lại quạnh quẽ như cũ. Nàng siết ông tay áo, vừa rời nàng thấy ánh mắt Thánh Thượng nhìn về phía đèn cung đình hình cá chép.

Đó là chiếc đèn do chính tay tiên hoàng hậu làm.

So với những chiếc đèn lồng do thợ thủ công lành nghề làm ra, nó có hơi vụng về, tranh thư pháp dán trên bề mặt cũng không đẹp, nét chữ thừa thớt bình thường.

Tuy nói, ở trong cung này không thiếu cái gì, nhưng mỗi khi Vân Kiều rảnh rỗi, nàng thích táy máy nghịch ngợm để giết thời gian. Nàng cũng biết những thứ mình làm ra khó có thể treo ở những nơi “tao nhã”, nên sau khi làm xong, nàng chất vào trong nhà kho.

Gần đây, Bùi Thừa Tư tìm được chiếc đèn này trong số vật dụng nàng để lại, hẳn mới cho người treo lên.

Thanh Đại ngẩng đầu một lúc, nàng nhớ về rất nhiều chuyện trước kia, bỗng nhiên có chút chua xót.

Tài nghệ của tiên hoàng hậu có thể không bằng những khuê tú thế gia, nhưng nàng là một người tốt, đáng tiếc, gặp sai người, sai luôn cả thời điểm.



## **Chương 68: Hấn lún sâu vào đám bùn không thể thoát thân!**

Tài ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả

Sau khi tiễn Phó Dư, Vân Kiều ở lại Doãn Thành ăn tết, nhưng lúc trước Nhạc Nhân nhiệt tình giữ lại, nên nàng lại phải ở thêm vài ngày nữa.

Nhưng dù sao thì cũng nên rời đi.

Tuy nói Nhạc gia cực kỳ hiếu khách, nhưng suy cho cùng thì đây cũng không phải là nhà của nàng.

Chờ đến tiết Thượng Nguyên, Vân Kiều xem xong lễ hội hoa đăng của Doãn Thành, nàng bắt đầu thu dọn hành lý, chuẩn bị khởi hành đến Trấn Phù Dung.

Lúc trước Nhạc Nhân trốn nhà đi một thời gian, giờ đây được huynh trưởng khuyên răn, và đã thoả thuận được với cha mẹ. Họ không ép nàng đính hôn nữa, nàng cứ yên ổn ở nhà.

Bởi vậy, nàng không thể đi cùng Vân Kiều trở về.

Nàng sớm chiều đã ở bên cạnh Vân Kiều, giờ chia ly, trong lòng cảm thấy lưu luyến không rời, thậm chí còn có chút không đành lòng.

Mấy năm nay, Vân Kiều đã quen với chuyện này, nhưng cũng có chút chua xót, song, nàng hiểu rõ đạo lý “trên đời này có bữa tiệc nào là không tàn đâu” hơn ai hết.

Phu thê kết tóc với nhau còn không thể đi với nhau lâu dài, thì nói gì đến người khác?

Vì vậy, nàng nên rời đi một mình, nhưng vẫn trấn an Nhạc Nhân.

Khi đến đây, nàng có huynh muội Nhạc gia làm bạn đồng hành, dọc đường có Nhạc Nhân bầu bạn, còn được nghe Nhạc Mông kể về chuyện của Phó Dư khi còn ở Tây Cảnh, không hề nhầm chán.

Nhưng đến lúc đi về, phong cảnh bên ngoài xe nàng cũng xem đến chán rồi, cho nên đoạn đường hơi lâu một xíu.

Khi xe đến trấn Phù Dung, Vân Kiều vén bức màn lên, nhìn thấy khung cảnh quen thuộc, nàng mới nhẹ thở một hơi. Vân Kiều xoa xoa chiếc cổ mỏi nhừ, nàng định về đến nhà sẽ nghỉ ngơi thật tốt, đột nhiên ánh mắt quét qua tiệm đồ cổ ven đường khiến nàng sửng sốt.

Nam tử đang bước ra từ cửa hàng, mặc trên người bộ y phục gấm màu tím, thân hình cao lớn, vẻ mặt tuy có lạnh nhạt nhưng dung mạo lại xuất chúng khiến người khác phải chú ý.

Ánh cũng đưa mắt nhìn lại, sau một chút kinh ngạc, hấn cong môi cười.

Vân Kiều từng gặp hấn dưới ngọn đèn dầu mông lung, bây giờ gặp lại vào ban ngày, nàng có hơi bất ngờ, cho đến khi xe ngựa chạy lướt qua không còn nhìn thấy hấn nữa, cuối cùng nàng mới có phản ứng, đó là Mặc Ly mà nàng đã từng gặp ở Nam Phong quán. ---Đọc FULL tại [Truyenfull.vn](http://Truyenfull.vn)---

Vốn nàng còn cho rằng đó là đoạn ký ức bị lãng quên, vậy mà giờ lại xuất hiện trước mắt. Vân Kiều nhớ đến đêm phóng túng trong trạng thái ngà ngà say, nàng lắc đầu cười.

Song, nàng không quá để tâm đến chuyện này, chớp mắt đã vút ra sau đầu.

Rời nhà mấy ngày, trong ngoài đều phủ một lớp bụi, cây hồng mai trong viện không biết từ khi nào đã nở rộ. Vân Kiều cảm tạ phu xe của Nhạc gia đã đưa mình về nhà, phân loại đồ vật mang về xong, nàng bắt đầu dọn dẹp phòng ốc.

Ngoại trừ quần áo, Vân Kiều con mang theo chút đặc sản của Doãn Thành về.

Có bánh kẹo cho bọn trẻ trong xóm, cũng có quà cho Vạn phu nhân, dù không có gì quý báu nhưng lại là tâm ý của nàng, cảm tạ bọn họ trước giờ đã quan tâm đến nàng.

Khi Vân Kiều vừa mới đến Trấn Phù Dung, lạ nước lạ cái, từng bị “địa xà” gây khó dễ, cũng may có Vạn phu nhân giúp đỡ.

Địa xà: đại khái là ma cũ bắt nạt ma mới.

Giờ đây, Nhạc Nhân không còn bên cạnh nàng nữa, chỉ có một mình nàng, cho nên nàng muốn tạo chút quan hệ với mọi người, để phòng ngừa có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Cũng may, nàng thạo việc làm ăn, thường xuyên giao tiếp với mọi người, nên việc này không khó.

Đường xe mệt nhọc, Vân Kiều mới dọn dẹp sơ căn phòng đã thấy mệt mỏi, nàng nghĩ đợi dọn dẹp xong rồi đi thăm nhà hàng xóm sau.

Nhưng thật khéo, nàng vừa mới pha ấm trà nóng đã nghe tiếng động ngoài cửa, đó là Vạn phu nhân.

Lúc này đang là chạng vạng, Vân Kiều mời nàng vào nhà, cười nói: “Ta mới về buổi trưa, phòng ốc còn lộn xộn, khiến phu nhân cười chê rồi!”

Nói xong, nàng rót một chén trà khác: “Đây là lá trà ta mang từ Doãn Thành về, phu nhân nếm thử đi!”

“Nói như vậy, ta đến thật đúng lúc!”

Trên gương mặt của Vạn phu nhân vẫn là nét tươi cười điềm tĩnh đó, nhưng xuyên qua lớp trang điểm, có thể nhìn ra được nàng tiều

tuy hơn trước nhiều, có thể là ngày tết trôi qua không mấy tốt đẹp.

Vân Kiều lặng lẽ thu ánh mắt lại, nàng nói: “Ta còn mang về chút đặc sản, đang định ngày mai đưa đến cho ngài thử!”

“Phiền người quan tâm rồi!” Vạn phu nhân ngử ngử mùi trà, nhìn Vân Kiều qua làn khói lượn lờ, giọng nghiêm túc: “A Kiều, ta không muốn vòng vo với người, hôm nay đến là muốn người hỗ trợ giúp ta!”

Từ lúc Vạn phu nhân đến đây, Vân Kiều đã mơ hồ cảm nhận được, nhìn thấy thái độ khẩn thiết của nàng, Vân Kiều cũng không từ chối như lúc trước nữa, chỉ nói: “Nếu ngài thật sự khó khăn, đương nhiên ta sẽ dốc hết sức!”

Vạn phu nhân xoa xoa thái dương, thở dài: “Vẫn là chuyện làm ăn kia của ta...”

Năm trước khi chuyện làm ăn hương liệu xảy ra vấn đề, Vạn phu nhân đã nhờ Vân Kiều hỗ trợ, nhưng khi đó nàng không nhiệt tình lắm. Cho dù nhất thời không tìm được chương quỳ phù hợp, thì cùng lắm nàng bỏ công nhiều hơn một chút, rồi cũng sẽ qua.

Nhưng vào những ngày trước tết, những thúc bá thân thích ở xa của Vạn gia gây rối. Cho nên chuyện làm ăn có chút thay đổi, cần phải đích thân nàng đến giải quyết.

Nàng không thể phân thân, bởi vậy, khó tránh khỏi thiếu trước hụt sau.

“Trước giờ bọn họ nhìn ta không thuận mắt, nhưng lại muốn moi tiền từ trong tay ta,” Vạn phu nhân chậm rãi nhấp chén trà nóng, giọng nói mang theo vẻ trào phúng: “Còn ta, một cắt cũng không muốn cho bọn chúng!”

Vân Kiều đã làm rõ suy đoán của mình, nàng mở miệng hỏi: “Phu nhân muốn ta quản lý giúp chuyện làm ăn trong thời gian này?”

“Đúng vậy!” Vạn phu nhân hơi gật đầu, nàng hơi lúng túng: “Nếu người đồng ý, ta để người làm chường quày, xử lý chuyện làm ăn lâu dài luôn!”

“Đa tạ hậu ái của phu nhân, chỉ sợ ta không đảm đương nổi!” Vân Kiều lắc đầu cười nói: “Nhưng ta có thể xử lý công việc làm ăn giúp phu nhân trong thời gian này, đợi cho ngài giải quyết xong phiền phức kia, ta sẽ bàn giao lại!”

Từ lúc mở lời, Vạn phu nhân đã biết câu trả lời của Vân Kiều, nàng không trông cậy quá nhiều, giờ đây Vân Kiều đồng ý, đã thấy mỹ mãn lắm rồi.

Nói cảm tạ xong, hai người lại nói đến công việc làm ăn.

Lúc trước, Vân Kiều bán hương liệu, nàng từng cung cấp cho Vạn phu nhân, cho nên tình hình nhà Vạn phu nhân thế nào, nàng cũng có biết. Hai người uống nước trà giải khát, tán gẫu cho đến khi sắc trời càng tối hơn.

Ở phương diện làm ăn, hai người vô cùng hợp ý, thậm chí còn biết người kia đang nghĩ gì.

Vạn phu nhân uống cạn ly trà, thở phào nhẹ nhõm, gánh nặng trên vai đã vơi đi rất nhiều, cho nên có tâm trạng trêu chọc.

Nàng nhắc lại chuyện cũ ở Nam Phong quán đêm đó. ---Đọc FULL tại [Truyenfull.vn](http://Truyenfull.vn)---

“Lúc trước người thật sự qua đêm cùng Mặc Ly sao?” Vạn phu nhân nheo mắt nhìn Vân Kiều: “Nghe Tử Mịch nói, lúc sau, Mặc Ly còn đặc biệt hỏi thăm về người, chuyện này thật hiếm thấy!”

Vân Kiều bị sắc nước trà, ho khan một hồi, nàng nghi hoặc nhìn Vạn phu nhân.

“Mặc dù tính tình của Mặc Ly không dễ chịu lắm, nhưng với gương mặt kia thôi cũng đã đủ để lừa người rồi. Có khối người cam tâm tình nguyện rải tiền cho hắn, nhưng cũng không đổi lại được sắc mặt tốt của hắn!” Vạn phu nhân chống cằm quan sát Vân Kiều: “Nhưng mà, theo ta thấy, hình như hắn có ý với người...”

Vân Kiều nhẹ vỗ ngực để nhuận khí, nhớ đến tình hình đêm hôm đó, nàng suy tư nói: “Thật sao? Vậy mà ta lại không nhìn ra được đấy!”

Nói ra, cùng lắm chỉ là gặp dịp thì chơi thôi.

Nàng không ghét việc này, chỉ là cảm thấy nó không cần thiết.

Cho nên, nàng thà dành sức lực đó chăm sóc hoa cỏ, điều chế hương liệu, hoặc là dạy cho đám trẻ nhỏ ở quê biết chữ còn hơn lãng phí thời gian vào những chuyện này.

Vạn phu nhân dừng câu chuyện lại, không nói đến những vấn đề đó nữa. Trước khi đứng dậy cáo từ, nàng cảm khái: “A Kiều, người thật sự rất tinh táo..”

Vân Kiều thấp nển thêm cho sáng một chút, nàng cười không nói gì.

Biết được bản thân cần gì và muốn gì đã là chuyện không dễ, nhưng để làm được điều đó lại càng khó hơn.

Khi Vân Kiều còn ở trong cung, từng có một khoảng thời gian nàng mơ hồ không rõ mục đích, nhận biết bao nhiêu sự tra tấn mới có thể thoát ra được.

Từ đó trở đi, nàng có thể nhìn rõ ràng hơn.

Còn Bùi Thừa Tư lại vướng sâu vào vũng lầy, không thể thoát được.

Theo lý mà nói, Bùi Thừa Tư rõ ràng biết người chết là hết, hẳn một mực níu giữ không buông thì chẳng có gì tốt cả, nên hướng về phía trước mới phải. Nhưng sau khi hạ triều, hẳn không tự chủ được tiến đến Thanh Hoà cung, thậm chí còn cố chấp không cho cung nhân xê dịch bất kỳ vị trí đồ vật nào.

Vào đông, gió và sương khắc nghiệt đã làm chết một cây hoa trong viện, khiến hẳn nổi trận lôi đình. Từ đó về sau, cung nhân trong Thanh Hoà cung đều nơm nớp lo sợ, sợ vô tình làm hỏng thứ gì đó.

Bùi Thừa Tư chưa từng rút ảnh vệ về.

Cho dù không có bằng chứng, dù chỉ bằng phỏng đoán, hẳn cũng không từ bỏ tia hy vọng cuối cùng kia, hẳn nghĩ Vân Kiều sẽ không táng thân trong biển lửa, chỉ là nàng đang muốn tránh xa khỏi hẳn thôi.

Có vết xe đổ của Ngự Sử xui xẻo kia, phần lớn các triều thần đều im lặng, tuy họ cảm thấy không ổn nhưng cũng không dám khoa tay múa chân vào hậu cung nữa.

Mỗi ngày cứ vậy trôi qua, mùa xuân hoa cỏ đâm chồi, chim chóc bay lượn. Có lẽ vì nhìn cảnh nhớ người, cho nên đột nhiên Bùi Thừa Tư nhớ đến Vân Kiều từng tự tay làm điều.

Thanh Đại lại phải đến nhà kho tìm lục con điều mang qua.

Thanh Đại hầu hạ bên người Bùi Thừa Tư cũng được một thời gian, nàng dần dần hiểu được tính tình của hẳn, chỉ nhìn sắc mặt, nàng có thể đoán được 6,7 phần.

Vừa mới vào cửa, nàng liền cảm giác được có gì đó không đúng.

Bùi Thừa Tư rũ mắt nhìn mật thư trên bàn, ánh mắt nặng nề, vẻ mặt không biết đang vui hay buồn.

Thanh Đại chưa từng nhìn thấy biểu cảm này của hấn, nhất thời không biết được hấn đang vui hay đang buồn. Tim nàng bất giác đập nhanh hơn, trước khi ánh mắt Bùi Thừa Tư đảo qua, nàng đã cúi đầu, nhẹ giọng bẩm: “Đã tìm thấy điều rồi ạ!”

Bùi Thừa Tư im lặng một hồi, lúc sau mới gật đầu nói: “Thả đi!”

Thanh Đại nghe lời làm theo. Khi nàng quay lại đổi nước trà, khoé mắt liếc qua bức thư kia, bắt gặp hai chữ “hoàng hậu”.

Nàng sửng sốt, siết chặt ấm trà trong tay mới không bị bại lộ.

Tim nàng đập càng nhanh hơn, Thanh Đại không dám ở lại lâu, lập tức lui ra ngoài. ---Đọc FULL tại [Truyenfull.vn](http://Truyenfull.vn)---

Ngọn lửa lớn ở thu sẵn đột nhiên bốc cháy, nhưng sau này tra ra là do Ngu gia gây nên, tuy Thanh Đại rất đau lòng vì sự ra đi của tiên hoàng hậu, nhưng chưa từng nghĩ đến khả năng hoàng hậu vẫn còn sống. Thậm chí nàng còn từng cảm thấy Thánh Thượng vì ưu tư quá độ nên bị ngốc luôn rồi.

Hiện giờ tâm tình nàng không yên, cho đến khi suýt đụng phải Hoài Ngọc, nàng mới phục hồi tinh thần.

Hoài Ngọc đỡ Thanh Đại, nhìn thấy nàng ngơ ngơ ngẩn ngẩn, liền hỏi: “Người làm sao vậy?”

“Ta...” Lúc đầu Thanh Đại lắc đầu theo bản năng, sau đó lại nhin không được thấp giọng hỏi hấn: “Hoài Ngọc, người nói xem, tiên hoàng hậu có khả năng còn ở dương gian không?”

Hoài Ngọc buông tay đang đỡ nàng, rủ xuống, nắm chặt, biểu tình kinh ngạc: “Sao người lại nói như vậy?”

“Cũng có thể là vì ta nghĩ nhiều!” Thanh Đại xoa xoa gương mặt mình, sau đó nói cho Hoài Ngọc biết chuyện mình vừa chứng kiến, rồi ngập ngừng nói: “Có phải người cũng thấy vớ vẩn phải không?”



Hoài Ngọc đối diện với nàng, cười như không có việc gì: “Đúng vậy!”

## **Chương 69: Nam nhân các người có phải thường nhớ mãi không quên những thứ không có được?**

Tài ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả

Sau ngàn ấy năm làm ăn bên ngoài, tuy nói là Vân Kiều đã tạm gác lại nhưng Vạn phu nhân vẫn yên tâm phó thác việc kinh doanh cho nàng. Vân Kiều không muốn kiếm tiền, chỉ cần trong thời gian này không để bại lộ là được rồi.

Vớی nàng mà nói, chuyện này không khó khăn lắm.

Trước giờ, những việc đã hứa nàng luôn làm hết mình. Hằng ngày, phần lớn thời gian nàng đều làm việc ở Vạn gia, không còn nhàn nhã như trước nữa.

Người ở cửa hàng đã được Vạn phu nhân phân phó, phải phối hợp với Vân Kiều để làm việc, nhưng một chương quỳ từ đâu xuất hiện thế này, đương nhiên sẽ có những lời xì xào bàn tán sau lưng nàng.

Cho đến khi chứng kiến sự hiểu biết của Vân Kiều về hương liệu cũng như cách hành sự trong chuyện làm ăn, lúc này bọn họ mới tâm phục khẩu phục.

Sau khi quen việc, công việc của Vân Kiều càng thuận lợi hơn. Điều duy nhất khiến nàng không vui, không phải là chuyện hương liệu, mà là cái người Mặc Ly kia.

Vân Kiều không có ý định quay lại Nam Phong quán, theo lý mà nói nàng sẽ không có bất kỳ điều gì liên quan đến Mặc Ly mới phải. Nhưng khi nàng tiếp nhận chuyện làm ăn của Vạn gia, lắm lúc ra cửa cũng sẽ chạm mặt hắn.

Ban đầu, khi nhìn thấy hấn, Vân Kiều hạ quyết tâm không nhiều lời để đề phòng Mặc Ly chủ động đáp lại.

Người ta gọi là “không thể đưa tay tát gương mặt đang tươi cười”, cho nên nàng khách khí chào một câu, sau đó tìm cơ rời đi, không muốn lui tới với hấn nhiều.

Mới đầu Vân Kiều cũng không nghĩ nhiều, nhưng sau khi vô tình chạm mặt nhiều lần, nàng buộc phải nghi ngờ.

Tiểu nha hoàn Linh Lung của Vạn gia hầu hạ bên người Vân Kiều cả ngày, nàng đều nhìn thấy có gì đó không ổn, thừa dịp ăn cơm, nàng hiếu kỳ nói chuyện phiếm: “Vân tỷ tỷ, có phải vị Mặc công tử kia có ý gì đó với tỷ không?”

Vẻ bề ngoài của Mặc Ly thực sự khiến người khác khó quên, lời nói cử chỉ lại không hề tầm thường.

Linh Lung không biết Mặc Ly xuất thân từ Nam Phong quán, lại càng không biết “tiền duyên” của hai người, nàng chỉ xem đây là công tử của một gia đình phú hào nào đó.

Trong đầu Vân Kiều chỉ nghĩ đến chuyện làm ăn, sau khi nghe Linh Lung hỏi, nàng im lặng cân nhắc một hồi, rồi nói: “Ta cũng không biết hấn đang nghĩ cái gì!”

Vân Kiều không có hứng thú với Mặc Ly, cho dù đúng như lời Linh Lung nói, nàng cũng không thấy vui vẻ gì, chỉ cảm thấy không thể hiểu được, rõ ràng đêm hôm đó nàng đã từ chối rồi mà.

Hơn nữa, nàng chưa từng lộ gia tài của mình cho ai biết.

Nghĩ tới nghĩ lui, nàng cảm thấy mình chẳng có gì để khiến Mặc Ly phải nhớ thương cả.

“Vân tỷ không thích hấn sao?” Linh Lung căn cứ đầu đũa, cảm khái nói: “Mặc công tử thoạt nhìn rất tốt, tuấn tú nho nhã, trước mặt

người khác luôn lãnh đạm, nhưng ở trước mặt tỷ lại cực kỳ nhẹ nhàng...”

Linh Lung đếm đếm ưu điểm của Mặc Ly, Vân Kiều nghe tai này lại lọt qua tai kia.

Nếu đổi lại thời nàng còn trẻ, có lẽ những lời này sẽ mê hoặc được nàng.

Nhưng, nàng đã trải qua quá nhiều chuyện với Bùi Thừa Tư, giờ đây chỉ có thờ ơ lạnh nhạt, thật sự không có chút động tâm.

Lần gặp mặt tiếp theo là ở rạp hát.

Vân Kiều vì ký kết một đơn hàng quan trọng, cho nên đi theo vị phu nhân nọ đến rạp nghe hát, tốn bao nhiêu công sức mới thoả thuận được chuyện làm ăn. Trong bữa tiệc, nàng có dùng chút rượu, đến khi tan cuộc, nàng đã có vài phần men say.

Nàng không mấy quen thuộc với rạp hát này, không biết đường, nên đã bị lạc, càng đi càng hẻo lánh.

Vân Kiều ấn ấn lên thái dương đang đau âm ỉ, nàng muốn đến nơi nào đó có hạ nhân để đưa mình ra ngoài, vừa mới quay đầu lại, đã đụng phải Mặc Ly.

“Vừa rồi ở xa nhìn giống nàng, cho nên đến gần xem sao, hoá ra là nàng thật!” Mặc Ly quan sát sắc mặt của nàng, hẩn cười hỏi: “Lạc đường rồi sao?”

Vân Kiều đáp cho có lệ.

“Vậy thì đi theo ta!” Mặc Ly thấy nàng chầm chậm đi theo phía sau, hẩn dừng chân lại, dờ khóc dờ cười giải thích: “Ta chỉ vô tình đến nghe hát thôi, trùng hợp gặp được nàng, hoàn toàn không phải cố ý đâu!”

Vân Kiều bị hấn nhìn thấu tâm tư, nhưng nàng không cảm thấy xấu hổ, còn hỏi ngược lại: “Nói như vậy, những lần trước là cố ý?”

Mặt nàng ửng hồng, quả nhiên là đã nhiễm cơn say, nhưng phản ứng lại cực kỳ nhanh nhạy, hỏi thẳng thừng, dứt khoát. Mặc Ly ghen hòng, hấn xếp quạt trong tay lại, nói xâu xa: “Nếu nàng muốn nghĩ như vậy cũng được!”

Vân Kiều phớt lờ lời nói mơ hồ của hấn, nàng im lặng.

Mặc Ly thấy Vân Kiều không tiếp lời, hấn cảm thấy bản thân như đang tự biên tự diễn, có hơi lúng túng.

Chiếc quạt trong tay hấn hết mở ra rồi xếp lại, cuối cùng hấn không thể nhịn được nữa, mở miệng hỏi: “Ta có chỗ nào không tốt sao?”

Rồi cười tự giễu: “Mà khiến cho nàng vội vàng tránh xa!”

Vẻ mặt hấn âm trầm, khiến người ta dễ sinh cảm giác áy náy không đành lòng.

Vân Kiều nâng mắt nhìn, nàng đang cân nhắc làm thế nào để nói rõ mọi chuyện, bảo hấn không cần phải lãng phí thời gian trên người mình nữa, thì nghe thấy tiếng gọi: “Mặc Ly!”

Nhìn về nơi phát ra âm thanh, người kia là một vị phu nhân mặc bộ y phục trắng nhã nhặn.

Trông qua, dường như nàng không còn trẻ, nhưng là một mỹ nhân yếu điệu duyên dáng.

Vân Kiều đối mặt với nàng ta, sau đó cùng nhìn về phía Mặc Ly, nàng thấy biểu tình hấn hơi cứng đờ, không còn tự nhiên như mọi khi.

Vân Kiều chỉ cần liếc mắt một cái đã có thể nhìn ra giữa hai người này có ân oán, nàng không muốn dính đến. Nhìn thấy hạ nhân của rạp rất cách đó không xa, nàng muốn bỏ lại Mặc Ly rời đi trước.

Lúc này, Mặc Ly không có ý định giữ người, nhưng Vân Kiều lại bị phu nhân kia cản lại: “Đừng sợ, ta không phải đến để gây rối, chỉ đến nhắc nhở người tỉnh táo lại!”

Vân Kiều không rõ nguyên nhân, chỉ thấy Mặc Ly muốn nói rồi lại thôi, sau đó nàng nghe thấy giọng cười nhẹ: “Tránh xa hẳn một chút, ngàn vạn lần đừng tin lời hẳn. Nếu không, đến khi người rơi vào bẫy, hẳn sẽ trở mặt không nhận người đó!”

Nói xong, nàng ta thông thả rời đi.

Bị vạch trần, thần sắc của Mặc Ly không thể giữ như lúc đầu được nữa, hẳn bắt đầu thất thố. Sau khi người kia rời khỏi, hẳn giải thích với Vân Kiều: “Đừng tin mấy lời lung tung của nàng ta...”

“Vậy sao?” Vân Kiều hỏi ngược lại: “Nhưng ta cảm thấy vị phu nhân kia thoát nhìn trông đáng tin hơn người!”

Vân Kiều luôn cảm thấy kỳ lạ, bây giờ nghĩ lại chuyện trước kia, nàng đã hiểu ra.

Đêm đó ở Nam Phong quán, lúc đầu Mặc Ly tỏ thái độ xa cách, làm vẻ không có hứng thú. Khi bị nàng xem nhẹ thì bắt đầu trở nên nôn nóng. Mà theo như lời Vạn phu nhân nói, hẳn lạnh nhạt với những người cam tâm tình nguyện vung tiền cho hẳn, nhưng lại cố tình hỏi han nàng vì nàng hứng hờ với hẳn...

Dường như đang muốn chứng minh điều gì đó.

Đột nhiên, Vân Kiều nhớ đến Bùi Thừa Tư, nàng cười nhạo: “Nam nhân các người có phải đều lưu luyến không quên những thứ không chiếm được?”

Lúc trước nàng học được đạo lý này từ Bùi Thừa Tư, không ngờ sau một thời gian dài như vậy vẫn có thể dùng được.

Nàng trào phúng xong, cũng chẳng muốn nhiều lời với hắn, liền phát tay áo rời đi.

Bị việc không đâu kéo vào, đầu óc mơ hồ của nàng đã tỉnh hơn nhiều, nhưng cơn đau đầu vẫn còn đó. Vân Kiều lên xe ngựa, nhắm mắt dưỡng thần, trong lòng nhắm tính ngày Vạn phu nhân trở về, nàng muốn giao trả việc làm ăn này càng sớm càng tốt.

Trong lúc nàng tính toán, đột nhiên xa phu hô thất thanh, sau đó, xe ngựa đột ngột dừng lại.

“Làm sao vậy?” Tim Vân Kiều thoáng chốc đập nhanh hơn, nàng cúi người xốc màn xe nhìn ra ngoài.

“Đương đi thì không biết nha đầu này từ đâu lao ra, vì vậy đã đụng phải!” Xa phu chưa kịp hoàn hồn, bên trong giọng nói còn lộ ra chút sợ hãi, hắn cẩn thận đến xem xét thương thế của cô nương kia.

Khi Vân Kiều lấy lại tinh thần, nàng nhảy xuống thùng xe đi theo xa phu xem.

Quần áo trên người cô nương này rách tả tơi, nom rất gầy yếu, trên người và cả mặt đều dính bùn đất, lộ ra cổ tay chi chít vết thương, giống như đang chạy thoát ra từ nơi nào đó.

Khi té ngã, trán đập vào mặt đất làm bật máu.

Xa phu kiểm tra hơi thở nàng, hắn nhẹ thở ra: “Còn sống!”

“Trước mắt cứ ôm nàng lên xe đã,” Vân Kiều xốc màn xe lên, ý bảo xa phu bế nàng vào trong, còn mình lên sau để chăm sóc. Nàng hạ giọng phân phó: “Đến y quán!”

Từ khi bị tạm thời cách chức đến nay, gánh nặng trên người Phó Dư đã tan biến, hấn nhàn nhã vô tư.

Những năm gần đây hấn chưa từng nhàn rỗi đến vậy. Ngày trước muốn hồi hương tế tổ, thì phải tích góp ngày phép, rồi phải vội vội vàng vàng quay về kinh. Giờ đây không còn bị gò bó nữa, hấn từ từ mà hưởng thụ.

Thừa dịp đó, Phó Dư rời kinh những ngày trước tết, cơ duyên trùng hợp lại có thể gặp được Vân Kiều ở Nhạc gia Doãn Thành, sau đó quay về Bình Thành tế tổ.

Vốn, hấn nghĩ sau khi hồi kinh thì mọi chuyện sẽ có kết quả, phục quan nguyên chức cũng được, biếm vị cũng được, cần phải có kết luận rõ ràng. Nào ngờ đâu, dường như Thánh Thượng đã quên hấn rồi, vẫn chưa quyết định gì cả.

“Rốt cuộc Thánh Thượng đang nghĩ gì vậy?”

Vào hạ, thời tiết từ từ nóng bức, đến mức khiến người khác buồn bực. Phó Dư chán nản ở kinh thành mấy tháng trời, hấn không nhận được nữa, cuối cùng đến hỏi Trần Thái Phó.

“Điểm này ta cũng nghĩ không ra!” Trần Cảnh nhấp ngụm trà ấm, chậm rãi nói: “Tâm tư của Thánh Thượng càng ngày càng khó đoán!”

Khi Bùi Thừa Tư vừa mới lên ngôi, trông hấn giống như một tên khôn lỏi giỏi bịp người, có rất nhiều quyết đoán lộ ra vẻ ngây ngô. Nhưng từ khi Vân Kiều rời đi, còn hấn bệnh nặng một trận, sau đó, dường như nghĩ thông rất nhiều chuyện.

Kể từ dạo đó, hấn rất ít thể hiện những hành động tự cho mình thông minh, cũng không hề vội vã nâng đỡ tâm phúc.

Ngoại trừ đôi lúc chuyên quyền độc đoán, không thể bắt lỗi.



Có sự ngu dốt của Tiên Đế làm lá chắn, chút khuyết điểm nhỏ này của Bùi Thừa Tư không đáng gì, nếu đem hai người ra so sánh, các lão đại thần còn vui mừng hơn hết.

Hiện giờ, thế lực của Trần gia rất lớn, vì để tránh hiềm nghi, nếu Bùi Thừa Tư không hỏi tới, thì Trần Cảnh cũng ít khoa tay múa chân hơn. Hắn lạnh nhạt quan sát, hắn cảm thấy vị Thánh Thượng này ngày càng ít nói, tâm bệnh ngày càng nghiêm trọng.

Mà bệnh trầm kha này là do Vân Kiều để lại.

Trước đây, Trần Cảnh luôn cho rằng, sau khi Vân Kiều rời đi, hắn sẽ nghĩ thông suốt, nhưng cho tới nay, vẫn chưa thấy dấu hiệu chuyển biến tốt nào.

“Đợi đến thời cơ thích hợp, ta sẽ giúp ngươi một phen!” Trần Cảnh hứa hẹn.

Phó Dư cũng không phải công tử ăn chơi trác táng, nếu cứ tiếp tục “vô công rồi nghề” thế này, e là hắn đổ bệnh vì nhàn rồi mất thôi.

Nhưng nói ra cũng thật trùng hợp, Trần Cảnh còn chưa kịp ra tay, Bùi Thừa Tư đột nhiên nhớ đến Phó Dư, hắn hạ chỉ điều Phó Dư về Tây Cảnh.

Lệnh điều động đến đột ngột, khiến cả triều hăng hái nghị luận, suy đoán Thánh ý, phần lớn họ cảm thấy con đường làm quan Phó tiểu tướng quân đã kết thúc.

Với lệnh này, Phó Dư không có ý kiến, thậm chí càng cảm thấy vui mừng.

Hắn đã chán cái cảnh ngồi không ở kinh thành, đặc biệt là nửa năm này, lúc nào hắn cũng trông ngóng được về Tây Cảnh, để không bị dính vào tranh đấu của triều đình, trời cao đất rộng mặc sức phi ngựa, luyện binh.

Đồng thời, hẳn lại cảm thấy có điều gì đó không đúng lắm, trong việc này có chút là lạ.

Thánh chỉ hạ lệnh khẩn cấp, còn thúc giục thực hiện, Phó Dư không dám trì hoãn chỉ đành vội vàng thu dọn hành lý khởi hành.

Từ lâu Thiên Thiên đã theo Nguyên Anh đi buôn bán xa nhà. Sau khi Vân Kiều rời đi, nàng khóc lóc một hồi rồi vực dậy tinh thần, hoàn toàn lột xác không còn là tiểu cô nương vâng vâng dạ dạ như trước kia nữa.

Phó Dư viết một phong thư, nói rõ con đường mình sẽ đi, còn lựa chọn thế nào là tùy nàng quyết định.

Trước ngày rời kinh, Phó Dư gặp mặt uống rượu với bằng hữu ở Tụ Tiên Lâu xem như tiễn biệt.

Mãi đến khi trăng treo trên cao, hẳn mới bí tỉ về đến nhà, lại thấy một người ngoài dự liệu.

“Hoài Ngọc?” Vì Vân Kiều nên Phó Dư từng có dịp giao thiệp với Hoài Ngọc, sau khi nhận ra hẳn, Phó Dư tinh táo hơn một chút: “Sao ngươi lại ở đây?”

“Tướng quân có biết nàng ở đâu không?” Hoài Ngọc chưa từng dùng “tiên hoàng hậu” để gọi Vân Kiều.

Cho dù không nói tên họ, Phó Dư cũng biết hẳn đang nói đến ai, trong lòng hẳn có dự cảm xấu: “Có chuyện gì?”

Ánh mắt Hoài Ngọc thâm trầm, hẳn thấp giọng thờ dãi: “Hình như Thánh Thượng đã biết rồi!”

## Chương 70: “a kiều, không mời ta vào trong ngôi chút sao?”

Tải ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả

Ngày hè oi ả, Vân Kiều càng lười bước ra cửa.

Nàng mong mỗi một hồi lâu, cuối cùng cũng đợi được ngày Vạn phu nhân dẹp yên chuyện ở bên kia. Nàng giống như được đại xá, vội vàng giao chuyện làm ăn lại cho Vạn phu nhân.

Vân Kiều đầu tắt mặt tối, cũng coi như “không làm nhục sứ mệnh”, không những xử lý thỏa đáng chuyện làm ăn của Vạn gia, che giấu hành tung, nàng còn kiếm thêm không ít bạc.

Sau khi Vạn phu nhân biết được tình hình cụ thể, nàng lại không muốn để Vân Kiều rời đi.

Nhưng thái độ của Vân Kiều kiên quyết, nàng đành từ bỏ. Vạn phu nhân tặng cho Vân Kiều số thù lao tương đối, xem như tạ ơn nàng vì đã giúp mình vượt qua giai đoạn khó khăn.

Lúc trước vì chuyện làm ăn, Vân Kiều phải ngược xuôi đây đó, giờ đây được rảnh rỗi, Vân Kiều gần như không bước ra khỏi cửa, ở lì trong nhà xem thoại bản hoặc nghiên cứu kỳ phổ để giết thời gian.

“Vân tỷ, Vạn phu nhân cho người đưa tới ít trái cây ướp lạnh này!”

Bên ngoài cửa sổ truyền đến tiếng nói trong trẻo của Tiểu Hoà, Vân Kiều nhìn kỳ phổ trong tay, nàng không ngẩng đầu mà đáp lại: “Giúp ta cảm tạ Vạn phu nhân!”

Tiểu Hoà nghe lời, một lát sau, nàng xách một rổ đầy trái cây đi vào cho Vân Kiều xem qua.

Lúc này, Vân Kiều mới nâng mắt nhìn lại.

So với dáng vẻ gầy yếu lúc đầu Vân Kiều gặp, qua mấy tháng, Tiểu Hòa đã được nàng nuôi dưỡng cho khí sắc hồng hào hơn nhiều. Tuy vẫn còn nhỏ gầy nhưng được ăn mặc chỉnh chu sạch sẽ, da thịt trắng nõn, đôi mắt hạnh đen nhánh rất lanh lợi.

Tiểu Hòa chính là tiểu cô nương lúc va chạm xe ngựa được Vân Kiều tiện tay cứu về.

Theo như lời Tiểu Hoà kể, nàng bị cha mẹ mình bán cho phú thương làm nha hoàn. Chủ tử động một chút là đánh là phạt, chịu không ít khổ sở, lần đó nàng chịu không nổi nên đã bỏ trốn.

Nào ngờ nàng lại bị bọn buôn nha hoàn theo dõi, bắt nhốt trong nhà, họ muốn bán nàng cho người goá thê, nhưng chưa thương lượng được giá cả.

Nàng lại chạy thoát được, song, sức lực cạn kiệt, lúc này mới ngã xuống ven đường.

Lúc ở y quán, Tiểu Hoà mắt mũi tìm nhem kể về lai lịch của mình. Vân Kiều thấy trên người nàng thương tích đầy mình, cho nên không đành lòng, lại giữ nàng bên người.

Vân Kiều không cần nàng hầu hạ mình, mà chỉ cần một người bạn. ---Đọc FULL tại [Truyenfull.vn](http://Truyenfull.vn)---

Tiểu Hòa khác với Nhạc Nhân nói đủ thứ trên đời. Vì đã trải qua một số chuyện nên Tiểu Hoà có hơi trầm mặc ít nói, tuy nhiên tay chân lại nhanh nhẹn, làm việc dứt khoát, sức lực còn mạnh hơn cả Vân Kiều.

Lần đầu tiên nhìn thấy, Vân Kiều phải giật mình. Tiểu Hoà giải thích, nói bản thân mình đã quen làm nông từ khi còn nhỏ.

“Hiện giờ ta không thể ăn đồ lạnh,” Vân Kiều quét mắt đến rổ trái cây, nàng nói với Tiểu Hoà: “Người thích cái gì cứ cầm lấy mà ăn, đừng quan tâm đến ta!”

Tiểu Hoà gật đầu nhưng lại không động đậy.

Vân Kiều đã quen với tính tình cẩn trọng từng ly từng tí của Tiểu Hoà, nàng bất đắc dĩ nói: “Đã nói bao nhiêu lần rồi, trước mặt ta không cần phải câu nệ!”

Tiểu Hoà nắm chặt quả trong tay, mắt rũ xuống, sau đó lại cắn cắn môi.

Bộ dạng càng giống như là từ nhỏ đến giờ chưa từng có ai đối xử tốt với nàng như vậy, nhất thời không biết phải làm sao.

Vân Kiều nhìn thấy liền mỉm lòng, nàng định nói gì đó thì lại nghe tiếng đập cửa bên ngoài.

Nàng còn chưa có phản ứng gì thì Tiểu Hoà chạy lon ton ra giống như con thỏ, sau đó đưa vào một nữ tử áo đỏ trông rất soái khí.

Vân Kiều nhận ra đây là sư tỷ của Nhạc Nhân, nàng lập tức đứng dậy chào hỏi.

“Chuyến này ta áp tiêu qua đây, thuận đường tiểu sư muội có gửi vài thứ,” sư tỷ lấy tay nài xuống, rồi lấy một phong thư ra: “Còn cái này là thư nhà của cô nương!”

Thư nhà?

Vân Kiều khó hiểu nhưng nàng không vội xem ngay, trước mắt nàng khách khí nói lời cảm tạ, rồi mời sư tỷ uống trà.

“Tiểu đội còn đang đợi, ta không thể chậm trễ, không ở lại lâu được!” Sư tỷ cười sang sảng, nàng không ngồi xuống, sau khi uống xong ngụm trà liền cáo từ.

Vân Kiều tiến người ra cửa, lúc quay lại phòng, nàng mờ mịt mở cái gò là “thư nhà” ra xem.

Đập vào mắt nàng chính là nét chữ của Phó Dư. ---Đọc FULL tại [Truyenfull.vn](http://Truyenfull.vn)---

Tim Vân Kiều không thể kiềm chế đập nhanh hơn. Sau khi lướt nhanh qua nội dung, nàng cứng đờ tại chỗ. Rõ ràng đang là trời nóng, nhưng huyết sắc trên mặt nàng dần rút đi, tái nhợt như tờ giấy.

Để tránh cho Bùi Thừa Tư tìm được, sau đêm lửa cháy hôm đó, Vân Kiều đã cắt đứt liên lạc với những người thân quen, mai danh ẩn tích.

Phó Dư lợi hại như vậy cũng không tìm ra tung tích của nàng.

Không ai có thể ngờ được, hai người vì mối quan hệ với Nhạc gia, trời xui đất khiến lại gặp nhau ở Doãn Thành.

Phó Dư thận trọng từng bước, ngoài mặt chưa từng nhận quen biết với Vân Kiều. Đêm hôm đó, khi đến gặp nàng, hắn có thể đảm bảo tuyệt đối mới dám qua.

Hành tung của Phó Dư được ảnh vệ ghi chép lại, không hề có vấn đề gì, nhưng Bùi Thừa Tư lại không chịu từ bỏ, hắn lệnh thêm người đi điều tra, cuối cùng giữa biển người mêh mông đã tìm được dấu vết của Vân Kiều.

Lúc trước, khi chuẩn bị đi, Vân Kiều từng nghĩ trừ phi thiên thời địa lợi, bằng không nàng không thể trốn tránh được cả đời.

Sau khi rời đi, nàng vẫn luôn mong Bùi Thừa Tư sớm ngày ngộ ra, để rồi dồn tâm trí vào “đại cục” của hắn, không cần phải cố chấp níu kéo mình nữa.

Nhưng, trời không thấu lòng người, nàng vẫn không có may mắn đó.

Trong thư Phó Dư có nói rõ, Bùi Thừa Tư điều hẩn đi Tây Cảnh, khi Vân Kiều nhận được thư này, có lẽ hẩn đã đến nơi. Mọi chuyện xảy ra với nàng nằm ngoài tầm tay của hẩn, sau này sợ là không thể hỗ trợ kịp thời.

Ngoài ra, hẩn còn giúp nàng sắp xếp đường lui.

Dặn dò nàng, trước khi Bùi Thừa Tư tìm đến hãy mau rời khỏi đây.

Phong Thư này thoảng chốc kéo Côn Kiều về lại những ngày tháng trước đây ở trong cung, đã lâu rồi nàng chưa từng hoảng loạn đến vậy.

Song, trải qua nhiều chuyện rồi, Vân Kiều cũng hiểu hoảng loạn sẽ không giải quyết được gì, chỉ càng thêm phiền phức.

Nàng tự véo mình một cái thật mạnh, ép bản thân bình tĩnh lại, rồi đọc lại bức thư Phó Dư gửi một lần nữa, sắp xếp lại mọi chuyện rõ ràng.

Ghi nhớ xong, nàng ném thư vào lò, đốt cháy.

Tuy Phó Dư đã chuẩn bị đường lui cho nàng, nhưng Vân Kiều không làm theo, thứ nhất là vì nàng không muốn liên lụy đến ai cả, thứ hai là vì nàng không yên tâm.

Nếu Bùi Thừa Tư đã điều Phó Dư đi thì nói không chừng y đang nhìn chăm chăm những người bên cạnh hẩn. Chuyện đến nước này, tiếp xúc càng nhiều người thì nguy cơ bại lộ càng lớn.

Nếu nàng muốn chạy trốn, chỉ có cách yên lặng mà rời đi.

Tựa như nước mưa hoà vào biển lớn, mới có thể ẩn nấp tung tích.

Vân Kiều nhìn chăm chăm bếp lò nhỏ một lát, nàng hạ quyết tâm

Cũng may, chuyện làm ăn nàng đã giao lại cho Vạn phu nhân, không có chuyện gì vướng bận, muốn đi cũng sẽ dễ dàng hơn nhiều. Tòa nhà này vẫn nằm ở đó, đồ vật và quần áo đều để lại, cải trang đơn giản là được. Chỉ cần để lại một phong thư, đến khi Vạn phu nhân nhận ra khác lạ đến tìm nàng, thì phát hiện nàng đã rời đi...

Trong lòng nàng tính toán một phen, sau khi nghe động tĩnh nàng vội lấy lại tinh thần, đối mặt với ánh mắt đầy lo lắng của Tiểu Hoà.

“Vân tỷ, sắc mặt của tỷ không được tốt lắm,” Tiểu Hoà buồn cúi khô trong ngực mình xuống, quan tâm hỏi: “Thân thể tỷ không thoải mái sao?”

“Không phải!” Vân Kiều lắc đầu, có chút do dự.

Đồ vật, nhà cửa nàng có thể xử lý dễ dàng, nhưng còn Tiểu Hoà.... ---Đọc FULL tại [Truyenfull.vn](http://Truyenfull.vn)---

Nhất thời, Vân Kiều lưỡng lự, trước mắt nàng đã thu dọn quần áo, những vật dễ mang đi, rời để lại cho Vạn phu nhân một phong thư.

Đối với Bùi Thừa Tư và Hoàng thành, Vân Kiều tránh còn không kịp, tựa như đã ăn sâu vào xương máu, ngay lập tức có thể rời đi trong đêm, không để chậm trễ một giây phút nào.

Nàng có thể giấu người khác, nhưng với Tiểu Hoà sớm chiều ở chung với nhau, nàng cần có lời giải thích.

“Vân tỷ,” Tiểu Hoà nhìn thấy tay nải của nàng đã thu dọn xong, ánh mắt mong mỏi đợi chờ, rồi ngập ngừng nói: “Tỷ không cần muội nữa sao?”

Dáng vẻ lúc này của Tiểu Hoà khiến Vân Kiều nhớ đến Thiên Thiên, nàng lại mềm lòng, giải thích: “Không phải không cần người... chỉ là ta trêu chọc nhầm người, rước lấy phiền phức, người đi theo ta sợ là phải bôn ba khắp nơi, không có ngày yên ổn. Chi bằng cứ ở lại đây, ta sẽ xin Vạn phu nhân...”



“Muội không sợ khổ, chỉ cần Vân tỷ đừng bỏ rơi muội!” Tiểu Hoà nắm chặt ống tay áo của nàng, nhỏ giọng nói: “Muội có sức, có thể giúp tỷ làm việc...”

Trước giờ, Vân Kiều chịu mềm không chịu cứng, nàng bị Tiểu Hoà nài nỉ một hồi, cuối cùng vẫn đồng ý.

Lúc trước, từng trốn khỏi hành cung, Vân Kiều đã quen với đường xe, nàng chỉ mang theo hai bộ y phục tầm thường để tắm rửa, một ít ngân phiếu cất giấu trong người, đi bằng đường thủy sau đó lại đổi hướng đi.

Lắm lúc, vào ban ngày nàng quang minh chính đại đi, thừa dịp đêm đến lặng lẽ đưa Tiểu Hoà đổi thuyền.

Nàng không rõ được bản thân mình muốn đi đâu, ngay cả khi có người theo dõi, chúng cũng khó tránh khỏi bị nàng xoay vòng vòng.

Rời kinh đã lâu như vậy rồi, thật sự Vân Kiều không còn nhớ gì đến Bùi Thừa Tư nữa, những yêu hận trước đó cũng phai nhạt đi cả. Nhưng giờ lại chật vật trốn chạy khắp nơi, lo lắng đề phòng, vô cùng khổ sở, cho nên nàng lại sinh ra thêm oán hận.

Rốt cuộc là vì sao?

Nàng chỉ muốn tìm một nơi non xanh nước biếc sống yên ổn qua ngày, nhưng Bùi Thừa Tư lại không chịu buông tha cho nàng.

Giữa hai người đã không chia tay trong êm đẹp, giờ đây còn tệ hại hơn.

Vân Kiều không muốn trở lại kinh thành, trong lòng nàng rõ hơn ai hết, nếu trở về nhà giam hoàng thành kia, Bùi Thừa Tư tuyệt đối sẽ không để nàng có cơ hội chạy trốn lần nữa.

Nếu thật sự rơi vào tình cảnh như vậy....

Vân Kiều gặm miếng bánh khô cứng, ngay khi ý niệm kia vừa xuất hiện, nàng đã bị dọa cho sợ hãi.

Từ nhỏ Vân Kiều đã giỏi bơi lội, đi trên thuyền cũng như đi trên đất bằng. Nhưng Tiểu Hoà khó có thể chịu đựng được, bộ dạng nàng lúc nào cũng ốm yếu, gương mặt hốc hác, khó khăn lắm mới dưỡng ra được chút thịt, giờ đã không còn nữa.

Trời vào thu, lúc Vân Kiều đang mua đồ ở gần bến đò, nàng thoáng ngửi thấy được mùi hoa quế.

Vân Kiều quay đầu lại thì trông thấy đằng xa xa có một cây hoa quế cành lá tươi tốt, nhánh cây ngoằn ngoèo vô cùng cứng cáp, trông khá già cỗi.

Bên trên còn treo rất nhiều dây tơ hồng, phát ra tiếng xào xạc mỗi khi gió thổi qua.

“Đây là cây cổ thụ trong trấn này, nó đã sống hơn trăm năm rồi,” chường quày lấy giấy thấm dầu gói điểm tâm lại cho nàng, nhiệt tình giải thích: “Nếu có điều ước gì, hãy tìm dây tơ hồng buộc lên nhánh cây, điều ước sẽ thành sự thật!”

Vân Kiều khẽ xao động, nàng nhìn Tiểu Hoà yếu ớt, rồi nhắm tính lại hành trình của mình, sau đó cười nói: “Nghỉ chân ở đây đi!”

Nàng đã chán những ngày trốn đông trốn tây rồi.

Nếu đến độ này rồi mà vẫn không thể chạy thoát thì lẩn lộn nữa cũng vô ích.

Vân Kiều thuê một căn nhà, bắt đầu nghĩ đến việc sẽ điều trị thân thể cho Tiểu Hoà.

Nàng không thiếu tiền bạc, ra tay rất hào phóng, nhưng Tiểu Hoà luôn có vẻ bất an, giống như sợ Vân Kiều sẽ thua thiệt, cho nên mọi việc trong nhà nàng không phải làm gì cả.

Sau khi ổn định, Vân Kiều nhớ đến tin đồn thú vị chương quỳ nói lần trước, nên “nhập gia tùy tục” treo sọt tơ hồng lên nhánh cây hoa quế già cổ kia.

Làm xong, nàng mới biết những sọt tơ hồng treo trên cây phần lớn là cầu nhân duyên và cầu xin người nhà được khoẻ mạnh.

“Ta không cầu nhân duyên,” Vân Kiều ngửa đầu nhìn bầu trời, thoáng thấy mây đen ở phía xa xa đang kéo tới, nàng vội quay về, vừa đi vừa cười nói với Tiểu Hoà: “Chỉ cầu từ đây về sau có thể vô cầu vô thúc, tùy tâm sở dục!”

\*được tự do, làm những điều mình muốn.

Hai người chạy nhanh về nhà, phía chân trời truyền đến từng trận sấm, không bao lâu sau cơn mưa bắt đầu tí tách nhỏ giọt.

Vân Kiều thu dọn đồ vật trong sân, rồi ngồi ở hành lang pha trà, thuận tiện dạy Tiểu Hoà viết chữ làm thơ.

Mưa càng ngày càng nặng hạt, Vân Kiều đang nghĩ có nên mang bếp lò vào phòng hay không thì nghe tiếng đập cửa bên ngoài.

Nơi này quá xa lạ với nàng, trong lúc còn đang cho rằng mình nghe nhầm, Vân Kiều thấy Tiểu Hoà giật mình, nàng buồn cười nói: “Sao lại dọa người thành thế này rồi?”

Nói xong, nàng ấn Tiểu Hoà ngồi xuống, tự mình bung dù đi ra xem.

Một cánh cửa vừa mở ra, nàng đã nhìn thấy một người vừa thân quen vừa xa lạ.

Sấm chớp xẹt qua, chiếu lên gương mặt trắng bệch và đôi mắt đầy kinh hãi của Vân Kiều.

“A Kiều,” Anh mắt của người nọ dừng trên mặt nàng, mang theo chút mệt mỏi và chút mê luyến khó phát hiện, giống như cuối cùng hắn đã đạt được ước nguyện: “Không mời ta vào trong ngòi chút sao?”

## **Chương 71: Nàng cho hấn hy vọng rồi vào thời khắc mạng hấn ngàn cân treo sợi tóc, nàng lại vứt bỏ hấn!**

Tải ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả

Xa cách đã lâu, rõ ràng vẫn hình dáng cũ nhưng suýt nữa Vân Kiều không dám nhận.

Nàng biết Bùi Thừa Tư từ lâu đã không còn là thư sinh dịu dàng hiền hậu như trước kia nữa, song, hôm nay, hấn không mang dáng vẻ chuyên quyền thường có, mà toàn thân toát lên ý vị không rõ.

Nước mưa làm ướt y phục và tóc mai của hấn, nhưng trông hấn không chật vật mấy, mà càng thêm nham hiểm tàn ác.

Tại sao Bùi Thừa Tư lại xuất hiện ở đây? Với thân phận hiện giờ của hấn, há có thể tùy tiện rời kinh được?

Và, sao Bùi Thừa Tư lại biết nàng ở chỗ này? ---Đọc FULL tại [Truyenfull.vn](http://Truyenfull.vn)---

Nàng tự hỏi bản thân mình đủ thận trọng, vất vả bôn ba ngược xuôi nhưng vẫn không trốn được? Rốt cuộc là sai ở đâu?

Những suy nghĩ trong đầu nàng như một mớ hỗn độn. Sau khi phản ứng được, Vân Kiều vô thức lùi về sau, chiếc dù trong tay không cầm chắc, nghiêng sang một bên.

Bùi Thừa Tư đưa tay cầm cán dù, che lại cho nàng, hấn hỏi: “Có phải nàng đang nghĩ, vì sao ta lại xuất hiện ở đây không?”

Vân Kiều cắn môi, nàng im lặng không nói.

“A Kiều, nàng hẳn là người rõ nhất mới đúng,” Bùi Thừa Tư cười rộ lên: “Chẳng phải lúc trước nàng mượn thu sẵn để chạy trốn sao?”

Ngôi vị cửu ngũ chí tôn của hắn, trong suốt cả một năm cũng chỉ có lúc này mới có thể rời kinh.

Từ khi Bùi Thừa Tư biết rất có thể Vân Kiều còn sống, nhưng không thể tự ý rời đi, lúc đó hắn cảm thấy một ngày dài như một năm. Rõ ràng hắn biết địa vị này cho hắn quyền lợi, đồng thời cũng là cái lồng thú giam giữ hắn.

Tiên đế từng lợi dụng thu sẵn, đối gạt triều thần để đưa quý phi đi du ngoạn.

Trước nay Bùi Thừa Tư luôn chán ghét tiên đế, vậy mà lúc này lại học theo y, lợi dụng thu sẵn để rời kinh, hắn ngày đêm tìm kiếm Hoàng Hậu đã bỏ trốn của mình.

Vân Kiều cắn môi gần như bật máu, nàng muốn ép bản thân mình phải bình tĩnh lại. Nhưng đối diện với bộ mặt này của Bùi Thừa Tư, nhất thời nàng không thể làm được

Trên đường chạy trốn, nàng gối đầu lên mạn thuyền cứng ngắt để chớp mắt, trong cơn ác mộng nàng từng mơ thấy cảnh gặp lại nhau. Nàng mơ thấy Bùi Thừa Tư nổi trận lôi đình, mắng nàng lừa dối, phản bội, bộ mặt hắn dữ tợn, gần như muốn giết chết nàng....

Nhưng thực tế, Bùi Thừa Tư rất bình tĩnh.

Không hề nhìn ra chút tức giận nào trên gương mặt hắn, bỏ qua ánh mắt sâu thẳm thẳm chỉ nghe giọng nói, thì hai người giống như bằng hữu lâu ngày gặp lại, thản nhiên ôn lại chuyện cũ.

Dù vậy, với thái độ này của hắn, tâm tình của Vân Kiều vẫn không thể dịu đi. Trong lòng nàng biết rõ, mặc kệ trên mặt hắn thể hiện thế nào thì việc Bùi Thừa Tư chạy đến đây tuyệt đối không phải để ôn chuyện với nàng.

“Trời mưa lớn,” Bùi Thừa Tư liếc nhìn làn váy bị nước mưa bắn ướt của Vân Kiều, hắn nghiêng dù về phía nàng nhiều hơn, ngữ điệu chân thành: “Vào trong rồi nói chuyện!”

Lời này nghe ra, tựa như hắn mới là chủ nhân của căn nhà này.

Vân Kiều dờ dẫm quay đầu, cách màn mưa, nàng nhìn Tiểu Hoà đứng đối diện ở hành lang.

Tiểu Hoà giống như bị ánh mắt Vân Kiều bắt được, lập tức cúi đầu.

Nàng ta không còn câu nệ như mọi khi, nàng ta không có chút nào ngạc nhiên trước sự xuất hiện của một nam nhân xa lạ. Nàng ta chỉ biết vui đầu xuống thấp, cung kính hành lễ.

Nàng ta biết thân phận của Bùi Thừa Tư.

Chẳng trách, Bùi Thừa Tư dễ dàng tìm đến đây.

Vân Kiều mơ hồ đoán được, nhưng đến lúc tận mắt chứng kiến Tiểu Hoà hành lễ, trong lòng vẫn cảm thấy xót xa.

Nàng đã tin một Tiểu Hoà khóc lóc kể lể về thân thế, sau khi nhận lá thư nhắc nhở của Phó Dư, nàng lại bị câu nói “tỷ không cần muội nữa sao?” làm mềm lòng, và mang nàng ta theo.

Vân Kiều tốn bao nhiêu công sức lăn lộn khắp nơi, dọc đường đi, nàng luôn giữ lại người lái thuyền của mình để tránh bị người ta theo dõi, nàng chưa từng nghi ngờ Tiểu Hoà bên cạnh mình.

Nào ngờ đâu, một tiểu cô nương trông gầy gò yếu đuối lại đâm một đao sau lưng nàng.

Vân Kiều bình tĩnh nhìn nàng ta: “Ngươi là...ảnh vệ trong lời đồn sao?”

“Vân...” Tiểu Hoà muốn xưng hô theo thói quen, nhưng lời vừa đến miệng thì lại cứng nhắc sửa đổi: “Nô tỳ phụng mệnh hành sự, xin Hoàng Hậu nương nương thứ tội!”

“Đừng gọi ta như vậy!” Giọng Vân Kiều lạnh xuống.

Từ lâu Vân Kiều đã nghe Bùi Thừa Tư nhắc đến, trong tay Đế Vương luôn tồn tại nhóm ảnh vệ. ---Đọc FULL tại [Truyenfull.vn](http://Truyenfull.vn)---

Nhưng nàng cho rằng những người kia sẽ là nam nhân cao to vạm vỡ, chưa bao giờ nghĩ đến, trong đó sẽ có người giống như Tiểu Hoà.

Đúng là không nên “trông mặt mà bắt hình dong”.

Bùi Thừa Tư rất hiểu tính nàng, đối với nam nhân nàng luôn nâng cao cảnh giác, nhưng đối với những nữ tử yếu đuối, nàng lại dành tình cảm nhiều hơn.

Tuy nhiên, Tiểu Hoà không phải là Lật Cô nguyện liêu chết che chở cho nàng, cũng không phải là Nhạc Nhân phóng khoáng ngay thẳng, mà là mật thám do Bùi Thừa Tư phái đến canh chừng nàng không rời nửa bước.

Bùi Thừa Tư nâng tay, ý bảo Tiểu Hoà lui ra, hấn cảm thán: “A Kiều, nàng chỉ không tin ta nhưng lại luôn tin tưởng người khác!”

“Sau này không như vậy nữa!” Cơn giận trong lòng Vân Kiều không có chỗ phát tiết, nàng lạnh lùng trào phúng: “Bản lĩnh của người trước giờ vẫn vậy, người có thể dễ dàng phá nát những thứ quý giá của ta!”

Cũng vì nguyên nhân này, cho nên nàng không muốn ở cùng một chỗ với Bùi Thừa Tư.

Bùi Thừa Tư nghe được ý tứ trong lời nói của Vân Kiều, song lại không hề tức giận, hấn gấp dù lại, dựng ở hành lang, rồi nói với



nàng: “Hôm nay trời đã trể rồi, tạm nghỉ ngơi ở đây đi, ngày mai chúng ta khởi hành hồi kinh!”

“Nếu ta nói, ta không muốn quay về thì sao?” Vân Kiều nhìn mưa rơi dưới hiên, thấp giọng nói: “Giữa ta và ngươi vốn đã không còn gì có thể cứu vãn được nữa, ngươi là người rõ hơn bất kỳ ai, hà tất phải miễn cưỡng như vậy?”

Bùi Thừa Tư đã sớm đoán được thái độ của nàng, hấn cười: “Điều này e là không phải do nàng quyết định. A Kiều, nàng là người thông minh, cho nên đừng tốn công vô ích nữa!”

“Lúc này không ai có thể giúp nàng được đâu!”

Tuy chỉ có Bùi Thừa Tư lộ diện, không cần nghĩ cũng biết, hấn sẽ không đến một mình. Nàng chỉ là nữ tử bình thường không biết võ nghệ, sao có thể chạy thoát được?

Cứng chọi cứng đương nhiên không được, mà thủ đoạn giả vờ chịu thua thì lúc trước đã dùng rồi. Vân Kiều không cần thử lại cũng biết nhất định sẽ không thực hiện được.

Hấn sẽ không mắc câu nữa.

Bùi Thừa Tư tựa lưng vào cây cột trên hành lang, hấn nhìn gương mặt lạnh lùng của Vân Kiều, mưa thu mang theo khí lạnh khiến hấn thấp giọng ho khan. Đến khi vắt vả áp chế được cơn ho, hấn nhắc lại chuyện xưa với Vân Kiều: “A Kiều, lúc trước nàng ra đi quả thật rất tuyệt tình!”

“Khi nàng sắp té ngựa, ta là người che chở cho nàng đến mức trọng thương hôn mê bất tỉnh, suýt chút nữa bỏ mạng vì nàng. Vậy mà khi ấy trong đầu nàng chỉ nghĩ nhân cơ hội này để bỏ đi...”

Lục phủ ngũ tạng của Bùi Thừa Tư từng bị thiêu đốt vì “cái chết” của Vân Kiều. Hấn hận chính mình đã buông thả Ngu gia để chúng

hại nàng, cũng vì lần đó ở khu vực săn bắn, hấn bị trọng thương nghiêm trọng.

Khi biết chắc chắn Vân Kiều còn ở nhân thế, ban đầu hấn cảm thấy thật may, sau đó hấn lại sinh ra oán hận.

Những cử chỉ lời nói từng khiến hấn mừng rỡ, hy vọng cùng lắm chỉ là lời ngon tiếng ngọt nàng cố ý dụ hấn mà thôi. Nàng gieo cho hấn hy vọng để rồi vào thời khắc tính mạng hấn ngàn cân treo sợi tóc, nàng lại vứt bỏ hấn.

Sự thật này gần như khiến hấn phát điên.

Bùi Thừa Tư mất kiểm soát đập phá thư phòng của Thanh Hoà Cung. Nếu lúc đó có Vân Kiều ở bên, nói không chừng hấn sẽ làm ra chuyện quá đáng hơn, biết đâu vì hận hấn sẽ giết nàng cũng không chừng.

Nhưng Vân Kiều không ở đó.

Hấn phát tiết một hồi lâu, cuối cùng kiệt sức nằm vật ra giữa đống hỗn độn trong phòng.

Những mảnh sứ vỡ nát cắt vào cánh tay mềm nhũn của hấn, máu lan ra thấm vào giấy vẽ đã bị hấn xé rách. Đó là bức tranh lúc trước Vân Kiều tập vẽ, hấn cho người treo lên, xem như là kỷ niệm.

Lúc sau, Bùi Thừa Tư tự mình dọn dẹp thư phòng.

Những bình hoa, đồ sứ bị đập vỡ hấn cho người đúc lại giống hệt như vậy. Giá bút, nghiên mực, vật bài trí đều được đặt lại vị trí cũ. Còn về bức tranh đã bị xé, hấn tự cầm bút bắt chước theo nét vẽ của Vân Kiều vẽ lại....

Hấn cố gắng tìm mọi cách để duy trì dáng vẻ căn phòng khi nàng còn ở đây.

Sau cùng, khi oán hận qua đi, hắn vẫn không buông bỏ được Vân Kiều.

Hắn không nhẫn tâm sai người giết nàng, càng không thể để nàng tiêu dao tự tại ở bên ngoài.

Hắn hiện giờ cao cao tại thượng, có vô số người nịnh bợ muốn bám lấy hắn để leo lên, nhưng hắn không có tâm trạng giống như trước nữa. Hắn không cam lòng để Vân Kiều thích người khác, giống như nàng thích hắn năm xưa.

Hắn nghĩ, cho dù qua bao nhiêu năm đi chăng nữa, hắn cũng không thể quên được dáng vẻ Vân Kiều năm đó cong mi mắt nói với hắn “ta muốn một phu quân”, “giống như người thì càng tốt”. Với bộ dạng e lệ nhưng lại lộ rõ yêu thích.

Đoạn thời gian bị hắn vứt bỏ, có những thứ quý giá mà cả đời này hắn sẽ không tìm lại được.

Cho nên, bất luận thế nào, hắn cũng phải đưa Vân Kiều về lại bên người, cho dù hận hắn cũng được. Hai người đã bái thiên địa làm phu thê, cho nên phải sống bên nhau đến bạc đầu, sống cùng một nhà, chết cùng một huyệt.

Trong lúc Bùi Thừa Tư kể lại chuyện trước kia, Vân Kiều nghe ra được hận ý, cũng nghe ra được chấp niệm của hắn.

Chuyện đi đến nước này, có nói gì cũng vô dụng.

Những lời cần nói nàng đã sớm nói rõ, cho nên không cần thiết phải nhiều lời nữa. ---Đọc FULL tại [Truyenfull.vn](http://Truyenfull.vn)---

“Lúc trước, ta luôn muốn ép buộc nàng yêu ta giống như năm đó,” Bùi Thừa Tư lại ho khan, sau hắn lắc đầu cười tự giễu: “Hiện giờ nghĩ lại, cho dù không yêu cũng không sao, chỉ cần nàng còn ở bên cạnh ta là đủ rồi!”

Vân Kiều im lặng một hồi, nàng không nói lời nào mà quay về phòng.

Bùi Thừa Tư nhìn theo bóng nàng, ý cười dần rút đi, sắc mặt ảm đạm.

Dưới mái hiên, nước mưa lã xuống vai hắt như chuỗi hạt châu bị đứt, bắt giắc thấm ướt một vùng. Trong không khí, ngoại trừ mùi đất bụi, thì đâu đó thoang thoảng mùi hoa quế.

Bùi Thừa Tư lấy một nhành hoa quế từ ống tay áo ra, nhìn cánh hoa bé nhỏ, ánh mắt hắt lại dịu dàng hơn rất nhiều.

Đây là nhành hoa hắt bẻ từ cây cổ thụ trăm năm kia khi hắt vừa đặt chân lên bến đò. Hắt rất rõ Vân Kiều sẽ không nhận, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào hắt lại làm chuyện vô ích này.

Lúc trước, khi hai người quyết liệt với nhau, Vân Kiều từng tựa vào ngực hắt nói với hơi thở mỏng manh rằng nàng muốn về trấn quế hoa. Khi đó, hắt không hiểu ý nghĩ sâu xa của nàng, hắt chỉ nghĩ nàng đang giận dữ muốn rời đi, sau này dần dà hắt cũng đã hiểu.

Chỉ tiếc là, thời gian trôi qua như nước chảy, mọi chuyện đã kết thúc, bọn họ không thể quay về như lúc ban đầu.

## **Chương 72: Nếu ta động vào họ, sợ là nàng còn hận ta hơn!**

Tải ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả

Cứ như vậy, Bùi Thừa Tư ở lại.

Mưa càng lúc càng lớn, gió nổi lên, không khí cũng lạnh hơn.

Vân Kiều ngồi dựa vào chiếc bàn nhỏ bên cửa sổ, nhìn mấy chậu thu cúc trong viện. Sau khi gặp Bùi Thừa Tư, sự kinh ngạc và hoang mang của nàng từ từ biến mất, thay vào đó mà mông lung vô định.

Nhất thời, nàng không thể nghĩ ra được cách nào để thoát thân.

Sắc trời tối dần, Vân Kiều ngồi đó không động đậy, cho đến khi Tiểu Hoà mang trản nến lại, căn phòng đen tối mới có được chút ánh sáng.

Tiểu Hoà mím môi, nàng không thể gọi “Vân tỷ” thân mật như lúc trước, nàng cũng biết Vân Kiều không thích bị gọi là Hoàng Hậu, do dự một hồi, nàng mới nhỏ giọng nói: “Đồ ăn đã nấu xong rồi, ngài ăn một chút đi!”

Vân Kiều liếc mắt nhìn thân thể gầy gò của Tiểu Hoà, sau đó đứng trên gương mặt nàng, cảm giác áy náy kia rất dễ nhìn thấy.

Thực ra, Tiểu Hoà cũng không phải người tâm cơ thâm trầm gì.

Chỉ là Vân Kiều không hề phòng bị nàng ta, giờ đây nghĩ lại, quả thật có rất nhiều sơ hở.

Vân Kiều im lặng cân nhắc một hồi, rồi nhẹ đáp lại.

Cho dù có buồn bực thế nào đi chăng nữa, Vân Kiều sẽ không ngược đãi thân thể mình, vì nếu tay chân không có sức thì sẽ cản trở mọi việc.

Lúc trước khi chạy trốn khỏi hành cung, Vân Kiều chưa từng nghĩ tới mình sẽ ngồi cùng mâm cơm với Bùi Thừa Tư lần nào nữa. Rất nhanh, nàng đã điều chỉnh lại cảm xúc, không nói không rằng lấp đầy chiếc bụng, sau đó gác đũa, quay về phòng.

Đêm nay, nàng không thể ngủ yên, trần trọc một lúc lâu, cho đến khi chân trời hừng sáng nàng mới chớp mắt được một chút.

Bùi Thừa Tư không cho thị vệ thu xếp chỗ ngủ, hẩn tạm nghỉ qua đêm ở gian ngoài.

Cách một cánh cửa, hẩn có thể nghe được tiếng động lẫn qua lộn lại của Vân Kiều, cũng có thể xuyên qua tiếng mưa rơi, nghe rõ tiếng hô hấp đều đều của nàng.

Từ trước đến nay hẩn rất khó ngủ, đặc biệt là sau khi giảm lượng hương an thần hẩn càng bị tra tấn nhiều hơn. Hiện giờ có chuyện trọng đại trước mắt, hẩn biết Vân Kiều ở phòng trong, tình trạng lại tốt hơn ở trong cung.

Mưa thu tí tách suốt đêm, đến sáng sớm mới tạnh, sắc trời vẫn âm u như cũ. Vân Kiều bị bắt đi theo Bùi Thừa Tư, đi ra bến đò.

Một lần nữa đi trên con đường có cây cổ thụ kia, Bùi Thừa Tư dừng chân lại, đưa mắt nhìn những sợi tơ hồng bay lơ phơ theo làn gió.

Hẩn sinh lòng hiếu kỳ, hỏi: “Những dây tơ hồng này có ý nghĩa gì?”

Thấy Vân Kiều không thèm nhìn, Bùi Thừa Tư liếc mắt về phía Tiểu Hoà.

Tiểu Hoà thành thật nói: “Là tập tục ở nơi đây. Họ nói treo dây tơ hồng lên cây cổ thụ này thì có thể được như ý nguyện!”

Trước giờ, Bùi Thừa Tư không tin những chuyện này, nhưng lúc này không hiểu sao lại có hứng thú, hấn phân phó thị vệ đi tìm dây tơ hồng.

Vân Kiều nhận ra sợi tơ của mình, hôm qua nàng vừa mới treo lên, chớp mắt đã bị Bùi Thừa Tư tìm tới cửa, thật chẳng linh nghiệm chút nào.

Nhưng nàng không ngại dành nhiều thời gian ở đây, có thể kéo dài được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu.

Bùi Thừa Tư không muốn thị vệ làm, hấn tự mình đi treo.

Vân Kiều lặng lẽ nhìn xung quanh, đột nhiên cảm thấy phía trên đầu sầm tối.

Nàng quay đầu lại thì thấy Bùi Thừa Tư ở gần trong gang tấc, nàng giống như con thỏ bị dọa sợ, lập tức lui về sau vài bước.

Lúc đưa tay lên sờ tóc mai, nàng phát hiện trên đó có một bông hoa quế, chắc là vừa rồi Bùi Thừa Tư đã cài lên.

“Rất đẹp,” Bùi Thừa Tư nhìn nó, trầm giọng nói: “Đừng lấy xuống!”

Tay Vân Kiều dính mùi hương hoa quế, nàng không rảnh để so đo với Bùi Thừa Tư chuyện nhỏ nhặt này.

Trước khi Bùi Thừa Tư đến đây, hấn đã sắp xếp thoả đáng. Lúc Vân Kiều lên thuyền đã thấy Thanh Đại ở đó, dường như đã chờ rất lâu rồi, nhất thời nàng không biết nên nói gì.

Tuy Thanh Đại có đoán được vài phần, nhưng khi thật sự trông thấy Vân Kiều, nàng lập tức đỏ vành mắt: “Ngài còn sống, thật sự

quá tốt rồi!”

Vân Kiều thềm thờ dài, lộ ra nụ cười bất đắc dĩ.

Tuy nói là được gập lại cố nhân, nhưng nghĩ đến những ngày sống trong cung lúc trước, Vân Kiều không thể vui nổi.

Trên thuyền không có việc gì để làm, Vân Kiều thật sự rất chán nản. Nàng nghe Thanh Đại kể lại những chuyện xảy ra trong cung sau khi mình rời đi.

Đối với hai nhà Ngu, Triệu nàng không có hứng thú, phải chăng có nhớ đến thì cũng chỉ có Hoài Ngọc.

Lúc trước Hoài Ngọc giúp nàng trốn đi, Vân Kiều không yên tâm để hấn ở lại, nhưng hấn không chịu đi, chỉ nói là bản thân đã chuẩn bị đường lui, không cần phải lo lắng.

Nhưng theo lời Thanh Đại nói, Hoài Ngọc từng bị giam vào ngục để thẩm vấn, tuy may mắn giữ được mạng, nhưng phải mất một khoảng thời gian mới có thể điều dưỡng lại được.

Sau đó, hấn trở về Thanh Hoà cung nhưng không mấy ai biết đến, cho nên hấn rất ít khi lui tới với người khác.

Lại một thời gian sau, không biết đã xảy ra chuyện gì, hấn lặng lẽ rời cung, không trở về nữa.

Lúc trước, Phó Dư từng nhắc đến Hoài Ngọc trong thư, Vân Kiều còn nghĩ hấn đã rời cung từ lâu. Cho đến lúc này nàng mới biết Hoài Ngọc chịu đựng thẩm vấn cũng quyết giữ kín chuyện của nàng, lúc Bùi Thừa Tư phát hiện nàng còn sống, hấn mới chịu rời cung, còn không quên truyền tin đến cho Phó Dư.

“Hấn.....” Vân Kiều muốn nói rồi lại thôi.

Quả thực nàng đã từng giúp Hoài Ngọc, thay hấn báo thù nhà.



Nhưng việc kia không mấy khó khăn với nàng, Hoài Ngọc đã trả ơn nàng rất nhiều lần rồi, khiến cho nàng cảm thấy áy náy không biết phải làm thế nào.

“Đêm giao thừa nọ, nô tỳ từng theo Hoài Ngọc xem pháo hoa!” Thanh Đại dừng một chút, che giấu tâm tư của mình, chỉ kể lại: “Hắn nói nhà mình bị người ta hại chết cả, sau khi vào cung lại chịu rất nhiều đắng cay, chỉ có đến chỗ ngài mới được chút ngọt ngào...”

Trời sinh tính tình Vân Kiều lương thiện, đối nhân xử thế đều ôn hoà, nếu giúp được nàng đều giúp cả, hắn cũng không phải là trường hợp đặc biệt. Thậm chí, vì hắn có gương mặt hơi giống với Bùi Thừa Tư nên mới được nàng chiếu cố.

Hoài Ngọc đương nhiên thấy rõ.

Nhưng với hắn mà nói, chút ngọt ngào này cũng đã đủ để hắn nhớ mãi không quên, dù vào núi đao biển lửa gì cũng không từ.

Thuyền cách kinh thành ngày càng gần, Vân Kiều lại không nghĩ ra được cách nào.

Nàng dựa trên lan can, thất thần nhìn dòng sông sâu không thấy đáy, phía sau vang đến giọng nói quen thuộc: “Đang nghĩ gì?”

Vân Kiều sửa lại mái tóc bị gió thổi tán loạn, nàng không quay đầu lại, nói: “Đang nghĩ nếu bây giờ nhảy xuống dưới thì sẽ thế nào?”

Lời này nghe ra thì rất hoang đường nhưng Vân Kiều lại nói vô cùng nghiêm túc.

Bàn tay Bùi Thừa Tư đang khoác áo choàng cho nàng đột nhiên dừng lại, hắn nhìn theo nàng, thấp giọng nói: “A Kiều, đừng làm chuyện ngốc nghếch nữa!”

Vân Kiều nhướn mày, không nói gì.

“Người ở Thanh Hoà cung ta đều giữ lại, Phó Dư chỉ bị điều đi Tây Cảnh, còn về Thiên Thiên và Nguyên Anh, ta càng chưa từng động đến...” Bùi Thừa Tư liệt kê những người nàng để tâm đến, cười dịu dàng: “Nàng biết vì sao không?”

Vân Kiều nghe ra được ý uy hiếp trong lời nói của hắn, thiếu chút nữa nàng đã mất bình tĩnh, nâng mắt nhìn hắn.

“Bởi vì nàng để tâm đến bọn họ, nếu ta thật sự động vào bọn họ, e là nàng sẽ càng hận ta hơn!”

“Ta từng làm ra chuyện không thể quay đầu được, khiến cho nàng phải đau khổ. Nếu không phải bất đắc dĩ, ta không muốn lặp lại chuyện đó nữa!”

“Cho nên, A Kiều, nàng đừng ép ta!”

Bùi Thừa Tư không né tránh, hắn nhìn thẳng nàng, biểu tình vừa dịu dàng vừa tàn nhẫn.

Lúc trước hắn từng mất nàng, cho nên lúc này hắn nói những lời xấu xa ra trước, nếu Vân Kiều dám rời đi, hắn sẽ động thủ với đám người này.

Tay Vân Kiều siết chặt lan can, đối mặt với Bùi Thừa Tư thế này, nàng gần như thở không nổi.

Đến thời điểm này, cả hai người ai cũng đều nhẫn tâm.

Nhưng hiện tại, nàng không tàn nhẫn bằng Bùi Thừa Tư.

“Người bức ta đến nông nỗi này mà vẫn yên tâm giữ ta lại bên cạnh...” Vân Kiều nghiêng răng: “Người tin tưởng ta đến vậy sao?”

Năm đó nhập kinh, sau khi thân thế Bùi Thừa Tư được tiết lộ, người muốn lấy mạng hắn nhiều vô kể. Đặc biệt là vị tông thất vốn

đang được dự định kế thừa để vị, hấn chó cùng rút giậu, những chuyện hạ độc, ám sát không có gì là chưa dùng đến.

Cho dù Bùi Thừa Tư có phòng bị bằng mọi cách vẫn bị mắc mưu, suýt nữa bỏ mạng.

Bùi Thừa Tư khi ấy chỉ giống như con hổ giấy, lúc sau hấn làm mọi cách để đưa Vân Kiều lên Hậu vị, chỉ vì khắp chốn kinh thành rộng lớn này hấn chỉ tin được nàng, hấn muốn một người bên gối không cần đề phòng.

Tuyệt nhiên khi đó, hấn không thể nghĩ rằng có một ngày sẽ nghe được những lời như vậy từ Vân Kiều.

Trong lòng hấn dâng lên cơn đau đớn quen thuộc, song hấn không lộ ra mặt, chỉ cười nói: “A Kiều, người thật sự muốn lấy mạng ta sẽ không nói ra miệng như nàng!”

Đúng là Vân Kiều chỉ đang dọa hấn thôi.

Nàng chưa từng ra tay giết người, ngay khi ý niệm này vừa xuất hiện trong đầu, nàng đã sợ đến mức cả người đều run rẩy.

“Nếu thực sự có một ngày như vậy... Ta cũng chấp nhận!” Bùi Thừa Tư kéo áo choàng lại cho nàng, trầm tư nói: “Chỉ là, ta mong ngày đó đến càng trễ càng tốt!”

Vân Kiều lạnh lùng hất tay hấn ta, đi thẳng về phòng.

Không có gì thay đổi thì ngày mai sẽ cập bến đò gần kinh thành.

Bùi Thừa Tư đã sắp xếp người tiếp ứng, thuyền vừa cập bến sẽ phi ngựa cấp tốc về khu vực săn bắn.

Hấn cũng đã nghĩ cho Vân Kiều một thân phận, nói rằng hấn vô tình gặp được nàng, trùng hợp nàng có dung mạo giống Hoàng Hậu, cho nên đưa về cung.

Đến lúc đó, mọi chuyện đều sẽ quay về quỹ đạo của nó.

Từ khi bị Bùi Thừa Tư cưỡng ép đưa đi, Vân Kiều chưa được ngủ yên ngày nào, khó khăn lắm đêm nay mới đi vào được giấc ngủ, nửa đêm lại nghe được âm thanh không nên có.

Nàng lập tức tỉnh táo, khoác áo đứng dậy, sau đó liền thấy Bùi Thừa Tư vội vàng đến đây.

Lúc này Vân Kiều không rảnh để để ý hiềm khích của hai người, nàng thấp giọng hỏi: “Là hải tặc sao?”

“Nhìn thì là như vậy!” Bùi Thừa Tư nắm chặt cổ tay nàng, đi vào khoang thuyền bên trong: “Nhưng ta cảm thấy bọn chúng muốn lấy mạng ta hơn!”

“Là ai?”

“Có quá nhiều. Có thể là tên tông thất lòng lang dạ thú kia, nói không chừng cũng có thể là bọn dư nghiệt không thể diệt hết...” Đến lúc này rồi, Bùi Thừa Tư còn có tâm tình đùa giỡn, hắn nói thêm: “Hoặc có thể là nàng!”

Vân Kiều không còn lời gì để nói.

“Cung cấm nghiêm ngặt, bọn chúng không thể đột nhập vào được, chỉ có thể vào lúc này!” Bùi Thừa Tư siết chặt tay nàng, thấp giọng nói: “Đừng sợ!”

Không phải là Bùi Thừa Tư không đề phòng, mà sự việc này khó giải quyết hơn những gì hắn suy đoán.

“Hải tặc” ùn ùn kéo đến, viện quân lại không ứng cứu chưa thấy xuất hiện.

Sắc mặt Bùi Thừa Tư trở nên nghiêm nghị, hắn quyết định dứt khoát, ôm Vân Kiều lên chiếc thuyền nhỏ đã được chuẩn bị, lợi dụng

bóng đêm để rời đi

Trong màn đêm tối, trên sông nổi lên một làn sương trắng.

Tay chân Vân Kiều lạnh buốt, nàng ôm đầu gối ngồi rúc một góc không nhúc nhích. Không biết là vì sợ hay vì lạnh mà cả người nàng đều run lên.

“Là do ta suy nghĩ không chu toàn...”

Bùi Thừa Tư muốn trấn an Vân Kiều, mới nói được một nửa, thì nghe thị vệ chèo thuyền hô lên: “Bọn chúng muốn bắn tên!”

Bùi Thừa Tư quay đầu lại nhìn, trầm giọng nói: “Đừng hoảng, mau rời đi!”

Trong xui xẻo vẫn có chút may mắn, đêm nay không có trăng, chỉ cần chèo cách xa một chút thì không có gì đáng ngại. Chỉ là vừa rút đao phòng vệ, vừa chèo thuyền nên khó trách có sơ hở.

“Để ta!” Vân Kiều cử động thân thể cứng đờ, trong giọng nói mang theo chút run rẩy.

Khi còn trẻ nàng đã ra bến đò kiếm ăn, bơi lội chỉ là chuyện nhỏ, chèo thuyền lại càng dễ hơn. Nếu nói về kỹ thuật, nàng còn thông thạo hơn tên thị vệ kia.

Vân Kiều ép bản thân ngó lơ những mũi tên lao tới kia, nàng không nhìn nó, chỉ tập trung chèo thuyền.

Chỉ cần cách xa một chút, thêm một chút nữa, là có thể an toàn.

Nàng nghĩ như vậy.

Khi thuyền đang rời đi, tên thị vệ kia bị trúng mũi tên rơi xuống nước, chiếc thuyền nhỏ bị lắc lư dữ dội.

Đột nhiên Bùi Thừa Tư áp sát lại nàng, Vân Kiều còn chưa phản ứng được đang xảy ra chuyện gì thì nghe hắn kêu lên.

Nàng sửng sốt, khi ngửi thấy mùi máu tanh, lúc này nàng mới biết vừa rồi Bùi Thừa Tư chặn mũi tên kia cho nàng.

Trong bóng đêm không thấy rõ chỗ bị thương, chỉ nghe hắn thở hổn hển, thấp giọng nói: “Không có việc gì!”

## **Chương 73: Hẳn nghĩ mọi chuyện có lẽ đã kết thúc rồi!**

Tài ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả

Bùi Thừa Tư luôn như vậy.

Cho dù làm người tốt hay kẻ xấu, hẳn đều không thể làm đến nơi đến chốn.

Cưỡng ép nàng, uy hiếp nàng, nhưng thời điểm tính mạng nàng gặp nguy hiểm, hẳn lại hy sinh bản thân mình, như thể mạng sống của nàng còn quan trọng hơn cả bản thân hẳn.

Nhưng nếu không phải do Bùi Thừa Tư chấp mê bất ngộ, thì những tên thích khách đó căn bản không cơ hội, nàng sẽ không bị cuốn vào trận ám sát này, hẳn cũng sẽ không bị thương.

Giữa nàng và Bùi Thừa Tư là một quyển sổ nợ rối mù.

Trong đêm tối nhìn không rõ, Vân Kiều đỡ hẳn, bàn tay chạm vào dòng máu ấm ấm, nàng thoáng thở nhẹ. Mũi tên kia bắn vào cánh tay, không nguy hiểm đến tính mạng.

“Gió lên rồi!” Vân Kiều bị cái lạnh làm cho giật mình, nàng vội lau mồ hôi trên trán rồi tiếp tục chèo thuyền.

Bùi Thừa Tư thấp giọng đáp, lúc sau thoát khỏi nguy hiểm, hẳn mới kiểm tra vết thương của mình.

Tuy hẳn thông thạo y lý, nhưng trên người không mang theo kim sang dược, ở giữa dòng sông mênh mông không có cái gì, nên chỉ có thể xử lý đơn giản.

Từ đầu đến cúi Bùi Thừa Tư vẫn không nói gì, Vân Kiều nghe tiếng thở nặng nề của hắn, có lẽ hắn đang gắng chịu cơn đau. ---Đọc FULL tại [Truyenfull.vn](http://Truyenfull.vn)---

“Người...” Vân Kiều ngửa đầu nhìn đám mây che hết ánh trăng non, nàng xem xét tình huống, trong lòng cảm thấy không ổn: “Người có thể chịu đựng được bao lâu nữa?”

“Không biết!”

Tuy nói vết thương không nguy hiểm đến tính mạng nhưng nếu không chữa trị kịp thời thì e cũng khó mà sống được.

Nhưng Bùi Thừa Tư không vì vậy mà lo lắng, sau khi thở hổn hển một hồi, hắn nói với Vân Kiều: “A Kiều, nàng hắn là đang trông ngóng ta chết lắm đúng không?”

Đa phần mọi người sẽ kiêng dè nói ra những điều không may mắn, còn Bùi Thừa Tư lại không chút cố kỵ, bên trong giọng nói còn mang theo ý cười, tựa như chỉ cần Vân Kiều không mong hắn chết đi thì đó là chuyện đáng để vui mừng.

Vân Kiều không quan tâm tới vấn đề này, nàng lười nói với hắn.

“Ta biết nàng sẽ không tha thứ cho ta chỉ vì chuyện này, nhưng với bản tính của nàng, chỉ cần không phải là kẻ đại gian ác như Triệu Đạc, nàng sẽ không nhẫn tâm...” Bùi Thừa Tư hăng hái nói, một lát sau, hắn thở dài: “Không biết nên nói là nàng mềm lòng hay vững tâm nữa!”

Nàng sẽ không thừa cơ hội này lấy mạng hắn, nhưng dù thế nào cũng không chịu tha thứ cho hắn.

Vân Kiều vẫn không đáp lời, xung quanh bốn phía đều là một mảng đen tối, ngọn đèn dầu trên thuyền sớm đã biến mất. Cơn mệt mỏi lúc đầu nàng ngó lơ giờ đây lại kéo tới, nàng kiệt sức, ôm gối cuộn tròn ngồi ở đó, muốn nghỉ ngơi một chút.



“Thật ra, nàng nên nhân cơ hội này giết ta đi,” Đêm nay Bùi Thừa Tư phá lệ nói nhiều hơn, hấn đặt mình vào hoàn cảnh của người khác, tính toán thay nàng: “Hiện giờ thiên thời địa lợi, chỉ cần đẩy ta xuống, từ đây về sau mọi chuyện sẽ kết thúc...”

Vân Kiều không còn kiên nhẫn, nàng đá vào chân hấn: “Hoặc là tự mình nhảy xuống, hoặc là câm miệng lại!”

Chuyện giết người không phải cứ muốn là làm được.

Từ nhỏ Vân Kiều cũng chỉ có thể giết gà giết cá, nếu lúc này có đẩy Bùi Thừa Tư xuống thì người đó không phải nàng.

Cuối cùng Bùi Thừa Tư cũng im miệng.

Nhưng không bao lâu, hấn lại nói tiếp: “A Kiều, nói chuyện với ta đi...”

Hấn đã không còn sức lực, giọng nói mỏng manh bị gió sông thổi tan, như thể giây tiếp theo hấn sẽ ngủ thiếp đi, không bao giờ tỉnh lại.

Vân Kiều cảm thấy giữa hai người không còn lời nào để nói nữa, suy nghĩ một lát, nàng nhắc nhở hấn: “Người tự nghĩ về đại cục của mình đi!”

Bùi Thừa Tư cười khổ sở.

Lúc trước hấn luôn nhấn mạnh với Vân Kiều phải “lấy đại cục làm trọng”, bây giờ nghe nàng nhắc đến, đúng là châm chọc.

“Làm Hoàng Đế cũng rất tốt, cao cao tại thượng, muốn quyền thế hay mỹ nhân gì cũng đều có!” Vân Kiều chống cằm nhìn hấn, nét mặt nàng nghiêm túc, không có ý chế giễu: “Đừng nên cố chấp mù quáng!”

“Trên đời này, không có gì là toàn vẹn, cái gì người cũng muốn thì đến cuối cùng người sẽ không có được gì cả!” ---Đọc FULL tại

Truyenfull.vn---

“Nếu người an phận ở hành cung, thì đâu đến nỗi rơi vào hiểm cảnh này? Đáng không?”

Bùi Thừa Tư nói: “Nếu cho ta chọn lại, ta cũng sẽ đi tìm nàng!”

Vân Kiều cảm thấy những lời mình nói đều vô nghĩa, nàng nói một hồi hấn lại không nghe lọt tai, nàng không để ý đến hấn nữa.

Bóng đêm dần biến mất, hơi thở của Bùi Thừa Tư mỏng manh hơn, ánh mắt mơ hồ. Nắng sớm từ từ lộ ra, hấn yên lặng nhìn dáng vẻ chật vật của Vân Kiều, song không thể tìm ra giọt nước mắt nào trên gương mặt của nàng.

Năm đó, hấn chỉ bệnh nhẹ, Vân Kiều xoắn xít loay hoay tỉ mỉ chăm sóc hấn, giờ đây hấn gần đất xa trời, nàng lại không hề rơi một giọt nước mắt nào.

“Kỳ thật những gì nàng nói đều có lý, ta đều hiểu, chỉ là...” Âm thanh của Bùi Thừa Tư gần như không thể nghe thấy, hấn khổ sở cười, lời còn chưa nói xong thì mắt đã mệt mỏi nhắm lại.

Hấn nghĩ có lẽ hai người đều được giải thoát rồi.

Hấn không cần phải “cầu xin không được, nhưng không thể buông bỏ”, Vân Kiều cũng không cần phải khổ sở, bất an. ---Đọc FULL tại [Truyenfull.vn](http://Truyenfull.vn)---

Như vậy cũng tốt.

Nắng sớm xuyên qua sương mù, chiếc thuyền trôi dạt theo dòng nước, lênh đênh trên dòng sông mênh mông.

Khiến người ta sinh ra ảo giác, tựa như khắp đất trời này chỉ còn lại hai người.

Mọi thứ đều trống rỗng.

## **Chương 74: Những yêu hận của năm tháng qua, đã biến hẳn thành một trò cười!**

Tài ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả.

Vân Kiều không biết mình thất thần bao lâu, sau khi lấy lại tinh thần, nàng nhìn quanh bốn phía.

Nàng thấy ở phía xa xa có chiếc thuyền đang đi tới, Vân Kiều gõ gõ đầu mình để trấn tĩnh lại, nàng muốn đi đến để xem tình hình.

Nếu tốt số, kia sẽ là thuyền cứu trợ.

Dường như bên kia phát hiện ra tình hình bên này, chiếc thuyền tiến lại nhanh hơn, sau khi Vân Kiều nhìn thấy người ở trên thuyền, nàng vô cùng ngạc nhiên: “Hoài Ngọc?”

Vừa rồi, Vân Kiều không thể xác định được chiếc thuyền này là bạn hay địch, thậm chí nàng đã nghĩ có thể là những người đang đuổi giết Bùi Thừa Tư.

Nàng không biết võ nghệ, đến lúc đó chỉ đành trách bản thân xui xẻo.

Nhưng dù thế nào, nàng cũng không thể ngờ người đến lại là Hoài Ngọc.

Ánh mắt Hoài Ngọc lướt qua Bùi Thừa Tư bê bết máu rồi dừng trên người Vân Kiều, sau khi thấy nàng không có gì đáng ngại, sắc mặt hẳn mới giãn ra, lập tức đưa người lên hỗ trợ.

Tay chân Vân Kiều lạnh lẽo, Hoài Ngọc phải đỡ lên nàng mới có thể đứng vững được, nàng kinh ngạc hỏi: “Sao người lại ở đây?”

“Đương nhiên là đến tìm ngài và Thánh Thượng!” Hoài Ngọc kiểm tra hơi thở của Bùi Thừa Tư, hẩn nhẹ thở phào: “Trên thuyền có thuốc trị thương, cũng có người biết y thuật, có thể cứu được!”

Vân Kiều thấp giọng ừ, sau đó không hỏi nhiều.

Nàng bị tê cứng cho nên có hơi chậm chạp, nàng khoác tấm chăn mỏng Hoài Ngọc đưa đến, ôm chung trà nóng một hồi mới từ từ dịu lại, lúc này nàng bắt đầu cân nhắc tình hình.

Nếu Bùi Thừa Tư tỉnh lại, e là nàng phải quay về những ngày tháng trước kia.

Dường như Hoài Ngọc hiểu được tâm tư nàng, hẩn nói: “Ngài đừng lo...Ta đến đây là vì việc này!”

Vân Kiều càng mơ hồ, nàng không biết rốt cuộc Hoài Ngọc có cách gì có thể khuyên nhủ được Bùi Thừa Tư.

Trước đây, khi đã có đường lui, Hoài Ngọc lại không chịu rời cung, lúc đấy, nàng biết hẩn có chuyện lớn giấu mình. Chỉ là vì Hoài Ngọc không đề cập đến nên nàng cũng không muốn bới móc.

“Đợi khi Thánh Thượng tỉnh dậy, ta sẽ nói rõ!” Giống như khi còn ở trong cung, Hoài Ngọc châm cho Vân Kiều tách trà nóng, dịu dàng nói: “Đêm qua người đã mệt mỏi rồi, đi nghỉ một lúc đi!”

Thuyền rẽ nước trên sông, chậm chậm đi.

Gió càng ngày càng lớn, không bao lâu nữa sẽ mưa. Hoài Ngọc vẫn ngồi bất động ở đó, nhìn qua cửa sổ một hồi lâu.

Cho đến khi biết tin Bùi Thừa Tư tỉnh dậy, hẩn mới đứng lên.

Hẩn đang giữ một bí mật lớn, hẩn từng nghĩ cả đời này sẽ chôn giấu trong lòng, cuối cùng vẫn không thể làm được.

Lúc trước, Vân Kiều đồng ý báo thù nhà cho hấn, nàng giao tên Nội sự Trần Cát năm đó đã hại Sở gia tan nhà nát cửa cho hấn.

Vì muốn xin được khoan dung, Trần Cát đã khai ra không ít chuyện, hấn nói mình chỉ phụng mệnh hành sự.

Hoài Ngọc nhạy bén phát hiện ra có điểm không đúng, sau khi tìm hiểu tra hỏi, lại lòi ra bí mật cung đình của 20 năm trước, chân tướng cuối cùng mới là thứ khiến người ta khiếp sợ.

Suy cho cùng, tất cả việc này đều do Vi quý phi tạo nên.

Năm đó, sau khi Vi quý phi đau đớn mất đi hài tử thì trong cung chưa có bất kỳ phi tần nào thuận lợi sinh được hài tử, hoặc là sảy thai, hoặc là khó sinh chết cả mẫu lẫn tử. Tiên đế nhớ đến tình cảm nhiều năm, lại luôn cảm thấy áy náy với Quý phi nên chưa từng điều tra giáng tội, ngược lại càng dung túng nàng khiến nàng càng thêm kiêu ngạo.

Khi Yến thị có thai, để tránh giẫm lên vết xe đổ, nàng không dám để lộ ra.

Nàng và Ngu thị tìm cách giấu nhem tin tức đi, còn được Trần Hoàng Hậu ngầm đồng ý, sau khi sinh được tiểu hoàng tử liền lập tức đưa ra khỏi cung.

Cho đến khi Bùi Thừa Tư hồi kinh, nhận tổ quy tông, đoạn câu chuyện ly kỳ khi đó mới được công khai, nổi lên một trận phong ba.

Mọi người đua nhau bàn luận, nhưng không có mấy ai biết được, đằng sau đó còn có một câu chuyện ly kỳ khác.

Hai nhà Yến, Ngu cứ nghĩ giấu trời qua biển, nhưng trên đời này có bức tường nào mà không lọt gió? Với tình hình năm đó, một mình Vi quý phi khống chế hậu cung, sao lại không hề phát hiện chuyện này?

Nhưng Quý phi không vạch trần.

Nàng không thích làm theo cách cũ, nên nghĩ ra ý tưởng kinh thiên động địa đó là tương kế tựu kế.

Quý phi tính từng ngày, sai người tìm một đứa trẻ có cùng ngày sinh, đợi khi các nàng lén lút đưa tiểu hoàng tử ra ngoài thì “động tay”, bí mật “ly miêu hoán chúa”.

Trần Thái Hậu kể về chuyện năm xưa, bà từng nói “Dường như Quý phi bị hậu cung này bức đến điên rồi!”

Đúng là nàng thật sự điên rồi.

Nàng hận tiên đế, hận hoàng gia đã huỷ hoại nàng, nếu đã không trốn thoát được vậy thì nàng sẽ tìm mọi cách để trả thù.

Tiểu hoàng tử thật sự của 20 năm trước sớm đã chết trong hồ sen rồi, mà đứa bé gửi cho Ngu gia nuôi dưỡng, sau này “nhận tổ quy tông” ngồi lên đế vị vốn dĩ không hề mang huyết mạch của thiên gia.

Năm đó tiên đế ban tên cho hắn, ngụ ý là “thừa tự” chính là một sai lầm lớn.

Hoài Ngọc chưa nói xong, Bùi Thừa Tư đã đoán được chân tướng, sắc mặt càng tệ hơn khi hôn mê. Hắn muốn phản nộ chất vấn, nhưng chỉ há miệng thở dốc, lại không thể nói được lời nào, giữa môi và răng đều có mùi máu tươi lan ra.

Trong lòng hắn đã có câu trả lời, chỉ là không muốn thừa nhận mà thôi.

Sao có thể nhận đây?

Những năm gần đây, lúc nào hắn cũng nhớ kỹ xuất thân của mình. Hắn chán ghét tiên đế cho nên mọi hành động đều dựa vào lý do này. Những năm hắn cảm thấy thoải mái bình yên nhất chỉ có

đoạn thời gian ở Trấn Quế Hoa, lấy cái tên “Yến Đình” ở chung với Vân Kiều mà thôi.

Nhưng từ khi hồi kinh, hắn đã bước chân vào con đường không thể quay đầu.

Khi Trần Cảnh đến cửa, hắn đã do dự.

Hắn muốn báo thù cho Yến thị, muốn đầy phụ thân, cũng chính là để vương vô dụng ngã xuống, muốn chứng minh năng lực của mình, cho nên, cuối cùng đã đồng ý lời mời của Trần Cảnh.

Hắn nhận lấy cái tên “Bùi Thừa Tư”, hủy diệt dấu vết của Yến Đình, và ngày càng xa cách với Vân Kiều, cho đến khi nàng quyết tuyệt, hắn đã không còn đường để quay đầu.

Hắn đã sai ngay từ khi bắt đầu.

Hắn lấy thân phận của người khác, sống trong ân oán của người khác, hận một người không liên quan đến hắn, gánh một trách nhiệm vốn không phải là của hắn....

Để rồi, cuối cùng đánh mất thứ quý giá duy nhất thuộc về hắn.

Những yêu, hận của năm tháng qua đã biến hắn thành một trò cười.

## **Chương 75: Không chung đường, không thể đồng minh!**

Tài ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả

Vân Kiều kinh ngạc nghe từ đầu đến cuối, chưa từng mở miệng nói gì.

Nàng tự hỏi những năm gần đây bản thân cũng tích lũy được nhiều “kiến thức”, nhưng vẫn bị câu chuyện của Hoài Ngọc kể lại làm cho giật mình.

Một lúc sau, nàng vô thức quay đầu lại nhìn về phía giường của Bùi Thừa Tư.

Dù mũi tên đêm qua không đoạt đi tính mạng của Bùi Thừa Tư, nhưng nó khiến thân thể đang yếu ớt của hắn trở nên tồi tệ hơn. Khi hắn vừa mới tỉnh dậy, sắc mặt trắng bệch tiều tụy, hơi thở mỏng manh nhưng tinh thần rất tỉnh táo, nhất là khi thấy nàng bình yên vô sự, hắn liền thở phào nhẹ nhõm.

Còn bây giờ, trông hắn như thất lạc hồn phách, thậm chí có thể nói là mất hết sinh khí.

Niềm tin chống đỡ hắn giờ đây sụp đổ hoàn toàn, một đế vương cao cao tại thượng thoáng chốc rơi xuống vũng bùn.

Càng giãy dựa càng lún sâu, khiến cho hắn không thở nổi.

Những năm nay, dường như ông trời đang trêu đùa hắn, giống như mây bay, giống như bọt nước. Lúc bước chân vào thì không phát hiện ra, giờ đây nhìn lại mới biết buồn cười thế nào.

Vân Kiều vuốt ve đường may trên ống tay áo.



Nàng nhìn ra được Bùi Thừa Tư đang đau đớn và khổ sở, nàng cũng biết những chuyện này từ đâu mà ra, nhưng nàng chỉ im lặng, từ từ thu hồi tầm mắt.

Nàng từng oán hận Bùi Thừa Tư, nhất là khi hắn đưa Nguyên Anh và Thiên Thiên ra uy hiếp mình, lúc đó nàng hận đến mức mong hắn chết đi.

Song, hiện tại, những oán hận kia đã tan thành mây khói.

Khi Hoài Ngọc tiết lộ chân tướng, Bùi Thừa Tư giống như có u nhọt ở trong xương, nó còn trí mạng hơn cả vết thương do mũi tên kia gây ra.

Vết thương trên da thịt rồi có ngày sẽ lành lại, còn chuyện này đã chú định sẽ tra tấn hắn cả một đời, trở thành cơn ác mộng đi theo suốt quãng đời còn lại.

Giữa nàng và Bùi Thừa Tư đến đây là chấm dứt.

Bên trong căn phòng yên tĩnh, Vân Kiều muốn đứng dậy rời khỏi đây thì có người kéo ống tay áo lại. Nàng quay đầu, đối mặt với đôi mắt đen nhánh của hắn, bên trong ánh mắt ảm đạm mang theo chút van xin hèn mọn.

“A Kiều...” Giọng Bùi Thừa Tư yếu ớt, sau tiếng gọi của nàng, hắn cứng đờ ở đó, không biết nên nói gì.

Hắn còn không biết đối mặt với bản thân như thế nào, huống hồ gì đối mặt với Vân Kiều?

“Lần này ta nhắc lại chuyện trước kia là muốn làm một giao dịch với Thánh Thượng!” Hoài Ngọc khẽ thở dài, phá vỡ bế tắc giữa hai người: “Thánh Thượng cả đời này không dây dưa với nàng, thả nàng về trời cao biển rộng, thì sau này ta sẽ ngậm kín miệng cho đến khi mang mọi thứ vào quan tài!”

“Sau ngày hôm nay, ngài vẫn là đế vương trong tay nắm quyền thiên hạ!”

Một khi chuyện này bị phanh phui ra, không biết sẽ phải liên lụy biết bao nhiêu người, gây ra biết bao nhiêu sóng gió. Thật ra, Bùi Thừa Tư có thể bị tiêu diệt, nhưng cái tên tông thất luôn nhìn vào đế vị lại không thể bì kịp hẳn.

Hoài Ngọc rất rõ đạo lý này, cho nên luôn giấu trong lòng.

Nếu không phải Bùi Thừa Tư đi tìm Vân Kiều, khiến nàng không trở mình được, Hoài Ngọc cũng sẽ không lấy nó ra uy hiếp hẳn.

Biết rõ chuyện này có liên quan đến tính mạng, nhưng Bùi Thừa Tư không quan tâm, vẫn nắm chặt ống tay áo của Vân Kiều, tựa như muốn cầu xin nàng điều gì đó, cũng giống như nắm lấy cọng cỏ cứu mạng cuối cùng trước khi bị vũng bùn nuốt trọn.

Vân Kiều nghe tiếng mưa gió ngoài cửa sổ, nàng lắc đầu.

Trong lòng nàng rất rõ, nếu đổi lại là nam nhân nào đó trên đời này, bọn họ cũng sẽ giống như Bùi Thừa Tư, có khi còn không bằng hẳn. Chỉ là chuyện này rơi trên người Bùi Thừa Tư, trở thành thử thách cho hai người, không thể né tránh.

Nếu như năm đó, Bùi Thừa Tư chưa từng vào kinh thành, hay Trần Cảnh chưa từng tìm đến cửa, có lẽ hai người vẫn tiếp tục sống một cuộc sống bình dị như trước đó, đến bây giờ có lẽ đã có hài tử, nô đùa vui vẻ. Nếu như, sau khi Bùi Thừa Tư vào Đông Cung, hẳn đừng từng bước ép bức nàng, thì có lẽ bây giờ nàng sẽ còn ở trong cung, mặc kệ thời gian trôi qua...

Nhưng hết lần này đến lần khác, chuyện gì cũng đều xảy ra, đi đến được ngày hôm nay giống như là kiếp nạn.

Không phải phần lớn người trong thiên hạ đều như vậy mà nàng cười cho qua chuyện cũ. Đúng là tạo hoá trêu ngươi, vẫn không thể

cầm cự đến cùng.

Vân Kiều rút ống tay áo mình ra khỏi tay Bùi Thừa Tư. Khi đến cửa, nàng nghe tiếng ho tê tâm liệt phế ở đằng sau, rớt cuộc nàng vẫn không quay đầu lại.

Nước mưa to như hạt đậu rơi trên mạn thuyền, giống như những hạt châu đang nhảy múa.

Vân Kiều nhìn, đột nhiên nàng nhớ đến khung cảnh ngày hôm đó mình theo Nguyên Anh vào kinh thành, cảm thấy dường như đã trôi qua mấy kiếp.

Mây đen rợp kín chân trời, vừa mới chạng vạng, sắc trời đã tối tăm. Hoài Ngọc bưng ngọn nến đến, thấp giọng nói: “Cẩn thận bị cảm lạnh!”

Vân Kiều khẽ gật đầu, nàng không hỏi vừa rồi hai người nói chuyện gì bên trong.

Hoài Ngọc ngồi bên cạnh nàng: “Sau này ngài có dự định gì?”

“Còn chưa nghĩ ra!”

“Cũng không vội, cứ từ từ suy nghĩ!” Không biết Hoài Ngọc lấy bánh ngọt ở đâu ra, hần đặt lên bàn, đẩy đến tay Vân Kiều.

Vân Kiều nghiêng đầu, nhìn dáng vẻ hao hao giống Bùi Thừa Tư của hần, nàng muốn nói rồi lại thôi.

Lúc trước, nàng chỉ xem đây là trùng hợp ngẫu nhiên. Vì Bùi Thừa Tư là quý tộc hoàng gia, còn Hoài Ngọc là người thường phạm tội nên bị bắt vào cung, quăng tám sao cũng không tới.

Bây giờ nghĩ lại, Hoài Ngọc lần theo dấu vết điều tra rất nhiều chuyện của hoàng cung, phần lớn là có liên quan với hần.

Nương theo ánh nến yếu ớt, Hoài Ngọc nhìn thấy sự do dự của nàng, chắc là đã đoán được bảy tám phần, hắc hắc đầu cười: “Mọi chuyện đều đã qua rồi, nghĩ nhiều cũng vô ích... Như ngài đã nói, ta cũng muốn nhìn về phía trước!”

“VẬY CŨNG TỐT!” Vân Kiều thở phào một hơi.

Sau khi ăn hết khối bánh ngọt, Vân Kiều muốn quay về phòng nghỉ ngơi, bỗng nhiên nhớ tới nghi hoặc đã ở trong lòng nàng từ lâu. Nàng bưng chén nước trà, dăm chiêu: “Người nói xem, liệu Trần Thái Phó có biết sự việc năm đó không?”

“Điều này...” Hoài Ngọc bị nàng hỏi bất chợt liền khựng lại: “Vì sao ngài lại nói vậy?”

“Đoán thôi!” Vân Kiều nhấp ngụm trà nóng, xua tan hàn khí: “Lúc trước Trần Cảnh mạo hiểm giúp ta chạy trốn, tuy là nói nhờ vậy hẳn có thể xử lý được hai nhà Ngu, Triệu, nhưng hẳn không sợ mọi chuyện bại lộ sao?”

Cho dù Bùi Thừa Tư không tìm được chứng cứ, song cũng không khó đoán được y là người đứng sau lưng.

Là hẳn cảm thấy Bùi Thừa Tư muốn quản thúc Trần gia, đã quen rồi nên không sợ nữa? Hay có thể nói, Trần Cảnh biết lai lịch thật sự của Bùi Thừa Tư từ lâu, hẳn đã nắm được cán đao, bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay lấy mạng Bùi Thừa Tư được, cho nên hẳn không sợ?

Làm lẫn lộn huyết mạch của hoàng thất là tội lớn, người bình thường không ai dám nghĩ đến.

Vân Kiều cảm thấy, Trần Cảnh này để trừ khử các nhánh của Trần gia chuyện gì cũng dám làm.

Tuy Hoài Ngọc biết vị Thái Phó này lợi hại, nhưng hẳn chưa từng tiếp xúc với người này. Hẳn đang muốn mở miệng thì thấy ánh sáng

từ xa truyền tới, thấp thoáng có thể thấy đó là chiếc thuyền lớn.

Vân Kiều buông chén trà, lấy lại tinh thần: “Nên đi tìm hấn rồi!”

Chuyện Bùi Thừa Tư rời khỏi hành cung có lẽ có thể giấu được một số người, nhưng tám phần là không gạt được Trần Cảnh. Tuy nói là hấn không thường nhúng tay vào các quyết định của Bùi Thừa Tư, nhưng sau vụ ám sát thảm khốc đêm qua, hấn không thể khoanh tay ngồi yên không đến.

Cho nên hiện tại nhìn thấy Trần Cảnh, Vân Kiều không mấy ngạc nhiên, chỉ thầm cảm thán “vừa nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đến ngay.”

Bùi Thừa Tư lại chìm vào hôn mê, thái y không dám dịch chuyển, chỉ cẩn thận ước lượng đơn thuốc, rồi tỉ mỉ chuẩn bị châm, cung nhân thì vội vã sắc thuốc, nấu nước, trên mặt đều là vẻ mặt nghiêm túc.

Ngược lại, vẻ mặt của Trần Cảnh không có tí nào là sốt ruột, hấn khoác trên người áo choàng đen, gật đầu với Vân Kiều, ân cần hỏi thăm: “Chúng ta lại gặp nhau!”

Gặp lại hấn khiến Vân Kiều có chút ớn lạnh, nhớ đến tin đồn thân thể Trần Cảnh không được tốt, nàng tiện tay đưa chén trà nóng tới.

“Ngươi...” Trong lòng Vân Kiều còn nghi hoặc, nàng cân nhắc hỏi: “Ngươi không hề lo lắng sao?”

“Thái y sẽ tận lực chữa trị, chuyện đã xảy ra thế này rồi ta có lo lắng cũng không có tác dụng gì!” Trần Cảnh mơn trớn vành chén, đánh giá ánh mắt nàng: “Trông biểu tình của ngươi thế này, hấn là đã giải quyết xong phiền toái!”

Vân Kiều ngây ngốc một hồi mới chợt hiểu ra, Trần Cảnh đang nói phiền toái giữa nàng và Bùi Thừa Tư. Nàng vô thức đưa tay lên vuốt

mặt, không hiểu sao hẳn có thể nhìn ra được, vẻ mặt tăng thêm cảnh giác.

Trần Cảnh lắc đầu cười, hẳn rũ mắt uống trà.

Ngọn nến không thể chiếu sáng hết bóng đêm, một nửa người hẳn ở trong bóng tối, ánh nến nháy nhót phản chiếu dáng vẻ tĩnh lặng của hẳn.

Vân Kiều chăm chú nhìn một hồi, đột nhiên hỏi: “Ngươi không thắc mắc là ta đã giải quyết thế nào sao?”

Lúc này Trần Cảnh mới nhìn về phía nàng, mỉm cười.

“Ngươi...” Những suy đoán ban đầu của nàng cuối cùng cũng có đáp án, Vân Kiều dừng lại, giọng nói khó nén kinh ngạc: “Ngươi đã biết từ lâu?”

Trần Cảnh biết rõ trên người Bùi Thừa Tư không mang huyết mạch hoàng gia, nhưng hẳn vẫn tìm đến cửa, lợi dụng sự sắp xếp của Vi quý phi năm đó, phóng lao theo, thừa cơ diệt trừ mọi thế địch của Trần gia.

Trong mắt hẳn, Bùi Thừa Tư cùng lắm chỉ là công cụ tiện tay mà thôi.

Hẳn nắm ở cán đao, cho nên, hẳn không sợ tương lai khi cánh chim của Bùi Thừa Tư dần cứng cáp sẽ ra tay trừ khử Trần gia.

Về phần nàng, những yêu hận giữa nàng và Bùi Thừa Tư, sau khi dính vào thế cục của những đại nhân vật này, cũng chỉ tựa lông hồng, không có gì quan trọng.

Hoặc có lẽ, nó vẫn đang được lợi dụng.

Tướng mạo của Trần Cảnh vốn ôn tồn lễ độ, ở trong không gian sáng tối giao thoa, lại lộ ra chút đáng sợ. Vân Kiều nâng chén trà ấm

lên, ổn định tâm trí: “Thái Phó đại nhân quả thật rất giỏi tính toán!”

Sắc mặt Trần Cảnh không đổi, tựa như không nghe ra ý châm chọc trong lời nói của nàng: “Quá khen!”

Vân Kiều bị thái độ hời hợt của hắn chặn họng, nhất thời không biết phải phản ứng thế nào.

Nói theo một nghĩa nào đó, thì Trần Cảnh là một tên điên sống vô cùng tinh táo, vì để đạt được mục đích, cái gì hắn cũng dám làm. Sự lựa chọn của hắn vào mấy năm trước giờ đây bị Vân Kiều vạch trần, song hắn chưa từng có chút cảm giác chột dạ hay do dự.

So với Bùi Thừa Tư, người như hắn thích hợp để cầm quyền hơn.

“Người không có ràng buộc, cũng không thích danh lợi, chỉ muốn sống tự do tự tại...” Trần Cảnh chậm rãi nói: “Ta và người không chung đường!”

Hắn cũng không muốn bày tỏ nỗi lòng của mình, chỉ cười nói: “Không chung đường, không thể làm đồng minh!”

Vân Kiều im lặng một hồi rồi đứng lên nói: “Vậy thì chúc người vạn sự như ý!”

Trần Cảnh nâng chén trà, đưa lên, ngữ khí nghiêm túc hơn cả nàng: “Người cũng vậy!”

## **Chương 76: Người đã không thể làm một phu quân tốt, vậy thì hãy lo cho mình để trở thành một bậc minh quân đi!**

Tài ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả

Những ngày qua, Vân Kiều sống trong mơ hồ, sau khi gặp Trần Cảnh, nàng thuận đường hỏi người chèo thuyền, lúc này mới biết, nơi đây cách bến đò của Trấn Quế Hoa không xa.

Chỉ cần nửa ngày đường là đến nơi.

Lúc trước nàng cố kỵ Bùi Thừa Tư, sợ bại lộ hành tung, cho nên không dám về quê, chỉ có thể trốn đông trốn tây. Sau này sẽ không như vậy nữa, tảng đá đè trong lòng nàng bấy lâu nay, cuối cùng đã được đặt xuống.

Hoài Ngọc nghe xong dự tính của nàng, lập tức đáp lời: “Ngày mai ta đưa ngài đi!”

“Vậy làm phiền người rồi!”

Vân Kiều trịnh trọng nói lời tạ ơn với Hoài Ngọc, vì ngày mai hẳn đưa tiễn nàng, cũng là vì những giúp đỡ của hẳn bao lâu nay.

Nếu không có Hoài Ngọc, thì còn đường của nàng nhất định sẽ rất khó đi.

Năm đó tiện tay cứu hẳn, đổi lại mấy lần báo đáp, nếu đặt nó vào chuyện làm ăn, có thể nói là một vốn bốn lời.

Cũng vì nguyên nhân này cho nên Vân Kiều luôn cảm thấy Hoài Ngọc đã chịu rất nhiều thiệt thòi.



Thanh Đại từng ẩn ý nhắc đến tình cảm của Hoài Ngọc với Vân Kiều, nhưng lúc sau gặp lại, Hoài Ngọc chưa từng đề cập đến, thái độ vừa dịu dàng vừa kiềm chế, khiến người ta như trầm mình trong gió xuân.

“Năm đó ta từng hứa, chỉ cần ngài chịu giúp ta, thì mạng này sẽ là của ngài!” Hoài Ngọc đoán được suy nghĩ của Vân Kiều, nên dịu dàng nói: “Cho nên, ta làm những việc này cho ngài vốn là bổn phận, ngài không cần phải khách khí!”

“Còn một số việc...” Hoài Ngọc dừng một chút: “Vớ ta mà nói, không nhất định phải cần đáp lại!”

Từ lúc bắt đầu, hần đã biết giữa mình và Vân Kiều không có khả năng, cũng không muốn miễn cưỡng nàng. Đặc biệt là sau khi nhìn thấy vết xe đổ của Bùi Thừa Tư.

Để hoa lại trên cành, nguyệt ngắm nhìn từ xa, để sau này khi hồi tưởng lại, trong lòng đều là những ký ức đẹp, còn hơn là bề gãy cành hoa, cuối cùng lại là một mớ rối ren.

“Đêm khuya rồi, ngài trở về nghỉ ngơi đi!” Hoài Ngọc cười nói với nàng: “Nếu ngày nào đó có duyên gặp lại thì ngài hãy mời ta uống chén rượu!”

Vân Kiều cũng nở nụ cười theo, mi mắt cong cong, đây là thời khắc thoải mái nhất của nàng từ trước đến nay: “Một lời đã định!”

Đêm hôm đó, bệnh tình của Bùi Thừa Tư chuyển biến xấu đi, thái y lo lắng đến mức đổ mồ hôi trong tiết trời lạnh giá. Hần phân phó cung nhân chăm sóc cẩn thận, rồi tìm thời gian đến báo cáo với Trần Cảnh.

“Ngài biết đấy Thánh Thượng luôn mong nhớ tiên hoàng hậu, vì thế mới sinh tâm bệnh!” Thái y cẩn thận tìm từ, nói: “Nhưng tình hình không đến nỗi xấu tệ, ít ra cũng có chút hy vọng còn có thể níu kéo được...”

Nhưng hôm nay, dường như ý chí níu kéo đang tan biến dần.

Trần Cảnh khép chặt áo choàng lại, hấn nghe ra ý tứ của thái y, là hiện tại Bùi Thừa Tư đang tuyệt vọng. Nếu người bệnh không có ý chí sống thì dù thuốc tốt đến đâu cũng chỉ chữa được ngọn chứ không chữa được gốc, cho dù Hoa Đà tái thế cũng không thể cứu được.

“Biết rồi!” Trần Cảnh ấn ấn huyết thái dương, suy nghĩ một hồi rồi cho người gọi Hoài Ngọc đến. Sau đó thuật lại vài ba câu ngắn gọn của thái y cho hấn nghe: “Nếu Thánh Thượng xảy ra chuyện không hay, không chỉ có kinh thành đại loạn mà ngay cả biên cảnh cũng sẽ rung chuyển!”

“Ta hiểu!” Hoài Ngọc nhú mày: “Ý ngài là...”

Trần Cảnh không vòng vo, hấn đi thẳng vào vấn đề: “Tuy nói chưa chắc đã có tác dụng, nhưng muốn gỡ chuông thì cần tìm người buộc chuông, người thỉnh Vân cô nương đến thử xem!”

Hấn biết lời nói của mình không có giá trị với Vân Kiều, hiện tại, người có thể khuyên nàng cũng chỉ có Hoài Ngọc.

Trần Cảnh cũng biết cách này chưa chắc đã có tác dụng, nhưng chí ít phải thử mới biết được.

Tuy hấn không nôn nóng như thái y, nhưng xét về công hay tư gì hấn cũng đều không muốn Bùi Thừa Tư chết. Đám tông thất kia không thể trông cậy vào được, nếu không năm đó hấn sẽ không bí quá hoá liều, đặt cược tất cả lên người Bùi Thừa Tư.

Hoài Ngọc biết phân nặng nhẹ, im lặng một lúc rồi xoay người rời đi.

Vân Kiều đang ngủ thì bị đánh thức.

Nàng khoác áo ngoài, tiện tay cầm cây trâm búi mái tóc lên, tóc trên trán vẫn loã xoã, sau khi nghe ý đồ của Hoài Ngọc đến đây, nàng liền sững người tại chỗ.

Hoài Ngọc phân tích lợi hại cho nàng nghe. Trong lòng Vân Kiều cũng hiểu rõ, do dự một lúc, cuối cùng nàng đứng dậy đi theo hắn đến phòng Bùi Thừa Tư.

Thái y nhận ra Vân Kiều, vừa thấy mặt nàng hắn muốn hành lễ theo bản năng thì bị nàng ngăn lại.

“Muốn ta làm gì?” Vân Kiều hỏi thẳng.

“Tuy Thánh Thượng vẫn còn hôn mê, nhưng không phải là không có ý thức,” thái y cũng không dám chắc, chỉ là đang cố làm hết sức thôi: “Ngài chỉ cần ở bên cạnh trò chuyện với Thánh Thượng là được, tốt nhất là...”

Tốt nhất là nói những lời hắn muốn nghe.

Thái y nói bóng nói gió để biểu đạt ý này, Vân Kiều không nói gì nhìn về phía giường Bùi Thừa Tư.

Vì sốt cho nên làn da ốm yếu của hắn ửng đỏ lên.

Hắn cứ nằm ở nơi đó, mê man, vô hồn khiến cho người khác cảm thấy dường như hắn sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa.

Thái y châm cứu một hồi, sau đó dẫn cung nhân hầu hạ lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại hai người họ.

Vân Kiều ngửi thấy mùi thuốc đắng tràn ngập trong phòng, nàng ngồi xuống bên cạnh giường, nhìn chăm chăm Bùi Thừa Tư một lúc, sau đó khó khăn mở lời:

“Vừa rồi, ý thái y muốn ta nói với người những lời dễ nghe để dỗ người!” Vân Kiều vén mái tóc rũ rượi ra sau tai, nói: “Nhưng ta không

nói được!”

“Cho dù ta có nói “đợi người tình dậy, ta sẽ quay về cùng người”, e là người cũng không tin!”

“Cho nên, nghĩ gì nói đó đi...”

Vân Kiều nhớ đến lần gặp đầu tiên của hai người tại bến đò, trong đám người xuống thuyền, liếc mắt một cái nàng đã thấy Bùi Thừa Tư mặc thanh y trong đám đông.

Khi đó hắn đang bị bệnh, nhưng lại không chột vật mấy, vẻ mặt dịu dàng nhưng có chút khó gần. Từ trước đến nay, nàng chỉ quan tâm đến làm ăn kiếm tiền, ma xui quỷ khiến thế nào lại tiến về phía trước, chủ động hỏi: “Có cần giúp gì không?”

Khi đó, nàng không ngờ hai người sẽ thành thân, càng không thể ngờ sẽ nhập kinh, sau đó xảy ra đủ chuyện thế này.

Nếu thật sự giống như thoại bản viết, cuộc đời đều giống như lần đầu gặp gỡ thì tốt biết mấy.

“Người nói người không thể buông tay, nhưng người chỉ đang luyến tiếc ta của năm đó thôi!” Vân Kiều nhìn vào hư không vô định, nhớ lại những năm tháng ở kinh thành: “Ta của hiện tại sẽ không toàn tâm toàn ý tin tưởng người giống như năm đó nữa, cũng không đáng để người đặt niềm tin!”

“Ta đã biết gây hấn với người khác, biết châm ngòi ly gián, cũng biết mượn đao giết người, còn biết nói dối lấy sắc lừa người... nếu người giữ ta lại bên cạnh, ta không biết mình sẽ biến thành bộ dạng gì nữa?”

Khi đó nàng nhìn Bùi Thừa Tư, trong lòng lại lo lắng, nàng lo một ngày nào đó bất giác mình cũng sẽ thay đổi như vậy, cho nên mới vội vàng thoát ra.

“Thái hậu từng nói, bà nhìn ta lại nhớ đến quý phi năm đó!” Vân Kiều siết chặt tay, thấp giọng nói: “Nếu người nhất quyết mang ta về cung, một thời gian nữa, có lẽ ta thật sự sẽ xuống tay với người...”

Nàng sẽ không giống Vi quý phi xuống tay với người vô tội chỉ vì ghen ghét, nhưng nàng sẽ không bỏ qua cho Bùi Thừa Tư.

Đến lúc đó, thật sự phải đến mức người chết ta sống.

“Lúc trước người rất tốt, ta của lúc trước cũng rất ngoan, vậy thì để bọn họ sống trong ký ức của hai ta đi, đừng để ai phá huỷ nó!”

Vân Kiều ngậm ngừng nói ra hết những gì nàng nghĩ đến, nàng liếc nhìn sắc trời rồi sau đó nói những thứ linh tinh không mục đích.

“Lấy đại cục làm trọng, ý niệm này cũng không sai. Nhưng rốt cuộc cái gì mới là đại cục?” Vân Kiều biết suy nghĩ của mình trong mắt những đại nhân vật kia thật sự rất buồn cười, nhưng nơi này không có người khác, nàng nói: “Cái gọi là đại cục chẳng phải là những tranh đấu của bè cánh thôi sao?”

Những lời này lúc trước nàng không dám nói với Bùi Thừa Tư, nàng sợ vô tình đề cập đến sẽ khiến hắn không vui.

Bùi Thừa Tư quá đa nghi.

Vốn dĩ hắn không tin tưởng Trần Cảnh. Hắn sợ Trần gia độc bá, cũng nóng lòng muốn thoát khỏi sự khống chế của Trần gia, vì vậy hắn không tiếc giữ lại Bình Hầu, sau đó lại nâng đỡ Ngu gia.

Có rất nhiều quyết sách lộ rõ tâm tư của hắn.

“Lúc trước người không màn nguy hiểm đương đầu với quan lại,” Vân Kiều thờ dãi: “Vì sao sau khi bước lên địa vị cao rồi, người lại không chịu cúi đầu nhìn con dân của mình?”

“Nếu người thật sự buông bỏ, thì không biết sẽ có bao nhiêu người gặp tai ương...”

So với Tiên đế, Bùi Thừa Tư có thể xưng là “Minh Quân”. Nhưng so với “Yến Đình” trước kia, chênh lệch thế nào cũng chỉ có nàng mới có thể cảm nhận được.

Vân Kiều lái nhải một hồi, nói từ chuyện tình cảm của hai người cho đến thế cục triều đình, chớp mắt trời đã gần sáng. Lúc nàng chuẩn bị từ bỏ thì nhìn thấy bàn tay Bùi Thừa Tư rũ ở đó có cử động.

Nàng dụi mắt, bản thân nàng còn đang nghi ngờ có phải mình mệt quá nên hoa mắt hay không, nàng còn nhìn thấy lông mi hấn run lên, tựa như rất khó khăn để mở.

Không biết là thuốc của thái y tốt hay hấn thật sự nghe được những lời dong dài vô nghĩa của nàng.

Mặc kệ thế nào, tốt xấu gì đã có dấu hiệu của sự sống.

Vân Kiều tự thấy mình có thể báo cáo kết quả với mọi người, nàng thoáng thờ ra, đang định gọi thái y và cung nhân đến hầu hạ thì lại bị Bùi Thừa Tư níu lấy ống tay áo.

Lúc này hấn không có sức lực gì, chỉ cần nàng dùng sức là có thể giật ra được.

Vân Kiều từ từ rút ống tay áo về, nàng để lại một câu, giọng nói nửa đêm có hơi khàn: “Cho đến ngày hôm nay, người đã không thể làm một phu quân tốt, vậy thì tự lo cho mình để đủ tư cách làm một bậc Minh Quân đi!”

## **Chương 77: Cuối cùng vẫn không thể quay lại thời gian khốn khổ cùng người! (hoàn chính văn)**

Tài ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả

Thời tiết này, hoa quế ở trần đã nở rộ, đứng dưới tán cây một hồi, quần áo cũng sẽ dính mùi hương nhàn nhạt của hoa.

Lúc này, Vân Kiều không hề mang khăn che mặt, nàng vừa mới xuống thuyền, từ biệt Hoài Ngọc, đã bị người ở bến đò nhận ra.

“Vân chường quày, lâu rồi không gặp, người phát tài ở nơi nào rồi?”

Đây là quản đốc phụ trách bến đò, lúc trước làm ăn nàng từng có giao thiệp với hắn.

Vân Kiều dừng chân, hàn huyên vài câu với hắn, rồi sau đó đi về phía sạp mì Dương Xuân gần đó.

Phu thê chủ quán tuổi đã cao, tay chân không được nhanh nhẹn như lúc trẻ, ánh mắt cũng không tốt nhưng vẫn còn nhận ra nàng.

“Vân nha đầu đã về rồi à,” bà bà thêm cho nàng vài miếng thịt, giọng ân cần hỏi han: “Sao lại gầy nhiều đến vậy? Phải tắm bổ nhiều hơn mới được...”

Quán mì này mở gần bến đò đã vài chục năm rồi, từ khi Vân Kiều bắt đầu đến đây làm ăn, thỉnh thoảng có đến ăn, sau khi nhập kinh thì không còn cơ hội nữa.

Trước đây, khi đưa Nguyên Anh về quê, nàng có ghé đến nhưng chỉ lén lút không dám lộ mặt.

Hiện giờ, nghe những lời dặn dò quen thuộc, Vân Kiều cảm thấy khóe mắt cay cay, lặng lẽ đờ đờ mắt kìm nén xúc động, cười nói: “Đa tạ bà bà!”

Vân Kiều lớn lên ở thị trấn này, chuyện làm ăn lúc trước rất tốt, quen biết rất nhiều người, dọc đường về nhà được hỏi thăm không ít.

Năm đó nàng rời đi đột ngột, rất ít người biết, hiện giờ nàng quay về, lúc hàn huyên không tránh bị hỏi đông hỏi tây.

Bọn họ hỏi nàng đã đi đâu, làm gì, họ còn nói rất nhớ phần mặt nàng làm, giận nàng mấy năm nay khiến họ không tìm được loại ưng ý, hỏi nàng khi nào mở cửa bán lại...

Đương nhiên không thể tránh được câu hỏi, Yến Đình đang ở đâu? Sau nàng chỉ về quê một mình?

Tình cảm lúc trước của hai người rất tốt, người ngoài không biết được những biến cố của mấy năm qua, cho nên hỏi thăm là cũng hợp tình hợp lý.

Vân Kiều biết nếu nàng nói đã hoà ly, sợ là sẽ khiến mọi người nghi hoặc nghị luận nhiều hơn. Nàng nghĩ ra câu trả lời đơn giản, không phải giải thích nhiều, nàng nói phu quân bạc mệnh, đã qua đời.

Kỳ thật nói vậy cũng không sai, vì trên đời này đã không còn “Yến Đình” nữa.

Mọi người nghe xong câu trả lời, liền khuyên nàng “nén bi thương”, sau đó dừng lại không hỏi nhiều đến nữa.

Hoa cỏ trong viện đã chết hơn phân nửa, cỏ dại mọc um tùm. Phòng ốc quanh năm không có người ở đã tích một lớp bụi thật dày, hiện trạng căn phòng vẫn như năm đó nàng rời đi, chỉ liếc sơ qua cũng có thể thấy được vết tích của “Yến Đình” để lại.



Nàng dựa ở cạnh cửa thư phòng nhìn một hồi, không nỡ xuống tay dọn dẹp.

Cuối cùng, nàng không động vào thứ nào cả, lặng lẽ ra ngoài, bấm “cạch” một tiếng, khoá cửa lại, không bao giờ mở ra nữa.

Vân Kiều vào thị trấn mua một căn nhà khác, sau khi dọn dẹp sạch sẽ, nàng bắt đầu làm lại nghề cũ, sắp xếp lại một lần nữa.

Thời trẻ nàng tích lũy được uy tín, nhân mạch ở đây, tuy có rơi rớt rối một chút nhưng với nàng mà nói thì không khó khăn gì.

Cuộc sống từng lệch khỏi quỹ đạo giờ đây đã quay về đúng vị trí, Vân Kiều chìm trong bận rộn đã dần quên hết những phân tranh chốn kinh thành phồn hoa kia rồi, rất ít khi nàng nhớ lại con người ở nơi đó.

Đôi lúc nàng cũng sẽ nghe người khác đề cập đến nhưng cũng không để trong lòng, nghe qua rồi quên ngay.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa, Vân Kiều lại nhờ người gửi một phong thư đến Nguyên gia, kể về tình hình gần đây của mình, rồi bảo Nguyên Anh và Thiên Thiên không cần lo lắng.

Ngày giao thừa, Vân Kiều và đám Tiểu Nhị cùng chuẩn bị lễ đầu năm, sau đó cho bọn họ nghỉ sớm. Nàng ở cửa hàng đến quá Ngọ, rồi đóng cửa đi về nhà làm cơm tất niên.

Tuy nói trong nhà chỉ có một mình, nhưng Vân Kiều không định làm qua loa, nàng đã đặt mua đồ tết từ sớm, xem như tạm biệt năm cũ đón chào năm mới tốt đẹp hơn.

Nàng đang cân nhắc nên làm cá giấm đường hay là thịt kho tàu thì nhìn thấy chiếc xe ngựa từ xa chạy tới, rồi dừng trước cửa.

Người kia bước xuống xe, nhìn thấy nàng lập tức nhắc váy chạy tới.

Vân Kiều ngẩn người, sau khi nhận ra Thiên Thiên, nàng vừa mừng vừa lo, giang hai tay ôm lấy tiểu cô nương đang lao tới, cười nói: “Sao lại quay về vào lúc này, mọi cũng không thông báo cho ta một câu?”

Thiên Thiên lay mắt, khi mở miệng nàng không kiềm được ghen ngào: “Sau khi thấy tin của tỷ, mọi lập tức thu dọn hành lý trở về...”

Vốn dĩ Nguyên Anh cũng muốn đến đây, nhưng ngày tết cận kề, nàng không tiện đi xa nhà, chỉ đành để Thiên Thiên mang thư về, đợi qua năm sẽ đến chơi.

Có Thiên Thiên bên cạnh, ngày tết náo nhiệt hơn những gì Vân Kiều nghĩ.

Nàng xuống bếp, Thiên Thiên ở bên giúp đỡ, nấu ra một bàn thịnh soạn. Tỉu lượng của hai người không tốt, nhưng ở nhà không cần phải kiêng kỵ, sau khi hai người trò chuyện về những chuyện xảy ra gần đây, họ không uống nữa.

Đến nửa đêm, pháo trúc của ngàn hộ gia đình vang lên.

Vân Kiều đã nhờ người mua dùm cho nàng một ít pháo hoa, một tay nàng nắm lỗ tai, một tay cầm mồi lửa, cẩn thận châm lửa, tiếp đó chạy nhanh đến hành lang, mi mắt cong lên nhìn pháo hoa nổ rợp trời đen.

Nàng và Thiên Thiên rúc vào một chỗ, mang theo men say cười nói: “Chúc mừng năm mới, vạn sự như ý!”

Có lẽ trời cao đã nghe được ước nguyện của nàng, hoặc có lẽ vận hạn lớn khiến nàng khổ tận cam lai rồi cho nên mỗi ngày trôi qua rất yên bình.

Trước kia, khi Phó Dư về quê tế tổ, hắn từng đến Từ gia, dựa vào thân phận của hắn lúc đó chẳng hề tốn chút sức lực nào đã giải quyết xong Từ gia.

Cho nên, khi Thiên Thiên trở về, tuy Từ gia biết tin nhưng ước định giấy trắng mực đen còn đó, bọn họ không ai dám đến quấy rầy nàng.

“Tuy Phó ca ca xuất thân nhà binh, nhưng luôn thận trọng, cần dũng có dũng, cần mưu có mưu!”

Khi Thiên Thiên nhắc đến việc này, nàng khen Phó Dư trước mặt Vân Kiều, thỉnh thoảng cũng sẽ kể chuyện của Phó Dư, cố ý mượn cơ hội để khen hắn.

Vân Kiều nhận ra Thiên Thiên có ý muốn tác hợp cho hai người, nàng dờ khóc dờ cười nhưng không biết nên ngăn cản nàng thế nào, đành mặc kệ nàng vậy.

Sau khi Phó Dư biết tin nàng đã về quê, hắn vội viết thư hỏi thăm, đồng thời gửi cho nàng chút đặc sản và đồ dùng của Tây Cảnh.

Tựa như năm đó Phó Dư đi tòng quân, lúc sau hai người mất liên lạc với nhau.

Trước đây, Vân Kiều có hứa với hắn, đợi sau này có thời gian, nàng sẽ đi Tây Cảnh du ngoạn.

Nàng chần chừ chưa đi, Phó Dư cũng không giục, chỉ là trên thư hắn sẽ kể cho nàng nghe về phong tục tập quán của Tây Cảnh, kể vô cùng sinh động khiến người khác nảy sinh hứng thú muốn đi ngay.

Vân Kiều từng nói đùa với Thiên Thiên, sau này Phó Dư cưới giáp hời hương, khi ấy hắn sẽ biên soạn một cuốn du ký, nhất định sẽ lừa được rất nhiều người.

Hai năm sau, Vân Kiều tích góp được nửa hộp thư, nhận được rất nhiều đặc sản của Tây Cảnh, ước chừng có thể chất đầy một rương lớn.

Đầu năm, triều đình hạ lệnh khôi phục con đường thương mại, khởi động lại ngôi chợ chung với Tây Cảnh.

Khứu giác của thương nhân rất nhạy bén, khi nhận được tin tức, không ít người động tâm, muốn nắm bắt thời cơ hiếm có này.

Vân Kiều có quen một phú thương đi khắp chốn để làm ăn, ban đầu hẳn “đánh hơi” được manh mối của triều đình, liền cho người đến khảo sát thị trường, còn từng đề cập với nàng.

Nàng ngẫm nghĩ thật lâu, vừa hay nhận được lá thư nữa của Phó Dư, cuối cùng nàng cũng quyết định.

Đầu thu, cái nắng nóng tan biến, tiết trời dần chuyển sang lạnh.

Vân Kiều thu dọn hành trang, ra ngoài buôn bán với Thiên Thiên, tiện đường thăm thú phong cảnh của Tây Vực, để xem liệu nó có thật sự đẹp như những gì Phó Dư nói không?

...

Vào cuối thu, mưa dầm liên tiếp mấy ngày, hoa quế bị nước mưa quật ngã, mùi hương vẫn còn quấn quanh trong không khí.

Mấy năm nay, trong cung trồng rất nhiều cây hoa quế, nhưng không biết là do giống cây hay do thổ nhưỡng mà hẳn cảm thấy cánh hoa không đẹp như trong trí nhớ.

Cho đến khi về thăm lại chốn cũ, Bùi Thừa Tư mới nhận ra, thật sự nó không khác gì cả.

Ngôi nhà quen thuộc kia đã khoá lại, bên trên còn có dấu vết loang lổ.

Bùi Thừa Tư biết Vân Kiều đã thay đổi nơi ở, cũng biết nàng đã rời khỏi đây, còn về phần vì sao biết rời nhưng vẫn đến....thì ngay bản thân hẳn cũng không rõ.

Hắn vẫn cứ đến.

Bùi Thừa Tư lấy chìa khoá trong ống tay áo ra, đây là chìa khoá nằm trong hành lý năm đó hắn mang theo nhập kinh, trên đó còn có kết bình an nho nhỏ làm từ sợi tơ hồng, là Vân Kiều đã kết cho hắn.

Chìa khoá cắm vào ổ khoá cửa rỉ sắt, mất một lúc lâu mới có thể mở được cánh cửa phủ đầy bụi, đã lâu rồi không mở.

Tất cả đều tiêu điều.

Đứng ở giữa sân, chuyện cũ hiện rõ ra trước mắt.

Hoa cỏ Vân Kiều tỉ mỉ chăm sóc đã khô héo, giàn nho của hắn lấp ở góc sân cũng lung lay sắp đổ. Thư phòng được sắp xếp gọn gàng vẫn còn những cuốn sách hắn dùng và những chữ hắn viết. Chiếc bình sứ Thuý Trúc đặt bên cửa sổ là thứ hai người nhìn trúng khi ra ngoài dạo chơi...

Căn bếp đã từng tràn đầy khói lửa giờ đây bao phủ bởi tro bụi, dưới tiếng mưa rơi trông nó thật lạnh lẽo.

Bùi Thừa Tư vô thức thờ nhẹ, đột nhiên hắn đã hiểu ra, Vân Kiều muốn “phong ấn” nơi này lại.

Nơi này là lưu lại khoảng thời gian tốt đẹp của hai người, cũng là nơi chôn cất “Yến Đình”.

Những năm tháng thật sự thuộc về hắn đã chấm dứt tại đây.

Ngoại trừ những người trong cuộc, trên đời này không ai biết được hắn là ai.

Hắn chỉ có thể tiếp tục với tên họ không phải của mình, sống thay cuộc đời của tiểu hoàng tử 20 năm trước đã chết đuối.

Từ khi sinh ra đến khi chết đi, trái tim là nô lệ vì người khác.

“Tiểu Yến?”

Bùi Thừa Tư quay đầu nhìn, hần nhận ra vị kia là Hứa bà bà quen biết với Vân Kiều, vẻ mặt mới giãn ra.

“Thật là người sao....” Hứa bà bà là hàng xóm của Vân Kiều, bà biết mấy năm trước nàng đã rời đi, vừa rời khoá cửa bị mở bà còn cho rằng có trộm nên mới đến xem thử.

Chiều hoàng hôn buông xuống, sau khi nhìn thấy rõ dáng vẻ của Bùi Thừa Tư, bà nghi hoặc khó hiểu: “Chẳng phải A Kiều đã nói người ...”

Bà muốn nói rồi lại thôi, nhưng Bùi Thừa Tư vẫn hiểu được.

“Ta,” Bùi Thừa Tư dừng một chút, miễn cưỡng tìm cớ: “Ta làm ra chuyện sai lầm, chọc cho nàng đau khổ tức giận...”

“Tình cảm lúc trước của các người rất tốt, A Kiều yêu người nhiều đến vậy,” Hứa bà bà nhìn thấy thần sắc hần ảm đạm, nhớ đến khung cảnh của hai người ngày đó, bà càng thêm khó hiểu: “Rốt cuộc là người đã làm sai chuyện gì...”

Đến mức Vân Kiều phải nói là hần đã chết.

Bùi Thừa Tư há miệng thở dốc, sau đó che miệng ho khan, cả người run rẩy theo, giống như chiếc lá khô vào cuối thu sắp rơi rụng.

Thái y không ai dám nói thêm gì, nhưng hần hiểu rõ cơ thể mình, sợ là không thể thọ lâu.

Hần đã ở thị trấn này mấy năm, từng giúp bá tánh xuất thân bần hàn viết thư cáo trạng, thưa kiện. Ngày thường cũng giúp Hứa bà bà làm rất nhiều chuyện. Giờ đây thấy hần chật vật như vậy, Hứa bà bà lại có chút không đành lòng: “Hay là đợi A Kiều trở về, bà bà giúp hai người hòa giải, được không?”

Người xưa luôn quan niệm “nhất nhật phu thê bách nhật ân”, không biết giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, nhưng nghĩ đến hẳn không phải là hạng người gian ác gì, nói không chừng trong đó còn có hiểu lầm.

Đợi cho Vân Kiều hết giận, có lẽ có thể hàn gắn gương vỡ được.

Nhưng Bùi Thừa Tư biết, từ sau đêm trên sông đó, hẳn đã không còn chút may mắn nào nữa. Hẳn không thể tự lừa mình dối người được, cũng không còn mặt mũi để đối diện với nàng.

“Phiền bà bà phải lo lắng rồi, nhưng chắc là nàng không muốn nghe điều gì về ta nữa đâu...” Hắn lắc đầu, thấp giọng nói: “Xin bà bà đừng nói cho nàng biết ta đã quay về đây!”

Hứa bà bà thấy vậy thờ dãi: “Được rồi!”

Nói xong, bà quay người rời đi, trong miệng lầm bầm xót xa: “Sao lại đến nông nổi như vậy chứ...”

Vì sao lại đến nông nổi này? Đó là câu hỏi đã tra tấn Bùi Thừa Tư bao nhiêu năm nay.

Từ khi hồi cung, buổi tối Bùi Thừa Tư phải dựa vào hương an thần mới có thể đi vào giấc ngủ, hẳn từng tưởng tượng ra rất nhiều khả năng, nhưng khi hết mộng, tất cả đều tan biến.

Sự chênh lệch lớn khiến hắn cực kỳ thống khổ, nhưng chút hư ảo trong mộng lại khiến hắn tham luyến nhiều hơn.

Ở trong tấm điện to lớn, đôi lúc hắn cũng sẽ mơ thấy tiên đế từ từ già đi, mùi thối rữa quấn quanh không thể đẩy đi được. Tiên đế trừng đôi mắt đục ngầu mắng là loạn thần tặc tử mưu đồ “trộm vị”, rồi cũng sẽ có ngày bị trời phạt.

Còn ở đây, trong căn phòng tràn ngập bụi bặm cùng với chiếc giường vô cùng quen thuộc, Bùi Thừa Tư nằm xuống, hiếm khi chìm

vào giấc ngủ mà không cần hương an thần.

Sáng hôm sau, trời vừa mờ sáng.

Song cửa sổ xuất hiện tuyết trắng, rõ ràng còn chưa đến mùa đông, vậy mà đêm qua lại rơi xuống những hạt tuyết nhỏ như muối trắng.

Bùi Thừa Tư khoá cửa lại như lúc đầu, đi về phía bên đò trong trời giá lạnh, tay áo rộng phất phới, lộ ra thân hình gầy guộc cô tịch.

Khắp nơi đều trắng xóa, tựa như năm đó hấn vừa mới đến trấn Quế Hoa.

Chỉ là lúc này, sẽ không bao giờ có cô nương cười tươi như nắng đến hỏi han hấn, đồng hành cùng hấn nữa.

“Đi đường tàu xe mệt nhọc, thân thể Thánh Thượng nếu chịu không nổi sẽ ngã bệnh, vậy mà ngài quay về chỉ để ngủ một giấc thôi sao?” Ám vệ đi theo không thể hiểu nổi hành động của Bùi Thừa Tư, hấn lầm bầm nói thầm.

Còn chưa dứt lời, thì cô nương thấp bé đi bên cạnh đạp một phát vào chân.

Tiểu Hoà nhìn giàn nho đã chết khô ở góc sân, nàng nhớ đến năm đó Vân Kiều đi mua nhà là vì nhìn trúng giàn nho kia, Vân Kiều nói nhà mình cũng có, thích hợp để hóng mát vào những đêm hè.

Hiện giờ nhìn giàn nho nhưng lại không nhìn thấy “Vân tỷ” dịu dàng, vui tươi kia nữa.

Cuối cùng không thể quay về thời gian khốn khó cùng người thật sự khiến người khác đau khổ.

...



“Tuyết ở Tây Cảnh rơi rồi...” Thiên Thiên đưa tay đón vài bông tuyết, nàng ghé người lên cửa sổ xe ngựa nói với Vân Kiều đang cưỡi ngựa đi bên cạnh: “Nhìn tình hình này hẳn sẽ là một trận tuyết lớn. Vân tỷ, tỷ không lên xe sao?”

Nếu đi theo lộ trình ban đầu, có lẽ đã đến nơi từ sớm rồi.

Chỉ là trên đường gặp chút rắc rối, làm mất thời gian, vả lại, trên đường nàng mãi mê ngắm cảnh, thưởng thức món ngon, không vội vã cho nên kéo dài đến tận bây giờ.

Lúc trước, Vân Kiều có học cưỡi ngựa, suốt đường đi, nàng cưỡi đã thành quen.

Nàng bọc người mình kín mít, neho mắt nhìn dòng chữ to lớn cứng cáp ở trên tường thành phía xa xa, nàng khẽ thở ra: “Sắp được nghỉ ngơi rồi!”

“Gần đến rồi sao?”

Thiên Thiên ló đầu ra, nhìn về phía đằng xa, nhưng chưa kịp nhìn thấy gì đã bị gió tuyết làm mờ mắt.

Vân Kiều giơ tay che cho nàng, sao đó ấn nàng vào trong xe: “Gấp làm gì?”

Thiên Thiên ngượng ngùng cười, dò hỏi: “Trong tin Phó ca ca không có nói huynh ấy canh giữ ở cổng thành sao?”

Vân Kiều liếc nàng một cái, sau đó cười bất đắc dĩ: “Công việc của hắn bận rộn, lại không biết khi nào ta và muội mới đến, chẳng lẽ muội cho rằng có thể thấy hắn ở cổng thành sao?”

“Nói không chừng là như vậy...” Thiên Thiên nói thềm, rồi tiện tay đưa cho Vân Kiều miếng thịt khô mà nàng thích ăn.

Mặc dù, lần này ra ngoài với danh nghĩa là đi làm ăn, nhưng nên nói là “ăn chơi hưởng thụ” thì đúng hơn. Không chỉ thưởng thức mỹ thực bên đường mà còn mang theo lên xe rất nhiều, trên đường đi cũng đỡ thèm.

Vừa tự do vừa thanh thản.

Vân Kiều cắn miếng thịt khô, nhớ đến bữa tiệc thịt dê Phó Dư nhắc đến trong thư, nàng định sau khi vào thành, nhất định sẽ uống một chén dương canh.

Trong trời tuyết như vậy, thật sự quá thích hợp.

Vả lại, ở đây rất nổi tiếng về thịt nướng và rượu ngon...

Gần đến cửa thành, Vân Kiều đang vui vẻ tính toán, vừa nâng mắt lên đã nhìn thấy bóng dáng quen thuộc, khiến nàng không khỏi ngạc nhiên.

Hắn mặc áo giáp đen, thân hình cao gầy, so với năm đó ở kinh thành, trông hắn càng khí phách phóng khoáng hơn, tựa như đã thoát khỏi trói buộc.

Ngay cả khi hắn đứng giữa đám đông cũng khiến người khác phải ngoái đầu nhìn lại.

Phó Dư nhìn nàng, trên mặt tràn đầy ý cười, ánh mắt sáng như sao, lộ rõ vẻ mong chờ, thậm chí vì vậy cho nên trông hắn có vẻ không trầm ổn lắm.

“Muội đã nói rồi...” Thiên Thiên mỉm cười.

“Lần này muội nói đúng,” Sau khi Vân Kiều lấy lại tinh thần, nàng giục ngựa đi về phía Phó Dư: “Đi, đến bảo hắn mời chúng ta ăn cơm!”

Gió lạnh cuốn bông tuyết bay đi, thổi tan tiếng cười của nàng hoà vào trời cao đất rộng.

– Hoàn chính văn-

## Chương 78: Ngoại truyện 1

Tài ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả

Trường An là nơi phồn hoa bậc nhất thiên hạ.

Kỳ trân dị bảo khắp bốn phương đều tập trung ở đây. Ngước mắt lên là các biển hiệu của toà lâu, rèm châu của các hộ gia đình. Ngựa xe tấp nập trên đường, tư lự toả hương thoang thoang, đâu đó có thể nghe được tiếng đàn sáo từ quán rượu truyền ra.

Quả nhiên là dáng vẻ của một triều đại thái bình và hưng thịnh.

“Hoá ra kinh thành là thế này,” nàng dặt dây cương của con ngựa màu đỏ mình yêu thích, ngó đông ngó tây, chốc chốc lại bị cửa hàng bên đường thu hút, đưa mắt nhìn sang. Qua một lúc lâu, mới đuổi theo kịp Nguyên Anh đang trước, nàng thắc mắc: “Nguyên di, người nói xem, vì sao mẹ của con lại không muốn quay về đây?”

Từ nhỏ, Nhạn Thư sinh ra ở Tây Cảnh, nàng chỉ nghe Trường An phồn thịnh từ miệng người khác.

Đôi lúc, mẫu thân sẽ lấy danh nghĩa đi buôn bán, đưa nàng đi ngao du sơn thủy, nhưng mỗi lần đều tránh né không đến Trường An.

Lúc nhỏ, cha mẹ không yên tâm để nàng xa nhà một mình, cho đến đầu năm nay, nàng đã qua cập kê, cuối cùng mới có được sự cho phép của hai người. Nàng đi theo đoàn thương nhân quen biết của cha mẹ, đi vào kinh thành để thu thập kiến thức.

Nguyên Anh nhận được thư của Vân Kiều, sau đó tự mình đến cổng thành đón Nhạn Thư, Nguyên Anh dẫn nàng vào thành đi đến nhà mình.

Đối mặt với ánh mắt đầy nghi hoặc của Nhạ Thụ, Nguyên Anh thản nhiên nói: “Cái này...đương nhiên là vì kinh thành không tốt như những gì chúng ta thấy!”

Nhạ Thụ bị câu trả lời mơ hồ này làm khựng lại, nàng đang suy nghĩ để hỏi tiếp thì bị hương thơm của cửa hàng bên đường thu hút.

Nàng vừa mới đặt chân đến đây, nhìn cái gì cũng đều cảm thấy mới lạ.

Khi đến Nguyên gia, túi đựng đồ trên lưng con ngựa đỏ rực của nàng đã chất đầy.

“Ta đã cho người thu xếp chỗ ở cho con, cả đường đi...” Nguyên Anh nói một nửa, nàng nhìn thấy ánh mắt như sao sáng của Nhạ Thụ thì lắc đầu cười: “Xem ra không mệt lắm!”

“Từ nhỏ con đã học cưỡi ngựa, xét về kỹ thuật, những thân vệ dưới trướng cha đều không bì kịp con đâu!” Nét mặt Nhạ Thụ bất giác hiện lên chút đắc ý: “Đoàn thương nhân lại đi chậm, cả đường đi giống đi chơi hơn...”

Nguyên Anh mỉm cười.

Diện mạo nàng giống Vân Kiều, đặc biệt là đôi mắt đào hoa, khi cười lộ lên trông thật lạnh lợi.

Màu đỏ rất kén người mặc, nhưng lại vô cùng phù hợp với nàng, mái tóc dài không hề được búi, chỉ lấy dây cột lên, toàn thân không có hoa tai hay trang sức gì nhưng vẫn khiến người khác không thể rời mắt.

Thứ xuất sắc của Nhạ Thụ không phải là tướng mạo mà là khí chất của Tây Cảnh đã nuôi dưỡng nàng, nếu đặt nàng đứng chung với những khuê tú được dạy dỗ thi thư lễ nghĩa ở kinh thành thì liếc mắt có thể nhận ra ngay.

“A đúng rồi!” Đang nói, đột nhiên Nhạn Thư đưa tay vỗ lên trán mình, bộ dạng giống như vừa sực nhớ ra điều gì, vội lục lại hành lý.

Nguyên Anh quan tâm hỏi: “Sao vậy?”

“Cha kêu con thuận đường mang đồ đến đưa cho Trần gia...” Bên trong hầu bao, Nhạn thư lấy ra một chiếc bình sứ trắng, lúc này nàng mới thở phào nhẹ nhõm: “Đây là loại cổ trùng hiếm, nghe nói có thể làm thuốc dẫn!”

Nghe nàng nói vậy, Nguyên Anh liền hiểu ra, đây là thuốc đưa cho Trần Thái Phó.

Những năm gần đây, Trần Cảnh là phụ tá đắc lực của Thánh Thượng, cũng có thể nói là trụ cột của triều đình. Nào ngờ, năm trước “trụ cột” này xin nghỉ bệnh, đến giờ vẫn chưa quay lại triều chính.

Thân thể hắn ngày càng sa sút, các thái y hội chẩn cũng không làm được gì.

Lúc trước, Nhạn Thư nghĩ, sau khi vào kinh, nàng sẽ đưa thuốc cho Trần gia trước, kết quả nàng bị khung cảnh của kinh thành mê hoặc, lúc này mới nhớ ra.

Nhưng nàng không hoảng loạn, vì nếu đây là thuốc cần dùng gấp thì cha nàng đã cho người thúc ngựa đưa tới, sao phải kêu nàng mang đi theo đoàn thương nhân làm gì?

Nhạn Thư vuốt lông mao của tiểu mã, nàng nhớ đến tình hình lúc ở nhà, trầm tư hỏi: “Có phải mẹ con có xích mích với vị Trần Thái Phó kia không?”

Nguyên Anh ngờ ngác hỏi: “Sao con lại hỏi như vậy?”

Nhạn Thư ngượng ngùng cười.

Mẫu thân của nàng trời sinh tính tình hiền lành, đối xử tốt với mọi người, nhưng sau khi biết tin Trần Thái Phó bệnh nặng, người lại ẩn ý nói: “Người như hãn cuối cùng cũng có ngày này!”

Tuy không rõ vì sao mẫu thân nàng nói những lời này, nhưng dường như nó không giống lời tốt đẹp lắm.

Nhận Thư không chậm trễ, nàng hỏi nơi ở của Trần gia, rồi xoay người lên ngựa một cách thuần thục, đi theo đường Nguyên di chỉ.

Vốn nàng có hơi lo lắng, sợ phủ của Trần gia khó tìm. Lúc sau mới phát hiện, phủ đệ này lại chiếm hơn nửa con phố, cực kỳ dễ tìm. Bề thế của thế gia trăm năm thật sự một tiểu cô nương lớn lên ở biên cương không thể tưởng tượng được.

Khi Nhận Thư đến, nàng chỉ định đưa thuốc rồi đi ngay.

Nào biết, sau khi người gác cổng đi vào truyền lời xong, thì một người trông giống quản gia đi ra, cung kính mời nàng vào.

Đi hết hành lang vòng vèo khúc khuỷu, cuối cùng tới một biệt viện yên ắng, trong ngoài đều trồng trúc, gió thổi qua nghe âm thanh xào xạc.

Ở đây, Nhận Thư nhìn thấy một nam nhân tóc hoa râm, hãn yếu ớt dựa vào ghế, nhưng thần sắc hãn lại không ủ rũ giống như những người bệnh nặng. Ánh mắt của hãn nhìn nàng có thể nói là bình thản, thậm chí còn mang theo ý cười.

Tựa như nếu không bị đe dọa tính mạng thì mấy loại như phong hàn chỉ là bệnh vặt.

“Thái Phó đại nhân,” Nhận Thư không quen hành lễ nên động tác có hơi cứng nhắc, sau đó hai tay dâng bình sứ lên: “Đây là thuốc dẫn cha bảo ta mang đến!”

Trần Cảnh không hề lộ vẻ vui mừng, hắn chỉ gật đầu nói: “Thay ta cảm tạ Phó tướng quân!”

Nhận Thư quan sát phản ứng của hắn, không hiểu sao lại có chút bối rối, thậm chí trong lòng nàng đang nghi ngờ, cha nàng ngàn dặm xa xôi đưa đến thứ đồ vô dụng.

Bằng không, sao vị Trần Thái Phó này không hề có phản ứng nào vậy?

“Làm phiền Phó tướng quân phải lo lắng, nhưng bệnh của ta không còn cách nào để xoay chuyển nữa rồi,” Trần Cảnh dừng lại một chút, rồi nói: “Nhưng nhờ có thuốc dẫn này có thể kéo dài được chút thời gian, vậy cũng tốt!”

Nhận Thư vô cùng kinh ngạc nhìn hắn.

Rõ nàng nàng chỉ nghĩ trong lòng, chưa hề nói gì, nhưng đối phương giống như có thuật đọc tâm, dễ dàng nhìn ra suy nghĩ của nàng.

Tiểu cô nương kinh ngạc hiện rõ trên mặt khi bị đoán trúng tâm tư, chỉ cần liếc mắt là có thể thấy. Trần Cảnh nhìn gương mặt trẻ con của Nhận Thư, liền nhớ đến Vân Kiều của nhiều năm về trước.

Có lẽ vì tuổi đã cao, hoặc có lẽ hắn dần già đi, trong khoảng thời gian này, Trần Cảnh thường xuyên nhớ cố nhân.

Hắn trải qua hai triều, lúc trẻ thì tận trọng bảo vệ Trần gia chu toàn, lúc sau lại trở thành nhân vật lỗi lạc, tranh đấu với Thánh Thượng suốt 20 năm....Thời gian trôi quá nhanh, giờ nhìn lại có rất ít chuyện đáng để hồi tưởng.

Hắn vẫn luôn nhớ rõ gương mặt của Vân Kiều năm đó nói “vạn sự như ý” khi ở trên sông.



Nhận Thư thấy hấn sững người tại chỗ, không biết là đang nghĩ đến điều gì, nàng cẩn trọng gọi thử: “Thái Phó đại nhân?”

Trần Cảnh khôi phục tinh thần, lắc đầu cười nhạt, hỏi: “Tây Cảnh có vui không?”

“Rất vui, nhưng không lớn giống như kinh thành...”

Nhận Thư không sợ người lạ, nàng có thể trò chuyện với những người nàng tình cờ gặp gỡ. Trần Cảnh cố ý dẫn dắt, nàng vô thức nói rất nhiều điều. Cho đến khi phát hiện hấn ngày càng yếu hơn mới vội dừng lại, chần chừ nói: “Có phải ta quấy rầy ngài không?”

“Những chuyện người kể rất thú vị,” Trần Cảnh lắc đầu cười: “Nghe một chút cũng vui, vừa hay có thể giải sầu!”

“Người đi đi!” Hấn chống cằm, sắc mặt ủ rũ khó giấu, hấn dặn dò thêm: “Kinh thành không thể so với Tây Cảnh, nó nằm ngoài tầm tay của phụ thân ngươi, nếu gặp chuyện gì phiền phức, cứ đến tìm ta bất cứ lúc nào!”

Nhận Thư cảm tạ, đứng dậy hành lễ, sau đó rời khỏi Trần phủ.

Nàng đã nghe người ta nhắc đến chợ đêm náo nhiệt ở thành Trường An từ lâu. Sau khi ăn cơm chiều với Nguyên Anh ở Nguyên Gia, nàng muốn ra ngoài đi xem.

“Mẹ con năm đó đến kinh thành cũng là ta dẫn đi chợ đêm đó...” Gió đêm thổi tóc mai nàng bay tán loạn, ngẫm nghĩ một lúc, Nguyên Anh đưa Nhận Thư đến chợ đêm ngoài cổng Đông Hoa.

Từ hơn hai mươi năm về trước, Thánh Thượng cho khôi phục chợ đêm bị Huệ Đế cấm trước đó, dần dần nơi đó trở thành nơi náo nhiệt nhất Trường An về đêm.

Người bên ngoài vào kinh nhất định sẽ đến đó.

Nhận Thư ở tuổi này sức lực tràn đầy, Nguyên Anh dắt đi dạo nửa con phố, liền dừng ở quán trà bên đường, vẫy tay với nàng: “Con tự đi dạo đi, nhớ kỹ đường đi, đi xong rồi đến tìm ta, chúng ta cùng về!”

Nhận Thư ngoan ngoãn đồng ý, sau đó nàng hòa lẫn vào đám đông.

Đèn đuốc đủ loại sáng trưng cả con đường, Nhận Thư nhìn các sạp vẽ tranh kẹo bên đường lập tức bị thu hút bởi tay nghề tinh xảo, nên đến gần để xem.

Người bán hàng rong tay cầm muống nước đường đã nấu chảy, cười hỏi: “Cô nương muốn vẽ hình gì?”

Nhận Thư ngẫm nghĩ: “Mây và Nhận!”

Hai mẫu này không thường thấy, người bán hàng rong cân nhắc một hồi, rồi nâng tay vẽ lưu loát như con rồng uốn lượn.

Tiếp đó, hấn dùng que gỗ cẩn thận dính lên đường.

Nhận Thư lấy mấy đồng tiền ra, sau đó nhẹ nhàng nhận kẹo đường, nàng nhìn chăm chú đến mức không để ý đến con đường phía trước, nàng đi vài bước đã đụng phải một người.

Kẹo mới ra lò vì vậy dính lên thanh y của người nọ, để lại dấu vết vô cùng sinh động.

Nhận Thư lão đảo lui về phía sau vài bước, lúc đứng vững, nàng liên tục cúi đầu xin lỗi.

Người nọ chỉ nhìn nàng, không nói một lời.

Nhận Thư nâng mắt nhìn lại, chỉ thấy một nam nhân cao gầy đứng dưới ánh đèn, thoạt nhìn hấn đã qua tuổi tứ tuần, tướng mạo đường hoàng xuất chúng.

Sau khi chạm ánh mắt hần, lời xin lỗi mắc kẹt trong miệng. Nàng không rõ vì sao người kia lại dùng ánh mắt phức tạp để nhìn mình?

Nàng không hiểu nổi cảm xúc của nam nhân trước mặt, nhưng dường như nàng cảm thấy hần đang đau khổ.

“Ngài ổn không?” Nhạn Thư quơ tay trước mặt hần, cảm thấy khó hiểu.

Người nọ giống như giật mình tỉnh giấc, lấy lại tinh thần, hần nắm tay để trên môi thấp giọng ho khan.

“Thật xin lỗi, vừa rồi ta không cẩn thận!” Nhạn Thư liếc mắt nhìn kẹo đường dính trên chiếc áo xanh, nàng móc túi tiền ra muốn bồi thường xiêm y cho hần.

“Không cần đâu!” Nam nhân kia vất vả lắm mới ngừng ho, ánh mắt lại dừng trên người nàng, bất giác ngẩn ngơ.

“Ngài...” Nhạn Thư dè dặt hỏi: “Ngài biết ta sao?”

Nam nhân kia thấp giọng nói: “Tướng mạo của người giống một vị cố nhân của ta!”

Cố nhân?

Tuy Nhạn Thư có hơi tò mò, nhưng nhìn thấy sắc mặt hần u buồn, nàng nghĩ tám phần là chuyện thương tâm, cho nên không hỏi tới nữa.

Tuy người ta nói “không cần”, nhưng nàng vẫn lấy khối bạc từ trong túi ra, đưa cho hần xem như bồi thường. Rồi sau đó cũng không ở lại lâu, tiếp tục đi dạo phố.

Nàng chưa từng quay đầu lại, cũng không chú ý tới, người nọ ở phía sau đứng bất động nhìn theo bóng dáng nàng một hồi lâu.

## Chương 79: Ngoại truyện 2

Tài ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

\*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Khả Khả

Trường An náo nhiệt hơn những gì Nhạn Thư tưởng tượng, khiến nàng “vui quên cả đất trời”, bởi vậy nên nàng càng không thể hiểu, mẫu thân mình là người thích những nơi nhộn nhịp, tại sao không chịu trở về đây?

Lúc này trời sáng khí trong, nước trôi êm đềm, hoa mai gần Khúc Giang Trì đã nở, nhìn từ xa trông rực rỡ như hoàng hôn.

Nhạn Thư chậm rãi cưỡi ngựa vòng quanh hồ ngắm cảnh, cho đến trưa, nàng đến nhà hàng gần bên sông để dùng cơm. Nàng gọi đồ ăn ngon và chút rượu, nàng đang ngắm nghĩ sau giờ Ngọ nên làm gì để giết thời gian thì nghe thấy gian ở phía tây truyền đến âm thanh ồn ào.

Là hai cha con kéo đàn bán nghệ.

Lão ông tuổi đã cao, bị mù một mắt, chân cũng không linh hoạt lắm, nhưng lão phải chắn trước hai nam tử để bảo vệ nữ nhi ở sau lưng.

Nhạn Thư nhìn một lúc, cuối cùng cũng biết chuyện gì đang xảy ra.

Khách ở bàn kia gọi đến đàn hát, nhưng sau khi hát xong thì không chịu trả tiền, còn nhất quyết ép cô nương kia uống vài chén cùng với bọn hắn.

Cô nương không có sức bị ép uống, nàng cố mọi cách để đẩy ra lại chọc cho bọn chúng tức giận.

“Người đừng ở đây giả vờ ngoan hiền,” một công tử mặc áo gấm đẹp đẽ dựa vào cửa sổ, ngông nghênh: “Bản công tử bảo người hầu rượu là đã cho người thể diện rồi, người đừng có mà không biết điều, để rồi mất sạch mặt mũi!”

Thoạt nhìn tuổi hấn không lớn lắm, chưa hấn đã qua nhọc quán (20 tuổi), nhưng lộ rõ dáng vẻ ăn chơi trác táng.

Đang nói chuyện, ông lão tóc trắng té ngã trên đất, cô nương hát xướng bị đè xuống bàn, trước mặt là rượu đã rót sẵn. ---Đọc FULL tại [Truyenfull.vn](http://Truyenfull.vn)---

“Rượu này mười lượng bạc một bình, kẻ hát xướng như người thì đáng giá bao nhiêu,” công tử áo gấm liếc nhìn nàng, cười cười nói: “Xem như là gia đây thưởng cho người!”

Hấn hất cằm, lập tức có hai người đi lên muốn rót rượu cho cô nương kia.

Chỉ là, họ còn chưa làm gì, thì bàn tay ấn lên vai cô nương kia bị quất mạnh, tiếp theo là bàn tay đang bung chén rượu cũng chung kiếp nạn.

Nhạ Thụ ra tay cực nặng, trên tay hai người lập tức hiện ra một vết đỏ dữ tợn, bọn chúng đau điếng kêu la, chén rượu bị ném lên bàn, tung toé bừa bộn.

“Thật bất cần mà,” Nhạ Thụ nghe hai người chạt vật kêu la, nàng chặc một tiếng: “Đồ ngốc!”

Nói xong, nàng khẽ vỗ vai cô nương kia, giọng nói chậm chậm: “Đừng sợ, người đi xem thương thế của phụ thân mình thế nào đi!”

Công tử áo gấm giương mắt nhìn nàng, hấn nghiêng rằng: “Ai cho người cái gan phá rối ở đây, có biết thân phận của ta là gì không? Có biết ta...”

“Người ba tuổi sao?” Nhạ Thu xoay xoay chiếc đũa vừa đánh hai người kia, nàng trừng mắt: “Có phải người còn muốn nói cho ta biết cha của người là ai không?”

Từ xưa đến nay, nàng chướng mắt nhất là loại người này.

Dường như bị nàng đoán được tâm tư, công tử kia ghen hống, tức đến mức đỏ mặt, tiếp sau đó, hấn hung hăng ra lệnh cho hai người khác: “Bắt nha đầu chết tiệt kia lại cho ta!”

Từ nhỏ, Nhạ Thu đã được đi theo cha học võ công, tuy sức lực có hạn nhưng để “dạy dỗ” vài ba tên công tử ăn chơi trác táng suốt đời sống trong nhung lụa này thì không khó khăn gì.

Nàng không thèm động đến đoản đao bên hông, chỉ dùng một chiếc đũa đã khiến bọn họ “quỳ khóc, sói gào”.

Chường quày biết được sự việc, lão vội chạy đến can ngăn.

“Chỗ bàn ghế chén đĩa này ta sẽ đền!” Nhạ Thu hứa hẹn.

“Điều này không quan trọng,” chường quày thấy nàng không hiểu rõ tình thế bản thân, nên hấn hạ giọng nói nhỏ: “Người người đang đánh là tiểu công tử của phủ Thọ vương đấy!”

Nhạ Thu sừng sốt.

Từ nhỏ nàng đã ở Tây Cảnh, chuyện trong triều hoàn toàn không biết gì cả, sau khi nhập kinh cũng không đi tìm hiểu. Nhưng mấy hôm trước nàng đi trà lâu nghe Thuyết Thu kể chuyện, từng có nghe những người khác bàn tán rằng đương kim Thánh Thượng không có con, sau này sẽ chọn người trong tông thất để kế nhiệm.

Nếu nàng nhớ không lầm thì bọn họ có nhắc đến trưởng tử của phủ Thọ Vương.

Có huynh trưởng như vậy, chẳng trách tiểu công tử này hống hách kiêu ngạo đến vậy.

Lúc này, Nhạn Thư biết mình động vào nhầm người, nhưng nàng không nghe lời chường quỳ đi cúi đầu xin lỗi: “Là do hấn ý thể hiếp người trước!”

“Bây giờ ngươi quỳ xuống dập đầu thật to ba cái, biết đâu ta có thể tha cho ngươi một mạng,” Bùi Tông che vết hằn đỏ trên mu bàn tay, hấn hung hăng nói: “Bằng không, đừng hòng rời khỏi đây!”

“Cha mẹ ta còn không bắt ta dập đầu, ngươi là cái thá gì?” Nhạn Thư cười lạnh: “Thế nào, ngươi cả gan dám giết ta sao?”

Chường quỳ nghe khẩu khí của nàng, bất giác đầu muốn phình to hơn: “Tiểu nữ tử của ta ơi, ngươi hà tất phải làm vậy?”

Bùi Tông nổi trận lôi đình, chỉ vào chóp mũi Nhạn Thư, nói: “Ngươi chờ đó...”

Nơi này đang giảng co, thì phía sau có hạ nhân hốt hải chạy tới báo tin: “Thị vệ đang ở dưới lầu!”

Mọi người cho rằng đó là thị vệ của phủ Thọ vương, Bùi Tông cũng nghĩ vậy, hấn khôi phục lại dáng vẻ ngông nghênh lúc trước. Nhưng không ai có thể ngờ, người lộ diện lại là một nội thị lớn tuổi.

Những người khác đều ngơ ngác, chỉ có Bùi Tông từng tiến cung diện thánh mới nhận ra người kia: “Thường tổng quản?”

Nhưng Thường tổng quản không hề khách sáo với hấn như dạo trước nữa, y nhìn về phía Bùi Tông, rồi sau đó nhìn sang dã nha đầu đang tức giận kia.

“Thỉnh hai vị theo lão nô một chuyến!”

Bùi Tông không dám tin: “Cái gì?”

Nhạ Thu mờ mịt chỉ vào bản thân: “Ta sao?”

“Đúng vậy!” Thường tổng quản hơi mỉm cười: “Thánh Thượng hôm nay có đến Phù Dung Viên, nghe nói ở đây xảy ra tranh chấp nên đặc biệt sai lão nô đến thỉnh hai vị sang!”

Nhạ Thu ngẩng cao đầu, không thẹn với lương tâm lập tức đi theo. ---Độc FULL tại [Truyenfull.vn](http://Truyenfull.vn)---

Còn Bùi Tông lại hoảng hốt cực độ.

Hắn luôn sợ Kim Thượng, song hắn lại không thể nghĩ ra, chỉ chút chuyện nhỏ này mà Thánh Thượng cũng tự mình hỏi đến sao?

Do dự một lát, Bùi Tông cắn răng đi theo, hắn muốn hỏi Thường tổng quản chút manh mối.

Nhưng lúc này, gương mặt của Thường tổng quản vô cảm, không thêm “ban ơn” cho điệu bộ lấy lòng của hắn.

Trong Phù Dung Viên, hoa cỏ um tùm, liễu xanh rợp bóng, chốc chốc có vài chú chim bói cá hót líu lo.

Khi đến Tử Vân Lô, đột nhiên Nhạ Thu cảm thấy căng thẳng, tuy nói nàng không thẹn với lương tâm nhưng nếu Thánh Thượng thiên vị Thọ vương thì sao?

Thật ra, chỉ mình nàng bị phạt thì không sao, nhưng làm ơn đừng liên lụy đến cha nàng.

Hoàng Thành đúng là phiền phức, cuối cùng nàng cũng đã hiểu ra vì sao mẫu thân nàng không thích nơi này.



Nhận Thư cố nhớ lễ nghi ở đây, khi vào trong điện, nàng cúi mắt xuống, hành lễ một cách ngưng ngịu, sau đó nàng lại nghe được một giọng nói hơi quen quen: “Đứng lên đi!”

Nàng bạo gan ngược mắt lên nhìn, giây tiếp theo liền sững người tại chỗ.

Nam tử ngồi phía trước mặc thường phục quý giá, mơ hồ có thể nhìn ra được hoa văn thêu chỉ vàng, mang một chiếc thắt lưng nhỏ quanh eo, thể hiện sự phú quý của thiên gia. Người này và người áo xanh nàng gặp ngày ấy cứ như hai người khác biệt hoàn toàn.

Tướng mạo này, rõ ràng nàng đã gặp ở chợ đêm lúc trước.

Người tôn quý như Thánh Thượng lại thích cải trang đi dạo chợ đêm sao?

Nhận Thư mở to mắt sững sốt một hồi, lúc sau mới thấy Trần Thái Phó đứng bên cạnh, nàng thoáng thờ ra.

“Hai người tranh cãi nhau vì chuyện gì?”

Trên đường đi, Bùi Tông đã nghĩ ra được câu trả lời, nghe Thánh Thượng hỏi, hấn lập tức đưa ra những lý do chính đáng để thoát tội.

Hấn phủi sạch sẽ, đổ mọi tội lỗi lên người Nhận Thư.

“Người rõ ràng muốn đổi trắng thay đen!” Nhận Thư tức đến mức hai mắt đỏ ngầu, nàng quay nhìn vị Hoàng Đế trên cao: “Thánh Thượng đừng tin hấn...”

Vừa nói được nửa câu, nàng mới ý thức được hành động của mình không đúng, sau đó vội vàng cúi đầu.

Thánh Thượng không bắt lỗi thất lễ của nàng, còn cười nói: “Không cần sợ, người cứ nói đi!”

Nhận Thư lấy lại bình tĩnh, kể tường tận sự việc.

Bùi Tông còn đang muốn cãi lại, nhưng Thánh Thượng không cho hẳn có cơ hội mở lời, chỉ nói: “Tiểu Hoà, ngươi nói xem!”

“Khi nô tỳ phụng mệnh tuần tra xung quanh, chính mắt nô tỳ nhìn thấy, vị cô nương này không hề có nửa câu giả dối!”

Nghe thấy giọng nói lạnh lùng này, Nhạn Thư nén cười nhìn qua, chỉ thấy một nữ nhân ăn mặc kín đáo đang đứng trong góc, y phục gọn gàng, hơi thở rất nhẹ, vừa nhìn là biết người học võ.

Vừa rồi khi Nhạn Thư đến đây, nàng không hề biết còn có người như vậy.

“Bùi Tông,” Thánh Thượng gọi: “Quay về phủ suy ngẫm lại, không có lệnh của trẫm, ngươi đừng ra ngoài làm mất mặt thiên gia!”

Bùi Tông nghe ra ý tứ của những lời này, hai chân mềm nhũn quỳ xuống.

Trông thấy hắn run bần bật như thế này, so với dáng vẻ kiêu căng ngạo mạn ở trà lâu bên sông kia thật sự cách nhau một trời một vực. Nhạn thư cảm thấy vui sướng hả hê, suýt chút nữa bật cười thành tiếng.

“Thánh Thượng anh minh!” Nhạn Thư thật lòng khen, nàng hành lễ rồi cáo lui.

Sau khi mọi người đều lui ra, bên trong chỉ còn lại hai quân thần.

Trần Cảnh mở miệng trước: “Lần trước khi gặp nàng, thần chỉ cảm thấy vẻ ngoài của nàng rất giống vị kia. Hôm nay gặp lại mới biết, tính tình cũng như nhau!”

Đều “thích lo chuyện bao đồng”, không biết trời cao đất dày là gì.

Nhưng điều khác là, lúc trước Bùi Thừa Tư không thể che chở cho Vân Kiều được, khiến nàng gặp vô vàn khó khăn, để rồi tuyệt

vọng đến cực độ. Cho đến hôm nay, cuối cùng hẳn có thể dễ dàng bảo vệ được người trong lòng mình, song, đã quá muộn, chuyện cũ không thể thay đổi được gì, chỉ có thể hành động thế này, xem như lời an ủi.

Bùi Thừa Tư liếc nhìn hẳn: “Dựa vào thân thể của Thái Phó hiện giờ nên yên tâm ở nhà nghỉ ngơi mới phải!”

“Sinh lão bệnh tử, rồi ai cũng sẽ đến!” Trần Cảnh thờ hớn hển nói, sau lại cười: “Huống hồ, nếu thân thể này của thần nghỉ ngơi tốt, há chẳng phải khiến Thánh Thượng càng thêm khó chịu sao?”

Mấy năm nay, người ngoài nhìn vào trông như một quân hiền một trung thần, nhưng chính Trần Cảnh hiểu rõ hơn ai hết, Bùi Thừa Tư đã muốn mạng hẳn từ lâu.

Hơn hai mươi năm trước, Trần Cảnh gõ cửa nhà thư sinh kia, lấy huyết thù của Yến gia kích động hẳn, lại đem quyền thế ra để dụ dỗ hẳn, đẩy hẳn vào ngã rẽ vốn không thuộc về hẳn thì nên lường trước được ngày hôm nay.

Chỉ là số mệnh đã vậy, bọn họ không có lựa chọn nào khác.

“Mấy năm nay trẫm ngồi ở trên cao, thấy cũng đủ nhiều, dần dần cũng hiểu được những nỗ lực của Thái Phó năm đó...” Bùi Thừa Tư ấn ngực đè nén cơn ho đến dồn dập: “Chỉ là, Trẫm không còn sống được bao lâu nữa...”

Hẳn sẽ không động vào dòng dõi Trần gia, để tránh cho triều đình rung chuyển, nhưng rốt cuộc hẳn vẫn không có cách nào tha thứ cho Trần Cảnh, cũng như tha thứ cho chính mình.

“Không tận mắt nhìn thấy người chết, ta thật sự không cam lòng!”

## Chương 80: Ngoại truyện 3

Tài ebook: [dtv-ebook.com](http://dtv-ebook.com)

Edit: Khả Khả

Nhạn Thư ngẩn ngơ ở Khúc Giang Trì hơn nửa ngày, lúc sau hồi phủ, nàng mới hoàn hồn.

Nàng vừa cắn mận khô, vừa háo hức kể cho Nguyên di nghe, nàng cảm thán: “Thánh Thượng này thật tốt, biết phân biệt đúng sai, lại không hề thiên vị tông thất...”

Nguyên Anh biết rõ hành động này của Bùi Thừa Tư là vì đâu. Nghe xong, tâm tình nàng vô cùng phức tạp, cuối cùng không nói gì cả, chỉ vuốt ve tóc mai của Nhạn Thư.

Nhạn Thư thật sự rất ngây thơ, qua một lúc, nàng đã vớt chuyện này ra sau đầu. Nhưng, nào biết được chuyện ngày đó ở Khúc Giang Trì đã cuốn về cho nàng một “đóa hoa đào”.

Ý chỉ có người yêu thích

“Hoa đào” này là một công tử tuần tú nho nhã. ---Đọc FULL tại [Truyenfull.vn](http://Truyenfull.vn)---

Khi mới gặp, Nhạn Thư nhìn chăm chăm vào vẻ ngoài của hắn không chớp mắt, nhưng khi biết hắn họ Bùi tên Kỳ, là trưởng tử của Thọ vương, sắc mặt nàng lập tức trầm xuống.

Từ khi gặp cái tên đê đê ý thế hiếp người của Bùi Kỳ, nàng không có chút hảo cảm nào với phủ Thọ vương, cho dù biết hắn đến là để tạ tội, nhưng nàng không hề nể mặt, thậm chí còn nghĩ cách làm khó dễ.

Tuy nhiên, Bùi Kỳ không hề biểu lộ cảm xúc không vui, lúc nào cũng ôn tồn dịu dàng, nhẫn nhịn cực độ.

Không hề giống công tử tự cao tự đại của Vương phủ nuôi dưỡng ra.

Một thời gian sau, khi Nhạn Thu biết được những chuyện thối nát trong phủ Thọ Vương, nàng mới biết Bùi Kỳ đã chịu oan những trò quái gở của nàng.

Tuy Bùi Kỳ và Bùi Tông đều là nhi tử của Thọ vương nhưng không chung mẹ.

Mẫu thân hắn đã mất từ lâu, thời trẻ ở trong phủ cũng không tốt đẹp mấy, cho đến khi vài năm trước Thánh Thượng chọn con cháu tông thất vào cung niệm thư, rồi có ý coi trọng hắn cho nên tình hình mới dần chuyển biến tốt.

Lúc sau, biết được nội tình, Nhạn Thu bất giác sinh ra chút áy náy, khi gặp lại Bùi Kỳ, thái độ của nàng tốt hơn rất nhiều.

Cứ như vậy, mối quan hệ của nàng và Bùi Kỳ càng thân thiết hơn, đến cả bản thân nàng cũng không hề hay biết.

Hoa sen ở Khúc Giang Trì nở rộ, vào đêm, thuyền hoa dạo trên hồ vô số kẻ, đàn ca sáo trúc vang lên không dứt.

Nhạn Thu và Bùi Kỳ hẹn đi dạo trên hồ, còn đặc biệt mang theo bình rượu ngon của Tây Cảnh, nào ngờ tửu lượng hắn rất tệ, uống vài chén đã say.

Con người khi uống say, sẽ có người phát điên, cũng có người khóc rống lên, hoặc là ngã lăn ra ngủ. Nhưng Bùi Kỳ say rượu trông qua không có gì khác thường, thậm chí còn vô cùng đứng đắn, chỉ là hắn nói nhiều hơn bình thường.

Nhạ Thur nói chuyện với hấn một hồi mới nhận ra, khiến nàng vô thức mím cười.

Bùi Kỳ yên lặng nhìn nàng, hấn tò mò hỏi: “Nàng là nữ nhi của Phó tướng quân, tại sao lại mang họ Vân?”

Nụ cười của Nhạ Thur càng thêm sâu.

Từ nhỏ đến lớn, nàng thường xuyên bị người ta hỏi về vấn đề này, nên đã cố gắng giải thích cặn kẽ. Nàng không nghe Bùi Kỳ hỏi đến, còn cho rằng hấn không quan tâm, không ngờ hấn vẫn giữ trong lòng, đến khi say mới dám hỏi.

“Ừm, đương nhiên là vì mẹ ta họ Vân!” Nhạ Thur ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm đầy sao: “Nghe nói, khi mẹ ta mang thai ta đã chịu không ít cực khổ, càng nghĩ càng thấy buồn tủi nên quyết định đặt ta họ theo của người!”

Bùi Kỳ giật mình: “Phó tướng quân vẫn đồng ý sao?”

“Đúng vậy,” Nhạ Thur chống cằm cười nói: “Mẹ ta nói gì cha ta cũng đều nghe theo...”

Còn tên của nàng, mẫu thân nói hy vọng nàng có thể như chim nhạ tự do bay lượn trên bầu trời, không bị trói buộc bởi điều gì cả. Cha nàng lại nói đùa rằng năm đó người viết rất nhiều thư mới có thể dụ dỗ phu nhân đến Tây Cảnh để kết duyên.

Những người ở Tây Cảnh quen biết với phu thê Phó tướng quân đều biết, năm đó Phó tướng quân phải vất vả đến độ nào, hận không thể dùng hết 36 kế trong binh thư, cuối cùng mới có thể dụ dỗ được phu nhân gặt đầu đồng ý thành thân.

Bùi Kỳ yên lặng lắng nghe, một lát sau bỗng thở dài.

“Sao vậy?” Nhạ Thur khó hiểu hỏi.

“Ta đang nghĩ, có lẽ ta không thể làm tốt như Phó tướng quân...”  
Bùi Kỳ nâng mắt nhìn về phía nàng, mang theo ý cười dịu dàng:  
“Không biết nàng có chán ta hay không?”

Lúc đầu, Nhạn Thư không có phản ứng gì, đến khi hiểu được ý tứ của những lời này, mặt nàng liền đỏ lên. Nàng hoảng loạn cầm rượu lên uống, kết quả lại tự sặc chính mình, liên tục ho khan.

Đến khi thật bình tĩnh, nàng phán đoán thái độ khác thường này của Bùi Kỳ: “Người say rồi!”

Ánh mắt Bùi Kỳ vẫn dừng trên người nàng, hấn nghiêm túc nói:  
“Đợi đến ngày mai, ta lại đến tìm nàng, đến lúc đó nàng phải cho ta câu trả lời!”

Nhạn Thư bị ánh mắt chuyên chú của hấn vây hãm, ma xui quỷ khiến thế nào nàng lại gật đầu.

Tuy nhiên, Bùi Thừa Tư không cho hấn cơ hội này.

Ngày hôm sau, sau khi lâm triều, Bùi Thừa Tư giữ người lại.

Bùi Thừa Tư không vòng vo, thẳng thắn nói: “Tránh xa Vân Nhạn Thư ra, đừng hòng có mưu đồ gì với nàng!”

Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Bùi Thừa Tư, Bùi Kỳ lập tức quỳ xuống: “Thần thật sự không rõ!”

Bùi Thừa Tư cười lạnh: “Người không rõ điều gì?”

Bùi Kỳ im lặng, một lát sau hấn dập đầu, chân thành nói: “Thần thừa nhận, mục đích tiếp cận ban đầu của mình là không trong sáng, nhưng qua một thời gian bên nhau, thần thật lòng thật dạ với Vân cô nương...”

Bùi Thừa Tư lười phân tích lời này là thật hay giả, vẻ mặt mệt mỏi, thấp giọng nói: “Nàng không hợp với người, người cũng không

xúng với nàng...”

“Nếu người còn muốn vị trí này của trẫm thì đừng ở đây đi!”

Nhạn Thu chờ từ lúc tâm trạng thấp thỏm cho đến lúc lặng người. Sau khi mặt trời xuống núi, nàng kết luận là hôm qua Bùi Kỳ quả thật uống say, hôm nay tỉnh dậy liền hối hận.

Điều này khiến nàng có chút thất vọng, nhưng nhiều hơn hết là tức giận.

Ngay cả khi hấn hối hận, hấn cũng nên cho người báo nàng một tiếng chứ, sao lại có thể để nàng chờ đợi như đồ gỗ thối này?

Đúng là không tử tế gì.

Nàng không đợi thêm nữa, trở về thay xiêm y rồi ra ngoài dạo chợ đêm.

Đèn ngoài cổng Đông Hoa vẫn sáng rực như ban ngày, Nhạn Thu cầm túi mút, nhắm tính ngày mình đã rời khỏi nhà.

Hình như nàng có hơi nhớ nhà.

Tuy nói Trường An không tồi, nhưng không có cha mẹ ở đây, sau vài lần hiếu kỳ, nàng cảm thấy nơi này vẫn không bằng Tây Cảnh.

Trong lúc thất thần, nàng lại va phải một người.

“Xin lỗi...” Nhạn Thu vội vàng xin lỗi. Đến khi nhìn rõ dáng vẻ của người nọ, nàng càng thêm khiếp sợ.

Nàng thật sự không thể hiểu, rốt cuộc chợ đêm này có chấp niệm gì với Thánh Thượng, mà khiến ngài lâu lâu cải trang đi dạo, còn bị nàng va phải đến 2 lần.

May mà tính tình Thánh Thượng tốt, không những không tức giận nàng, thậm chí còn mời nàng ăn điểm tâm.



Thực sự rất bình dị, gần gũi.

Nhận Thư ăn khối bánh hạc đào, song vẫn không nén nổi tò mò: “Ngài thường xuyên đến đây để hoà niềm vui cùng dân chúng sao?”

Thánh Thượng bị lời của nàng làm cho bật cười, hắc lắc đầu, rồi không biết là nhớ đến điều gì, biểu tình trông có chút cô đơn.

Nhận Thư biết mình đã lỡ lời, không dám tùy tiện lên tiếng nữa, cúi đầu chuyên tâm ăn điểm tâm.

“Cha mẹ ngươi...có từng nhắc đến ta không?” ---Đọc FULL tại [Truyenfull.vn](http://Truyenfull.vn)---

Câu hỏi này khiến Nhận Thư khó xử, nàng vắt hết trí óc mình ra suy nghĩ một hồi mới nhận ra, hình như cha mẹ mình chưa từng nhắc đến vị Thánh Thượng tốt bụng này.

Hắn cười tự giễu, đột nhiên Nhận Thư nhớ đến câu chuyện lúc trước, nàng vội “bù đắp”: “Năm kia, ta đi theo mẫu thân về quê bá tể ngoại tổ phụ. Quan sát hết quãng đường đi, mẫu thân có nói bá tánh bây giờ sống tốt hơn thời của Tiên đế nhiều...”

“Triều đình minh bạch, bá tánh an cư lạc nghiệp, đương nhiên đều là công lao của ngài!”

Nàng để ý đến phản ứng của Thánh Thượng, chỉ thấy hắn đưa tay che mắt, không biết biểu tình đang vui hay đang buồn.

Tuy, Nhận Thư không rõ vì sao hắn lại như thế, nhưng nàng lại nhớ kỹ dáng vẻ này của hắn, cho đến khi về Tây Cảnh, đôi lúc nàng cũng sẽ nhớ đến nó.

Khi Mẫu thân nghe nàng nhắc đến vị Đế vương bình dị, gần gũi nhưng có chút kỳ lạ này, người trầm mặc một hồi lâu, cuối cùng vẫn không nói gì cả, chỉ thở dài.

Sau đó, ra ngoài phi ngựa.

Gió thu phớt qua, mang theo hương hoa quế thoang thoảng, thổi bay những yêu hận với người bí ẩn không ai nhắc đến.

- HOÀN TOÀN VĂN-